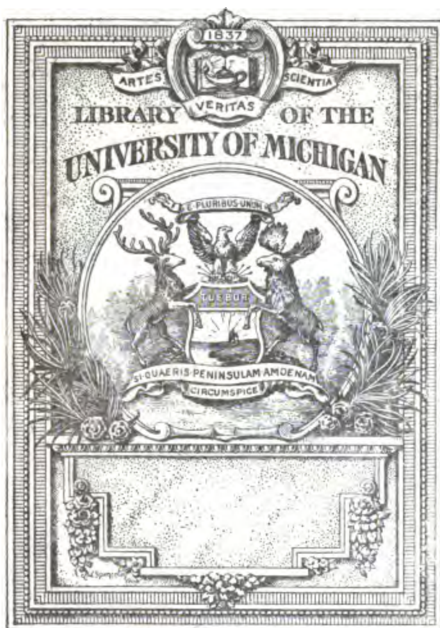

1837
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE
SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM BRUNCKII.

VOLUMINIS SECUNDI
PARS SECUNDA.

J. P. Krebs. 1800.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCC.

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. IX.

COMMENTARIUS.

VOLUMINIS SECUNDI PARS SECUNDA.

PRAEFATIO.

Quod in praefatione ad primum hujus commentarii volumen testatus sum, laboris a me suscepti onus nulla fere re magis sublevari, quam cogitatione summae doctissimorum virorum erga me benevolentiae, quae mihi in praesidiis ad longum iter parandis contigerat plane eximia, id non solum ad grati animi sensum significandum valuit, verum etiam boni faustique vim ominis habuisse videtur. Nam post illud tempus Anthologiae illustrandae exornandaeque studium communisque bonarum literarum amor conciliavit mihi amicitiam viri doctissimi et humanissimi, *Hieronymi de Bosch*, qui, cum antea poëticae facultatis laude inter Bataviae suae lumina conspicuus esset, nunc pristinam illam gloriam splendida Planudeae collectionis editione vehementer auxit et cumulavit. Qui

vir, cum me ad eundem fere, quem ipse petebat, finem totis viribus tendere intellexiſſet, tantum abfuit, ut, quod plerique in his literarum certaminibus facere inſtituunt, ſtudium meum invidia et malevolentia frangeret, ut potius, ſingulari humanitatis exemplo, currentem exhortaretur atque incenderet, curſus impedimenta ſubmoveret, omnia denique, quae mihi prodeſſe poſſe cerneret, ſumma cum liberalitate ſuppeditaret. Contra enim atque alii faciunt, omnia communi literarum utilitati, nihil ſuae ipſius tribuebat gloriae. Erant autem huic viro, quibus me ſublevaret, praeſidia et plurima et praeſtantiſſima. Quum enim inde ab eo tempore, quo primum animum ad Anthologiam edendam applicuit, neque curae neque ſumtibus ad comparandam criticam ſuppellectilem peperciſſet, tantam hujus generis ſubſidiorum nactus eſt copiam, ut, ſi a *Dorvillio* diſceſſeris, vix alius quisquam hujus aetatis criticus plura et meliora habuiſſe videatur. Hos omnes theſauros mihi ultro recluſit, ſimulque permiſit, ut quidquid in rem meam eſſe arbitrarer, inde excerperem. Quum igitur jam in hoc novo commentarii noſtri volumine apographa quaedam Anthologiae paſſim commemorentur, et doctorum quorundam virorum modo emendationes modo explicationes pro-

ferantur, quorum in prioribus voluminibus nulla facta est mentio, jam recensum omnium, quos *Boschius* mecum communicavit, librorum instituam; unde lectores simul de nova illa rerum accessione, simul de clarissimi viri liberalitate existimare poterunt.

Initium faciamus ab editis. Inter hos exoptatissima mihi venit editio perrara Anthologiae Planudeae, quae prodiit Venetiis an. 1550. ap. Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienses. De hac editione, cujus uberiorem notitiam nemo, quod sciam, eruditorum dedit, quid statuendum sit, quasque dotes habeat, eo ipso tempore, quo Prolegomena nostra prodibant, primus docuit Vir doctissimus *Chardon de la Rochette* *), qui cum vasta rariorum librorum et universae literarum historiae exquisita cognitione eximiam graecae eruditionis conjungit scientiam. Sed doctissimi hujus viri de Sabiensium editione et de quibusdam aliis ad Anthologiam pertinentibus rebus sententiam, omne illud, quod superest, iter emensi, Addendis insertam cum eruditis lectoribus communicabimus. Ceterum cl. *Boschius* rarissimae huic

)(2

*) Magasin Encycloped. 1798. T. IV. nr. 6. p. 215. sqq.

Planudeae editioni addiderat librum, nec ipsum frequenter obvium, Epigrammata ex Planudea collectione *Henrici Stephani* studio selecta, quibus me aegre caruisse intellexerat ex Prolegg. p. CXXIX; ejusque libri me dono mactavit. — Manuscriptorum ut major copia, ita insignior praestantia atque utilitas. In duobus quidem Wechelianae exemplaribus, quorum alteri multae versiones metricae, alteri doctorum virorum lectiones et emendationes ex libris editis adscriptae erant, vix quidquam reperi, quod ad rem meam faceret, quodve non antea cognitum habuerim. Hos igitur libros longe multumque utilitate superabant bina apographa Anthologiae ineditae, quorum alterum *Guyeti*, alterum *Ruhnkenii* *) nomine insignivimus. Utrumque profluxit ex communi fonte celeberrimi, multorumque manibus studiose tractati *Guyetani* codicis, de quo diximus in Prolegg. p. CXLII. sq. In utriusque margine multa leguntur notata, conjecturae inprimis illae, quas *Albertus*, *Dorvillius*, *Brunckius* modo sub *Guyeti*, modo sub *Salmasii* nomine laudant. At illas, maximam

*) Ruhnkenianum appello, non quod Ruhnkenii manu scriptum sit, sed quod ex doctissimi hujus viri, qui illud in itinere gallico comparaverat, libraria supellectile in Boschii bibliothecam venit.

quidem partem, ad *Salmasium* referendas esse, jam olim multis argumentis commovebar ut crederem, et nunc etiam magis persuadet nomen *Salmasii*, in Ruhnkeniano Apographo multis animadversionibus additum, quae in altero sine auctoris nomine prostant. Nec tamen negaverim, Salmasianis illis notulis quasdam etiam admistas esse *Guyeti*, cujus nomen uni certe conjecturae in Ep. Meleagri XVI. fortasse etiam aliis appictum est. Ceterum Ruhnkenianus liber, quanquam in multis cum altero conspirat, nonnullis tamen gaudet dotibus propriis ipsi et peculiaribus, aliunde quam ex communi *Salmasii* et *Guyeti* fonte derivatis. Habet enim notatas recentiorum quorundam criticorum, *Kusteri*, *Berkelii*, *Rigaltii*, aliorum, emendationes; latinas graecorum Epigrammatum versiones ad verbum factas, easque totas ad *Salmasii* conjecturas attemperatas, multas etiam gallico sermone compositas. Latinae quidem illae horrido orationis genere, ut plurimae ad verbum factae graecorum poëtarum versiones, conscriptae sunt, quaedam prorsus ineptae, in quibus auctorem graecae linguae imperitia in joculares errores induxit. Inde a p. 365 — 400. sequuntur Epigrammata, quae *Salmasius* Planudeae adscripserat, cum notis latinis et gallicis, sed gallicis pluribus. Sepulcralia car-

mina, quae leguntur inde a p. 400. omnia descripta sunt ex schedis *Salmasii*, ut intelligitur ex verbis passim occurrentibus: *Dans le Manuscrit de Mr. Saumaise on trouve* etc. *A la marge de la main de Saumaise* etc. et similibus. Multa hîc carmina bis terve leguntur sine varietate et cum iisdem animadversionibus. Ceterum in utroque hoc apographo textus membranarum multis in locis interpolatus est, *Salmasii* emendationibus admissis, sed in Ruhnkeniano saepius quam in altero. Est haec communis fere omnium Anthologiae apographorum conditio, quorum paucissima genuinum Palatini codicis repraesentant textum.

Haec bina apographa mox sequebatur tertium, idque illis etiam praestantius. Hic liber, quem *Lennepianum* appello, quanti faciendus sit, intelligetur quodammodo ex indice in fronte libri, quem hîc transscribimus.

Hoc Volumine continentur:

I. Epigrammata ex Anthologia inedita Vossii, quae in Cod. Scaligeri non reperiuntur.

II. Scholia graeca inedita ad Simmiae ovum et aram ex cod. Vossiano.

III. Anthologia inedita, in qua Στράτωνος παιδικὴ Μοῦσα, Ἐπιγράμματα διαφόρων μέτρων, Ἐρωτικά, ἀναθηματικά, ἐπιτύμβια, Παύλου Σιλεντιαρίου ἔκφρασις τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Σοφίας et nonnulla alia.

Cl. Salmafii,

IV. ~~Boivini~~ (fic) Notae ineditae ad Anthologiae graecae editionem Aldinam.

V. Epigrammata ex Anthologia edita, a Planude mutilata, fed ex vetuftiffimis codd. Mff. in integrum reftituta.

VI. Lud. Cafp. Valckenarii Lectiones publicae in Lyfidis Pythagorei Epiftolam ad Hipparchum.

Huic indici adfcripta nota manu *Petri Fonteinii*, ex cujus bibliotheca hic liber tranſiit ad *Boſchium*: *Cuncta haec, exceptis nonnullis notulis marginalibus, fcripta funt manu V. C. Joannis Danielis a Lennep, graecae linguae, dum fuit, Profefforis; tefte Catalogo Codd. Mff. Bibliothecae Schraderianae nr.* 15. 17. 18. *ex cujus auctione ad me pervenerunt.*

In his nihil animum meum advertit magis, quam notae illae ineditae, quas indicis auctor primum *Boivino*, deinde mutata fententia *Salmafio* tribuit. Quod quam recte fecerit, primo loco quaerendum eft. Et primum hujus fententiae gravem

habemus auctorem *Davidem Ruhnkenium*, qui illas notas ad *Salmasium* referendas esse minime dubitabat in literis ad cl. *Boschium*, in quibus se hoc apogr. apud *Lennepium* vidisse narrat *), nec nos dubitare patitur cum scribendi genus, cui Salmasiani ingenii notae impressae sunt ita perspicuae, ut, si vel nulla alia argumenta accederent, his solis res confecta videri posset; tum vero alia vestigia, ita manifesta, ut nihil praeter ea ad *Ruhnkenii* sententiam stabiliendam requiri videatur. Utriusque generis plurima egregie animadvertit cl. *Boschius*, ex cujus literis ad me datis ea hic adscribam, quae ad rem faciant: „Cur ego illas annotationes potissimum „Salmasii esse arbitror, primum illud est, quod ubi„que, quae ipsius erat, ut omnes, qui cum eo vixe„runt, testantur eruditi, non toleranda in litteris „humanioribus docendis arrogantia, solemni qua„dam sua dicendi formula utatur: *haec alias doce„bimus; haec nos alibi pluribus ostendemus; sed haec „alias pluribus declarabimus, explicabimus, expende„mus vel plana faciemus;* quae verba in quavis pa„gina occurrunt. His adde ea, modesti sane animi

*) Ex hoc apogr. transscriptae videntur *Salmasii* notae in *Callimachi* Epigrammata, quas *Ruhnkenius* cum *Ernesto* communicaverat, cum Lennepianis illis ad verbum conspirantes.

„signa: *ita omnino legendum; inepta lectio est, quam „viri docti dum emendare conantur, id recte facere „non potuerunt; jam pridem*, aut etiam, *jam pueri „ita legebamus*, (nam admodum puerum se Antho„logiam emendasse fatetur ad L. III. tit. 23. ep. 20.) „*postea in membranis ita exstare comperimus*; quae „omnia Salmasii, ut nobis depingitur, ingenio „dignissima sunt. Deinde quis non ejusdem viri „insolentiam agnoscat in eo quo Planudem tractat „modo, cum ait: Planudes ingeniose fecit, et nos „illi pro hac emendatione decem plagas remitti„mus, quas aliis locis propter *insignia decem pec„cata mereri debuisset*. (ad L. I. tit. 54. ep. 2.) His „vero non contentus vocat Planudem, cui Antho„logia graeca, si tempora spectes, quibus vixit, mul„tum sane debet, quoties in ipsius nomen incurrit, „*audaculum, ineptum, insulsum, imperitissimum mona„chum*; neque aliter invehitur in Palladam, cujus „tamen elegantissima, ni fallor, supersunt epigram„mata, ut L. I. tit. 80. ep. 6. 7. et alibi. Undique „mihi hujus viri arrogantia, cum summa festina„tione et audacia conjuncta, elucescere videtur. — „Sed si alia habere velis, quae meam sententiam „confirment, conferas velim quae disputat ad L. I. „tit. 5. ep. 17. seu 20. cum iis, quae habent Ber„kelius et Holstenius ad Stephanum v. *Μανύεια*.

„et quae leguntur ad tit. 78. ep. 4. cum Brunckii „Lect. p. 220. quaeque afferuntur ad L. II. tit. 49. „ep. 7. cum Salmasii notis ad Hist. Aug. Script. T. II. „p. 361. Sic ab eodem Salmasio has annotationes „profectas esse, apparebit, si, quae proferuntur ad „L. II. tit. 52. ep. 11. compares cum iis, quae af- „fert Salmasius ad Ael. Lamprid. in vita Anton. „Heliogabali c. 21. T. II. p. 840. Consule et Tuas „animadversiones Vol. I. p. 142. et quae hîc dicta „sunt ad L. III. tit. 6. ep. 17. tum p. 408. ad ea verba: „*Hinc conjectura enata est nescio cui, qui codicem* „*tractavit et in margine notavit* etc. hunc hominem, „qui Tibi erat incognitus, Salmasium esse agnosces, „si ea, quae ad L. III. tit. 23. ep. 26. seu 27. scripta „sunt, attento animo considerare velis. Quae „Brunckius de Macedonia, Pauli aut Macedonii „filia, commemorat Lect. p. 250. plane conve- „niunt cum iis, quae in his annotationibus repe- „riuntur, ad L. III. tit. 23. ep. 9. Videtur sane vir „ille doctus in Wechelianae editionis exemplo, „quod e Bibliotheca Claudii Gros de Boze, ut ipse „ait praefationis p. XXVII. utendum acceperit, „mutilam quandam harum annotationum partem „habuisse, unde saepius, auctore non nominato, hîc „apud illum novae enatae sunt lectiones. Denique „ad Dosiadae aram, quam primus in lucem dedit

Salmasius, provocat L. VI. tit. 15. ep. 26." Hactenus vir doctissimus; cujus argumentis, etiamsi per se satis valeant ad rem, quam voluit, in clarissima luce collocandam, nonnulla tamen adjiciamus, quae ipsi, notas illas diligenter excutientes, ad eandem sententiam confirmandam idonea reperimus. Libro primo Anth. Plan. T. 38. Ep. 4. quod est Leonidae Tarentini XXIX. *Casaubonus* post quartum versum aliquid deesse putans, integrum distichon de suo interposuerat. Hunc designat auctor ineditarum notarum, dum scribit: *Viri docti aliquid deesse putant, et distichon de suo reponunt; Epigramma integrum esse alias docebimus.* Fidem datam exsolvit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 915. (conf. Animadv. T. I. P. II. p. 89.) Quam autem in eodem Commentario T. II. p. 741. exprompsit emendationem lemmatis ad Ep. Agathiae L. I. T. 2. ep. 61. ea reperitur etiam in notis ineditis. Unum addam, prioribus illis gravius. In Ep. Meleagri L. III. 6. 17. (Anal. CXXVII.) μελιχρείοις perperam emendavit in notis ineditis; eandem lectionem profert in Exercitatt. ad Solin. p. 607. B. ubi olim eum hunc locum cum alio simili confudisse arbitrabar (Animadverss. T. I. P. I. p. 142.), at ipsius notis msctis inspectis, suspicionem meam minus veram esse intellexi.

Quod Brunckium excerpta ex his notis habuisse suspicatur cl. *Boschius*, id et eo loco evincitur, quem ipse laudavit, et aliis quibusdam, ubi *Salmasii* verba profert ita concepta, ut in notis habentur ineditis. v. c. ad *Antip. Thess.* Ep. XLVI. (Animadv. T. II. P. I. p. 327.) ad *Lollii Bassi* Ep. VIII. coll. Lect. Br. p. 167. ad *Antipatr. Sid.* Ep. LXXIII. (Animadv. T. II. P. I. p. 68.) — Sunt autem hae *Salmasii* annotationes modo copiosiores, modo contractiores; breviorum tamen longe major numerus. Nihil ita expolitum et instructum, ut id *Salmasius* hoc habitu in lucem videatur emissurus fuisse. Longe plurimae versantur in membranarum Pal. varietate indicanda et dijudicanda, id quod paucis plerumque verbis conficitur; in aliis conjectura expromitur; aliae denique interpretationem continent. In posteriori hoc genere saepenumero illam animi fluctuationem deprehendimus, cui vehementer obnoxium fuisse virum doctissimum, omnia ejus opera, quae quidem critici argumenti sunt, abunde docent. In iis autem notis, in quibus elegans et vera membranarum lectio exhibetur, se jamdudum ita emendasse saepius addit, ut nunc in membranis invenerit. Haec omnia ejusmodi sunt, primum ut *Salmasii* has notas esse evincant, deinde, ut eas juvenili potius calore et

impetu effusas, quam maturo judicio elimatas et expolitas esse doceant.

Trium horum codicum usus, quos in novo hoc commentarii nostri volumine passim laudatos reperies, unde et ad priorum voluminum notas haud contemnenda fiet in Addendis accessio, plurimum mihi profuit ad textus Brunckiani rationem et veluti historiam accuratius et cognoscendam et dijudicandam. Plurimarum enim lectionum, quas *Brunckius* in textu exhibuit, fontes atque originem non aliunde cognovi, quam ex his apographis, quorum similia habebat vir doctissimus, *Salmasii* conjecturis interpolata. Nec tamen his finibus omnis illorum librorum circumscribebatur utilitas. Offerebant illi praeterea nonnullas ab aliis editoribus nondum usurpatas animadversiones, quibus edendis me apud eruditos lectores gratiam initurum esse spero.

Ad hos autem codices accedebat etiam apographum *Cornelii de Pauw*, cujus mentionem fecit cl. *Boschius* ad Praefat. Vol. II. Anthol. Plan. p. IX. Hic liber, ex *Guyeti* codice descriptus, praeter illas notas, quae in archetypi margine leguntur, immensa fere instructus est Pavonis notarum farra-

gine, quibus, ut *Boschii* verbis utar, *hunc librum adeo refersit et opplevit, ut in longis et sat largis foliis vix locus appareat, quo manum imponas.* Ex hoc igitur apographo illae petitae sunt cum conjecturae tum explicationes, quas in notis nostris passim sub *Pauwii* nomine deprehendes commemoratas. Ex plurimis, mira et molesta loquacitate ab auctore expositis, eas excerpsi, quae bonae frugis esse viderentur, multo plures omittens, in quibus aut dura erat et contorta emendatio, aut futilis et inepta interpretatio. Habebat enim hoc vir ille, alioqui nec sagacitate destitutus, nec graeci sermonis imperitus, ut miro quodam ingenii errore difficilia sectaretur prae facilibus, ut obscura perspicuis, contorta et longe petita planis et liquidis anteponeret; in hac quidem parte *Reiskii* non dissimilis, cui tamen et universae eruditionis copia, et graeci quoque sermonis per omnes partes fusa scientia, ut mihi quidem videtur, multum cedebat.

Praeter has copias, quas debeo humanitati cl. *Boschii*, cui pro summa hac erga me benevolentia publicas gratias ago, obvenit mihi Apographum Epigrammatum graecorum et cod. Bibliothecae Dresdensis descriptorum, quod inter κειμήλια

Biblioth. Gottingensis asservatur. Continet illud Epigrammata CXXX, ex Musa puerili *Stratonis* omnia, quorum partem *Klotzius* ex schedis Vinariensibus edidit, quas ex eodem Vossiani libri, unde Dresdense apogr. derivatum est, fonte fluxisse constat. Gottingensem illum librum pro singulari sua erga me amicitia mecum communicavit Vir illustris *Heynius*, de cujus in me meritis cum loquor, minus mihi verendum est, ne ipsi parum dixisse videar, quam ne nimis. Magis enim mihi considerandum est, quid aures praestantissimi viri pati possint, quam quid ejus virtutibus debeatur.

Antequam praefandi finem facio, non possum quin gratias agam *Godofredo Henrico Schäfero*, AA. LL. M. viro graece doctissimo, qui et speciminibus typographicis accurate corrigendis, et notis quibusdam, quae diligentiam meam effugerant, humanissime communicandis, institutum meum egregie adjuvit. Hujus viri accuratam eruditionem, civibus suis probe cognitam, in posterum etiam exteri admirabuntur, cum Herodotus curis

ejus emendatus et expolitus in lucem prodierit. Ad hunc aliosque quos parat labores ut ei et otium et bona valetudo suppetat, cum ipsius doctissimi viri, tum bonarum literarum causa vehementer opto.

Scribebam Gothae, mense Majo 1800.

BIANO.

BIANORIS BITHYNI
EPIGRAMMATA.

T. 154.] I. Anth. Plan. p. 348. St. 488. W. In statuam Arionis cum delphino, eam fortasse, quam ad Taenarum positam memorat *Pausan.* L. III. 25. p. 275. Sed tum fallitur *Bianor*, qui eam a Periandro dedicatam ait. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* L. I. 24. Vide Cl. *Heynium* in Comment. T. X. p. 101. et quae notavimus ad *Ar[illegible]nis* Ep. II. Vol. I. P. I. p. 181.

II. Vat. Cod. p. 393. Edidit *Jens.* nr. 121. Anth. *Reisk.* nr. 772. p. 163. Historia de piscatore, qui polypum in leporis lustrum jaculatus, illum in litore dormientem cepit. Comparandum Ep. *Antiphili* XXIII. et *Isidori Aegeat.* Ep. I. — V. 1. ἀκταίην θῖνα. in litoris arena. — V. 2. ἰχθύα. Vat. Cod. *Reisk.* quae lectio ob formam rariorem servanda. — V. 4. ἄγρης δεσμόν. argute! *ne a captivo caperetur.* — V. 6. „πτωκὶ παχυσχοίνῳ. „Haec est Cod. scriptura; sed corrupta. Reiskio gratiam „suae emendationis facio, reponenti παχυσκύνῳ. Non „felicior fuit Salmasius, qui conjiciebat παχυσκίνῳ, reposita voce, quae graeca non est, cujus compositio ab„surda, et quae, si boni esset commatis, versus modulo „hic repugnaret. Nam in σκίναξ prima corripitur. „Quod ipse conjeci in textum inferre nolui, quia nimis „a corruptae lectionis vestigiis discedit; at hic propo„nam. Scribendum itaque censeo: πτωκὶ δασυκνήμῳ. „Leporibus frequenter tribuuntur epitheta δασύπους,

ὑδασσύκνημος, λασιόκνημος." *Br.* Putabam olim scribendum esse: πτωκὶ βαθυσχοίνῳ κεῖτο γὰρ αἰγιαλῷ. Hoc *Schneidero* displicuit, cujus judicio tantum tribuo, quantum fere nemini. Apud *Antiphilum* lepus ἐν θάμνῳ in litore jacet; quod aptius naturae leporum lustrum quam σχοῖνος; quamvis nec in nostra lectione lepus necessario in juncis delituisse putandus est, voce βαθύσχοινος ornatus causa τῷ αἰγιαλῷ adposita. Ulterius tamen inquirenti ex comparatione *Antiphili* — ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ εἰληθὸν ΤΑΧΙΝΟΥ πτωκὸς ἔδησε πόδας — sic ap. nostrum corrigi posse visum est:

κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ
πτωκὶ ΤΑΧΥΣΚΑΡΘΜΩι· κεῖτο γὰρ ὑπναλέος.

Ex voce ταχυσκάρθμῳ, syllaba αρ forte omissa, facile fieri potuit ταχυσχοίνῳ. Epitheton lepori accommodatissimum. Εὐσκάρθμοιο λαγωοῦ est ap. *Nicandr.* in Alexiph. 325. quam vocem de equis usurpavit *Strabo* L. XII. p. 537. εὐσκάρθμους ἵππους λέγεσθαι διὰ τὸ τάχος, ex *Homero* Il. ε. 31. — Ad Myrinam Amazonem hoc transtulit *Homer.* Il. β. 814. πολύσκαρθμος Μύρινα — quam pedum pernicitate valuisse probabile est: ἡνιοχικὴ καὶ πολυκίνητος. *Eustath.* p. 266. 26. — τὸν ταχύπουν οὐατόεντα λαγῶν dixit *Meleag.* Ep. CXX. πόδας ταχὺς πτώξ. *Homer.* Il. ρ. 676. Ob celeritatem Spartani leporem non, ut caeteri Graeci, λαγῶ, sed ταχίναν vocare solebant. Vid. *Hesych.* v. ταχίνης. *Aelian.* H. A. VII. 47. — V. 7. ἐπ' ἄγρην. ex ing. *Reisk.* — *Antiphilus:* εὖ δ' ἄελπτον ἔχεις γέρας ἀμφοτέρωθεν Ἄγρης χερσαίης, πρέσβυ, καὶ εἰναλίης.

III. Cod. Vat. p. 401. Edidit *Jens.* nr. 14. Anth. *Reisk.* nr. 665. p. 117. — Criton, auceps, postquam cicadam arundinibus ceperat, impietatis poenas luit, infelix ab eo inde tempore exercens aucupium. Comp. *Apollonid.* Ep. XXV. — V. 2. ἀγλώσσῳ quo sensu dictum sit, non exputo. Minime enim probanda inter-

pretatio *Reiskii*, cui nec ipse auctor satis fidebat, διγλωσσον στόμα cicadae tribui, quod simul ex ore, simul ex podice sonum ederet. Vix dubito; corrigendum esse:

φθέγξατ' ἐν ἀγλώσσῳ μελπόμενος στόματι.

Aelian. H. A. I, 20. p. 25. τὰ μὲν ἄλλα τῶν Ἰνδικῶν ὀρνέων ξενοστομεῖ καὶ τῇ γλώττῃ φθέγγεται, δίκην ἀνθρώπου· οἱ δὲ τέττιγες κατὰ τὴν ἰξὺν εἰσι λαλίστατοι. Etiam ea, quae ap. *Aelianum* sequuntur, praeclare faciunt ad hoc distichon illustrandum. Sed illud ἀγλώσσῳ στόματι, quod reponendum censemus, maxime confirmat Ep. *Simmiae*, quod *Br.* edidit in Notis ad Aeschyl. p. 346. (Ed. Lips. Anth. T. I. p. 138.) ubi de cicada:

ὄφρα μοι εὐεργεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θείη,
τερπνὰ δι' ἀγλώσσου φθεγγομένα στόματος.

Echo ap. *Satyr. Thyill.* Ep. II. ἄγλωσσος ἐν' ὀργάδα μέλπεται. *Antiphil.* Ep. XVII. horologium τρισσάκις ἀγλώσσῳ φθεγγόμενον στόματι. Scripsimus autem ἐν ἀγλ. ob vitandum hiatum, quamvis etiam ferri possit, φθέγξατο ἀγλώσσῳ —. Praepositio ἐν tamen in talibus saepe eleganter abundat. — V. 3. 4. Hoc distichon edidit *Salmas.* in Exercit. Plin. p. 83. A. ubi de arundinibus agit. Vide not. ad *Apollonid.* l. c. — V. 4. ἐξοβελῶν Vat. Cod. ἐξόβελον *Jens.* et *R.* Nostrum ap. *Salmasium* habetur. — Quum Crito auceps cicadae insidias strueret, exercebat μελέτην οὐκ ἰδίην, opus, artem non suam. Docte igitur poeta locutus est, pro οὐ τὴν ἰδίην ἄγρην μελετῶν. — T. 155.] V. 6. πήξατο. Proprie arundines *figuntur*, *struuntur*; hoc ad ipsam capturam, ἄγρην, translatum est.

IV. Cod. Vat. p. 401. Edidit *Jens.* nr. 158. Anth. *Reisk.* nr. 789. p. 170. *Corvi siticulosi* (Lus. in Pr. LXII. 12.) artificium narratur. *Plin.* L. X. 60. p. 568. *Tradendum putavere memoriae quidam, visum per sitim lapides congerentem in situlam monimenti, in qua pluvia aqua durabat, sed quae attingi non posset: ita descendere*

paventem expressisse tali congerie, quantum postero sufficeret. ubi *Harduinus* laudat *Plutarch.* T. II. p. 967. A. et *Aelian.* H. A. II. 48. Versibus rem enarravit *Avianus* Fab. XXVII. — In coelibum tumulis ponebatur λουτροφόρος· τοῦτο δὲ ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων. ut tradit *Harpocration* v. λουτροφόρος p. 233. et *Pollux* VIII. 66. τῶν δὲ ἀγάμων λουτροφόρος τῷ μνήματι ἐφίστατο κόρη, ἀγγεῖον ἔχουσα ὑδροφόρον ἢ ὑδρίον ἢ πρόχουν ἢ κεραμεὸν ἢ κάλπιν. — V. 1. καρφαλ. δίψει. ex *Alcaei Mess.* Ep. XVIII. δίψει καρφαλέον φάρυγα. — V. 2. ὀμβροδόκην. Cod. Vat. et *R.* — V. 3. κλάγξεν. In hydriae margine sedens crocitabat, fundum, ubi aqua collecta, frustra studens attingere. — V. 4. »Verbum καιρομανέω in Lexicis non occurrit. Si sincerum est, ad ejus vim declarandam periphrasi opus est. »Eo hîc significatur, divino furore afflatam avem, Apol»linis inspiratione artem excogitasse opportunam: *Tu »autem ad excogitandam opportunam artem instinctu tuo »juvisti.*« *Br.* Ed. Jensii ἐκαιρονόμεις exhibet, unde *R.* fecit ἐκληρονόμεις, jungens ὄρνιν εἰς τέχνην. Tu, Phoebe, monstrasti, te ingeniosam avem forte tulisse. — Haec emendatio non magis probanda est, quam *Br.* interpretatio. Nam verba hujus originis neutra vi gaudent, non transitiva; ut ἱππομανεῖν, *nimio equorum flagrare studio*, μουσομανεῖν, *Musarum amore teneri*; in nonnullis abundantiae videtur esse significatio. φυλλομανεῖν, *foliis abundare*; ὑλομανεῖν, pr. *ligno abundare*, tum, *luxuriare.* Hinc apparet, καιρομανεῖν huic loco non convenire. Non definio, quid legendum sit; sed Jensiana lectio ἐκαιρονόμεις bonum sensum facit: *Tu avem opportune ad artificium direxisti.* — V. 5. 6. Vehementer hoc distichon depravatum est in Vat. Cod. ubi sic legitur: χερμάδα δὲ ψαλμῶν σφαῖρον προτον ἄρπαγι χείλει Ἔφθανε μαιμάσσων λαοτίνακτον ὕδωρ. *Salmasii* emendationem exhibuit *Br.* Sed minori fortasse mutatione res profliganda est. Scripserim:

χερμάδας ἐκ ψάμμων σφαιρῶν, ποτὸν ἄρπαγι χείλει
ἔφθακ', ἀνιμάσσων λαοτίνακτον ὕδωρ.

lapillos ex arena conglobans et congestans, potum nactus est, aquâ lapidibus elevatâ et in superiores vasis partes adductâ. *Br.* comparavit *Plutarch.* l. c. — τὸ τῶν ἐν Λιβύῃ κοράκων, οἳ ποτοῦ δεόμενοι, λίθους ἐμβάλλουσιν ἀναπληροῦντες, καὶ ἀνάγοντες τὸ ὕδωρ, μέχρις ἂν ἐν ἐφίκτῳ γένηται. *Reiske* sic dedit: χερμάδα δ' ἐμβάλλων σφαιρὰν, ποτὸν ἄ. χ. ἔφθανε μαιμάσσων πουλυλίλακτον ὕδωρ. *globosum enim saxum immittens corvus in aquam, rapaci rostro valde desideratum ad humorem pertigit.*

V. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 105. St. 155. W. Puer quidam, cum cistam, paterna ossa continentem, undis videret abripi, illam quidem servavit, sed ipse in torrente periit. — V. 1. πατρῴαν in Vat. Cod. correctum. — V. 4. πικρήν. opem, ipsi perniciosam. — In Ed. pr. hoc Epigr. ἄδηλον est. *Bianoris* nomen *Aldus* invenit in Cod. In fine carminis *Jos. Scaliger* ἐφθίνετο conjecit. Nihil mutandum.

VI. Cod. Vat. p. 557. *Bianori* vindicat distichon, quod in Plan. p. 107. St. 157. W. sine auctoris nomine prostat in Capite εἰς πτωχούς. Sensus obscurus. Vulgo ἀρᾶται legitur, interrogandi signo in utriusque versus fine posito. *Scaliger* in not. mst. οὗτος ἀρᾶται; Ἔστι τινὸς ψ. interpretatione non addita, non magis quam ap. *Huet.* p. 13. In Vat. Cod. λειπὸς et ἀρᾶτε. Hoc recepit *Br.*, distinctione immutata; sed quo sensu verba acceperit, non dixit. Lusum continent, risus captandi causa propositum. Agitur de homine infimi loci, egeno et serviente. Qui cum nihil haberet proprium, jocose poëta quaerit, num animam habere putandus esset. Tum sibi ipse respondet: animam quidem, verum, ut reliqua omnia, non suam, sed alienam et mutuo sumtam.

VII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 19. St. 30. W. In puerum, qui inter ruinas domus servatus est. —

Similem casum, qui Antiochiae in terrae motu ann. U. C. 868. contigit, narrat *Dio Caff.* LXVIII. 25. p. 1140. — V. 2. Ζεφύρου. Domus in puerum corruens, *levior Zephyro*, dubito an imaginem satis aptam faciat. Vix tamen putaverim, depravatum esse vocabulum. — V. 3. φέσατο. Ald. sec. — V. 4. αἰδῶν. h. l. pro caritate, qua matres amplectuntur liberos. *Grotius* vertit: *O gloria matrum, Concedit quarum partubus ipse lapis.*

¶. 156.] *VIII.* Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 62. St. 89. W. Historia de Arione. — V. 1. δίνη h. l. pro ipso mari. — V. 2. ἀκάτου ὑπερβύθιον. Docte pro ὑπὲρ τοῦ ἀκάτου θῆκαν, ἔβαλον ἐς τὸν βυθόν. — V. 4. εὔυθρον. eum ad lyrae sonum canentem statim delphinus excepit. Hoc *Br.* recepit ex duobus Plan. codd. pro vulgato εὔρυθμον, quod etiam in Vat. Cod. habetur. — Paulo ante λιγυηχεῖ est in Plan. — νηχετ' ἐλ. Vat. Cod. — V. 5. Κορίνθιον ἄρα θ. Vat. Cod.

IX. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 166. St. 241. W. De navi, quae, cum in litore pice induceretur, flammis consumta est. — V. 3. ἐπὶ ζυγά. usque ad transtra constructam et finitam. Transtra enim, reliquis omnibus perfectis, addita esse puta. — V. 4. πεύκης νοτίδι. Picem δάκρυα πεύκης appellat *Nicand.* Alexiph. v. 544. unde ap. *Hesych.* πεύκινον δάκρυ. πίσσαν. ut optime emendavit *Arnaldus* in Lect. gr. p. 114. quem vide. — V. 5. Pix, vehementi calore incensa, navem, quam in fluctibus fidam esse voluerant, in terra minus fidam esse monstravit; hoc sensu, ni fallor: navem in continente gravioribus etiam malis expositam esse, quam in undis.

X. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 29. St. 44. W. Expressum videtur ex *Apollonida* Ep. XXI. qui eandem historiam narrat. — V. 1. γὰρ Ed. Fl. Ald. pr. Junt. πὰρ emendavit Aldus. — V. 3. ἐπετείνατο. Vulgo. — V. 5. ἦλθεν γόμος. Vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. —

Non *solus* latuit Justitiam, quae omnes assequitur; quod non valde commode dictum. Arbitrabar olim, scribendum esse:

Ζηνὸς δ' οὔτι Δίκην ἔλαθε· τρόχος ἔμπεσεν ὄρνις
ἀνδρὶ — — —

τρόχος ὄρνις. *avis Jovis nuntia. Eustath.* ad Od. δ. 199. 2. τρόχος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ἄγγελος. ἔτι δὲ καὶ ὁ δρόμος. Eodem sensu τρόχις ap. veteres usurpabatur. *Aeschyl.* Prom. 940. τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν. Dubitatur tamen, num hoc sensu scribendum sit τρόχος, an τροχός. Illud *Eustathius*, hoc *Etym. M.* p. 686. 10. praecipit. Vide ap. *Valcken.* ad Ammon. p. 216.

XI. Cod. Vat. p. 405. Plan. p. 45. St. 66. W. In equum animosum, qui navem recusabat conscendere. — V. 1. τὸν. Ed. pr. Asc. Steph. τὸν correxit Aldus. — ¶. 157.] V. 3. μὴ θάμβει, ne mireris. — V. 4. δεσμὰ βιαζόμενον, luctantem contra vincula, quibus constrictus in navem transfertur. — V. 5. οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλοις. Non vult aliis imponi, ab aliis ferri, cum ipse sit celerrimus.

XII. Cod. Vat. p. 430. Plan. p. 101. St. 150. W. In Sardes, terrae motu eversas fluctibusque submersas. *Tacit.* Annal. L. II. 47. res anni U. C. 770. enarrans: *Eodem anno duodecim celebres Asiae urbes conlapsae nocturno motu terrae, quo improvisior graviorque pestis fuit. Neque solitum in tali casu effugium subveniebat, in aperta prorumpendi, quia diductis terris hauriebantur. Sedisse immensos montes: visa in arduo, quae plana fuerint: effulsisse inter ruinam ignes memorabant. Asperrima in Sardianos lues plurimum in eosdem misericordiae traxit.* Qui praeterea hujus calamitatis mentionem fecerunt, vide ap. *Schneiderum* in Anal. crit. p. 17. — V. 1. τὸ πάλαι. Vat. — Γύγου mallet *Jos. Scaliger.* Sic *Archiloch.* Fr. X. *Alexander Aet.* Ep. III. — V. 2. „Editi ὡ βασιλεῖ. Vat. αἱ. Emendavi αἷς βασίλευ. Quibus Persarum

„in Asia stabat imperium, quibus Persae in Asia regna„bant, quae caput erant Persici in Asia imperii. βασίλευ „est imperfectum omisso augmento." *Br.* Huic et emendationi et interpretationi vix accesseris. Lectionis Vat. Cod. hic esse videtur sensus: Sardes, quae urbs magno regi quasi altera fuit Persis in Asia minori; fere tanta, quam Persia; urbs regni ad instar. Sic *Grotius*:

Gygiacae Sardes, Halyattae regia, quondam
Persarum dominis altera Persis eras.

Pro Ἀσιάδι Vat. Cod. ἀσίδι. — V. 3. Vulgo αἱ Κροῖσου. quam pessimam lectionem judicat *Br.* χρυσοῦ Vat. Cod. a pr. m. Superscriptum οι. Haec saepissime inter se permutantur. Cf. *Pierson.* Verisim. p. 47. Pactolus ψῆγμα χρυσοῦ καταφορέων ἐκ τοῦ Τμώλου, medium urbis forum interfluebat. *Herodot.* V. 101. p. 428. ubi laudant Intrpp. *Dion. Chrys.* Or. LXXXIII. p. 659. A. Hunc amnem διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἕτοιμα χρήματα κομίζειν, dixit *Strabo* L. XIII. p. 430. Hinc Sardium aedes lateribus, non ex limo, sed auro coctis, exstructas esse *Bianor* gloriatur, pro poëtarum more rem in miraculum augens. Obversabantur ei, ni fallor, aurei illi lateres, a Croeso Apollini missi. Cf. *Herodot.* L. I. 50. p. 23. *Lucian.* Contempl. 11. T. III. p. 45. ed. Bip. — V. 6. ἐξ ἀφανοῦς Vat. Cod. — In profundum cecidistis, ingenti terrae hiatu exorto. — ἀχανὲς χάσμα. *vastus et late patens hiatus.* ut ἀχανὲς πέλαγος ap. *Hesych.* in ἀ. ἀχανὲς βάθος ap. *Suidam* v. ἀνέχειν. — ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς ἐκπλαγεῖσα *Lucian.* T. I. p. 313. ed. *Reiz.* — V. 7. „In „Planudea Βοῦρα καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλασμέναι. In Vat. Cod. „κεκλασμένα. Βοῦρα accusativus pluralis esset a Βοῦρον. Sed „auctores omnes urbem hanc Βοῦραν vocant. Stephanus: „Βοῦρα. πόλις Ἀχαΐας θηλυκῶς. Harum Achaïcarum ur„bium subversionem narrat Diodor. Sic. ad Ol. CI. 4. „T. II. p. 39. ubi videndus doctissimus Wesseling.

„Fluctibus fuerunt obrutae. At Sardes terrae motu „quassatae, et magnis hiatibus absorptae. — Ex ob„servatis variis lectionibus scribendum censui: Βοῦρα κ' „ἰδ' Ἑλίκη κεκλυσμένα. *Simile fatum, quo olim evanuere „Bura et Helice, tibi destinatum erat, quaeque mediter„ranea eras urbs, eundem exitum habuisti, quem illae „quae maritimae erant.*" *Br.* κεκλωσμένα est vett. edd. lectio, usque ad Ascens. quae κεκλωσμένη legit. Hoc recepit *Steph.* *Jos. Scaliger* margini adscripserat κεκλυσμένω, δυϊκόν. Duali numero accipienda etiam correctio *Huetii* p. 13. κεκλυσμένα. In Vat. Cod. κεκλασμένα habetur; reliqua, ut in Plan. Mihi in syllabis καὶ εἰς tertiae cujusdam urbis nomen latere videtur, quod suppeditat poëta, nescio quis, ap. *Philonem* T. II. p. 514. κατὰ Πελοπόννησόν φασι τρεῖς πόλεις,

Αἴγειραν Βοῦράν τε καὶ ὑψηλὴν Ἑλικείαν,

εὐδαίμονας τὸ πάλαι γενομένας, πολλῇ τοῦ πελάγους ἐπικλυσθῆναι φορᾷ. Hinc legendum puto:

Βοῦρ', Αἴγειρ', Ἑλίκη τε κεκλυσμέναι.

Quantillum intersit inter αιγειρ et και εις, in oculos incurrit. Idem nomen restituere conati sumus *Crinagorae* Ep. XX. αὐτίκα δ' Αἰγείρας χθαμαλωτέρη, εἴθε, Κόρινθε, Κεῖσθου, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη. Saepissime commemoratur clades urbium Burae et Helicae. *Phavorinus* ap. *Stob.* T. CIII. p. 562. 10. non homines tantum et familias, sed totas civitates funditus periisse dicens, alias aliis casibus, αἱ δὲ, addit, τῆς θαλάσσης ἐπελθούσης. ποῦ μοι Ἑλίκη; κατεπόθη. ποῦ Βοῦρα; καὶ αὐτὴ κατεπόθη. δύο πόλεις Ἑλληνίδες ἀπώλοντο ὥσπερ πλέουσαι. *Ovid.* Metam. XV. 293. *Si quaeras Helicen et Burim, Achaiadas urbes, Invenies sub aquis.* Si plura cupis, adi *Spanh.* ad *Callim.* H. in Del. 100. p. 463. et *Gatack.* ad *M. Antonin.* L. IV. p. 131. — V. 8. ἐν βυθίαις Vat. et Plan. Sed recte emendatum ἐμβυθίαις.

XIII. Cod. Vat. p. 215. *Bianori* inscribit. In Plan. p. 274. St. 395. W. sine auctoris nomine prostat. Euripidis in Macedonia sepulcrum, fulmine percussum, et quicquid ei inesset mortalis materiae lustratum esse narratur. Plurimum huc faciunt verba *Plutarchi* Vit. Lycurg. c. 31. Tom. I. p. 143. ed. Tubing. ubi Biographus κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι narrat. τοῦτο δὲ οὐ ῥᾳδίως ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐπιφανῶν, πλὴν Εὐριπίδῃ, συμπεσεῖν ὕστερον, τελευτήσαντι καὶ ταφέντι τῆς Μακεδονίας περὶ Ἀρέθουσαν· ὥστ' ἀπολόγημα καὶ μαρτύριον μέγα εἶναι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Εὐριπίδην, τὸ μόνῳ συμπεσεῖν αὐτῷ μετὰ τελευτὴν καὶ γενέσθαι, ἃ τῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ ὁσιωτάτῳ πρότερον συνέπεσε. — V. 2. κεραυνίῳ. Ed. Flor. et Vat. Cod. κεραυνίω. Ald. pr. et tert. cum Asc. Deinde omnes πᾶσαν ἀπημφίασας. Vat. Cod. πᾶσαν ἀπήχθίασας (r). — „Scripsi ἀπημφιάσω, ita re„quirente linguae usu. ἀπημφίασας activum est, ut in „*Dioscor.* XXI. *Philipp.* LXXX. et alibi passim. Hic „verbum debet esse reciprocum." *Br.* Si vera est *Br.* lectio, in eum sensum accipi debet, ut Euripides, terrena natura penitus abjecta, ad superos abiisse dicatur. Sed aliud quiddam latere suspicor. — γαῖαν ἀπημφίασας protulit *Dorville.* *Huetius* p. 26. ἐπημφίασας suspicabatur. — V. 4. *Barnesius* in Vita Eurip. §. 32. tanquam diversam lectionem profert σώματος. — ἱστορίην quo sensu h. l. sit positum, non satis video. Sive enim *notitiam*, *cognitionem*, sive *historiam* verteris, obscurum est. Sed ἱστορία etiam est ἡ θέα, ut ἱστορῆσαι, θεάσασθαι. Fuerit igitur periphrasis. ἡ θνητὴ ἱστορίη σώματος, *id quod in hoc tumulo mortale esse videbamus, intelligebamus.* Vide *Alberti* ad Hesych. v. ἱστορεῖ. not. 28.

XIV. Cod. Vat. p. 264. Εἴς τινα Κλειτώνυμον τύραννον, οὐκ οἶδα ὅστις. Bis exstat in Planud. p. 31. et 248. St. 47. et 360. W. Non in tyrannum Clitonymum, sed in tyrannicidam hujus nominis scriptum carmen. Qui

eum in fluvium projectus esset, ut piscibus praeda fieret, litore tamen casu ruente sepultus est. — V. 1. ἰχθύσι καὶ ποταμῷ. ut undae eum abriperent, pisces comederent. Hoc ἐν ἰχθύσι ταφῆναι dixit *Lucian.* T. I. p. 243. Similia collegit *Abresch.* anim. in Aesch. T. I. p. 154. — ἰχθρὸς ὅμιλος. tyranni satellites, ut videtur. — V. 2. εἰς ἄκρην. Recte *Brodaeus* interpretatur de acropoli, ubi tyrannus habitabat. — V. 3. Δίκα. Vat. et Plan. loco pr. — ἴχθη. Ejusmodi quid ut Paeto contingat, precatur *Propertius* L. III. 5. 37. *Reddite corpus humo, positumque in margine ripae Paetum sponte sua vilis arena tegat.* ut eleganter h. l. emendavit *Marklandus.* Comparavit *Burmannus* et Epigr. nostrum et *Petron.* c. 114. *aut quod ultimum est, iratis etiam fluctibus, imprudens arena componet.* — V. 5. αἰδομένα. Vat. Cod. et Plan. loco pr. et sic vers. sq. γᾶ et ἰᾶς. — Clitonymus ὅρμος ἐλευθερίης vocatur, quandoquidem in eo libertatis recuperandae spes erat posita. Terra hunc virum, libertatis suae strenuum defensorem, sepulcro condidit. Senatum Romanum *Cicero regum, populorum, nationum portum et refugium vocat,* Offic. II. 8. 2. De Titinio Capitone *Plinius* L. VIII. Epist. 12. *colit studia, studiosos amat, provehit; multorumque, qui aliqua componunt, portus, sinus, praemium.*

T. 158.] *XV.* Cod. Vat. p. 450. Plan. p. 54. St. 77. W. De puero apum stimulis confecto. Eandem historiam narrat *Antip. Thess.* Ep. LIII. — V. 3. ἠγνοίησεν ὁ δείλαιος. vulgo. quod in δειλὸς mutandum esse, praeclare vidit *Scaliger.* Et sic est in Vat. Cod. Deinde μελίσσαις omnes edd. veteres usque ad Asc. et Steph. — Ignorabat puer, se ad vos, ut ad apes, venire; eratis autem ipsi infestiores viperis. — Haec si sensum habent, hic esse debet: ignorabat naturam apium, nec qualibus telis instructae essent. Sed sic antithesis perit;

ex qua apparet, vocem μελίσσας ad mellificium respicere. Hoc sensu *Grotius*:

Se velut artifices ad apes miser ille ferebat;
At vobis nec erat vipera deterior.

Nostrum locum cum archetypo *Antipatri* comparantibus, τὸ βρέφος, κηρία μαιόμενον — fortasse probabile videbitur, sic olim scriptum fuisse:

Ἦ μαίμησεν ὁ δειλὸς ἐς ὑμέας οἷα μελίσσας
ἐλθεῖν.

Idem μαίεσθαι et μαιμᾶσθαι. *Hesych.* μαιμᾷν. ὀρέγεσθαι. ἐπιθυμεῖσθαι. μαιμώμενος. ὁρμῶν. ζητῶν. — V. 5. θοίνης: mellis loco, quod se apud apes inventurum esse speraverat. — ἐναιμάξατε Vat. Cod. ἐσμάξατε Plan. vulgo. Nostrum *Br.* in tribus codd. invenit. — V. 6. ἀντίπαλοι. naturam muneri vestro, melli, plane contrariam habentes.

XVI. Cod. Vat. p. 313. ἄδηλον. οἱ δὲ Βιάνορος. In Plan. p. 210. St. 306. W. ἄδηλον. De Attali immatura morte. Confer *Crinag.* Ep. XLII. 3. 4.

XVII. Cod. Vat. p. 309. Βιάνορος γραμματικοῦ εἴς τινα γυναῖκα Κλεαρίστην τὸν ἴδιον υἱὸν ὀδυρομένην καὶ διαλύγιον ἀνακράξασαν, (ὥστε) τὴν ψυχὴν ἀποῤῥῆξαι. In Plan. p. 231. St. 335. W. ἀδέσποτον, οἱ δὲ Βιάνορος. Auctoris nomen accessit in Ed. Steph. Hinc ductum Ep. *Eutolmii* III. T. III. p. 8. — V. 3. ἐχάνδανε. Fortasse secundum locutionem Homericam Il. λ. 462. ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. — Sequentia sic expressit *Eutolmius*: οὐδ' ἔσχεν παλίνορσον ἀναπνεύσασα γοῆσαι. Hic memineris eorum, quae ex Satyro narrat Biogr. Sophoclis p. XI. 13. poëtam, Antigonam recitantem, καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακρῷ καὶ μέσην ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχοντα, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν, σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. — τόνοι πνεύματος. partes illae, quibus spiritus emittitur. Sunt

enim

enim τόνοι ap. medicos, modo nervi, modo membranae, modo venae. Hoc loco per fistulam spiritalem, ubi animae meatus, optime explicaveris. — V. 6. εἰς omittit Vat. Cod.

XVIII. Cod. Vat. p. 265. Anth. Plan. p. 236. St. 343. W. De filiis Oedipi, ap. inferos etiam sibi invicem infestis. *Ausonius* Epigr. CXXXIX.

Nec Stygiis lucis ineunt sua foedera fratres
Oedipodionidae, de misero ab miseri!
Namque etiam ex uno surgentes aggere flammae
In diversa sui dissiliunt cineris.
Infandos juvenes! quos nec discordia cassos
Luce, nec in semet linquit atrox animus.
Atque utinam et Thebas quissent partirier ipsas,
Regnorum et metas, ut cinerum nebulas.

Conf. Anth. Lat. T. I. p. 100. CLXXXVII. — V. 2. „In Plan. αἰσθάνεται δοράτων, errore librarii, cujus oculi „in ultimum versum aberrarunt. In Vat. membr. recte „πολέμων.“ *Br*, ζώντων. bellum adhuc vigens. Vid. ad *Antip. Thess.* Ep. XXXVI. — V. 4. τάφος ἀντίπαλος. Res incredibiles accumulans *Ovidius* in Ibid. v. 35. *Et nova fraterno veniet concordia fumo; Quem vetus accensa separat ira pyra. Philostrat.* L. II. Icon. XXX. p. 855. de igne in Oedipodarum busto: τὸ ἐντεῦθεν ἄλλην καὶ ἄλλην τρέπεται καὶ τὸ ἄμικτον δηλοῖ τοῦ τάφου. ubi vide *Olearium. Antiphil.* Ep. XXXVI. quod totum comparandum: ἠνίδε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα· δαιομένα γὰρ Ἐξ ἑνὸς εἰς δισσὰν δῆριν ἀποστρέφεται.

¶. 159.] *XIX.* Cod. Vat. p. 264. Plan. p. 261. St. 377. W. Continet hoc carmen querelas viri, ipsius, ni fallor, *Bianoris*, qui conjugem et, brevi post tempore, unum, quem habebat, filium morte amiserat. — V. 1. Θειονόεις Vat. — ἐμῆς γάμον. In Vat. non minus quam in

Plan. Sed in illo Cod. supra emendatum γρ. μόρον. — V. 2. Sensus apertus: Spes, quam in filio collocabam superstite, efficiebat, ut dolorem de conjuge levius ferrem. In verbis haeremus. στένειν εἰς ὀδύνας pro ἐν ὀδύναις accipias. Ingemiscebam in doloribus minus gravibus propter spem filii. At hoc quam contortum! — V. 3. Editus hic versus ex Plan. In Vat. Cod. habetur: φθονερὴν ἐπ' ἐνόσφισε μοῖραν. — V. 4. »Videtur scribendum καὶ σέο λειπομένου. σέο emendatum ab ignota »manu in Scaligeri codice repererat Huetius.« *Br.* — V. 5. Περσεφόνη τόδε — ἄμουσον Vat. Cod. τόδε etiam Planud. — V. 6. ἐπ' αἰχμαλίης Vat. Cod.

GERMANICI CAESARIS

EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 360. Plan. p. 44. St. 64. W. — *Herodot.* L. III. 108. p. 251. ὁ λαγὸς ὑπὸ παντὸς θηρεύεται θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου. Cf. *Athen.* IX. p. 400. E. Leporem *omnium praedae nascentem* dixit *Plin.* L. VIII. 81. p. 483. Ex nostro carmine ductum Ep. *Hadriani* III. quod Planud. etiam *Germanico* tribuit. *Auson.* Ep. XIV.

Trinacrii quondam currentem in litoris ora
Ante canes leporem caeruleus rapuit.
At lepus: In me omnis terrae, pelagique rapina est,
Forsitan et caeli; si canis astra tenet.

LOLLII BASSI EPIGRAMMATA.

¶. 160.] *I.* Vat. Cod. p. 105. Plan. p. 482. St. 626. W. Jovem poëta ridet, quod, puellarum in gratiam, formam tam crebro mutaverit, cum ipse sine fraude dolove cum puella sua congrediatur. — V. 1. *Achill. Tat.* L. II. 37. p. 100. διὰ γυναῖκα Ζεὺς ἐμυκήσατο, διὰ γυναῖκά ποτε Σάτυρος ὠρχήσατο, καὶ χρυσὸν πεποίηκεν ἑαυτὸν ἄλλῃ γυναικί. Cf. *Lucian.* D. D. II. 1. T. II. p. 4. ed. Bip. — V. 2. ἄλλος χ' ὁ μελάθρους κ: ἐπ' ἠϊόνιος. Vat. Cod. et Plan. nisi quod Pl. μελάθρους habet et ἐπ' ἠϊόνος. Recte sine dubio *Br.* emendavit ἐπηϊόνιος. Reliqua an item recte constituerit, non dixerim. — V. 4. κοὐ πέτομαι. ad cygnum referendum. Frigidum acumen. *Antipater Sidon.* Ep. II. unde haec petita, melius:

> Εὐαγόρας δ' ὢν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἐναργὴς
> πάντας καὶ πάσας, οὐ μεταβαλλόμενος.

II. Cod. Vat. p. 518. Βάσσου Σμυρναίου. In Plan. p. 134. St. 194. W. *Nicarcho* hoc carmen tribuitur. — Poëta vetulae cujusdam longaevitatem cogitans, veretur, ne Pluto ipse obierit. — V. 1. Κοτυταρίς. Vat. Cod. Nostrum est in Plan. Hoc nomen ap. *Theocrit.* Eid. VI. 40. γραῖα Κοτυτταρὶς pro nomine proprio habendum esse negat *Warton*, veneficam, circa Cotyttus sacra operantem, significari existimans. Dicendum potius, nomen a Cotytto derivatum esse. Vide Intrpp. *Hesychii* v. Κοτυττώ. — V. 3. ἔλαφος Vat. Cod. — *Quater egreditur cornicis secula cervus. Auson.* Eid. XVIII. secundum *Hesiodum* ap. *Plutarch.* T. II. p. 415. C. ἔλαφος τετρακόρωνος. Vetula ap. *Martial.* L. X. 67. *Pyrrhae filia, Nestoris noverca — Jam cornicibus omnibus superstes.* — ἡ χερὶ λαιῇ. Hunc locum *Brodaeus* ex *Bedae* commentario de digitorum opera explicat. Poëta vetulam Cotytta-

rim decem millia annorum implevisse ait. Laeva quidem manus numeros omnes citra centenarium indicabat, dextra centenos, ducentos, millenos et qui eos superant, usque ad myriadem. Porro decem millia cum dicis, *Bedae* verba sunt, laevam medio pectore supinam appones, digitis tantum ad collum erectis. Jam vero rursum, δεύτερον, sinistram adhibebat vetula nostra. In eundem modum haec verba explicat *Sirmondus* ad *Sidon. Apollin.* p. 98. *Wouwer.* de Polymath. VII. p. 50. *Juvenalis* Sat. X. 248. de Nestore:

qui tot per secula mortem
Distulit, atque suos jam dextra computat annos.

quem locum ex nostro carmine expressum esse, vix recte statuit *J. Rutgers.* Var. Lect. IV. p. 351. — V. 5. κλιπουσα. Sic Vat. Cod. Fuit itaque καὶ βλέπουσα, quod sensus patitur, metrum respuit.

III. Hoc quoque carmen in Plan. p. 135. St. 195. W. *Nicarcho* tribuitur. *Bassi* est in Vat. Cod. p. 518. sq. Conqueritur de ancilla surda, cujus ridiculos errores enarrat. — V. 1. Onesimus, Lollii nostri fortasse patronus, eum domi ap. se habebat. — V. 3. „αἴτοιμεν. Ed. Flor. „male. At scribendum credo: εἶπα μέν." *Br.* — V. 5. πήγανον. Rutam contra capitis dolores efficacem putabant. *Dioscorid.* L. III. 47. πήγανον σὺν ῥοδίνῳ τε καὶ ὄξει κεφαλαλγοῦσι βοηθεῖ. *Plinius* L. XX. 51. p. 208. — V. 6. τήγανον. idem quod τάγηνον. Est *sartago, frixorium,* in quo carnes aliaque oleo infuso friguntur. Vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 98. p. 1273. — ¶. 161.] V. 7. ὀπόν. *Hesych.* ὀπός. πιτύων. βοτάνη τις, δι' οὗ πήγνυται τὸ γάλα, καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. καὶ τὸ γαλακτῶδες, ἐκ τῆς συκῆς ἐνιέμενον. *Myrrham* hac voce significavit *Oppian.* Hal. L. III. 409. ἧς ἐνιμίσγων θεῖον ὀπόν. quod notavit *Arnaldus* Lect. gr. p. 105. Inter condimenta numeratur

ap. *Athen.* L. III. p. 100. F. ubi laseris succum significat. *Casaubon.* p. 198. *Salmas.* ad Solin. p. 256. B. — Ingeniose *Jos. Scaliger* conjecit: ἦν κόκον αἰτήσω: quod melius respondet τῷ δοκῶν. — V. 4. πινῶν. Vat. Cod. — λάσανον eo sensu accipe, quo usurpavit *Eupolis* ap. *Moer.* p. 250. ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ λάσανον, ὅπου χέσω. ubi *Pierson* et nostrum locum laudavit, et *Horat.* I. Serm. VI. 9. *pueri, lasanum portantes oenophorumque.* — V. 9. ἂν δὲ τόξον. Vat. Cod. — V. 10. ὅρλως ἂ. Vat. Cod. — V. 11. κήρυκα. me alta voce tanquam praeconem vociferari. Sic qui publice, alta voce loquuntur, κηρύσσειν dicuntur; cujus usus exempla vide ap. *Wetsten.* in N. T. I. p. 255. — V. 12. μελετᾶν, non de oratoribus tantum, qui commentantur, sed de omnibus, qui in aliqua arte exercentur. De histrionibus, vocem exercentibus, *Aristotel.* Problem. XI. 22. Etiam athletae dicuntur μελετᾶν. Vide *Mercurial.* Art. Gymn. III. 7. p. 206. Praecones, in ludis gymnicis certaturos, vocem crebro exercuisse, verisimile est. Eo fortasse respexit poëta. — Ceterum me lecturis gratum facturum esse spero, *Grotii* versione, sive imitationem malis dicere, hic apposita:

Exige, per superos obtestor, Onesime, surdam,
Quae mihi perpetui causa laboris, anum.
Caseus ad mensam si forte petatur ab illa,
Nescio quem casum me timuisse putat.
Ruta petita caput fuerat mihi forte dolenti,
In corbis nobis attulit illa ruta.
Si succis opus est aegro, fert anxia soccos,
Et mytilum cupiam si mihi, fert matulam.
Pro vino vannus; pro seta fertur acetum.
In vanum, quicquid dixero, verba cadunt.
Ut mediterne foris totis ego noctibus, aequum est,
Quid loquar, et praeco nunc ero propter anum?

IV. Cod. Vat. p. 394. Plan. p. 98. St. 144. W. Trojae profuiſſe docet, quod expugnata et everſa fuerit. Hac enim calamitate factum eſſe, ut Aeneae progenies Romanum populum orbisque terrarum imperium conderet. — V. 1. ἄῤῥηκτοι ὅρκοι. immutabilia Parcarum conſilia. Inter res natura ſua firmiſſimas τὸν ὅρκον recenſet Ajax ap. *Sophocl.* in Trag. cognomine v. 648. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται χ'ὡ δεινὸς ὅρκος, χ'αἱ περισκελεῖς φρένες. Dii, quae ſecundum fatorum ordinem in homines ſtatuunt, jurejurando ſe obſtringere dicuntur. *Aeſchyl.* Agam. 1300. Ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας. poſt quem verſum nonnulla excidiſſe videntur. Hoc loco igitur ὅρκος idem eſt, quod alibi θεσμοὶ, *foedera.* — σφραγίζειν, ſtatuere, confirmare, ut in Epigr. XLII. T. III. p. 27. σοὶ κλέος δῆμος ἐπεσφρήγισεν θανόντι. — V. 2. Πριάμου. Priamus ad aram Jovis Hercei immolatus. Vide quae notavimus ad *Tzetzae* Poſth. 732. p. 171. — V. 3. σύ. Vat. Cod. et Ald. pr. — V. 4. ἔχεις. Ed. Fl. et Ald. pr. ἔχεν correxit Ald. quod receptum in Ald. ſec. et tert. ἔχει *Steph.* ex Aſcenſ. — φροίμιον. adventus Aeneae quaſi prooemium et initium Romani imperii. Simili, ſed minus audaci metaphora, Tragici paſſim φροίμια λόγων dixerunt, quod illuſtrat *Valcken.* ad Phoen. p. 452. — Clamores, caedem praecedentes, φροίμιον φόνου appellat *Eurip.* in Herc. Fur. 753. φροίμια πρόξενα πόνων *Aeſchyl.* in Suppl. 837. Longius progreſſi ſunt in tranſlato hujus vocabuli uſu Sophiſtae, ex quibus exempla dedit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 176. ed. Bip. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 443. — V. 5. ἡ γὰρ vulgo. ἧ correxit *Huet.* p. 12. — Junge πόλις ἐν ὅπλοις κόσμου ἄνασσα. urbs, quae armis ſibi orbis terrarum imperium paravit.

V. Cod. Vat. p. 404. Plan. p. 74. St. 108. W. De naufragio illo, quod Graecorum claſſis ad ſaxa Capharea fecit. — V. 1. Καφηρίδες, πέτραι ſcil. Vide *Lennep.*

ad *Phalar*. p. 50. qui nostrum quoque carmen protulit. — νόστου. Vat. Cod. et edd. veteres omnes usque ad Ascens. Num forte graeci poëtae verbum ὀλλύναι *privandi* sensu usurparunt, ut νοσφίζειν? Tum scribendum foret, haud paulo elegantius:

— αἵ ποτε νόστου

ὠλέσαθ' Ἑλλήνων, φεῦ, στόλον Ἰλιόθεν.

— V. 3. ψεύστας Vat. Cod. — V. 4. σέλας idem. σέλα πυρὸς αἰθομένοιο *Hesiod.* Theog. 867. Cf. *Munker.* ad Anton. Lib. c. 41. p. 276. — πυρσὸς ψεύστης. De Nauplii face, ductum ex *Crinagorae* Ep. II. — V. 5. Ἴλιος. calamitas, decenni illo bello etiam gravior. *Propert.* L. III. 5. 54. *Saxa triumphales fregere Capharea puppes, Naufraga cum vasto Graecia tracta solo est.* Vide *Bronkhus.* ad L. IV. 1. 115. — V. 8. „πᾶν Ἑλλὰς ἔκλαυσε „δάκρυ. Sic libri omnes, quos sequi satius esse credidi, „quam meis aut aliorum conjecturis indulgere. Notan„da phrasis κλαίειν δάκρυ, et quidem πᾶν. *propter te Grae„cia omnigenas lacrymas fudit.*“ Pater filium, uxor mari„tum, filius patrem luxit. “ *Br.* Nihil hujus Epigrammatis exitu vidi ineptius, nec ad sensum, nec ad numeros. Fac scriptum fuisse:

Ναύπλιε· σὴν δ' ἀρετὴν Ἑλλὰς ἔκλαυσε μακρόν.

et sensum habebis probabilem, et numeros satis elegantes. Ductus literarum in δακρυπαν et μακραν tam inter se similes, ut hanc saltem emendationis partem veram praestare ausim. ἀρετὴ autem non solum de robore et fortitudine, sed de quavis peritia, arte, facultate usurpatur. Recte autem *Bassus* hoc vocabulo in hoc contextu utitur. Graecia, quae Trojanorum exercitus fuderat, Trojanorum heroum virtutem superaverat, tuae unius virtuti, o Nauplie, succubuit. — μακρὸν κλαίειν dictum, ut μακρὸν ἄϋσεν ap. *Homer.* Il. γ. 81. ε. 101. *Theocrit.* Eid. IV. 37. Alta voce canentes Nymphae ἐπὶ

μακρὸν — Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος ap. Callim. H. in Del. 256.

VI. Cod. Vat. p. 504. Plan. p. 69. St. 101. W. Mediocritatem in omni vitae conditione amico commendat. — V. 1. ἄγοι et γαλήνην ἀεργήν. vulgo. Noſtrum membranae Vat. ſuppeditarunt, ubi praeterea legitur: τὴν πάλινηνεμίην. unde apparet, olim fuiſſe ſcriptum:

— οὐδὲ γαλήνης
ἀεργῆς ἠσπασάμην τοὔμπαλι νηνεμίην.

In ſimili mediocritatis commendatione *Horatius* II. Carm. X. init.

Rectius vives, Licini, neque altum
Semper urgendo, neque, dum procellas
Cautus horreſcis, nimium premendo
Litus iniquum.

ad quem locum comparant *Senecae* Agam. 100. ſqq. *Salmaſius* in not. mſtis corrigit: οὐδὲ γαλήνης ἀγρῆς ἡ. τὴν πάλι νηνεμίην. non ſatis video, quo ſenſu. — V. 4. καὶ πάλαι. vitioſe Vat. Cod. — ¶. 162.] V. 6. Θύελλαι. vitae conditionem puta, quae tempeſtatibus eſt expoſita. — Ζέφυροι. vita tranquilla, nec tamen plane otioſa.

VII. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 9. St. 16. W. De trecentis illis Spartanis, qui cum Leonida ad Thermopylas occubuerunt. — V. 1. Ληθαίης ἀκάτοιο. *Tibull.* L. III. El. V. 23. *Elyſios olim liceat cognoſcere campos Lethaeamque ratem Cimmeriosque lacus.* *Theocrit.* Eid. XVI. 40. εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος. — δεύτερον. Trecenti Spartani occiſi etiam in pugna de agro Thyreatico. Cf. Ep. *Gaetul.* II. *Simonid.* Ep. XXVI. — Pro ἔχ' Aldin. ſec. εἶχ', unde *Scalig.* εἷλχ' fecit. — V. 3. πρόσθια. *Dioscorid.* Ep. XXXIII. τραύματα δεξάμενος, Δεικνὺς ἀντία πάντα. Vide not. p. 403. — V. 4. καὶ στ. Vat. Cod. — In pectore tantum pugnae apparent veſtigia. —

V. 5. εἰς ἐμὸν ἀμπαύσασθε ὕπνον, *in meum somnum requiescite*, insolenter dictum. Tu corrige:

καὶ αἴσιμον ἀμπαύσασθε
ὕπνον.

Mutatio minima, et, ut mihi quidem videtur, certa. ὕπνος αἴσιμος, *somnus fatalis*, quem πότμον ὀφειλόμενον vocat *Leonid. Alex.* Ep. XXXVIII. αἴσιμον ἦμαρ *Homer.* Il. θ. 72. ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα. *Schol.* — V. 6. ἀνικάτου. Vat. Cod.

VIII. Cod. Vat. p. 243. Plan. p. 204. St. 297. W. In tumulum eorundem trecentorum Spartanorum, Leonidae inprimis, cui leonis imago imposita. *Herodot.* L. VII. 225. p. 611. ὁ δὲ κολωνός ἐστιν ἐν τῇ ἐσόδῳ, ὅκου νῦν ὁ λίθινος λέων ἕστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ. Cf. Ep. *Simonid.* XXXV. *Antipatri Sid.* XCI. — V. 1. γάρ. vett. nonnullae edd. — V. 3. ἐμβαλόντες. qui primi fregerunt belli inter Persas et Spartanos impetum. — Male haec acceperunt Interpp. — V. 4. Μῆδον καὶ Λακεδαιμονίαν. Vat. Cod. vitiose pro Λακεδαιμόνιον. — V. 5. »In Planudea cor»rupte legitur: ἐπ' ἐμεῖο βόστρυχον εἰκόνα θῆρος. In Vat. »βοόστρυχον εἰκόνα θηρός. sarto sic metro et paulo meliori »sensu. βοοστρόφον reponebat Salmasius. Sed βοόστρυχος, »etiamsi Graecum esset, nihil aliud esset, quam βόστρυ»χος substantivum, et hic epitheton requiritur, quod »vel ad εἰκόνα vel ad θηρὸς referatur. Emendationem »Toupii ad Suidam P. III. p. 462. recepi.« *Br.* Hoc distichon protulit *Suidas* in ταγός T. III. p. 423. sic ut in Plan. unde hoc ulcus inveteratum esse apparet. βοόστρυχον jam *Opsopoeus* conjecit. *Brodaeus* legebat sic: ἐπ' ἐμοῦ· πυρσοβόστρυχον sive διαβόστρυχον. in quo praeivit Schol. gr. *Leichius* in not. ad Carm. Sepulcr. p. 13. legit: — ἐπ' ἐμοῦ λῖν βόστρυχον, εἰκόνα θηρός. quod nihili est. *Bernardus* ad Reisk. in Epist. p. 326. — ἐπ' ἐμοῦ βλοσυρὸν λῖν εἰκόνα θῆρος. simul laudans locum *Ptolemaei He-*

phaest. L. II. p. 309. ed. Gale. ubi docetur, cur olim lapidei leones tumulis sint impositi. *Casaubonus* in not. msc. tentabat. — ἐπ' ἐμεῖο πανύτειχος ε. Θηρός. *Jos. Scaliger* denique sic plane, ut *Toupius*, hunc locum restituit.

IX. Cod. Vat. p. 263. Anth. *Reisk.* nr. 602. p. 87. — Niobe loquitur. — V. 1. ἀδ' ἐγὼ ἡ. Vat. Cod. — πολύκις λίθος. Frigida hyperbole. — V. 2. ἐκ μαστῶν . . . . ἔπηξα. Sic Vat. Cod. lacuna relicta, et *Reisk.* qui tamen ἔπηξα emendavit. In Latinis dedit *candidum lac*, quasi λευκὸν γάλα in Cod. legeretur, quod non minus bonum, quam θερμὸν, quod *Br.* inseruit ex conjectura *Salmasii* in apogr. Guyeti, lectoribus ne monitis quidem. — V. 3. αἰδῖνος ἀριθμοὺς ἡ τέκον. Vat. Cod. et *R.* qui vertit: *Plutonis nunc est illa quondam uteri mei beata copia, cohortes liberorum enixi.* At ἀριθμοὶ non est *copia*, sive *cohors*, sed absolute positum *paucitatem* significat. — Optime haec emendavit *Br.* cui ὦ videtur deberi. ἀριθμὸς enim in marg. ap. Guyet. reperio. *Magnus ille liberorum numerus Plutonem ditat; Huic enim, non mihi peperi. Sophocl.* Oedip. T. 29. μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

X. Cod. Vat. p. 264. Edidit *Leichius* in Sepulcr. I. p. 2. Anth. *Reisk.* nr. 603. p. 88. In Germanici mortem, quem Pluto Diis, non inferis deberi, pronuntiat. „Germanicus Antiochiae supremum diem obiit A. U. 771. „veneno, ut multi crediderunt, a Pisone ei dato. In „ejus mortem factum hoc Epigr. cujus lemma in apogr. „Buheriano depravatum, sic reformandum est: Εἰς Γερ„μανικὸν τὸν Καίσαρα ἀδελφιδοῦν Νέρωνος [In Vat. Cod. est: „εἰς Γ. τὸν Καίσαρος ἀδελφιδοῦν, τὸν πατέρα Νέρωνος] i. e. Ti„berii Neronis fratris filium. Tiberium autem simpli„citer Νέρωνα appellabant, ut supra in Crinagorae Epi„grammatis XVIII. lemmate εἰς εἰκόνα Νέρωνος." *Br.* Tiberius Neronis nomine appellatur etiam ap. *Horat.* I.

Epist. VIII. 2. IX. 4. Recte se habet lemma Vat. Cod. Erat enim Germanicus, Drusi filius, Tiberii Imperatoris ἀδελφιδοῦς, idemque Neronis pater, ejus, qui cum Druso, Tiberio criminante, hostis judicatus est. *Sueton.* Vit. Calig. c. VII. Cf. *Reimar.* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 866. 35. *Fabricius* p. 894. 79. — V. 1. Nexus sententiarum in duobus his distichis non satis perspicuus. *Reisk.* ita interpretatus esse videtur, ut Pluto Orci custodes omnes portas claudere omnesque aditus obstruere jubeat, ne Germanicus, astris debitus, in inferorum regnum penetret. Profecto nisi alia est hujus carminis expediendi ratio, fatendum est, poëtam nugas egisse. Longe aptius lusit *Julian. Aegypt.* Ep. LX. ubi Cerberum hortatur, ut Orci portas diligenter observet, ne defuncti, Archilochi rabiem timentes, aufugiant. Fortasse post v. 2. aliquid excidit. Fortasse etiam prius distichon ad aliud carmen pertinet. Certe posterius pro integro Epigrammate haberi potest. — κλειδοῦχοι. qui Orci claves tenent. Aeacum κλειδοῦχον habemus in Ep. ἀδεσπ. DCXCIII. Idem ap. *Apollodorum* L. III. 12. p. 254. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττει. Haec attigit *Wesseling.* in Obss. L. I. p. 10. Fusius tractavit *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 502. Bip. — V. 2. δέχοισθε Vat. Cod. δέχεσθε emendatum in apogr. Guy. et Ruhnk. στόμια foramina esse videntur, quibus clavis inseritur. Comparavit *Leichius* Axiochum c. XIX. p. 112. ed. Cler. τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται. *Propert.* L. IV. 11, 7. *ubi portitor aera recepit, Obserat umbrosas lurida porta domos.* — V. 4. νῆα τόσην. tantam navem, quantam hujus viri magnitudo requirit. Frigidum acumen!

¶. 163.] *XL.* Cod. Vat. p. 261. Plan. p. 213. St. 310. W. Λουκιλίου. In Atymnium, qui Thebis profectus Tarenti diem obierat. Intelligendum esse oppidum Italiae, Thebam sive Thebas dictum, monuit *Opsopoeus*;

idque probat *L. Holſten.* ad *Stephan.* p. 137. qui ex hoc ipſo carmine colligit, illam urbem non procul a Tarento fuiſſe ſitam. — V. 2. δαίμονες. Fallax et incerta ſpes hominum, mendax fortuna. — V. 4. ὑπ' ᾤκτειρατο. Vat. Cod. — V. 5. ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον. obiit relicto filio, cui cuſtos et tutor eſſe debebat, eumque ideo oculis moriens privavit, illo, patre amiſſo, tanquam coeco errante. *Pauſan.* L. III. 19. p. 259. Polyxo, ait, Argivam Tlepolemo μεταεχεῖν φυγῆς τῆς ἐς Ῥόδον καὶ τῆς νήσου τηνικαῦτα ἄρχειν ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *marito ſuperſtitem una cum pupillo filio.* Pluribus exemplis hunc uſum praepoſitionis ἐπὶ illuſtravit *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 436. ed. Bip. Non igitur opus eſt emendatione *Caſauboni*, ὀρφανικὸν δ' ἐ. παῖδα — hoc ſine dubio ſenſu: orbum relinquens filium, hujus vitam privavit oculis. — Pro ὀφθαλμῶν Vat. Cod. ὀφθαλμὸν legit.

THALLI MILESII EPIGRAMMATA.

¶. 164.] *I.* Cod. Vat. p. 184. Edidit hoc carmen, quod ſcriptum videtur in natales Tiberii imperatoris, *Boivin dans les Mémoir. de l'Acad. des Inſcr.* T. II. p. 291. Anth. *Reisk.* nr. 484. p. 36. — V. 3. βωμοῦς. *Reisk.* male. — V. 5. παππώιος. Vat. Cod. Recte hoc emendatum in Apogr. Tu veſtigia in avitis veſtigiis poſuiſti. Hoc verba ſignificant; nihil amplius. Nam ἴχνος ἐρείδειν dicuntur, qui pedes aliquo ponunt, ſive ingredientes, ſive ſtantes. *Paul. Silent.* Ep. XXXVI. Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερόης τεὸν ἴχνος ἐρείσεις. *Zenodot.* Ep. II. T. II. p. 61. ὡς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν εἴαρι κοῦφον ἐρείδοι ἴχνος. *Meleager* Ep. XIX. τὸν ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν Ἄρτι με πρωτόπλοον ἴχνος ἐρειδόμενον. Jam vides, quid ſtatuendum ſit de *Boivinii* et interpretatione et conjectura. Sic enim vertit:

Puissiez-vous, affermissant vos pas sur le thrône de votre ayeul, demeurer avec nous un grand nombre d'années, comme nous le demandons par nos prières. Quum inter duodecim priores Caesares Tiberius et Caligula avis successerint, ad Tiberium potius pertinere censet τὰ ἐρείδειν ἴχνος, *qui avait d'autant plus besoin de s'affermir sur le thrône, que de son tems les Romains n'avaient pas encore entièrement perdu le goût de l'ancienne liberté.* Haec sponte concidunt, verbis recte expositis. De Tiberio tamen et ipse agi puto, qui juvenis avi Augusti virtutem referre videbatur. Sensus est, qui ap. *Theocritum* Eid. XVII. 121. de Ptolemaeo secundo: μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ, Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. — V. 6. μέλοις Vat. Cod. a pr. man. Superscriptum γρ. μένοις. *Serus in coelum redeas diuque Laetus intersis populo Quirini. Horat.* I. Carm. II. 45.

II. Cod. Vat. p. 158. ἀνάθημα τῷ Ἄρει παρά τινων· Θάλλου Μιλ. Edidit *Kuster.* ad Suid. T. I. p. 457. ubi v. βροτολοιγὸς vers. ult. a Lexicographo excitatur. Anth. *Reisk.* p. 4. nr. 404. — V. 3. Μελάντας. Vat. Cod. Μελάνθας est in apogr. Guy. et Ruhnk. — V. 6. δᾶιης *Reisk.* δῄης *Suid.* et Cod. Vat.

III. Cod. Vat. p. 170. Θυηλάου, quod aut in Θάλλου, aut in Θυΐλλου mutandum esse judicabat *Br.* post *Reiskium* nr. 446. p. 18. qui etiam de Εὐήνου cogitabat. At hoc longius abest. Sine auctoris nomine edidit *Kuster* ad *Suid.* v. ἀμφιλαφὴς T. I. p. 152. Lucus describitur circa fontem, Pani sacer. — V. 1. τανυμήκεες. Cod. lectio. τανυήκεες. apogr. Lips. — V. 2. legitur ap. *Suid.* l. c. qui ἥ θ' ἱερὰ recte dedit cum Vat. non, ut *R.*, ἡ δ' ἱερά. In marg. Guy. et Ruhnk. ἡ διερὰ, *humorem amans*, φιλυδρος. — Iterum Lexicographus v. τανυμήκεες. αἱ μῆκος ἄπειρον ἔχουσαι. καὶ αἱ τανυμήκεις αὗται ἰτέαι. T. III. p. 429. — ἀμφιλαφὴς πλάτανος. Solemne platani epitheton post

Platonem in Phaedr. p. 338. A. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 27. Pulchre illud vocabulum circumscripsit *Ovidius* in Nuce v. 17. *At postquam platanis sterilem praebentibus umbram Uberior quavis arbore venit honos; Nos quoque frugiferae, si nux modo ponor in illis, Coepimus in patulas luxuriare comas.* — V. 3. Hunc vers., omisso Πανὶ, *Suidas* laudat v. λιβάδα T. II. p. 444. Hinc idem sumsit βοτηρικὰ κύπελλα T. I. p. 443. — V. 4. ἄγχειται. Vat. Cod.

¶. 165.] *IV.* Cod. Vat. p. 391. Θαλοῦ Μιλησίου. Edidit *Jensius* nr. 118. *Reisk.* Anth. nr. 769. p. 162. In platanum, vitibus junctam, quae patulis ramis diffusa amantium mysteria tegebat. — V. 1. φιλεύντων ὄργια. *Aristoph.* Lysistr. 832. τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένος. Vide not. ad *Antip. Sid.* Ep. LXXIV. — Male seq. v. *Bernardus* Epist. ad Reisk. p. 507. conjicit: ὄργια παννυχὰν φ. τ. — V. 3. ἀμφὶ δ' ἄν. Vat. Cod. αὖ dedit R. ἄρ' est in marg. Guyet. — V. 5. φυλλὰς ἀπὸ σεῦο. i. e. ἡ σοῦ φυλλάς. *Scolion* XXII. 4. οἶνον ἀπ' ἀμπέλου. ubi vid. not. p. 308. — V. 6. τοὺς Παφίης ἑτάρους. Amantes *Paphiae sodales* fuisse dictos, vix putem. Scribendum potius:

τοὺς Παφίης ὀάρους.

minima mutatione. Sunt autem οἱ ὄαροι Κύπριδος, dulces amantium sermocinationes et amplexus. *Leontius* Ep. XIV. δὴ ποτὶ γῆρας Ἤλυθεν ἁγνὸς ἐὼν κυπριδίων ὀάρων. *Agathias* Ep. I. mulieribus κυπριδίους ὀάρους πότνια δέδωκε Κύπρις. Carm. Heroic. XXI. 16. πολλάκι δ' εὐναίων ὀάρων βεβιημένος ὁρμῇ. Epigr. ἀδέσπ. CCLIII. amorem τερπόμενον νυχίοις ἠϊθέων ὀάροις. *Callimach.* Fr. CXVIII. εὐναίους ὀαρισμούς.

V. Cod. Vat. p. 261. Θαλλοῦ Μιλησίου. Plan. p. 192. St. 280. W. In duos juvenes Milesios, qui in Italia obierant. — V. 3. ἤλλαξα. Vat. Cod. — στεφάνων sensu translato pro *gloria, ornamentis,* quorum illi patriae suae

ſpem excitaverant, videtur poſitum. — V. 4. ἐν βαιῇ κάλπιδι. *Soph.* Electr. 1142. σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.

CNEII LENTULI GAETULICI

EPIGRAMMATA.

¶. 166.] *I.* Cod. Vat. p. 90. Γαιτουλλίου. Edidit *D. Heinſius* in Carm. gr. p. 149. junctim cum *Rufini* Ep. I. Sic etiam *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 102. nr. 282. In Cod. Vat tamen haec ſejuncta ſunt. Venerem marinam poëta, ad puellam profecturus, donis placare ſtudet. — V. 2. Hunc verſ. cum parte primi laudat *Suidas* T. III. p. 701. ψαιστά. ἄλφιτα ψηὰ μέλιτι κατεψημένα. ut h. l. emendavit *Toup.* P. III. p. 577. Pauperiorum haec fuiſſe munera, docet *Kuſter* ad *Ariſtoph.* Plut. 138. et 660. et *Spanhem.* ibid. p. 249. — V. 4. ὑμετέρης. Cod. Vat. et *R.* ἡμετέρης dedit *Heinſius.* — V. 5. Et amanti et naviganti propitia appareas. — *Philodem.* Ep. XXIV. Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργιε, σῶζέ με, Κύπρι, Ῥωμαϊκοὺς ἤδη, δέσποτι, πρὸς λιμένας. *Antip. Sid.* Ep. LIII. νοτερῆς δέσποτις ἠϊόνος.

II. Vat. Cod. p. 243. ſq. Γαιτουλλίκου. Plan. p. 204. St. 297. W. In trecentos Spartanos et Argivos de agro Thyreatico pugnantes. Conf. *Loll. Baſſ.* Ep. VII. — V. 1. βίοτα. Vat. Cod. — V. 2. Laudat h. v. cum parte praecedentis *Suidas* v. Θοῦρον T. II. p. 201. — μάχην ἀνάγγελον, unde nemo revertebatur. — V. 3. ἐπ' ἄλλῳ. Vat. Cod, a man. ſec. — V. 4. Θυρέα. Idem hemiſtichium habet *Chaeremon* T. II. p. 55.

III. Vat. Cod. p. 174. Γαιτουλλίκου. Plan. p. 420. St. 555. W. Γετουλίκου. Leonidas, a morbo ſanatus, ſacra

facit Veneri, ut ipſum a paupèrie quoque liberet, precatus. Optime noſter Leonidae dicendi genus imitatus eſt. Hinc expreſſum Epigr. *Longini* I. p. 200. — V. 1. 2. laudat *Suid.* T. I. p. 664. ubi αἶψα τάδε κλυτὰ legitur. κλυτοῦ Cod. Var. Vix vera lectio ΑΙΨΑ. Legendum puto:

λιτὰ τάδε κλειτοῦ δῶρα Λεωνίδεω.

In Codd. ψ pingitur ut +; hinc error. Nihil aptius huic loco vocabulo λιτά. Noſter Ep. I. σοὶ τάδε πέμπω ψαιστία καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης. *Leonid. Tar.* Ep. XV. εἰ δὲ τὸ δῶρον ῥωπικὸν, ἁ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία. *Antip. Sid.* Ep. LIII. λιτός τοι δόμος οὗτος. — Nolim audacior eſſe, ſed ipſa Vat. Cod. et *Suidae* lectio eo ducit, ut praeterea corrigamus:

λιτὰ τάδ᾽ ἐκ λιτοῦ δῶρα Λεωνίδεω.

Leniſſimam vides emendationem, unâ nimirum literâ mutatâ. λιτὸς eſt *pauper*, et de perſonis non minus ac de rebus uſurpatur. *Callimach.* H. in Apoll. 10. Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος. Ὀψόμεθ᾽, ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ᾽ οὔποτε λιτοί. *Antiphil.* Ep. VI. λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης. Cf. ad *Leonid. Alex.* Ep. XXX. 7. Paupertatis ſuae mentionem feciſſe poëtam, colligas ex imitatione *Longini*:

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω.

Sed magis etiam ex ipſo *Leonida Tar.* Ep. XIII. unde totum carmen expreſſum:

— ἐν πενίης ταύτην χάριν, ἔκ τε πενέστεω
χηὸς ὀλιγησιπύω δέξο Λεωνίδεω.

quae noſtrae lectioni ad amuſſim reſpondent. — V. 5. ἁλινήκτειραν. Olivae in aqua ſalſa aſſervabantur, unde ἁλμάδες. Vide *Athen.* L. II. p. 56. B. C. — Excitat h. v. *Suidas* T. I. p. 113. ἁλινήκτειραν· τὴν ἐν ἁλὶ νηχομένην.

νην. et v. ἀντίσηλον T. I. p. 258. — V. 6. *Suidas* T. III. p. 74. vitiose: καὶ φαιστῷ ὀλίγον δρᾶμα πενιχραλέον. Veram lectionem servavit in φαιστὰ T. III. p. 701. — In Vat. Cod. a pr. m. φαιστῶν. — V. 7. *Suidas* v. σπονδή. — καὶ σπονδῆτις· καὶ σταγόνα σπονδῆτιν, T. III. p. 364. Idem σπονδῖτιν legit v. κύλιξ T. II. p. 393. ubi totum laudat distichon. Vat. Cod. σπονδίτην. et v. sq. τὴν κ. βωμῷ. Hoc *Suid.* quoque confirmat. Vulgo τῆς κύλικος βωμῷ. Incidebat *Brodaeus* in βωβῷ, quia ap. *Hesychium* reperitur: βωβός. πηρός. Βωκούς. πηρούς. χωλούς. quod nihili est. *Jos. Scaliger* conjecit in not. msc. βυθίῳ πυθμένι. — ἔ. 167.] V. 10. »In membranis scriptum δάσει et supra »correctum γρ. δώσει. Utrumque mendose. At ex com»paratione aliorum carminum in idem argumentum, »scribendum censeo θύσω. Leonidas: δέξο χιμαιροθύτην, »Longinus: καὶ τότε βουθυτέοντά μ' ἐσόψεαι. Vide Phi»lippi X.« *Br.*

IV. Cod. Vat. p. 203. Γαιτουλίκου. Anth. Plan. p. 427. St. 562. W. Γαίτου. Historia de Alcone, qui, cum filium serpentis nodis constrictum videret, belluam, non sine gravi periculo filii (Phaleri), sagitta confecit. *Valerius Flaccus* L. I. 398. Phalerum narrat hunc casum in armis expressum gestasse: *vacua nam lapsus ab arbore parvum Ter quater ardenti tergo circumvenit anguis; Stat procul intendens dubium pater anxius arcum.* *Manilius* L. V. 304. eundem casum respexit:

Quin etiam ille pater tali de sidere cretus
Esse potest, qui serpentem super ora cubantem,
Infelix, nati, somnumque animamque bibentem,
Sustinuit misso petere ac prosternere telo.

Veterum loca de Alcone collegit *P. Leopardus* Emend. L. VI. 5. p. 148. sq. et *Sirmond.* ad *Sidon. Apollin.* p. 118. — V. 4. παιδὸν lineae superscriptum in Cod. Vat. Displicebat *Gilberto Wakefield* vulgata lectio, eamque sic

corrigebat, Silv. crit. IV. ἦξ', ἀπρώτου βοῶν. — V. 5. Idem bene corrigit παυσάμενος δὲ φόβοιο. *metu feliciter deposito*. Vera videtur haec emendatio.

V. Cod. Vat. p. 258. Γαιτουλίκου. Plan. p. 219. St. 320. W. Γαιτουλίου. In tumulum filiorum Medeae. — V. 1. Μηδείης. Vat. Cod. Plan. — V. 2. Γλαύκης. *Schol. Eurip*. Med. 19. περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ ξυγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσάν φησι καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξούθῳ· (confundens nimirum Erechthei filiam, Atheniensem, cum Creontis filia, Corinthia:) Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην. Vide inprimis *Munker*. ad *Hygin*. Fab. XXV. p. 64. *Wesseling*. ad Diodor. L. IV. 34. — V. 4. μητρὸς ἀμειλίκτου. Plan. Medea ap. *Euripidem* v. 1378. pueros occisos in Junonis lucum latura, γῇ δὲ τῇδε Σισύφου, ait, Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομαι Τολοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. Annua his pueris sacra ap. Corinthios fuisse facta, etiam *Pausanias* narrat L. II. 3. p. 118. Conf. *Aeliani* V. H. L. V. 21.

VI. Cod. Vat. p. 218. Γαιτουλ. In Plan. p. 271. St. 391. W. sine auctoris nomine prostat. In Archilochi tumulum. Praetereuntes poëta hortatur, ut vel defuncti acres iambos caveant. — V. 1. πικρήν. Cod. Vat. μικρήν. In Meleagri praefatione, ubi de Archilochi carminibus — μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ, contra Hemsterhusium, reponentem πικρὰς, recte tuetur Dorville ad Char. p. 711. At hic πικρὴν absque controversia verum est." *Br*. Nec aliter judicavit *Dorvillius*. πικρὴ Μοῦσα, genus poëseos irae et conviciis sacrum, quod quia Archilochus praecipue excoluit, Musam dicitur imbuisse *veneno vipereo*, quo nullum exitiosius. In Vat. autem Cod. μικρὴν superscriptum est. — V. 4. ἅμματα *funes* pendium h. l. significat. — V. 5. Ducta sunt haec ex *Leonida Tar*. Ep. XCVII. de Hipponacte: μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ Πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον. Cf. *Philipp*. Ep. LXXXIII.

— V. 6. ἐφ' ἑζομένους. Vat. Cod. — κινήσεις. Ed. vett. usque ad Ascens.

VII. Cod. Vat. p. 247. Γαιτεύλλου. In Plan. p. 246. St. 357. W. Γαιταυλλικοῦ. ut Aldus invenit in Cod. suo. In Ed. pr. et Ascens. Γετουλίου. In cenotaphium naufragi cujusdam Cretensis. — V. 1. Πελοπόννησος. Plan. Πέλοπος νᾶσος. Vat. Cod, superscriptum γρ. πόνησεις. — Voci ἄσταλος substantivi vim tribuit *Brodaeus*, quod sine exemplo puto fieri. Fortasse in Κρῆτα substantivum latet, velut πόντας vel simile. Certe illa voce facile carebimus, cum v. 3. diserte indicet, Astydamantem Cretensem fuisse. — V. 2. Μαλέου. Erat proverbium ap. Graecos: Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε. quod attigit *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* T. I. p. 592. 53. et *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 40. — Pro τυφλαὶ *Bernardus* ad *Theoph. Non.* XIX. Tom. I. p. 83. conjecit στυφλαὶ ex *Lycophrone* 737. Sed bene se habet vulgata. σπιλάδες sunt saxa sub undis latentia et proinde *coeca.* — V. 4. ἔπλησεν θηρῶν. Plan. et Vat. Cod. — ¶. 168.] V. 5. ψεύσταν. Ductum est hoc cum praecedentibus ex *Leonid. Tar.* Ep. XC. κἀγὼ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύσι κύρμα, Οἴχευμαι· ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος. Hoc cum acumine extulit noster: Non mirum, fallax monimentum conspici ap. Cretenses, ubi ipsius Jovis monstretur sepulcrum. Praeclare huc facit *Callimach.* H. in Jov. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δ' οὐ θάνες. *Lucanus* L. VIII. 871. *Atque erit Aegyptus populis fortasse nepotum Tam mendax Magni tumulo, quam Creta Tonantis.*

VIII. Cod. Vat. p. 244. τοῦ αὐτοῦ (Γαιτουλίκου). Plan. p. 200. St. 290. W. Γετουλλίου. Ed. Flor. Γετουλλίκου. Aldin. sec. tert. γαιτουλίκου. *Aldus* invenit in Cod. Γετουλίου. *Steph.* *Brodaeo* judice hoc carmen scriptum est in eos, qui pro Graeciae libertate ad Chaeroneam cum Macedonibus pugnantes occubuerunt. — V. 1. Χεῦνε, Vat. et Plan. Κεῦνε *Brodaeus* legit.

IX. Cod. Vat. p. 565. Γαιτουλικίου. Plan. p. 136. St. 196. W. Γαιτουλίου. De vetula vinosa. — V. 1. ἀμφορίας conjecit *Opsop.* male. — Sequentia ducta fortasse ex *Meleagr.* Ep. XCIV. εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χείλεσι χείλεα θεῖσα. — V. 2. Σηληνίς. Vat. Cod. et omnes veteres edd. usque ad *Steph.* – ἐξεφόρησε. Vat. et Plan. ἐξερόφησε emendavit *Huetius* p. 14. et *Jos. Scaliger* in not. msc. In idem inciderat *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 617. qui tamen in vulgata nescio quam venustatem inesse putabat. — V. 4. οἴης πρ. Vat. Cod. — V. 5. „Vat. Cod. „lectionem exhibui. Planudea ἀφειδὲς ἐς ἄγγος ἔχουσα. „Scribendum censeo ἀφειδὲς ἐς ἄ. ἑλοῦσα. Nam illud ἀφειδὲς „pro neutro ἀφειδὲς graecum esse non credo." *Br.* Nec sic hunc locum persanatum puto; nec certius quid habeo, quod afferam. Hoc tamen mihi intelligere videor, scribendum esse:

τοῖόν σε προὔπινεν ἀφειδέα — —

Alcaeus ap. *Athen.* X. p. 430. B. ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως μελιχρόν.

ANTIPHILI BYZANTINI

EPIGRAMMATA.

¶. 169.] *I.* Cod. Vat. p. 429. Εἰς ναῦν ἑταιρικὴν, ἐν ᾗ πέρνει διαπέρων τὴν θάλασσαν. Edidit *Jensius* nr. 1. *Reisk.* Anth. nr. 652. p. 112. Lusus est in ambiguo. Graeca verba de navi et meretrice explicari possunt. Similis lusus est ap. *Meleagr.* Ep. LXXVII. et ap. *Philipp.* Ep. XXVIII. Cf. *Rigaltium* ad *Artemidor.* Onirocr. p. 26. Nos in interpretando hoc carmine *Reiskium* sequimur. — V. 1. σὺν ἔμπορος. Vat. Cod. κέρδους συνέμπορος, quaestus et lucri socia. Cymbam piscatoris noster Ep. XLII.

πιστὴν ἰχθυβολεῦντι σὺνέμπορον vocat. Idem quod συνεργὸς, σύνεργος; nam hoc quoque vocabulum sensu translato usurpant poëtae et sophistae. Vide *Ruhnk.* ad *Timae.* p. 242. et *Valckenar.* in Fragm. Eleg. Callim. p. 207. sq. — ναυτολογεῖν, quo verbo augenda sunt Lexica, navis dominus sive mercator dicitur, cum vectores quaerit. Hoc ad lenonem translatum, qui juvenes invitat in Veneris volgivagae (δημοτέρης) navigium. Caeterum Cod. Vat. ναυστολόγει habet. — V. 3. λεύσσει. Cod. Vat. et *R.* — Priora verba obscuriora sunt. In κεῖθεν fortasse latet νειόθι, *subtus*, *in inferiore parte.* Sed nec proxima mendae sunt expertia. *Carinam compingere* ad obscoenum sensum deflecti potest. — Venus, amantium et navigantium dea, et navem undas sulcantem, et meretricem ῥεμβομένην, i. e. σαλευομένην, *subagitatam*, respicit. — V. 5. ἑταίρειος ἐμοί. omisso μὲν Vat. Cod. In marg. ἑταιρίοιος ἐμοί. et sic *R.* Optime haec emendavit *Br.* ex marg. apogr. Guyetani. — στόλος h. l. non cum *Reiskio classem*, sed *apparatum et ornatum* verterim, quam significationem huic vocabulo vindicavit *Markland.* ad Suppl. 1055. — V. 6. κάρπασα. Vat. Cod. et *R.* κάρβασα et vela sunt et tenues mulierum vestes. In σανίδων aliquid obscoeni latet, quod quid sit, intelligitur ex *Aristoph.* Thesm. 1135. τῇ σανιδοτρύσας ὀξοπισθοπρώκτισον. Jam quid φῦκος sit, interpretatione non indiget. Proprie algam marinam, fucum, muscum marinum significat. Alii βρύον θαλάττιον vocant. Nascitur ἐπὶ τῶν ὀστράκων καὶ τῶν λίθων. Vid. *Salmasius* ad *Solin.* p. 805. *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. L. IV. p. 411. Hoc loco autem simul significat τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα ap. *Aristoph.* Eccl. 13. — V. 7. ἐπιβαίνετε. Simili lusu *Aristoph.* in Lysistr. 59. ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. Cf. Eccles. 38. Hac imagine utebatur Julia, Augusti filia, quae, *cum conscii flagitiorum mirarentur, quomodo simi-*

les Agrippae filios pareret, quae tam vulgo potestatem sui corporis faceret, ait: Nunquam enim nisi navi plena tollo vectorem, narrante *Macrobio* II. Saturn. c. V.

II. Cod. Vat. p. 103. Plan. p. 473. St. 615. W. — V. 3. τὸν μάντιν. *Propert.* L. III. El. VI. 17. *His ego tormentis animi sum verus aruspex: Has certas didici saepe in amore notas.* — ἴδ' ὁ χρόνος. Vat. Cod. et Plan. — V. 4. τραύματος. Quamvis in hujusmodi rebus non semper diligentissimi sint poëtae, nostrum tamen, in eadem metaphora manentem, scripsisse autumo:

καύματος ἠσθανόμην.

Ducta sunt haec ex Epigr. *Philodemi* XV. quod in eodem argumento versatur: μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαΐῆς.

III. Cod. Vat. p. 140. Plan. p. 470. St. 611. W. Tabula picta, in qua Leda cum cygno conspiciebatur, huic carmini occasionem videtur dedisse. — V. 2. κρονίδης. Vat. Cod. a pr. m. — V. 3. κατίσθετε. Vat. Cod. κατίεσθειν idem quod κατεσθίειν, ab antiqua forma ἴεσθω, (Vide ad *Callim.* Ep. XXVI. 1. p. 279.) Sed recte *Planudes* καταίθετε. Amores poëta alloquitur. — Vos, qui me misere amantem torquetis, num et me aviculam vultis fieri? — Quae sequuntur, spectant ad proverbium κόρυδος κύκνον, quod attigi ad *Dioscorid.* Ep. XX. 6. Jovem imitaturus poëta, religioni tamen sibi ducit, eandem cum deo speciem induere. Si is cygnus est factus, me, mortalem, alaudae speciem decebit sumere.

¶. 170.] *IV.* Cod. Vat. p. 158. Primus edidit *Kuster* ad *Suidam* T. II. p. 207. v. θρῖναξ, et post eum *Alberti* ad *Hesych.* v. Δηώ T. I. p. 936. Anth. *Reisk.* nr. 407. p. 5. Parmis, agricola, agriculturae instrumenta Cereri ponit. — V. 1. laudat *Suidas* T. II. p. 588. μύωψ. — ἡ μάστιξ τοῦ ἵππου, τὸ σιδήριον, ὃ ἐπὶ τοῦ ποδὸς

φορμῶσι κεντοῦντες τοὺς ἵππους. Hoc loco virga esse videtur sive arundo, cui cuspis ferrea praefixa. — ἀκηλητῆρα. ap. Lipſ. vitioſe. — V. 2. μέτρον Vat. Cod. et *Suid.* in σκῆπτρα T. III. p. 111. μέτρου, ut *Salmaſius* in deſcribendo emendaſſe videtur, exhibet etiam apogr. Guyet. et Ruhnk. ῥύμα ἀστυδόχος μέτρου σπορίμου doctius pro ὑπέρου ἀστυδόχου, ſive ἐπὶ τὸν σῖτον δεχομένου. ut Ep. VII. τὸν Ἀδριακοῦ νάστραγος οἰνοδόκον. — V. 3. *Suidas* in γαμφὸν T. I. p. 467. — V. 4. *Suidas* in θρῖναξ T. II. p. 207. τὸ πτύον, ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν. καὶ παλινουροφόρον . . . . *Kuſter* et *Reisk.* παλινουροφόρον et θέρους. In apogr. Lipſ. πόλιους. Illud eſt ex conjectura *Salmaſii*, qui praeterea ſcribere conatus eſt: καὶ παλιουρόροφον φθειραθερῆ θρ. *paliuro tectum, perdens et diſſipans ariſtas ventilabrum.* Non poterat infelicius. Noſtra lectio debetur acumini *Toupii* Em. in Su. P. II. p. 197. Idem παλίνορος et παλίνουρος. Hinc παλινουροφόρος, *qui huc et illuc, rurſum prorſum, jactatur.* *Philipp.* Ep. XIV. καὶ τρίνακας ξυλίνας, χεῖρας ἀρουροπόνων. Praeclare huc facit Scholion in *Homeri* Il. ν. 588. a *Valckenario* editum in Mantiſſa Diſſert. ad Urſini Virgil. c. Gr. comp. p. 123. Τινὲς δὲ τὰ μὲν σιδηρᾶ, πτύα, τὰ δὲ ξύλινα, καὶ τρόπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τοὺς στάχυας ἀναρρίπτουσι, θρίνακας καλοῦσιν. — θέρους. Vat. Cod. a man. ſec. — V. 5. 6. *Suidas* T. III. p. 136. ποδεῶνες, εἶδος γεωργικόν. ubi *Kuſterus* corrigit: εἶδος ὑποδήματος γεωργικοῦ. At haec correctio vix aliam auctoritatem habet. Pro *ſaccis* accepit *Reiske.* Eſt ποδεὼν proprie ſive ima ſive extrema pars uniuscujusque rei, ut orificium ſacci propendens, ſubſtricto funiculo interceptum. Aegeus de prole ſuſcipienda oraculum interrogans, reſponſum tulit: ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, μὴ λύσῃς. ap. *Plutarch.* Vit. Theſ. c. 3. Cf. *Apollodor.* L. III. 15. 6. quod explicans *Schol. Euripid.* in Medea 679. πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. Veterum loca, ubi ποδεὼν occurrit, collegit *P.*

Leopardus Em. VII. 13. p. 183. sq. Ad nostrum locum inprimis facit Schol. Aristoph. Vesp. 670. τοὺς ἀργυλόφους, τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα. ἀργίλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι. Tenemus igitur propriam vim hujus vocabuli, qua extremitates pellis ovinae, qua pastores amiciebantur, significat, et quidem proprie pedes, quibus pellem sibi sub collo alligabant, ut Amycus leonis exuvias ap. *Theocritum* Eid. XXII. 51. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. Hanc igitur amictus partem, sive totam μηλωτὴν Parmis Cereri dedicasse videtur. Pellibus autem humeros amicire agricolam jubet *Hesiodus* Ἐ. κ. Ἡ. 543. sqq. — V. 6. Πάρνις. apogr. Lips.

V. Cod. Vat. p. 175. Edidit *Kuster* ad *Suid.* T. II. p. 81. Anth. *Reisk.* nr. 454. p. 21. Antiphilus, ab itinere redux, Dianae in via collocatae pileum dedicat. — V. 1. Legitur hic versus in πιλήσει ap. *Suid.* T. III. p. 115. sed ad πῖλος pertinet. — Εἰνοδίη, proprie Hecate, viarum custos. *Orphei* Fragm. XXXIV. p. 395. — φίλη Cod. Vat. quod verum puto. Elegans haec epitheti collocatio. — V. 2. πῖλον peregrinantes gestare solebant, quod passim observatum. Vide *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 330. ed. Bip. *Graev.* in Lect. Hesiod. XII. p. 60. sqq. — V. 3. *Suidas* v. ἧσθα T. II. p. 81. ubi veteres edd. ἔνθα habent, ut est in Vat. Cod. Apographa ἔν τι. recte. — V. 6. συλᾶν. ne parva quidem impune rapere licet.

VI. Cod. Vat. p. 187. Edidit *Kuster* ad *Suid.* T. II. p. 569. v. μνιαρόν, ubi v. 3. et 4. sine lectionis diversitate leguntur. Anth. *Reisk.* nr. 492. p. 40. Generosae cuidam mulieri munera poëta mittit. — V. 1. In Cod. scriptum, non, ut *Br.* ait, λιτὸς ἐγὼ τύχης, sed ἐγὼ τυτθόχης. plane ut ap. *Suid.* in λιτὰς T. II. p. 452. Hinc *Kuster* et *Toup.* Epist. crit. p. 128. ἔγωγ' ἀτυχής τ', ὦ δέ-

Salmasius autem in marg. ap. *Guy.* λ. ἐγὼ τέχνης. *Minervam videtur alloqui artium magistram.* Recte *Br. Reiskii* emendationem praetulit. — In apogr. Lipſ. δέσποτα. — V. 2. Parva ſunt mea munera, ut ex anguſta domo; at ſi voluntatem, unde proficiſcuntur, ſpectaveris, me multorum divitias ſuperare intelliges. In hoc quoque verſu conſtituendo *Br. Reiskium* ſibi praeeuntem habuit. Cod. Vat. enim et *Suid.* τὸν σὸν ὑπὸ κρ. *Toup.* tentabat πολλῶν δ. δ. τῶν εὐν. *multa tua ſumtuoſa donaria*; i. e. *quae a multis donantur.* τόσσον ſuſpicabatur *Kuſterus.* — V. 3. Vocem μνιαρόιο *Kuſter.* in μαλακοῖο mutare conabatur. Deinde explicat: *muſci inſtar mollis.* χλιαρόιο dedit *Reisk.* Codicis ſcripturae patrocinatur *Toup.* Est in Suid. P. II. p. 269. μνιαρὸν derivandum a μνοῦς. ἔριον, ἁπαλώτατον. *Heſych.* Vide ad *Philod.* Ep. X. 2. Videntur igitur eſſe tapetes villoſi, molli lana, veluti muſco, obducti. Ejusmodi tapetes μαλλωτὰς appellabant, iisque opponuntur οἱ ψιλοί. *Euſtath.* ad Odyſſ. κ. p. 378. 39. — In βαθυρρήνοιο, ſic enim habet Vat. Cod. et ap. Lipſ; varia tentat *Reisk.* parum feliciter. βαθυρρήνοιο *Kuſter.* habet ex *Suida.* Obſcura hujus vocabuli ſignificatio. ῥῆνες ſunt πρόβατα. ἄρνες. ap. *Heſych.* *Homeri* πολύρρηνες in Od. λ. 256. per πολυθρέμμων explicatur ap. *Euſtath.* p. 430. 28. Puto igitur, tapetem ex ovium lana confectum, denſum, et cum ipſius ovis pelle comparandum ſignificari. τάπητος ἔνδυτον. Infra χιτὼν vocatur. — V. 4. εὐανθεῖ. Purpurae ἄνθος tribuitur, ut omnibus coloribus, ſed purpurae prae omnibus. — V. 4. εἱμένον *Reisk.* corrigit. — V. 5. 6. laudat *Suidas* v. νάρδος T. II. p. 597. et v. 6. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 753. G. de unguento nardino agens; *Wetſten.* denique ad N. T. I. p. 515. ſed hic vitioſe. — ὑάλου. Succos in vitreis vaſis ſervabant veteres. Vid. *Bernard.* ad *Theoph. Non.* T. I. p. 21. — V. 7. ἔργα. In lana, quam miſit (v. 5.) poëta, mulier manuum dexteritatem poterit oſtendere. χεῖρες enim

pro peritia ponitur. Vide *Rigalt.* ad *Artemid.* p. 18. *Barth.* ad *Statium* T. I. p. 152. — V. 8. εὔδιος ἐν ἔχει Vat. Cod. Nostram lect. exhibet *Kusterus.* Nec aliter apogr. Guy. et Ruhnk.

VII. Cod. Vat. p. 191. Totum hoc carmen dedit *Suid.* v. ἀμφιφορῆα T. I. p. 155. Anth. *Reisk.* nr. 506. p. 48. Amphora, vino destinata, conqueritur, quod frumento asservando sit adhibita. — V. 2. Ἀνδρείου. *Suid.* Vinum Adriaticum pro Italico, quod supra mare Adriaticum sive Ionium in Graeciam mittitur. De Ἀνδρίῳ non cogitare debebat *Oudendorp.* ad *Thom. M.* p. 818. praesertim cum meliorem Codicis lectionem non ignoraret. — εὐέντερος οἰνοδόχον dictum, ut supra Ep. IV. κύσαι μέτρου σιτοδόχου ἀποσίμου. — ¶. 171.] V. 3. τίς ὁ φθ. Cur Bacchi mihi invidentur munera? anne tanta penuria vasculorum, Cereri servandae proprie destinatorum? — V. 5. Laudat *Suid.* in εὐλῶ T. III. p. 394. — V. 6. „In Cod. et ap. Suid. male et contra Epigrammatis sensum scriptum οὐ δέχεται." *Br.* At si οὐ δέχεσθαι significat *abhorrere, non ferre*, nihil est, quod in illa lectione reprehendas; quin longe gravior est ea, quam *Br.* in textum immisit. Jam vero satis nota significatio verbi δέχεσθαι, *in amicitiam recipere, admittere, probare*; unde apparet οὐ δέχεται positum pro *odio habet, ferre recusat, improbat*. *Thucyd.* L. II, 72. δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους. *Polyb.* L. I. 45. 4. ἐπαινέσας καὶ δεξάμενος τὴν προθυμίαν. Vid. *Bud.* Comm. L. Gr. p. 1253. *Abresch.* Anim. in Aesch. T. I. p. 368. *Hesych.* Οὐκ ἐδέξατο. οὐ προσήκατο. *Aeschyl.* *Eum.* 226. οὐκ ἂν δεξαίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. *Plato* Gorg. p. 415. E. οὐκ ἂν δεξαίμην. Ibid. p. 468. E. οὐκ ἂν δέξαιο ἐξεῖναί σοι ποιεῖν ὅ τι δοκεῖ σοι. Noster Ep. XXXVIII. οὐ δέχομαι. In his omnibus locis *recusare, nolle, improbare*, significat. — Sensus est igitur: Et Bacchus jure suo privatur, et Ceres indignatur, quod ebrietatem in contubernio habeat.

VIII. Cod. Vat. p. 190. Plan. p. 28. St. 42. W. Nobili cuidam mulieri, fortasse Caesaris conjugi, poëta hiberno tempore malum, ex praeteriti anni proventu sine macula servatum mittit. — V. 1. μῆλον στρούθειον. malum lanatum, mali cydonii species. *Galenus* de Sanit. tuend. c. ult. τῶν Κυδωνίων μήλων τὰ μείζω τε καὶ ἥδίω, καὶ ἧττον στρυφνὰ, ἃ στρούθια καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες. Nostrum carmen laudat, ubi de hoc malorum genere disputat, *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* IV. p. 340. — στρούθειον. Vat. Cod. et *Suid.* T. I. p. 356. ἄσπιλος. ὁ μὴ ἔχων σπίλον τινά. ἐν ἐπιγρ. μῆλον ἐγὼ στρούθιον, ἄσπιλον, ἀρρυτίδωτον. Idem duo priora disticha laudans T. II. p. 552. in μῆλον, στρουθίου ἀπὸ πρατέρης, et T. III. p. 228, in ἐνιαυτὸς, στρούθιον ἀπὸ πρατέρης habet. In Planud. στρούθειον ἀφ' ὁπλοτέρης. Hanc lectionem *Suidae* et Vaticani Cod. lectioni praefert *G. Wakefield* in Delect. Trag. T. I. p. 272. *a juniore, pubescente anno*, contra poëtae mentem. Idem ἔχω pro ἐγὼ corrigit, ut *Huet.* p. 6. ἄγω. Neutrum equidem vulgatae praetulerim. — V. 2. Ita servatum, ut tempestivo fructui similis, cutem geram prorsus juvenilem, laevem, nullisque rugis maculisve dehonestatam. Cod. Vat. λιαρῷ a pr. manu. Suspiceris φιαρῷ χρωτί. *cute splendida, vestitum.* Sed in vulgata acquiescendum esse puto. — ἄσπιλον, ἀρρυτίδωτον. *Liban.* Or. VI. p. 205. B. τίνι σπίλος ἦν ἐν τῷ σώματι — ῥυτίδες ἐπὶ τῆς μορφῆς. — V. 3. ἰσόχνοον. χνοῦς hujusmodi malis tribuitur. Vide ad *Diodor. Zon.* Ep. III. De pueri lanugine *Martial.* L. X. Ep. 42. *Celantur simili ventura Cydonia lana; Pollice virgineo quae spoliata nitent.* — V. 4. ἐν πετάλοις εὐφυές. *Suid.* l. c. Idem tamen vulgatam lect. exhibet v. ἀκμὴ T. I. p. 86. — Haerebat illud malum adhuc in fronde viridante. — V. 5. 6. Profert *Suidas*, paucis omissis, in κρυμὸς T. II. p. 383. et in νιφετὸς T. II. p. 627. utroque loco ἄνασσα exhibens. In Plan. ἄνασσαν. — εἰς δέ σ' ἀ. Vat. Cod. In tuam, o regi-

na, gratiam etiam hiems fructus edit. Non proprio sensu accipiendum ὀπωροφορεῖ, sponte apparet. Similis argumenti carmen est ap. *Crinag.* Ep. IX.

IX. Cod. Vat. p. 159. Plan. p. 443. St. 576. W. Alexandri, regis Macedonum, hastam, in templo Dianae dedicatam, veneratur poëta. — V. 1. δούρατ' Α. Vat. Cod. — ἐκείνου. idem. — γράμμα. Est epigramma rei dedicatae additum. — V. 4. ἥκε κρ. Vat. Cod.

X. Cod. Vat. p. 381. Plan. p. 99. St. 146. W. — In equum Trojanum. — V. 1. δεκέτης λόχος. Non potest esse exercitus, qui decem per annos urbem oppugnaverit, sed ipse est equus ille insidiosus. Sic apparet, epitheton δεκέτη parum esse commodum. Vertit *Grotius*: *Annorum meditata decem*; nimirum λόχος, insidiae, quibus struendis decem annos impenderunt Graeci. At hoc et durum et falsum. δεκάτη fortasse ex Ep. *Agathiae* LXIII, quod ex nostro derivatum est, in contextum venit. Fortasse fuit: ξύλινον λόχον. Vel etiam, quod mihi maxime arridet:

Δουράτεον Τροίας δέρκου λόχον — —

Agathias l. c. αἴθε δ' Ἐπειὸς κάτθανε, πρὶν τεῦξαι δουράτεον κάγλιδα. *Euripid.* Troad. 14. δουρείους ἵππους, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. *Homer.* Od. Θ. 492. ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς. Quod si tamen mutationem admittere nolis, λόχον accipe de Graecis, intra recessus equi in insidiis collocatis, decennique bello firmatis. — V. 2. ἔγκυον. Ductum ex *Eurip.* Troad. 11. Ἐγκύμον' ἵππον τευχέων ξυναρμόσας, Πύργων ἔπεμψεν ἐντὸς, ὀλέθριον βάρος. Hoc *Ennius* expresserat ap. *Macrob.* Sat. VI. 2. *nam maximo Saltu superavit gravidus armatis equus.* et hinc *Virgil.* Aen. II. 237. *Scandit fatalis machina muros Feta armis.* *Petronius* in Trojae Hal. v. 8. ubi scribendum videtur: *Huc decenni*

proelio Firmata vitteus abditur: stipant graves Equi recessus Danai. Macrob. Saturn. II. 9. *Cincius in suasione legis Fanniae objecit seculo suo, quod porcum Trojanum mensis inferant: quem illi ideo sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus gravidum: ut ille Trojanus equus gravidus armatis fuit.* — „εὐόπλου ἡσυχίης. Sic libri omnes, „et recte Opsopoeus: *silentibus Graecis probe armatis* „*plenum.* Ita ut emendationem, minime tamen con„temnendam, *Jac. Philipp. de Medenbach* [in Amoen. „liter. p. 44.] reponentis ἡλικίης, admittere necesse non „fit." *Br.* — V. 4. ὑπὲρ νώτου Vat. Cod. et Plan. inepte. — V. 5. ἢ ῥα. Temere profecto tantus exercitus periit, si ad Martem, i. e. ad bellum conficiendum, dolus Atridis efficacior fuit pugna. πόλεμος oppositus τῷ δόλῳ, *apertam vim* significare debet.

¶. 172.] *XI.* Cod. Vat. p. 387. Plan. p. 91. St. 133. W. Iliadis et Odysseae argumentum indicatur, cum insigni Homeri laude. — V. 1. „τίνες ἐστέ. Sic „Vat. Cod. At Planudeae lectio praestat et reponenda „est, τίνος ἐστέ. Huic enim quaestioni congrua responsio, „θυγατέρες Μαιονίδεω." *Br.* Etiam in Sched. Krohnianis τίνες a pr. man. — V. 2. Μαιονίδου. Plan. et Vat. Cod. Ad sensum conf. Ep. ἀδεσπ. CDLI. Homeri filiae vocantur ipsius carmina, ut Sapphus poëmata ap. *Dioscorid.* Ep. XXV. θνεῖς ἴσας γὰρ ἀοιδὰς Ἀθανάτας ἔχομεν τὰς ἔτι θυγατέρας. ubi vide notas. — V. 3. Ἀχίλλεως Sch. Krohn. a pr. m. — χαιρὸς Ἑκτορέαις. Plan. χαιρὸν Ἑκτορέαις Vat. Cod. miro librarii errore. Ἑκτορέαις ortum ex Ἑκτορέαις. Quare haec ipsa lectio confirmare videtur lectionem χαιρός. — δεκέτους. vulgo. — V. 5. Ὀδύσσεως. Sched. Krohn. a pr. man. — V. 7. Post duo haec carmina edita non novem, sed undecim Musae exstant, Homeri filiabus illarum numero additis. — V. 8. αἰδὼν. *Tempera dicunt, se habere* — ferri fortasse potest; melius tamen scripseris;

εἶπεν ἔχειν Ἑλικὼν ἔνθεκα Πιερίδας.

Tale quid certe, ut Ἑλικὼν, οὐρανὸς, Ὄλυμπος, exspectabatur. Id, quod posuimus, a vulgatae lectionis ductibus proxime abest. Haud aliter novem poëtrias in Helicone collocat *Antip. Thess.* Ep. XXIII. τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας Ὕμνοις, καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος.

XII. Cod. Vat. p. 368. Plan. p. 26. St. 40. W. Poëta in umbra quercus caloris refugium quaerit. — V. 2. ἄκρητον καῦμα. non temperatum, vehemens. — V. 3. κεράμων στεγανώτεροι. *ipsis tectis densiores.* De loco umbroso *Propert.* IV. 4. 5. *Silvani ramosa domus, quo dulcis ab aestu Fistula poturas ire jubebat oves.* *Tibull.* I. El. IV. 1. *umbrosa tecta* vocat. Facit huc, quod Themistocles solebat dicere, cum quercubus sese comparans, ὅτι ἐκείνας ὑπέρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δέονται αὐτῶν, ὅταν ὕῃ, στέγην ἐκ τῶν κλάδων ποθοῦντές, ut haec scribenda videntur ex VV. DD. emendatione ap. *Aelian.* V. H. IX. 18. Cf. *Plutarch.* in Vit. Themist. c. 18. T. I. p. 300. ed. Tubing. — „οἰκία φωτῶν. arboris ramos, „quibus insidunt cicadae, quorum οἰκία dicuntur, homi„num etiam habitationem appellari, ineptum mihi vide„tur, unde hunc versum in mendo cubare existimo. „Pro φωτῶν aviculae nomen desidero.“ *Br.* Una litera mutata scribe

οἰκία φαττῶν.

Coalescentibus literis ατ factum est ω. *Horat.* I. Carm. II. 9. *Piscium et summa genus haesit ulmo, Nota quae sedes fuerat palumbis.* *Virgil.* I. Ecl. 52. *Hic inter flumina nota Et fontes sacros frigus captabis opacum – Nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes, Nec gemere aëria cessabit turtur ab ulmo.* — οἰκία passim de animalium lustris nidisque. Ep. XXIII. οἰκία δειλαίης λαγωοῦ. Vide *Burmann.* ad *Phaedr.* Fab. I. 3. p. 22. — V. 5. τὴν ὑμετέροισιν ὑ. κόμαισιν. Vat. Cod. κἀμὲ τὸν ὑμετ

τέρψει — κύψει. Plan. — V. 6. ῥύσαιτ' quaedam edd. vett. — φυγάδων. Vat. Cod. a pr. man.

XIII. Anth. Plan. p. 319. St. 459. W. Opus, quod hoc carmine describitur, sive anaglyphum fuerit, sive tabula picta, Andromedam exhibebat rupi affixam, et Perseum cum bellua marina pugnantem. Jejunum carmen. Conf. *Arabii* Ep. IV. T. III. p. 110. Notavit *Heynius* in Comment. T. X. p. 111, inter Niciae picturas commemorari Andromedam ap. *Plin.* L. XXXV. 39. 28. — V. 3. λιθοδερκέος. quae adspicientes in saxa mutabat. — ἆθλον. Andromedam, sua virtute servatam, sibi pactus erat Perseus ante certamen initum. Est igitur pugna cum illa bellua ἆθλον ἔρωτος, certamen ab amore propositum. Cf. *Huetium* p. 31. — V. 4. ἁ λάλος. — *Immeritam maternae pendere linguae Andromedam poenas immitis jusserat Ammon. Ovid.* IV. Metam. 669. Hinc apparet, nihil esse, quod cum *Huetio* p. 31. statuamus, Cassiopam a poëta nostro cum Niobe esse confusam. At hoc male nos habet, quod epitheton λάλος non Cassiopae, sed ejus proli, (εὔτεκνία pro καλῇ παιδὶ) tribuitur. *Brodaei* conjecturâ ἄλαλος non valde juvamur. Videant alii. — V. 5. „In Planud. legitur: χαλᾷ πόδας „ἠθάδι ναρκᾷ νωθρόν. ubi non prava est *Brodaei* emendatio „πόδεμας ἠ. ναρκᾷ ν. At Vat. Cod. lectionem exhibui; in „qua notanda vox σηπὰς, qua carent Lexica: *torpore* „*putredinem inducente*. " *Br.* *Heynius* V. Cl. loco laudato sibi fingit Andromedam jam liberatam et de scopulo descendentem. Accipit itaque verba: πόδα σηπάδι ὑγρῷ ν. de tardo incessu ex constrictis ad rupem et torpentibus membris. σηπάδι malit deducere idem a σήψ, *vipera*, quae morsu torporem inducit. — V. 6. ὁ μναστὴρ. *Protinus Andromedam et tanti praemia facti Indotata rapit: taedas Hymenaeus Amorque praecutiunt. Ovid.* l. c. 756. — νυμφεύεται. in matrimonium ducit. *Schol. Eu-*

ripid. Med. 985. νυμφοκομήσει δέ ἐστι τὴν νύμφην κοσμήσει. ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται.

¶. 173.] *XIV.* Anth. Plan. p. 381. St. 519. W. Junctum cum subsequente carmine in Cod. Constantini Lascaris ap. Iriarten. — Narratur historia de Diogene, qui, quamvis satis curta instructus supellectili, tamen, cum rusticum quendam manu aquam haurientem videret, se aliqua ejus parte carere posse intelligebat. Idem narrat *Diogen. Laërt.* VI. 37. p. 533. et alii, quos laudat *Menagius* p. 238. Vertit *Ausonius* Ep. LIII.

Pera, polenta, tribon, baculus, scyphus, arcta supellex
Ista fuit Cynici: sed putat hanc nimiam.
Namque cavis manibus cernens potare bubulcum,
Cur, scyphe, te, dixit, gesto supervacuum.

— V. 1. „πιληθεῖσα. Significatio verbi πιλέω locum vix „hic habere potest. Scribendum credo φυραθεῖσα.“ *Br.* — V. 3. μέτρα βίοιο ἄρκια. Haec Cynico ad victum cultumque videbantur sufficere. — V. 5. βοώτης. rusticus, ut βούτης. Hinc βωτεῖν. ἀροῦν. Λάκωνες. *Suid.* βωτεῖν. ἀροτριᾶν, ὅτε δ' Ὠρίων δύνῃ. Λάκωνες. *Hesych.* *Hesiodus* Ἔ. κ. Ἡ. 391. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. — ὄστρακον. δέπας ὀστράκινον.

XV. Anth. Plan. p. 381. St. 519. W. Totum hoc carmen profert *Suidas* in Φιλίσκος Αἰγινήτης T. III. p. 603. et *Diog. Laërt.* in Vit. Diog. L. VI. p. 351. qui statuae; Diogeni a civibus positae; insculptum fuisse narrat: ὕστερον δὲ καὶ οἱ πολῖται αὐτοῦ χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτίμησαν αὐτὸν, καὶ ἐπέγραψαν οὕτω· Γηράσκει . . . . — V. 1. χαλκὸν nec aeneae statuae vetustati resistunt. *Horatius* Carm. III. 30. 1. carminibus editis *Exegi monimentum aere perennius.* — V. 3. μοῦνος. tu praecipue, nemo te melius. Sic saepe μόνος. Vide *Wetsten.* ad N. T. I. p. 942. — δόξαν αὐταρκείας. i. e. αὐταρκείας. philosophiam fruga-

frugalitatis et continentiae. ἔκτισας αὐτάρκειαν. Zenodotus Ep. T. II. p. 78. δόξα, ut Latinorum poëtarum *ratio*, de praeceptis philoſophorum uſurpatur. Vide *Bud.* Comm. L. Gr. p. 506. 30. et 507. 28. — Ceterum v. 1. Ald. in Cod. invenit γηράσει. — V. 3. μοῦνος γὰρ β. Plan.

XVI. Cod. Vat. p. 262. Εἰς τὴν ἐν Δικαιαρχίᾳ θάλασσαν καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ νεώρια καὶ τοὺς λιμένας. Edidit *L. Holſten.* ad *Stephan.* p. 99. Anthol. *Reisk.* nr. 599. p. 86. Celeberrimi *Dicaearchi ſinus*, quos cum laude commemorat *Statius* II. Sylv. II. 110. ſive portus Julius, quem M. Agrippa condidit A. U. 717. Vide *Dion. Caſſ.* XLVIII. 50. ſ. p. 565. ubi vide not. Hujus portus commoda deſcribit *Strabo* L. V. p. 245. *Pauſan.* L. VIII. 7. p. 611. Conf. *Sueton.* in Aug. c. 16. Calig. c. 19. et *Philippi* Ep. LXXIV. in eandem molem. — V. 1. Mare loquitur. Δικαιαρχία. Vat. Cod. — γευόμενον πελάγους. moles, quae usque in medium mare producitur. Sic de promontorio Rhegio auctor Ep. ἀδεσπ. DXXVIII. αἰεὶ Θρινακίου γευομένην ὕδατος. — V. 3. Κυκλώπων χ. Ductum ex *Antip. Sidon.* Ep. LI. Τίς τόδε μουνόγληνος ἄπαν δωμήσατο Κύκλωψ — χῶμα. *Statius* V. Sylv. III. 48. *aëriamque educere molem, Cyclopum ſcopulos ultra, atque audacia ſaxa Pyramidum.* — V. 4. βιαζόμενα. Sic Vat. Cod. unde apparet, cur alii βιαζόμενα, alii βιαζόμεθα dederint. „Neptunus ſeu mare Terram alloquitur. Hinc intelligendus „hic verſus, qui recte in Buheriano cod. ſcriptus: μέχρι „πόντου, Γαῖα, βιαζόμεθα. Male *Holſtenius* βιαζόμενα.“ *Br.* Huc facit *Horat.* III. Carm. I. 33. *Contracta piſces aequora ſentiunt Jactis in altum molibus.* *Seneca* Declam. V. 6. *maria projectis molibus ſubmoventur.* i. e. βιάζονται. — V. 6. Reſpondet urbs ſive portus: Factus ſum ad recipiendam claſſem populi, quo orbis terrarum regitur. Quodſi Romae vicinae magnitudinem et potentiam con-

ſideraveris, me non nimis magnum eſſe fateberis. — Hoc voluiſſe poëtam, ſponte apparet. Sed in verbis haeremus. Legitur enim in Cod. ἐπ' αὐτῆς μέτρον, (non, ut *Br.* ait, εἶπ' αὐτῇ μέτρον, quae lectio eſt in apogr. Guyet. et Ruhnk.) plane ut *L. Holſtenius* exhibuit. εἶτ' *Br.* recepit ex conjectura *Reiskii*, (qui etiam tentat εἰ ταύτης μέτρον ἔχω λ.) μικρὸν ex Salmaſiana, quam veram putat. Mihi ſecus videtur. Fortaſſe ſcribendum:

εἰ ταύτῃ σύμμετρός ἐστι λιμήν.

σύμμετρον in talibus idem quod ἀνάλογον. Conf. *Bud.* Comm. L. Gr. p. 232. *Eurip.* Electr. 532. σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ', ἀρβύλης σκέψαι βάσιν, Εἰ σύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται.

XVII. Cod. Vat. p. 308. cum nota: Ζήτει τὴν τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοιαν, ὅτι δύσληπτον. Adſcripſit manus rec. Εἰς ὡρολόγειον ἁρμόζει τὸ Ἐπίγρ. Plan. p. 382. St. 520. W. ubi ἄδηλον. — „Illuſtrat Salmaſ. in Plin. p. 449. De „Athenaeo Mechanico Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 587. „[T. IV. p. 223. ed. Harl.) Epigramma hoc tanquam „ineditum protulit Dufreſne in CP. Chriſt. P. II. p. 192." *Br.* Agitur de horologio aquario. *Plin.* L. VII. 60. p. 420. poſtquam de ſolario dixit: *Etiam tum tamen nubilo incertae fuere horae usque ad proximum luſtrum. Tunc Scipio Naſica, Collega Laenatis, primus aqua diviſit horas aeque noctium ac dierum.* De clepſydris vide *Vitruv.* L. IX. 9. In Athenaei horologio aër aquae violentiâ anguſto canali expreſſus, ter ſonum edebat, quo ſignificabantur horae. Conf. Ep. *Pauli Silent.* LVI. — V. 1. ἐννεάκαμ. quia diei noctisque tempora ap. veteres in duodecim partes diſtributa erant. — ἀφεγγέος ἠ. coelo nubibus obducto, cum nullus eſt aliorum horologiorum uſus. — V. 2. τρισσάκις. Non ſatis apparet, cur *ter* ſignum ediderit horologium noſtrum; nec utrum ter per totum diem, an *ter* quavis hora. Fortaſſe fuit

i. e. *duodecies.* — ἐγκλείσσῃ στόματι. Vide ad Ep. *Bianoris* III. 2. — φθεγγόμενος. Vat. Cod. — V. 3. quando aër, aquâ in tenui fistula compressâ, sonum reddit. ἐνὶξ habet Plan. Quod in ἰνὶξ mutavit *Salmasius* et *Huetius* p. 37. — ὕδατος ἄκρον exhibet *Ducange* et apogr. Guyet. et Ruhnk. — Idem αὐλός. — ¶. 174.] V. 5. De Athenaeo quaedam dedit *Reisk.* in Not. Poët. p. 192. — ἐναργής. ut sol conspiciatur, appareat, vel nubibus eum celantibus. ἠέλιος igitur pro tempore, quod sol indicat.

XVIII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 70. St. 103. W. Divinationis genus, quo Eubule hoc carmine usa esse narratur, explicuit *H. Valesius* Emend. II. 5. p. 53. ubi *Antiphili* ope emendavit *Dion. Chrys.* Or. XIII. p. 419. ed. *Reisk.* qui locus unice huc facit: Ὁποῖον λεγόμενόν ἐστι περὶ τὴν μαντείαν τὴν τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς· ἐκεῖναι γὰρ βῶλόν τινα ἢ λίθον ἐπαίρουσαι, σκοποῦσιν ἐν τούτῳ περὶ τοῦ πράγματος, οὗ πυνθάνονται· καὶ δὴ ταῖς μὲν αὐτῶν φασι γίγνεσθαι κοῦφον, ταῖς δὲ βαρὺν, ὡς μηδὲ κινεῖσθαι δύνασθαι ῥᾳδίως. Hac igitur divinatione usa Eubule nostra, si quid nollet, lapis ei gravis erat; sin cuperet quidquam, vel folio levior. — V. 1. γναῦς vitiose in Anal. pro γραῦς. — V. 3. πειρίζουσα. Vat. Cod. — καὶ εἰ β. idem. — V. 5. »ἦν ποθ' ἁμάρτῃ. Sic Planudeae Codd. quatuor. In editis »(et in Vat. Cod.) soloece ἁμάρτοι.« *Br.* — τὰς ἀνίσους χεῖρας. manuum errorem, quibus idem modo leve modo grave videbatur, imputabat Apollini.

XIX. Cod. Vat. p. 385. Plan. p. 82. St. 119. W. Rhodus insula beneficium sibi a Nerone Caesare tributum jactat. Carminis argumentum non satis certum. Si Nero est Tiberius, (vide ad *Lollii Bassi* Ep. X.) dixeris, agi de hujus in hac insula commoratione. Quatuor autem annos Tiberium Rhodi degisse, satis constat. Vide ad *Apollonid.* Ep. XIV. Ad hanc igitur rem Epigr. no-

D 2

strum retulit *Salmasius* ad *Tertull.* de Pall. p. 152. sq. Majus tamen quoddam beneficium, quodque magis ad Rhodiorum felicitatem faceret, ab *Antiphilo* celebrari videtur. Quare pronior sum in *Brodaei* sententiam, qui de Claudio Nerone agi non sine magna probabilitate suspicatus est. Eandem *Lipsius* amplectitur ad *Taciti* Ann. XII. 58. ubi Nero narratur, *ut studiis honestis et eloquentiae gloria nitesceret*, effecisse, ut Rhodiis libertas redderetur, *adempta saepe aut firmata, prout bellis externis meruerant, aut domi seditione deliquerant.* Cf. *Sueton.* in Vit. Ner. c. VII. *Dio Cass.* T. II. p. 961. *Tristan.* T. I. p. 225. — V. 1. Ἀελίου. *clara Sole Rhodos. Lucan.* L. VIII. 248. — V. 3. Pristino meo splendore fere extincto novus me fulgor illustravit. σβέννυσθαι sic passim sensu translato. *Agathias* Ep. XXXIX. οὕνεκα τοίην, ἃ μέγα νηλειής, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. *Paul. Silent.* Ep. XXXV. σβέσσον ἀγηνορίην. — Pro με νέα Vat. Cod. γενεὰν legit. — V. 5. Hic, Sol, me ex undis protraxit, hic, Nero, me iterum desidentem servavit. *Pindar.* Ol. VII. 127. βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς Νᾶσος· ἔχει δέ μιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ. De Rhodo Soli sacra veterum loca collegit *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 514.

XX. Anthol. Plan. p. 317. St. 457. W. In Medeam Timomachi. Vertit hoc Epigr. *Ausonius* Ep. CXXIX.

Medeam vellet cum pingere Timomachi mens,
Volventem in natos crudum animo facinus;
Immanem exhausit rerum in diversa laborem,
Fingeret affectum matris ut ambiguum.
Ira subest lacrymis, miseratio non caret ira.
Alterutrum videas, ut sit in alterutro.
Cunctantem satis est. Nam digna est sanguine mater
Natorum; tua non dextera, Timomache.

Multi hanc tabulam descripserunt, Timomachi peritiam et intelligentiam admirati. Cf. *Philipp.* Ep. XLII. In-

cert. CCCI. Medeam, diversis affectibus distractam, descripsit etiam *Callistrat.* Stat. XIII. p. 905. quem ex nostro Epigrammate passim emendavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 59. sqq. Ex *Neophronis* Medea illam Colchidis εἰς οἶκτον καὶ μανίας ἔνδειξιν διηρημένης in finem ductam esse, suspicatur *Nic. Loënsis* Misc. Epiphyll. L. IV. 17. Quaedam huc pertinentia nuper monuit *Boettiger in den Vasengemälden* T. I. Fasc. II. p. 188. not. — V. 3. ἤθεα δισσά. *Alcinoi* Isagog. in Platon. Doctr. c. XXIV. Ὁρᾶται δέ γε ἐπὶ μὲν τῆς Μηδείας ὁ θυμὸς λογισμῷ μαχόμενος. λέγει οὖν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

In re diversa, sed similiter dubitantem Medeam descripsit *Philostrat.* Jun. VII. p. 871. — V. 7. αἷμα. Si Medeae furorem decebat liberos obtruncare, non tamen Timomachi intelligentiae consentaneum erat, nefandum hoc scelus repraesentare. Similem pictoris prudentiam *Lucianus* laudat in tabula Clytaemnestrae caedem exhibente, T. III. p. 204. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὰ μὲν ἀτοβὰς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμών.

¶. 175.] *XXI.* Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 46. St. 67. W. De musculo, qui auro corroso periit. Egregie huc facit locus *Plutarchi* T. II. p. 526. B. ubi de avaris agit, qui liberis suis divitias congerunt: ὥσπερ τῶν μυῶν τῶν ἐν τοῖς μετάλλοις τὴν χρυσῖτιν ἐσθιόντων, οὐκ ἔστι τοῦ χρυσίου μεταλαβεῖν, εἰ μὴ νεκρῶν γενομένων καὶ ἀνατμηθέντων. *Plin.* H. N. VIII. 82. p. 484. de muribus agens: *Aurariis quidem in metallis ob hoc alvos eorum excidi, semperque furtum id deprehendi; tantam esse dulcedinem furandi.* Conf. *Beckmann.* ad *Aristot.* Mir. Ausc. c. 24. p. 56. ad *Antig. Caryst.* c. 21. p. 32. — V. 1. „In Plan. ψῆγμα πυρρόν, et hoc *Brodaeus* pro κυῤῥὸν positum ait. ἄπυρον e

„Scaligeri cod. notavit Huetius. Scribendum videtur „ἀκτόρου." *Br.* In membranis junctim φηγμαπυρόν. — ὀδόντων. limae morsu. — V. 2. ψαμμάθου. Ed. pr. et Ald. pr. — V. 3. πᾶσα. Venter gravi depressus cibo muris incessum reddidit tardissimum. Hinc factum, ut deprehenderetur. — V. 5. δ' om. Vat. Cod. — V. 6. Aurum, quod inter homines omnium malorum fons et origo est, bestiolam quoque magno mactavit malo.

XXII. Cod. Vat. p. 370. Plan. p. 46. St. 66. W. Item in murem, ab ostrea tanquam in muscipula captum. — V. 1. ἑρπηστής. edd. vett. usque ad Ascens. Vide *Antip. Thess.* Ep. LIII. — λυχνοβόρος etiam ex Ascens. in contextum venit. Vett. edd. et Vat. Cod. λιχνοβόρος. φιλόλιχνον murem vocat *Leonid. Alex.* XXX. — δῶμα. Cod. Vat. — V. 3. διερισῶ. Vat. Cod. Idem νώθην. — Conchae carnem *spuriam* vocat, quae revera caro non est. Sic Atys ap. *Catullum* LXIII. 27. *notha mulier*, et Luna ap. eundem XXXIV. 15. *notho lumine* splendere dicitur. — V. 5. ἀρμόσθη. Plan. et Vat. Cod. — ὀστρακόεις δόμος. conchae, quibus inclusum animal. *Oppian.* Hal. II. 192. ὃ δ' οὐ φρονέουσαν ἀμύξας Λήγματι κερδαλέῳ πίνναν ἔλεν· ἡ δ' ὀδύνῃσιν Ὄστρεα συμπλατάγησε. ubi vide *Schneiderum.* — V. 6. τύμβον ἐπ. Vat. Cod. Ed. Fl. et Ald. pr. *Stephan.* secutus est lectionem ab *Aldo* e Cod. erutam πότμον. — Duriuscule dictum αὐτόφονον τύμβον ἐπεσπάσατο, pro *ipsa sibi comparavit sepulcrum.* Similiter locutus est *Philostrat.* II. Icon. IX. p. 824. Πανθία — Κύρου οὐχ ἡττᾶτο καὶ Ἀβραδάτῃ ἐβούλετο κοινὴν γῆν σπάσασθαι. quod sollicitandum esse non puto. *Antip. Thess.* Ep. LII. ἐν δὲ μελαίνῃ φορτίδι τὴν Ἕλλης μοῖραν ἐπεσπάσατο.

XXIII. Cod. Vat. p. 360. Anth. Plan. p. 61. St. 88. W. Historia de lepore polypodis cirris irretito. Conf. *Bianor.* Ep. II. p. 154. — V. 1. αἰγιαλοῦ τενάγεσσιν. in brevibus ad litus vadis. — λαθραίῃ εἰρεσίῃ. Vat. Cod. —

V. 2. πολυπόδην. Vat. Cod. — V. 3. ὀξύς. Vulgo. — V. 4. βρόγδην. Respondet latinorum *mordicus*, a βρύκειν, *mordere*, βρύγμα, *morsus*. — ἕλικες πλεκτάναι ap. *Aelian.* H. A. I. 32. — V. 5. θάμνον. *Homer.* Il. XVII. 676. αἰετὸν — ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. *Alciphron* L. III. 9. p. 296. λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας. — V. 6. εἰλιδόν. Vulgo. Derivandum vocabulum ab εἰλέω, εἰλύω.

XXIV. Cod. Vat. p. 363. Plan. p. 75. St. 109. W. Invehitur poëta in hominum audaciam, quae primam *commisit pelago ratem* et *non tangenda transsiluit vada. Horat.* I. Carm. III. 9. sqq. — V. 1. τόλμα. *Oppian.* Hal. I. 355. ἀνὴρ τολμήεις πρώτιστος ἐπεζεύξατο κῦμα περῆσαι. *Statius* III. Sylv. II. 61. *Quis rude et abscissum miseris animantibus aequor Fecit iter? — Audax ingenii.* — ¶. 176.] V. 3. ὀλίγον ξύλον. Respexit fortasse *Aratum* in Phaen. v. 300. ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. passim a veteribus expressum. Vide *Bergler.* ad *Alciphron.* I. 3. p. 17. *Propert.* L. III. El. 5. 59. *Hunc parvo ferri vidit nox improba ligno. Juvenal.* XIIII. 17. *I nunc et ventis animam committe, dolato Confisus ligno, digitis a morte remotus Quatuor aut septem, si sit latissima taeda.* — ἐνεῖκας. Vat. Cod. — Quantum animis hominum insevisti lucri studium, quod nonnunquam morte rependitur. — V. 5. *Theocrit.* Eid. XII. 15. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες. — In sequentibus pro εἴ γ' ἀπὸ fortasse legendum εὖτ' ἀπό. Obversabatur *Antiphilo*, ni fallor, locus a *Stobaeo* servatus Tit. LVII. p. 376. ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν, ὦ μῆτερ, ἔστι μὴ πλέοντα μηδαμοῦ. qui versus relati sunt inter fr. *Callimachi* p. 571. Hinc colorem duxit *Horatius* I. Epist. XI. 8. *tamen illic vivere vellem — Neptunum procul e terra spectare furentem.*

XXV. Cod. Vat. p. 363. In Plan. p. 78. St. 114. W. *Cyllenio* tribuitur, cujus est Epigr. praecedens. In

membranis Vat. recentiori manu adscriptus est versus: ἔτλην· φεῦ πάσαις ὁλκάσι μοῖρα κλύδων, qui *Cyllenii* est ex Ep. II. Ejusdem argumenti est Ep. ἀδέσπ. CCCCXXXIV.

XXVI. Cod. Vat. p. 363. In navem in ipso litore flammis consumtam. — V. 1. „με τρίψαντα. Sic codd. „omnes et vett. edd. Stephanus primus μύρια μετρήσα-„σαν." *Br.* Non Stephanus, sed Ascens. sic legit primus. Ducta lectio ex *Leonid. Tar.* Ep. LXII. unde ductum argumentum: ὁλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἅλα μετρήσασαν. *Secundus* T. III. p. 6. ὁλκὰς ἀμετρήτου πελάγευς ἀνύσασα κέλευθον. — V. 4. ἀπιστότερον. Halcyon, pullis in undis pereuntibus, δειλαία ἔγωγε, inquit, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα. *Aesop.* Fab. LXXXVI. *Bianor* Ep. IX. 6. — V. 6. Male haec accepit *Brodaeus*. ἐλπὶς, ut Latinorum *spes*, ambiguae significationis vocabulum, hoc loco mala illa significat, quae navis sibi ab undis et tempestatibus timuerat, naufragium scil. Hoc etiam *Huetius* vidit p. 10. ex cujus binis interpretationibus haec sola probari meretur.

XXVII. Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 80. St. 116. W. „Lemma in Vat. Cod. εἰς μονόξυλα ἐκ δέρματος κατεσκευασμέ-„να ὑπό τινος Σαβίνου στρατηγοῦ. Tiberii aevo notus Pop-„paeus Sabinus consularis et triumphalis, Moesiae, Ma-„cedoniae et Achaïae praeses, cujus mors a Tacito et „Dione narrata contigit A. V. 788. Sed utrum hic an „alius hic notetur, dicere non possum. Non repugnat „temporum ratio, si quidem Antiphilus sub Tiberio „vixit." *Br.* *Schneiderus* comparavit locum *Dionis Cass.* XLVIII. p. 539. ubi Rufus Salvidienus in bello cum Sexto Pompejo coriaceas naves construendas curavit, (δερμάτινα πλοῖα, κατὰ τοὺς ἐν τῷ ὠκεανῷ πλέοντας. — ἔνδοθεν μὲν ῥάβδοις αὐτὰ κούφαις διαλαμβάνων, ἔξωθεν δὲ δέρμα βοὸς ὠμὸν ἐς ἀσπίδος κυκλοτεροῦς τρόπον περιτείνων) iis tamen non

usus est. Diversum igitur factum ab eo, quod h. l. narratur. Qua occasione Sabinus ejusmodi navigiis usus sit, plane non constat. De coriaceis navibus vide *Fabric.* l. c. *Wesseling.* ad *Herodot.* L. II. 194. p. 92. *Casaubon.* ad *Strabon.* L. III. p. 234. C. D. *Salmas.* Exercitt. in Plin. p. 174. D. E. — V. 1. ὁλοπέμου. Vat. Cod. — V. 3. Non amplius tabulae aëneis ferreisve clavis compinguntur. — ἁρμονίη τοίχων. laterum compages. — V. 5. Ejusmodi naves modo per undas labuntur, modo in terra plaustrorum funguntur vice. „πηκτὸν. Sic Vat. „Cod. et tres Planud. in quorum uno lectio vulgata „πηκτὸν etiam indicatur, η supra ν scripto. Corruptus „videtur hic pentameter. Sensus esse debet, has rates „navium in mari, et plaustrorum in terra usum prae„buisse. Subductae enim, suppositis rotis, plaustra fie„bant.“ *Br.* ἁμαξείτην. Vat. Cod. — κειρομένας. Vat. Cod. et Plan. — V. 8. Παλλάς. quae Argo navem fabricata est. *Catull.* LXIV. 8. *Diva quibus, retinens in summis urbibus arces, Ipsa levi fecit volitantem flamine currum.*

T. 177.] *XXVIII.* Cod. Vat. p. 428. sq. Εἰς νῆσον Τερέβινθον. ἡ Τερέβινθος νησίδιόν ἐστι σύνεγγυς πρὸς κύπρου. Sic lemma scriptum. Plan. p. 81. St. 119. W. Insula Terebinthus si unquam fuit, (nam de Judaeae Terebintho h. l. non cogitandum) nuspiam occurrit, nisi in hoc uno loco. Varia hariolatur *Brodaeus*, quae h. l. recoquere nihil attinet. — V. 1. ὀλιγαμπ. quae nonnisi paucas vites edo, propter angustum solum. — V. 2. νῆσοις. Vat. Cod. — V. 3. πολύ. Plan. et Vat. Cod. — Vicinae mihi insulae spatiosiores quidem, sed me longe asperiores. — τοῦτο. κατὰ τοῦτο μόνον. hoc uno, quod majores sunt, me superant. — V. 5. αὖλαξ. terra arabilis, foecunda, opponitur infoecundae arenae Libyae. Eleganter *Grotius:*

Fructu, non spatio res penditur. Anne Libyssa,
Nile ferax, glebis certet arena tuis?

XXIX. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 84. St. 124. W. Apum et mellificii laudes. Confer *Diodor. Zon.* Ep. VI. — V. 1. ἆ καλὸν. Insolentius hujus carminis initium. Nec tamen propterea probaverim conjecturam *Jos. Scaligeri* ἄσκαλον, quod cum voce ῥεῦμα non congruit. — ἐν αἰθέρι. *Mellis aërii dona Virgil.* Georg. IV. 1. ubi vide *Interpp. Salmas.* ad Solin. p. 718. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 149. — V. 2. „Cod. omnes et „edd. antiquae αἱ πλασταὶ χειρῶν. Primus Stephanus „κηρῶν. Aliam emendationem tentavi ἄπλαστοι χειρῶν. „*manibus hominum non fictae, sed quas sibi ipsae con*„*struunt apes, cellae.*" *Br.* Sed tum saltem scribendum ἄπλαστοι δὲ χερῶν. *Scaliger* in not. msc. χειῶν conjecit, quod in hoc contextu non satis intelligo. *Huetius* p. 10. ἃ πλασταὶ κηρῶν. Mihi *Brunckii* emendatio magis probatur. Ceterum Vat. Cod. οἱ non αἱ πλασταὶ exhibet. — θαλάμαι. κηροπαγεῖς θαλάμαι sunt ap. *Apollonid.* Ep. VI. — V. 3. ἀνθρώπῳ. Vat. Cod. — Munus hominibus gratis oblatum, nullo nimirum illis labore et sudore constans. Sic *Leonid. Tar.* Ep. LX. cicada προίκιος ἀνθρώποισι κελευθίτῃσιν ἀοιδός. — μακέλλαις. Vat. Cod. — V. 5. γλαυκοῦ δέ. Vat. Cod. *Salmasius* in not. msc. suspicatur καυκοῦ, ejusque vocabuli explicationem se olim daturum esse promittit. — V. 6. σκήνες δαψιλὲς (in marg. δαψιλὲς) ἐξ ὀλίγου. Vat. Cod. Apes dulcem laticem ex parvo corpore destillant. πηγάζει. ἀναβλύζει. *Hesych.* — V. 7. *Illae continuo saltus silvasque peragrant* (ποιμαίνονται) *Purpureasque metunt flores, et flumina libant Summa leves* (εὐαγέες). *Virgil.* Georg. IV. 53. — αἰθερίου νέκταρος. Vide *Apollonid.* Ep. VI. — ποιμαίνοισθε. Vulgo.

XXX. Cod. Vat. p. 305. Plan. p. 96. St. 142. W. Historia de pastore, qui favos in rupe quaerens, fune, quo tenebatur, rupto perierat. — V. 1. Βόρκος. Ald. sec. — ἤρπεν Vat. Cod. a pr. man. — σχοίνῳ. funis ope, quo tenebatur. — V. 3. „In aliis libris legitur: εἴπετο

„οἱ σκυλάκων τις ὃ καὶ βόειν· ὡς φάγε. satis inepto sensu. „Lectionem, quam in quodam exemplari reperisse se „testatur Opsopoeus, secutus sum. Nescio an alibi βοεὶ „pro βοενεὶ occurrat, hinc notatum a Maittaire p. 306. „qui saepe corruptis librorum lectionibus deceptus „fuit.“ *Br.* Sequebatur pastorem unus e catulis, qui tenuem restim, quasi cibus esset, abrosit. βόειν δὲ Vat. Cod. — V. 4. ἀνελκομένῳ Vat. et Plan. — V. 5. κάππεσεν. Flor. Ald. pr. tert. et Ascens. quamvis jam Aldus κάππεσε δ' in Cod. invenerat. — V. 5. ἀτρυγές. Mel, cujus alii propter rupis asperitatem compotes fieri non potuerant, Borchus vitâ sibi comparavit. — τρυγᾷν. de mellis vindemia. τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι. *Moeris Atticista.*

XXXI. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 104. St. 155. W. Ad torrentem, imbribus auctum et magno cum impetu ruentem. Comparandus *Ovidius* III. Amor. VI. 5. *Parvus eras, memini; nec te transire refugi; Summaque vix talos contigit unda meos. Nunc ruis apposito nivibus de monte solutis, Et turpi crassas gurgite volvis aquas. — At tibi pro meritis, opto, non candide torrens, Sint rapidi soles siccaque semper hiems.* — V. 1. λαβροκόδη. qui incitato cursu fertur. Male *Brodaeus* λαβροπότη conjecit. — ¶. 178.] V. 3. ὄμβροισι. Vat. Cod. Et haec structura bene se habet; sed ὄμβροιο praefero ab sonum suaviorem. — V. 4. θολεραῖς δ' ἤρανισ' ἐν νεφέλαις. Vulgo et in Vat. Cod. *Huetius* p. 13. ἠρανίσω. *Joseph. Scaliger* in not. msc. ἢ ῥανὶς corrigit, sensu parum expedito. Facilis est *Brunckii* lectio, undecunque manaverit: τὸ νᾶμα ὅ, τι φέρεις θολερὰ νεφέλαι ἠράνισαν σοί. — V. 5. *Flumine perpetuo torrens solet acrius ire. Sed tamen haec brevis est, illa perennis aqua. Ovid.* Remed. Amor. 651.

XXXII. Cod. Vat. p. 368. Planud. p. 51. St. 73. W. De Euripo, fluctus mirum in modum reciprocante. —

V. 3. Junge ὅσσον χεῦμα πέμπεις δανειζόμενον, i. e. δανείζῃ ναυσὶ, τεταγμένον, i. e. τεταγμένως, ἐς τρὶς ἠελίῳ καὶ τοσάκις νυκτί. Statis temporibus, ter die, ter noctu, undas Euripum ait reciprocare. *Suidas* v. Εὔριπος. ἑπτάκις δὲ τῆς ἡμέρας τὸ ἐκεῖσε τρέπεται. *Plinius* L. II. 100. p. 118. *Et quorundam tamen privata natura est, velut Tauromenitani Euripi saepius, et in Euboea septies die ac nocte reciprocantis.* ubi vide *Harduin.* et *Casaub.* ad *Strabon.* L. I. p. 95. D. — V. 5. μαντεύω. Vat. Cod. — Non inquiro in causas et originem hujus miraculi. Naturae haec arcana sunt, quae retegere nefas. ἄῤῥητος φύσις sic crebro ap. *Aelianum* de Hist. Anim. — Respexit *Antiphilus*, ni fallor, ad notam illam de Aristotele fabulam, quem, cum illius reciprocationis causas indagare frustra conatus esset, prae pudore mortuum esse narrant. Vide *Brucker.* Histor. Phil. T. I. p. 792. *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 205. ed. Harl.

XXXIII. Cod. Vat. p. 406. Plan. p. 5. St. 9. W. Argumentum diserte indicat lemma. — V. 2. μόνον. Vat. Cod. — Notanda elegans translatio in verbis βέβηλος ἠελίου. Solent enim ii, qui nulla alicujus rei cognitione imbuti sunt, ἀμύητοι αὐτῆς dici; ut ἀμύητος κώμων ap. *Philodem.* Ep. XIX. Diana γάμων ἀμύητος *Oppian.* Hal. I, 34. Jam qui ad ejusmodi rei notitiam adducuntur, μυσταγωγοῦνται, μυοῦνται. De Protesilao, qui Trojanos primus Graecae virtutis notitia imbuerat, *Philipp.* Ep. LXXV. σὺ — ἐμύησας Ἴλιον Ἑλλαδικοῦ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος. — Recte igitur, qui nondum diem viderat, βέβηλος sive ἀμύητος ἠελίου dicitur. — V. 3. οἶδα. Illa initiationis nocte tenebras simul ab animo et ab oculis discussi. — Usum verbi οἶδα cum participio multis exemplis allatis illustravit *Abresch.* in Lectt. Aristaen. L. I. p. 18. sq. — V. 6. ὄμματι τρανοτέρῳ. Vulgo. ὄμμασι τρανότερον. Vat. Cod. Hoc verum esse puto.

XXXIV. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 61. St. 89. W. In belluam marinam, delphinum puto, quae, postquam naufragi cadaver in terram portaverat, ibi exspiravit. — V. 1. Pone comma post θήρ. Haec enim sibi opponuntur sic: Hominem bestia, terrestrem animal marinum, spirans vivensque defunctum. — λοφιῆς ὕπερθε. in tergum sublatum. λοφιήν. νῶτον. τένοντα. αὐχένα. *Hesych. Homer.* Od. τ. 446. φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. — V. 3. ἐκέμισα: Vett. edd. quaedam et Vat. Cod. Vide *Clark.* ad Il. β. 183. — ἐς γῆν. Vat. Cod.

T. 179.] XXXV. Cod. Vat. p. 307. Plan. p. 223. St. 324. W. Historia de vespillone quodam, qui cum feretro, quod gestabat, lapsus animam reddidit. — V. 2. ἔνδον ὄφρα. Vat. Cod. — V. 4. πρόφασις. Vat. Cod. male. — Philonis senectus, in Orcum prona, nonnisi praetextum quaerebat mortis, i. e. impulsum aliquem, qui pronum everteret. πρόφασις in talibus causam significat. Cf. Ep. ἀδέσπ. CCCCLXI. *Antip. Thess.* CIX. ἦν ἄρα μέσση Γήρως καὶ θανάτου λειπομένη πρόφασις. — V. 5. τὸν δ' ἄλλοις. Vat. Cod. Bene. — νεκυοστόλον. Nove h. l. feretrum, cui imponuntur cadavera, νεκυοστόλον vocatur, quasi mortuos ad inferos transmittens, trajiciens. Plerumque de Charonte usurpatur. Hinc *Jos. Scaliger* νεκυοστόλος corrigit in not. msc. ipsum Philonem, libitinarium, significari autumans. Non male. — αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ. Vat. Cod. — κανάντην. σκίμποδα. δίφρου εἶδος. ἢ τὸν κράβατον. *Schol. Aristoph.* Nub. 633. Cf. *Suid.* in ἀσκάντου. *Pollux* L. X. 35. *Eustath.* ad Od. ψ. p. 810. 19.

XXXVI. Cod. Vat. p. 266. Edidit *Leichius* in Sepulcr. 11. p. 3. Anth. *Reisk.* nr. 606. p. 89. Expressum hoc carmen ex *Bianor.* Ep. XVIII. ubi vide not. — V. 2. ἐπ' ἀλλ. apogr. Guy. et Ruhnk. unde hanc lectionem habet *Leich.*, qui hoc distichon male distinctum dedit. Emendavit *van Eldik* in Suspic. p. 17. comparato

Cypriano de Idol. Van. c. ~~XV~~. 8 *Sic Thebanorum germanitas rupta et permanens rogis dissidentibus etiam in morte discordia.* — V. 5. δαιόμενα. ex uno busto flamma surgens dissilit *discors in duos apices.* Sic verba εἰς δισσὰν ὄχθην explicanda videntur. Apte comparavit *Leichius Ovidium* in Trist. L. V. 5. 33. *Ipsa sibi discors, tanquam mandetur ab illis, Scinditur in partes atra favilla duas. Statius* XII. Theb. 431. *Exundant diviso vertice flammae, Alternosque apices abrupta luce coruscant.*

XXXVII. Cod. Vat. p. 227. Plan. p. 236. St. 343. W. In Protesilaum, in cujus tumulo ulmi, Trojam versus spectantes, exarescebant. Rem narrat *Plin.* L. XVI. 88. T. II. p. 40. *Sunt hodie ex adverso Iliensium urbis, juxta Hellespontum, in Protesilai sepulcro, arbores, quae omnibus aevis, cum in tantum accrevere, ut Ilium adspiciant, inarescunt, rursusque adolescunt.* quem locum tractavit *Salmas.* in Exerc. Plin. p. 610. F. G. *Quintus Smyrn.* L. VII. 407. Πρωτεσιλάου σῆμα πέλει πτελέῃσι κατάσκιον αἰπεινῇσι. Αἱ δ' ὁπότ' ἀθρήσωσιν ἀνερχόμενον δαπέδοιο Ἴλιον, αὐτίκα τῇσι θοῶς αὐαίνεται ἄκρα. Cf. *Philostrat.* Heroic. c. II. p. 672. et *Philippi* Ep. LXXV. τάφον καὶ τέμενος Protesilai fuisse prope Eleunta, satis constat ex iis, quae narrat *Herodotus* L. IX. 116. p. 744. ad quem locum respexit *Pausan.* L. III. 4. p. 213. — V. 2. Conf. *Homer.* Il. β. 695. et quae notavimus ad *Tzetzae* Antehom. v. 222. p. 32. — V. 3. „In Planud. excusis male „legitur σῶμα. Praeter Vat. Cod. σᾶμα habet etiam opti„mus Planudeae reg. liber. Hoc autem ex Homero ad„umbratum Il. ζ. 419. ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεε· περὶ δὲ πτελέας „ἐφύτευσαν Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.“ *Br.* σᾶμα corrigendum esse, sponte viderat *Huetius* p. 23. ἀμφικομεῦσι. ornant, instruunt. κομεῖν. ἐπιμελείας ἀξιοῦν. ἐπιμελεῖσθαι. θεραπεύειν. *Hesych.* — V. 4. ἐπ' ἐχθομένης. Vat. Cod. — V. 5. „In Planudea inepte legitur δένδρεα „δυσμίμητα. Non melius Suidas [in δυσμίσητος T. I. p. 636.]

»δυςμίσητα. quod quam bene hic conveniat, ex hujus »vocis expositione judicari potest: δυςμίσητος. ὁ πάνυ »ἀπεχθόμενος. Alieno loco exemplum hoc protulit, quod »ad δύςμηνις pertinebat, βαρύθυμος, ὀργίλος, μνησίκακος. »Forte turbati sunt Suidae codd. Vera lectio est δυςμή»νιτα, quam transpositis vocalibus habet Vat. Cod. δυς»μίνητα, quae vox est nihili et forte ad pravam emen»dationem Planudem seduxit. Vir doctus in margine »Flor. emendaverat δυςμείλικτα.« *Br.* Legendum esse δυςμήνιτα, *Brodaeus* praeclare vidit, eamque emendationem probavit *Stephanus*, cui ipsi δυςμείλικτα in mentem venerat. Illud etiam conjecit *Anonymus* Bibl. Bodl. et *Salmasius* in not. mstis. — V. 6. αὐαλέην. Vat. Cod. a pr. m. — αὐαλέαν φυλλοχοεῦσι. *Suid.* — V. 7. 8. laudat hoc distichon *Suid.* T. I. p. 86. v. ἀκμήν. ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ibi pro τότ' habetur πότ'. — οὐ μέρος. Vat. Cod.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 405. Plan. p. 42. St. 61. W. Leonidae manes vestem purpuream, qua Xerxes ejus cadaver tegendum curaverat, aspernari finguntur. Idem argumentum tractavit *Philipp.* Ep. LX. Ceterum longe diverso in Leonidam animo fuit Xerxes, si fides *Herodoto* L. VII. c. 238. p. 616. — V. 1. Λεωνίδη. Vat. Cod. et Sched. Krohn. — V. 2. θαμβήσας emendavit *Scaliger* in not. msc. Non male. Nec tamen vulgata spernenda. Nam ταρβεῖν idem est, quod αἰδεῖσθαι, τιμᾷν, ut ex *Sophocle* observavit *Suidas* T. III. p. 431. — ¶. 180.] V. 3. ἴχευ. Vat. Cod. recte. Cogitandum de more Spartanorum mortuos in scuto domum ferendi. *Philippus* de scuto tumulo imponendo accepit: ἀσπίς μοι τύμβου κόσμος μέγας. Vide *Potter.* in Arch. L. III. 12. p. 497. ap. *Gronov.* — Sponte apparet, *Leonidae* verba esse: sed ponendum est β. in versus initio. — V. 4. ὁ πλοῦτος. Abstractum, quod vocant, pro concreto; *divitiae* pro *veste divite.* — ἐντάφιον. Proprie quaevis ornamenta, quibus cadaver instructum in atrio collocatur; inprimis autem vestes pre-

tiosae, quibus mortui induebantur. Vide *Cuper.* Obss. II. 9. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. I. 16. 2. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 421. — V. 6. ἐλευθερίης. Vat. Cod. et Sched. Krohn.

XXXIX. Cod. Vat. p. 450. Plan. p. 55. St. 79. W. In fontem, qui post Agricolae cujusdam mortem exaruerat. Hoc carmen in Plan. l. c. Ἀντιφίλου inscribitur; sed p. 89. St. Ἀντιπάτρου. vitiose. Omnes enim edd. ante *Stephanum* et Cod. ap. *Bandin.* in Catal. Bibl. Med. p. 100. Ἀντιφίλου etiam in hoc altero loco exhibent. — V. 2. ἀενάου corr. Aldus in Lect. Ed. pr. quod nonnisi Ald. tertia recepit. — ὑελίου. Omnes vett. loco pr. et Vat. Cod. — V. 3. „Vat. Cod. ἀγρικόλαι τετρύμμεθα. In „duobus Planud. τετύμμεθα. In optimo bis legitur. Hîc „absque lectionis discrimine; tum Cap. εἰς πηγάς. ubi „ἀγρικόλα τετύμμεθα; [sic Ed. Flor. Ald. pr. tert. loco „altero.] in ultima nominis ἀγρικόλα superscripto ε, ut „sit ἀγρικόλαι. Genuinam restitui lectionem: *exhaustae „sumus lacrymis, quas Agriculae luctu effudimus.*" *Br. Salmasius* in not. mstis δάκρυσ' ἐπ' Ἀγρικόλᾳ τετρύμμεθα corrigit. — Quaedam edd. legunt τετρίμμεθα. Vetus Cod. quidam, teste *Stephano*, τετήγμεθα. — Omnem laticem, quo olim abundabam, bibuli illius cineres imbiberunt. — Nihil hoc carmine frigidius.

XL. Cod. Vat. p. 261. Edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 24. Anth. *Reisk.* nr. 596. p. 84. — V. 2. ὀρθὰ τιναςσομένων. Haec paulo obscurius sunt dicta. Interpretatio *Reiskii* vix congruit cum verbis ἐμὸς ἄπτως ἦν θάλαμος. Thalamus, in quo gravida illa mulier habitabat, plane non concidit, parietibus concussis quidem, sed ὀρθῶς, impetu terrae eos non ex transverso quassante, sed motu ab imo fundo ad superiora rectâ tendente lineâ. Quo factum, ut parietes, licet concussi, ruinam tamen non paterentur. — V. 3. αἷς *Leich.* ut est in apogr. Guy. et Ruhnk.

Ruhnk. ὑπὸ φωλεύουσαι. Vat. Cod. Utrumque emendavit *Reisk.* — V. 4. σεισμῷ. novus timor ad illum priorem accessit. Non metri solum causa quod *R.* existimabat, ἔμιξα a poëta positum est pro ἔμιξαν, sed quia illud exquisitius et poëticae orationi accommodatius est. — V. 5. φύσις. sine obstetricis ope. ἀμφότεροι. mater cum infante recens nato. Similis casus contigit in Antiochiae ruina, de qua *Dio Cass.* L. LXVIII. p. 1140. καταστάντος δέ ποτε τοῦ κακοῦ, θαρσήσας τις ἐπιβῆναι τῶν πεπτωκότων, γυναικὸς ζώσης ᾔσθετο. αὕτη δὲ ἦν οὐ μόνη, ἀλλὰ καὶ βρέφος εἶχε, καὶ τρέφουσα τῷ γάλακτι καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸ παιδίον, ἀντήρκεσεν. ἐκείνην τε ἀνορύξαντες ἀνεσώσαντο μετὰ τοῦ τέκνου — — —. Alia his similia recentiori aevo animadversa sunt in illo terrae motu, quo magna pars Calabriae vastata est, et alia alibi.

XLI. Cod. Vat. p. 395. sq. Plan. p. 75. St. 109. W. In senem portitorem, qui, cum in cymba sua mortuus esset, simul cum ea concrematus est. — V. 1. „νησαίοιο. „Veram hanc lectionem dedit Vat. Cod. Planudea cor„rupta νεσσαίοιο, quod Anthologiae interpretibus nomen „est proprium: *Glaucus Nessaei filius.* νησαῖος πορθμὸς, „fretum quod insulam inter et continentem fluit.“ *Br.* qui sequitur sententiam *Salmasii* in not. mstis. — Senex noster Θασίων αἰγιαλῶν ἔντροφος dicitur. Jam insula Thasus posita est ad ostium fluminis, quod Thraciam rigat, Νέσσου sive Νέστου, utroque enim modo scribitur. Vide *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 235. LIV. Quae ap. *Herodotum* L. VII. p. 554. 27. et 560. 22. de *Nesto* narrantur, eadem de *Nesso* tradit *Aristotel.* in Hist. An. VIII. 28. p. 254. Cf. *Wesseling.* ad utrumque *Herodoti* locum, et ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 642. 2. *Salmas.* ad *Solin.* p. 112. A. B. Noli itaque dubitare, quin legendum sit:

Γλαῦκος ὁ Νεσσαίοιο διαπλώουσιν ὁδηγὸς
πορθμοῦ.

Intelligitur enim *fretum Neſſaeum* inter Thaſum et Thraciam. Hoc non fugere potuit doctiſſimum Anthologiae interpretem, *H. Grotium*, qui vertit:

Per Neſſaea diu ductor freta Glaucus euntum.

— V. 3. πόντου ἀροτρευτής. *Aequor arare* multi latinorum poëtarum dixerunt. — Mox *Stephanus* primus legit οὔποτ' ἔκνωσσε, quum omnes ante eum edd. cum Vat. Cod. ἠδ' ὅτ' exhibuerint. Neutra lectio probanda. Non credibile eſt, Glaucum per longam aetatem nunquam dormiviſſe; qui ſenſus ex *Stephani* lectione emergit; multo minus poëta ſic laudare potuit nautam periſſimum, ut diceret, eum, cum obdormiviſſet, gubernaculum erranti manu rexiſſe. Quare procul dubio ſcribendum:

οὐδ', ὅτ' ἔκνωσσε,
πλαζομένῃ στρωφᾶν πηδάλιον παλάμῃ.

Haec eſt laus inſignis et huic loco accommodata. Glaucus, vel per ſomnum, gubernaculum certa dirigebat manu. Sic emendandum eſſe dixeram in *Emend. in Epigr. gr.* p. 34. Poſtea, acceptis *Schneideri* ſchedis, doctiſſimum hunc virum non aliter h. l. emendaſſe intellexi; nec *Grotius* aliter legit, quod ex ejus verſione apparet:

Doctus arator aquae, nec habet dum lumina ſomnus,
Flexit aberranti frena marina manu.

— V. 5. αἰλίοιο. Vat. Cod. — βίου ῥάκος. detritum puta et tantum non conſumtum marinis laboribus. *Lucian.* Tim. 32. T. I. p. 102. Bip. μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον. quae egregie illuſtravit, noſtro loco non omiſſo, *T. H.* p. 398. ſq. Vide ad *Crinagor.* Ep. XXXVI. — οὐδ' ἄρ' ἔμελλε. Vitioſe Vat. Cod. — V. 7. »ἔκλεισαν. Sic Planud. »libri excuſi. At manu exarati ἔκλυσαν aut ἔκλυσσαν. »Horum prius eſt in Vat. Cod. Si per metrum liceret,

„ἔκαυσαν verum esse crederem. Major forte corruptela „locum hunc subiit. An scribendum ἔκελσαν?“ Br. ἔκαυσαν habetur in Ald. sec. Vat. Codicis lectio ἔκλυσαν ad veram lectionem ducit. Scribe:

τοὶ δὲ κέλυφος ἔκαυσαν ἐπ' ἀνέρι — —

cymbam simul cum viro combusserunt, ut suo ipsius navigio inferorum flumina trajiceret. Jam confer *Addaeum* Ep. V. — τὸν ἀμείλιχον ἵκτο πρὸς ᾄδην Αὐτερέτης, ἰδίῃ νηὶ κομισσάμενος· Ἦν γὰρ ἔχε ζωῆς παραμύθιον, ἔσχεν ὁ πρέσβυς Καὶ φθίμενος τύματον πυρκαϊῆς ὄφελος.' *Hetrusc. Messen.* T. II. p. 307. item piscatorem cum cymba concrematum esse narrans, addit:

ὄλβιος ὁ γριπεὺς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει
νηί, καὶ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς ἀίδην.

Notandum vocabulum κέλυφος de cymba. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 125. *Crinagor.* Ep. XXXV. ibique not. — Pro τόφρ'. ὁ γερ. Vat. Cod. legit: τόφρα γερ.

¶. 181.] *XLII.* Cod. Vat. p. 307. cujus auctoritate *Antiphilo* tribuitur carmen, quod in Plan. p. 80. St. 117. W. Μαικίου inscribitur. Conf. Epigr. *Hetrusci* supra laudatum. *Julian. Aegypt.* XLVI. *Addae.* Ep. V. — V. 2. σύνοδον, συνέμπορον, *comitem sociamque itineris.* *Hesych.* σύνοδος. συνοδοιπόρος. — V. 3. ἐκεῖνος. Vat. Cod. — V. 4. πονευμένη. Vat. Cod. et Ald. sec. πονησαμένη. Ed. pr. Ald. pr. et tert. πονεύμενον correxit Aldus in Lect. idque recepit Ascens. et Steph. — V. 6. ἐκτέρισεν. Vulgo et in Vat. Cod. — „In Vat. Cod. συνέπλω δ' „ἄχρις ἀίδεω. Unde scribendum ἄχρις ἐς ἀίδεω. quod Pla- „nudea lectione longe elegantius. Sic in Theocriti „Eid. I. 130. e Flor. ed. Valkenarius ἢ γὰρ ἐγὼν ὑπ' „ἔρωτος ἐς ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη. ubi minus bene ceterae edd. „ἐς ᾄδαν.“ Br. ἄχρις ἐς ἀίδεω emendavit etiam *Salmasius* in not. mstis. Planud. habet: ἄχρι καὶ εἰς ἀίδαν.

XLIII. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 251. St. 364. W. Nauta quidam, qui, cum post longam peregrinationem, in patriae conspectu, postridie se in terram escensurum esse dixisset, subito coorta tempestate naufragio perierat, suo exemplo docet, quantum Nemesis valeat. — Vehementer a vero sensu aberravit *Opsopoeus.* — V. 2. δυςπλοΐην Vat. Cod. — Cras tandem molesta illa navigatio finem habebit. — V. 3. ἶσος Ἀΐδι. ventis vehementer turbatus et exitium nobis afferens. *Macedon.* Ep. XXIII. de nave, Neptuno dedicata, ἧς ἔπι δειλὸς Πολλάκις ὠϊσάμην εἰσελάαν Ἀΐδην. — V. 4. κατέτρυχε. Vat. Cod. recte. — κοῦφον ἔπος. illud verbum fiduciae plenum. Vide ad *Philodem.* Ep. XXIV. 5. — V. 5. τὸν λόγον τὸν αὔριον. verba, quibus aliquid in crastinum diem destinatur et designatur.

Ex Lect. p. 172.] *XLIV.* Cod. Vat. p. 449. Edidit *Jensius* nr. 68. Anthol. *Reisk.* nr. 718. p. 141. *Brunckius* hoc et sequens Epigr. sic exhibuit, ut in apogr. Buheriano leguntur, cum omnibus lectionis vitiis, ut inde doctiores verae lectionis indicia peterent. — In priore hoc Epigr. navigantium oblectamenta recensentur. — V. 1. ὑπὲρ αὐτὴν Vat. Cod. et *R.* — Vel in puppi mihi nonnunquam cubile obtingat, ubi pluviae guttas in rhenonibus sonantes exaudiam. — πρύμνη. Intellige navis tabulatum sive catastroma, quod est in puppi. Ibi enim navigantium vulgus cubare solebat. Vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. XXII. p. 216. sq. Delicatiores sub tabulato cubilia habebant. — Pro τύμματα cum *R.* legendum τύμματι. Quis hic non meminerit loci ap. *Ciceron.* II. ad Attic. 7. *Cupio istorum naufragia ex terra intueri; cupio, ut ait tuus amicus Sophocles,* καὶ ὑπὸ στέγῃ Πυκνᾶς ἀκούειν ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί. quem locum *Heynius* comparavit ad *Tibull.* I. El. I. 48. — διφθερίδες pelles sunt navibus obductae, quas segestra appellabant Romani. Vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 134.

p. 1305. — V. 3. μυλάκων. Non sollicitanda haec lectio. μύλακες h. l. non sunt lapides, ex quibus ignis elicitur; huic enim rei quis, quaeso, molarem adhibuerit lapidem? sed potius saxa in focum exstructa αὐτοσχεδιαστικὸν, quales struuntur, ubi subito ignis ad cibos parandos alendus est. Inter illa saxa cum passim interstitia relinquantur, hic illic flamma prorumpit; hoc est πῦρ βεβιημένον ἐκ μυλάκων. Quidquid enim, difficultates et impedimenta ut superet, luctatur et laborat, βιάζεσθαι dicitur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 114. sq. Hanc interpretationem nostram firmant sequentia. Cave igitur cum *R.* μιλάκων sive μαλαχῶν corrigas, qui sarmenta interpretatur hederae sive malvae, igni alendo inepta; quippe in quibus ignis scintillet tantum et fumet; quare poëta πῦρ βεβιημένον dixerit. — V. 5. καὶ κρύπτοντα ἰδίδοιμι διήκονον ἤδη τ. Sic Vat. Cod. In margine scriptum ἴδοιμι διήκοναν ἤδη τράπεζαν. In calce paginae legitur sic: καὶ κε ῥύπτοντα εἴδοιμι διήκονον ἤδη τε. *Jensius* καὶ κρύπτοντα et ἠδὲ edidit. *Reiskio* in mentem venit κηρυγγῶντ' ἐπίδοιμι sive κηρέπτοντ' ἐπίδοιμι. Neutrum feliciter. Si vera esset glossa *Hesychii*: κρύπτει, σκώπτει, dixeris, *Antiphilum* scripsisse: καὶ κρύπτοντ' ἐσίδοιμι διήκονον, *procacem et dicacem vernam.* *Horat.* II. Serm. VI. 65.

O noctes coenaeque Deûm, quibus ipse meique
Ante Larem proprium vescor, vernasque procaces
Pasco libatis dapibus.

Sed illam ap. *Hesychium* glossam depravatam esse literarum ordo arguit, secundum quem κροάπτει legendum est; quod vocabulum nullam auctoritatem habet. Cogitabam etiam de καὶ ῥέγχοντ' εἴδοιμι — *stertentem in puppi ministrum*, ut Mercurium ap. *Lucian.* Contempl. §. 1. T. III. p. 30. ed. Bip. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγχεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθεὶς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων. — Mox Vat. Cod. ἔστωμαι. *Reisk.* dedit: ἡ δὲ τράπεζα ἔστω μοι ἡ πρώτη

v, ὑ. ε. *mensa sit mihi primus quisque in navis tabulato asser. Brunckius:* ἡδὲ τράπεζα Ἔστω μοι πηκτὴ ν. .. In πρώτη aliud quid latere suspicor. Caeterum huc facit *Persius* Sat. V. 146. *Tun' mare transilias? tibi torta cannabe fulto Coena sit in transtro?* — V. 7. ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν, dulcis garrulitas nautarum. ψίθυροι vocabantur procaces illi et arguti pueri, quibus Romani juxta ac matronae tantopere delectabantur. *Dio Cass.* T. I. p. 560. 62. παιδίον τι τῶν ψιθύρων, οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ ὡς πλήθει ἀθύρουσαι τρέφουσι. Vide *Reimar.* T. II. p. 1114. 74. — ἰδὲ, λάβε. Est ludi genus, ad quod etiam *Strato* respexit Ep. XLVI. ἰδὲ, λάβε παίζει Σωσιάδας ὁ καλὸς καὶ Διοκλῆς ὁ καλός. Quum ibi ad sensum nequam traducta sint verba, *Br.* hic quoque aliquid nequitiae subesse ratus, τὸ παιδικὸν corrigit pro ναυτικόν. Sed sic nihil est, quod a conjectura satis tutum sit. — Pro εἰ καὶ (εἴ κε *Jens.*) *R.* optime scripsit: εἶχε τ. — τὸν φιλόκοινον, qui non exquisitas voluptates quaero, sed vulgaria capto.

Ex Lectt. p. 173.] *XLV*, Cod. Vat. p. 450. Edidit hoc carmen *Jensius* nr. 69. Anthol. *Reisk.* nr. 719. p. 142. Corruptelae, quibus scatet, et historiae, ad quam respicitur, ignorantia argumentum obscurum reddunt. Causam *Antiphilus* enarrat, cur ardea, sancta apud alias gentes avis, apud Colchos, (si vera est lectio) gravissimo odio habeatur. Vide *Schneiderum* ad *Eutecnium* de Aucupio L. II. 4. p. 431. Hujus enim avis indicio factum est, ut hostes maris vadum animadverterent, per quod in urbem penetraverunt. — V. 1. »In Κυκλάδων, »latet gentile nomen urbis cujusdam ab hostibus captae, »quibus vadum in stagno indicaverunt ardeae media in »illuvie stantes. Nomen hoc in genitivo plurali esse »debet, nam substantivum est ἔχθρα, unde pendet. a »quod ideo moneo, ne quis Reiskii conjecturam pluris »faciat, quam aequum est. Leves mendas cuique tol»lere facile est, at graviores non elui posse videntur,

„nisi melioris cod. ope." *Br.* Cod. Vat. non Κυκλάδων habet, sed Κολχάδων. unde *R.* fecit Κόλχος τὸν δύστηνον i. *Vir Colchus infelicem in erodium ad inimici instar saevit.* Colchorum nomen in hoc versu obliteratum esse, probabile fit ex vers. 8. ubi Cod. lectio est κόλχους καὶ βρίων. Fortasse legendum:

> Κόλχων δύστηνον τίς ἐρωδιὸν ἔχθεα κολάζει,
> τεῦ τε χάριν προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται,
> Φοῖβος ἐρεῖ — —

Phoebus indicabit, quae inimicitiae Colchorum ardeam persequantur, et cujus rei causa haec avis proditoris nomine appelletur. — V. 2. τεῦ χ. *Jens.* Hunc vers. *R.* interrogative accepit; minus recte. — V. 3. ἄλα, non ἀλλὰ, in Cod. habetur. *Jensius* et *R.* dederunt: Φοῖβος ἐρεῖ· ἵνα γειτον ὅτ' εἰς ἄλα κ. ἐ. στήσας (sic Vat. Cod. non τήσας). Lacunam post ἐρεῖ esse putavit *R.* Sed divinitus hunc locum restituit *Ruhnkenius* in Epist. crit. I. p. 121. sic:

> Φοῖβος ἐρεῖ· τεναγῖτιν ὅτ' εἰς ἅλα κῶλον ἐλαφρὸν
> στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει.

comparans *Apollon. Rhod.* L. IV. 1264. ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσω Τῆλε περισκοπέων ἅλα πάντοθεν. Adde Ep. Nostri XXIII. αἰγιαλοῦ τενάγεσσιν ὑποπλώοντα — πουλυπόδην. Verbum ἐθημολόγει *Reiskius* derivavit a θημών, *cumulus, acervus.* Vertit enim: *ex acervo arenae suum sibi cibum colligeret.* Malim ab ἔθημος derivare, unde ἐθημοσύνη, *consuetudo.* Esset igitur ἐθημολογεῖν, *pro more suo colligere.* Notandum verbum. *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 507. suspicatur: ἐθυννολόγει. — V. 6. πυζοβατεῖ. Cod. Vat. Optime *Reiskius* πεζοβατεῖν. *Tandem intelligebant hostes urbem oppugnantes, ubi pedibus mare transiri posset.* *Parmenio* Ep. IX. Persarum exercitum ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους appellat. *Meleag.* Ep. LXXX. οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον. — V. 8. κόλχους καὶ βρίων. Poste-

riorem hanc vocem metrum respuit. *Jensius* ἰκδηῶν et βρέον legit. Prius verum. Quid in altero lateat, haud facile dictu sit. At in praecedente versu legerim:

ἐπεὶ βαρὺ ἤρατο μῖσος,
ἰκδηῶν Κόλχους — — — — —

Ferite malam hanc avem, quia tam grave sibi conflavit odium Colchorum urbe vastata.

Antiphilo in Cod. Vat. tribuitur Ep. ἀδέσπ. CCCCL.

JULII DIOCLIS CARYSTII
EPIGRAMMATA.

¶. 182.] *I.* Cod. Vat. p. 574. Edidit *Klotz* ad *Tyrtaeum* p. 100. Alterum distichon *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 264. Puero pulcritudine sua elato poëta superbiae vindictam auguratur. — V. 1. προσεῖπε. apogr. Lips. et in marg. apogr. *Rubnkeniani.* — V. 2. οὐδέ. ut *Philodem.* Ep. IV. ὦ σοβαρή, ὑγίαιν'· οὐδ' ὑγίαινε λέγεις. — V. 4. ἄρχῃ. Vat. Cod. et *Wart.* ἄρξει est in apogr. Lips. ἄρξῃ in marg. apogr. *Rubnk.* — Verba οὐκ ἀποκρινόμενος h. l. sensu passivo accipienda sunt. Tum pilis foedatus prior dicet: Salve, nec responsum feret.

II. Cod. Vat. p. 173. Ἰουλίου Διοκλέους. In Plan. p. 433. St. 567. W. Ἰουλιανοῦ. quod *Reiskio* fraudi fuisse in notitia poëtarum p. 206. animadvertit *Br.* Trias fratrum Pani offert munera. Vide *Archiam* Ep. VI. et sqq. — „V. 3. in omnibus codd. deest. Vacuum re„lictum spatium in Vat. membr. his verbis repletum „a recentiori manu: δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠϊόνων κροκά„λαισι. Quod reponi posse ad perficiendum sensum ra„tus sum, minoribus literis uncis inclusis excudi cura-

»vi.« *Br.* — V. 4. *Suidas* in ἄγχη T. I. p. 29. Ἐηρεβολῶ τούτῳ δ' ἑ.

III. Cod. Vat. p. 374. Plan. p. 72. St. 106. W. De scuto, quod dominum insidentem e fluctibus servavit. Idem argumentum tractavit *Leonidas Alex.* Ep. XV. *Theo Alex.* Ep. I. T. II. p. 405. *Zosimus* Ep. IV. T. II. p. 453. Cogitandum de scuto e viminibus contexto, ἀσπίδι οἰσυΐνῃ. Vide *Eustath.* ad Od. ε. p. 221. 50, *Dorvill.* ad *Charit.* p. 626. sq. et *Heynium* ad *Virgil.* Aen. I. 119. De nonnullis Milesiorum, urbe ab Alexandro expugnata, narrat *Arrianus* L. I. 19. 5. οἱ μὲν αὐτῶν ῥιπτοῦντες σφᾶς ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὑπτίων ἐς νησῖδα τινὰ ἀνώνυμον τῇ πόλει ἐπικειμένην διενήχοντο. — V. 4. ὀλλυμένου;. Vat. Cod. — ¶. 183.] V. 5. In proeliis tu me a Martis ira defendisti, in undis ex Nerei furore servasti. — ἔν τε θ. Vat. Cod. — ὅπλον. Memineris, ὅπλα, ut *arma*, defendendo potissimum corpori inservire.

IV. Cod. Vat. p. 265. Διοκλέους Καρυστίου. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 604. p. 88. Naufragus in litore jacens et saepius pulvere inspersus, quem tamen undae semper abluebant, precatur praetereuntes, ne inanem in posterum insumant operam. Passim depravatum est carmen. — V. 1. χώνει κρ. τί γάρ; πάλι μηδ' ἐ. ταύτας Ἡι. οὐκ ὀνοτὰν γ. ἐ. τίθετε. Sic *R.* qui ex mendosissima scriptura sensum elicere non potuit. In Vat. Cod. ταύτας ἠόνας οὐκ ὀνοτὴν γ. ἐ. τίθετε legitur. *Br*, emendationum suarum, quas *Salmasio* debebat, rationem non dedit. Lectio οὐ γνωτὴν γαῖαν vix vera. Nihil enim ad rem facit, pulvis naufragi nostri ossibus inspersus utrum de patria terra an de peregrina, ignotaque ideo terra desumtus sit. Fortasse scribendum:

μηδ' ἐπὶ ταύτας
ἠόνος οὐ μενετὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.

ne in hoc litore terra haud mansura me inspergite. μενετὸς, ὁ δυνάμενος μένειν. *Thom. Mag.* p. 608. Ap. *Aristoph.* in Av. 1619. μενετοὶ θεοὶ sunt μόνιμοι καὶ βέβαιοι, interprete Scholiaste. γαῖα μόνιμος, βεβαία, huic loco convenientissima. Jam haec explicantur in sequentibus. —

V. 3. μαινετε δ' ἐμε. Sic Vat. Cod. μαίνετο δ' εἴς με dedit *R.* et in proximis εὑρίσκειν. quod Brunckiano εὑρίσκει praetulerim, nisi duplex illud με impediret. *Salmas.* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. correxit: μαινέτω εἴς με, et mox ἐκρίψαι ῥαχίαις οὐδέ με χῶς Ἀΐδης. Pro χέρσοισι, quod *R.* adjectiva significatione acceptum cum ῥαχίαις jungit, *in desertis litoribus*, *Schneiderus* corrigit χέρσοιο. — V. 5. „Ultimum distichon exhibui, ut in Cod. scriptum „est. Manifesta corruptela. Fortasse etiam huc non „pertinet: nam priora duo sententiam absolvunt, cui „nihil deesse videtur." *Br.* In Vat. Cod. ἐπεκβύνει habetur. In ap. Lips. ὑπεκβαίνει, et mox Παρ κειμα σ. μ. ὡ. ἄταφοι. *Reiskio* haec sic corrigi posse videbantur: πὰρ κῦμα σταθεροὶ μίμνομεν ὡς ἄταφοι. *et sic manemus semper insepulti ad fluctus.* χέρσον ὑπεκβαίνει corrigit *Schneider.* ad *Oppian.* Hal. IV. 134. p. 413. *Crinagor.* Ep. XXXI. χέρσον ἐπεκβαίνοντι καταστασθεῖσα κλύδωνι. Hoc mihi intelligere videor, in hexametro scribendum esse: χέρσον ἐπεκβαίνειν εἴ μευ χάριν ὕδατι θυμός. At in pentametro minus certa emendatio. Quae olim tentavi in Emendd. in Epigr. Gr. p. 36. nunc vix placent. In σταθερῷ fortasse τέφρῃ sive τέφρην latet. Haec aliquando fortasse expedientur. Certe non accedendum ad *Salmasii* sententiam in marg. Guy. et Ruhnk. qui hoc distichon pro spurio et addititio habet.

POLEMONIS REGIS
EPIGRAMMATA.

T. 184.] *I.* Cod. Vat. p. 512. sq. *Polemoni* hoc carmen tribuit, quod in Planud. p. 180. St. 263. W. ἄδηλον est. Viso anaglypho, in quo ἀρτολάγυνος, corona et calvaria exhibebantur, ad vitae fructum hortatur. — V. 1. ἀρτολάγυνος. ἄρτος καὶ λάγυνος interpretatur *Brodaeus*, sive peram, in qua panis et lagena. Huic interpretationi accedit *Schneiderus* in Lex. crit. p. 213. comparans *Plin.* Epist. I. 6. *Proinde cum venabere, licebit, auctore me, ut panarium et laguncul̀am, sic etiam pugillares feras. Athenaeus* narrat L. X. p. 422. D., Cratetem Cynicum objurgasse Demetrium Phalereum σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον πέμψαντα οἴνου. *Huetius* p. 19. autem vocem ἀρτολάγυνος de panis offâ interpretatur in lagenarum usum excavatâ. — V. 3. Vulgo hic versus distinctione laborat. Ordo est, monente *Brunckio*, καὶ τοῦτο ἱερὸν ὀστεῦν, προάστιον ἐγκεφάλου. Hic προάστιον est πρόβλημα, *propugnaculum.* Multa ἀπροςδιόνυσα ad hunc locum protulit *Brodaeus.* — Facit huc mos ap. Aegyptios receptus, in conviviis mortis imaginem circumferendi, cum voce: ἐς τοῦτον ὁρέων πῖνέ τε καὶ τέρπευ· ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. *Herodot.* L. II. 78. p. 140. Conf. *Scaliger.* ad *Ausonii* Cent. Nupt. p. 503. sq. ed. Toll. — V. 5. τὸ γλύμμα. *Huetius* de excavato pane interpretatur; rectius *Brod.* de anaglypho. — περίκεισο ἄνθεα. *Plutarch.* Vit. Arati T. I. p. 328. στεφάνους περικείμενος. Plura hujus locutionis exempla vide ap. *Dorvill.* ad *Char.* p. 68. — *Martial.* II. Ep. 59. *Frange toros; pete vina; rosas cape; tingere nardo: Ipse jubet mortis te meminisse deus.*

II. Cod. Vat. p. 98. Λουκιλλίου ἢ Πολέμωνος τοῦ Ποντικοῦ. *Lucillio* soli tribuitur in Plan. p. 474. St.

615. W. Comparandum Ep. *Rufini* XXI. *Ausonius* Ep. LXXIX.

Hoc, quod amare vocant, misce aut dissolve, Cupido;
Aut neutrum flammis ure, vel ure duos.

Tibull. L. IV. 5. 13. *Nec tu sis injusta, Venus; vel serviat aeque Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva: Sed potius valida teneamur uterque catena.* ubi similia comparavit *Dousa.*

III. Cod. Vat. p. 478. Plan. p. 350. St. 489. W. Totum expressum ex *Platon.* Ep. XVII. — V. 3. νὴ ἀπο-νερέπω. Compositum a ῥέπω. in Lexicis non comparet. " *Br.* Obversabatur ei editori, ut videtur, Latinum verbum *repo* (ἕρπω). *Schneiderus* conjiciebat: καὶ τάχα μέν κεν ἀφείρπε. — V. 3. κέκλεισται. Vulgo.

DIODORI SARDIANI

EPIGRAMMATA.

¶. 185.] *I.* Cod. Vat. p. 186. Διοδώρου. Edidit *Kuster.* ad Suid. T. I. p. 67. Anthol. *Reisk.* p. 99. nr. 490. In Diogenis vestem, quam e tempestate servatus Cabiris dedicaverat. — V. 1. Laudat *Suid.* in ἀήτης. — V. 2. Idem in Βοῤῥᾶς T. I. p. 442. λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἀπέλυκε. at T. II. p. 420. in λαίλαψ, habet idem Βορέῃ et ἀπεῖδε κέρας. In Vat. Cod. Βοῤῥαίῃ κ. ἐς εἶδε κ. In apogr. Lips. ἔσεισε. Βοῤῥείῃ *Salmasii* est emendatio in marg. ap. Guy. et Ruhnk. Ad verbum ἀσεῖδε ex ultimo versu Διογένης assumendum. — V. 3. Βαιώτις. vitiose apogr. Lips. τοί γε suspicatur *Kuster.* male. Vestis enim loquitur. τοί μι Vat. Cod. — Βοιώτις Κάβειρε. Insigni religione Cabiri colebantur ap. Boeotios. Vide *Pausan.* IX. 25. p. 757. sqq. *Dionys. Halicarn.* Ant. Rom. I. 68. —

V. 5. Hunc versum cum seq. laudat *Suid.* v. λώπιον T. II. p. 462. τὸ εὐτελὲς ἱμάτιον. λαῖφος. Qui Cabirorum mysteriis initiati erant, ab illis ex periculis servari credebantur, ut notavimus ad *Callimachi* Ep. XXVI. p. 278. His naufragi vota persolvebant, crines detonsos, si nihil aliud supererat, aut vestes, quibuscum ex undis enataverant. Huc facit inprimis *Horat.* Carm. I. V. 13.

— me tabula sacer
Votiva paries indicat uvida
Suspendisse potenti
Vestimenta maris deo.

— V. 6. κλίγοις. Vat. Cod. ἀλέκοις emendavit *Reisk.* et ante eum *Salmasius*. *Gaetulic.* Ep. III. Εἰ δ', ὡς μεν βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις Καὶ πενίην. ubi vide not.

II. Cod. Vat. p. 186. Διοδώρου. Plan. p. 426. St. 560. W. Maximus quidam, natales celebrans, Junoni sacra cum precibus facit. — V. 1. Ἰμβρασόν. Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης. *Apollon. Rhod.* L. I. 187. Ad Imbrasum, Sami fluvium, Junonem natam esse, tradebant veteres. Vide *Schol. Apoll. Rhod.* L. II. 868. qui servavit versum *Callimachi:* ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου (fr. CCXII.). Totam insulam olim Partheniam fuisse appellatam, ait *Lactant.* Inst. Div. L. I. 17. *Insulam Samum scribit Varro prius Partheniam nominatam, quod ibi Juno adoleverit ibique Jovi nupserit.* Cf. *Stephan. Byz.* p. 327. *Straboni* L. X. p. 457. et *Spanhem.* ad *Callim.* p. 416. sq. — V. 3. μόσχων. Vitulis Junoni litatur; alii ei juvenca, alii agna fieri narrant. — V. 4. ἴσμεν ex Plan. εἴη ὅσοι vitiose Vat. Cod. — μακάρων θεσμόν. qui res sacras, sacrorum ritus intelligimus. Hinc probabile est, Maximum Junonis sacerdotem fuisse. — V. 5. ἐπὶ σπένδων. Vat. Cod. — ἐπένευσεν ἔμπεδα. *Aeschyl.* Eumenid. v. 335. μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. *Hesych.* ἔμπεδα. ἐπιτελῆ. βέβαια. ἰσχυρά. ἀμετάλλακτα. ἀσφαλῆ. — Parcae non inviderunt ei id,

quod Juno facrificanti annuerat. Paulo infolentius *Callimach.* H. in Pall. 104. ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα, Ἀνίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείνατο. Nec tamen cum *Bentleio* locum mendofum exiftimaverim. Si enim λίνα Μοιρᾶν dici poffunt μεγαίρειν, quidni etiam ἐπινεύειν dicantur?

III. Cod. Vat. p. 482. Εἰς κρύσταλλον γεγλυμμένον. Plan. p. 350. St. 489. W. Verba hujus carminis fatis funt perfpicua, fed in re ipfa haeremus. De fcalpta imagine Arfinoës accepit is, qui lemma addidit, et *Heynius* in Commentatt. T. X. p. 119. At huic interpretationi nec verbum γράψας favet, nec id, quod de colore imaginis dicitur, Ζεύξιδος ἡ χροιὴ καὶ ἡ χάρις, quae verba fic interpretatur *Huetius* p. 33.: Adeo elegans eft haec imago, ut a Zeuxide picta videri poffit. — Picta igitur effe debuit; nam in fcalpta imagine coloris mentio fieri non poterat. Videtur igitur cryftallus Saturejo pro tabula fuiffe. — V. 2. δαίδαλον. h. l. pro δαίδαλμα. ποίημα interpretatur *Hefychius.* — V. 3. γλύψας tentat *Brodaeus.* — V. 4. μεγάλης ἀγέσσης. magnae huic reginae fimillima fum.

¶. 186.] *IV.* Cod. Vat. p. 366. Edidit *L. Holften.* ad *Stephan* p. 341. *Jenf.* nr. 46. Anthol. *Reisk.* nr. 696. p. 132. In Pharum. Vid. de hac turri, in infula Pharo a Softrato Cnidio exftructa, *Salmaf.* ad *Solin.* p. 340. C. ubi hoc diftichon profert, ut etiam ad *Achillem Tat.* L. V. 6. p. 418. ed. Bod. *Ifaac. Voffius* ad *Pomp. Mel.* II. 7. p. 204. fq. *Cafaub.* ad *Strabon.* XVII. p. 1141. — V. 2. σύμβολα Vat. Cod. σύμβολον edidit *Salmafius. fignum portus;* ubi portus fit, navigantibus indico.

V. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 41. St. 60. W. Drufum puerum, multis jam laudibus infignem, Adrafteae divae commendat. Referendum videtur ad Drufum, Germanici filium, qui per Tiberium periit A. U. 787. — V. 1. φυλασσέω Vat. Cod. — Ἀδρήστεια. Eadem cum

Nemesi, ut constat ex *Antimacho* ap. *Strabon.* XIII. p. 588. *Ammian. Marc.* XIV. p. 34. Vide *Schellenberg.* in fr. Antim. p. 72. — „Ἰχναίη dicta Nemesis, quia „ἰχνηλατεῖ τὸ δίκαιον, ut Lycophronis graecus interpres „ad hunc versum: τῆς θ' Ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βραβεύς. „seu, ut Tzetzes, διὰ τὸ κατ' ἴχνος ἐπεσθαι. Vel Ἰχναίη a „Thessaliae urbe Ἴχναι. Strabo p. 435. καὶ Ἴχναι, ὅπου ἡ „Θέμις Ἰχναία τιμᾶται. ubi vide Casaubon. et Hesychii „Interpp. ad Ἰχνέμη." *Br.* Ἰχναίη Θέμις prima occurrit in Hymno Homer. in Apoll. 94. *Philo* de Mose L. I. p. 96. ἡ γὰρ κόλασις ἑπομένη κατ' ἴχνος, μελλόντων μὲν ἐβράδυνε, πρὸς δὲ ἀδικήματα θέοντας ἐπιδραμοῦσα κατελάμβανε. *Stephan. Byz.* v. Ἴχναι. — Ἰχναίη Θέμις — καὶ ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ' ἴχνος ὠνομάσθη. — V. 2. ἡ πολλ. Quae multorum mentes decipit, qui, quoniam pulcritudine, ingenio et honoribus florent, in superbiae crimen incidant. — V. 3. δείδια. Jam enumerantur ea, quae Drusum Adrasteae obnoxium facere possint. — V. 5. τοιάδε. Haec ejusmodi sunt, ut in divinam potius quam mortalem naturam cadant.

VI. Cod. Vat. p. 391. Plan. p. 34. St. 51. W. Διοδώρου Σαρδιανοῦ τοῦ Διοπείθους. Vehementer a vero hujus carminis sensu aberravit *Ducker.* in Addendis ad Thucyd. p. 666. *Casaubonus* illud ad Neronis reditum e Graecia retulit, de quo *Suetonius* in Nerone c. XXV. *Reversus e Graecia Neapolin – albis equis introiit, disjecta parte muri, ut mos hieronicarum est.* Verba poëtae tamen non satis conveniunt hieronicae; nec, cum dicitur κοῦρος ἀρτιγένειον ἔχων χνόον, Nero significari potest, qui, cum ridiculam illam pompam ducebat, triginta annos natus fuit. *Diodorus* noster sub Tiberio claruit. De ipsius tamen Tiberii, quem saepe Neronem vocari supra monuimus, reditu ex bello Rhaetico quominus hoc carmen accipias, vetant verba versus quinti. Agebat enim Tiberius eo tempore annum aetatis vicesimum

ſeptimum. Cogitaveris de Nerone, Germanici filio, Druſi (vide Ep. praeced.) fratre. Sed hunc bellicis laudibus floruiſſe, non conſtat. — V. 1. Qualis olim Neoptolemus, Scyro relicta, Ilium venit, ſic Nero Romam. Αἰγιβότου. *Strabo* L. IX. p. 437. τὴν Σκῦρον — καὶ τὰ τοιαῦτα θρυλλεῖσθαι ποιεῖ, οἷον αἱ τῶν αἰγῶν κρεταὶ τῶν Σκυρίων. *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* v. 521. θαυμασταὶ δὲ αἶγες αἱ Σκύριαι. *Athen.* L. I. p. 28. A. Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχώταται. ex *Pindaro.* — ἔπλων. Vat. Cod. et ſic invenit Ald. in Cod. idque receptum ab Ald. ſec. et tert. — V. 2. μενεπτόλεμος. Vat. Cod. — V. 5. Ille, Neoptolemus, nonniſi fortitudine excelluit; hic, Nero, utroque, et fortitudine et ſapientia.

VII. Cod. Vat. p. 205. Edidit *Kuſter.* ad *Suid.* v. αἴλινον T. I. p. 650. *Wetſten.* ad N. T. II. p. 135. Anthol. *Reisk.* nr. 545. p. 65. In Athenaïdem, Lesbiam, Iaſonis et Melae filiam, quae, puerpera, morte immatura exſtincta eſt. — V. 1. 2. laudat *Suidas* l. c. — με. Marmor tumulo impoſitum loquitur. Verba ſic jungo: τοῦτο τὸ αἴλινον γράμμα (triſtis haec inſcriptio, quae Athenaïdis luctuoſum indicat fatum) τῆς Διοδωρείου σοφίης (Diodori poëtae) λέγει με κεκόφθαι ὠκυμόρῳ λεχωΐδι. — V. 3. κατέφθιτο. Vat. Cod. — Μήλας idem. *Reiskius* Μηλοῦς edidit. — Ad κλαῖεν *Reiskius* Diodorum ſubaudit, cujus nomen in Διοδωρείου latet, cumque Athenaïdis maritum fuiſſe ſtatuit. Hoc probabile; at δεξάμενος vix acceperim pro *in matrimonium ducens.* Et quam dura, quaeſo, verborum ſtructura! Mihi poëta hunc quoque verſum tumulo ſive cippo tribuiſſe videtur. Quare legerim:

παῖδα δὲ Μηλᾶς
δεξάμενος, θαλερὴν κεύθω Ἀθηναΐδα.

Nihil verbo κεύθειν in hoc contextu aptius. *Euripid.* Hecub. 325. ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. Epigr. ἀδέσπ. DCLXVIII.

DCLXVIII. οὐ κεύθει φθιμένην βαιὴ κόνις. DCCXXII. ἀλλὰ τὰ μὲν κεύθει μικρὰ κόνις ἀμφιχυθεῖσα. In hoc contextu etiam verbum δεξάμενος propriam ſibi ſignificationem retinet. — V. 8. θηροφόρων ἔμελεν. Vat. Cod. — Tu o Diana, cum Athenaïs tuam opem imploraret, venationi intenta preces puerperae non audiſti. Simile acumen in dicto ejus, qui Dianam circa Alexandrum occupatam, templo flagranti opem ferre non potuiſſe dixit; quod *Cicero Timaeo* tribuit, de Nat. Deor. II. 27. rectius *Plutarchus Hegeſiae* in Vit. Alex. T. I. p. 665. F. Vide *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* I. p. 26. ſq.

¶. 187.] *VIII.* Cod. Vat. p 317. Διοδώρου τοῦ γραμματικοῦ. *Jenſius* nr. 36. Anthol. *Reiskii* nr. 687. p. 129. Paula Tarentina maritum a caedis crimine teſtimonio ſuo liberat. — V. 1. ἔκρυψεν. Vat. Cod. ἔκρυφεν. apogr. Guy. et Ruhnk. — Teſtatur ſepulcrum, ubi caligine et tenebris circumdatur. — V. 2. τ' omittit *Jenſ.* — V. 3. κατέκτανε. Vat. Cod. — V. 4. οὔνομα Ῥουφῖνος. Vat. Cod. mira lectio, quam *R.* ſic refingere conatus eſt: παντοίνων γαμετῆς, οὔνομα Ῥουφίνιος. Sed hoc jejunum. Ingenioſius *Bernardus* in Epiſt. ad Reisk. p. 508. τί πατρὸς τοὔνομα; Ῥουφίνιος. *Brunckius* audacter recepit conjecturam *Salmaſii*, ne monitis quidem lectoribus. Quid? quod inepta eſt lectio, et auctoris ingenio indigniſſima. — V. 5. ἀλλά με. Vat. Cod. — Fatum fatale me ad inferos detruſit; nec ſane ſola ſum mulier, quae celeri fato perierit. ὠκύμορος duplicem interpretationem admittit: et ea eſt, quae immatura morte periit; et quae ſubito exſtincta eſt. De ſubito caſu hoc loco agi, probabilius.

IX. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 262. St. 378. W. Emendatius edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 504. — V. 1. ἀμιτελῆ θάλαμον. Ductum ex *Homeri* Il. β. 695. quod multi expreſſerunt. Vide not. ad *Tzetz.* Antehom. v.

222. et 227. — καὶ ἐγγύθι. dum nuptiae parabantur. — V. 3. Θώνιον Ἀ. τε μ. ἤ. εἴ εε. Vulgo. Quaedam edd. vett. tamen habent δὲ et ἤ εε. Haec lectio, quam Vat. Cod. praebet, qui insuper μάλ' legit pro μέγ', unice vera est. Hipparchus noster, quem anno quarto et vicesimo aetatis suae exstinctum esse docemur vers. 5., ducturus erat puellam Thonium, Astacenam. Ἄστακος nomen est pluribus urbibus commune. Vide *Steph. Byz.* p. 127. τὸ ἐθνικὸν Ἀστακηνὸς — καὶ Ἀστάκιος καὶ Ἀστακία. Bithyniae fortasse urbem significavit. Certe Ep. XIV. Bithynum hominem luget. Pro Θώνιον Cod. quidam ap. *Dorvill.* Θύνιον. — V. 5. In Cod. Vat. adscripta nota: ζήτει εἰ ἐν τὸ ἐπίγραμμα εἰς Ἵππαρχον. Nulla quaestione opus est. Pro Ἱππάρχου *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 69. Ἱππαρχε corrigit. Mihi vulgata elegantior videtur. — ποίας, *annos*. *Rhianus* ap. *Pausan.* IV. 17. χείματά τε κτείνετο δύω καὶ εἴκοσι πάσας. Comparavit *Dorvill.* *Virgil.* Ecl. I. 70.

X. Cod. Vat. p. 218. Διοδώρου. In Plan. p. 198. St. 287. W. *Germanici* est. In Cod. Constantini Lascaris, quem Iriarte describit, p. 86 — 120. hoc Epigr. *Germanico* inscriptum jungitur Epigrammati *Tullii Geminі* X. p. 287. — In monimentum Themistocli ap. Magnesios exstructum. *Plutarch.* Vit. Themist. c. 32. τάφον μὲν αὐτοῦ λαμπρὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ Μάγνητες ἔχουσιν. Ejus cineres tamen clam Athenas transmissos esse narrat *Pausan.* L. I. 1. p. 3. ex *Thucyd.* L. I. 138. μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ. — τὰ δὲ ὀστᾶ φασὶ κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προσήκοντες οἴκαδε, κελευσάντος ἐκείνου, καὶ τεθῆναι κρύφα Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἀττικῇ. Hinc apparet, cur *Diodorus* noster hoc monimentum κενὸν ἠρίον vocaverit. At haec quomodo cum sequentibus conspirant, ubi Themistocles ὀθνείην χθόνα ὑποδῦναι, i. e. in peregrina terra sepultus esse dicitur? Haec corruptelae suspicionem faciunt. Adde, quod enuntiatio interposita,

ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος, sequentibus non satis bene aptatur. Dicendum enim erat, articulo interposito: ἐκ ὁ — ῥυσάμενος. Quare vide, an ap. nostrum scribendum sit:

> Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ καλὸν ἠρίον εἵσατο Μάγνης
> λαὸς· ὁ δ' ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος
> ὀθνείην ὑπέδυ χθόνα καὶ λίθον — —

Sic omnia cohaerent optime: *Pulchrum hoc monimentum Magnesii exstruxerunt Themistocli. Hic autem, qui patriam a Persis liberaverat, non Athenis, sed in peregrina terra sepultus est. Sic invidia statuerat. Quo majores enim virtutes sunt, eo minora eas praemia sequi solent.* — *Diodorus* igitur illam famam, quae Themistoclis ossa Athenas translata esse ferebat, aut ignorabat, aut se ignorare simulabat. *Grotius* pro κενὸν fortasse κακὸν, vel simile quid legit. Vertit enim: *Vile Themistoclei gens dat Sipylea sepulcrum.*

XI. Vat. Cod. p. 242. Διοδώρου Ταρσέως. Plan. p. 198. St. 288. W. gentile nomini non addidit. Non ex tumulo ap. Magnesios, sed ex rebus praeclare gestis Themistoclis gloriam aestimandam esse docet. Idem sentiens Agesilaus vetabat, ne ipsi statua poneretur, dicens: εἰ γάρ τι καλὸν ἔργον πεποίηκα, τοῦτό μου μνημεῖον ἔσται· εἰ δὲ μὴ, οὐδ' οἱ πάντες ἀνδριάντες, βαναύσων οὐδενὸς ἀξίων ἔργα ὄντες. *Plutarch.* T. II. p. 191. C. — V. 3. τεκμαίρου Σαλαμ. Sic passim loca, ubi illustris cujusdam viri virtus eluxit, ejus monimenta dicuntur. *Vellejus* L. I. 12. 5. *Eamque urbem — funditus sustulit, fecitque suae virtutis monimentum, quod fuerat avi ejus clementiae. Horat.* IX. Epod. 25. *Neque Africano, cui super Carthaginem Virtus sepulcrum condidit.*

T. 188.] *XII.* Cod. Vat. p. 214. Διοδώρου. Huic hoc carmen vindicavit *Dorvill.* in Sicul. T. I. p. 133. cum in Plan. p. 273. St. 394. W. ἄδηλον sit. Scriptum

in Aeschylum in Sicilia sepultum. Vide ad *Antip. Thes.* Ep. LVII. — V. 2. νελᾶ. Vat. Cod. Γέλας Plan. Veram lectionem vidit *Huetius* p. 26. Dicitur τοῦ Γέλα, ut τοῦ Ἱμέρα, τοῦ Φιντία. — Partem hujus vers. cum seq. laudat *Suid.* T. I. p. 671. in ἔγκοτον. ἰχθρὸν. ἐνδιάθετον. ibi φθόνος αἰὲν legitur, plane ut in Vat. Cod. Sic iterum in Θησείδας T. II. p. 196. Emendavit *Toup.* Emend. in Su. P. II. p. 193. et Cur. nov. p. 195. Fortasse tamen in hac lectione aliud quid latet, quam quod Planud. ex conjectura procul dubio, reposuit; nimirum:

τίς φθόνος, αἶ, αἶ,

Θησείδαις ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει

Sic solent poëtae. *Thall. Miles.* Ep. V. 3.

XIII. Cod. Vat. p. 260. Plan. p. 212. St. 308. W. In Menandrum. Hoc carmen, in quo tumulus loqui fingitur, omnino planum esse et expeditum pronuntiat *Opsopoeus.* Mihi secus videtur. Antithesin esse in priore ejus parte, et in verbis, εἰ δὲ Μένανδρον — —, satis apparet; sed ea, aut ipsius poëtae, aut librariorum culpa, paulo obscurior est. Alterum membrum quidem expeditum: Ipsum si quaeris Menandrum, ille apud Jovem sive in beatorum insulis versatur. In protasi igitur sensus esse debet: Ego nihil nisi cineres Menandri, non ipsum poëtam, contineo. Hic sensus ut existat, verba, τὸν Διοπείθους Κεκροπίδην Μένανδρον, sic accipienda: Atheniensem illum virum, Diopithis fil., quem, dum viveret, Menandrum appellabant, intra me contineo; is enim in pulverem et cineres conversus est; at verus ille Menander etc. — At sic apparet, verba, Βάκχῳ καὶ Μούσαις μεμηλότα, parum opportune cum protasi conjuncta esse. — Haeremus etiam in v. 3. ubi Menander dicitur ὀλίγην κόνιν ἐν πυρὶ ἔχειν, pro οὗ ὀλίγην κόνιν ἔλιπε τὸ πῦρ. Haec omnia, fateor, depravationis suspicionem movent; sed quomodo carmen restituendum sit, non dixerim. Sensus, quem quaerimus, existeret, si legeretur:

Κεκροπίδην οὐ μὴν, ξεῖνε, Μένανδρον ἔχω,
ἢν δὲ τὸ πῦρ ὀλίγην ἔλιπεν κόνιν —
Sed tam audacibus in emendando esse non licet. Viderint alii, quomodo se ex his salebris expediant. In postremis color ductus ex *Callimachi* Ep. L. ἣν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄιδος . . . δήεις αὐτὸν ἐν εὐσεβέων. — Ad ἢ μακάρων subaudio νήσοις.

XIV. Cod. Vat. p. 317. sq. Anth. Plan. p. 214. St. 311. W. In Achaei cujusdam, fortis viri, tumulum, ab ejus patre Diomede exstructum. — V. 1. ἦνεσ' vulgo et in Vat. Cod. Lectionem ἦνυσ' commemorat *Brodaeus*; et sic emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. — γράμμα, ut supra Ep. VII. pro *inscriptione*. — Ἀσκανίη λίμνη in Bithynia. Vide *Strabon*. L. XII. p. 847. et *Steph. Byz.* p. 122. — V. 3. δέ με. Vat. Cod. — V. 4. ὑψιφα. . . ἤ. sic Vat. Cod. — Pro ἀνέτεινε *Casaubon*. in not. msc. tentat ἀπέτινε. Emendatione opus esse non videtur. ἀνατείνειν h. l. idem est, quod ἀνεγείρειν. Vide *Budaei* Comm. Gr. L. p. 972. sq. — V. 6. νἱεῖ ᾗ. Plan. et Vat. Cod. νἱέα οἱ emendavit *Scaliger* et *Casaub*. in not. msc. *Brunckius* unde hanc emendationem sumserit, non indicavit. Mire hoc distichon interpretatus est summus *Grotius*.

XV. Cod. Vat. p. 306. sq. Plan. p. 222. St. 322. W. In puerum vernam, qui de scala delapsus cervicem fregerat. — V. 3. ἐπεὶ δ' ἴδε θεῖον ἄ. Vat. Cod. et Plan. Vera lectio, quam *Br.* non mutare debebat cum *Opsopoeo*, qui offendebatur *Diodori* insolentia se ipsum θεῖον ἄνακτα vocantis. Sed poëtam ex pueri servi mente locutum esse dixeris. — V. 6. Vulgo litera minori κόρακος, quod inepte interpretatur *Opsopoeus* de Aethiope; idem tamen proprium fortasse nomen esse suspicabatur. Sic quoque *Brodaeus*. Non igitur opus est cum *Anonymo* Bibl. Bodl. et *Scaligero* corrigere κόλακος. *Scaliger* ad-

ſcripſit haec: κόλακος. διὰ τὸ ἐκτείνειν ἀρχομένου τοῦ δεσπότου ἐν τῷ θνήσκειν τὰς χεῖρας.

¶. 189.] *XVI.* Cod. Vat. p. 305. Plan. p. 253. St. 367. W. In mare Ionium poëta invehitur, quod cum alios permultos, tum nuper Aegeum et Labeonem merſerit. — V. 2. „νηλὴς, Ἀΐδεω — Vat. Cod. quod perinde „eſt." *Br.* — V. 3. Quis enim mala, quae patraſti, enarrare queat, tot infelicium miſera morte obſervata? — Verbum ὀπίζομαι, ſi ſana eſt lectio, non vulgarem ſignificationem habet, ſed pro ἐπιπτεύειν eſt poſitum. — V. 5. ἄλγεα καὶ λαβέων ὁ σὺν (obſcurum an σὸν) Vat. Cod. et ſic vulgo λαβέων ὅσον. In marg. Wechel. ἴσως βλαβέων δεῖ γράφεσθαι. *Stephanus* λαβέων tentat, et v. ſq. βρύξας ſuſpectum habet. *Brodaeus* interpretatur: *Aegei et Labeonis, quos cum ſociis abſorpſiſti.* et ὅσον ὠκυμ. *jamjam et illico perituris.* Meliorem igitur lectionem perſpectam habuit. *Joſ. Scaliger* in not. mſc. legit: ἄλγεα καὶ Λαβεῶνος ὃν ὠ. jungens, ut videtur, Αἰγαν δυστήνων καὶ ἄλγεα Λα. At quanto facilior et elegantior lectio Brunckiana! *Huetius* denique p. 24. Αἰγέα καὶ Λαβεῶνας ἐν ὠ. ἑ. pro *Aegeum, Labeonis fil.* — V. 6. Bene ſe habet βρύξας, quod ſuſpectum erat *Stephano. Philipp.* Ep. LXXVII. ὤλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἁλί. Hinc βρύχιος et ὑποβρύχιος, *ſubmerſus.* βρυχίη ἅλς ap. *Apollon. Rhod.* I. 1310. *mare ſtrepitoſum* eſt. Vide *Arnald.* in Animadv. crit. p. 216. — Huic Epigrammati in Vat. Cod. jungitur diſtichon, quod huc non pertinet, ſed ad *Antipatri Sid.* Ep. XCVII. ubi vide.

ACERATI GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 226. Plan. p. 238. St. 346. W. In Hectorem, Homericis carminibus immortalem gloriam adeptum. — V. 1. Ὁμηρείησιν. Vat. Cod. — V. 2. ἐρυμνότερον. Plan. et Vat. Cod. a man. sec. Haec lectio mihi alteri Vat., quam *Br.* recepit, videtur praeferenda. Non moenia Trojae, quamvis a diis exstructa, sed tu, o Hector, patriae praesidium majus et fortius. Similiter Anth. Lat. I. Ep. CII. p. 84.

Defensor patriae, juvenum fortissimus, Hector,
Qui murus miseris civibus alter eras.

— V. 3. ἐν σοί. In tuo funere. — V. 4. ἐσιγήθη. carmen de bello trojano conticuit. σιγᾶσθαι sic utitur *Eurip.* in Alc. 79.

LEONIDAE ALEXANDRINI

EPIGRAMMATA.

¶. 190.] *I.* Vat. Cod. p. 571. Edidit *Klotz* ex Schedis Vinar. in Musa puer. nr. 35. p. 67. *Burmann.* ad Propert. p. 251. In Vat. Cod. Ἰλίου Λεωνίδου reperitur. — Miratur poëta, quod Jupiter Periandrum, formosum puerum, non e terra rapuerit. — V. 1. πάλιν τ. ἐλλαπίναισι. Vat. Cod. ἐλλαπίνῃσιν. ap. Lips. Respicitur *Homer.* Il. α. 423. Jupiter aut in remotissimis terris versatur, aut alio quodam amore occupatus tenetur. — V. 2. ἔρχυσεν. *Klotz.* *Propert.* L. II. 2. 55. *Cur haec in terris facies humana moratur? Jupiter, ignoro pristina*

furta tua. quem locum comparavit *Valcken.* in Epist. ad Roev. p. XIII. ubi prius hujus carminis distichon excitavit. — V. 4. ἢ minus placet. Scribendum ἢ φιλόπαις — ut *Burmannum* video edidisse. Tertiam enim causam poëta attulit, cur Periander adhuc in terris moretur. — Comparandus *Petronius* c. CXXVI.

Quid factum est, quod tu, projectis, Jupiter, armis,
Inter coelicolas fabula muta taces?
Nunc erat a torva submittere cornua fronte;
Nunc pluma canos dissimulare tuos.
Haec vera est Danaë: tenta modo tangere corpus:
Jam tua flammifero membra calore fluent.

II. Vat. Cod. p. 369. *Leonidae Tarentino* tribuit; nescio quam recte. In Plan. p. 66. St. 96. W. gentile non additur. Poëta in astrologos, homines imperitos et stolidos, invehitur. — V. 1. ἀστερόεσσαν κέλευθον. *Signaque et adversos stellarum noscere cursus. Manil.* I. 15. Dictum pro κέλ. ἄστρων.

III. Cod. Vat. p. 535. Λεωνίδου. Plan. p. 140. St. 204. W. In Sosiptolim, ingentis nasi hominem. Similiter in Ep. ἀδεσπ. XC. Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν — Ἐν πλείοις ἄγκυρα, κατασπείροντι δ' ἄροτρον· Ἄγκιστρον γρίπει· ὀψοφάγοις κρεάγρα.

IV. Cod. Vat. p. 535. τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 140. St. 204. W. Zenogenes, aedibus, ubi habitabat, igne flagrantibus, effugium quaerens, Antimachi naso pro scala usus effugit. — V. 1. πολλὰ δ' ἐμόχθει. *Hermesian.* El. 35. πολλὸν ἀνατλάς. *Philetas* fr. IV. καὶ πολλὰ μογήσας. — V. 2. ὑπεκχαλάσαι mallet *Jos. Scaliger* in not. msc. quod verum puto. *Aristoph.* Vesp. 379. ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῴδιον, εἶτα καθίμα δήσας σαυτόν. καθίμα δὲ τὸ ὑποχάλα. *Plutarch.* T. I. p. 769. A. διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐκκρεμαμένος αὐτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα. —

Vulgo αὐτὸν legitur. — V. 3. οὐκ ἔφθανεν. nihil profecit. De mensura mediae syllabae in ἔφθανε, quae naturâ suâ longa, ab Atticis tamen corripitur, *Brunck.* in Lect. p. 157. ad *Apollonid.* Ep. XII. et *Clark.* ad Il. β. 43. — V. 4. ἔφυγεν. Plan. et Vat. Cod.

¶. 191.] *V.* Cod. Vat. p. 537. Λουκιλλίου. Plan. p. 145. St. 211. W. In Diodorum, malum pictorem. — V. 1. ἔθηκεν. Vat. Cod. — Similiter lusit *Lucill.* Ep. XCIV.

VI. Cod. Vat. p. 533. sq. Λουκιλλίου. In Plan. p. 151. St. 219. W. τοῦ αὐτοῦ inscribitur. Praecedit autem Ep. *Nicarchi* XXXII. quod in veteribus edd. Λουκιλλίου, in Steph. Λουκιλλίου nomen gerit. — Scriptum in Simylum psalten, qui omnes vicinos suos cantando necavit, praeter unum Origenem, surdum. — V. 3. τοὔνεκεν. auditum, quem natura ei negaverat, vita longiore compensavit.

VII. Cod. Vat. p. 518. Plan. p. 134. St. 194. W. In Philinum, qui juvenis vetulam, senex virginem duodecim annorum duxerat. Simile Epigramma exstat in puellam, quae immaturâ aetate juveni, firmior annis seni nupserat, Anthol. Lat. T. II. p. 470. quod tamen an vetustum sit, dubitatur. *Moneta* in Menagian. T. IV. p. 163. sqq. in Margaretham, Caroli V. filiam, putabat scriptum. — V. 3. τὸν γὰρ ἄ. δ. ποτὲ σ. εἰς. Vat. Cod. Liberos non procreavit; τότε, cum vetulam haberet conjugem. σπείρων. agrum colens sterilem. Nihil notius, quam metaphorae ab aratione ad liberorum procreationem traductae. — V. 4. νῦν. nunc, cum puellam habet. ἀμφοτέρων, τοῦ σπείρειν καὶ τῶν παίδων.

VIII. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jensius* nr. 144. Anth. *Reisk.* nr. 795. p. 172. Leonidas Poppaeae, natales celebranti, sphaeram coelestem dono mittit. Conf. *Antip. Thess.* Ep. XV. — V. 1. Οὐράνιον μίμημα. Globum

coeleſtem, mundi imitamentum. Apte confert *Meinecke*, qui haec carmina una cum *Leonidae Tarentini* Epigrammatis edidit Lipſiae 1791., *Lucianum* in Nigrin. 2. T. I. p. 29. ed. Bip. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. — V. 3. Ποππαία. Neronis conjux, quam, Octavia repudiata, duxit a. U. 815., Haec cum perierit a. U. 818., tenemus tempus, intra quod hoc Epigr. ſcriptum fuit. — V. 4. καὶ λέκτρων. dignitate regia, quam a conjuge tenes. λέκτρων de cubiculo thalamove male accipitur. Eſt *conjugium* hoc loco, ut multis aliis. Jam intelligis, quare globus *coeleſtis* λέκτρων Ποππαίας dicatur ἄξιος. — σοφίης. Elegantis ingenii mulier Poppaea fuit, teſte *Tacito* Ann. XIII. 45. *Huic mulieri cuncta alia fuere, praeter honeſtum animum. — opes claritudini generis ſufficiebant; ſermo comis, nec abſurdum ingenium.*

IX. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Berkel.* ad *Stephan. Byz.* v. Θύμβρις p. 404. qui *Leonidam* exiſtimat gratulari Caeſari A. U. C. 708. poſt devictum Pompejum Romam redeunti. Nihil hac opinione falſius. *Reisk.* Anth. nr. 658. p. 115. aut ad Neronis triumphum (vide ad *Diodori Sard.* Ep. VI.) aut ad Veſpaſiani ex Aegypto reditum (*Sueton.* Vit. Veſp. c. 7. 8.) exiſtimabat reſpici. At de ejusmodi reditu in hoc carmine non agitur. Poëta Alexandrinus, Νειλογενὴς, ut eſt Ep. VIII., imperatori Romano, neſcio ex quo periculo ſervato, gratulatur. Hoc tumida oratione ſic extulit: Nilum ad Tiberim feſtum agere, votaque ſuscipere pro incolumitate Caeſaris. Verba, Καίσαρι σωζομένῳ, nihil habent, quod nos de bello ſive e bello reditu cogitare cogat, illis praeſertim temporibus, quibus *Leonidas* ſcripſit. Agitur de feſto propter ſervatum Neronem habito. Jam vero conſtat, ſupplicationes factas plurimasque hoſtias mactatas eſſe, cum Nero, poſt Agrippinam interfectam, ſe ab ea inſidiis petitam eſſe

diceret. *Tacitus* Annal. XIV. 12. *Miro certamine procerum decernuntur supplicationes apud omnia pulvinaria, utque Quinquatrus, quibus apertae essent insidiae, ludis annuis celebrarentur; – dies natalis Agrippinae inter nefastos esset.* Conf. *Dio Cass.* T. II. p. 995. 11. — V. 3. „αὐχένα ἤμαξαν βωμοῖς. Enallage pro αὐχένι ἤμαξαν βωμούς." *Br.* βωμοῖς potius dictum pro πρὸς βωμούς, quod dicendi genus multis exemplis illustravit *Reiskius* ad Carm. Sepulcr. p. 136. Secures hostias ad aras percusserunt. βουπλήξ. βούκεντρον ἢ πέλεκυς βοὸς ἀναιρετικός. *Eustath.* ad Il. ζ. p. 485. 9. Non igitur opus est emendatione, quam *Abreschius* proposuit in Add. ad Aesch. p. 649. βωμούς, ut αὐχένα a βουπλῆγες pendeat; secundum observationem, quam *Abreschius* passim inculcavit, cum docet, substantivá a verbis derivata verborum casus adsciscere. — ἤμαξαν αὐχένα. *Propert.* L. III. El. I. 111. *Idem Agamemnoniae ferrum cervice puellae Tinxit.* — ἀκούσιον eo pertinet, quod victimarum inter immolandum tranquillitas pro bono omine habebatur.

¶. 192.] X. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jensius* nr. 5. Anthol. *Reisk.* nr. 656. p. 111. Emendare conatus est *Heringa* in Obss. p. 186. cujus conjecturas occupaverat *Wesseling.* in Epist. ad Venem. p. 6. ipso *Heringa* monente in Addendis p. 308. Bene de eodem meruerunt *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 116. et *Toup.* Ep. cr. p. 56. Locis veterum de aquis Cutiliis in agro Sabinorum, quae laudat *Heringa*, adde *Strabon.* L. V. p. 349. ubi τὰ ἐν Κοτιλίαις ψυχρὰ ὕδατα commemorantur, ἀφ' ὧν καὶ πίνουσι καὶ ἐγκαθίζοντες θεραπεύουσι νόσους. Idem V. D. hoc carmen ad Vespasianum refert, propter locum *Suetonii* in Vesp. c. 24. *Consulatu suo nono tentatus in Campania motiunculis levibus ac protinus urbe repetita, Cutilias ac Reatina rura, ubi aestivare quotannis solebat, petiit.* Eodem loco exstinctus est A. U. 832. Μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων, ταῖς Κουτιλίαις ὀνομαζομέναις. *Dio Cass.*

T. II. p. 1090. 60. — *Wesselingius* tamen hoc carmen ad Marcum Antoninum referebat, propter Marci nomen, quod occurrit Ep. XVIII. At unde noverat, Marcum illum non alium esse quam imperatorem? Nec temporum ratio huic conjecturae favet. *Leonidas* sub Nerone floruit; ob quam solam fortasse causam auctor lemmatis in Vaticano: ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις Νέρωνος Καίσαρος. — V. 2. σωρὸν ἀκεστορίης. Vat. Cod. Vide not. ad *Theocriti* Ep. XVI. p. 205. ζωρὸν ἀκεστορίην emendavit *Ruhnk.* et *Toup. Dioscorid.* Ep. XXIV. αὐτόματαί τοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον. — ζωρὸν ἀκεστορίην, *meram sanitatem.* dictum, ut ἄκρητος δικαιοσύνη, χάρις, μανία et similia, de quibus nos passim. Ἀκεστορίη ut dea quaedam salutis commemoratur ap. *Theoseb.* T. II. p. 450. εἶδον Ἀκεστορίη τρία πένθεα. De arte medica *Apollon. Rhod.* L. II. 512. Aristaeum Μοῦσαι ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν. *Leontius* Ep. XIV. ἔργα δ' ἀκεστορίης ἔφθιτον. — V. 3. τρισὶν a Vat. Cod. omissum, restituit *Toup.* Alii aliter. *Heringa:* πάππον πάλιν α. *Wesseling.:* πάππον περιαυγάζηται. *Reiskius:* π. τρὶς ἐσαυγάζηται. *Bernard.* in Epist. ad *Reisk.* p. 325.: π. θ' ὡς αὐγάζηται ὃν π. τ. Si hoc carmen ad Vespasianum pertinet, verba, τρισσὴ εὐτοκίη, i. e. τρισσὰ τέκνα, de Tito, Domitiano et Domitilla interpretanda sunt. *Spanhem.*, qui hoc distichon edidit diss. VIII. de Usu et Pr. Num. p. 359. εὐτυχίης exhibet.

XI. Cod. Vat. p. 202. Plan. p. 428. St. 563. W. „Epigramma hoc, ut et Leonidae hujus pleraque, ἰσόψηφον est, aut pro ἰσοψήφῳ datur. Versus autem ἰσόψηφοι, „et disticha ἰσόψηφα dicuntur, quorum singulae literae „tanquam notae numerales consideratae eandem conficiunt summam. Hic literae prioris distichi eundem „numerum conficere debent, quem literae posterioris, „quarum rationem subducat, cui otium est, et inde videat, „utra quarto versu vera sit lectio, an βαλίης, quod habet „Cod. Vat. [superscripto αι], an βαλίαις, quod est in

„Plan. Cuique disticho in Vat. Cod. appositae hae no„tae ,εψπβ i. e. 5782. quae summa esse debet numero„rum. Aliis Epigrammatibus similes appositae notae, „quas suo loco singulas referre, inutile duco. Nam ex„perimento in quibusdam facto, quas falsas esse depre„hendi, aliis non magis fidendum esse arbitror." *Br.* Cl. *Meinecke*, computatione instituta, summam literarum cujusque distichi 5982. esse invenit, eamque constare, si φαλλαις legas. — V. 1. Λύκτιον. Apollini tribuitur ἄειμμί Λύκτιον ap. *Callim.* H. in Apoll. 33. ubi vide *Spanhem.* Ejusd. Ep. XVIII. ὁ Λύκτιος Μενοίτας. — V. 3. Sagittas, quarum copiam in pharetra solebat gerere. ἐν λαγόνεσσι. in lateribus pharetrae; ut γαστήρ. Vide *Jungerm.* ad *Polluc.* II. 175. *Ducker* ad Schol. Thucyd. p. 606. Color ductus ex Ep. *Callimachi* XVIII. sive *Mnasalcae* Ep. VI.

> ἱρὰς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλάνον ἄνδρας ἔχουσιν
> ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια, δυσμενέες.

XII. Cod. Vat. p. 182. Λεωνίδου. In Plan. p. 49. St. 71. W. ἄδηλον est. *Tarentini Leonidae* hoc carmen esse, suspicatur *Br.* Recte. Alexandrino certe tribui non debebat. Narratur historia de leone, qui, cum nocte intempesta, nivem fugiens, in caprili latuisset, orto die, nec hominibus nec pecudibus laesis abierat. — V. 1. χαλαζήεντα συρμὸν, pro συρμὸν χαλάζης, pro poëtarum consuetudine. Hinc manifeste colorem duxit, *Leonidae Tarentini* perpetuus imitator, *Antip. Sid.* LXVII. οὐχὶ χάλαζαν, Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα. *Marc. Argent.* Ep. XXXIII. συρμὸς ὅτ' Ὠρίωνος ἀνεστρώφησε θαλάσσης Βένθος. *Aeschin.* Axioch. p. 158. τριετήρων ἐξαίσιος συρμός. in quibus omnibus locis συρμὸς impetum, cursum, progressum, *tractum* significat. Hoc sensu *Valer. Flacc.* I. 614. *Induxere hiemem, raucoque ad litora tractu Unanimi freta curva ferunt.* *Claudian.* de R. Pr. L. III. 242.

Ut rauco reduces tractu detorsit habenas, Nox sua prosequitur currum. — V. 3. μουνολέων, ut μόνιος λύκος et μονόλυκος, de magnis et ferocibus videtur dictum. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. VI. Tom. I. 2. p. 64. — ἁδρὸα γυῖα, magnum et robustum corpus, membra firma et valida significare videtur. — V. 4. αἰγινόμων. Vat. Cod. — V. 5. „μεμελημένοι. non caprarum, sed sui curam haben„tes. Eodem sensu verbum μέλομαι adhibuit *Apollonius* „*Rhod.* L. III. 1172. qui locus in omnibus editionibus „corrupte legitur:

„οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
„γηθόσυνοι, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἤγαγε νυκτὸς,
„εὔκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν.

„Alii μέλλοντο, alii μελδόντο. Prius contra sententiam est; „aliud μέλειν, aliud μέλλειν, quae saepe librariis permu„tata: posterius ne graecum quidem est.“ *Br.* — V. 6. σωτῆρα z. salutem sibi precabantur. — V. 7. Vulgo legitur: χεῖμα δὲ δὴ μεῖνας θὴρ νύκτιος. *Guil. Canterus* N. Lect. L. III. 23. emendat: χεῖμα δὲ δειμήνας θὴρ, quod, *Brunckio* judice, sententiae repugnat. Vat. Cod. θὴρ μεῖνας, θὴρ νύκτιος. Eleganter cl. editor διανύκτιος emendavit. — V. 8. βροτῶν βλ. οἴχετ' ἐπ' αὐλ. male Vat. Cod. et ap. *Suidam* T. I. p. 789. v. ἔπαυλις — καὶ ἐπαυλόσυνος, ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών. Sed ἔπαυλις de pecudum stabulis, non de lustris ferarum usurpatur. Quare recte Plan. ἀπαυλόσυνος, *stabulis relictis.* — V. 9. εὖ δὲ παθόντες ἄγαλμα τόδ' εὔγραφές. Plan. εὖ δὲ πάθης ἔργον τόδε δ' εὔγρ. Vat. Cod. cujus lectionis partem recepit *Br.* Sed praeterea scribendum videtur:

οἱ δὲ πάθης ἔργον — —

ἔργον εὔγραφές, opus bene pictum, tabula, ubi illa historia picta erat. πάθη idem quod πάθος. *Suid.* Cf. *Lucian.* de Dea Syr. T. III. p. 469. 27. ed. R. — ἀκρολοφεῖται. Vat. Cod. Accedo *Schneidero*, qui ἀκρολόφιτα corrigit

Epigr. ἀδέσπ. CCXXXVI. οὐ γὰρ ἀρνειοχαρὴς, οὐ ... οὐδ' ἀκρολοφίτας. Praeterea idem V. D. pro Ζανὶ mallet Πανὶ. Huic enim deo illud epitheton optime convenit. Πὰν ἀκροφιῆτα. *Agathias* Ep. XXXVII. ἀκρωρείτα. *Rhian.* Ep. VIII. — V. 10. τῶδ' ἀνεθ. Vat. Cod.

XIII. Cod. Vat. p. 202. ubi numeri τῶν ψήφων ad-scripti τοβ. Plan. p. 429. St. 563. W. Leonidas Caesari (Neroni, ut videtur) tertium suorum carminum librum mittit. — V. 1. χάριτες. carmina sunt. Vide ad *Nossidis* Ep. XI. Vol. I. 1. p. 420. — V. 2. „ἰσήριθμος εὐεπίη. „ars faciendi versus, quorum in singulis literae, pro „numeralibus notis sumtae, eandem conficiunt sum„mam." *Br.* — V. 4. „Vat. Cod. πέμψει. [superscr. η.] „τῇ χθονίῃ quid sit, dicere non habeo. Latet genuina „lectio. Forte τοῖς Κρονίοις, ut infra XVIII. Sed obscu„rus est totius distichi sensus. Videtur Epigramma Ne„roni missum, cum in Graecia esset." *Br.* Schneiderus pro τῇ χθονίῃ acute conjecit Αὐσονίῃ. — Fortasse hoc tetrastichon in duo Epigrammata solvendum est, quorum alterum sic fere correxerim:

Νεῖλος ὅπ' ἀσκητὴν, διὰ δ' Ἑλλάδος ἰθύουσαν
Αὐσονίῃ πέμπει, δᾶμον ἐπισταμένα.

ὀπ' ἀσκητὴν, quod a vulgatae ductibus ... proxi-me abest, de carminibus diligenter elaboratis et expolitis accipio. Sic enim verbum ἀσκεῖν et ἀσκητὸς usurpari solet. Cf. *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 179. sq. *Wesseling.* ad Herodot. p. 166. — ὄπα δι' Ἑλλάδος ἰθύουσαν vocat carmina per Graeciam sonantia, sive graeco sermone conscripta, sive per Graeciam nota et illustria. ἰθύειν est ὁρμᾶσθαι.

V. 193.] *XIV.* Cod. Vat. p. 415. sq. In Plan. p. 65. St. 94. W. ἄδηλον est. — Se novum carmina per ἰσόψηφα scribendi consilium sequi poëta profitetur. —

V. 1. ἐξ ἑτέρας. Ex novo fonte, aliis nondum usurpato. Conf. ad Ep. *Callimachi* I. Vol. I. 2. p. 253. Insolentius dictum οἴγνυμεν στόμα. — ἄστε, unde novum scribendi genus, nova *Leonidae* carmina, haurire licebit. Vulgo μουσοπόλον legitur. — V. 3. δίστιχα ψήφοισιν ἰσάζεται. numeris inter se aequalia sunt disticha. Planus est horum sensus ex iis, quae supra Ep. XI. notavit *Br.* Nihil hic vidit *Brodaeus*, cujus interpretatio erudita, sed falsa. — V. 4. ὀδόντα. Simili metaphora *Horat.* IV. Carm. III. 16. *Et jam dente minus mordeor invido.* I. Epist. XVIII. 82. *qui Dente Theonino cum circumroditur.* Alia imagine utitur *Alcaeus Mess.* Ep. V. μοῦνος — Μώμου λαιψηρὰς ἐξέφυγε πτέρυγας.

XV. Cod. Vat. p. 384. Ἰουλίου Λεων. Plan. p. 72. St. 105. W. In scutum, cujus ope Myrtilus ex undis enataverat. Conf. *Diocl. Caryst.* Ep. III. Quem noster Myrtilum vocat, is ap. *Dioclem* Anaximenes appellatur. De Myrtilo, Oenomai aurigâ, ne cogitandum quidem. — V. 1. ἐπὶ Vat. Cod. — V. 3. Ἀ. δ' ἐν, et deinde ἀσπίδ' ἄεχον. Cod. Vat. — V. 4. κυμαινομένην. Ed. pr. κύματι καὶ Vat. Cod. Scribendum puto:

κύμασι καὶ πολέμῳ.

Scutum et in undis et in pugna probatum, δοκιμασθέν.

XVI. Cod. Vat. p. 293. sq. Ἰσόψηφον. Plan. p. 217. St. 316. W. De Nioba, linguae intemperantiam luente poenis. — V. 3. γόον. Vat. Cod. *Propert.* L. II. 16. 7. *Nec tantum Niobe bis sex ad busta superba Sollicito lacrymas depluit e Sipylo.* ubi vide *Burmann.*

XVII. Cod. Vat. p. 202. In marg. notati numeri ͵αχνϑ. Planud. p. 428. St. 562. W. Caesari, natales celebranti, carmen poëta offert, meliora in posterum promittens. — V. 3. ἄκαπνον θύος. Carmina donat, carminibus litat, non hostiis. Vetus enim dictum: ἄκαπνα αἰεὶ ἀοιδοὶ

ἀειδοὶ θύομεν. ap. *Athen.* L. I. p. 8. E. quod illuſtravit, *Leonidae* loco comparato, *Caſaubon.* p. 26. ſq. — V. 4. τὸν ἐθέλεις Vat. Cod. a pr. man.

XVIII. Cod. Vat. p. 202. In marg. numeri γυμ. Plan. p. 428. St. 562. W. Marco cuidam Epigrammata ἰσόψηφα mittit Leonidas. *Weſſeling.* in Epiſt. ad Venem. p. 6. de M. Antonino Imper. cogitabat. Sed vide ad Ep. X. — V. 2. εὔθικτον. Luſus diſertae et facetae eloquentiae Epigrammata ſua vocat. Condonandum hoc poetae vanitati; lectores enim in his carminibus vix quidquam reperiant, quod εὔθικτον, i. e. *acutum* et *ingenioſum* appellari mereatur. De ſenſu hujus vocabuli vide inprimis *Erneſt.* in Lex. Technol. Rh. p. 139. ſq. — V. 2. Verba καὶ παρὰ μουσοπόλοις quo ſpectent, non ſatis video.

[I. 194.] *XIX.* Cod. Vat. p. 202. In marg. numeri ϑριζ. Plan. p. 428. St. 562. W. Mars placentas, uvas roſasque in ara ſua poſitas reſpuit ſanguine conſperſa ſacrificia poſtulans. Conf. Ep. *Leonid. Tar.* XLVII.

XX. Cod. Vat. p. 202. Appicti numeri αψυγ. Plan. p. 428. St. 563. W. Ad Eupolin quendam carmen, donum natalitium, mittit. — V. 1. Reſpexit fortaſſe *Archiae* Ep. VI. ταῦτά σοι ἔκ τ' ὀρέων, ἔκ τ' αἰθέρος, ἔκ τε θαλάσσης, Πάν, ἔθεσαν. — V. 3. Μουσῶν Plan. et Vat. Cod. — V. 4. μίμνει Vat. Cod. et Edd. vett. usque ad Aſcenſ. et Steph. qui μίμνοι receperunt.

XXI. Cod. Vat. p. 202. Numeri adſcripti φοθ. Plan. p. 428. St. 563. W. Ad Agrippinam duo diſticha ἰσόψηφα mittit. — V. 1. Dum tibi, natales celebranti, ditiores pretioſa munera mittunt. Color, ut in *Horatii* L. IV. Od. VIII. 1 – 12. et ap. *Martial.* L. X. 87. 7 – 20. — V. 2. πέμπουσιν. Vat. Cod. — V. 3. Ἀγριππίνῃ ſuſpicatur *Steph.* citra neceſſitatem. Intelligenda eſt mater Nero-

nis, quae periit A. U. 812. — ἰσόεας, quoad numeros duo disticha exaequans. — V. 4. Ejusmodi donis tribuendis par sum, quae invidia non tangit: *Carmina possum Donare, et pretium dicere muneri.* Munera πλούσια enim φθονερὰ, invidiae obnoxia.

XXII. Cod. Vat. p. 202. Numeri additi δῶρα. Plan. p. 428. St. 563. W. Se majorem etiam, quam antea, in Epigrammatis scribendis brevitatem promittit sectaturum, non distichon disticho, sed versum versui (pentametrum hexametro) exaequando.

XXIII. Miro errore hoc carmen inter *Leonidae* Epigrammata receptum est. In Plan. p. 34. St. 51. W. ἄδηλον est. In Vat. Cod. p. 454. Λουκιλλίου inscribitur, ut etiam in Cod. Bibl. Medic. ap. *Bandin.* p. 99. Prooemium secundo carminum suorum libro circumspiciens, nullum sibi aptius occurrere ait commemoratione beneficii a Nerone accepti. — V. 4. Ὁμηρείῳ στόματι. Musa, Homeri ore locuta. *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 87. mallet εἶπ' ἐν Ὁμ. Bona lectio, si legeretur in codice; at scriptori obtrudendam non puto. Idem v. 5. κἀμέ τε δεῖ corrigit. — ¶. 195.] V. 7. Periissem, Musae, nisi a Nerone accepissem pecuniam.

XXIV. Anthol. Plan. p. 324. St. 464. W. Miratur poëta, quod Venus armis utatur, quibus ei ad mortalium pectora expugnanda non opus sit. Locum huic lusui dedit statua Veneris armatae. Vide *Heyne* in Commentt. IX. p. 108. — V. 1. Ἄρεος ἔντεα. Martem enim spoliasse videbatur. *Philipp.* Ep. LIV. Ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδυς ἀνδροκτόνα; μὴ θρασὺν Ἄρη Συλήσασ' αὐχεῖς; — V. 3. Haec verba praecedentibus, κενεὸν βάρος, explicationis causa subjiciuntur. Si inermis Martem, deum, spoliare potuisti, quid opus mortales armis petere?

XXV. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jensius* nr. 6. Anth. *Reisk.* p. 114. nr. 657. Emendationes Viri D. in

Miscell. Lips. IV. p. 109. hoc carmen invita Minerva tentantis, exagitat *Wesseling.* Ep. ad Venem. p. 5. Conf. *Heringam* Obs. crit. p. 189. *Toup.* Epist. crit. p. 56. Scriptum ad Dionysium quendam, qui poëtae chartam et calamos miserat, atramenti oblitus. — V. 1. Ἴτρια μ. β. ἀπονώδεα σ. καλάμοισιν. Vat. Cod. *Jensius* ἀλονώδεα dedit. Primam vocem in ἤτρια mutavit *Heringa*, probante *Toupio* et *Wesselingio*. Est autem ἤτριον, λεπτόν τι ὕφασμα, interprete *Galeno* in Ἐξητριασμένον. *Hesych.* ἤτριον. ὕφος λεπτόν. καὶ εὐήτριοι, εὔϋφεῖς. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. τὰν ἄτρια κρινομέναν Καρκίδα. Vide inprimis *Ruhnken.* ad Tim. p. 135. Vides, quam aptum sit vocabulum de papyri *textura*. Cf. *Plin.* L. XIII. 23. p. 691. ubi vide *Harduin.* et *Caylus Abhandlungen* T. I. p. 223. versionis germ. In hanc igitur emendationem omnes conspirant praeter *Reiskium*, qui Ἰκρία – ἀλοκώδεα edidit. Ἰκρία de scapis interpretatur, i. e. de rotundis, teretibus papyri aegyptiacae voluminibus. Papyrum vero ἀλοκώδεα vidĕri, *sulcatam*, sive propter fibras, sive ob lineas in ea ductas. Idem tamen in Notis etiam γλοιώδεα tentat. *Bernardo* in Epist. ad Reisk. p. 506. δονακώδεα in mentem venit; *Wesselingio* ἀχνώδεα; *Heringae* ἀλοκώδεα (ut *Reisk.*) et ἀνεμώλια; sed in neutra sibi lectione satisfacit; *Br.* recepit correctionem *Toupii* χιονώδεα, *chartas nitidas et puras in scribendi usum.* *Nonn. Dionys.* XXXV. καὶ λευκῷ κόσμησε δέμας χιονώδεϊ πέπλῳ. Aliud quid latere puto in lectione Cod. ἀπονώδεα, quod alii fortasse aliquando indagabunt. — V. 2. πέμπει. Vat. Cod. Νειλόρυτον. Idem. Utrumque in Apographis emendatum. — προβολῆς. In marg. Msc. Jens. notatum: προχοῆς, *ab ostio Nili.* Vulgata de ripa, excursionibus fluvii praestructa, aggerisque ad instar eminente accipienda videtur. προβολαὶ de ripis simpliciter dixit *Dionys. Perieg.* v. 1118. ἄλλοι δ' ἰχνεύουσιν ἐπὶ προβολῇσιν ἀναύρων.

XXVI. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Berkel.* ad *Stephan.* v. Νεῖλος p. 585. *Jensius* nr. 8. Anthol. *Reisk.* nr. 659. p. 115. Pappo amico Leonidas munus natalitium mittit. — V. 2. βεβαιότατε Vat. Cod. Si πάππε appellativum sit, *Ruhnken.* in Epist. crit. I. p. 116. legendum censet πάππε σεβαστότατε; sin nomen proprium, idem corrigit: καὶ βίον ἐν φιλίῃ, Πάππε, βεβαιοτάτῃ. Hoc propius accedit ad codicis scripturam, quam id, quod *Br.* ex *Reiskii* emendatione recepit. Sensus est: Ingenium et orationem multifaria rerum scientia exornasti; animum praeterea ita excoluisti, ut in amicitia nemo te certior et constantior existimari possit. — V. 4. λειδονέλων Cod. Vat. quod *Heringa* emendavit.

XXVII. Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 96. St. 140. W. — V. 1. γραμμαῖσιν. *geometriae et astrologiae.* quem dicendi usum exemplis docuit *Brodaeus.* Add. *Bud.* Comm. L. Gr. p. 252. Dum geometriae dabam operam, nobilibus Romanis ne per somnum quidem notus eram; nunc, postquam ad poësin incumbere coepi, omnibus amabilis videor. — οὐδ᾽ ὄναρ. Vide ad *Callim.* Ep. XV. 3. — V. 4. „In omnibus libris Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει, „contra graecae linguae usum. Non desunt tamen simi„lium constructionum exempla ap. Auctores, qui ex Ro„manorum commercio latinas loquendi formas in grae„cum sermonem intulerunt. Οὐρανίην προφέρει, *Uraniam* „*superat.*" *Br.* Οὐρανίης emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc. Musae nomen astronomiae scientiam significat. Respicitur autem satis lepide ad *Hesiod.* Theogon. v. 78. — Οὐρανίη τε Καλλιόπη θ᾽· ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.

¶. 196.] *XXVIII.* Cod. Vat. p. 313. Plan. p. 252. St. 365. W. Poëta, in navigatione cum multis periculis conflictatus, mari in posterum renuntiat. — V. 1. Γαλήνην Vat. Cod. vitiose. *Lucian.* de Dom. 12. T. III. p. 197. 18. ed. *R.* Καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προςκαλέσασθαι,

καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα. — ὥστε εἰ καὶ παντάπασιν ἠπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους εἴη, πάντως ἂν ἐθελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι καὶ περιπλεῦσαι. *Lucret.* L. V. 1003. *Nec poterat quenquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis.* Conf *Moschum* fr. V. 1–3. — V. 2. φρῖκα. Ductum fortasse, quod monuit cl. *Meinecke*, ex Il. η. 63. Οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ. quem locum recentiores certatim sunt imitati. *Alciphron* L. I. 1. χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τοτήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐπέδειξε — καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινομένης. ubi vide *Berglerum*. ἐπιφριττούσης ἠρέμα τῆς θαλάσσης navigare, optabile, secundum *Polluc.* L. I. 106. *Catull.* LXIV. 270. *flatu placidum mare matutino Horrificans Zephyrus proclivas incitat undas.* — V. 3. μ' omittit Vat. Cod. — V. 4. ἀντικορυσσόμενος. Vulgo. — Ut venti, (*luctantem fluctibus Africum. Horat.*) sic nautae quoque cum undis tempestatibusque luctari dicuntur. *Aelian.* Epist. XVIII. ἀνέμοις μάχεται διαφόροις. *Alciphron* L. I. Ep. 11. p. 44. ἐρετῶν ἐμπείρων ἀνέμοις καὶ κύμασιν ἀπομάχεσθαι.

XXIX. Cod. Vat. p. 415. τοῦ αὐτοῦ (Λεων. Ἀλεξ.). In Plan. p. 19. St. 30. W. *Archiae* inscribitur. Historia de puero, quem, in rupe repentem, mater mamma exserta et ostensa revocavit. Idem argumentum tractavit *Parmenio* Ep. VIII. qui puerum non de rupe, sed de tecto, ἀπὸ κεράμων, despexisse narrat: παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα κύπτοντος. quod haud paulo verisimilius. ἀπὸ κρημνοῦ habet Vat. Cod. — V. 4. λιμοῦ omnes edd. veteres. λοιμοῦ ex Ascens. dedit *Stephan.* Verum vidit *Huetius* p. 5. — ῥύτορα ex membranis receptum pro λύτορα.

XXX. Cod. Vat. p. 199. Λεωνίδου. Plan. p. 48. St. 70. W. „Leonidae Tarentini est hoc Epigramma, ut e stylo et comparatione Ep. XIII. T. I. p. 233. manifestum est.“ *Br.* Quaedam hinc sumsit *Aristo* Ep. II.

p. 258. — Mures Leonidas e paupere suo tugurio in opulentiorum domos ablegat. — V. 1. 2. profert *Suidas* in σκότιοι T. III. p. 337. — V. 2. Apogr. Gudian. cujus varietates enotatas habebat *Schneiderus*, ἔχει pro οἶδε exhibet; quod manifestum glossema. In Vat. Cod. μυσιπόνη fuit a pr. man. μοι σιπόνη man. sec. De σιπόνη vide ad Ep. *Leonid. Tar.* IX. p. 71. — V. 3. *Suidas* laudat v. κρῖμνον T. II. p. 375. ubi ἔχων legitur, quod *Schneiderus* probavit, et, ejus judicium amplexus, *Br.* κρῖμνα *Schol.* ad h. l. τοὺς ἐκ κριθῶν ἄρτους interpretatur. Apud *Babrium* (vide *Tyrwhitti* fr. Babrii p. 56. ed. Harl.): Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου, Ὑφ' ἣν τὰ κρῖμνα μὴ φοβούμενος τρώγω. *Me sylva cavusque Tutus ab insidiis tenui solabitur ervo. Horat.* II. Serm. VI. 121. *Persius* III. 25. *rure paterno Est tibi far modicum, purum et sine labe salinum.* — V. 4. ἐκ πατέρων. Plane ut *Theocrit.* Eid. XVI. 33. ἀχὴν, ἐκ πατέρων, πενίην ἀκτήμονα κλαίων. In fine praecedentis versiculi comma ponendum. — V. 5. »Hic recte Stephanus edidit φιλόλιχνε. Planudeae »Codd. et edd. vett., ut et *Suidas*, φιλόλυχνε.« *Br.* Vide ad Ep. *Antiphili* XXII. Ap. *Suidam* tamen in μετάλλεις T. II. p. 539. φιλόλιχνε reperio, saltem in Ed. *Kusteri.* Sic etiam Vat. Cod. qui cum *Suida* conspirare solet. — V. 6. 7. *Suidas* in σκυβαλίζεται T. III. p. 339. exhibet ἀπὸ δειπνιδίου γευόμενος. Sic plane Vat. Cod. γευόμενος est in Ed. pr. et Ald. pr. γευσόμενος Aldus invenit in Cod. Hoc verum. — Quid est, quod hunc perscruteris angulum, ubi ne purgamenta quidem et reliquias cibi gustabis? — V. 7. τὸ μὰ δὲ λιτά. *Aristo* l. c. ἐπεὶ λιτὴν οἰκέομεν καλύβην. *Gaetulici* Ep. III. λιτὰ τάδ' ἐκ λιτοῦ δέξαι Λεωνίδεω, ut nos quidem scribendum esse putamus. — V. 8. *Suidas* in ἀρμαλιά. ἡ τροφή. T. I. p. 332. Cod. Gudian. εἴσεαι et ἀρμαλιήν. *Theocrit.* Eid. XVI. 35. ἀρμαλιὴν ἔμμηνον. *Apollon. Rhod.* L. I. 393. ἐν δέ οἱ ἱστὸν Λαίφεά τ' εὐπρεπέα, καὶ ἀρμαλιὴν ἐβάλοντο.

XXXI. Cod. Vat. p. 414. »In Planudea p. 119. St. »173. W. adscriptum est Archiae. In Vat. Cod. titulus »τοῦ αὐτοῦ, et sequitur post aliud Leonidae, quod ἰσόψη»φον est. Hoc etiam ejusdem forte nugatorii generis est, »quod alii viderint. Idcirco lectionem codicum omnium »repraesentavi, quam in alius poëtae carmine confiden»ter vitiatam pronuntiarem. Sed arithmeticae inten»tus Leonidas eam in nomine proprio licentiam sibi »sumere potuit. Scilicet in Vat. Cod. et quatuor Pla»nudeis, quos sequuntur editiones veteres, οὐ τόσον »'Αθάμας ἐπεμήνατο. Stephanus primus edidit: οὐ τόσον »οὐδ' 'Αθάμας. Potuisset, meo quidem judicio, melius, »οὐχὶ τόσον 'Αθάμας.« *Br.* Cl. *Meinecke*, computatione instituta, invenit, non esse ἰσόψηφον. *Archiae* ingenium refert. Initio fortasse scribendum οὐ τόσσον 'Α. Posterior syllaba in τόσσον propter caesuram producitur. Sic *Opsopoeus* habet. — Zelotypiam insaniâ graviorem esse, docet ex comparatione Athamantis cum Medea. — V. 2. *G. Wakefield* Sylv. crit. IV. p. 180. malit ἐτεκνοφόνει. *caedem liberorum meditatur.* *Suidas:* φονᾷν. ἑτοίμως πρὸς τὸ φονεύειν ἔχειν.

¶. 197.] XXXII. Cod. Vat. p. 508. Plan. p. 172. St. 251. W. Ad hominem, nescio quem, qui in convivio lautiores cibos in fine epularum apposuerat. — V. 1. πείθω. languente stomacho et plura recipere recusante. πλήθω notaverat *Casaubonus* in Schedis. — V. 2. οὔθατα. In deliciis habebant Romani. Vide *Castellan.* de Carn. Esu L. II. 2. Thesaur. Gronov. T. IX. p. 385. sq. — ἄρτα. Vat. Cod. quod probabat *Salmasius* in not. mstis. ἄρτα vocari τὰ τεμάχη, quia suspenderentur. — τεμάχη χοίρων. frusta suillae. — V. 3. ἐργοπόνοισιν. *agricolis.* vox alibi vix obvia. ἔργον de agris cultis poëtae usurpare solent. Cf. *Inspp. Hesych.* v. ἔργα p. 1417. Suspectum tamen fuit vocabulum *Casaubono*, qui adscripsit ἀγροπόνοισι. Frequenter ἔργον et ἀγρὸς per-

mutantur. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 732. — Pro μετὰ Vat. Cod. vitiose μέγαν legit.

XXXIII. Cod. Vat. p. 202. Bis legitur in Planud. p. 416. et 428. St. 551. et 562. W. „Leonidae tribuit „Vat. membr. itidem in duobus Plan. codd. Leonidae „adscriptum, sed etiam in sexto libri capite positum, „cui titulus Ἰσόψηφα. Sic inverso ordine legitur: Ἐκ „σφετέρης τυφλὸς ἦν παλάμης, καὶ γίνετο πόσσις Μητέρι, καὶ „τεκέων ἦν πόσις Οἰδιπόδης." *Br.*

XXXIV. Cod. Vat. p. 359. Λεωνίδου. Plan. p. 4. St. 8. W. Historia de coeco et claudo. Idem argumentum tractavit *Plato jun.* Tom. I. p. 175. *Philipp.* Ep. LXIX.

XXXV. Cod. Vat. p. 415. *Leonidae Alexandrino* tribuit, quod in Plan. p. 7. St. 12. W. *Archiae* tribuitur. Miles fortissimus, gravi morbo laborans, ensem sibi in pectus adigit. — V. 1. ὃν πόλεμος. is, cui Mars prae timore pepercit. Frigida hyperbole. — V. 2. θλίβομ' ἐν. Vat. Cod. — ἐν ἰδίῳ πολέμῳ. Morbum indicat, tanquam bellum, quod quis cum sua ipsius natura gerit. — ὅλος. Edd. vett. ὅλως, usque ad Ascens., quae ὅλος dedit. — Similem de Aelio Romano historiam narrat *Apollonid.* Ep. XII. *Philipp.* Ep. XXV.

XXXVI. Hoc quoque carmen in Cod. Vat. p. 414. *Leonidae* nostro adscribitur, cum in Plan. p. 43. St. 63. W. iterum sit *Archiae.* Hoc verius puto. Videtur erratum esse ab eo, qui Vat. Cod. concinnavit, ut in hoc capite *Leonidae* quaedam cum *Archiae* carminibus confunderet. — Scriptum est in boves, navibus trahendis adhibitos. — V. 1. εὐάροτρον ex Lect. Aldinae pr. in Ald. sec. et tert. venit. — V. 2. κὰκ. Vulgo. κὴν πόντου. Vat. Cod. — ἐφελκόμεθα. Plan. Nostra lectio, quam Vat. membr. praestant, unice vera. Boves navigia ex ponto ad litora trahunt; hinc ἀφελκόμεθα. — V. 3. ἔργα γὰρ

εἰρήνης. Vitium his verbis inhaeret, a nemine interpretum animadversum. Boves, naves trahentes, Non terram solum aramus, inquiunt, sed rei nauticae quoque navamus operam. Didicimus enim opera pacis. — Quae sunt, quaeso, illa pacis opera, εἰρήνης ἔργα? Navium certe e ponto trahendarum negotium non majori jure *pacis opus* vocetur, quam aratio. Huic difficultati ut obviam irent interpretes, verba, ἔργα γὰρ εἰρήνης δεδιδάγμεθα, sic explicare conati sunt: At huic negotio non sumus nati. Pacis enim opus (arationem) didicimus. Sed, ne quid dicam de enuntiationis illius ellipsi, quae in hoc contextu nullo modo ferri potest, ne sic quidem bene procedit interpretatio. Quid est enim, quod aratio eximie appelletur εἰρήνης ἔργον? cum praesertim navigatio quoque non belli solum causa suscipiatur, sed multo saepius ob merces arcessendas commutandasque. Hinc apparet, quanti facienda sit Scholiastae interpretatio: αἱ γὰρ τριήρεις ὡς ἐπὶ τὸ πλέον ἐπὶ ναυμαχίαν εἰς τὴν θάλατταν ἕλκονται. λέγει οὖν ἄρα, ὅτι τῆς πολιορκουμένης οὐκ ἔξεστιν ἀροῦν καὶ τὰ περὶ γεωργίαν ἐκπονεῖσθαι ἀνθρώποις. Unde is, qui hoc scholion concinnavit, noverat, de triremibus agi? — Sed ne longum faciam, scribendum videtur:

ἔργα γὰρ εἰρεσίης δεδιδάγμεθα.

En, naves ex ponto adducimus; jam enim rem nauticam didicimus facere. Hanc lectionem sequentia confirmant. Quum nos mare sulcemus, boves inquiunt, delphinos nostram vicem arare par est. — Similis argumenti Epigr infra legitur inter *Philippi* Ep. XXVII. — V. 4. γαίης Vat. Cod.

¶. 198.] *XXXVII.* Vat. Cod. p. 310. sq. τοῦ αὐτοῦ. Praecedit Ep. *Leonidae Tarentini* LXXXII. Huic igitur reddendum. In Plan. p. 213. St. 310. W. gentile non additur. Supervacaneum esse ait sumtum circa moni-

menta, quae defunctos non juvent, sed onerent. — V. 1. γαίης μικρὴ κόνις. *exigua pulveris munera.* — V. 2. ἐπιθλίβοι. Mausolo de monimento ipsi exstructo glorianti respondet *Diogenes* ap. *Lucian.* M. D. XXIV. 2. T. II. p. 217. ed. bip. τὸ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅτι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. — V. 3. οἵ με θανόντα. Haec sic expedire conatus est *Brodaeus*: *mihi cippi et elogii vice erit posteritas, cui mei memoriam relinquens humo me attollam.* Sensus, per se quidem minime ineptus, quomodo ex graecis verbis elici queat, non video. Si οἱ est pro οὗτοι, (hi me defunctum scient, noverint,) primum non apparet, ad quos referendum sit pronomen; nec τοῦτο sensum habet idoneum. Codices nihil juvant. In Vat. habetur: γνώσονθ' Ἀλκάνδρῳ. *Jos. Scaliger* Ἀλκάνδρου emendavit; utinam et reliqua expedire suscepisset! In Ed. pr. Ἄλκανδρος. Hoc fortasse verum. Scripserim equidem:

οἵ με φιλοῦντες
γνώσοντ', Ἄλκανδρος τῇδ' ὅτι Καλλιτέλευς.

Qui me amant, scient, quamvis nullo elogio edocti, *hic Alcandrum Callitelis filium jacere.* Sensus certe bonus, quamvis veritatem lectionis φιλοῦντες praestare non ausim.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 293. Plan. p. 286[a]. St. 414. W. In Bianorem, filiae duodecim annorum cippum inscribentem. — V. 2. πότμον ὀφειλόμενον. quos eum secundum naturae leges et ordinem praecedere fas erat. πότμον ex Vat. Cod. receptum. Vulgo τύμβον. — V. 4. ἀλλ' Ἀΐδῃ. Vide similia ad *Meleagr.* Ep. CXXV.

XXXIX. Cod. Vat. p. 253. Λεωνίδα ἢ Ἀντιπάτρου. Uni *Leonidae* inscribit Plan. p. 218. St. 317. W. Elegans hoc Epigramma nisi *Antipatri* est, Alexandrino certe *Leonidae* tribui nequit. Timon loquitur, praetereuntibus mala imprecatus. Conf. Ep. *Callimachi* XXXIX.

— V. 2. μήθ' ὅστις, μή τινος. Vulgo. In vita Platonis edita in Bibl. Lit. et Art. V. p. 14. haec sic leguntur sine auctoris nomine: Τήνδε σὺ τὴν στήλην παραμείβεο· μήτε με χαίρειν Εἰπὼν, μηδ' ὅστις, μή τινος, εἰρόμενος. — In Vat. Cod. ἐξετάσῃς a man. sec. — V. 3. Quod ni feceris, viam, quam instituisti, ne perficias, precor. Sin, ut volo, tacitus praeterieris, nec sic tamen perficias eam. Praeclara conversio ad Timonis in omnes odium significandum. — Notandum, ἀνύειν ὁδὸν h. l. esse simpliciter *ire*, *incedere per viam*, sive *festinare*, cum saepius *viam perficere* significet.

XL. Cod. Vat. p. 313. Ισιδώρου. Plan. p. 252. St. 365. W. Expressum ex *Theodoridae* Ep. XVI. Naufragus verba ad nautas facit. — V. 2. ἐπιπτοιεῦρει. Vulgo. ἐπιφωνέει. Vat Cod. et sic Aldus in Cod. scriptum invenerat. Stephan. Ascensianae lectionem sequitur, quae ipsa Ed. princ. expressit.

XLI. Cod. Vat. p. 312. Λεωνίδου. „Male in Plan. „p. 261. St. 376. W. ultimum distichon a superioribus „avulsum. Περιστερὶς nomen est matris duobus liberis „orbatae: in Vat. Cod. scriptum Περιστερή. Hoc etiam „Leonidae Tarentini esse credo.“ *Br.* In marg. Wechelianae legitur: Θεοκρίτου Συρακουσίου. Est in puellam septem annorum, quae fratris bimuli desiderio exstincta est. — V. 2. πολιῆς. Vulgo. In marg. Wechel. πρωλῆς notatur. Et sic Vat. Cod. Vulgatam reponendam judicat *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 34. Totum hoc hemistichion vehementer languet. — V. 5. Περιστερή. Cod. Vat. ut Aldus quoque in Cod. reperit. In marg. Wechel. notantur haec: γρ. (ὥς λέγει τις) καὶ αἲ αἲ ἐλεεινὰ, ἀνθ' ὧν ἄλλος ἂν λέγοι, αἲ ἐλεεινὰ, καὶ ἑξῆς παθοῦσα, καὶ οὕτω τὰ λοιπά. — V. 6. ἀνθρώπους. Vat. Cod. — Ad τὰ δεινότατα in marg. Wechel. habetur: γρ. καὶ λυγρότατα.

S. 199.] *XLII.* Cod. Vat. p. 414. τοῦ αὐτοῦ (*Leon. Alex.*). Plan. p. 103. St. 158. W. Ἀρχίου. In Hecatony-

mum furem, vite usque ad necem verberatum. Bene monuit *Brodaeus*, Hecatonymum illum militem videri gregarium. Milites enim vite caedebantur. Vide *Pichenam* ad *Taciti* Annal. I. 23. et praecipue *Fabricium* ad *Dion. Caff.* T. II. p. 798. Caterum Draconis et Solonis leges uvarum furibus mortem destinabant. *Alciphron* L. III. Ep. XL. μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἳ τοὺς μὲν κλέπτοντας σταφυλὰς, θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικαίωσαν, τοὺς δὲ κ. τ. λ. ubi vide *Bergler*.

XLIII. Cod. Vat. p. 293. Ἰσόψηφον. Plan. p. 209. St. 305. W. — V. 2. „Vat. Cod. et Planudeae plures bis „Δικαιοτέλους. Utrum verum sit, viderint, quibus otium „fuerit, calculum subducere notarum. Nam hoc, ut „fere omnia, ἰσόψηφον est." *Br.* Cl. *Meinecke*, experimento facto, literarum summas in utroque disticho sibi non respondere invenit. — V. 1. Δαίμων Ἀργεῖος. Has voces cippo insculptas fuisse apparet. Δαίμων nomen proprium est viri, ejusque Argivi. Quaerit viator, quis ille fuerit; an forte idem cum Dicaeotelis fratre. — Reliqua expedita sunt. — δαίμων *Brodaeus* de daemone quodam accepit; sive Echo sic appellari existimavit. Utrumque perperam. Pro ἐπ' ἠρίῳ vide an ὑπ' ἠρίῳ legendum sit.

CAPITONIS DISTICHON.

Capitoni hoc distichon tribuitur auctoritate Cod. Vat. p. 98. In Plan. p. 481. St. 625. W. *Nicarcho* inscribitur, et conjunctum est cum Ep. *Archiae* II. Separanda esse haec disticha, viderat *Huet.* p. 48. et *Jos. Scaliger* in not. msc.

CORNELII LONGINI EPIGRAMMATA.

¶. 200.] *I.* Vat. Cod. p. 174. Plan. p. 420. St. 555. W. Leonidas, pauper, sed justus, Veneri sacrum facit. Idem argumentum exornavit *Gaetulicus* Ep. III. ubi vide not. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. I. p. 92. in ἀκραιφνοῦς. ἀκηροφανοῦς. οἱονεὶ ἀβλαβοῦς. κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. Nihil hac interpretatione ineptius. ἀκραιφνὴς derivandum ab ἀκέραιος, κεράω. *non mixtus, purus.* Hinc πενίη ἀκραιφνὴς, ut ἄκρητος, *magna paupertas. Hesych.* ἀκραιφνής. καθαρός. ἀκριβής. ἀληθής. *Heliodor.* V. p. 224. ἀμεθύσου δὲ Αἰθιοπίδος ἀκραιφνὴς μὲν καὶ ἐκ βυθοῦς ἐαρινή τις ὥρα πυρσεύεται. — Magna, sed justa, paupertas Leonidae, ut Menae illius Horatiani I. Epist. VII. 56. *tenui censu, sine crimine noti.* — V. 2. Κύπρις. Vat. Cod. — V. 3. ἐπὶ φυλλίδα. Vat. Cod. *Suidas* T. I. p. 841. ἐπιφυλλίδα. μικρὸν βοτρύδιον. Vide *Schol. Aristoph.* Ran. 92. Uvae sunt parvae, nullius pretii, quas vindemiatores relinquunt.— V. 4. ὑδρύπεπα. Sic Vat. Cod. et Planudeae quatuor. „δρύπεπα praeferebat Salmas. veteris atticismi vocem „esse notans. At diversa sunt δρυπέτης et δρυπεπής, de „quorum permutatione videndus Pierson ad Moerin „p. 121. Scholion in Cod. Ja. Lascaris: δρύπεπα. ἐλαίαν, „τὴν ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθεῖσαν. ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχάς. Unde „videre est, recte a Kustero Suidam emendatum fuisse „in δρυπέπης, qui tamen non audiendus, quando hic ait „reponi debere δρύππαν." *Br.* De discrimine inter δρυπετεῖς et δρυπεπεῖς disputavit etiam *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* IV. p. 313. Illas enim esse olivas ob maturitatem deciduas; has autem, quae in arbore ad maturitatem pervenissent. Sunt tamen, qui semper δρυπεπεῖς scribendum existiment, unde Latinorum *drupa* originem duxit. Vide ad *Phaniae* Ep. V. — ἀλκαστον. Olivam

ἁλινηχέτειραν vocavit *Gaetulicus* l. c. Ceterum δρύπεπτα h. l. legitur in Ed. Fl. et Ald. pr. δρύπετα in Ald. sec. et tert. Asc. et Steph. — τὴν νομίην Vat. Cod. a pr. man. — V. 5. επ. τὴν κ. Vulgo et in Vat. Cod. — Vini libationem affert, unde faecem delibavit, et quidem ἀσάλευτον, cado vel poculo non commoto, ne scil. faex cum vino commisceretur. — V. 6. νέου. Ed. Flor. — V. 7. Si me a paupertate servaveris, majoribus tibi hostiis litabo. Quare festina, precor, o Diva, me opulentiorem facere, ut mox lautiora a me accipias munera.

II. Desideratur hoc carmen in Vat. Cod. ut fere omnia quae in artis opera conscripta sunt Epigrammata. Plan. p. 313. St. 453. W. Phasis laudatur, quod Cynegirum non, ut alii, manibus privatum pinxerit. Statuae Cynegiri sine manibus meminit *Lucian.* in Demonacte p. 1013. Eundem in Poecile fuisse pictum, ait *Plin.* L. XXXV. 34. p. 690. et alii, quos laudat *Wernsdorf.* ad *Himerii* Or. X. 2. p. 564. sq. Idem loca veterum de Cynegiri facinore excitavit ad Or. II. 21. p. 404. — V. 1. Κυνέγειρε. Hunc pedestris orationis scriptores κυναίγειρον appellare solent. Vide *Wessel.* et *Valcken.* ad *Herodot.* L. VI. 114. p. 491. Vulgo legitur Κυνέγειρε τὸν ὡς Κ. quod *Brunckius*, ex ingenio procul dubio, sed parum feliciter, mutavit in καθώς. Mihi emendandum videtur minima mutatione:

Οὔ σε, μάκαρ Κυνέγειρ', ἐτύμως Κυνέγειρον ἔγραψε
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς σ' ἄνθετο σὺν παλάμαις.

Phasis, pictor, Cynegirum, cui hostium navem manibus retinenti utraque manus amputata est, non tamen mutilum, ut post nobile illud facinus *revera* fuit, sed integris manibus pinxerat. Idque non sine causa idonea. Prudentissimus enim pictor eum manibus noluit privare, qui per manus suas immortalem nactus est gloriam. ἐτύμως ἔγραψε, *vere et ad vivum expressit.* ut *Erinna* Ep. I.

ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,

αἴκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἦς Ἀγαθαρχὶς ὅλη.

Theocrit. Eid XV. 81. ποῖοι ζωγράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν· Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ad quem verſum *Valckenar.* poteſtatem verbi ἐτύμως illuſtravit p. 375. A. — V. 4. τῶν χειρῶν. Vulgo. τὸν ex *Stephani* emendatione receptum eſt.

PARMENIONIS MACEDONIS EPIGRAMMATA.

¶. 201.] *I.* Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 65. St. 94. W. In Epigrammate brevitatem ſectandam eſſe. Vide *Cyrilli* Ep. T. II. p. 491. *Plato* de Legg. L. XII. p. 958. E. de iis, quae circa ſepulturam curanda ſunt, agens, λίθινα ἐπιστήματα ait, μὴ μείζω ποιεῖν ἢ ὅσα δέχεσθαι τὰ τοῦ τετελευτηκότος ἐγκώμια βίου, μὴ πλείω τεττάρων ἡρωϊκῶν στίχων. — V. 1. φαμί. Vat. Cod. — V. 2. σταδίῳ. Paroemiace dictum. Dolichos quatuor et viginti ſtadia continet, ſecundum *Suid.* v. δολιχός. Sed vide *Kuſterum.* Ad rem praeſentem nihil facit, quot ſtadia τοῖς δολιχοδρόμοις percurrenda fuerint; ſenſus vel ſic perſpicuus. — V. 3. ἀνακυκλοῦνται. Vat. Cod. — Dolichodromis ſtadium ſaepius percurrendum. — Ad ἐλαυνόμενος repetendum videtur δρόμος. In ſtadio curſus, celeri impetu peractus, nonniſi una reſpiratione indiget.

II. Cod. Vat. p. 93. Plan. p. 480. St. 624. W. — V. 1. ἐς Δ. Vat. Cod. — ἔρευνας. Edd. vett. — μὴ τρέσῃς. Conqueritur Jupiter ap. *Lucian.* D. D. II. 2. quod a mulieribus non ametur: ἀλλά με δεῖ — κρύπτειν ἐμαυτόν; αἱ δὲ τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

III. Cod. Vat. p. 93. Plan. p. 480. *St.* 624. W. — V. 1. χρυσοῦ. Elegans aposiopesis: ἀντὶ χρυσοῦ εἶχε. ut ap. *Lucian.* D. D. XV. 2. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην. — Fabulam de Jove *Parmenio* interpretatur, ut supra *Antip. Theſſ.* Ep. III. — δοκέω δ', ὅτι καὶ Δανάῃ Ζεὺς Οὐ χρυσὸς, χρυσοῦς ἦλθε φέρων ἑκατόν.

IV. Cod. Vat. p. 517. Παρμενίωνος. Edidit *Reiske* ex Schedis Lacrozianis in Not. Poët. p. 257. ubi Παρμένιδος inscribitur. In pauperem quendam, qui, ne fame consumeretur, cum vetula cubabat; at, in vetulae amplexibus haerens, famem minus gravem existimabat. Rhetor ille ap. *Lucian.* T. III. p. 26. ed. *R.*, qui vetulam duxerat, τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα ait, τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. Facit huc *Athen.* L. XIII. p. 584. B. Παρασίτου τινὸς ὑπὸ γραὸς τρεφομένου καὶ τὸ σῶμα εὖ ἔχοντος, χαριέντως, ἔφη, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι. τί οὖν οἴει; εἰ μὴ ἐδευτεροκοίτουν; τῷ λιμῷ ἄν, ἔφη, ἀπέθανες. — V. 2. δ'. εἰ τὰ δυνηρότερα. Vat. Cod. Noſtrum habet *R.* Malim praeterea:

ἡ κοίτη δ' ἔστ' ὀδυνηροτέρα.

— V. 3. Priore loco Vat Cod. εὔχετο, altero ηὔχετο exhibet; *R* bis εὔχετο. Equidem bis ηὔχετο ſcripſerim. — V. 4. Φυλλίς. *Reisk.* Nomen Φίλλις ſupra legitur ap. *Perſium* Ep. VIII. — *Ibi.* Vide, quaeſo, pauperis hujus pueri inconſtantiam, animique levitatem. — V. ἀκληρας ſic uſus eſt *Homer.* Od. λ. 488. ubi Achilles, βουλοίμην, ait, ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

¶. 202.] *V.* Anth. Plan. p. 333. St. 473. W. Junonis hoc ſignum, Polycleti opus, in ſolio ſedentis, ex auro et ebore concinnatum, memorat *Pauſanias* L. II. 17. p. 148. — V. 1. ὄμμασιν ἀθρήσας. Artifices, qui deorum ſpeciem cum praeſtanti arte expreſſerunt, deos ipſos vidiſſe dicuntur; ut in *Platon.* Ep. IX. ubi Venus,

Venus, simulacro suo Cnidi conspecto, ποῦ, ait, γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης; — V. 2. ὅσην. Nisi ad magnitudinem et amplitudinem statuae referendum est, quod mihi optimum videtur, de iis divini corporis partibus accipi debet, quas Polycleto videre licuisset. Erat autem illud signum μεγέθει μέγα, *eximiae magnitudinis*, ut *Pausanias* ait. *Arnaldus* in Anim. Crit. p. 15. ὅσην pro οἵην positum existimat; quod an fieri possit, dubito. — V. 3. κάλλος ἔδειξεν. Haud scio, an haec obversata sint *Maximo Tyr.* Or. XIV. p. 260. ed. *R.* μηδὲ αὖ τὴν Ἥραν, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε, λευκώλενον, ἐλεφαντόπηχυν, εὐῶπιν, εὐείμονα, βασιλικὴν, ἱδρυμένην ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου. — ὅσον θέμις. *Plato* Ep. XI. Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν, ἃ μὴ θέμις. *Anacreon* Od. LI. 9. de Venere disco insculpta: ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν, χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι, Μόνα κύμασιν καλύπτει. *Democrit.* infra p. 260. item de Venere Anadyomene: στέρνα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις. *Libanius* in Opp. T. II. p. 667. C. ἔδειξε δὲ Ἀκταίων, ἰδὼν, ἃ μὴ θέμις. Idem p. 727. C. τὰ δὲ μετὰ τὸν μαζὸν συνέχει ζωστὴρ, οὐκ ἐῶν τὸ πλέον ὑπορεῦσαι παντάπασι, καὶ παρασχεῖν ἀνδρῶν ὀφθαλμοῖς, ἃ μηδὲ γυναῖκα θέμις ἰδεῖν. ut h. l. emendavit *J. Pierson* in Verisim. p. 85. — μορφαί. *forma singulorum membrorum sub palla latentium* explicat *Heynius* in Comment. X. p. 105.

VI. Plan. p. 334. St. 474. W. In Nemesin Rhamnusiam. Unice huc facit, ad Epigrammatis argumentum explicandum, *Pausan.* L. I. 33. p. 81. Δοκεῖ δὲ καὶ τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς θεοῦ ταύτης (Νεμέσεως)· καταφρονήσαντες γὰρ σφίσιν ἐμποδὼν εἶναι τὰς Ἀθήνας, ἑλεῖν λίθον Πάριον, ὃν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις ἦγον ἐς τροπαίου ποίησιν. τοῦτον Φειδίας τὸν λίθον εἰργάσατο, ἄγαλμα μὲν εἶναι Νεμέσεως. Conf. *Theaeteti* Ep. IV. Ep. ἀδέσπ. CCLVII. *Meursium* de Popul. Att. v. Ῥαμνοῦς. — Alii hanc statuam Phidiae, alii Agoracriti opus esse dicebant. Cf. *Junium* in Catal. Pict. p. 8. — V. 3. ἐνδι-

κος. Persarum superbia et insolentia pro merito punita. — V. 4. σοφίης. Peritiam in artibus significare videtur; ut passim. Vide ad *Anacreont.* Ep. III. V. I. I. p. 197. sq.

VII. Cod. Vat. p. 367. Plan. p. 70. St. 102. W. In novercas. Cf. inprimis Ep. ἀδέσπ. CCCCXXX. Fortasse Hippolyti imago quaedam huic disticho occasionem dedit. — V. I. χόλος. Novercae malus in privignos animus nunquam non ira incitatur. Si Cod. praeberet νόος, id non spernerem. *Euripid.* Alcest. 309. Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.

VIII. Cod. Vat. p. 374. sq. In Plan. p. 120. St. 173. W. *Antipatro Thessalonicensi* tribuitur. Eandem historiam narrat *Leonid. Alex.* Ep. XXIII. — V. I. μέτωπα. de tecto despiciens, super τὰ μέτωπα incubuit. — V. 2. μοῖραν vulgo. quod non habet, unde pendeat. *Br.* recepit lectionem Cod. Vat. μοῖρα ἄφοβον, χρῆμα scil. Infantes mortem non timent, non magis ac pericula. — V. 3. ἐξόπισθε et μετέστρεψε. Vat. Cod.

IX. Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 7. St. 12. W. In trecentos illos Spartanos, qui Persis ad Thermopylas restiterunt. In Ed. pr. hoc carmen ἄδηλον. *Parmenionis* nomen in Cod. invenit Aldus. — V. I. ἀμειφθείσαισι κελεύθοις. Viis terrae marisque commutatis, terrâ nimirum navibus, mari pedestri itinere transmisso. In hoc Persarum itinere exornando veteres scriptores inter se certarunt. Inprimis huc facit *Isocrates* in Paneg. c. 25. qui Xerxen eo insolentiae progressum esse ait, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. quod expressit *Cicero* de Fin. II. 112. Xerxen *maria ambulasse, terram navigasse* dicit. *Virgil.* Culex 32. *Non Hellespontus, pedibus pulsatus equorum, Graecia cum timuit venientes undique Persas.* *Lucan.* L. II. 672. *Tales fama canit tumidum super aequora Persen Construxisse vias — Incessitque fretum rapidi super Helles-*

ponti, Non Eurum Zephyrumque timens: quum vela ratesque In medium deferret Athon. Anth. Lat. T. I. p. 190. *Idem commisit longo duo litora ponte Perses, et fecit per mare miles iter.* — V. 3. τριστοῖς. Cod. Vat. — ἔστεγεν. cohibuit, sustinuit. Hoc sensu *Diodor. Sic.* XI. 25. οὐ μήν γε τὴν ὁρμὴν καὶ βίαν τῶν Ἑλλήνων ἔστεγεν οὐδὲ τὸ κατεσκευασμένον τεῖχος. Plura exempla pete, si libet, ab *Elsnero* in Obss. sacr. T. II. p. 119. — αἰσχύνεστ' vett. quaedam. αἰσχύνησθ' Ald. tert.

¶. 203.] X. Cod. Vat. p. 364. Plan. p. 14. St. 25. W. Se paucis contentum impatientemque contumeliae regum non sectari coenas, poëta confirmat. Conf. *Martial.* L. II. Ep. 53. — V. 1. λιτὸν σκέπας. *toga, quae defendere frigus, Quamvis crassa, queat.* *Horat.* I. Serm. III. 14. *Hesych.* σκέπας. σκέπη. ad quem *Toup.* in Em. in Hesych. I. p. 286. laudat *Porphyr.* de Abstin. IV. 12. p. 159. ζωσάμενοί τε σκέπασι λιτοῖς. — οὐδὲ τραπέζαις. *Ammian.* Ep. XXV. μή σύ γ' ἐπ' ἀλλοτρίης, ὤνθρωφ', ἴζοιο τραπέζης. — V. 2. ἄνθεα. Ut cicadae, poëtae flores pascuntur. — V. 3. παρ' ὀφρύν. nutum divitis observans et horrens, ut *Horat.* ait I. Ep. XVIII. 11.

XI. Cod. Vat. p. 374. Plan. p. 10. St. 19. W. ubi *Aldus* in Cod. invenit Παρμενίδου, quod inde in Ald. sec. et tert. fluxit. — Lusus est verborum in κόρις et κόρος, ἐκκορίζειν et κορεῖν, quem explicuit *Alberti* ad *Hesych.* v. ἐκκορεῦσι. φθείρουσι. ἐκκαλλύνουσι. — Cimices usque ad fastidium de me saturati sunt; at ipse quoque saturatus, i. e. fatigatus sum cimices perdendo et everrendo. — κόρις pro κόρεις.

XII. Cod. Vat. p. 243. Planud. p. 239. St. 347. W. Habet etiam *Suidas* v. φάτις T. III. p. 584. ubi φθεῖσθαι legitur, ut in Vat. Cod. — Respicitur ad oraculum, Alexandro ab invita Pythia datum. *Plutarch.* Vit. Alex. c. 14. Αὐτὸς ἀναβὰς βίᾳ πρὸς τὸν ναὸν εἷλκεν αὐτήν. ἡ δ' ὥσπερ

ἐξηττημένη τῆς σπουδῆς εἶπεν· ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ. Cf. Ep. ἀδέσπ. T. III. p. 28. XLV.:

Ἄφθιτε Κωνσταντῖνε· θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσπῃ·
τῶν γὰρ ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

XIII. Cod. Vat. p. 233. „Ad oram libri sui e Vat. „Cod. descripsit Salmasius." *Br.* In puellam Helenam, luctu de fratris sui morte consumtam. Ejusdem fere argumenti Ep. *Leonidae Alex.* XLI. — V. 1. ἀδελφῷ. Vat. Cod. — V. 2. „τὴν κρωκαλῆς ἔφθασε. Reposui δειλῆς. „Scribi etiam potest ῥαδαλῆς. Hesych. ῥαδαλόν. ἁπαλόν. „Hoc cod. scripturae propius accedit: magis placet ta„men prior emendatio." *Br.* — V. 3. εἰς δὲ γάμους. Vat. Cod. quod *Salmasius* inter describendum emendasse videtur. Certa emendatio, ut apparet ex *Erinnae* Ep. III. Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CXXV. Vol. I. 1. p. 140. -- τὰς γαμ. ἐλπίδας. Sponsorum spes non, ut alias fieri solet, puellae nuptiae praeciderunt, sed mors evertit. *Anyte* Ep. XXII. ἀλλ' ἐπὶ πάντων (νυμφίων) Ἐλπίδας οὐλομένα Μοῖρ' ἐκύλισσε πρόσω.

XIV. Cod. Vat. p. 234. Plan. p. 260. St. 375. W. Expressit *Eutolmius* Ep. IV. T. III. p. 8. — V. 2. διπλόα. Duriuscule dictum. Sensus est: Helena fratris mortui desiderio exstincta est. Hinc duplex matri luctus, quae ob puerum et puellam tumulum lacrymis suis irrigavit. — V. 4. ἡ πάντων ἐλπίς. omnes, qui se eam ducturos esse speraverant.

Ex Lect. p. 177.] *XV.* Hoc Epigramma, quod an integrum esset dubitabat *Br.*, exstat in Vat. Cod. p. 507. ubi initio non, ut in ap. Buheriano, αὐτῇ σῇ, sed αὔταρτις legitur. Nomen proprium viri desideranti *Brunckio* prorsus accedo. Hoc autem quod fuerit, haud facile dictu sit. Ad sensum tamen carminis nihil plane refert,

quomodo appellatus fuerit is, de quo hoc carmine agitur. Fortasse scribendum:

Αὐτοκλῆς γήμας Πιθάνην τὴν γείτονα, ῥέγχει.

Autocles Pithaniam, impudicam mulierem, duxerat, non ut eam pro uxore haberet, — nihil enim impedit, quominus totam noctem stertat — sed ut ipsa habeat, cujus nomine flagitia sua tegat et occultet. In hujus officii mercedem Autocles largiter nutritur. Tali conditione fuit Pausimachus parasita, quem ὑπό τινος γραὸς τρεφόμενον *Philoxenus* dicebat τοὐναντίον πάσχειν τῇ γραὶ συνόντα· αὐτὸν γὰρ ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. *Athen.* L. VI. p. 246. B. — V. 3. μὴ πλεῖν, μὴ σκάπτειν. Fere paroemiacum. *Lucian.* T. III. p. 222. Bip. τυχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. — V. 4. ἀλλοτρίᾳ cum *Br.* legendum.

Parmenonti, qui *Parmenio* esse videtur, Vat. Cod. tribuit Ep. ἀδεσπ. CXXI.

ANTIPHANIS MACEDONIS
EPIGRAMMATA.

T. 204. (male in Ed. Lipſ. marg. 240.)] I. Cod. Vat. p. 157. Ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ Ἠνοῦς. Sic nomen puellae etiam in contextu Epigrammatis scribitur. Vulgatum λουσαμένη emendatum ex Vat. Cod. ubi tamen haec ipsa lectio superscripta voci λυσαμένη. Sic jam *Jos. Scaliger* emendavit in not. msc. — Puellae venustae illecebrisque suis omnes allicienti Venus cestum suum tribuisse videbatur. *Liban.* T. II. p. 710. ἐοικέ τὴν κόρην τὸν τῆς Ἀφροδίτης κεστὸν διαζώννυσθαι, καὶ διὰ τοῦτον τοὺς νέους θηρᾶν. ut haec emendavit *Abresch.* in Lectt. Arist.

L. I. p. 5. Argutius etiam *Martialis* L. VI. Ep. 13. de Julia:

Ut Martis revocetur amor, summique Tonantis,
A te Juno petat ceston et ipsa Venus.

Prius distichon laudat *Suid.* in ἱμερόεντα T. II. p. 116. omissis verbis Ἰνὼ λυσαμένη. *Reiskius*, qui hoc Epigr. in apogr. Lips. invenit nr. 402., puellae nomine offensus, Νικὼ scribendum censebat. — V. 3. *Suidas* in θελξινόοις T. II. p. 170. — V. 4. Tu omnibus tuis illecebris in me unum usa es. Simile acumen in Ep. ἀδεσπ. LVII. ubi Amor puellae arcum et sagittam donasse narratur: — εἰς ἐμὲ τὴν φαρέτραν ἐξεκένωσε κόρη.

Ex Tom. III. p. 331.] I*a*. Cod. Vat. p. 553. *Antiphani* tribuit hoc carmen, quod in Plan. p. 19. St. 30. W. ἀδέσποτον est, ut etiam ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 531. 22. Gesn. 413. Grot. Hominem, omnibus animalibus infestum, ab omnibus odio haberi docet. — V. 2. παντολέτωρ. Vat. Cod.

II. Cod. Vat. p. 504. Hoc quoque carmen in Plan. p. 178. St. 261. W. ἀδέσποτον est. — Brevitas vitae nos admonet, ut tempore utamur, priusquam senectutis hiems ingruat. — V. 2. Verba κἢν — μένῃ arcte jungenda cum ὀλίγος χρόνος. Quae interposita sunt, alterius epitheti vim habent. Tempus ad vivendum concessum nobis et exiguum et saepe calamitosum est. Hoc *Euphron* queritur ap. *Stob.* T. XCVI. p. 526. 38.:

ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν,
πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς;

et *Antiphon* ap. eundem p. 530. 28. ἀλλὰ πάντα μικρὰ καὶ ἀσθενῆ καὶ ὀλιγοχρόνια καὶ ἀναμεμιγμένα λύπαις μεγάλαις. — In Vat. Cod. μένει soloece. — V. 3. καὶ μᾶλλον, ὀλίγος χρόνος scil. — δρμος Ald. pr. — *Horat.* I. Carm. IX. 15. *nec dulces amores Sperne, puer, neque tu choreas:*

Donec virenti canities abest Morosa. — V. 5. γήρως βαρὺ. Vat. Cod. Videtur legendum:

χειμὼν τοὐντεῦθεν γήρως βαρὺς —

postilla gravis senectutis hyems irruit. Plane sic *Ovidius*, quem apte comparavit *Brodaeus*, Metam. XV. 212. ubi vitae humanae tempora cum anni temporibus conferuntur: *Inde senilis hiems tremido venit horrida passu.* — V. 6. „στύσεις. Male in Planud. στήσεις. Haec saepe „permutata. Vide Guil. Canter. N. L. V, 3.“ *Br.* στύσεις Vat. Cod. — Nec puella, decem minis emta, ut arrigas, efficiet. — ὀρχιπέδη. Recte explicavit *Brodaeus*, (qui confert verba δεσμοπέδη, λαιμοπέδη, γυιοπέδη) de testiculorum torpore, quo perinde ac pedica constricti teneantur. ὀρχιπέδην tamen etiam scrotum significasse, apparet ex *Aristoph.* Avv. 142. ubi ὀρχιπεδᾶν, *scrotum manibus tractare*, occurrit. Vide *Schol.* *Grotius* hoc distichon sic vertit:

Bruma senectutis veniet cito: semitalento
Nil facies: nervos contrahet illa tuos.

III. Cod. Vat. p. 428. Edidit *Jensius* nr. 11. Anth. *Reisk.* nr. 662. p. 116. „Quum venustum hoc Epi„gramma, cujus exemplar circumferebatur valde cor„ruptum, a doctissimis viris, Ruhnkenio [Ep. crit. „p. 117.] et Toupio [Em. in Suid. p. 499.] emendatum „fuerit, quos non ubique sequor, operae pretium est, „Codicis lectiones accurate enotare.“ *Br.* Pro mortuo habendum esse, poëta ait, qui, lucro unice intentus, vino, cantui amorique non, dum possit, indulgeat. — V. 1. „Cod. λωτοῦ χέλυς. Male. λωτὸς est tibia; χέλυς ci„thara. Hac emendatione, quam praeceperat elegan„tissimus Ruhnkenius, nihil verius, ut mirer, Toupium „dedisse λωτοῦ μέλος.“ *Br.* Non *Toupii* est lectio, sed *Reiskii*, qui sic edidit. Similia junguntur ap. *Ovid.* Remed. Am. 753. *Enervant animos citharae, lotosque ly-*

raeque, Et vox et numeris brachia mota suis. Alexis ap. *Athenaeum* L. II. p. 47. C.:

'Επὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἴδῃς,
ἢ μὴ ποθοῦντ' ᾠδὰς, ποιητὰς καὶ μέλη,
τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸν ἥμισυν
ἀπολωλεκέναι νόμιζε, τὸν δὲ τῆς τέχνης
τὴν ἡμίσειαν· ζῶσι δ' ἀμφότεροι μόλις.

— V. 3. »παρθενικαὶ, κοῦροι. Sic perspicue Codex. Recte! »Puellae, pueri optime junguntur. In Gaulmini Cod. »sive e literarum compendio, sive e scribae ignorantia »πεῦκαι. Ineptae hae taedae multum excitarunt fu»mum.« *Br*. Male cl. Editor interpolati Apographi lectionem pro ipsa Codicis scriptura habuit. Membranae Vat. legunt: ἢ πεύκας, κοῦροι. Hinc *Reiskius* vehementer inepte conjicit: ἢ πεύκας κοῦφοι στέφανοι, μέρα λιτὰ δὲ δειπνῶν — *non leves pineae coronae; contra vero macris victitans moris*. — *Rubnkenius* eleganter: ἢ πεῦκαι, κοῦροι. Haec nimirum omnia ad comissationem spectant, ubi facibus locus, non minus ac corollis et unguento. *Charito* L. I. p. 5. 5. ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ φανερῶς μὲν οὐδεὶς ἐτόλμησεν ἐπικωμάσαι· κρύφα δὲ καὶ ἀλλήλως ἐπελθόντες σημεῖα κώμου ἦσαν καὶ κατέλιπον· ἐστεφάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔῤῥαναν, οἴνου πηλὸν ἐποίησαν, δᾷδας ἔῤῥιψαν ἡμικαύστους. — κοῦροι ad puerorum amores spectat, ad quorum limina comissationes habentur. Quare non est, ut cum *Toupio* corrigas: ἢ πεῦκαι, κῶμοι, στ... — Mox Vat. Cod. λεπτὰ, quo errore nihil in membranis frequentius. — V. 4. »Cod. »λατροπόδας πρώκτας. quod vere a Ruhnkenio emenda»tum, mutatione quam minima. Longius a veteri scri»ptura discedit Toupius scribens λάθρα πολυτρώκτας, »quod tamen elegans, et summo sagacissimi viri inge»nio dignum.« *Br*. Hic iterum interpolatum Apogr. imposuit cl. Editori. In Cod. Vat. habetur: λαθρόποδας τρώκτας. Sic quoque *Jensius* edidit, apud quem prae-

terea τρωκτὰς legitur. Nihil hîc igitur emendavit *Ruhnkenius*; (nam τρώκταις ille non dedit.) — τόκοι λαθρόποδες sunt usurae, quae sensim sensimque procedentes, patrimonium rodunt et consumunt denique. τρώκτης. ὁ ἐκ παντὸς κερδαίνων, οἷον ἀποτρώγων. *Suid.* Cf. *Eustath.* ad Od. p. 541. 24. et p. 582. 44. — Quo sensu autem τρῶκται χεῖρες accipiendae sint in recepta lectione, doctissimus Editor non explicuit. — τόκους χερσὶ τιθέναι foenerator dicitur, qui usuras digitis computat, sive, ut *Palladas* ait Ep. LXXXVI., ἐν δακτύλοισι τοὺς τόκους σφίγγει. — V. 5. Formulam, οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε, illustravit *Ruhnkenius* de homine perdito et desperato, laudans *Sophocl.* Antig. 1284. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. *Lysis* ap. *Jamblich.* de Vit. Pyth. 17. p. 62. εἰ μὲν ἂν μεταβάλοιο, χαρήσομαι· εἰ δὲ μή γε, τέθνακας. Hinc ἔμψυχον νεκρὸν mutuatus est *Lucian.* M. D. VI. 2. T. II. p. 143. Bip. — V. 5. „Cod. περίμνηστιν. Toupii emendationem recepi, „quae unice vera est; saltem elegantia sua aliorum co„gitationes superat. Nomen proprium hîc locum habe„re non videtur. Deridentur in genere foeneratores „avari omnes. Salmasius παράμνηστιν reponebat vel πα„ράμνηστον: *cujus obiter tantum meminimus, cujus sepul„crum praeterimus, a παραμνάομαι. vel cujus memoria „periit.* Quae quidem non unius sunt assis. In alia „deinde ivit. Nam in Plin. p. 859. hinc μνῆστιν pro „tumulo profert. ubi partem hujus versus sic laudat: „περὶ μνῆστιν δὲ παρέρπων.“ *Br.* Olim *Ruhnkenius* Περιμνήστην pro nomine proprio habuerat; in secunda autem Epist. criticae editione hanc lectionem rejecit, nec tamen aliorum post se conatus probans. *Reiskius* μεριμνητὴν suspicabatur. Equidem *Toupii* vestigia premens, legerim:

οὗτος ἐμοὶ τέθνηκεν ἀνήρ· νῆστιν δὲ παρέρπων — —

jejunum illud cadaver praeteriens. Antiphanes ap. *Athen.*

L. XIV. p. 662. C. ὁ σπλὴν ἐσφάχθω νῆστις, ἀπολεῖ μ' εὐνοεῖ. Attigit hoc vocabulum *Pierson.* ad *Moer.* p. 270. — V. 6. φάρυγξ. Cod. Vat. Apographa φάρυγας. — Qui ἐς ἀλλ. φάρυγας φείδεται, is est, quem *Horatius parcum ob heredis curam* vocat I. Epist. V. 13.

¶. 205.] *IV.* Cod. Vat. p. 531. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stobaei* Floril. T. X. p. 126. 15. Gesn. 71. Grot. Etiam hoc carmen avari foeneratoris stultitiam exagitat. — V. 1. ὁ χρόνος. Temporis progressus, ut usuram gignit, sic etiam canos et senectutem adducit. Inepte vulgo ἀπερχόμενον. Verior lectio ex Vat. Cod. recepta est. Ad sensum totius carminis comparandus *Horat.* II. Carm. III. 6. sqq. — V. 4. Hic quoque vulgata lectio γνώές τι μελισμάτιον ex Vat. membranis emendata est. γλαφυρὸν de oratione, carminibus etc. frequenter quidem usurpatur; at etiam de concinna specie, concinnis moribus apte dicitur. Vide ad *Antipat. Thess.* Ep. XXVIII. 3. — V. 5. μεγάλην διαθήκην. De Staberio quodam divite et avaro *Horat.* L. II. Serm. III. 91. *Quoad vixit, credidit ingens Pauperiem vitium, et cavit nihil acrius, ut si Forte minus locuples uno quadrante periret, Ipse videretur sibi nequior.* — V. 6. ὀβολῶν vulgo.

V. Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 137. St. 198. W. In Grammaticos invehitur, magna ingenia calumniantes, mediocria ad coelum efferentes. Cf. *Philipp.* Ep. XLIII. *Herodic.* T. II. p. 65. — V. 1. ῥιζώνυχα. Vat. Cod. Accusativus a ῥιζώνυξ (vide *Polluc.* II. 145.) hic locum non habet. — γένη ῥιζώρυχα Μούσης ἀλλοτρίης. Grammaticos designat, qui, cum ipsi nihil ex suo ingenio progignant, in alienis carminibus perscrutandis rimandisque versantur, nec tamen flores in Musarum hortis decerpentes, sed radices effodientes. — V. 2. σῆτες ἀκανθοβάται. Fuisse, qui ἀκανθοβόται corrigerent, notavit *Casaubon.* ad *Athen.* L. III. p. 186. 51. ipse tamen vulgatae unice favens. Cynulcus, unus interlocutorum in

Athenaei convivio L. III. p. 97. D. alium vituperat, quod omnia a reliquis prolata anxie perſcrutaretur, τὰς ἀκάνθας συνάγων, ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τραχεῖαν ὄνωνιν καὶ διατρίβων, ἄνθεων δὲ ἡδίστων μηδὲν συναθροίζων. *Hesiodus* ap. *Lucian.* T. III. p. 243. ed. *R.* οὐχ ὁρᾷς, ait, ὅσα τῆς ποιήσεως καλά· σκινδάλμους δὲ καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. Ap. *Philipp.* Ep. XLIV. Grammatici σῆτες ἀκανθολόγοι vocantur. σῆτες autem ſunt tineae, qui lanam chartasque arrodunt. Hinc ad Grammaticos translatum vocabulum. — V. 3. κηλῖδες. magnis ingeniis labem adſpergitis. — ἐπ' Ἠρίννῃ. Paucos verſus Erinna reliquerat, tales tamen, unde conjectura fieret, quid praeſtare potuiſſet, ſi ad maturos perveniſſet annos. *Euſtath.* ad Il. β. p. 247. 30. οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἐνάμιλλοι τοῖς Ὁμήρου. Conf. Ep. ἀδέσπ. DXXIII. Non omnes inter antiquos Criticos idem ſenſiſſe, ex hoc loco apparet. Et profecto Erinnam ob paucos verſiculos Homero aequare vel etiam anteponere, ridiculum. — κομῶντες, *glorianteſ.* Vide *D. Heinſ.* in Lectt. Theocr. c. X. p. 327. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 170. et 572. — V. 4. Καλλιμάχου πρόκυνες. *Philippus* eosdem Ζηνοδότου σκύλακας, Καλλιμάχου στρατιώτας appellat. Callimachum, ut illuſtrem aliquem Grammaticum, eumque in illuſtribus ſcriptoribus et poëtis judicandis non valde clementem, nominat. κύνες pro cuſtodibus, ſatellitibus, paſſim occurrunt. Vide inprimis *Ruhnken.* Epiſt. crit. I. p. 93. ſq. Procyon ante Canem oritur, eumque praecedit, multum Cani ſplendore cedens. Hinc intelligitur, cur Grammatici vocentur Callimachi πρόκυνες. — V. 5. ποσὶ ϛκ. Vat. Cod. — V. 6. Faceſſite vos, qui tanquam cimices poëtas canoros clanculum mordetis. κόρεις. *Horat.* I. Serm. X. 78. *Men' moveat cimex Pantilius?* — In his quid offenſioni eſſe poſſit, non video. Tamen *Bernardus* ad *Thom. M.* p. 549. εὐφρόνων ἀηδονίδων tentat; omnino male et contra metricas leges.

VI. Cod. Vat. p. 370. Planud. p. 72. St. 106. W. Pastor navis carinam fluctibus in litore agitatam videns, illam manu prehendit, infelici eventu; ipse enim illa carina in mare tractus periit. — V. 1. πλακτόν. Vat. Cod. et ἐπακτῆς. — V. 2. βλοσυρῆς. Vat. Cod. — V. 4. οὕτω. Vulgo. — V. 5. ἴσχε. omnes edd. vett. ἴσχεν. Steph. et Vat. Cod. male. — V. 6. δρυμοί. Ad pastorem referendum; *sylvae* enim pro *pascuis* frequenter ap. poëtas; λιμένες ad nautas, qui nave fracta perierant.

VII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 88. St. 130. W. Argumentum vide ad *Apollonid.* Ep. XI. — V. 4. ἀνδροφόνον. Vat. Cod. κηλίδ' omnes vett. usque ad Steph. — κηλὶς, τὸ μίασμα. *Eurip.* Iphig. T. 1200. εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος. *Sophocl.* Oedip. C. 1134. ᾧ τις οὐκ ἔνι Κηλὶς κακῶν ξύνοικος. — ¶. 206.] V. 5. κούραι. Nymphae, quae h. l. pro ipsa aqua ponuntur. — εἰς Βάκχον. Vide *Meleagr.* Ep. CXIII.

VIII. Cod. Vat. p. 398. Edidit *Jensius* nr. 135. Anth. *Reisk.* nr. 786. p. 168. Malus, arbor, cujus dimidia pars exaruerat, de invidia conqueritur, quod eruca unum, quod progenuisset, malum comederit. — V. 1. Ἡ. μέν. *Jens.* μεν. *Reisk.* Sic est in Cod. — Sed qui hic veram lectionem reposuit, in fine versus male scripsit κεῖνό γε λεύσσων (sive δεδορκώς), quae conjectura ex prava totius loci interpretatione enata est. Unice vera est scriptura Codicis. κεῖνο, τὸ ἥμισυ, illa pars, quae adhuc supererat (altera intermortua), unum malum progenuit in summo cacumine. Hoc carmen haud scio an *Longo* obversatum sit, qui L. III. p. 97. malum describit, cui γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι, καὶ ἓν μῆλον ἐπέκειτο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλόν. Hoc Daphnis decerpit, metuens, μὴ ἑρπετὸν φαρμάξῃ συρόμενον. — V. 3. κάμπη δένδρων. eruca, quae arbores laedit. Laudavit hoc distichon, ubi varias vocis κάμπη significationes illustrat,

Schneiderus in Peric. cr. p. 89. — καρποφόρος. Cod. — ἡ πτιλόνωτος. Dubiae ſignificationis vocabulum. πτίλα. πτερὰ ἁπαλά. *Heſych.* πτίλον. πτερὸν ἁπαλώτερον. *Suid.* De pluma uſurpavit *Sophocl.* ap. *Clem. Alex.* p. 716. Jupiter ἐπημφιεσμένος πτίλον κύκνειον. De pinna *Ariſtoph.* in Acharn. 1182. Priore ſignificatione ſi accipiendum eſt πτιλόνωτος, ad dorſum erucae pilis, tanquam lanugine, tectum reſpicitur: ſi alterâ, vox κάμπη de eruca intelligi nequit, ſed aliam quandam beſtiolam, tenuibus alis inſtructam, ſignificare debet. De inſectorum alis vocem πτίλον uſurpari, notavit *Schneiderus* in Lexic. p. 461. — V. 6. „In Cod. ſic ſcriptus hic verſus: πορθεῖ καὶ τούτους γηρὰν „ἀεί μ' ἔλεγεν. quae verba nec augur, nec Sibylla ex„poſuerint. Salmaſius tentabat: καὶ τούτοις κῆρας ἄγει „μελέας. in quibus parum eſt lucis, et adeo obſcurae, ut „novae potius obductae tenebrae quam veteres diſcuſ„ſae videantur. Audaciori conjectura locus ſanandus „erat, aut in menda relinquendus." *Br.* Hoc profecto longe fuiſſet melius, quam novum verſum procudere, in quo membranarum lectionis nec vola, ut ajunt, nec veſtigium. Non melius *Reiskio* emendandi conatus proceſſit, qui ipſam Invidiam h. l. loquentem induci exiſtimans, ex conjectura dedit: ὁ φθόνος, ἐς πολὺν ὄχλον ἀπέβλεπον· ὃς δὲ τὰ μικρὰ Πορθεῖ, καὶ τούτου γυῖα ῥάναιμ', ἔλεγεν. *Ad haec Invidia: Ego quidem, ait, magnam laedere oculis turbam ſoleo; at qui pauca corrumpit, illius oſſa libens equidem ſpargerem.* Quae merae ſunt tenebrae. Partem veri, pro meo quidem judicio, *Salmaſius* vidit; in cujus emendatione, quamvis plurima tenebroſa ſunt et minime probanda, illud tamen praeplacet, quod γηρὰν in κῆρας mutavit. Vide, an corruptiſſimus locus in hunc modum emendari queat:

ὁ φθόνος εἰς πολὺν ὄγκον ἀπέβλεπεν· ὃς δὲ τὰ μικρὰ
πορθεῖ, καὶ τοῦτον Κῆρα καλεῖν ἔπρεπε.

Haec et ſenſum efficiunt omnino bonum, et a lectionis,

quam Cod. praeſtat, veſtigiis parum recedunt. In tanta mea egeſtate, arbor ait, non putaram fore, ut uno hoc malo privarer. Invidia enim copias et amplitudinem luſcis oculis limare ſolet: qui autem ne egenis quidem et exiguis parcit, nae illum non invidioſum, quod lenius, ſed peſtem et perniciem appellare fas eſt. — Primum ſcripſimus εἰς πολὺν ὄγκον. Solet enim ὁ ὄγκος τοῖς μικροῖς opponi. *Euripides* in Melanippe fragm. XV.:

ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἐστὶν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὐκτὸς, γίγνεται δ' ὄγκος κακόν.

ut h. l. olim emendavimus in Exercitt. crit. T. I. p. 217. Sed plurimum huc faciunt verba *Incerti Poëtae* ap. *Stobaeum* T. CIII. p. 561. Ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίνεται μέγα· Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, Σφάλλει δ' ἐκείνους, οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη. Sententia eadem ap. *Ovidium* Remed. Am. 369. *Summa petit livor: perflant altiſſima venti: Summa petunt dextrâ fulmina miſſa Jovis.* — Κὴρ pro infeſto et peſtifero daemone; ut κῆρες *peſtes*, ap. *Syneſium* p. 38. ἀξιῶν αὐτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε (peſtem et perniciem civitatum) καὶ πολιτείας. Cf. *Valcken.* ad Hippol. p. 283.

IX. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 32. St. 49. W. Hiſtoria de puella, quae, cum ſponſi amplexus timens e cubiculo aufugiſſet, a canibus lacerata eſt. — V. 1. ἐπὶ παράστασιν. Vat. Cod. De παστὰς et παστὸς vide ad *Philipp.* Ep. LIV. — Πετάλης ancillae nomen ap. *Propert.* IV. 7. 39. — V. 3. νυμφίον. Sic Vat. Cod. optime. „In „Planud. μέβοῖν, quod quid eſſet, non mirum, interpre„tum nullum dicere potuiſſe.“ *Br.* *Huetius* p. 6. conjecit πόσιος. Idem in ora Cod. *Scaligeri* invenit γ' ἀρμόβιον, (et ſic in not. mſc. Bibl. Bodl.) quod nempe prima illa Veneris initia vi coaleſcant; vel quod Venere conſtent et coaleſcant vitae principia. μέβοῖς legendum putabat *Opſopoeus*, ut eſſet nomen proprium viri, genitivi caſus.

Brodaeus tentabat δειμᾶται τὰ βοῖν πρῶτα ζυγά. sive δείμαθ᾽ ἅρμα βοῖν πρῶτα ζυγά. ut haec per parenthesin dicta sint: primum jugati boves timent. Haec nullius sunt assis. — V. 4. παρθενικαῖσι. Vat. Cod. — V. 6. αἴφνης. Vulgo. quod ex Cod. Vat. mutatum est.

AUTOMEDONTIS CYZICENI EPIGRAMMATA.

¶. 207.] *I.* Cod. Vat. p. 574. Primus edidit *Toup.* in Addendis ad Theocrit. T. II. p. 398. ultimo versu omisso. De paedotriba quodam, a pulchris pueris circumdato. — V. 1. παιδοτρίβην. qui pueros palaestricam docet. — V. 3. profert *Alberti* ad *Hesych.* v. ὑποκόλπιον. ubi ὦμον legitur, ut in Cod. Vat. ὤμων *Toup.* dedit. Color, ut ap. *Meleagr.* Ep. V. ἀγκὰς ἔχοις Διόδωρον, ὁ δὲ γλυκὺς ἀντίος εἴδοι Δωρόθεος, κείσθω δ᾽ εἰς γόνυ Καλλικράτης. — ὑποκόλπιον. Sic *Paul. Silent.* Ep. XII. ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθὺς ἐλίξεις. ubi vide. — V. 6. παιδοτριβεῖς. Lusus est in ambigua significatione verbi τρίβειν, quod, in arte palaestrica technicum, ad obscoenam libidinem transfertur. Cf. *Straton.* Ep. LXIV.

II. Cod. Vat. p. 550. Primum distichon expromsit, ubi nomen Κόννιχος illustrat, *G. Koen.* ad *Gregor.* D. D. p. 134. Ad puerum de mutata formae pulcritudine, ipsiusque mente simul immutata. — V. 1. καὶ om. *Koen.* qui recte habet λάσιαι, ut Cod. Vat., ubi *Br.* apogr. λάσια exhibet. — V. 2. ἀλλάσσει. Vat. Cod. — Quae sequuntur, per interrogationem accipienda puto: Κόννιχε, τοῦτ᾽ ἐγένου; *talis igitur evasisti?* — V. 3. Iterum vitiose *Br.* apogr. οὐκ ἔλειον. Vat. Cod. ἔλεγον. Hic interrogandi signum ponendum, in fine pentametri delendum. Seq.

versu *Br.* cum invenisset ἐν ναι καί —, hoc perperam mutavit in γίνεο ναί —. Veram lectionem jam dudum restitui in Emend. in Ep. gr. p. 41.:

οὐκ ἔλεγον; μὴ πάντα βαρὺς θέλε, μηδὲ βάναυσος
εἶναι, καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις.

quam emendationem nunc confirmavit Apogr. nostrum, quod quin hoc quoque in loco genuinam Vat. Cod. lectionem exhibeat, noli dubitare. Monuerat poëta Connichum suum, ne nimis sit saevus, neque nimis facilis. Idem *Strato* sic expressit Ep. LI.:

μήτε λίην στυγνὸς παρακέκλισο, μήτε κατηφής,
Δίφιλε, μηδ' εἴης παιδίον ἐξ ἀγέλης.

Voce βάναυσος de puero meritorio idem usus est Ep. LXXVI. — Recte deinde Cod. καὶ κάλλους. *Etiam pulcritudo suam habet Nemesin*, quae superbientes et insolentes puniat. *Philostrat.* Epist. XIX. p. 921. ad puerum: ταχέως σε θεασαίμην γενειῶντα καὶ παρὰ ἀλλοτρίαις θύραις κείμενον. καὶ Ἔρως, καὶ Νέμεσις, ὀξεῖς θεοὶ καὶ στρεφόμενοι. Conf. *Straton.* Ep. LXXI. *Agath.* Ep. XIII. 9. Plane ut noster, *Meleager* Ep. XXII.:

ἀλλά, Πολυξενίδη, τάδ' ὁρῶν, μὴ γαῦρα φρυάσσου·
ἔστι καὶ ἐν γλουτοῖς φυομένη Νέμεσις.

Facit ad hanc paederastae admonitionem dictum Bionis ap. *Stob.* T. LIX. p. 410. Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, Φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδος τριχὶ καταλυομένης. ubi τριχὶ legendum esse, apparet ex *Plutarch.* Amor. T. II. p. 770. B. ἔτι δὲ φορτικώτερον ὁ σοφιστὴς Βίων τὰς τῶν καλῶν τρίχας Ἁρμοδίους ἐκάλει καὶ Ἀριστογείτονας, ὡς ἅμα καλῆς τυραννίδος ἀπαλλαττομένους ὑπ' αὐτῶν τοὺς ἐραστάς. In verbis, quae hunc locum praecedunt, vulgo etiam legitur τριχῇ αἱρεῖσθαι τὴν φιλίαν pro τριχὶ διαιρεῖσθαι, ut praeclare emendavit *Rubnken.* ad Tim. p. 190. —. V. 5. ἔσω μάνδρης in caulam venisse videris, hirco similior quam puero

puero scilicet. In eadem re Auctor Ep. ἀδηλ. XXXVIII. ἐν θέρος ἐξ ἐφηβοῦ... ἔθηκε τράγον. — ὅτι β. Cod. Vat. male. — ἔχειν σε φρένας. Horatius IV. Carm. X. 6. ad Ligurinum:

Dices Heu, quoties te in speculo videris alterum,
Quae mens est hodie, cur eadem non puero fuit?
Vel cur his animis incolumes non redeunt genae?

III. Cod. Vat. p. 106. Εἰς πόρνην ὀρχηστρίδα. Edidit Reiske in Misc. Lips. T. IX. p. 142. nr. 321. Lubricas saltatricis cujusdam asiaticae artes describit et miratur. — V. 1. κακοτέχνοις σχήμασιν. figuris libidinem excitantibus. Philodem. Ep. XXI. ὦ κακοτεχνοτάτου κινήματος. Mulier κακοτεχνοῦσα τοὺς νέους est ap. Aristaen. II. Ep. 18. p. 99. Vide Abresch. in Lectt. p. 286. — Ejusmodi autem artes inde a teneris unguiculis edocta exercebat. Horat. III. Carm. VI. 17. *Motus doceri gaudet Ionicos Matura virgo, et fingitur artibus: Jam nunc et incestos amores De tenero meditatur ungue.* Item de Dionysia quadam Anth. Lat. T. II. p. 271. *Cujus in octava lascivia surgere messe Coeperat et dulces fingere nequitias.* — ὀρόχων κινούμενον fuit primitus in Cod. Vat. sed error emendatus.— V. 208.] V. 3. κυδαίνεται. Sic Vat. Cod. et Salmas. qui hoc distichon laudavit ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 427. Apogr. Lips. κυδαίνεται. Laudatur autem pantomima, quod omnes affectus artis ope praeclare exprimat et imitetur. παθαίνεσθαι proprie dicuntur oratores affectu concitati. Cf. Ernesti in Lex. Techn. Rh. p. 237. — βάλλει τὰς χεῖρας, ad tibiae sonum manus apte jactat. Propert. IV. 5. 45. *Si brachia jactat, I comes et voces ebria junge tuas.* Idem L. II. 18. 5. *Sive aliquis molli deducit candida gestu Brachia.* quod expressit Ovid. II. Amor. 4. 29. *Illa placet gestu, numerosaque brachia jactat.* — V. 5. τρίβωνον πάσσαλον hinc profert Alberti ad Hesych. T. II. p. 1413. In obscoena significatione vocabuli πάσσαλος

suo more ludit *Aristophanes* in Eccl. 1011. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον Ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ πατ-τάλου. — τρίβακα, κατατετριμμένα. *Suid.* Proprie *pannosum, multo usu detritum.* Laudatur igitur mima, quod nec senes respuat, sed in his quoque libidinis scintillas excitare noverit. *Salmasium* hunc versum explicare in Not. ad *Achill. Tat.* p. 732., notavit *Schneiderus* in Per. Crit. p. 11. — V. 7. γλωττίζει. Hinc γλωττίσματα, *impudica oscula.* Vide ad *Crat. Epigr.* T. II. p. 3. Ad glossam *Moeridis*, καταγλωττίσματα, τὰ τρίμματα φιλήματα p. 224. *Pierson* hoc distichon expromsit, qui ὑπ' ὀφθαλμοῖς habet, ut *Reisk.* emendavit lectionem apogr. Lips. ἐκτρίψειν. In Sched. Lacroz. ἐπὶ ζωῇ. Sic Cod. Vat. *Reposianus* in Anth. Lat. T. I. p. 47. *Saepe levi cruris tactu permovit amantem In flammas.* *Aristoph.* Acharn. 737. πρένην, ἥτις τὸ πέος τρίψει καὶ τὴν ὀσφύν. — V. 8. κορύνην. *Nicander* Alex. 408. δεινὴν βρωμήεντος ἐνελδύσασα κορύνην. *Schol.* αἰδοῖον ὄνου.

Ex T. III. p. 331.] *III^a.* Cod. Vat. p. 511. Secum loquitur Automedon, convivio, ut videtur, parato, ad quod meretricem arcessi velit. Sed mox eum facti poenitet, timentem, ne se ridendum propinet. — V. 1. Πέμπε, κάλει. Haec ad se ipsum. Jam licet mittas, qui meretriculam arcessat; omnia enim parata sunt. — Deinde se ipsum ab hoc consilio revocat. — V. 3. αὐτή. Sic pronomina saepissime ponuntur ad res obscoenas significandas. Ceterum in Cod. legitur: αὔτη γὰρ λαγκάνουσι σαρωτέρη πρὶν ἀκάμπτης ζῶσα νεκρά. Probabilem sensum emendando effecit *Br.*: an ipsa poëtae verba divinaverit, dubitare licet. *Schneiderus* hoc distichon post v. 6. collocandum censebat, ut αὐτὴ ad κώπην referretur; quod mihi necessarium non videtur. Praeterea corrigit:

αὐτὴ γὰρ λόγχης στιβαρωτέρα, ἡ πρὶν ἀκαμπὴς
ζῶσα, νεκρὰ . . . .

Ingeniose[1] et fortasse vere. Lectio λαχάνου tamen habet, quo se tueatur. Fortasse legendum est:

αὐτὴ γὰρ λαχάνου συβρωτέρη, ἡ πρὶν ἀκαμπὴς
ζῶσα, νεκρὰ μηρῶν πᾶσα δέδυκεν ἔσω.

Hesych. συβροί. ἰσχνοί. λαγαροί. ἁβροί. (sic lege pro τάφροι.) Haec enim, quae, dum viveret, inflexibilis erat, nunc demortua, quavis beta languidior pendet et se intus femora recepit. — *Catull.* LXVII. 21. *Languidior tenera cui pendet sicula beta.* *Ovid.* L. III. Amor. VII. 66. *Nostra tamen jacuere, velut praemortua, membra Turpiter, hesterna languidiora rosa.* Encolpius ap. *Petronium* c. CXXXII. illam sui partem quasi devotam videns, *Illa*, ait,

Non magis incepto vultus sermone movetur,
Quam lentae salices, lassove papavera collo.

Conf., si tanti est, Anthol. Lat. III. 273. p. 690. — V. 4. πᾶσα δέδυκεν ἔσω. *Petronius* l. c.: *Namque illa metu frigidior rigente bruma confugerat in viscera mille operta rugis:* — V. 5. ἀνάρμενος. Proprie navis instrumento nautico non instructa. Conf. ad *Antiphili* Ep. I. 8.

IV. Cod. Vat. p. 514. Plan. p. 174. St. 254. W. — V. 1. ὅτ' ἐπίνομεν. Excusi omnes, vitiose. Codd., quos consuluit *Br.*, ὅτε πίν. quod sensus flagitat. Vesperi, dum vino calemus, humanis invicem animis sumus; mane autem, vini vaporibus dissipatis, nihil nisi inimicitiae et ferina rabies. — In laudem vini scriptum videtur, quod animos conciliet.

V. Cod. Vat. p. 553. *Automedonti* vindicat carmen, quod in Plan. p. 144. St. 209. W. *Apollinario* tribuitur, cujus Epigramma praecedit. Scriptum in Polycarpum quendam, trapezitam, ut videtur, et decoctorem, ut *Huetius* p. 15. existimat. — V. 1. κοινῆς παρέοντι τραπέζης. Parasitum vocat mensarium, qui aliena pecunia, ipsius fidei concredita, ad vitam sustentandum uteba-

tur. Sed jam mensa, ad quam antéa alebatur, vacua, pecuniâ illâ deperditâ. — V. 2. λήγη. Vat. Cod. — Vulgo κερματίοις ψευδόμεν' ἀλλοτρίοις; ubi *Scaliger* ad *Propert.* L. I. VIII. p. 360. vocativum pro nominativo positum esse contendit. Non opus est ad talia confugere post repertam lectionem Vat. Cod. — V. 3. Polycarpus, et suis et alienis bonis concoctis, cum jam premi coepisset a creditoribus, rarius in forum prodibat, et conspecto e longinquo aliquo ex creditoribus suis, se in pedes dabat. — V. 5. τὸ σὸν αὔριον. Omnes veteres edd. τὸ σὸν ἀργύριον. quod in ἄργυρον mutandum censebat *Jos. Scaliger*. *Stephanus* primus αὔριον dedit ex Cod. Idem conjecturâ assecutus est *Opsopoeus*. Hanc lectionem confirmant Vat. membr. Omnibus quidem promittebat Polycarpus, cras, dicens, tuum habebis, veni, quaeso, et aufer. — κοὐδ' ὀμόσας. Duplex negatio. Ne juratus quidem fidem apud quenquam invenis. — V. 7. „Vat. „Cod. πέλαζε. Scribendum videtur πελάζει: nondum „enim abierat; supra ὑποκάμπτεις ἤδη καὶ ζητεῖς." *Br.* Nihil Polycarpo superesse ait *Automedon*, nisi ut asylum quoddam quaerat. Hoc autem parodia significavit, quam *Schol.* notavit in marg. Wechel. Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Odyss. ι. 39. Qui enim Samothracum deorum mysteriis initiati erant, singulare Cabirorum praesidium in tempestatibus experiri putabantur. Vide ad *Diodor. Sard.* Ep. I. Hoc igitur ad Polycarpum, in alienae pecuniae fluctibus laborantem, jocose transtulit.

VI. Cod. Vat. p. 549. Αὐτομέδοντος. In Plan. p. 146. St. 213. W. ἄδηλον est. Ad Athenienses, minimo pretio jus civitatis vendentes, hoc carmen pertinere, apparet ex nominibus Atticis Triptolemi, Cecropis, Erechthei et Codri. Jam antiquis temporibus, Demosthenis aevo, Athenienses propter facilitatem, quam in jure civitatis vendendo ostendebant, notabantur. Vide *Spanhem.* in Orb. Rom. c. XVI. p. 123. sq. ed. Lond. et, qui ejus fa-

cilitatis exemplum narrat, *Plutarch.* T. II. p. 182. D. Hanc ob caussam Augustus Atheniensibus interdixit, μηδένα πολίτην ἀργυρίου ποιεῖσθαι. *Dio Cass.* T. I. p. 736. 2. — V. 1. ἀνθρακιήν. Carbones vectigalis loco ap. Romanos dabantur. Vide *Stewech.* ad *Vegetium* L. IV. 8. p. 239. Simile quid olim de Claudio dictum esse, *Schneiderus* me monuit, apud *Dion. Cass.* T. II. p. 955. eum civitatem vendere, καὶ ὑάλινά τις σκεύη τετριμμένα δοὺς τινι. quo spectant haec ap. *Senecam* in Apocoloc. p. 852. *Consul numulariolus, qui vendere civitatulas solebat.* — V. 2. αὐτὸς Τε. omisso ὁ Vat. Cod. — V. 3. ὑφηγήτορι. Vat. Cod. Quo sensu ὑφηγητὴς hoc loco sit positum, obscurum est. *Bredaeus* vertit, *duci, qui te introducat et insinuet. Subpraetori, Opsopoeus. Boettigerus in den Vasengemählden,* Fascic. II. p. 200. interpretem intelligit, qui in templis peregrinos circumducat resque visu dignas ostendat. Quum ὑφηγεῖσθαι sit *viam monstrare, praeire, auctorem esse, suadere,* (vide *Bud.* Comm. Gr. L. p. 260.) ὑφηγητὴς autem sive ὑφηγητὴς *dux* et *auctor,* (vide *Sallier.* ad *Thom. M.* p. 878. sq.) facile adducor, ut h. l. rhetorem intelligam, qui, parva mercede accepta, jus civitatis compararet studioso hujus beneficii. Fortasse etiam is est, qui civitatis jure donandum ad tribules adducebat, inscribendumque curabat. — Sed, ut dixi, res est obscurior. — V. 4. ὃ rec. man. additum in Vat. Cod. — V. 5. κεῖν'. Hoc si mente servaveris, licebit te ex nobilissimis Atheniensium familiis oriundum esse dicas. Quantum vero Athenienses antiquissimis temporibus generis nobilitati tribuerint, satis constat. A prisco illo Athenarum rege, Κόδρῳ, qui genere praeclaro conspicui erant, Κόδρου εὐγενέστεροι dicebantur. Vide *Diogen.* Cent. IV. 84. et *Arnald.* in Lect. gr. p. 82.

[T. 209.] *VII.* Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 185. St. 269. W. *Stob.* Tit. X. p. 127. 37. Gesn. 75. Grot. — Timet poëta, ne hospes, apud quem coenaverat, eum

iterum invitet. — V. 2. ἀσπάραγοι κράμβης. Asparagus sive cyma brassicae, proprie cauliculus olerum primitus e terra exeuntium. Vide *Salmas.* de Hom. H. I. c. XXX. p. 33 μήλινον, lutei coloris, ut veteris decem nimirum dierum. *Martial.* XIII. 17. *Ne tibi pallentes moveant fastidia caules, Nitrata viridis brassica fiet aqua.* Isti autem brassicae cauliculi in coena nostri, magis erant similes culmis cannabinis; tam tenues, tamque macilenti erant. De καννάβινος dedit quaedam *Huetius* p. 17. — V. 3. Cavebo, ne ejus, qui me hac coena acceperit, nomen prodam. — ἔστι γὰρ ὀξύς. i. e. ὀξύθυμος, ut ap. *Theocrit.* Eid. XIV. 10. — V. 3. φόβος οὐχ ὁ τυχών. ingens metus, ne me iterum ad coenam vocet.

VIII. Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 129. St. 187. W. Facetum carmen in Arrium quendam, Phoebi aedituum, qui munera et victimas deo oblatas statim auferens, Apollini ne minimam quidem earum partem permittebat. — V. 2. καί σύ γε. Vulgo. — V. 4. ἰκτίνου χεῖρα. *milvinas manus.* Imperatorem rapacem *vulturium* appellat *Cicero* Or. in Pison. 16. *Famem*, quae ad raptum faciendum exstimulat, *milvinam* *Plautus* vocat in Menaechm. I. 3. 29. — V. 5. „ἀκνίσου. Vat Cod. perperam. Vide ad Archiam XVI." *Br.* ἀκνίσσον βωμὸν Apollo aram suam appellat, in qua propter Arrii rapacitatem nihil hostiarum comburebatur. Erat autem τῶν νεωκόρων sacrificare, deorum simulacra custodire, ludos et certamina in dei honorem habita curare. De horum hominum dignitate et officiis diserte disputavit *Selden* in Marm. Arund. Operum T. II. p. 1571. sqq. — V. 6. si quis hostias adduxerit. τὴν πομπὴν, sacrificium, ut ap. *Aristoph.* Acharn. 248. ὦ Διόνυσε δέσποτα, κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ Πέμψαντα, καὶ θύσαντα. Av. 848. ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσι θεοῖς, Τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ. — V. 7. ἐν Διός. Vulgo et in Vat. Cod. Hoc si emendatione indiget, scripserim:

ναί, Διὸς ἀμβροσίη πολλὴ χάρις.

Quae sequuntur, parum commode dicta: Unus ex vobis, i. e. mortalis essem, si deum fames attingeret. Dicendum erat: Consumerer, fame enecarer; sive, ut *Grotius* vertit: — *namque heic conderer, ut vos, Ipse, deos posses si tetigisse fames.* Fac, scriptum fuisse:

εἰς ᾄδεω γὰρ

ἦλθον ἄν, εἰ λιμοῦ καὶ θεὸς ᾐσθάνετο.

et nihil ad sensus integritatem desiderabis. Sed tam audacibus conjecturis quod pretium statuendum sit, non ignoro. Alii itaque viderint.

IX. Cod. Vat. p. 556. sq. »Epigramma hoc, quod »in codicibus meis non habeo, uberioribus instructus »copiis in lucem protulit primus cl. d'Orville in Siculis »p. 271. mutilo ultimo versu, cujus postrema haec tan»tum, νῦν ἱερὰ βοσκόμενοι, in codice lecta fuerant. Admo»dum probabiliter supplevit vir eruditissimus, scribendo »ἢ ἐλάφου, κοινὴν ἱέρα βοσκόμενοι ἡμίονοι; pro ἢ ἐλάφου plu»cuit cl. Toupio Epist. de Syrac. p. 343. Cur autem »huic illud praetulerit, nullam idoneam rationem ex»cogito, quam ipse dixerit. Festinanter e Theocrito, »qui mihi ad manum erat, epigramma descripsi, non »inspecto Orvilliano exemplo, quo nunc collato et re »attentius considerata, illius conjecturam ἢ ἐλάφου prae»fero. Vide Lucillii XCVII.« *Br.* *Toupii* emendandi pruriginem damnat et *Dorvillii* lectioni merito patrocinatur *Burmann.* in Anth. Lat. T. II. p. 698. sq. — Describitur hoc carmine mulorum macilentorum jugum. De usu mulorum in re vehiculari vide *Bochart.* in Hieroz. P. I. L. II. c. 9. et *Scheffer.* de Re Vehic. I. 8. — V. 1. κνιμόουσιν. Vat. Cod. — V. 2. λιταῖς ἴκελοι. Sic Cod. Vat. Non λιταῖς εἴκελοι, ut ait *Dorvill.* Respicitur locus notissimus *Homer.* Il. ι. 499. unde seq. vers. ὀφθαλμοὶ restitutum est pro vitioso ὀφθαλμῶν. — V. 4. Ἡφαίστου

τομή. Vulcani sacrificium *Dorvill.* interpretatur. *Toupius* autem mulos, dignos, qui in Vulcani comitatum reciperentur, quia claudi scilicet. Prius praefero, ita tamen, ut muli Vulcani appellentur hostiae propter id ipsum, quod claudicant. — σκύτινα δαίμονια. non veri muli, sed mulorum umbrae. Manes δαιμόνια vocantur et δαίμονες. In *Euripid.* Alcest. 1140. Hercules Admeto conjugem reducit μάχην ξυνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ, *umbrarum regi.* Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 178. — σκύτινα, *coriaceae*, autem vocantur, quibus nihil nisi pellis et ossa relicta erant. Macilentorum philosophorum adumbrans imaginem *Antiphanes* ap. *Athen.* XIII. p. 565. F. σοφιστῶν, λεπτῶν, ἀσίτων, σκυτίνων. Sic σκυτίνη ἐπικουρία, respectu habito ad συκίνην ἐπικουρίαν, *Aristoph.* dixit in Lysistr. 110. ubi vide *Flor. Christ.* p. 226. — V. 7. κορώνης ἢ ἐλάφου. Ductum ex versu *Hesiodi* ap. *Plutarch.* T. II. p. 415. C. Ἐννέα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη Ἀνδρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος. Vide *Davisium* in *Ciceron.* Tusc. Qu. L. III. 28. et *Ruhnken.* Epist. crit. p. 112. sq.

X. Cod. Vat. p. 514. Plan. p. 20. St. 32. W. Veram philosophiam per compendium poëta docet, Epicuri somniis omissis. Explicat hoc carmen *Erasmus* in Proverb. Chil. II. VII. 98. — V. 1. εὐδαίμων. Similem rerum ad beate vivendum pertinentium enumerationem facit *Philemon* ap. *Lucian.* de Lapsu c. 6. Fragm. nr. 71. p. 364. Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν, Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί. — ¶. 210.] V. 3. Dicta sunt haec ad mentem *Hipponactis* ap. *Stob.* Tit. LXVI. p. 418. 85. Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται, Ὅταν γαμῇ τις, κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν. quod etiam *Chaeremon* expressit ap. eundem p. 419. 15. γυναῖκα θάπτειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ γαμεῖν. — V. 5. μόνην cum ζητεῖν jungendum.

XI. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 65. St. 95. W. Nicetae rhetoris eloquentia per comparationem laudatur.

Vide de hoc Niceta *Philostrat.* in Vit. Soph. p. 510. qui eum Nerva imperante floruisse tradit. Eundem commemorat *Plin.* Epist. VI. 6. *Julius Naso — prope quotidie ad audiendos, quos tunc ego frequentabam, Quintilianum et Nicetem Sacerdotem ventitabat.* Ejus nomen *Freinsheimius* restituit in Dial. de caus. corr. eloq. c. 15. — V. 1. Veluti ventus leniter surgens, sic Nicetae oratio a principio sedata et lenis. αὔρης ἐπὶ προτόνοισιν. Aura esse videtur, quae funes percurrit, circum funes ludit. Sunt enim οἱ πρότονοι, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι ἀποτεταμένοι εἰς τὴν πρῷραν καὶ πρύμναν. *Hesych.* Similitudines a navigatione ad dicendi artem translatae passim obviae. Apud *Aristoph.* in Ran. 1029. Chorus Aeschylum, causam contra Euripidem dicturum, hortatur, ne se ira patiatur abripi: ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν, εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις, καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. *Quintil.* Inst. Or. X. 7. 23. de extemporali dicendi facultate agens: — *deliberare, non haesitare videamur. Hoc, dum egredimur e portu, si nos nondum aptatis satis armamentis aget ventus; deinde paulatim simul euntes aptabimus vela et disponemus rudentes et impleri sinus optabimus. Id potius, quam se inani verborum torrenti dare quasi tempestatibus, quo volent, auferendum.* Ejusdem similitudinis vestigium est ap. Ciceronem in Brut. c. 24. ubi cum dixisset, Galbae orationem et gravem et incitatam fuisse, addit: *dein cum otiosus stilum prehenderet, motusque omnis animi, tanquam ventus, hominem defecerat, flaccescebat oratio.* — V. 3. Procedente oratione vehementius inflatur, omnibus velis expansis navigat, ἱστιοδρομεῖ. — V. 4. πακτώσας. antennis malo firmiter alligatis, quod vento fortius flante fieri solet. — V. 6. ἐμπορίηθεν sic. Vat. Cod. Latet aliquid. *Salmasius* in notis ad Aldin. edit., *non dubito*, ait, *quin* ἔμπορος *sit ex emporio Planudis, quod huic loco ineptum est.*

Automedonti Aetolo in Vat. Cod. tribuitur Ep. inter Theocritea VIII.

PHILIPPI THESSALONICENSIS
EPIGRAMMATA.

¶. 211.] I. Hoc secundae Anthologiae prooemium legitur in Vat. Cod. p. 83. cum inscriptione: Ἕτερος στέφανος Φιλίππου τοῦ Θεσσαλονικέως· ὃν ἐποίησε κατὰ μίμησιν Μελεάγρου. συνῆξε δὲ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐμφερομένων ποιητῶν, ἐξ Ἀντιπάτρου, Κριναγόρου, Ἀντιφίλου, Τυλλίου, Φιλοδήμου, Παρμενίωνος, Ἀντιφάνους, Αὐτομέδοντος, Ζωνᾶ, Βιάνορος, Ἀντιγόνου, Διοδώρου, Εὐήνου καὶ αὐτοῦ Φιλίππου. ἔγραψε δὲ οὕτως ὁ Φίλιππος στέφανον πρὸς τινα Κάμιλλον. Ut omnis haec nova collectio Epigrammatum ad *Meleagri* exemplum instituta fuit, sic hoc quoque prooemium conscriptum est ad imitationem prooemii illius, quod Gadarensis poëta Coronae suae praefixit. Editum est a *Vavassore* de Epigr. p. 179. sq. *Fabricio* in Bibl. gr. Vol. II. p. 687. *Martino* in Epistol. T. I. p. 192. *Reiskio* in Notit. Poët. p. 267. — V. 1. κλυτόδενδρος. Pieria nobilibus arboribus consita. Ad poëtas, cum arboribus comparatos, hoc epitheton spectat, quod an ab antiquiore poëta usurpatum sit, ignoro. — V. 2. πρωτοφύτους. Fallitur *Martinus*, qui πρωτοφύτους κάλυκας opponi putat τοῖς ἀρτιφύτοις ἄνθεσι v. ult. Duo haec vocabula idem significant, recentiores flores, qui paulo ante prodierant. Sic noster Ep. VII. πρωτογόνῳ γάλακτι de recenti lacte usurpavit. — V. 3. νεανῖς: Vat. Cod. Mart. Fabr. Vavass. νεαρῆς *Reiske* dedit ex ap. Lips. σελὶς νεαρὴ, poëtarum recentiorum opera. *Antip. Thessal.* XXIII. poëtrias vocat ἀοιδῶν ἐργάτιδας σελίδων. et de *Aristophanis* carminibus idem Ep. XXV.

ᾐνίδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελίς. — ἀντανέπλεξα diſerte ſcriptum in membranis, et ſic *Mart.* *Vavaſſor* ἄντα ἔπλεξα. Ap. Lipſ. et hinc *Reisk.* αὐτὸν ἔπλεξα. Codicis ſcriptura procul dubio vera, quae *Philippum*, cum *Meleagro aemulantem*, novam coronam nectere ſignificat. — V. 4. Μελεαγρίοις. Vat. Cod. Μελεαγρείοις *Mart.* Noſtrum *Vavaſſ.* et *Reisk.* — V. 5. Quum veterum poëtarum opera legeris, haec quoque pauca, quaeſo, legas recentiorum carmina. παλαιοτέρων κλέος, illuſtres illos antiquitatis poëtas. — Κάμιλλα. *Mart.* vitioſe. Nihil de hoc *Camillo* conſtat. — ὀλιγοστιχίη. Sive de brevioribus carminibus, qualia ſunt Epigrammata, ſive de collectione non adeo ampla accipiendum. — V. 9. Τύλλιας vitioſe *Martin.* — μελίλωτον. Sic lotus vocabatur apud Naucratitas. Plurimus ejus ad coronas uſus. μελιλωτίνους στεφάνους, πάνυ εὐώδεις καὶ καύσωνες ὥρᾳ ψυκτικωτάτους commemorat *Athen.* III. p. 73. A. B. Cf. L. XV. p. 678. C. p. 685. F. *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 686. ſq. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* VII. p. 903. — ἀμάρακον. Vid. *Meleager* I. 41. — V. 10. Apogr. Lipſ. μύρτα δ' ὡς. unde *Reisk.* fecit μύρθ' ὡς. Reliqui omnes membranarum lectionem exhibent. — V. 11. Ζωνάς. Vat. Cod. Σωνάς. *Mart.* — V. 12. ἐλαίη. Vat. Cod. et *Mart.* Reliqui ἐλάη. Hac vocis forma noſter iterum utitur Ep. XX. καὶ πέρκην ἤδη χρυσοχίτων' ἐλάην. — Pro ἴον in fine verſus *Reiskius* ἔφυ dedit, non indicata lectionis varietate. — V. 13. συνεπίπλεκε. Vat. Cod. Omnes edd. συνεπέπλεκε, praeter *Martinum*, qui συνεπέπλοκα dedit. *Reiskius* ex apogr. Lipſ. δὲ inſeruit poſt Εὐήνῳ. — V. 14. ἐθέλεις. Vat. Cod. et *Reisk.* ἐθέλοις *Vavaſſ.* In hoc quoque diſticho agnoſcimus imitatorem *Meleagri*, cujus ſunt haec in Prooemio ad finem: ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα.

II. Vat. Cod. p. 590. Ἄδηλον. Editum eſt inter Callimachea nr. XLVII. p. 314. cujus poëtae id eſſe ſuſpicabatur *Albertus* ad *Heſych.* T. I. p. 839. Tanquam

ἀδήλων idem carmen exhibuit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 332. *Brunckius* secutus est conjecturam valde probabilem *Jo. Piersoni*, qui id *Philippo* tribuendum esse censebat propter Ep. III. ubi Archestrati pueri fit mentio, Verisim. p. 83. sq. Expressit *Philippus* Epigr. *Meleagri* XXXIV. Archestratum puerum, quem pulchrum esse negans poëta in Nemesis iram incurrerat, precibus placare conatur. — V. 3. συνήρπασε *Dorvill.* neglecto dorismo. συναρπάζειν positum videtur pro ἀναρπάζειν, ad poenam rapere, ut συμμάρπτειν in eadem re ap. *Herodotum* L. VI. 86. p. 478.:

— κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἴσοκε πᾶσαν
συμμάρψας ὀλέσῃ γενεὴν καὶ οἶκον ἅπαντα.

Simplex μάρπτειν ap. *Euripidem* Stob. Eclog. Grot. p. 121. sq. Δίκη — βραδεῖ ποδὶ στείχουσα μάρπτει τοὺς κακοὺς καὶ βροτῶν. Idem verbo συναρπάζειν eodem sensu utitur in Bacch. 443. Βάκχας — ἃς συνήρπασας. et 728. κἀγὼ ξυνεπήδησ', ὡς ξυναρπάσαι θέλων. — καὶ εὐθὺς ap. Lips. — ἔκειμαι ἐν πυρί. Etiam hoc ductum ex *Meleagro* Ep. XVI. τὸ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων βαλλόμενος κεῖμαι. *Horat.* I. Carm. XIII. 8. *arguens, Quam lentis penitus macerer ignibus.* — V. 4. πᾶς δ' ἐν ἐμοί. Vat. Cod. Eleganter hoc correxit *Pierson.* Haud aliter *Meleager* Ep. XXIII. ὡς ἀπ' Ὀλύμπου Ζεύς, νέον οἶδεν ὁ παῖς μακρὰ κεραυνοβολεῖν. *Asclepiades* Ep. XIII. τόξοις μὴ βάλλετέ μ', ἀλλὰ κεραυνοῖς, καὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακιήν. — V. 5. ἱλασσόμεσθ' Vat. Cod. quod correxit *Anna Fabri* et alii. In apogr. Ruhnk. ἱλασσόμεθα τὸν θεόν. et in marg. ἱλασσώμεθ' ἢ τὸν θ. Pro ἢ *Ernestus* dedit ἄ. male. — V. 6. κρέσσων. Vat. Cod. — Puerum magis vereor quam Nemesin; quare illum placabo, haec valeat.

§. 212.] *III.* Cod. Vat. p. 512. Edidit *Pierson.* in Verisim. p. 84. V. 3 – 5. laudat *Albertus* ad *Hesych.* v. θηρευμάζουσαν T. I. p. 1200. In puerum, qui, dum flo-

ruerat pulcritudine, poëtam spreverat; nunc, *in faciem mutatus hispidam*, ultro se ejus amplexibus offerebat. — V. 2. οἰνωπαῖς. Vat. Cod. οἰνωπὸς edidit *Pierson.* et sic correxit *Cornel. de Pauw* in Apogr. suo. Sed vereor, ut sic recte procedat oratio. Nam ad οἰνωπὸς subaudiendum foret ἦς: quo facto, pendent verba ψυχὴν ἔφλεγες ἤθεσιν, cum apodosis sequentibus verbis contineatur. Alia esset ratio, si v. 1. legeretur: ἡνίκα μὲν καλὸς ἦν. Nunc veram puto membranarum lectionem, οἰνωπαῖς. ἀμφὶ παρειαῖς enim non est *circa genas*, sed διὰ παρειῶν: *flavescentibus genis*. Hic praepositionis ἀμφὶ usus frequens est apud *Pindarum*, cujus haec sunt: Olymp. VIII. 55. Πλεχθεὶς ἀμφὶ γυιοῖς — χειρὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται. Isthm. VII. 11. ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖσι. Dionysus personatus in *Euripidis* Bacchis v. 236. describitur οἰνωπός, ὄσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων. et v. 438. οὐδ' ἤλλαξεν οἰνωπὸν γένυν. Conf. *Valckenar.* ad Phoeniss. 1167. — V. 4. παίζων. De amoris lusibus accipe. In Sardanapali epitaphio (vide T. I. p. 185.) quod vulgo sic profertur, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε, ut ap. *Arrian.* Expedit. Alex. II. 5. 5., illud παῖζε cum ἀφροδισίαζε commutatur ap. *Plutarch.* T. II. p. 336. C. — Jejunum est in proximis, ὡς —, *pulchritudinis florem ut rosam perdidisti*. Putabam:

τὴν ἀκμὴν ἠρινὸν ἠφάνισας.

Similiter ap. *Rufinum* Ep. VIII. scribendum videtur:

οὐδὲ τὸ καλὸν
τῶν ἱλαρῶν μήλων ἠρινὸν ἐξέφυγεν.

ubi vulgo ἢ ῥόδον legitur. *Galenus* in Protrept. c. VIII. τὴν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν. — ἀφανίζεται in hac re proprie dicitur. *Philostrat.* Epist. XXXVI. p. 929. φθονερὸς γὰρ ὁ χρόνος καὶ τὴν κάλλους ἀκμὴν ἀπάγει καὶ τὴν ἄνθους ὥραν ἀφανίζει. *Strato* Epigr. LIV. οἷόν μοι παιδίον ἠφάνικεν. *Xenoph. Ephes.* I. p. 10. ἤδη δὲ αὐτῷ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο καὶ ἡ ψυχὴ καταπεπτώκει. ubi vide cl.

Locella p. 149. — V. 5. ἐπιπερκάζεις. Metaphora de uva, quae ubi nigrescere incipit, ἐπιπερκάζειν dicitur, translata ad puerum, cujus genas prima lanugo obumbrat. *Hesych.* ἐμπερκάζουσαν. ὑποθάλλουσαν. μελανίζουσαν. περκάζει. μελανίζει. ποικίλλει. *Aristaenet.* L. I. 3. p. 19. βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. Fortasse apud *Philostratum* Epist. X. p. 918. legendum, ὥσπερ τῶν βοτρύων οἱ αὖ περκάζοντες, pro πράττοντες. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 364. *Variat liventibus uva racemis. Propert.* IV. 2. 13. cum quo conspirat *Horat.* II. Carm. V. 8. ubi de puella immaturis annis — *tolle cupidinem Immitis uvae: jam tibi lividos Distinguet autumnus racemos Purpureo varius colore.* quem illustrat *Cuningham* p. 264. — V. 5. φίλον ἕλκων. Vat. Cod. et *Pierson.* qui nihil hic corruptelae suspicatus est. *Brunckius* recepit conjecturam *Toupii* in Emend. in Suid. II. p. 201. νῦν φίλος ἥκεις accedis, antea φιλίας οὐδεὶς λόγος. *Theocrit.* Eid. XV. 144. καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ἐκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις. Mihi tamen vulgata ferenda videtur. φίλον ἕλκων est, *amicum invitans*; ut ap. *Straton.* XVII. κἀκεῖ Τειρεσίην ἢ Τάνταλον ἐς πόθον ἕλκει. Frequentius hoc sensu ἐφέλκεσθαι ponitur. *Leontius* Ep. X. κάλλεϊ καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη. — V. 6. Stipulas mihi largiris, cum aliis ipsam messem permiseris. *Asclepiad.* Ep. I. καί τις ἂν εἴποι Κρείσσονας αὐχμηρὰς ἀσταχύων καλάμας. ubi vide notas p. 22.

IV. Cod. Vat. p. 608. πεντάμετρον μόνον. Unum hoc exemplum est graeci carminis e continuis pentametris, quo poëta Venerem, cujus deae manifesta ubique potentia, invocat. Nemo ante *Brunckium* edidit, qui postremos duos versiculos sic, ut in Analectis habentur, refinxit, usus cum *Reiskii* conjecturis, in margine apographi, quod nunc in bibl. Suhmiana asservatur, tum emendatione docti viri in apogr. Lips. qui ἐργασίαις τε μάλαις conjecit. In membranis autem legitur:

ἐν πᾶσι, μύθοις, ἔργοισίν τε καλοῖς.
πάντη γὰρ πᾶσι ἐὴν δηλοῖς τιμήν.

Vereor, ne *Brunckius* versuum numeros corrigens, poëtae aliena affinxerit. Certe τιμήν, quod membranae habent, elegantius est, quam quod librariorum oscitantiae aut glossatoris sedulitati tribui queat. Quis, quaeso, spoponderit, verum esse, quod lemmatis auctor dicit, totum hoc carmen pentametris conscriptum esse? Quid, si *Philippus* varia metra conjungere voluit, ut alii ante eum fecerant? Vide *Dorvill.* Vann. crit. p. 185. sqq. Perperam enim saepenumero librarios de istorum carminum metris statuisse, ex multis exemplis satis constat. Haec nos certe ab audaci mutatione retrahere debent.

V. Cod. Vat. p. 157. Edidit *Reiske* in Anthol. nr. 403. p. 3. et *Toup.* in Epist. crit. p. 124. Archicles piscator ancharam, nassas et reliqua piscaturae instrumenta Neptuno dedicat. — V. 1. laudat *Suid.* T. I. p. 459. cum interpretatione, ἡ ἄγκυρα ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα; nisi fuit ἡ τὸν βρύον οἰκοῦσα. Est enim βρύον muscus marinus, praecipue id ejus genus, quod in scopulis nascitur. Vide *Hesych.* v. βρύον. Quid intersit inter βρύον et φῦκος, docuit *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* IV. p. 411. Cf. III. p. 132. Apud *Philostrat.* Icon. II. 16. p. 833. Glaucus sic describitur: φησὶ, τῶν στέρνων, ὡς λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέστραπται, βρύον καὶ φυκίον. — ἐχενηΐδα. quae navem retinet. *Thaetet. Scholast.* Ep. I. ἄγκυραν ἐχενηΐδα. Similiter *Sophocles* ap. *Athenaeum* L. III. p. 99. D. ancharam appellat νηὸς ἰσχάδα. — V. 3. μόλυβδον. Vat. Cod. quod et ipsum verum. Vide de hac diversitate scripturae Intrpp. *Moer. Att.* et *Thucyd.* T. I. p. 370. ed. Bip. Agitur hoc v. de plumbo retis ἀψῖδι appenso. Sunt autem ἀψῖδες proprie τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι. *Hesych.* *Scheffer.* de Re Vehic. I. 6. p. 52. Hinc etiam

retis περιφέρεια. Rem illustrant similes loci in carminibus dedicatoriis. *Julian. Aegypt.* Ep. VI. εὐολκον τε λίνοιο περίπλεα κύκλα μολίβδῳ. Ipse *Philippus* Ep. XXII. λίνον ἀκρομόλιβδον, rete, in superiore margine plumbo instructum, habet. Emendatione non opus, qua hunc versum tentavit *Salmas.* in marg. ap. Guyet. λίνον μολιβδοῦν; eamque recte impugnat *Cornel. de Pauw* in not. msc., ubi tentat: λίνον μολίβδῳ ἠρτημένον; quod se bene haberet, sed membranarum lectioni non praeferendum est. — V. 4. ἐπ' ἐσφραγισμένους. Vat. Cod. Nassas munitas, metaphora a sigillo ducta, interpretatur *Salmas.* in ap. Guy. At σφραγίζεσθαι, ut latinorum *signari*, nonnunquam ponitur pro *instructum, distinctum esse.* Vide ad *Rufin.* Ep. II. Nassis aptari solet suber, quod in aquae superficie natans, ubi nassa lateat, significat. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 1. p. 12. ed. Wagn. et quae notavimus ad *Archiam* Ep. X. p. 255. — Ceterum *Reiskius* τοὺς posuit ante φελλοὺς, quod certe vulgari verborum positioni accommodatius. Membranarum tamen scriptura versum molliorem reddit. — V. 5. ὑδατιστεγῆ. Vat. Cod. unde *Salmas.* in marg. ap. Guy. ὑδατιστεγῆ fecit. *Reiskius* cum in ap. Lips. ὑδατοστεγῆ reperisset, dedit ὑδατοστεγῆ *pileum caput ambientem et imbres humoremque omnem arcentem.* Idem ἀμφίκρηνος in notis derivat a κρὰς, κρατός, ἀμφικάρηνος. Melius derivaveris a κάρηνον, quod e κάρηνον contractum est. Hoc certe rectius et verius, quam cum *Salmasio* in marg. ap. Guy. ἀμφίκρημνον legere, quod ipse emendationis auctor de pileo ab utraque parte reciso interpretatur. *Corn. de Pauw* membranarum lect. tuetur, eamque a κρήνη derivat, quam vocem de aqua pluviatili usurpari non dubitabat. Eidem tamen etiam ἀμφίτρητον in mentem venit. In piscatorum suppellectili *Theocritus* Eid. XXI. 13. φελλοὺς commemorat, qui *Reiskio* propter aberrationem Aldinae temere suspecti fuerunt. — V. 6. πέρητόκεν. Sic membr. Apogr.

πυρηνλέ-

πυρετλόκον. *Reisk.* πυροστόκον. Vox alibi non occurrit. λίθον πυρόστοκον dixit *Theaet. Schol.* Ep. I. μητέρα πυρὸς τήνδε λίθον. *Julian. Aeg.* Ep. VI. — V. 7. Ποσιδάν. apogr. Lips. et *Reisk.* — Ἀρχικλῆς. Hoc nomen perperam legit auctor lemmatis: ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Χαρικλέους. Laudat h. v. cum seq. *Suidas* v. ἄλη T. I. p. 108. — V. 8. ἠιόνων Vat. Cod. et duo Codd. regii in *Suidae* l. ubi vulgo ἠιόνος habetur. *Toupius* legendum censet: τῆς ἐπ' ἠιόνων ἄλης. *vitae litoralis*, qualem piscatores agunt. Haud aliter *Cornel. de Pauw* h. l. constituit. ἄλης est ap. *Suid.* et in membranis Vat. nec mutari debebat in ἄγρης, quod *Salmasii* inventum in apogr. Guy. et Ruhnk. legitur. ἄλη. πλάνη. *Suid.* quod huic loco convenit, ubi piscator loquitur, molestias et labores navigationis non amplius ferens. Sic venator Ep. VIII. δαμεὶς χερὶν ἀπεῖπεν ἤδη τῆς ὀρεινόμου πλάνης. et Ep. XXIII. piscator Neptuno instrumenta sua dedicat, ἐπεὶ μογερῆς παῦσαθ' ἁλιπλανίης. Delus insula ap. *Callimach.* H. in Del. 205. ἄρρητον ἄλης ἀνεπαύσατο λυγρῆς. Idem est ἀλητύς, ap. eundem in fr. CCLXXVII. μαστύος ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητύι. ubi legendum: ἀλλ' ὅτ' ἔκαμνον, *postquam fatigati erant.*

VI. Cod. Vat. p. 158. Edidit *Kuster.* ad Suid. v. κύμβαλα T. II. p. 394. *Reiske* in Anthol. nr. 405. p. 4. Gallus Clytosthenes furoris instrumenta Rheae ponit. Cf. *Erycii* Ep. II. Incert. Ep. CLXXIV. — V. 1. ὀρεξάχειρα. Vat. Cod. et ap. Lips. in cujus marg. ὀρεξίχειρα notatum. Hoc recepit *Reiskius.* Nostrum inveni in ap. Guyet. et Ruhnk. idque tuetur *Suidas*, qui h. v. cum v. 6. laudat v. τύμπανα T. III. p. 516. — V. 2. *Suid.* v. κύμβαλα. l. c. Cymbala intus cava, κοιλοχείλεα, quo vocabulo hujus instrumenti ratio paulo obscurius indicatur. ὀξύδουπα. Ap. Anonym. Ep. CLXXIV. βαρύφθογγα κύμβαλα. — V. 3. κεροβόας. tibias (hoc enim λωτοί, nulla materiae ratione habita) ex cornu factas, soni gravioris. Ep. Incerti l. c. βαρυφθόγγων ἠχητὸν αὐλῶν, οὓς μόσχου λοξὸν

ἔκαμψε κέρας. Haec Gallorum instrumenta conjungit *Catull.* LXIII. 21. *Ubi cymbalum sonat vox, ubi tympana reboant, Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.* Qui de his disputavit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IX. 8., *tympana* cum *cymbalis* confudisse videtur. Vide, quae collegit *Burm.* ad. Anth. Lat. T. II. p. 503. — ¶. 213.] V. 4. στροβηλέας et ἐπ' ἀλόλυξεν. C. V. Prius derivandum a στρέβιλος, quod *trochum* significat; hinc στροβιλεῖν et στροβιλίζειν, quo verbo rotatio capitis eorum, qui gallico furore correpti erant, pingitur. *Catullus* l. c. 23. *Ubi capita Maenades vi jaciunt hederigerae, Ubi sacra sancta acutis ululatibus agitant.* Ceterum metro nihil cum *Kustero* timendum. στροβιλίζειν antepenultimam modo corripit, modo producit. In στρόβιλος certe media producitur ap. *Ion. Chium Athenaei* L. III. 91. E. στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας. et ap. *Aristoph.* Eiρ. 864. in tetrametro jambico: εὐδαιμονέστερος φανεὶς τῶν Καρκίνου στροβίλων. — V. 5. σάγαρις. κοπὶς ἢ πέλεκυς. *Suid.* T. III. p. 274. ubi h. v. laudat. αἵματι φοινιχθέντα φάσγανα. Ep. incert. CLXXIV. *Saxum acutum* Attini tribuit *Ovid.* in Fast. IV. 237. *acutam silicem Catull.* l. c. 5. — λυσιφλεβῆ. quo vena demetitur. φλέψ, *vena. Alcaeus* Ep. VIII. κειράμενος γονίμην τις ἄπο φλέβα. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXVI. — V. 6. *Suid.* l. c. λεοντίδιφρε σοὶ Ῥείη κ. θῆκε. — V. 7. γηράσας pro ἀναπαύσας πόδα γηραλέον.

VII. Cod. Vat. p. 159. Edidit *Reiske* in Anthol. nr. 410. p. 7. Eleganti hoc carmine caprarius Pani, quem ipse rudi manu edolaverat, sacra facere fingitur. — V. 1. ἐκ φηγοῦ. φήγινος κολοσσὸς Herculis ap. *Erycium* Ep. IV. — αὐτόφλοιος. Vide ad *Apollonid.* Ep. X. T. II. P. I. p. 359. — V. 3. αἰγιβάτην. *Reisk.* — V. 4. μεθύσας. imbuens. Infra Ep. XXIII. κώπην ἅλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι. Vide ad *Philodemi* Ep. XVII. — V. 5. διδυματόκοις. *Reisk.* Formam διδυματόκου agnoscit *Theocrit.* Eid. I. 25. VIII. 45. — Mox ἔσοιντο malit *Brunckius*; in talibus enim dedi-

rationibus, quae voto terminantur, optativum adhiberi. At quid impedit, quominus is, qui preces fundit, se voti damnatum iri confidat, eamque confidentiam verbis significet? Notandum tamen, verbum ἔσονται in codice recentiori charactere scriptum esse. — V. 6. Pro τρηχὺν *Reisk.* τιμρὸν dedit, errore sive suo, sive ejus, qui cod. Lips. scripsit. — Nullius pretii est conjectura *Salmasii* in marg. Guyet. κάμπτεσθαι φεύγονσι sive φράζουσι.

VIII. Cod. Vat. p. 161. Editum a *Majo* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 583. *Alberto* ad *Hesych.* v. ἐπισφύρια T. I. p. 1392. *Reiskio* in Anth. nr. 412. p. 8. Quum in quibusdam apographis in duo carmina divulsum esset, *Kusterus*, vitio non animadverso, quatuor priores versus pro integro Epigrammate exhibuit ad *Suid.* T. I. p. 525. Recensum poëta instituit instrumentorum artis venatoriae, quae Gelön, venator decrepitus, Pani dedicat. — V. 1. ὑλαιοβάτῃ. Cod. Vat. *Guyetum* in marg. ὑληκοιτῃ emendasse, notavit *Albertus.* Recte. Sic ὑληφόρος. ὑληουρός. ὑληκοίτης. Ipse tamen *Hesychii* editor ὑλοκοίτῃ mallet, ut *Kusterus* edidit. — V. 2. ἀντίρρυσι *Kuster.* ἀπέτρεψε *Salmas.* in ap. *Guyet.* Vera est vulgata. Vide Interpp. *Hesychii* in ἴδριος et ἀπίδριξε. Male etiam *Majus* ἐν ἰδρίῳ tentat pro ἐν ἔργῳ. Hasta Gelonis nostri longo tempore *in ipso venationis opere* (non aerugine igitur) detrita erat. — Mox codex λίνῳ πολυστρόφῳ. Nostrum edidit *Albertus* et *Reisk.* λίνου πολυστρόφου *Kuster.* γηραλέον νεφέλης τρύχος appellat *Antip. Sid.* XVII. quod carmen *Philippus* expressisse videtur. — V. 4. „δειραγχέας." Sic „recte scriptum in apogr. Buher. [et in Cod. Vat.] „Hinc *Suidas* δειραγχέας πάγας, τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας, „quam vocem supra *Archiae* reddidi VIII. 3. ubi male „editum erat διαγχθεὶς pro δειραγχέα." *Brunck.* — V. 5. νευροπλεκεῖς. ap. Lips. — Vers. seq. Cod. οἰκεῖς. „Salmasius „reposuit ὀχεῖς, i. e. ἱμάντας. Ordo est: νευροπλεκεῖς τοὺς ὀχεῖς, σκυλάκων ἐπισφύριους. Lora e nervis, quibus feta-

-rum crura constringuntur." Br. Reiskius dubitans, an ποδίστρας pro ποδιστῆρας poni possit, ὠκεῖς ποδιστὰς dedit et junxit: nervis plexas pedicas, subito ferarum malleolos implicare doctas. At vox ποδιστὴς non magis obvia quam ποδίστρα. In Salmasiana emendatione mihi parum arridet substantivorum accumulatio, ἰχνεῖς, ποδίστρας, ab hujus carminis indole aliena. Nec video, quid in ὠκεῖς π. tantopere reprehendi possit. Certe celeritas in pedica non indigna erat, quae commemoraretur. — V. 7. ἥλαιούς. Vide ad Antip. Sidon. Ep. XVII. 3. p. 25. κυνούχους h. l. eodem sensu accipiendum, quo ap. Leonid. Tarent. Ep. XI. ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός. Vide not. T. I. P. II. p. 73. — V. 8. ἐπ' εἶχεν Vat. Cod.

IX. „Incertum, utrum Leonidae Tarentini an Phi„lippi. Edidit Salmas. in Plin. p. 73. ex eo emendatius „Toup. ad Suidam II. 179. [II. p. 285.]" Br. Qui Leonidam hujus carminis auctorem fecerit, novi neminem. In Vat. Cod. inscribitur p. 177. ἀνάθημα ταῖς Νύμφαις. παρὰ γραὸς ποδαγρικῆς. Λεωνίδου, οἱ δὲ Φιλίππου Θεσσαλ. et sic Dorvill. in Sicul. T. I. p. 166. Reisk. Anthol. nr. 458. p. 22. Scriptum est in anum, quam pedibus graviter laborantem aquae calidae Symaethi sanarunt. — V. 1—3. laudat Suidas v. γραῦς T. I. p. 495. sine varietate. Semper mihi suspectam fuisse fateor lectionem Codicis et Suidae, γυρὴ πόδας, varis pedibus. Quomodo enim, quaeso, fieri poterat, ut, quae hoc vitio laboraret, quod non morbi, sed naturae est, aquarum vi sanaretur? Quare mihi non sic videtur scripsisse Philippus, sed

ἡ πηρὴ πόδας.

luxatis pedibus laborans. Schol. Homeri Il. β. 599. πηροὶ καλεῖται ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος. Noster Epigr. XIV. γυῖ' ἀναπηρωθείς. Ep. LXIX. πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ἀλλ' ἄμφω ... Pausan. III. 8. τὸν γὰρ δὴ ἕτερον τῶν ποδῶν

ἀμφήριστον ὁ Ἀγαθίας... *Agath.* Histor. L. II. p. 56. ἀμφαι-
ναι ... πεπηγμένος. Cum hac lectione plane conspirati
verbis ἀμφίβαλλον οὐδέος — V. 2. laudat *Suidas* v. καινό-
νυς T. III. p. 68. καινουργοῖς ... στηλαῖς, θερα-
πευτικοῖς, ἰατρικοῖς. Pro πρόσοψιν πρέποι habebat *Salma-
sius*, sine causa idonea. — V. 5. 4. *Suidas* in διαστρέφοντι.
T. I. p. 579. ... vitiose ap. *Toupium*. Vide *Tyrwhitt*
sub Notis ad Toup. Emend. T. IV. p. 420. — τετρωμέ-
νον. Cod. Vat. *Suidas* et edd. usque ad *Reiskium*, qui
diu ante *Toupium* τετρωμένον emendaverat. Epigr. inc.
DCXLIX. ... *Addaeus* Ep. III. τε-
τρωμένον ἐργατίνην βοῦν. Vide ad *Anytes* Ep. VII. At vetula
nostra non dicitur *debilis* sive *confecta* aetate, sed mor-
bo male affecta, τετρωμένη, ut recte Codex. *Eustath*. Od. ex
primo q. 26 τὸ ... τὸ βλάβος δηλοῖ. Od. φ. 295.
... ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει. —
V. 5. 7. laudat *Suidas* in οἴκτος T. II. p. 665. In cod.
uti et apud Suidam, scriptum αἴ τ' ... Αἴτνης π. Εὐρώ-
... Hoc postremum recte a doctissimo Wesseling emen-
datum, Probabil. c. 29. extremo, ubi mirum a viris
diligentissimis, Wesselingium dico et Hemsterhusium,
non observatum fuisse hoc Epigr. in Salmasii Plinianis.
... in metrum peccare videtur. Salmasius emen-
dabat ... Hemsterhuys ἠριβρόμων, aut ὀρεινόμους
relatum ad αἱ Νύμφαι. His longe praestat Toupii con-
jectura πυριπνόου. Br. ... πυριπνόμου dedit *Raiske*. —
Pro εἶχεν *Salmasius* εἶχον tentabat, in marg. ap. Guyet. —
E. 214.] V. 6. Συμαίθου idem primus emendavit. Est
fluvius in agro Catanaeo, hodie *Lagiaretta* sive *Lala-
retta*, (vide *Cluver*. Sic. Ant. L. I. p. 124. 48.) cele-
bratus etiam Jovis amoribus, qui juxta eum Nympham
compressit Thaliam, ex quo concubitu nati sunt Palici,
tradente *Macrobio* Saturn. V. 19. Conf. inprimis
Valcken. ad *Callimachi* Eleg. p. 175. — V. 8. ἀμφίκω-
μον *Salmas*. vitiose. Mox in contextu ap. Guy. et Ruhnk.

ἄρτεμι legitur; in marg. ἀρτεμές. Haec est genuina scriptura codicis. Ordo est: λιβὰς Αἰτναίη ἀνεστήριξεν (i. e. ἔθηκε) τὸ ἀμφίχωλον αὐτῆς σκέλος ἀρτεμές. *debiles vetulae pedes aqua Aetnaea quasi fulsit et firmavit.* Quare neque cum *Reiskio* ἀδρανὲς, neque cum perspicacissimo *Wakefield* in Silv. Crit. T. I. p. 149. ἀνάπηρον σκέλος legerim. — V. 9. ἀνεστήριξεν. Cod. Vat. *Dorv.* et *Salm.* — V. 10. ἐπήνεσαν. Nymphae dono delectatae amiculae dei salute congratulatae sunt; ut haec explicat *Toupius.* At haec explicatio cum reliquis minime coit. Est potius: consentientes inter se tribuerunt ei, ut sine baculi ope domum rediret.

X. Cod. Vat. p. 183. sq. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. κεγχρίτην T. II. p. 288. ubi Lexicographus v. quintum profert. *Reisk.* in Anthol. nr. 480. p. 34. Isidi Damis, ex undis servatus, sacra facit, deamque precatur, ut eum ex paupertate quoque eripere velit. Conf. Epigr. *Gaetul.* III. T. II. p. 166. et *Corn. Longini* Ep. I. p. 200. — V. 1. *Suidas* hunc versum laudans T. II. p. 521. v. μελάμβωλος, exhibet λινόπεπλε, ut Cod. Vat. In ap. Lips. λινόπεπλος. *Isis linigera* ap. *Ovid.* ex Ponto I. 1. 51. Amor. II. 2. 25. Cf. *Heins.* ad A. A. I. 77. Etiam Isiaci linteas vestes solebant gerere. *Plutarch.* T. II. p. 352. C. — V. 2. ῥῦθι. Cod. Vat. et *Kuster.* *Reiskium* apogr. Lips., quod θῦθι habet, in errorem induxit. — V. 3. *Suid.* v. λαγαρὸν T. II. p. 408. Tenuem placentam significat, vel talem, quae facile frangi et comminui queat. *Schol. Aristoph.* Vesp. v. 672. λαγαριζόμενον, τὰ λαγαρὰ ἐσθίοντα· ὅ ἐστιν εὔθραστα (l. εὔθραυστα) καὶ εὐτελῆ. Ejusmodi autem placentas diis aegyptiis fuisse dicatas, apparet ex *Juvenal.* Sat. VI. 540. *ansere magno Scilicet, et tenui popano corruptus Osiris.* In marg. ap. Guyet. et Reisk. γλαγερὸν notatur. — V. 4. *Suid.* v. ἐνδροσίων T. I. p. 758. Anser Isidi sacer et in deliciis fuit. *Ovid.* Fastor. I. 453. *Nec defensa juvant Capitolia, quo minus anser*

Det jecur in lances, Inachi laeva, tuas. Cf. Intrpp. *Juvenalis* l. c. et *Petron.* c. 37. — V. 5. *Suid.* in κεγχρίτιον T. II. p. 288. et ψαφαρῇ T. III. p. 701. ψαφαρῇ Vat. Cod. et *Suid.* Emendavit *Salmas.* in marg. ap. Guy. et *Kusterus.* Hunc sequitur *Toup.* Epist. crit. p. 58. emendationis auctorem non indicans. *Tenae* unguentum significari videtur, cujus majus est pretium, teste *Plinio* L. XIII. p. 680. Audaci conjectura *Reiskius* edidit γάστρα ψαφαρή, *fragilis gastra caricis onusta*; quod minime probandum est. — κεγχρίτιδες (in Cod. Vat. κεγχρίτιον legitur) ἰσχάδες *Salmas.* interpretatur caricas, nigris veluti milii granis sparsas, sive omnino coloris varii, ad Solin. p. 240. sq. Melius caricam cum granis interioribus, quae milii granis simillima, intelligas. — V. 6. *Suidas* in ἀσταφίς T. I. p. 358. — V. 7. πελάγευς. Cod. Vat. non, ut *Br.* in notis affirmat, πελάγευς. *Suidas* hoc distichon profert v. κεμάς T. II. p. 295. In marg. ap. Guyet. tentatur: εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ῥύσῃ τὸν Ἀ. ἄ. κεὶμ πενίῃ θύεσι κτ. κ. Hinc θύεσι in quaedam apographa venit; nam in Cod. Vat. θύσει legitur; ut etiam ap. *Suidam.* Multa hic parum recte posuit *Brunckius*, cujus notam adscribere supersedeo. Expressa sunt haec sive ex *Gaetulico* l. c. sive ex eodem exemplo (*Leonid. Tar.* Ep. XIII.), unde *Gaetulicus* duxit sua:

εἰ δ', ὥς μευ βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις
καὶ πενίην, θύσω πιαλέον χίμαρον.

Hinnulum promittit Isidi, quia hinnuli Dianae mactabantur, cum qua Isis saepenumero confunditur. χρυσόκερων respectu habito ad cervas Dianae currui junctas. *Callim.* H. in Dian. 102. κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός. *Quintus Smyrn.* in recensu laborum Herculis T. II. p. 475. χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε.

XI. Cod. Vat. p. 187. sq. Edidit *Holsten.* ad Steph. Byz. p. 21. *Kuster* ad Suid. T. I. p. 455. *Reiske* in Anth. nr. 493. p. 41. Apollinem Actiacum poëta secundam

navigationem rogat. — V. 1. Λευκάδος. *Virgil.* Aen. III. 274. *Mox et Leucatae nimbosa cacumina montis, Et formidatus nautis aperitur Apollo.* ubi vide ill. *Heynium.* In Leucatae cacumine templum fuit Apollini consecratum. *Strabo* L. X. p. 452. B. Hinc *Leucadius deus* apud *Ovidium* Trist. V. 2. 76. et passim. Cf. not. ad *Antipatri Thess.* Ep. XXXIII. T. II. P. I. p. 314. sq. — Laudat h. v. *Suidas* in αἰτῶ T. I. p. 655. — V. 2. τὸν ἠϊόνι Cod. Vat. Sinceram lectionem vidit *Salmasius*, unde plurima apogr. Ἰονίῳ legunt. — V. 3. *Suidas* in χειροφυρέα T. III. p. 664. et in δαῖτας T. I. p. 516. Panes deo offert, quales nautae comedere solent. — V. 4. *Suidas* hunc vers. laudans v. ὀλίγον T. II. p. 678. ὀλίγην exhibet. Apogr. Lips. κεινομένην. Etiam in hoc Epigr. color ductus ex *Leonid. Tar.* XIII. et *Gaetul.* Ep. III. quorum hic σταγόνα σπονδῆτιν. — τὴν κύλικος βαιὴ πυθμένι κευθομένην offert Veneri. — V. 5. *Suidas* in βραχύφεγγίτης T. I. p. 455. Lucerna, cui parum olei affusum, cujusque adeo flamma non diu durabit. ὠκύμορον φλόγα appellat *Oppian.* Κυνηγ. I. 131. Vide ad *Meleagr.* Ep. LXXVIII. — V. 6. „Cod. οἴγνης [οἴνγης]. quod Kusterus probabiliter „emendavit, reponens ὄλπης. οἴγνης esse posset ab οἴγω, „unde οἰγέω, οἴγνυμι. *apertura, foramen.*“ *Br.* ὄλπης jam in marg. Guyet. et Ruhnk. reperitur. In eandem lectionem inciderat V. D. in Miscell. Obss. Nov. II. T. IV. p. 241. *Reiskius* στύππης dedit: *stuppam igni alendo adhibitam.* Quanto illud elegantius! Flamma nutritur ex ampulla, quae parce et guttatim (φειδωλής, quae suis bonis parcit) ex ore, cujus nonnisi dimidia pars humectatur, oleum affundit. Epitheta cum dilectu posita rem mirifice extenuant et diminuunt. — V. 8. σύνδρομον. qui nos comitetur. πόμπιμον ἄνεμον. *Euripid.* Hecub. 1290. *Homer.* Od. δ. 360. οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

XII. Cod. Vat. p. 404. Anthol. Plan. p. 41. St. 60. W. Lysistratus, in mediis undis cum vehementi tempestate urgeretur, a Dioscuris sive Cabiris servatus est. — V. 1. ἐκ ζαῶτου. Vulgo. Sed jam dudum ἐξ ἄῤῥητου correxerat *Aldus* in edit. pr. quem aliae secutae sunt, aliae non. Edit. rarissima, quae prodiit ap. Nicol. Sabienses, utramque lectionem conjungens legit ἐκζαάτου. Sinceram lectionem, quam *Toupius* ad Suid. P. II. p. 152. tanquam ex ingenio profert, etiam *Brodaeus* habet. Sic quoque Vat. Cod. ἐξ ἀήτεω, ἐξ ἀνέμου. *Hesych.* — Mox Vat. Cod. αἰζαεῦ νότου. ζαὴς νότος, impetuosus. *Homer.* Odyss. μ. 313. ὦρσεν ἔπι ζαῆ ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεύς. i. e. σφοδρῶς πνέοντα. Tempestatem ex diversis ventis ortam describit: *Horat.* I. Carm. III. 12. *nec timuit praecipitem Africum Decertantem Aquilonibus, Nec tristes Hyadas, nec rabiem Noti. Virgil.* Aen. I. 84. *Incubuere mari, totumque a sedibus imis Una Eurusque Notusque ruunt creberque procellis Africus, et vastos volvunt ad litora fluctus.* Conf. *Heinrich.* ad *Musaeum* v. 316. p. 164. sq. — ¶. 215.] V. 3. βυθίτης. Vat. Cod. ἐκ νεάτων μυχῶν. ex infimo mari. Sic ap. *Theocrit.* Eid. VII. 59. τὸν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ. — V. 4. ὀλισθεν. Vat. Cod. — ἱστός. Malus fractus, laborans, in tempestatum descriptionibus passim obvius. *Horat.* I. Carm. XIV. 5. *Et malus celeri saucius Africo. Alcaeus* ap. *Heraclid.* de Allegor. p. 15. Nusquam aliquid reperitur, quod huic loco, εἰς ἅλα πτύσας, sit simile. *Toupius* quidem l. c. *Philippum* respexisse monet *Theocrit.* Eid. XV. 133. κῦμα ποτ' ἀιόνα πτύοντα. Haec quidem satis sunt expedita; frequenter enim undae cadavera naviumque tabulas dicuntur ἐκπτύειν. *Oppian.* Hal. V. 596. τάδ' ῥόθιν ἔπτυσαν αὐταῖς κύμασι. *Leonidas Tar.* Ep. XCVI. τί μ' οὐκ — τηλόθ' ἀπὸ ψιλῆς ἔπτυσας ἠϊόνος; ubi vide not. et *Valck.* ad *Theocr.* Adon. p. 408. C. Sed haec loquendi ratio a nostro loco aliena est. Recte igitur *Toupium* reprehendit cl. *Wake-*

feld in Sylv. crit. T. I. p. 54. quod *elegantem* dixerit locutionem, quae ne sensum quidem habeat, et corrigendum proponit: εἰς ἅλος πτυχάς. Gravius mendum hunc versum deturpare suspicor, in quo fortasse nec ἤλασεν sincerum, quod verbum pro rei ratione et modo nimis videtur ignarum. — V. 5. „πλανώμενος ad Λυσίστρατος refertur: prava distinctione turbatus hic erat „locus. Libri omnes ἐς ἅιδην, quod ex oscitantia, non „consulto, mutatum est. Melior est sic versus, iambo „in quarta sede posito, loco anapaesti.“ *Br.* Vulgo comma post πλανώμενος ponitur. Deinde in Analect. εἰς ἅιδην erat. — Lectio Cod. Vat. φορτὶς δὲ σῦρεν ἅιδαν πλανώμενον — majoris depravationis suspicionem movet. *Gilb. Wakefield* l. c. ἀνιώμενος corrigit. Nec *Grotium* vulgatam secutum esse, apparet ex ejus interpretatione: *Hians ad Orcum jam trahebatur navis.* — V. 6. ἀργυρὸν αὐτῷ. Edd. veteres omnes, praeter ed. Nicolin. Sabiens. ubi ἀργυρονάυτης, quod *H. Stephanus* tacite recepit sive ex conjectura *Brodaei*, sive *Adriani Junii* in Animadvers. L. III. c. IX. Nihil *Opsopoei* interpretatione ineptius. Deos ἀργυροναύτας *Junius* interpretatur de Dioscuris, de quibus nota res; nec minus dii Samothracii nautis opitulabantur. Vide not. ad *Callimachi* Ep. XXVI. T. I. P. II. p. 278. — V. 7. ναυκόρῳ debetur *Toupii* sagacitati; vulgo et in membranis νηοκόρῳ, *navis custodi.* Lysistratus nimirum Dioscuris a sacris erat: quae caussa fuit, ut homini opitularentur. Sinceram lectionem perspexisse videtur *Grotius*, qui vertit:

illi concitum sedant fretum:
Unius hoc valuere cultoris preces.

Huetius p. 7. poëtam in verbis νηοκόρος et ναυκόρος ludere putabat. — V. 8. μόνῳ mallet *Brunck.* — ἐκοίμισεν, male Cod. Vat. *Statius* III. Sylv. II. 1. *Di, quibus audaces amor est servare carinas, Saevaque ventosi mulcere peri-*

caila ponti, Strenuis molle fretum. *Antip. Sidon.* LXVIII. ἄνθεσι ποιμαίνεις ἀκύμονα βρόμον.

XIII. Cod. Vat. p. 160. Anth. Plan. p. 438. St. 571. W. Coquus, Timasion, Vulcano artis suae instrumenta dedicat. Comparandum inprimis Epigr. *Aristonis* I. T. II. p. 252. Coquorum instrumenta recenset *Eustath.* ad Il. λ. p. 820. 3. *Pollux* VI. 88 – 90. et iterum X. 95 – 111. — V. 1. laudat *Suid.* in κνώδαλον T. II. p. 335. ubi *Kusterus* de vocabulo κνώδαλον recte statuit, ad omnia animalium genera pertinere. Conf. quae nuper de eodem fuse disputavit cl. *Ilgen* ad Hymn. Homer. p. 413. sqq. — V. 2. ῥιπίδας. Vide ad *Dioscorid.* Ep. XII. et *Archiae* Ep. V. — πυρηνέμους quo sensu dictum sit, divinari magis quam doceri potest. Flabellum describitur *flammam vento*, quem facit, excitans. Sed idem sensus continetur epitheto πυρεγρέταν. Fortasse fuit:

ῥιπίδας πυρπνέμους.

Archias l. c. πῦρον κείθουσαν, ἄγμα ῥιπίδα. — V. 3. „In „Planudeae excusis libris male legitur ἰθμόν. Vat. et cod. „Jani Lascaris ἠθμόν. Hujus ad oram scriptum hoc Scho„lion: ἠθμὸς, ὁ διϋλιστής· ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς „τρυπήσεσι, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνεσθαι τῶν παχυτέρων. „ὕδωρ ἀπηθῆσαι. καὶ ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν· Ἀριστοφάνης. (Ra„nis 974.) ἀπὸ τοῦ ἤθω, ἤσω, ἠθὸς, καὶ ἠθμός. δι' οὗ διη„θεῖται καὶ διαρραβίζεται. Quibus similia leguntur in Ety„mol. M. p. 422. ubi l. 35. διακρίνεσθαι scribendum est „pro διακρίνειν.“ *Br.* ἠθμὸν legendum esse, non fugit *Brodaeum*, nec *Jos. Scaligerum* in not. msc. Conf. *Pollux* X. 108. ἠθμὸν legit etiam *Suidas*, qui hunc vers. cum seq. excitat in ἐσχάρα T. II. p. 335. — V. 4. ἐσχάραν. *Aristoph.* Acharn. 887. ὑμεῖς ἐξενέγκατέ τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα. ubi Schol. ἐσχάραν per ἀγγεῖον interpretatur. Inprimis huc facit *Glossa* in Exodum Msc. ab

Hemsterhusio prolata ad *Pollac.* X. 101. p. 1275. *Arula vas aeneum et quadratum, quatuor pedes habens, in quo carbones posuerunt, et super ipsum erat craticula et sic assabant carnes.* Rem diserte exposuit *Casaub.* ad *Athen.* I. 6. p. 22. Cf. Intrpp. *Hesychii* v. ἐσχάρα. Hinc apparet, eam κρεηδόκον vocari, quia carnes assandae huic arulae imponebantur. Alterum vero, quod additur, πυρὸς γέφυραν, significare videtur arulam in ipso igne collocandam. — V. 5. „Scholion in cod. Jani Lascaris: „ζωμήρυσις, ἡ καὶ ζωμαρύστρις καὶ ἐτνήρυσις, ἐν ᾗ τὸ ἔτνος „ἀρύονται, ὥσπερ οἰνήρυσις. πᾶν τὸ ταράσσον." *Br.* *Aristo* l. c. ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα. In Vat. Cod. ζωμήρυσιν vitiose. Facetus locus est de instrumentis artis coquinariae *Anaxippi* in Citharoedo ap. *Athen.* L. IV. p. 169. B. C. qui emendatione indiget:

> Ζωμήρυσιν φέρεις, ὀβελίσκους δώδεκα,
> κρεάγραν, θυίαν, τυροκνῆστιν παιδικήν,
> στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας.

Nemo facile dixerit, quid sit τυροκνῆστις παιδική; nam *Dalechampi* interpretatio nullius est assis. Fortasse scribendum:

> τυροκνῆστιν, δοίδυκα.

In *Aristophanis* Αἰολοσίκωνι ap. *Polluc.* X. 104. junguntur haec: δοίδυξ, θύεια, τυροκνῆστις, ἐσχάρα. — V. 7. σοῦ Vat. Cod. — V. 8. „γυῖον ἀρφανισμένος. Vulgo. γυῖον habent etiam tres Planudei, ut metri lex poscit." *Br.* Plurimae edd. vett. ὀρφανισμένος. Brunckiana lectio nititur auctoritate Vat. Cod. γυῖον ex cod. Scaligeri laudat Huet. p. 41.

XIV. Cod. Vat. p. 160. Anthol. Plan. p. 419. St. 554. W. Lysixenus, agricola, senectute confectus, Cereri instrumenta sua consecrat. Expressit *Philippus* Epigramma *Antiphili* IV. T. II. p. 170. Quaedam hinc sumsit *Agathias* Ep. XXX. — V. 1. ὑλοτόμον σφῦραν.

instrumentum malleo simile, quo glebae comminuuntur. Cf. *Phaniae* Ep. IV. p. 53. Apud *Agathiam* ipsum aratrum κλασιβῶλαξ vocatur. σφύραν βωλοκόπον vocat *Pollux* X. 129. — V. 2. laudat *Suidas* in γαμψὰν T. II. p. 467. πυρίλλαγους Cod. Vat. vitiose. Quod si tamen codex offerret

πυραλάγους

id vulgatae anteponerem. *Antiphil.* l. c. γαμψόν τε δρέπανον, σταχυητόμον ὅπλον θερείης. — V. 3. Laudat h. v. *Suidas* T. I. p. 406. ἀχυρμιαί. οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἀποφέρεται λικμώμενα. — τριβόλους. quae Latini *tribula* appellant. *Varro* de R. R. I. 52. p. 200. *Oportet — e spicis in area excuti grana. Quod fit apud alios jumentis junctis ac tribulo. Id fit e tabula, lapidibus aut ferro asperata, quo imposito auriga aut pondere grandi trahitur jumentis junctis, ut discutiat e spica grana: aut ex assibus dentatis cum orbiculis, quod vocant plostellum poenicum.* *Columella* L. II. 20. 4. Conf. *Schneiderum* ad *Varron.* p. 362. sq. ad *Columell.* p. 121. ubi nostrum quoque locum attigit, et *Longum* Pastor. III. p. 93. περιήλαυνε τοὺς βοῦς καὶ τοῖς τριβόλοις κατειργάσατο τὸν στάχυν. — V. 4. *Suid.* T. III. p. 530. ὕννις. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, καὶ ῥομφαῖον. Hunc versum laudans ὕνιν scribit, adjecta nota: τὸ δὲ ῦ μακρόν. Est ea pars aratri, quae terram secat, vomer. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 576. Cod. Vat. vitiose ὕνιν. — V. 5. *Suid.* T. I. p. 448. ubi legitur καὶ κέντρ' ἀστεμφοῦς. — δεσμά. lora, quibus boves reguntur. βοῦς στρ. τεν. docte pro δεσμὰ στρέψαντα τοὺς τῶν βοῶν τένοντας. — V. 6. ἀρτιπαγῆ. Planud. *Antiphil.* l. c. καὶ κεντρόφορον, χειρὸς ἀεθλοφόρον, ἄργανα. — V. 7. γυῖ' ἀκαμπής ἐχετλήεντας. Sic omnino legendum. Nam corrupta est lectio γυῖα κεντρήεντας. Salmasius conjiciebat κεντρήεντας vel γυῖα γε κεντρήεις, vel γυῖ' ἀκαμπῆ. Cod. J. Lascaris, ut Florentina, γυῖα κεντρήεντας. Βα. κεντρήεντας est in Vat. Cod. et in tribus Aldin. Bad. Steph. Nicol. Sab.

γυῖ', ἐπικυρωθεὶς conjecit *Jos. Scaliger* in not. mstis. Sed vide, an verbis, quae augmentum per ἀναδίπλωσιν praefigunt, ut πεπιθέω, ἐκεκλάθω et similibus, etiam addendum sit verbum πεπηρέω. Cf. quae collegit *Fischer* in Anim. ad Gramm. Veller. T. II. p. 314. sq. — αὔλακι πολλῇ. multum arando, assiduo arandi labore debilitatus. Minus recte *Grotius*: *Corpore et ipse ferens sulcos Lysistratus omni.*

XV. Cod. Vat. p. 160. Anthol. Plan. p. 447. St. 580. W. Leontichi, fabri lignarii, instrumenta recensentur. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. IV. ubi vide not. T. I. P. II. p. 61. sq. — V. 1. μολυβδοχαρῆ. Vat. Cod. Perpendiculum, plumbo gravatum. — Verba δουροτόμῳ σφῦραν hinc excitat *Suid.* T. III. p. 418. Partem vers. 2. idem in ἀρίδες T. I. p. 320. — „Conferendum „cum Leonidae Tar. IV. In utroque τῶν ἀρίδων mentio. „τεκτονικὸν ἐργαλεῖον esse, nobis dicunt grammatici, sed „quodnam, ab iis non docemur. Stephanus *scobinam* „interpretatur; perperam. ἀρὶς instrumentum est, quod „fabri nostri *la plane* appellant, duobus instructum ma„nubriis, et ideo Philippo ἀμφίδετον dictum." *Br.* — §. 216.] V. 4. „Scr. μιλτείῳ βάμματι. Sic e Vat. Cod. „profert Salmas. de Homon. H. I. p. 95. ἰθυντῆρα τε πρίο„νας μιλτείῳ βάμματι πειθόμενον. Ἰθυντῆρα etiam melius vi„detur quam ἰθύδρομον." *Br.* In Vat. Cod. legitur, ut in Planudea: ἰθύδρομόν τε Πρ. μ. στάγματι πειθόμενον. Prius igitur *Salmasius* memoriae vitio mutasse putandus est; alterum sumsit ex *Suida* v. ὄρθιον T. III. p. 174. Ad eundem locum respicere videtur *Salmasius* ad Solin. p. 245. B. ubi memoria eum iterum fefellit, cum scriberet, σχοίνῳ βάμματι πειθόμενον. Significatur serra, quae lineam, minio signatam, sequitur. Vocabulum στάγμα nulla in Lexicis auctoritate nititur; quare hoc nomine lectio βάμματι praeferenda videtur. Sed elegantius fortasse scripseris:

μιλτείῳ τάγματι πειθόμενος.

quo minium jubet, secutus. *Galenus* de Artib. c. V. p. 5. C. πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσι, κοινῷ προστάγματι πειθόμενοι. — V. 5. μιλτοφυρῆ. *Leonid. Tar.* l. c. καὶ μίλτῳ φυρόμενοι κανόνες. *Suidas* in ἐφείλιξαν T. I. p. 920. σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ· ἀντὶ τοῦ ἔφυραν καὶ περιείλιξαν. Vitiose Aldinae et Ascens. μιλταθυρῆ exhibent, quas perperam secutus est Steph. μιλτοφυῆ *Suidas* habet in μίλτος T. II. p. 562. et in ψαλλομένη T. III. p. 699. τιλλομένη. κυρίως δὲ ψάλλειν τὸ τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων τῶν χορδῶν ἅπτεσθαι. Cf. *Toup.* ap. Suidam P. II. p. 268. *Salmas.* in Plin. p. 821. D. hunc locum videtur respicere, et iterum p. 813. A. — V. 8. ἠκτέδυσε habent etiam membranae: sed scribendum ἀπέλυσε." *Br.* Hujus emendationis necessitatem non video; imo vulgata lectio Brunckianae emendationi haud paulo praestare videtur. Ut totum corpus, sic etiam species corporis, juventus senectusque, cum vestimento comparatur, quod tempus, anni, mors denique mortalibus detrahit. Sic Epigr. Incert. DCLXIV. ἐς οὐρανίας δ' ἄρ' ἀπαρχοὺς Ψυχὴ πανταίνει σῶμ' ἀποδυσαμένη. Serpentes passim dicuntur τὸ γῆρας ἀποδύεσθαι. Vide *Barth.* ad *Statii* Theb. IV. 97. sq. p. 926. *Schneider* ad *Aelian.* H. A. IX. 16. Et simili ratione γῆρας ἀποσυλᾶν *Himer.* Or. Ecl. X. 13. p. 190. Quidni igitur iisdem ὁ χρόνος τὸ γῆρας ἀποδύειν dicatur? Et si hoc, etiam aetas τὸ ἄνθος τῶν γυίων mortalibus detrahere dici potest.

XVI. Cod. Vat. p. 158. Anth. Plan. p. 447. St. 579. W. Demophon, faber aurarius, cum senectus ejus oculos caligine obduxisset, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. — V. 1. *Suidas* T. I. p. 381. in αὐλός. — ὁ ἐπιμήκης φυσητήρ. et iterum in φιλήνεμος T. III. p. 600. Intelligitur fistula follis, quae in caminum inserta, flammam excitat. Folles ipsi sunt φῦσαι, ap. *Apollon. Rhod.*

IV. 763. ſive πρηστῆρες ap. eundem IV. 776. — In Edit. pr. Flor. et Ald. αὐλοῦ. vitioſe. — V. 2. κνησίχρυσον. Sic Vat. Cod. recte. In Planudeorum uno lectio„nem a vera non longe remotam reperi, κρησίχρυσον. alii „peſſime γνησίχρυσον.“ Br. Veram lectionem jamdudum perſpexerat Brodaei acumen, eamque probavit Kuſterus ad Suid. in ῥίνη T. III. p. 260. ubi τεχνησίχρυσον exhibetur, quod a vero proxime abeſt. τρυσίχρυσον conjecerat Joſ. Scaliger in not. mſc. — V. 3. δίχηλον. forceps bifida, cancro, unde nomen duxit, ſimillima. In deſcriptione cancrorum Plin. IX. 51. p. 518. Praeterea bina brachia denticulatis forcipibus. Statyll. Flacc. Ep. V. p. 263. ῥαιβοσκελῆ, δίχηλον, ἀμμοδύταν. Perperam Vat. Cod. δίχειλον. — V. 4. Leporis pede aurifices utuntur ad ſcobem et ramenta colligenda. — V. 6. „καὶ θός. „Frequentem uſum hujus vocis ap. ſequioris aetatis poëtas „damnarunt critici quidam, quos Philippi et antiquio„rum etiam exemplum defendere poſſet. Moſchio ap. „Stob. in Floril. Grot. p. 437. κανθούς τ' ἐξέτηξε δα„κρύοις.“ Br. Noſter iterum Ep. XVII. et LIII. κανθὸς ὑφαιμος.

XVII. Cod. Vat. p. 152. Anth. Plan. p. 444. St. 577. W. Callimenes ſcriba, cum aetate provectus, oculis minus valeret, Muſis conſecrat artis ſuae inſtrumenta. Confer *Phaniae* Ep. III. ibique notata T. II. P. I. p. 161. ſqq. — V. 1. πλευρῆς. De chartae ſuperficie accipiendum. *Paul. Sil.* Ep. L. γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς. — V. 2. Vulgo σμίλην. Doricam terminationem profert Vat. Cod. et *Suid.* in σμίλη T. III. p. 343. — V. 3. κανονίς procul dubio idem, quod apud alios κανών, *regula.* — „παραθῖνα. Pumices aquae inna„tant, et a fluctibus ad litus impelluntur, ubi collegun„tur. Sic vulgata lectio intelligenda. Sed aliud quid „ſcriptum fuiſſe reor, ſcilicet παραθῆγα, ut in Damocha„ridis Ep. T. III. p. 69. τρηχαλέην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα „κόσμον.

»κίσηριν. Hic enim epitheton requiri videtur, quod pu»micis usum declaret, et quum sequatur πόντου λίθον, »quid necesse erat παρὰ θῖνα addere? Est autem παρα»θῆγα pro παραθηγέα. ut in Sapphus IV. νεοθᾶγι σιδάρῳ, »pro νεοθηγεῖ.« *Br.* *Suidas* h. v. laudans T. II. p. 343. περὶ θῖνα legit. Idem excitat v. 4. in κίσσηρις T. II. p. 319. *Brunckii* conjecturae favet nonnihil *Paul. Silent.* Ep. LI. καὶ λίθον ὀκριόεντα, δόναξ ἔθι δισσὸν ὀδόντα θήγεται ἀμβλυνθεὶς ἐκ δολιχογραφίης. *Julian. Aegypt.* Ep. X. λᾶαν, ὃς ἀμβλεῖαν θῆγε γένυν καλάμων. Id. Ep. XI. λίθος εὐσχιδέων θηγαλέη καλάμων. Mihi tamen, ne quid dissimulem, vulgata lectio non videtur sollicitanda. — αὐχμηρήν. *aridam pumicem.* Vide *Schwarz* de Ornam. Libr. p. 210. — V. 5. 6. ἀπὸ παυσάμενος et ἐπ' ἐκρέκετο. Vat. Cod.

XVIII. Cod. Vat. p. 187. Anth. Plan. p. 424. St. 559. W. Vetula Minervae artis textoriae instrumenta consecrat. Comp. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. *Archiae* Ep. XI. *Antip. Sid.* Ep. XXII. XXVII. — V. 1. ὀρθριλάλοισι. Vat. Cod. ὀρθρολάλοισιν tres Aldinae. — Laudat h. v. *Suid.* T. II. p. 714. Ὀρθρογόη χελιδών. λέγεται καὶ ὀρθρολάλος. De pectinis sonitu vide notata ad *Antip. Sidon.* Ep. XXII. Tom. II. P. I. p. 30. — V. 2. *Suid.* λεισμίτου T. II. p. 436. ubi λεισμίτου κάμακος legitur, ut in Vat. Cod. Proba est vulgata. κάμακες, quod verbum per appositionem cum κερκίδας jungendum, pectinis perticas significat, quibus fila seu stamina laevigantur. Rem docte et diserte explicavit cl. *Schneider* v. *Tela* in Indice Scr. R. R. p. 370. ubi docet, κερκίδα esse pectinem, quo confusa stamina discriminantur, telaque percutitur. Hinc tot epitheta, quae ad sonitum applausi pectinis spectent. — V. 3. κτένα κοσμοκόμην. pectinem lanificum, quo comae lanarum ordinantur. Vide *Schneider.* l. c. p. 362. —

V. 3. δακτυλοτρίβον. Vat. Cod. Excitat h. v. cum seq.

Suidas T. I. p. 373. Fusum suspensum e filo, quod verticillo torquetur: *Catullus* LXIV. 313.:

Dextera tum leviter deducens fila supinis
Formabat digitis; tum prono in pollice torquens
Libratum tereti versabat turbine fusum.

— V. 5. σχοίνοις. Vat. Cod. — ὀδόντι. Habet *Suidas* in τάλαρος T. III. p. 426. et Vat. Cod. Vulgo ὀδόντων. Cogitaverit aliquis de dente nentis mulierculae, cum ap. *Catull.* l. c. habeatur: *Atque ita decerpens aequabat semper opus dens, Lanaeque aridulis baerebant morsa labellis.* Sed intelligendus dens pectinis, quo lana carpitur. τολύπη enim est glomus lanarum carptarum, carminatarum et ad nendum paratarum, ut *Schneiderus* docuit l. c. p. 363. 364. — ¶. 217.] V. 7. Παλλαντιάς. Sic nonnulli Minervam appellabant, ut Pallantis filiam. *Clem. Alex.* Cohort. p. 24. ed. Ox. Cf. *Heyn.* ad *Apollodor.* T. II. p. 746.

XIX. Cod. Vat. p. 147. Anth. Plan. p. 418. St. 553. W. Sosicles Cereri post messem primitias offert. — V. 1. χώρου μικραύλακος. Fortasse ductum ex *Apollonid.* Ep. V. οὐ πεδίου πολυαύλακος. Ap. *Diodor. Zon.* Ep. II. agricola munera offert πενιχρῆς ἐξ ὀλιγηροσίης. — V. 3. αὖτις vett. edd. omnes praeter Steph. — V. 4. cum parte tertii laudat *Suidas* in ἀμβλὺ T. I. p. 135. et iterum in καλαμητομίης T. II. p. 229. utroque loco αὖθις et φέροι. Vat. Cod. φέρει. male. Similiter *Theocritus* VII. 155. post sacra Cereri facta descripta: ἆς ἐπὶ σωρῷ Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον.

XX. Cod. Vat. p. 160. Planud. p. 430. St. 564. W. Munera a Damone, hortulano, Priapo oblata recensentur. Expressum ex Ep. *Diodori Zonae* III. p. 80. — V. 1. *Suidas* T. I. p. 477. in γεραιός. — Malum punicum *flavo tegmine* (ξανθοχίτων) cum ab eo colore, quem

vulgo habet, abhorreat, *Schneiderus* ad Nicandri Alexiph. p. 339. dubitat, an a vulgari diversum significare voluerit poëta. *Columella* X. 243. *punica, quae rutila mitescit tegmine grani.* — γεραιόφλοια. rugosae ficus; ῥυτιδόφλοιον σῦκον. *Zonas* l. c. — V. 2. ῥοδέας ἔτ. Mira haec. Quis unquam uvae rosaceum sive colorem sive odorem tribuit? — ὠμὸν ἀποσπάδιον. uvam de vite decerptam. ὄμφακος ὠμᾶς *Theocritus* Eid. XI. 21. Uvam, maturam quidem, sed nondum flaccescentem, aridae et passae opponi puta. — V. 3. ap. *Suid.* v. ἄχναι T. I. p. 404. Hoc loco usitatius esse λάχνη, quod de lanugine malorum et genarum proprie dicitur, notavit *Ruhnken.* in Epist. crit. p. 150. De malis cydoniis agitur, ut ap. *Zonam.* ubi vide not. *Virgil.* Ecl. II. 51. *Ipse ego cana legam tenera lanugine mala Castaneasque nuces.* *Calpurn.* Ecl. II. 91. *Cerea sub tenui — cydonia luce.* — V. 4. κάρυα χ. ἐκφανέ' ἐκ λ. vulgo. Ad verbum fere *Zonas*: καὶ κάρυον χλωρῆς ἀρτίδορον λεπίδος. — V. 5. Ap. *Suid.* in σίκυον T. III. p. 313. et ap. *Schol. Aristoph.* Acharn. 519. qui χνοάοντα per πέπονα interpretatur. Vulgo σίκυον χλοάοντα. Utrumque vocabulum passim confunditur. Vide *Wernsdorf.* ad Himer. Orat. VII. 3. p. 515. σίκυον Scaliger conjectura assecutus est. — In Vat. Cod. χνοάοντα. — V. 6. περκὴν est in ed. Flor. et duabus Ald. περσικὴν Ald. pr. Reliquae περκνήν. πέρκην revocavit post *Brunckium* cl. *de Bosch.* πέρκη ἐλάη (vide Ep. I. 12.) est περκάζουσα. *mitescere incipiens.* Idem est πέρκος et περκνός. *Hesych.* περκνόν. μέλαν. ποικίλον. περκνός. γλαυκός. μέλας. περκώματα. τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα. — ἐλάη Vat. Cod. — V. 7. φιλοσῖτα. Vat. Cod. Idem Λάμων, ut Planud. quod fortasse ne consulto quidem a *Brunckio* in Λάμων mutatum est. — V. 6. γυίοις θηλύθειν. Cf. ad *Meleagr.* CXXVIII. p. 144. *Archilochi* fr. XXVII. p. 170. *Horat.* Epod. XIII. 6. *Dumque virent genua, Et decet, obducta solvatur fronte senectus.* *Theocrit.* XIV. 70. ποιεῖν

τι δεῖ, ὅτ᾽ ἐγὼ χλιαρόν. *Laberius* ap. *Macrob.* Saturn. II. 7. *cum vigebam membris praeviridantibus.*

XXI. Cod. Vat. p. 191. Planud. p. 412. St. 547. W. De Mercurii statua, ab Hermogene, qui inter pueros victoriam e cursus certamine reportaverat, ad carceres posita. Hermogenem, aliunde non notum, hinc laudat *Corsinus* in Catal. Nemeonicarum et Isthmionicarum. — V. 1. Hunc versum excitans *Suidas* in ἄχνους T. I. p. 405. et in ὑσπληγξ T. III. p. 567. utroque loco ὑσπλήγγων legit, et sic Plan. Uno γ Cod. Vat. De ejusmodi defectu literae γ vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 660. et quos laudat *Fischer* in Animadvv. ad Velleri Gr. p. 162. — ὑσπλήγγεσιν. Steph. ex Ascens. — V. 2. „Δαιμονεῦς in „metrum peccat: in membranis δαῖμον εὖς. Ad oram cor„rectum δαιμονέως." *Br.* V. 4. „Partem hujus penta„metri ap. Suidam deprehendit sagacissimus Toup „Emend. III. 154. [p. 437. in στάδιον T. III p. 366.] „ubi scriptum, ἐν σταδίοις ἰσθμοδίκην νέμειν. Kusterus ἐν „omisit, quod est in editione principe." *Br.* Ante *Toupium* idem monuerat *Oudendorp.* ad Thom. M. v. στάδιον μάχη p. 806. — V. 4. κνημίσιν Vat. Cod. — V. 5. In Planud. et in Cod. Vat. ἔχων τίνας. quod *Grotius* sic accepit; quasi de Hermogenis liberis quaereret deus: *Divesne et prole? Novena.* *Brunckius* emendavit ἑλὼν τ. *quosnam vicit?* αἱρεῖν hoc sensu dixit *Aristides* Or. Platon. II. p. 129. ἐν δίκα πολλῶν ᾕρει τοὺς ῥήτορας. ut h. l. emendavit *Wyttenb.* ad Plutarch. de Ser. N. V. p. 8. ubi Schol. msc. laudat: αἱρεῖν τοὺς ῥήτορας ἀντὶ τοῦ νικᾶν· καὶ Αἰσχίνης· αἱρεῖ γὰρ αὐτὴν οὐχὶ γραφὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ψήφισμα. — V. 6. „Male Planudea πόδας ἠερίους. Mer„curius loquitur: *Volavit, tanquam si pedes meos habuisset.* „Alas autem in pedibus habebat Mercurius, seu talaria „ „*quae sublimem alis, sive aequora supra,* „*seu terram, rapido pariter cum flamine portant.*

»ἡμετέρους dedit Vat. membr.« *Br.* Curforibus pedes alati tribuuntur. *Antip. Sidon.* XXXIX. τοῖοι γὰρ παιδὸς πτηνοὶ πόδες. Equos de curfus praemio certantes *alipedes* vocat *Statius* Theb. VI. 298.

XXII. Cod. Vat. p. 141. fq. Planud. p. 412. St. 548. W. Pifo, pifcator, Mercurio pifcaturae inftrumenta confecrat. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XXV. Ep. Incert. CXXVIII. — V. 1. ἀκροδέτους. arundines in fumma parte ligatas. Quod inftrumentum intelligatur, non fatis fcio. Fortaffe arundo, cui hamus aptabatur. *Theaetet.* Ep. I. τῶν δ' ἀγκιστροδέταν συζυγίην δονάκων. — V. 2. Ap. *Suidam* T. I. p. 504. in γυρῶν. — T. 218.] V. 4. σχοινοτενεῖς. a fune junceo fufpenfas, σχοῖνος enim funibus plectendis inferviebat. Facit huc *Herodot.* L. V. 6. p. 378. qui tantam in Prafiade palude pifcium copiam fuiffe ait, ut, fi quis januam aperiens κατίει σχοίνῳ σπυρίδα κεινὴν, eam brevi tempore pifcibus repletam extraheret. — V. 5. ἔγκυον pro ἔγγυον, quod legitur in Planud., repofuit *Huetius.* — V. 8. »Male antea legebatur αἰθόμενος καμάτοις. »Emendavit Reiskius. Sic *Theaetetus* infra p. 514. γήραϊ »νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης.« *Br.* Senfum optime perfpexit acutiffimus *Reiske*; an ipfam poëtae manum affecutus fit, vehementer dubito. Lege, una litera mutata:

πολλοῖς ἀχθόμενος καμάτοις.

Theocrit. Eid. XVI. 79. ἀχθόμενοι σαμέεσσι βραχίονας ἰτείνοισι. *Hefych.* ἀχθόμενος. βαρούμενος. ἀχθομένη. βαρυνομένη. Vide *Abrefch.* in Auct. Diluc. p. 290. *Weffel.* ad *Herodot.* II. 175. p. 189. Haud aliter emendavit h. l. *Jof. Scaliger* in not. mftis.

XXIII. Cod. Vat. p. 147. Planud. p. 415. St. 550. W. In eodem argumento verfatur cum praecedente. — V. 1. μολύβδῳ. Vat. Cod. — V. 2. ἄλμης. *madidum nunc quoque rore fali* vertit *Grotius.* — δυσίθαλασσα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. *Suidas* T. I. p. 635.

h. versum excitans. — V. 5. φιλόνικον σπέρματα. Vat. Cod.

XXIV. Cod. Vat. p. 455. Anth. Plan. p. 91. St. 133. W. Homeri nomen et gloriam nunquam interituram esse, poëta auguratur. Cf. Ep. Inc. CCCCXCII. — V. 1. οὐρανόν. Vat. Cod. Idem plane color ap. *Virgil.* Aen. I. 607. *In freta dum fluvii current, dum montibus umbrae Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet; Semper honos nomenque tuum laudesque manebunt.* quae obversabantur *Senecae* in Herc. Oet. 1582. sqq. Cf. notata ad *Cleobuli Lindii* carmen T. I. P. I. p. 193. ubi laudanda erat parodia *Critiae* ap. *Athen.* L. XIII. p. 600. E. Οὔ ποτέ σου φιλότης γηράσεται, οὐδὲ θανεῖται, Ἔς τ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμισγόμενον κυλίκεσσι Παῖς διαπομπεύσῃ προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν. Huc facit etiam *Virgil.* Ecl. V. 76.:

Dum juga montis aper, fluvios dum piscis amabit,
Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadae,
Semper honos nomenque tuum laudesque manebunt.

— V. 2. ἠέλιος. Venefica ap. *Senecam* in Herc. Oet. 459. *mea jussi prece Manes loquuntur. — Nox media solem vidit, et noctem dies.* — V. 3. γλυκὸν ἅμα. Cod. Vat. — ἀροτήσιμον. Plan. et Cod. Vat. *Dorvillius* cum in una Anthol. editione reperisset ἀρόσιμον, restituit eam lectionem, quam *Br.* in textum recepit. Vide ad *Charit.* p. 240. Citius mare aquam hominibus praebebit dulcem et potabilem. — V. 4. βαθὺ κλέος Vat. Cod. nec aliter edit. pr. Flor., tres Aldinae, ed. Nic. Sab. Sinceram lectionem Ascens., ni fallor, prima exhibuit. — Nunquam fiet, ut veterum Homeri carminum oblivio ipsius auctoris nomen et gloriam deleat. Idem Homero promittit Anthol. Lat. L. II. p. 448. *Carmina sola carent fato mortemque repellunt. Carminibus vives semper, Homere, tuis.* *Martial.* X. Ep. II. *At chartis nec fata no-*

cent, nec secula prosunt, Solaque non norunt haec monimenta mori.

XXV. Cod. Vat. p. 242. Anthol. Plan. p. 199. St. 290. W. Historia de Aelio, quem celebrat *Apollonid.* Ep. XII. p. 134. — V. 1. Ἄργευς πρόμος. Plan. et Vat. Cod. Nec aliter lemmatis auctor: εἰς ἕτερον Αἴλιον Ἀργεῖον στρατίαρχον. Apud *Suidam* v. Θρασύχειρ T. II. p. 204. haec sic leguntur mutilata: Αἴλιος ὁ Θρασύχειρ Ἄργους πρόμος τηξιμελεῖ νούσῳ κακόλ. Quum hic Aelius in *Apollonidae* carmine Romanus vocetur, *Brodaeus.* Ἄρειος legendum judicavit. Hoc probat *Kusterus* l. c. Ad vulgatam non offendit *Grotius*, qui vertit: *Aelius Argolidum rector.* — ἐψὲ διώσας vulgo, in quo explicando nugatur *Brodaeus.* In marg. Wechel. notatur ut varia lectio ὁ ποτὲ δήσας. quod sensum habet non plane ineptum; sed quanto praestantior, ipsis membranis Vat. firmata, emendatio *Scaligeri* ap. Huetium p. 21. et in not. msc. ὁ ψελιώσας. In eandem sponte inciderat *Jo. Pierson.* ad *Moer.* p. 420. ψέλλιον sive ψέλιον *armillae.* *Schol. Eurip.* ad Phoen. 799. ἔστι δὲ ψέλιον ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος. Conf. *Trill.* in Obss. p. 412. — V. 3, 4. Hoc distichon proferens *Suidas* in κεκολουμένος T. II. p. 204. legit προτέρη, ut etiam Vat. Cod. habet; προτέρων tamen idem v. τηξιμελεῖ T. III. p. 463. *Animo cepit consilium tam forti viro dignum, quoque antiquam suam virtutem testaretur.* — ἔδραμε. Fere ut *Plin.* L. III. Epist. VII. *Erat illi natus insanabilis clavus, cujus taedio ad mortem irrevocabili constantia decucurrit.* — τηξιμελεῖ νούσῳ, id est γυιοβόρῳ. De morte *Ammianus* Ep. XXVI. καὶ τοὺς μὲν τήξας, τοὺς δ' ἀπτήσας — ἄξει πάντας εἰς ἓν βάραθρον. — ¶. 219.] V. 6. ἄνδρας. Conf. *Anacr.* Epigr. LXXX.

XXVI. Cod. Vat. p. 361. Anthol. Plan. p. 43. St. 62. W. Historia de vacca, quae cum ante Dianae aram collocata esset, ut victima, partum edidit; quo facto

dimissa est. — V. 2. θαῦμα vitiose Vat. Cod. — V. 3. Hujus jam imminentem mortem antevertit partus maxime opportunus, i. e. εὔστοχος. Nihil est in hac lectione, quod merito reprehendas. *Jo.* tamen *Pierson.* in Verisim. p. 90. εὔτοκος sive εὔλοχος tentabat. — V. 4. Parturientibus enim praesto esse solet dea, nec eas, quarum misereri didicit, sibi immolari fas putat. οὐκ ἐδίκαζε suspicatur *Jos. Scaliger.* Fortasse recte. — ὡς ἐλεεῖν ἔμαθε. *Meleager* Ep. XLI. οἶδα παθὼν ἐλεεῖν.

XXVII. Cod. Vat. p. 406. Planud. p. 43. St. 63. W. De bobus, retia in mari ducentibus. Conf. *Leonid. Alex.* Ep. XXXVI. Excitat hoc carmen *Casaubonus* ad *Aelium Lamprid.* Vit. Heliag. c. 24. T. I. p. 857. *Pisces ex vivariis suis bubus traxit.* Ad siluros cum hamo extrahendos Istri accolae bobus utebantur, teste *Aeliano* H. A. XIV. 25. p. 801. Cf. *Harduin.* ad *Plin.* IX. not. 26. p. 538. — V. 1. πρηϋτένοντες. mansuetum collum jugo praebere soliti. τένοντες enim de cervice proprie. Epigr. XIV. βοόστροφα δεσμὰ τενόντων. Ep. XLIX. ἄπαιρέ μου τένοντος λέπαδνα. — V. 3. κολῶρον. non vomere, sed fune. — V. 4. μακρoτέρων. Vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. Longo funi, cui everriculum aptum est, juncti sulcos in mari trahimus. — V. 5. ἐκ σταχύων. post arationem piscatui inservimus. — V. 6. κἀν. Plan. κἀν. Vat. Cod. Respicitur hoc versu ad *Homeri* mare ἀτρύγετον. — ἀροῦσι. Sic *Euripid.* ap. *Athen.* L. X. p. 422. A. ὑγρὰ δὲ μήτηρ, τὸ πεδοστιβῆς τροφῆς· Θάλασσαν τήνδ' ἀροῦμεν, ἐκ ταύτης βίος.

XXVIII. Cod. Vat. p. 429. *Philippo* hoc carmen vindicat, quod in Plan. p. 80. St. 117. W. ἄδηλον est. In navem, cui *meretricis* nomen. Ambiguis verbis poëta utitur, quae de navi et meretrice explicari possunt. Expressum est carmen ex *Antiphilo* Ep. I. p. 169. — V. 1. Leno hanc navem aedificandam curavit. ἐπ' ἔργων. a *quaestu meretricio.* Ἐργάζεσθαι et ἐργασία vocabula vitae

meretriciae propria. *Nicarch.* Ep. X. κόπει, εὐ δ' ἐργασίην καὶ λάβε καὶ μετάδος. *Artemidor.* Onirocr. II. p. 136. Venus nuda visa ἑταίραις καὶ μόναις (f. πόρναις) ἀγαθὴ καὶ ἐργασίας σημαντική. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* L. I. p. 48. *Interpp.* ad *Hesych.* v. ἐργάτις. — ὥρης ἔμπορος, pulcritudinis institor, leno. Haec fic explicata fenfum habent optimum, nec opus erit cum *Reiskio* corrigere ἡ ναῦς — στομφουμένη, *quae lepidum nomen accepit a Veneris exercitio;* quam ejus conjecturam laudat *Schneider.* in Peric. crit. p. 17. — V. 4. εἰμὶ τάν. Vat. Cod. Idem verf. 5. οὐκ ἐτῶ. in marg. αἰτῶ. et v. 6. βαστάζων ξένων. — Vereor, ut hujus verfus lectio fatis fincera fit. Nihil enim jejunius: *recipio advenientem, quemlibet hospitem fero.* Legerim infiftens veftigiis Cod. Vat.:

ἐλθόντα δέχομαι πάντα βαστάζειν ξένον.

quemlibet hospitem mihi ferendum sumo, five *ferre volo.* Hunc enim fenfum habet verbum δέχεσθαι cum infinitivo junctum; quem ejus ufum illuftravit *Markland.* in conj. in Lyfiam Or. XXV. p. 430. *Lennep.* ad *Phalar.* p. 271. — V. 7. ἐρέσσεται. Vat. Cod. *Sosipater* (five potius *Dioscorides*) Ep. I. T. I. p. 504. τῆς μὲν ἐρεσσομένης, τοῦ δὲ σαλευομένου.

¶. 220.] *XXIX.* Cod. Vat. p. 403. Anth. Plan. p. 97. St. 143. W. In elephantum Caefaris currui junctum. Elephanti

Caesaris armentum, nulli servire paratum
Privato.

fecundum *Juvenal.* XII. 106. Cornuficio ob rem praeclare geftam tribuit Auguftus, ut, quoties foris coenaret, elephantis domum reveheretur. *Dio Caff.* XLIX. p. 574. 33. ubi vide *Fabric.* Triumphantem Caefarem elephantos comitatos effe, narrat *Sueton.* Vit. Caef. c. 37. de qua re videndus *Spanhem.* de Ufu et Praeft. Num.

T. I. p. 170. 720. Primus Romae Pompejus elephantos currui junxit, tradente *Plin.* L. VIII. 2. *Plutarch.* V. Pomp. T. I. p. 626. — V. 1. φαλαγγόμαχοί. Vat. Cod. — πυργωθείς. ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις. *Dio Cass.* LXXIII. p. 1239. 71. — μυριόδους. Non de copia tantum, verum etiam de magnitudine μύριος usurpatur, quod passim monuimus. — V. 3. ἀλλὰ φῦ ετ. Vat. Cod. Idem ζυγοδέσμοις. — V. 7. Bellua quoque pacis sentit munera.

XXX. Cod. Vat. p. 185. Plan. p. 444. St. 577. W. De apum examine, quod in navis rostro mellificaverat. — V. 1. „Male antea legebatur κείμεθα. Ipse poëta „loquitur. Nominativus ἔμβολα, quibus appositi alii, „τεύχεα et μαρτύρια; ab his pendet verbum activum σιμ„βλεύει, *recondunt.* Scripsi autem τεύχεα pro τείχεα. Hoc „bene de lateribus navium, non de rostris dici potest, „quae sunt navium arma." *Br.* Debetur haec emendatio *Stanleio* ad *Aeschyli* Persas 415. p. 778. eandemque lectionem expressisse videtur *Grotius*, dum vertit: *Rostra aerata citis decus et tutela carinis. Suidas*, qui hoc distichon profert in ἔμβολα T. I. p. 720., τείχεα habet et ἔμβολα, haud aliter ac Vat. Cod. — V. 2. Ἀκτιακοῦ. Augustus in pugnae Actiacae memoriam Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ τριήρη τε καὶ τετρήρη, τά τε ἄλλα καὶ ἑξῆς, μέχρι δεκήρους, ἐκ τῶν αἰχμαλώτων νεῶν ἀνέθηκε. *Dio Cass.* LI. p. 632, 1. Haec igne absumta sunt, *Strabonis*, ut videtur, tempore, quem vide L. VII. p. 325. Jam cum *Philippus* nonnisi primo post Christum seculo exeunte scripserit, (vide Prolegg. p. XLVI.) apparet, hoc Epigr., ut plurima alia, ex antiquiore poëta expressum esse. — V. 3. ἠνὶ δέ. vulgo, et ap. *Suidam* in ἠνὶ T. II. p. 63. et in σίμβλοι T. III. p. 314. — V. 5. χρηστῆς. Vat. Cod. — Sub Caesaris imperio vel hostium arma fructus ferre docentur. Suavi hac imagine de apibus in armis favos struentibus recentiores poëtae passim usi sunt. Nihil huc

facit, quod apum examina armis, templis, domibus adhaerentia in diris ominibus sunt habita, ut docet *Plin.* XI. 17. Veterum loca collegit *Fabricius* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 272. et 492. *Ruperti* ad *Sil. Ital.* VIII. 635. p. 623. Eadem fuit ratio alius cujusdam imaginis, ad pacis otium significandum passim adhibitae, cum araneae telam armis intendere dicuntur, (vide ad *Bacchylid.* Fr. IX. T. I. P. I. p. 282. sq.) quod et ipsum inter infausta habebatur omina.

XXXI. Cod. Vat. p. 398. Anth. Plan. p. 101. St. 149. W. In Thebanorum historia bona malis mirum in modum commixta esse docet. Cf. *Onest.* Ep. VI. VII. p. 290. quae hinc expressa. Notissimae sunt Thebanae illae fabulae, quas data opera tractaverat *Lysimachus ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς παραδόξοις*, de quo opere vide *G. Cuperum* Obss. I. 4. p. 25. sqq. — V. 2. ἠσπάσατο. Verbum non valde commodum ad exprimendum id, quod volebat poëta, Bacchum mysteria Thebanis tradidisse. Res sic videtur accipienda: Bacchus, Thebanus, mysteria coluit; eadem Pentheus, et idem Thebanus, sprevit. Sed sic quoque non satis accurate locutus est poëta, cum Bacchum, mysteriorum inventorem, ea ἀσπάζεσθαι, *amplexum esse*, dicat. Fortasse tamen ἀσπάζεσθαι paulo laxiore significatu accipiendum est pro *diligere, delectari.* Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 42. — V. 7. οἰκτρόν. At non in omnibus *miseranda*, ut ipse poëta ait; bona enim compensabant mala. Fortasse alia hic olim obtinebat lectio. *Grotius* vertit: *O semper Thebae fati pila.* quo difficultas occultatur, non explanatur.

XXXII. Cod. Vat. p. 370. sq. Planud. p. 61. St. 88. W. In lusciniam a delphino trans mare vectam. — V. 2. πνεῖ γάρ. Vat. Cod. et Plan. quod *Br.* tacite mutavit. Boreas, ventus Thracicus. Vide ad *Simonid.* Ep. CV. T. I. P. I. p. 266. sq. Respicitur autem ad Tereum,

Odryſiorum regem. — ¶. 221.] V. 5. *ἄκωπον.* ſine remis navigantem. Mox *στομάτων* receptum eſt ex Vat. Cod. pro vulgato *στόματος.* Ad pluralem numerum fortaſſe offendebat *Planudes;* ſed fruſtra. — Vocem jucundam, qua delphini aures mulcebat luſcinia, *κιθάρην* appellat, reſpectu habito ad Arionem, qui *δελφῖνος ὀχησάμενος περὶ νώτοις Κῦμα μέλαν περάασκε καθήμενος ἄτρομος αἰεὶ Ἀείδων.* *Oppian.* Hal. V. 449. *Ille ſedens citharamque tenet, pretiumque vehendi Cantat et aequoreas carmine mulcet aquas. Ovid.* Faſt. II. 115. — V. 8. *Ἀρειθυίας* Vat. Cod.

XXXIII. Cod. Vat. in prioribus paginis poſt titulum. Planud. p. 196. St. 284. W. In Damoſtrati luctatoris ſtatuam. Hunc hominem, aliunde non cognitum, ex hoc carmine in Catalog. Iſthmionicarum retulit *Corſinus.* — V. 3. *καθ' ὕγυρον.* Vat. Cod. *εὔγυρον πάλην* interpretatur *Brodaeus* de gyro, in quo ſe luctatores contorquent. — V. 4. *ψάμμονος.* Vat. Cod. Arena nunquam ejus tergum ſignavit, nunquam dejectus eſt. *σφραγίζεσθαι* hoc ſenſu *Eurip.* Iph. Taur. 1372. *δεινοῖς τε σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι ἔφευγον.* h. e. ſignati, vulnerati. Qui *Philippi* verſum excitavit *Bernardus* ad *Theoph. Nonum* T. II. p. 303., diverſas verbi *σφραγίζεσθαι* ſignificationes non bene diſtinxit. — V. 5. *ἴδ' ἐς.* Vat. Cod. — V. 7. *λυσάτω.* Similiter de Myronis vacca Ep. XLIX. *προςδύσας βάσει.* — V. 8. „*κονίσσομαι.* Sic Planudeae duo codd. „Libri excuſi *κονίσομαι.* quod aeque bonum eſt. Hoc eſt „a *κονίω;* alterum a *κονίζω.* Utrumque eſt ap. Home„rum.“ *Br.* *κονίσομαι* Vat. Cod. *ἕβδομον.* poſt ſex victorias reportatas. *κονίζεσθαι* dicuntur athletae pulvere ſeſe conſpergentes. Hinc *κονίζεσθαι* idem, quod *ἀγωνίζεσθαι.* Vide *Euſtath.* ad Il. *γ.* p. 289. 35.

XXXIV. Cod. Vat. p. 408. Planud. p. 44. St. 64. W. In canem, quae ventre inciſo partum edidit. Similem hiſtoriam celebrat *Martial.* de Spect. Ep. XII. XIII. XIV.

— V. 2. εἰλκαίθῃ. Vat. Cod. — παιδοτρόφος γένεσις obscurius dictum de genitalibus. — V. 3. συγκατέμυσε. uterus clausus est, cicatrice obductus. μύειν, συμμύειν in re simili dixit *Horapollo* I. 47. p. 60. vaccam narrans, cum tauri congressum appetat, mugire; quod si taurus non adsit, συμμύει τὴν φύσιν, μέχρι τῆς ἑτέρας συνόδου. *Hippocrates* Aphorism. V. 51. ὁκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τουτέων τὸ στόμα τῶν ὑστερέων συμμέμυκεν. Vide *Foes.* Oecon. Hipp. p. 358. *Theophan. Nonus* in Epit. c. CCIX. T. I. p. 164. ἐμπνευματοῦται ἡ μήτρα — τοῦ στομίου μύσαντος. — V. 4. Jam cruciatus puerperii instabant. βάσανον de cruciatu simpliciter usurpavit *Jamblich.* Vit. Pyth. §. 68. p. 55. de morbi doloribus *Lucian.* in Tragop. v. 280. δεῦτ', ὦ σκυθρωπαί, πάντοθεν πετόμεναι βάσανοι, πάρεδροι τῶν ἐμῶν βακχευμάτων. Vide *Interpp. Thom. Mag.* p. 143. — V. 5. ἐπιδαρτόμενον. Vat. Cod. — ἐξέθορον. *Martial.* l. c. XII. *Exsiliit partus miserae de vulnere matris.* De Apolline in insula Delo nato *Homer.* Hymn. in Apoll. 119. ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε, ubi vide cl. *Ilgen* p. 228. Veterem Hymni auctorem imitatur *Callim.* H. in Del. 255. ὀγδόον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. Plura vide ap. *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 211. sq. ed. Bip. — Operarum vitio ed. Steph. φίλοι. — V. 7. Non amplius Lucinam puerperis opem ferre necesse est, cum etiam Mars ad idem negotium sufficiat. At Lucinae etiam hoc tribuit *Martialis* Ep. XIII. *O quam certa fuit librato dextera ferro! Hanc ego Lucinae credo fuisse manum.* — λέλυται. abdicatur munere. Sic plane *Nicarchus* Ep. VI. οὕτω Βούβαστις καταλύεται. Vide de hoc usu verbi καταλύεσθαι *Valckenar.* ad *Herodot.* VI. p. 442. 3. — γαστέρας ἡμετέρας. *hominum uteros.* Quum ipse poëta loquatur, ἡμετέρας offensioni est. Fortasse fuit:

ἤρκται μαιοῦσθαι γαστέρα ΘΗΛΥΤΕΡΩΝ.

Similiter in *Antip. Thess.* Ep. LXIII. emendare conati sumus: Ἔμπαλι δ' ἡ μὲν θηλυτέρων ὠδῖνας ἔλυσε.

XXXV. Cod. Vat. p. 532. φιλίππου. In Planud. p. 184. St. 268. W. *Lucillio* adscribitur. *Stobaeus* denique Tit. X. p. 126. 2. Gesn. 71. Grot. *Palladae* tribuit. Hinc *Salmas.* in libro de Usuris p. 16. hoc distichon tanquam *Palladae* laudat. Hujus esse libentissime crediderim; a *Philippi* certe ingenio longius abhorret. — V. 1. ἐκδεδάνηκας, ab ἐκδανείω, scribendum contendit *Salm.* — ἤδεσι ὅ. vitiose *Gesn.*

¶. 222.] *XXXVI.* Cod. Vat. p. 532. Λουκιλλίου. Fallitur igitur *Brunckius*, qui hoc carmen in membranis *Philippo* adscribi pronuntiat. *Lucillio* etiam Planud. tribuit p. 152. St. 221. W. Ejusdem poëtae sunt etiam quinque quae sequuntur Epigrammata. Nostro continetur parodia Ep. *Antipatri Sidon.* XXXII. vide not. T. II. P. I. p. 40. Dion, fur exercitatissimus, auream Veneris statuam cum Adonide rapuit. Ab eo inde tempore omnes ei fures principatum in arte sua concesserunt. — V. 1. Dorismum neglexit Planud. — V. 3. „πλεοφόρητον praeter Vat. habent etiam tres Planudeae „codd." *Br.* Vulgo ὁλοσφύρητον. Venus cum Adonide in eodem templo colebatur, *Pausan.* IX. 41. p. 796. Ἔστι δὲ Ἀμαθοῦς ἐν Κύπρῳ πόλις· Ἀδώνιδος ἐν αὐτῇ καὶ Κύπριδος ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον. Conf. *Arnald.* de Diis Assess. c. 25. p. 177. — V. 5. αὐτοὶ τοίνυν invenit Ald. in Cod. suo; idque temere receptum in Ald. 2. Eadem lectio reperta in Cod. Vat. — Idem ἄριστα.

XXXVII. Cod. Vat. p. 532. et Planud. p. 153. St. 222. W. *Lucillio* tribuit. Scriptum in eundem Dionem. Facete παρῳδεῖται Ep. *Asclepiadis* II.:

Εἰ πτερά σοι προσέκειτο, καὶ ἐν χερὶ τόξα καὶ ἰοί,
οὐκ ἂν Ἔρως ἐγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σύ, παῖ.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 532. τοῦ αὐτοῦ. Planud. p. 152. St. 222. W. *Lucillii.* Non omnino expeditus

ſenſus. Hoc poëtam voluiſſe puto: Eutychides dicens, ſibi religionem eſſe jurare deum, neſcio quem, eundem tamen deum furto abstulit idem, nulla ab hoc ſcelere religione prohibitus.

XXXIX. Cod. Vat. p. 532. ſq. τοῦ αὐτοῦ. Planud. p. 152. St. 222. W. *Lucillii.* Eutychides Apollinis, qui fures indicat, ſtatuam auferens, ſe deo fatidico ſuperiorem eſſe pronuntiat. Dorismum in hoc et ſqq. neglexit *Planudes.* — V. 3. τέχνην τέχνῃ. Vat. Cod. — χείρεσι. oracula tua cum meis manibus. — V. 5. δ' omittit Vat. Cod. Te propter linguae tuae importunitatem, quia mortalibus omnia indicas, ſtatim vendam. ἀχαλινώτων στομάτων. Vide not. ad *Theodorid.* Ep. VII. Tom. II. P. I. p. 124.

XL. Vat. Cod. p. 533. τοῦ αὐτοῦ. Anth. Planud. p. 153. St. 222. W. *Lucillius* παρῳδεῖ Ep. Incert. CCXVII.:

Βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόῤῥω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

¶. 223.] XLI. Vat. Cod. p. 532. τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 152. St. 222. W. Aulus Mercurii ſtatuam auferens ſe magiſtro praeſtare gloriatur. Simile quid de Cilice fure habet *Martialis* L. VI. Ep. LXXII. — V. 1. τῶν θεῶν. Vat. Cod. — V. 4. νυκτικλέπτας. Vat. Cod. — V. 5. Hunc ſenarium laudat *Cicero* ad Famil. IX. 7. Vide *Erasm.* Chil. III. 5. 23.

XLII. Anth. Plan. p. 317. St. 457. W. In imaginem Medeae, etiamnum furentis. Expreſſit hoc carmen *Auſonius* Ep. CXXX.:

Quis te pictorum ſimulavit, peſſima Colchis,
In natos crudum volvere mente nefas?
Uſque adeone ſitis puerorum haurire cruorem,
Ut ne picta quidem parcere caede velis?

Numnam te pellex stimulat? numne alter Iason,
Altera vel Glauce sunt tibi causa necis?
Quin ne picta quidem sis barbara. Namque tui vim
Cera tenax zeli concipit immodicam.

Vulgo hoc carmen disticho longius est. Sed hoc perperam ei adhaesit et separatim exscribendum erat. — V. 3. ἤ τις. Plan. — V. 5. ἔῤῥε. Jason ad Medeam in Tragoedia *Euripidis* v. 1346. ἔῤῥ', αἰσχροποιέ. Abominatur poëta Medeae saevitiam, quam vel ipsam ceram sentire affirmat. Haeremus in verbis εἰς ἃ θέλεις, quae *Ausonius*, negligenter plerumque graeca convertens, plane praeteriit. *Grotius* sic vertit:

I procul in ceris etiamnum improba; sentit
Effigies, tendat quo tuus ille furor.

Latina plana sunt et perspicua; graeca non item. Nam si eum sensum efficere voluisset *Philippus*, quem *Grotius* ei affingit, saltem scripsisset:

χ' ὅσσα θέλεις, ἡ γραφὶς αἰσθάνεται.

vel simile quid. Depravatum esse hunc versum nullus dubito; sed satis certam vitii emendationem non reperio. Quod olim proposui in Emendatt. in Epigr. Gr. p. 53. αἱ σανίδες χἠ γραφὶς, non potui probare Censori doctissimo in Ephemerid. Jenens. anni 1794. nr. 167. p. 458. qui corrigendum censet: τῶν γ. κ. ζ. Οἷς ἀκριβεῖς, sive ἀθνεῖς, κ. γρ. Idem fortasse fatebitur, elegantius esse et horum poëtarum indoli accommodatius, quod mihi se postea obtulit:

σὺν γὰρ ἀμέτρων
ζήλων λυσσαλέος καὶ γραφὶς αἰσθάνεται.

imago et ipsa furoris particeps. Sic solent poëtae. Incert. auctor Ep. CCCII. T. III. p. 215. ὦ, τίς ὁ τεχνίτης τόδ' ἀνέπλασεν, ἢ τίς ὁ γλύπτης, Ὃς λίθον εἰς μανίην ἤγαγεν εὐτεχνίῃ; Alius de Timomachi Ajace Ep. CCXCV. ὁ γράψας

εἶδε

εἶδε τὰ μεμόρφωσεν, καὶ ἐνεσεσωρεύσθη γυίᾳ λίθῳ. — ... est ipsa imago. ut ap. Julian. Aegypt. Ep. XXXII. 2. Cometam Ep. II. 5. Incert. Ep. CCCLII.

XLIII. Cod. Vat. p. 549. Plan. p. 137. St. 198. W. Contra grammaticos, nugarum architectos. Conf. Antiphan. Ep. V. p. 205. — V. 1. σῆτες Brod. invenit in suo libro. σῆτες sunt tineae, lanam et chartam corrodentes. χάρτην σαπρὸν τῷ χρόνῳ ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμιβρωτον. Alciphron L. I. 26. p. 104. σητόβρωτα βιβλάρια. Lucillius Ep. XVIII. Ob hanc causam grammatici omnium libros perscrutantes σῆτες ἀπάντων appellantur. Malim tamen:

σῆτες ἀκανθῶν.

cum et sq. Epigr. iidem grammatici σῆτες ἀκανθολόγοι vocentur, et ap. Antiphanem l. c. σῆτες ἀκανθοβάται. ubi vide not. Haud aliter Scaliger in not. msc. h. l. emendandum censebat. — V. 2. Τελχῖνες qui omnia invidis oculis rimamini, calumniatores et mendaces. Aelian. H. A. VI. 58. obtrectatores allocutus, ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, inquit, ὦ Σικοφαν καὶ Τελχίνων καὶ Κερκώπων ζηλωταὶ ἄνθρωποι. Nicolaus ap. Stobaeum Tit. XXXVIII. p. 223. Τελχῖνες βάσκανοί τε σφόδρα ἦσαν καὶ φθονεροί. τεχνῖται δὲ ὄντες καὶ τὰ τῶν προτέρων ἔργα μιμησάμενοι, Ἀθηνᾶς Τελχινίας ἄγαλμα πρῶτοι ἱδρύσαντο, ὥσπερ εἴ τις λέγει, Ἀθηνᾶς βασκάνου. Vide imprimis Eustathium ad Il. ν. p. 915. 8. Od. α p. 20. 8. ἡ δὲ παροιμία τοὺς φθονεροὺς καὶ φθονεροὺς Τελχῖνας καλεῖ. Hoc sensu sophistae vocem adhibere solent. Vide Spanh. ad Callim. H. in Del. 31. p. 404. Bergler. ad Alciphr. L. I. 10. p. 77. ed. Wagn. Wernsdorf. ad Himer. Or. IX. p. 561. Alia de iisdem Telchinibus vide ap. Valckenar. ad Callim. Eleg. fragm. p. 143. sqq. — V. 3. ἐπιλάμπρως ut ap. Antiphanem l. c. Καλλιμάχου πρόκυνες. — V. 3. Καλλιμ. στρ. Callimachi satellites, a quo tamen ipso, quamvis ejus nomen et auctoritatem tanquam scutum vobis

praetenditis, maledicam linguam non cohibetis. — V. 5. εἰς τὸ νῦν. qui in minimis particulis rimandis tempus consumitis. *Heraclitus* T. II. p. 65. οἷαι μέμηκα τὰ σφὶν καὶ τὸ σφῶν καὶ τὸ μιν ἠδὲ τὸ νιν. Hesiodus de Luciani cavillationibus questus T. III. p. 244. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, ait, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα διεξιόντες. Quae *Democritus* in sophistas dixisse videtur, ap. *Clement. Alex.* Strom. I. p. 28. ed. Wirceb. etiam in grammaticos quadrant: ζητήσεις ἐριστικὰς ἐκπορίζοντες, λεξιδίων θηράτορες, ζηλωταὶ τεχνυδρίων. — V. 6. ζητεῖν. Respicitur ad ζητήματα illa grammaticorum de locis Homericis. Qui in ejusmodi quaestionibus inveniendis et solvendis laborabant, λυτικοὶ appellabantur. Vide *Jonsium* de Script. gr. phil. T. II. p. 206. *Valcken.* Dissert. de Schol. Homer. ined. p. 145. *Wolf.* in Prolegg. ad Homer. p. CCXV. Hos inanium ζητημάτων inventores exagitat *Seneca* Epist. LXXXVIII. *Juvenal.* Sat. VII. 231.:

— ut forte rogatus,
Dum petit aut thermas aut Phoebi balnea, dicat
Nutricem Anchisae: nomen patriamque novercae
Archemori: dicat, quot Acestes vixerit annos,
Quot Siculus Phrygibus vini donaverit urnas.

ubi vide *Grangaeum.* — Pro εἰ κύνας Cod. Vat. ἄκοντας vitiose. — V. 7. κατατρίζοντες. Plan. Fortasse rectius, quam Vat. Cod., si vera est *Eustathii* observatio ad Od. α. p. 1820. 36. ἰστέον δὲ, ὅτι τρύζειν μὲν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ ἐπὶ τρυγόνων. — τρίζειν δὲ κυρίως ἐπὶ νυκτερίδων. Tenuem sonum significari apparet. Junge: κατατρύζοντες ἄλλων, contra alios disputantes, clamantes. — ἐς δ' ὑμᾶς suspicabatur *Jos. Scaliger* in not. msc. Vereor, ut recte. Optat poëta, ut virus suum in alios evomant, nec sua scripta inanibus observationibus suis commaculent. Hoc est ἀποσβῆν

σατε ἰὸν ἐς ἡμᾶς. venenum vestrum, quo nostra scripta adflare possitis, exstinguite. ἀποσβέννυσθαι dicuntur ea, quae abeunt, evanescunt, exarescunt. Solis ardor ἔσβεσεν κενέους λιβάδας. *Antiphilus* Ep. XXXIX. ἐσβέννυντο πηγαί. Epigr. Heroic. XX. σβέσσον ἀγηνορίην, *excute superbiam*. *Paul. Silent.* Ep. XXXV. Multa his similia ap. poëtas Anthologiae exstant. Obversabatur *Philippo* Ep. *Leonidae Tar.* XIV. ἀλλὰ σύ, Μῶμε, ἔξιθι καὶ ἑτέρους ὀξὺν ὀδόντα βάλε.

XLIV. Vat. Cod. p. 553. *Philippo* hoc carmen vindicat, quod ἄδηλον est in Anthol. Plan. p. 138. St. 201. W. Astrologis et grammaticis, vanis rebus intentis, valedicit. — V. 1. quorum oculi nunquam non circa coelum et stellas errant. — V. 2. οἵ τ' ἀπ' Ἀρ. qui ab Aristarcho familiam ducitis. — V. 3. ζητεῖ. Ald. pr. et Ascens. — V. 4. Fabulam de Proteo et Pygmalione exponit *Brodaeus* h. l. De posteriore vide *Meursium* in Cypro II. 16. — ¶. 224.] V. 5. λευκὸν στίχον. intellectu facilem. Docte haec explicuit *Brodaeus*. Opponitur μέλαιναν ἱστορίην, rerum reconditarum et abstrusarum cognitio. Cf. *Th. Graevium* ad *Callimach.* H. in Cerer. 123. *Strato* comicus in loco faceto ap. *Athen.* L. IX. p. 383. A. ubi coquum describit, omnia obscure et aenigmatice significantem:

> — τί οὖν, ἀπόπληκτε, περιπλοκὰς λέγεις;
> πηγὰς πάρεστι; πηγάς; οὐχὶ λευκὰ σὺ
> ἐρεῖς, σαφέστερον δ' ὃ βούλει μοι λέγειν;

ut hunc locum feliciter restituit *Casaubonus*, quem vide p. 662. *Suidas*: Λευκόν. — λευκὴ γὰρ λέγεται φωνὴ ἡ εὐήκοος. Vide *Olear.* ad *Philostr.* p. 194. et 205. *Vocem candidam* etiam Latini dixerunt, *fuscam* ei opponentes, ut Graeci μέλαιναν et φαιάν. *Reimar.* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 999. — V. 6. παρακαλλιμάχους. Vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. *Callimachum* hic excitat propter τὰ Αἴτια et Ibin, carmina obscurarum fabularum plenissima;

quamvis nullum ejus poëma erat, quod grammaticis non multiplices difficultates opponeret, cum in rebus tum in verbis.

XLV. Vat. Cod. p. 512. Anth. Plan. p. 174. St. 254. W. Vitis ad hederam, ne nimis arcto complexu ipsam constringere et enecare velit. — V. 1. σκολιὸν πόδα. Erycius Ep. XIII. σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλητο πόδας. Vide not. ad Simm. Theb. Ep. II. T. I. P. I. p. 330. sq. Tribuitur hederae τὸ χορεύειν, respectu ad ejus cum scena attica cognationem habito. Simmias l. c. ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσός. — V. 2. βοτρυόπαιδα. Theocrit. Epigr. IV. 8. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος. — χάρις Βρομίου. Bacchi munus, vitem. Ad arctos amplexus significandos hederae imagine utitur Horat. I. Carm. XXXVI. 18. nec Damalis novo Divelletur adultero, Lascivis hederis ambitiosior. Epod. XV. 5. Arctius atque hedera procera adstringitur ilex Lentis adhaerens brachiis. Inprimis autem huc facit Laberius ap. Macrobium Saturn. II. 7:

Ut hedera serpens (ἑρπηστὴς) *vires arboreas necat,*
Ita me vetustas amplexu annorum enecat.

— V. 3. τίς γάρ ἐλαῖται Vat. Cod. — Quis enim te, nisi in compotationibus, coronis adhibeat? Quodsi me enecas, tu quoque tuo honore privaberis. De coronis hederaceis vide Athen. XV. p. 675. C. D.

XLVI. In prioribus Vat. Cod. paginis. Planud. p. 295. St. 434. W. In Heran Laodicensem athletam, aliunde non notum. Expressum partim ex Antip. Sidon. Ep. XL. — V. 1. λειόδων. Vat. Cod. „ταυρογάστορα. In „Lexicis non comparet. Eum significat, qui ventre presso „est, cui castigatus venter, non tumidus.“ Br. — V. 2. Ἄτλαντα. Ex Antipatro l. c. σιδαρέους Ἄτλαντος ὤμους. — V. 4. μηραν. Vat. Cod. — πάμμαχον. Ex Antip. Thess. Ep. LXVIII. de Glycone: ὁ παμμάχων κεραυνὸς — ὁ καινὸς

Ἄτλας. — V. 5. Σμύρνα. Ludos Smyrnae celebratos commemorat *Pausan.* VI. 14. p. 485. Pergamena certamina *Dio Cass.* LI. p. 652. 99. Argis quinquennales ludi celebrari solebant de clypeo, qui agon appellabatur Ἀσπὶς ἐξ Ἄργους. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Pallad. 35. p. 647. De Actiaco certamine dixit *Stephan. Byz.* v. Ἄκτια. πόλις Ἀκαρνάνων — ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Vide, quae de hoc agone collegit *Jos. Scaliger* de Emend. Temp. p. 456. sqq. *Fabricius* ad *Dion. Cass.* p. 632. 12. et nuper *Ignarra* de Palaestra Neapol. p. 64. sq. — V. 8. τὴν Διβ. *Pindarus* Ol. II. 178. de Theronis munificentia: ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν, Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δυνατός. Epigr. ἀδέσπ. XXXIV. κατὰ Λιβύης ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτίσαι ψηφίδα.

XLVII. Cod. Vat. p. 185. Anth. Plan. p. 426. St. 560. W. Preces ad Dianam pro Caesare de morbo avertendo. Quum de *Philippi* nostri aetate non satis constet, vanum fuerit inquirere, in cujus Augustorum morbum hoc carmen compositum sit. Preces fiunt ad Dianam σώτειραν, quam Thebani ad pestilentiam depellendam invocant ap. *Sophocl.* in Oedip. Tyr. 216. Ejusdem deae partes fuerunt in sanandis Proeti filiis, ut inde apparet, quod Melampus, illis ab insania liberatis, templum Dianae consecravit. *Pausan.* VIII. 18. p. 637. — V. 1. κούρα Vat. Cod. a man. sec. — V. 2. θηλήμονας ἄγρων, i. e. μυχούς. Idem hoc loco θάλαμος, quod θαλάμη. *Pindar.* Pyth. IX. 60. de Cyrene venationis studio dedita: ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιόεντας. — V. 3. 4. excitat *Suid.* T. III. p. 539. in ὑπερβορίην. ἀντὶ τοῦ πόλιν. — V. 5. γὰρ Plan. et Vat. Cod. pro δ' ἄρ', quod *Br.* tacite in textum posuit. — ἀτμὸν Λιβ. *Antiphil.* Ep. VI. 6 δ' αἴθωνς ἀτμὸς ἦγε πλοσφόρους. — V. 6. καλλιθύτων ταύρων. Plan. Prius etiam Vat. Cod. habet. Mutato accentu καλ-

λιθυτᾶν recte emendatum esse apparet. κάπρον. Apris imprimis infesta. Vide *Callimach.* H. in Dian. 151. sqq.

¶. 225.] *XLVIII.* Planud. p. 301. Steph. 442. W. Φιλίππου nomen in edit. Steph. et Wech. omittitur. Sed in Aldinis et Nic. Sabiens. edit. εἰς ἄγαλμα Φιλίππου. Castigavit *Brodaeus:* Εἰς τὸ τοῦ Διὸς ὀλυμπίου ἄγ. Φιλίππου. — V. 1. εἰκόνα δείξων. Dii artificibus passim apparuisse dicuntur. Vide not. ad *Parmen.* Ep. V. p. 202.

XLIX. Cod. Vat. p. 478. fine auctoris nomine. Φιλίππου Μακεδόνος est in Plan. p. 306. St. 445. W. Poëta fingit agricolam Myronis vaccae, tanquam vivae et spiranti, imposuisse jugum. Cf. *Antip. Sidon.* Ep. LVI. p. 21. et Ep. Incert. CCXXIX. p. 196. — V. 2. λέπαδνα. ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἐνδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. *Hesych.* ubi vide *Intrpp.* Conf. *Eustath.* ad Il. ε. p. 456. 3. — σίδηρον. Ed. pr. Flor. — αὐλακεργάταν. Vulgo. αὐλακεργάτα. Vat. Cod. — V. 3. ἀμὸν. Ed. Flor. pr. αμῶν. Vat. Cod. Scribendum spiritu mutato ἁμὸν sive ἁμῶν; utrumque enim locum habet. Vide *Fischer.* Anim. ad Velleri Gr. gr. T. II. p. 227. — V. 4. τέχνᾳ δ' ἐξεπόνησεν. Plan. metro claudicante; cui vitio mederi cupiens *Jos. Scaliger* in not. msc. τέχνᾳ μὲν ἐκπόνησεν. parum feliciter. Praestantissima lectio ἐζωπόνησεν debetur Vaticano codici, qui praeterea τέχνα legit, quod fortasse non spernendum. Epigr. Incert. Auct. CCXV. p. 213. ἐζωπάσε τέχνα τὴν φύσιν. Vide quaedam hujus generis in Animadverss. nostris in *Callistrati* Stat. p. 18. — ἐψυχωμένον. speciem meam animavit. Auctor Incert. Ep. CCXCVIII. Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο. *Petron.* c. 88. *Myron, qui pene hominum animas ferarumque aere comprehendit.* — V. 5. ὡς πολλάκις με κἠπομυκᾶσθαι θέλειν. Haec mihi valde inepte videntur dicta. Dixerat vacca, sibi a Myrone viventis spirantisque speciem tributam esse; nunc eadem

addit, se nonnunquam *mugire velle*; vel sua ipsius specie decepta videatur scilicet. Ab ejusmodi ineptiis cum sibi in aliis locis caverit *Philippus*, h. l. scribendum existimo:

ὥς πολλάκις με κἀπομυκᾶσθαι δοκεῖν.

ita animatam et vividam speciem expressit Myron, ut iis, qui me videant, saepe mugire videar. Hoc aptum et ex poëtarum sophistarumque consuetudine. Huc fortasse respexit *Geminus*. Ep. VI. p. 280. μυκᾶται γὰρ ὁ χαλκὸς, ἔμπνουν ὁ τεχνίτας θήκατο. *Antip. Sidon.* Ep. LIV. et LV. ἁ δάμαλις, δοκέω, μυκήσεται — πλάττειν ἔμπνοα καὶ σὺ, Μύρων. *Lucian.* in Phalar. T. II. p. 198. de Perilli tauro, κινήσεως αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. *Philostrat.* Jun. Imag. X. p. 880. in descriptione scuti, ubi boves erant: τὸ δὲ καὶ μυκωμένας ... ἐν τῇ γραφῇ καὶ τὸν ποταμὸν ... καθ' ὃν αἱ βόες, πῶς οὐκ ἐναργείας πέρα; et mox ... γὰρ μεμυκέναι δοκεῖν καὶ ... — V. 6. ἔργα ad arationem. *Apollon.* Lex. Homer. p. 296. ἔργον δὲ ... φιλῶς Ὅμηρος ἔργον λέγει, μηδενὸς ... τὴν γεωργίαν δηλοῖ. Quaedam huc pertinentia collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* Hal. I. 105. p. 177. — περιδήσας. Cf. Ep. XXXIII. 7. Ep. inter ἀδέσπ. CXXII. (quod *Antipatri Sidonii* est) ἁ μόλιβος κατέχει με καὶ ἁ λίθος. *Geminus* Ep. VI. ἡ βάσις ἡ κατέχουσα τὸ βοΐδιον, ἢ πεπέδηται.

L. Cod. Vat. p. 482. Plan. p. 306. St. 445. W. *...*orismo neglecto. In equum aëneum Lysippi. Ad hoc opus *Junius* in Catal. Artif. p. 115. pertinere suspicatur versus *Statii* I. Sylv. I. 86.:

Cedat equus — — —
— — — *quem tradere es ausus*
Pellaeo, Lysippe, duci, mox Caesaris ora
Aurata cervice tulit.

Sed in his de equo, cui Alexander insidebat, in *Philippi* carmine de nudo agitur equo. Praeterea hos ap. *Statium* versus merito pro suppositiis habent *Barthius* et *Mark.*

landus. Conf. Epigr. *Michael. Pselli* T. III. p. 127. — V. 2. κορωνιῶν. γαυριῶν. *Hesych.* *Simonides* ap. *Etymol. M.* p. 270, 46. καὶ γοῦνα βαίνειν, ἵππος ὡς κορωνίτης. Vide not. ad *Archilochi* fr. XL. p. 175. — *Statius* l. c. v. 46. *At sonipes, habitus animosque imitatus equestres, Acrius attollit vultus, cursumque minatur: Cui rigidis stant colla jubis, vivusque per armos Impetus.* — V. 4. οὐρίασεν. jubam, ad veli instar, ventis tradidit. Nusquam alias hoc verbum (ab οὔριος derivandum) occurrit. *Grotius* vertit; *deque tota vertice Vento fluentes fundit in cursum jubas.* — V. 5. ἀνεστρέφους. Vat. Cod. et mox ἱππείαν et κρουνευτήρων. In tribus Aldin. κέρασευτήρων. *Jos. Scaliger* in not. msc. κέρασευτήρων. — V. 7. παρ' ἐλπίδας. Vat. Cod. et Plan. Usitatam dicendi formam revocavit *Brunck.* παρ' ἐλπίδα. *Euripid.* Orest. 975. Hippol. 1121. Fragm. incert. 187. *Thucyd.* IV. 62. τῷ παρ' ἐλπίδα μὴ χαλεπῶς σφάλλεσθαι. Eadem ratione παρὰ δόξαν et παρὰ γνώμην ap. pedestres scriptores saepenumero. Non tamen propterea immutanda Codd. lectio. παρ' ἐλπίδας certe habet *Euripid.* Hecub. 680.

LI. Anth. Plan. p. 308. St. 448. W. Recensentur Herculis labores T. II. p. 475. in carmine, quod *Quinto Smyrnaeo* tribuitur; in Ep. ἀδεσπ. 282. et in Anthol. Lat. I. 42. et 43. p. 21. sq. Adde *Senec.* Herc. Oet. 1 – 51. — V. 2. γένυν. Ed. Flor. pr. — p. 226.] V. 3. „In ἑλκύσαις media corripitur. Ap. Homer. Il. ρ. 558. „ubi legitur τείχει ὕπο Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν, e me„lioribus libris scribendum est ἑλκήσωσιν. Aemilianus „infra ἕλκυσον ὕστατιον μαζὸν ἀποφθιμένης.“ *Br.* — V. 5. ἑλὼν. Vulgo.

LII. Anthol. Plan. p. 310. St. 450. W. De Hercule ab Amore armis spoliato. Comparandum Epigr. *Gemini* IV. p. 280. qui hanc statuam Lysippi opus esse docet. — V. 1. ἴδελ pro [illegible]. Ed. pr. Fl. et Ald. —

V. 4. ῥοπ. clava. ῥόπαλον vocat *Geminus*. *ῥαβδωτόν.* cujus inferior pars gravior et amplior. Amoris impotentiam celebrans chorus ap. *Senec.* in Hippol. 317. nec Herculis exemplum omittit:

Natus Alcmena posuit pharetram,
Et minax vasti spolium leonis;
Passus aptari digitis smaragdos.
— — — — — —
Et manu, clavam modo qua gerebat,
Fila deduxit properante fuso.

Hos tam molles amores Lycus Herculi exprobrat in *Senecae* Herc. fur. 465. *Fortem vocemus, cujus ex humeris leo Donum puellae factus et clava excidit, Fulsitque pictum veste Sidonia latus?*

LIII. Planud. p. 318. St. 458. W. Ad hirundinem, quae in tabula, ubi Medeae imago picta erat, nidum construxerat. — V. 2. μαῖαν vocat Medeam, cujus tutelae hirundo pullos suos tradidisse videbatur. — V. 3. κανθὸς ἔμμαιος. oculus sanguine interfusus, qualis furentium. Multa similia collegit, nostro non omisso, *Dorville* ad *Charit.* p. 40. Ut hic Medea φόνον πῦρ ab oculis dicitur ἀστράπτειν, sic ap. *Asclepiadem* Ep. XII. ἵμερον ἀστράπτουσα κατ' ὄμματος. *Meleager* Ep. XXXVIII. ἀστράπτει γλυκὺ κάλλος, ἰδοῦ φλόγας ὄμμασι βάλλει. — V. 4. ἄπιστα κτενέει. Vulgo. — V. 5. σίδηρος. Semper cum gladio repraesentabatur Medea. Vid. *Böttiger*, in den *Vasengem.* T. I. 2. p. 163. — V. 6. κἂν κηρῷ. ut supra Ep. XLII. ἔχθει καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. Epigramm. ἀδεσπ. CCXCV. de sculptore conqueritur Philoctetes, quod καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο. Ep. CCXCVII. ἁ δ' ἀγέρωχος Λύσσα καὶ ἐν χαλκῷ τεῖνε τὸ πικρὸν ἔχει. Quaedam hujus generis laudavimus ad *Antipatr. Sidon.* Ep. XXXI. T. II. P. I. p. 39.

LIV. Anth. Plan. p. 325. St. 465. W. In Venerem armatam. Vide ad *Leonidam Tar.* Ep. L. T. II. P. I.

p. 106. sq. — V. 1. φιλομμειδής. una Wechel. Reliquae edd. omnes uno μ. — V. 3. Similis color in Ep. *Antimachi* T. I. p. 167. ἐντεῦ τοι γὰρ Ἔρωτες ἐφίμεροι, ἅ τε κατ' εὐνὴν Τέρψις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι. Utrique poëtae obversabatur fortasse locus Homericus Il. ε. 428. οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα· Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. In hoc contextu vocabulum παιὰν suspectum est. Paeanes certe, qui proprie in Apollinis honorem canebantur, Veneri non magis grati, quam reliquis diis. Hoc loco autem ponendum erat aliquid, quod Veneris numini et cultui proprium et peculiare esset. Quare legendum puto:

σοὶ παστὸς φίλος ἦν, καὶ ὁ χρυσεοῦμης Ὑμέναιος.

Sic totum hoc distichon continet circumscriptionem earum rerum, quas *Homerus* ἔργα γάμοιο vocavit. παστὸς, torus nuptialis. *Meleager* Ep. CXXV. φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ Πεύκη. Vide, quae notavimus ad *Antip. Sidon.* Ep. XCVIII. T. II. P. I. p. 94. — αὐλοὶ etiam ad nuptias spectant. *Homer.* Il. σ. 493. — πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Αὐλοὶ, φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. *Terent.* Adelph. V. 5. 6. *verum hoc mihi morae est, Tibicina et hymenaeum qui cantent.*

V. 227.] *LV.* Anth. Plan. p. 328. St. 468. W. Mercurius, Priapi partibus fungens, viatorem olera tangere vetat. De Mercurio hortorum et agrorum custode vide *Heynium* in Commentat. Soc. Reg. X. p. 83.

LVI. Planud. p. 338. St. 478. W. Primus hoc carmen edidit Aldus in Lection. Nam in ed. pr. Flor. omissum est. *Brunckius* in Anal. haec sic distribuit, ut ap. *Stephanum* distributa leguntur. In Lect. p. 184. distinctionem interlocutorum mutavit, sic:

— — Π. θίγγανε μηδεμιᾶς.

Θ. ὀργίλος ὡς ὁ Πρίηπος. Π. ἐρεῖς· ἔτι καὶ κενὸς ἥξεις.

Ο. καὶ λίτομαι, δός μοι. Π. καὶ γὰρ ἐγὼ δέομαι.

O. χρῄζεις γὰρ, λέγε μοι, παρ' ἐμοῦ τινός; Π. ἐστὶ νόμος· καὶ
— δὸς, λάβε. O. καὶ θεὸς ἂν κ. τ. λ.

V. tertium sic explicat: *quam pronus in iram es, Priape!* Cui hic respondet: *Dices, quantum volueris, iracundum me esse; nec sic magis proficies.* At hoc distichon mihi sincere scriptum non videtur. Pro ἔτι in notis msc. *Jos. Scaligeri* ἴττι reperio, quod locum non habet: quare aliud quid a viro doctissimo scriptum esse existimo. Certe verba, ἐρεῖς ἔτι καὶ κενὸς ἥξεις, et dura et obscura sunt. — V. 6. δὸς, λάβε. Paroemia passim in sensum obscoenum detorta. *Strato* Ep. XLVI. δὸς λάβε παίζει Σωσιάδας ὁ καλὸς, καὶ Διοκλῆς ὁ δασύς. Similiter in Lusibus nr. XXXVIII. hortorum deus: *Paedicare volo, tu vis decerpere poma. Quod peto, si dederis, quod petis, accipies.* Ibidem nr. V. *Quod meus hortus habet, sumas impune licebit: Si dederis nobis, quod tuus hortus habet.* Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 484. — V. 8. σῦκα. Non aliter lusit *Marc. Argent.* Ep. XXII. ἣν δὲ μόνον σὺ θίγῃς τῆς ἰσχάδος, ἰσχάδα δώσεις· Ὡς ἰσότης πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

LVII. Anth. Plan. p. 333. St. 472. W. In Amores deorum arma gestantes. Anaglyphum poëtam describere puta. Cf. *Secundi* Ep. T. III. p. 5. Fuit ejusmodi anaglyphum in Museo Capitolino. Vide *Propylaeen* T. I. p. 43. — V. 2. φρυαξόμενοι. *exultantes et triumphantes.* *Secundus* l. c. ὅπλα φέρουσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενοι. φρυάττεσθαι dicuntur, qui spiritus sumunt. Hinc φρύαγμα et τῦφος frequenter jungitur. Vide *Intrpp. Thomae M.* p. 901. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Pallad. 2. p. 605. *Wetsten.* ad N. T. II. p. 479. — V. 6. λαμπάδα. Vulgo. *Br.* nihil de emendatione monuit. Sed vera est procul dubio, sive a cod. oblata, sive ab ingenio. Duabus taedis instructa visitur Diana. *Aristophan.* Ran. 1406. Διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας Ὀξυτάταιν χεροῖν Ἑκάτη. Plura in hanc rem, etiam ex nummis, protulit *Spanhem.* ad *Callim.* H. in

Dian. v. 11. p. 169. v. 116. p. 259. — V. 7. ἐὸν ἄχθος. Temere igitur indignamur mortales, si quos Amor telis suis superat, cum ipsi dii arma sua Amoribus tradiderint.

T. 228.] *LVIII.* Vat. Cod. p. 394. Planud. p. 379. St. 518. W. In testam, quae tenero palmiti munimenti loco apposita erat. — V. 1. Ἀδριανοῖο vulgo, quod pro nomine proprio potoris cujusdam habebat *Brodaeus.* Nostram lectionem servavit Vat. Cod. Utra forma praeferenda sit, vix dixeris. Ἀδριανὸν πόντον dixit *Strato* Ep. XCI. nec aliter dixit *Horat.* I. Carm. XVI. 4. *sive flamma Sive mari libet Adriano.* Cf. etiam *Steph. Byz.* p. 24. Notanda sunt vasa Adriatica. Fortasse in urbe Adria fabrica erat vasorum figlinorum paulo celebrior; fortasse etiam apud Graecos vasa Itala sic vocabantur, quod ipsis supra mare Adrium adveniebant. Vide ad *Antiphili* Ep. VII. ubi νέκταρ Ἀδριακὸν pro Italo vino occurrit. — λαιμὸς μελίγηρυς. ex cujus collo liquor cum suavi strepitu destillabat. Hinc *Marc. Argent.* Ep. XVIII. de lagena: εὔλαλε, τρηύγελως, εὔστομε. quae ante oculos habuit auctor Ἀδεσπ. Ep. LXXVII. — V. 4. τανυομένη. Palmes erat acclinis ad tugurii parietem; si sincerum est καλύβῃ, de qua lectione dubitare nos cogit epitheton τρυφερήν. Scribendum puto:

πρὸς τρυφερὸν τεινομένη κάλαμον.

Palmitibus enim jungebant calamos, quibus se applicarent tenerae vites. *Columella* IV. 12. 1. *arundines singulis viticulis applicabimus binas, aut, si regionis conditio permiserit, de vepribus hastilia.* *Virgilius* Georg. II. 358.:

Tum leves calamos et rasae hastilia virgae
Fraxineasque aptare sudes furcasque valentes,
Viribus eniti quarum et contemnere ventos
Adsuescant, summasque sequi tabulata per ulmos.

Anthol. Lat. T. I. p. 490. *Fecunda vitis conjuges ulmos*

gravat; Textisque inumbrat pampinis arundines. — V. 5. Pro γὰρ Vat. Cod. δὲ legit.

LIX. Cod. Vat. p. 401. Anth. Plan. p. 33. St. 49. W. De vacca simul arante et vitulum lactante. — V. 1. πυρητόκον, Brunckius tacite in textu posuit. Vat. Cod. γυρητόμον legit, quae est vulgata lectio omnium edit. praeter eam, quam Nicolini Sabienses curarunt. Haec enim γυητόμον exhibet. Idem in mentem venerat Brodaeo, qui et γειοτόμον suspicatur, et Anonymo Bibl. Bodlej. Scaliger in not. msc. γυρητόμος tentavit, nulla interpretatione addita. Μάμαλις γυρητόμος esset, quae aratrum orbiculatim ducit; sed sic malim γυητόμος, terram proscindens. Grotium γυητόμον probasse, apparet ex latina ejus versione: scindentes jugera sulcos. His omnibus elegantior Brunckii lectio, praesertim ob sequens τέμνει; an etiam verior et sincerior, dubitari debet. — V. 3. ἀροτρεύτου. Plan. et Vat. Cod. Ap. Huetium p. 6. Jos. Scaliger emendasse dicitur μετ' ἀροτροπόνου ζεύγλης; sed in notis msc., quas mihi consulere licuit, ἀροτροπόνους legit, ut etiam doctissimo praesuli in mentem venit. — V. 4. δεύτερον ἄλγος. Asclepiad. Ep. XIX. καὶ τὸ τρίτον ἄλγος ἔρωτι. — V. 6. ἐὰν φείσῃ, sine dubio ad vaccam referendum. Non satis accurate Grotius: Si parcere matri non vis, at vitulo parce, juvencus erit. — δαμάλης malit Brodaeus, quia poëta ὁ μόσχος dixerit.

LX. Cod. Vat. p. 405. Anth. Plan. p. 9. St. 15. W. Leonidas munera ipsi post mortem a Xerxe oblata aspernatur. In eodem argumento versatur Antiphil. Ep. XXXVIII, unde hoc expressum. — V. 1. πελώριον δέμας. Ingens Leonidae corpus. αὐτοβόλητον. quia Leonidas se ultro morti objecerat. — V. 2. εὐχλαίνου Ald. in Lectt. idque receptum in Ald. 2. 3. — V. 3. ἀμφήνατο. Vulgo et in Cod. Vat. Caussam emendationis reddere neglexit Br. quae mihi quidem minime videtur necessaria. ἀμφὶ,

ut Latinorum *sonare*, is dici potest, qui alta voce aliquid recitat. Sic certe *Pindarus* ap. *Dionys. Hal.* de comp. verb. T. II. p. 41. ἀχεῖτε ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς, Ἀχεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί. *Sophocl.* Trachin. 866. ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ Κωκυτὸν εἴσω. i. e. *edit.* Sed vide, an *Philippus* scripserit:

κὴν νεκύων δ' ἤχησεν ἔπος Σπάρτας πολὺς ἥρως.

Leonidas Tar. Ep. LXI. τοῦδ' ἔπος ἐκ γαίης τόσσον ἄπυσεν. Cf. Not. ad *Asclepiad.* Ep. XIX. T. I. P. II. p. 38. — V. 5. αἴρει. *Brunck.* revocavit lectionem ed. pr. Flor. et Ald. quam Vat. Cod. confirmat. Vulgo ἕξει, quod Aldus in Cod. quodam reperit. — V. 6. κύθει. Vat. Cod.

LXI. Cod. Vat. p. 407. sq. Anth. Plan. p. 26. St. 41. W. In laurum, quae in Caesaris ara enata erat. *Julius Caesar* L. III. de bello civili 105. ubi et alia ostenta commemorat, *Trallibus*, ait, *in templo Victoriae, ubi Caesaris statuam consecraverant, palma per eos dies in tecto inter coagmenta lapidum ex pavimento exstitisse ostendebatur.* Verum huc inprimis facit historia, quam *Quintilianus* narrat Inst. Or. VI. 3. 77. *Augustus nuntiantibus Tarraconensibus, palmam in ara ejus enatam, Apparet, inquit, quam saepe accendatis.* Ad hoc prodigium *Philippus* haud scio an respexerit. Eadem enim res varia ratione narrari potuit, et ipse poëta, acuminis captandi causa, fortasse laurum pro palma posuit. Erat Tarracone templum Augusti, sub *aeternitatis Augustae* nomine exstructum, cujus effigies in nummis Tarraconensium occurrit. Iidem, ut erant insigni erga Augustum studio conspicui, post ejus mortem quoque *aram cum palma* in nummis exhibuerunt. Vide *Vaillant* Numism. Aer. Imper. T. I. p. 45. Simile prodigium narrat *Dio Cass.* XLVIII. p. 559. 45. — V. 1. Δάφνη ποτὲ, verbis transpositis, Vat. Cod. quo reposito versus mollius decurret. — ἀνέτελλεν. Idem. — V. 2. μελαμπέτηλον. Vat.

Cod. δάφνης ἄλλων μελαμπέταλον dixit etiam *Meleager* Ep. I. 14. — V. 4. Θέλει Ζῆνα. Vat. Cod. quod fortasse servari debebat. — Caesares suos adulantes Romani Joves appellare solent. *Oppian.* Κυνηγ. I. 3. Αὐσονίου Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνίνε. cum quo loco nostrum comparavit *Arnald.* in Lectt. gr. p. 177. *Horat.* I. Epist. XIX. 43. *Jovis auribus ista servas.* Idem II. Serm. VI. 56. *O bone, nam te Scire, deos quoniam propius contingis, oportet.* — T. 229.] V. 6. μὴ οὐ νικᾷν. *Jos. Scaliger* in not. msc.

LXII. Cod. Vat. p. 449. Difficile hoc Epigramma edidit *Salmasius* Histor. Aug. T. II. p. 218. et ex eo *Burmannus* ad Sueton. Claudium c. 21. p. 756. et iterum *Burm.* II. ex Cod. Vossiano et Gretii in *Dorvill.* Sic. T. II. p. 430. *Reiskius* in Jensian. nr. 78. p. 145. nr. 728. Thessalorum in tauris domandis artificium describitur. Plurimum ad sensum illustrandum facit *Plinius.* H. N. VIII. 45. p. 472. *Thessalorum gentis inventum est, equo juxta quadrupedante, cornu intorta cervice tauros necare:* quem locum ex hoc carmine sic corrigere conabatur *Salmasius: cornu intorto restibus* sive *retibus;* frustra, monente *Vossio* ad *Catull.* p. 194. sq. Disertius illud Thessalorum inventum describit *Sueton.* in Claud. c. 21. in ludorum commemoratione, quos Claudius exhibuerat: *praeterea Thessalos equites, qui feros tauros per spatia circi agunt, insiliuntque defessos et ad terram cornibus detrahunt.* Hinc apparet, quo sensu apud *Plinium* accipienda sint verba *cornu intorta cervice;* quae lucem lucrantur etiam ex *Theocriti* Eid. XXV. 145. Herculem, taurum domantem, pingentis:

> τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδέξατο χειρὶ παχείῃ
> σκαιῇ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
> κλάσσε βαρύν περ ἐόντα.

Alia hujus generis dedimus in Exercitatt. crit. T. II. p. 121. Ceterum confer, quod Burmannus monuit,

monimentum antiquum inter Marmora Oxon. p. 267. in quo festum ταυροκαθάψια, seu juventutis Thessalicae exercitia in tauris domandis, exhibetur; et *Dion. Cass.* LXI. 9. p. 988. — V. 2. ἀτευχήτοις. Nullis igitur armis instructi tauris adequitabant. Non argutandum in eo, quod iidem equites ὁπλιζόμενοι dicuntur, i. e. promti et parati ad tauros petendos, quamvis sine armis. Oxymori speciem de industria effecisse videtur poëta. θηρσὶν, i. e. εἰς θῆρας, *in feros tauros.* — V. 3. „Quid sint δενδροτυπεῖς „πῶλοι, non ego magis aliis dixerim. Quomodo *Grotius* „intellexerit, ex ejus versione non liquet:

„*Sed rapido saltu, velut alta evellitur arbor,*
„*Sic jacere in frontem fortia vincla parat.*

„Nihil simile in graeco hexametro, qui, ut et sequens, „corruptus mihi videtur." *Brunck.* δενδροτυπεῖ dedit *Jens.* et *Salm.* quod *Reiskius* in κεντροτυπεῖ mutandum censebat; cujus conjecturae eum postea poenituit. Verum videtur, quod *Schneiderus* reponendum censebat:

κεντροτυπεῖς πώλους —

equos stimulo excitatos. — Mox haeremus in ζεύξει, quae est scriptura Cod. In *Dorvillii* Sicul. perperam excusum τεύξει. *Brunckius* corrigit πελάσει, conjectura non minus audaci quam improbabili. Futuri temporis terminationem ab h. l. alienam esse, apparet ex v. 6. ubi est ἐξεκύλισε. Melius, ex hac quidem parte, *Reiskius* ζεῦξε. In marg. ap. Pawiani δενδροτυπεῖ ζεύγει habetur, quod fortasse ex Vossiano libro fluxit. Verbum videtur requiri, quod *incitare*, *impellere*, sive etiam *inscendere* significet. Tum fortasse ante ἐπιστρέμματι incidendum, ut jungantur verba sic: ἐντεῦθεν ἀμφιβαλεῖν πλέγμα ἐπιστρέψαντι ταῦρον, periphrastice pro ταῦρον ἐπιστρέψαι. — V. 4. tauri fronti laqueum circumjicere studens: ἐντεῦθεν ἀμφιβαλεῖν τῷ μετώπῳ πλέγμα. Hinc πλέγμα μετωπίδιον, nove, nec tamen [illegible] horum poëtarum consuetudinem. Quamvis laquei

quei in hac Thessalorum exercitatione nulla alibi mentio fiat, vix tamen licuerit poëtae verba in alium sensum accipere. Non enim facile accesserim *Vossio* ad *Catull.* p. 195. πλέγμα et ἅμμα h. l. de manuum vinculo interpretanti; multo minus *Pauwio*, qui κατωπίδιον πλέγμα interpretatur de cornibus inflexis et in se recurrentibus, quae illi conentur ἀμφιλαβεῖν, (sic enim corrigit,) manibus tenere. — V. 5. ἀκρότατον ἅμμα. laqueus summis cornibus innexus. εὔρεπον. facile ad levem impulsum sese inclinans et in quamcunque partem velis vergens. Sic haec cum *Reiskio* explicari possunt; nec tamen huic interpretationi multum tribuerim. — V. 6. τόσην Vat. Cod. et ἐξεκύλησε. τόσσην ἐξεκύλισσε *Salm.* ἐξεκύλισε scribendum esse docuit *Brunck.* ad Theocrit. XXI. 70.

LXIII. Cod. Vat. p. 370. Planud. p. 73. St. 106. W. Naufragus a fluctibus circumactus, in patris cadaver incidit; quo conscenso salvus in portum pervenit. — V. 2. φόσιος. Vulgo. νῆα φύσιος. nec manu factam, nec consulto delectam, sed ab ipsa natura mihi oblatam et ob hanc causam jucundiorem. — V. 3. ἐλθὼν omnes veteres, praeter Steph., qui ἐλθὸν habet, eumque secuta Wech. — V. 5. ἤγαγεν εἰς λ. δὲ καί. Vat. Cod. aeque bene.

LXIV. Cod. Vat. p. 396. sq. Planud. p. 82. St. 120. W. Platanus, quam venti everterant, vino irrigata denuo virescere coepit. Optime *Brodaeus* laudavit *Macrob.* Saturn. II. 9. *Hortensius platanos suas vino irrigare consuevit.* *Plinius* T. I. p. 655. *Tantumque postea honoris increvit, ut mero infuso enutriantur; compertum, id maxime prodesse arboribus.* Add. *Martial.* L. IX. 62. de Caesaris platano: *Crevit et effuso laetior umbra mero.* Vehementer igitur a vero sensu aberravit *Opsopoeus*, qui hoc carmen de vite platanum obumbrante interpretatur. — V. 1. εὐθαλῆ. Vat. Cod. — V. 2. λουσθεῖσα

Vulgo. — V. 3. ἔστω. Ed. pr. Flor. et Ald. ἔστη Ald. 2. ἔστην, quod Ald. in Cod. invenit, Ald. 3. et Ascens. — ὄμβρον. cum hic mihi latex quovis anni tempore ipso Jovis imbre sit laetior et utilior. — V. 6. ἄλλων κλινομένων. De ceteris arboribus, vento prostratis, interpretatur *Brodaeus*; cujus explicationem merito impugnat *Burmannus* Anth. Lat. T. II. p. 356. Argutior est sensus, quem *Grotius* perspexit et optime reddidit his verbis:

Sic mihi vita redux: aliorum corpora flectit
Evius: at nostrum rectius esse dedit.

LXV. Cod. Vat. p. 398. Anth. Plan. p. 52. St. 75. W. De muliere, quae, cum omnes suos liberos morte sibi ereptos vidisset, etiam adoptivum filium praematura morte perdidit. — V. 1. ἡ πυρὶ πάντα τεκοῦσα. quae omnes suos liberos rogo et flammis peperit. — „βαρύπενθος habent libri omnes et hinc agnoscunt Lexica. „Analogiae magis consentaneum esset βαρυπενθής." Br. a *Schneidero* monitus. βαρυπενθής etiam *Jos. Scaliger* in not. msc. emendavit. — ¶. 230.] V. 3. ἐφθέρμισα. Vat. Cod. Ald. 2. et ed. Nicol. Sabiens. ἐφιέρμισα, τὸν θυμὸν sc. animum ad alienos applicui liberos. — V. 5. εὔπαις. quamvis ipsa liberos pepereram, eo tamen deveni, ut filius mihi adoptandus esset. — V. 8. καὶ λοιπαῖς. Sic *Philippum* scripsisse dubito. Fortasse legendum:

ἤδη κἀλλοτρίαις πένθος ἐγὼ γέγονα.

LXVI. Cod. Vat. p. 399. Planud. p. 53. St. 75. W. Aristodice, senorum liberorum mater, omnes amisit, partim morbo, partim naufragio. — V. 2. ἄχθος. Idem quod alibi ὄγκος in eadem re. δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος. *Aristo* Ep. I. p. 258. — V. 3. ἤριπε. terra et mare, quasi certamine inito, in eam furit. — V. 4. ἤμυσαν. Fortasse ex *Homero* Il. Θ. 306. μήκων ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν — Ὡς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη. — V. 5. ἐπί. Omnes veteres praeter Ascens. Steph. — Ad cippos eorum, qui in terra perie-

runt, luſcinia eſt; naufragos autem flet ut alcyon. *Eumath.* de Hyſm. et H. L. X. p. 448. τὴν γλῶτταν ἀλκυόνος πολυπενθεστέραν, ἀηδόνος θρηνητικωτέραν, αὐτῆς Νιόβης μιμουμένην τὸ πολύδακρυ, πρὸς θρῆνον ἐρεθίζουσαν. Anthol. Lat. T. II. p. 126.:

Cum te, nate, fleo, planctus dabit Attica aëdon,
Et comes his lacrymis veniet pro conjuge Seiren,
Semper ut Alcyona flebit te voce ſuprema.

LXVII. Cod. Vat. p. 263. Planud. p. 212. St. 309. W. ἄδηλον. Iterum p. 248. St. 360. W. ubi Φιλίππου. In naufragi cadaver, ab undis et ſcopulis miſere laceratum. — V. 1. χόνιον τόδε σῆμα. Vat. Cod. et Plan. loco priore. Loco ſec. ἠϊόνι. At pro σῆμα omnino σῶμα ſcribendum, quod jam *Huetius* viderat p. 21. et ſic *Brunck.* in Lect. emendavit. *Brodaeus* interpretatur, quaſi legiſſet Ἰόνιον. *Grotius* vulgatam interpretatione tuetur ſua: *Sparſa vides hominis miſeri monumenta per actam.* Sed σῆμα ſic, ut reliquias ſignificet, ab antiquis uſurpatum eſſe dubito. Saepenumero autem confuſa verba σῆμα et σῶμα. [In edit. Lipſ. in marg. infer. male excuſum: *Scr.* σῆμα. pro: *Vulgo* σῆμα.] — V. 2. ψυχόμενον. Plan. l. pr. Altero ἐκχύμενον. Vat. Cod. ἐκχυμένων. — V. 4. χόρσῃ. Vat. Cod. et mox χειρῶν. χόρσην. Ed. pr. Fl. et Ald. utroque loco. — V. 6. ἁρμονίῃ. *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. D. de Laïde: ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, τὰς ἁρμονίας δὲ διαχαλᾷ τοῦ σώματος. *Crinagor.* Ep. XXXV. p. 150. ἀγλώσσου δ' ἁρμονίῃ στόματος.

LXVIII. Cod. Vat. p. 452. Planud. p. 2. St. 5. W. In vitem acerbas uvas proferentem. — V. 2. ἢ Βορέου Ζει. Vat. Cod. *Brunckius* dedit lectionem Cod. Vat., Βορέου tamen melius eſſe judicans, ut ap. *Diodor. Jun.* I. 2. Sed ibi quoque Vat. Cod. et *Suid.* Βοῤῥαίῃ λαίλαπι exhibent. — V. 3. κηφοβλῆτος Vat. Cod. a pr. man. Idem κρυμώδεας a pr. man. *Opſopoeus* fluctuat inter κρυμώδεος,

χρυώδεις et χρημνώδεις. — V. 4. σιδηροτόκου Ἰβηριάδος. Non de Hispania accipiendum, sed de Iberia, quae inter pontum Euxinum et mare Caspium erat posita. Huic tribuit, quod vicinae Chalybum terrae proprium esse putabatur, τὸ σιδηροτοκεῖν. Vide *Schol. Apollonii Rhodii* I. 1323. Idem II. 1007. ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες. *Aeschyl.* Prometh. 720. οἱ σιδηροτέκτονες Οἰκοῦσι Χάλυβες — ἀνήμεροι. Cf. *Casaub.* Lect. Theocrit. III. p. 247. — ¶. 231.] V. 5. ὀμφακηρώγας. Vat. Cod. a man. sec. βοτρυρῶγα fuit supra ap. *Diodor. Zon.* Ep. III. Cf. *Nicander* Alexiph. 184. Hinc ῥαγίζειν. *Theocrit.* Eid. V. 112. — ἐγείνατο. Vat. Cod. et mox ἐπὶ πάντους. Error in marg. emendatus. — ἀπεπάντους. ἀπέπειρον ὀπώρην vocat *Leonid. Tar.* Ep. XLIV. πεπάνων βοτρύων ῥᾶγα *Epigon. Thess.* Ep. I. p. 306. — V. 6. στυφελὴν σταγόνα. quae acerbitate os contrahit. Quidam uvam immaturam mordens χείλεα στυφθεὶς χαμάδις βάλεν. Epigr. ἀδέσπ. 386. *Alcaeus Mess.* Ep. XVIII. πνιγόεσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσαν ὀδιτῶν χείλεα. Hinc translate *Themistius* Orat. XXVII. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψυχὴν) σκληρὰν ἐάσῃς καὶ στύφουσαν. — V. 7. Lycurgum alterum, (Dryantis fil. vide Il. ζ. 130. *Apollodor.* L. III. 5. 1.) ejusmodi vites radicitus exstirpare velit poëta. — θερίσῃς. Vulgo. In Vat. Cod. a pr. manu θερίσεις, quod vulgatae non praeferendum.

LXIX. Cod. Vat. p. 359. Φιλίππου, οἱ δὲ Ἰσιδώρου. Utrique poëtae tribuitur etiam in Plan. p. 4. St. 8. W. In claudum et coecum, sibi invicem opitulantes. Expressit noster *Platon. Jun.* Ep. I. p. 175. Cf. *Leonid. Alex.* Ep. XXXIV. — V. 2. Id quod natura alteri negaverat, alter ei mutuo dabat. — αὐτοῖς. vett. edd. prope omnes. — V. 4. ὀρθοβάτει. Vat. Cod. — φωναῖς *Brodaeo* suspectum, praecipue, ut videtur, propter archetypum *Platonis*, ubi est: κατωμάδιον βάρος ἄρας Ἀτρακτὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβατεῖ. Quare suspicatur φάεσι sive

γλήνεις. Non hic haesit *Grotius*, qui vertit: *Claudus item coeco voce gubernat iter.* — V. 6. „εἰς ἔλεον." Sic „libri omnes absque sensu. Recte emendat *Guil. Canterus* N. Lect. III. 23. εἰς τέλεον." *Br.* Eandem conjecturam invenio ap. *Wetsten.* N. T. II. p. 249. Frustra eam quaesiveris in edit. Nov. Lect. quae prodiit Basileae 1566. sed est in Lampade Crit. T. III. p. 585. Optime sibi invicem opponuntur τὸ ἐλλιπὲς καὶ τὸ τέλεον. *Plutarch.* T. II. p. 2. ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἐλλιπὲς, ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελές.

LXX. Vat. Cod. p. 395. Planud. p. 29. St. 45. W. De apro, qui, dum aries puerum cornibus feriebat, vinculis ruptis et impetu in arietem facto, hunc dente percussit. — V. 1. κορύπτων reperit Aldus in Cod. cum in Ed. pr. esset κορύπτης. In Schol. Wechel. haec notantur: γρ. καὶ κορύπτης, ἵν' ᾖ τὸν παῖδα τῆς κορύπτης. ἢ κορύπτων κέρασι, παίεας καὶ κόπτων καὶ ὠθῶν. In Vat. Cod. καλύπτρης legitur. Hoc verum videtur. Certe haud facile intelligas, quomodo ex κορύπτων, si sic scripsisset *Philippus*, καλύπτρης factum sit. — V. 3. Ἡράκλειος. Aprum Herculi sacrum fuisse, aliunde vix notum. — ἀποῤῥήξας neutraliter accipi video, *prorumpens e vinculis*. Vulgaris ratio ferret, ἀποῤῥήξας τοὺς δεσμοὺς, nec aliter locutos esse veteres puto. *Philippus* vero scripsisse videtur:

κάπρος δ' Ἡράκλειος ἐπιῤῥάξας ἀπὸ δεσμῶν.

vinculis ruptis in arietem irruens. sive, quod eodem redit:

ἐπιῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν.

Diodor. Sic. XV. 84. p. 68. ἄφνω τοῖς Μαντινεῦσιν ἀνελπίστως ἐπέῤῥαξεν. Ibid. 85. 70. ἐπιῤῥαξάντων ἀλλήλων τῶν ἱππέων. Vide *Budaei* Comm. L. Gr. p. 1100. 10. — V. 4. ἔβαψε γένυν. *Antip. Thess.* Ep. XXVI. βαψαμένη κοίλων ἐντὸς ἄρη λαγόνων. — V. 5. ζωὰν v. δ' ἐχαρίσατο. Vat. Cod. ἐχαρίσατο. ed. Flor. Ald. pr. et Junt. reliquae duplici σ. Non opus est fulcro, cum ι in hoc verbo producatur. —

ἀπὸ Ἥρης. Insolenter dictum et obscure, ita ut sensum magis conjectando consequamur quam intelligamus. Hercules, dum puer esset, Junonis iniquae ira exercitus puerorum misereri didicit. *Jos. Scaliger* in not. msc. ὑπὲρ ἥρην emendat.

LXXI. Cod. Vat. p. 366. Plan. p. 31. St. 47. W. Historia de puero, cui glacies Hebri, sub ejus pedibus rupta, caput absciderat, quod sepultum est, reliquo corpore fluctibus abrepto. Idem argumentum tractavit *Statyll. Flacc.* Ep. XII. p. 264. sq. Latinam hujus carminis versionem, sub *Julii Caesaris* nomine, edidit *Aldus* in Catalect. p. 79. *Germanico Caesari* alii eandem tribuunt, quos vide in Anthol. Lat. T. II. p. 62.

Thrax puer adstricto glacie dum luderet Hebro,
Frigore concretas pondere rupit aquas:
Dumque imae partes rapido traherentur ab amne,
Abscidit heu tenerum lubrica testa caput.
Orba quod inventum mater dum conderet urna,
Hoc peperi flammis, cetera, dixit, aquis.

Uno disticho auctius produxit *Marqu. Freherus* L. I. Parerg. c. 23.:

Me miseram! plus amnis habet, solumque reliquit,
Quo mater nati nosceret interitum.

De antiquitate hujus carminis dubitarunt *Dorvillius* in Misc. Obss. Nov. Vol. I. P. III. p. 151. et *Bonada* Vol. II. p. 264. — V. 2. ἐκβαίνων. Vulgo, et sic Vat. Cod. ἐμβαίνων dederunt ed. Nicol, Sabiens. et Schedae Krohnianae. In eandem lectionem incidit *Jos. Scaliger* in not. msc. — ἔφυγεν. Vat. Cod. et Plan. — V. 3. λαγαρούμενον ad ποταμὸν referendum. *in glaciem jam tenuem et attritam.* Vide ad Ep. X. 3. — V. 6. πρόφασιν ἔχειν nonnunquam dicuntur ea, quae non justam et plenam actionis causam habent, sed speciem tantum. — V. 7. δειίλατο. Vat. Cod. — V. 8. ὕλως. Vat. Cod.

¶. 232.] *LXXII.* Vat. Cod. p. 369. sq. Planud. p. 44. St. 64. W. Historia de cane venatico, qui, cum delphinos circum navem ludentes videret, eos persecuturus in mare desiliit fluctibusque submersus est. — V. 2. πελάγευς. Plan. — V. 3. θηρεῖν Vat. Cod. — V. 6. πάντων. *non omni canum generi.* Sunt enim canes marini, quos poëta respicit. Jejunum carmen et in fine praesertim sine nervis.

LXXIII. Vat. Cod. p. 434. Planud. p. 47. St. 69. W. Argutum formicarum inventum, quo urceum in aqua collocatum petebant, describitur. — V. 1. Mira est aberratio Vat. Cod. in fine versus, ubi ἠνίκα τῆνδε legit. Sic verbum desiderari apparet. — V. 2. σμηνοδόκου pro nomine proprio habebat *Brodaeus* et *Grotius*; *Smenodoco fuerant quae condita mella ferebant Formicae.* Majore initiali vocem exhibet edit. Nicol. Sabiens. σμηνοδόκος tamen agricolam significare videtur, apium culturae et mellificationi studentem. *Jos. Scaliger* σμηνοδόκον emendavit, unde non satis video quid lucremur. — V. 3. χροσσόν. Vat. Cod. et Plan. — V. 5. „In Planu„dea sic legitur: οἱ δὲ νέας κοῦφας ἀχύρτιδας ἀντιφέροντες. „In quo versu tres graves mendae, quarum una tantum „sublata, νεῶν reposito pro νέας. In Vat. Cod. vox κοῦφας „deest, vacuo relicto spatio. Scribendum κάρφας, *festucas.* „In ἀχυρτίδας metri lex violata. Nam prima in ἄχυρον, „ἀχυρμιὰ, et aliis derivatis semper brevis. ἀχυρτίδες *pa„leolae*, in H. Stephani Thesauro ex veteri Lexico sine „auctoritate, ex hoc loco adstrui non possunt; nam cor„ruptus est. Scribendum ἀχυρίτιδας. Nihil verius hac „emendatione. Sic itaque versus integer legendus:

„οἱ δὲ νεῶν κάρφας ἀχυρίτιδας ἀντιφέροντες.

„i. e. οἱ δὲ φέροντες κάρφας ἀχ. ἀντὶ νεῶν." *Br.* Verum sensum probe perspexit *Grotius* vertens: *Grex tamen ille venit, paleis pro puppibus usus.* ἀχυρίτιδας *Brunckio*

suppeditavit *Schneiderus.* — V. 6. πρὸς τάχος. Planud. Miram hanc lectionem non dubito ortam esse ex τεῦχος, quod vocabulo κύτος pro interpretatione superscriptum, cum temere in textu esset positum, ne metro officeret, in τάχος mutatum est. — V. 7. γαστὴρ ἀνέπεισεν. *Euripides* ap. *Clem. Alex.* p. 622. νικᾷ δὲ χρεία μ', ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη Γαστήρ. quod ductum ex *Homeri* Od. σ. 53. ἀλλά με γαστὴρ Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω. Vide *Berglerum* ad *Alciphr.* L. III. 6. p. 30. ed. *Wagn.* Locus *Alexidis* ap. *Athenaeum* L. X. p. 422. A. B. sic numeris suis restituendus esse videtur:

— — μάθοις δ' ἂν, οἷον ἀνθρώποις κακὸν
ἐστὶν ἡ γαστὴρ, διδάσκει θ' οἷ', ἀναγκάζει θ' ὅσα.
εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος,
οὐδ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς, οὔτ' ἂν ὑβρίζοιθ' ἑκών,
νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ.

Ibidem ap. *Diphilum* p. 422. C. legitur:

καὶ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχοῦ
διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταῦτα γίνεται.

ubi etiam de ventre agitur. Sed ταῦτα vitiosum est. Alii aliter tentant; mihi autem una litera mutata scribendum videtur:

διὰ τὴν τάλαιναν πάντ' ἄτακτα γίνεται.

Vide quae attulimus in Exercitatt. crit. T. I. p. 100. ubi aliis locis eandem adhibuimus medicinam. Fortasse etiam ap. *Eusebium* in *Stobaei* Flor. VI. p. 79. 4. pro τοῖς καταναγκάζουσι ταῦτα legendum, τοῖς καταναγκάζουσιν ἄτακτα.

LXXIV. Cod. Vat. p. 475. Planud. p. 321. St. 461. W. „Male *Brodaeus* et *Opsopoeus* hoc Epigramma „de ponte a Caligula facto ad Puteolos interpretantur, „de quo cf. *Dio Cass.* T. II. p. 920. Nam accipiendum „de portu Julio ab Agrippa facto, de quo *Dio* p. 565."

Schneider. Vide ad *Antiphili* Ep. XVI. unde nostrum expressum. — V. 1. τόλμῃ. Ed. pr. Flor. et Vat. Cod. — V. 2. ἔλυσε χεῦνος. Manifeste *Philippus* respexit *Herodotum* VII. 34. p. 526. καὶ δὴ ἐζευγμένου τοῦ πόρου ἐπιγενόμενος χειμὼν μέγας συνέκοψέ τε ἐκεῖνα πάντα καὶ διέλυσε. Unde fere suspicor, poëtam scripsisse:

τοὺς δὲ τρεσσοὺς καμάτους πάντας ἔλυσε βόας.

— V. 3. Δικαιαρχία. Ed. pr. Flor. et Vat. Cod. — διηπείρωσε. *Himerius* de Xerxis miraculis agens Eclog. V. 3. τί καλύπτεις ἠπείρῳ τὸ ῥόθιον; Idem Or. II. 24. p. 409. τοῖς μὲν γὰρ πορθμοῖς ἐπετίθει τὴν ἤπειρον. Caeterum eandem comparationem *Lucanus* instituit inter Xerxis labores et Caesaris aggerem ante Brundusium actum, L. II. 672.

Tales fama canit tumidum super aequora Persen
Construxisse vias, multum cum pontibus ausus,
Europamque Asiae, Sestonque admovit Abydo,
Incessitque fretum rapidi super Hellesponti,
Non Eurum Zephyrumque timens: quum vela ratesque
In medium deferret Athon. Sic ora profundi
Artantur casu nemorum. Tunc aggere multo
Surgit opus longaeque tremunt super aequora turres.

— V. 5. βαθυστήριγμα. Vat. Cod. — λᾶα. ipsam molem, altis quasi radicibus in mare actam. — V. 6. χερσὶ γιγαντ. *Antip. Sid.* Ep. LI. ποῖοι χθονὸς υἷες ἀνυψώσαντο γίγαντες. *Antiphil.* XVI. Κυκλώπων τάδε χεῖρες ἐνιδρύσαντο θαλάσσῃ. — Haereo in νέρθεν. Mole jacta, aqua, quae intra ejus brachia erat, tranquilla jacebat. At hoc non est νέρθε, sed ἐντὸς τῶν χηλῶν. Quare vide, an legendum sit:

ἔστασι νωθρὸν ὕδωρ.

Antip. Sidon. Ep. LXIV. ἀλλὰ τὸ νωθὲς Πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ. Quod fonti reprehensioni est, τὸ νωθρὸν εἶναι, mare intra portum commendat. *Pigram aquam* sic

dixerunt veteres. *Albinovanus* in Anth. Lat. L. II. 121. p. 288. *pigris immania monstra sub undis*. *Tacit.* in Vita Agric. c. 10. *mare pigrum et grave remigantibus perhibent; ne ventis quidem perinde attolli.* *Lucan.* V. 434. *Aequora lenta jacent, alto torpore ligata. Pigrius immotis haesere paludibus undae.* — V. 7. ἦν δ' ἀλλ' αἰεὶ πλ. δ. δ' ἐπὶ ναύταις. Vat. Cod. ἐπὶ ναύταις est etiam in Planud. In margine Weehel. haec notantur: γρ. καὶ οὕτως· ἦν δὲ διαπλώειν· διοδευομένη δ' ὑπὸ ν. Vereor, ut versus initium ab omni labe immune sit. Cur enim poëta dixit ἦν πλώειν? Nonne etiam tum, cum hoc carmen scriberet, *navigare licebat*, tuta ad Dicaearchiam statione parata? Lectio Vatic. cod. eo ducit, ut corrigas:

ἦν ἀλ' καὶ πλώειν.

Jam antithesin habes; nec amplius incertum, quo διοδευομένη pertineat. Semper quidem per maria navigare licebat; quod autem olim nonnisi a nautis percurrebatur, nunc etiam peditibus factum est meabile. In priore membro omissum est μὲν, ut saepenumero ante δέ. Vid. *Zeune* ad *Viger.* de Idiot. p. 520. In eandem emendationem incidisse *Salmasium*, nunc ex libro Lennepiano intelligo.

¶. 233.] *LXXV.* Cod. Vat. p. 263. Edidit *Salmas.* in Plin. p. 611. et ex eo *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* p. 492. *Kuster.* ad *Suidam* v. δυσμίσητος T. I. p. 636. *Reiske* in Anth. nr. 601. p. 87. Idem argumentum ante *Philippum* tractavit *Antiphilus* Ep. XXXVII. p. 179. ubi vide not. — V. 1. πρώτην. *Reiskius* sibi persuadet, πρῶτος legendum esse. Sic sane vulgaris dicendi ratio requireret. — ἐμύησας, per te Troja primum bello imbuta est. — V. 2. θυμὸν δόρατος. Proprio sensu potest accipi. *Homer.* Il. θ. 111. ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. et Il. π. 74. οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν Μαίνεται ἐγχείη. — V. 4. ἐκκεχύηκε. Ap. Lips. ἐκκεκύηκε est in mem-

branis. Arbores circa Protesilai tumulum iram adversus Trojam edunt et quasi *parturiunt.* — V. 5. ἐπ' apogr. Lips. — Summae arborum frondes, versus Ilium spectantes, marcescunt et foliorum deponunt decus. Perperam nonnulli post γὰρ distinguunt. Vide *Olear.* ad *Philostr.* Her. 2. p. 672. et *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* l. c. — V. 6. καρποῦται. Ap. Lips. — V. 7. ἔζεσας. quanto animus tuus aestu ebullivit. Verbum ζέειν de gravioribus animi affectibus usurpatur. *Christodor.* in Ecphr. v. 219. Οἰνώνη δὲ χόλῳ φρένας ἔζεεν, ἔζεε πικρῷ ζήλῳ θυμὸν ἔδουσα. *Apollon. Rhod.* L. IV. 391. ὣς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον. *Euripid.* Iph. T. 987. δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε. Plura vide ap. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 56. qui et nostrum locum excitavit, et *Ruhnken.* Epist. crit. p. 224. Adde *Philon.* V. Mosis L. III. Tom. II. p. 178. ζέων καὶ πεπυρωμένος ὑπὸ τῆς νομίμου διαγανακτήσεως. — V. 8. ἀντιπάλοις edidit *Reiske.*

LXXVI. Cod. Vat. p. 265. Edidit *Reiske* Anthol. nr. 605. p. 89. In lapidem molarem, molitoris tumulo pro cippo impositum. — V. 1. με τὴν ζωᾶς χρ. Vat. Cod. quod verum est. κὰν dedit *Reiskius.* Referendum καὶ ad vers. 4. Molitor me, *et* dum viveret, usus est, *et* nunc post fata idem me pro monimento habet. — V. 2. βαρυβρομὰς ὤπαξα, Vat. Cod. Nostrum debetur *Salmasio*; certe haec emendatio in marg. ap. Guyet. reperitur. *Reiskius* dedit βαρυβρομέουσαν. sive βαρυβρομέουσάν δινητὸν π. — V. 3. πυρηφάτου Δάματρος. Vat. Cod. πυρήφατον est in marg. libri Guy. et Ruhnk. Compositum verbum ad analogiam τοῦ ὀδυνήφατος, *dolores domans.* Item πέτρος πυρήφατος, *lapis frumentum terens.* Passiva significatione *Homerus* adhibuit μυλήφατον Odyss. β. 355. Cf. *Eustath.* ad Od. p. 102. 8. Inepte *Corn. de Pauw* in apogr. πυρήφατον Δήμητρα interpretatur Cererem tritici invento celebrem. — V. 5. ὡς ἔχει μ' αἰεὶ β. Vat. Cod. *Brunckius*

recepit lectionem, quam exhibet marg. ap. Guy. et ap. Ruhnk. ἴχῃ etiam Reisk. correxit.

LXXVII. Cod. Vat. p. 400. Plan. p. 73. St. 107. W. In Damidem, in mari Icario fluctibus submersum. — V. 1. „Voces uncis inclusae τὸ πάρος in Vat. Cod. desunt. „Fulcrum est a sciolo additum. Aliud quid scripserat „poëta.“ *Br.* Equidem verbis transpositis et paulo immutatis legerim:

Ἔμπαρος Ἰκαρίην πλώων ἅλα — —

— V. 3. Nicaretum, Damidis patrem, filii casum vidisse puta. — ἐς ὕδωρ. *Propert.* I. 15. 11. *Multos illa dies incomtis moesta capillis Sederat, injusto multa locuta salo.* — φθέγγετο ὑπέρ. Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 5. ῥιπτίστῳ. Vat. Cod. — Mare audivit Nicareti preces non magis, quam tum, cum Daedalus pro filii vita ei supplicaret.

T. 234.] *LXXVIII.* Cod. Vat. p. 294. Planud. p. 286ᵃ. St. 414. W. De cippo, quem Architeles lapicida filio Agathenori posuit. — V. 2. ἱερολόγχαις. Cod. Gudian. ἱερολάβοις legendum suspicatur *Brodaeus*: *ipsemet construendum suscepit, construxit.* Non video, quid emendationem vulgatae lectionis necessariam reddat. Composito συναρμολογεῖν usi sunt sacri scriptores, in Epist. ad Ephes. II. 21. IV. 16. ἐξ οὗ τὸ σῶμα συναρμολογούμενον. Vide *Wetstenium.* — V. 3. *al. al.* omnes edd. vett. ante Stephan. — Non ferro insculptus lapis, sed lacrymis. *Glaucus* Ep. II. p. 347. κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐνέλαψε. *Alcaeus* Ep. XXI. p. 491. γράμμα λέλογχε πέτρος Λαοτίναις σμίλαις κεκολαμμένον. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* L. VIII. p. 629. 74. — V. 4. πυκινοῖς. Plan. et Cod. Gudian. — V. 5. φθιμένῳ omnes edd. vett. Sola Steph. vitiose φθιμένῃ, eamque secuta Wech. — V. 6. πατέρων Cod. Gud. — Levis ut sit lapis, optat, ut ille hunc lapidem paterna manu cineribus suis impositum esse sentiat.

LXXIX. Cod. Vat. p. 234. Planud. p. 224. St. 327. W. In puellam, quae ipsa nuptiarum nocte inter saltantium strepitum et clamores exstincta est. Conf. *Meleagr.* Ep. CXXV. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. λωτοὶ T. II. p. 463. ὕμνος ἔχαιρε κρότοις. Si sana est lectio, sensus est, *hymnum comitabatur pedum pulsatio. Catull.* LXI. 11. *Nuptialia concinens Voce carmina tinnula, Pelle humum pedibus. Euripid.* Iph. Aul. 438. καὶ κατὰ στέγας Λωτὸς βοάσθω καὶ ποδῶν ἔστω κτύπος. — Si tamen Cod. offerret lectionem:

γαμικοῖς οἶκος ἔχαιρε κρότοις,

sive παστὸς ἔ. κρ., hoc non spernerem. In Ed. Flor. et Ald. pr. ὕμνοις ἔχαιρε κρότος. — V. 3. θρῆνος. Luctus in Hymenaei locum successit. ἐκώμασεν ἀντὶ τοῦ παρεγένετο, *Suidas* hoc distichon laudans in κώμη T. II. p. 363. Expressit *Philippus* id, quod *Erinna* in simili casu dixit Ep. III. p. 59. καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο. — εἰςκωμάζειν pro irruere, impetum facere, passim, apud sophistas inprimis. *Aristaenet.* L. II. 1. p. 70. ταῖς σαῖς χάρισιν ἐπικωμάσωσιν Ἐρινύες. ubi *Abresch.* p. 180. laudat *Basil.* de Spir. Sanct. c. 30. §. 77. ἀναρχία τις δεινὴ — τοῖς λαοῖς ἐπεκώμασεν. Nec aliter *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 181. 7. post nimiam potationem λυγμοί τε καὶ ἔμετοι καὶ παραφροσύνη ἐπεισεκώμασαν. Poëta ap. *Ignatium* Epist. ad Tarsens. p. 75. κακῶν τοσούτων ἑσμὸς εἰσεκώμασεν. ut h. l. correxit *Toup.* in Em. ad Hesych. P. IV. p. 156. Post templi Pythici direptionem ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσὸς, εἰσεκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος. *Athen.* VI. p. 231. E. *Philostratus* Vit. Apoll. VI. 2. His omnibus praeivit *Euripid.* in Phoen. 355. τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδαο.

LXXX. Cod. Vat. p. 371. Planud. p. 106. St. 156. W. Vetula quaedam cum spicas legens solis aestu graviter affecta periisset, ceterae mulieres eam, rogo cum

ftipulis facto, combusserunt. — V. 2. ἀκρολέγευσι. summa quaeque decerpens, spicas igitur. Verbum ἀκρολογεῖν an alibi occurrat, ignoro. *Theocritus* Eid. III. 32. ποιολογεῖν de eadem re usurpavit. Vulgare est σταχυολογεῖν. — V. 3. συνέριθοι. mulieres in lanificio simul cum aliis occupatae, tum ξυνεργοὶ simpliciter, ut *Timaeus* interpretatur p. 242. Vide *Pierson.* ad *Moer.* p. 358. — V. 4. πῦρ καὶ ἦν. Ed. pr. Flor. Ald. et Ascens. Has secutum esse *Stephanum* mireris, cum in Ald. 2. et 3. jamdudum emendatum esset πυρκαϊήν. Sed vide in Prolegg. p. CXIX. sq. Sic ultro emendavit *Huetius* p. 13. eandemque lectionem expressit *Grotius: Sociae fecere puellae Non lignis, stipula sed crepitante rogum.* Vetus tamen est vitium, quod etiam Vaticano Cod. inhaeret. Ceterum ἐκ σταχύων displicet post ἐκ καλάμης. Fortasse scribendum:

τῇ δ' ἐκ καλάμης συνέριθοι
νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἔκ τ' ἀχύρων.

ex culmis et palea ei rogum struxerunt. — V. 5. Non indigne ferre debes, o Ceres, quod mortalis et ex terra progenita ex tellure progenitis frugibus combusta est. οἱ ἀπὸ χθονὸς sive γῆς, qui in terra versantur. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 703.

LXXXI. Cod. Vat. p. 242. sq. Φιλίππου. In marg. Ἀλφείου Μιτυλ. Huic soli tribuitur in Plan. p. 198. St. 288. W. Victorias de Persis reportatas rerumque gestarum gloriam verum Themistoclis monimentum esse docet. Colorem duxit *Philippus* ex *Diodor. Jun.* Ep. XI. p. 187. Cf. *Tull. Gem.* X. p. 281. — V. 1. οὔρεά μοι. De monte Atho perfosso et de mari ponte juncto recte accipiunt Intrpp. Sensus enim est: Si, quantus fuerit Themistocles, cognoscere velis, ingentes Persarum copias easque a Themistocle superatas esse cogita. Junguntur autem a poëtis et sophistis, ubi de Xerxis copiis agunt,

haec tria, Athos, Hellespontus, flumina epota. Vide *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 190. sqq. *Himerius* Orat. II. 24. p. 406. οὐδὲν δὲ τῶν ἁπάντων ἠσύχαζε, Ξέρξου στρατεύοντος· οὐ πόλις, οὐ πεδίον, οὐκ ὄρος — πεδίον δὲ οὐδὲν ἦν, ὅ, τι μὴ στρατευομένων ἐκρύπτετο, ποταμὸς δὲ οὐδεὶς ἐπλήρου τὴν χρείαν πίνουσι, κόλπος δ᾽ ἅπας τὸν στόλον ἔπεμπε, γῆ δὲ καὶ θάλαττα τὴν ἀλλήλων φύσιν ἠλλάττοντο. — Quid sit, quod Apollinem istorum miraculorum testem faciat, non satis apertum est. Fuerunt procul dubio, qui Apollinem pugnas inter Graecos et Persas commissas spectantem fingerent. Nam ad oracula, quae Atheniensibus ante Persarum invasionem sunt reddita, haec referri non possunt; et Λητοΐδην cum *Brodaeo* et *Opsopoeo* de Sole interpretari, jejunum est. — ¶. 235.] V. 4. Ἄρην. Vat. Cod. — V. 5. ἔγγλαφε conjecit *Casaubonus* in not. msc. Sed nihil opus. — Sequentia mihi semper obscuriora visa sunt. *Opsopoeus* vertit: *ut mortui Themistoclis sepulcrum praedicet populus Magnesius.* Nec multum abhorret *Grotii* interpretatio: *Accedat Salamin, ut sit jactare sepulcrum Cur possit Magnes terra Themistocleis.* Sed haec quomodo cum superioribus connectenda sint, non facile dixeris. Fortasse legendum:

Θεμιστοκλῆος ἵνα ΛΗΜΑ
κηρύσσῃ Μάγνης δῆμος ἀποφθιμένου.

sensu expedito et elegante. Viri fortis et magnanimi indoles ex rebus ab eo gestis prodit; hae, ubi commemorantur, magno praeconio ejus λῆμα indicant et ad posteritatem commendant. Μάγνης δῆμος, quia Themistocles apud Magnesios sepultus esse putabatur, ponitur pro ipso sepulcro et cippo. λῆμα de forti et praesenti animo exquisite dicitur. *Simonid.* Ep. XLIV. εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι. *Alc. Mess.* Ep. IX. τὸ χάλκεον εἰκόνι λᾶμα Κλειτομάχου. *Aristoph.* Ran. v. 899. λῆμα δ᾽ οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ᾽ ἀκίνητοι φρένες. in Nub. 457. λῆμα μὲν

πάρεστι τῷδέ γ' οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. in Eqq. 757. καὶ λῆμα θούριον φορεῖν.

LXXXII. Cod. Vat. p. 263. Plan. p. 248. St. 360. W. Naufragus conqueritur, quod, cum undae ipsius cadaver in litoris arenam portassent, mare tamen nunquam cesset, ossa et cineres vexare. Expressum ex *Archiae* Ep. XXXIII. Cf. *Antipatr. Thess.* LXIX. — V. 1. τρηχεῖα θάλ. *Leonid. Tar.* Ep. LXXVI. eodem epitheto utitur, quod de rauco sono accipiendum. *Meleager* Ep. L. ἀνέμων μάστιξι θάλασσα τρηχὺ βοᾷ. — V. 2. σκύβαλον. Cum invidia dictum; quandoquidem σκύβαλον de vilissimis quibusque rebus rerumque reliquiis usurpatur. Vide *Gatacker* ad *M. Antonin.* VII. p. 206. *Elsner.* Obss. Sacr. T. II. p. 252. De naufrago *Hegesipp.* Ep. IV. πολύκλαυτον ναυτιλίης σκύβαλον. — V. 4. σπιλάδος. *turbinis* vertit *Brodaeus*, sine auctoritate. Junge οὐδὲ ἐπὶ σπιλάδος χέρσου. Naufragum tibi ad rupes fluctibus expositas jacentem finge. *Archias* l. c. ἡ γὰρ ἁλιῤῥήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφου. *Antip. Thess.* l. c. ἐρημαίῃ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι. Facile tamen intelligitur, ad εἰρήνην genitivum desiderari rei, ut εἰρήνην ἁλὸς, κυμάτων, vel simile quid. Hanc ob causam, et quod in vulgata paulo durior est verborum conjunctio, vitium hic latere suspicor. — V. 5. omissus in Vat. Cod. contextu, in margine legitur. Vulgatum κρατοῦσα ex membranis mutatum est.

LXXXIII. Cod. Vat. p. 267. Μιμνέρμου, οἱ δὲ Φιλίππου. In Plan. p. 272. St. 393. W. ἄδηλον est. Quomodo in *Mimnermum* inciderit lemmatis in Cod. Vat. auctor, non apparet. Tanquam *Leonidae* laudat *Hadrian. Junius* Animadv. L. I. 16. ubi de Bupalo disputat. Scriptum est carmen in Hipponactem, jambographum virulentum. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. et *Alc. Mess.* Ep. XVIII. — V. 1. χαλαζεπῆ. *Schneiderus* suspicatur χαλαζεποῦσα

cujus

cujus dicteria grandini fuerunt similia. — V. 3. εἰς vulgo. ἐς habent Ed. pr. Fl. Ald. 1. et 3. — Βουπάλειον. A Bupali odio Hipponactem significat. *Horatius* Epod. VI. 14. *Qualis Lycambae spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalo.* *Suidas:* Ἱππώναξ. γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν (Ἄνθερμον) ἀγαλματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο. Vide inprimis *Plinium* L. XXXVI. 5. 2. p. 724. et *Harduin.* p 761. — V. 4. σφῆκα. *Leonidas* l. c. μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ Πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον. Vide not. T. I. P. II. p. 448. — V. 6. Recta in scopum dirigens tela, quamvis claudicantibus versibus. Choliambis Hipponactem scripsisse, satis notum. — βέλη *Brunckius* tacite in textum recepit, ex conjectura sine dubio. Nam vulgo et in Vat. Cod. ἔπη legitur. Elegans est *Brunckii* lectio; an vera sit, dubitare licet. Certe τοξεύειν ἔπη defenditur loco *Platonis* in Theaetet. p. 180. A. T. II. p. 129. ed. Bip. ἀλλ' ἂν τινά τις ἔρῃ, ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι. cui similia laudavit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 5. sq. *Pindarus* Isthm. β. 5. ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους. — V. 5. Plan. κεκοίμηκεν.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 259. Plan. p. 285ᵃ. St. 413. W. ἄδηλον. In Aëtium rhetorem praestantissimum, ut poëta testatur; aliunde enim homo non notus. — V. 1. εὐπρεπέος legunt tres Aldin. Ascens. Nic. Sabiens. Reliquae εὐεπέος. — V. 3. Exitum hujus Epigrammatis Vat. membranae sic exhibent:

ἐν ψ
ἦλθεν δ' ἐς ἀΐδαο δέμας, ψυχὴ δ' ἐς Ὄλυμπον
τέρπει ἅμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν.
ἀθάνατον δὲ οὔτε λόγος ποιεῖν, οὔτε θεὸς δύναται.

In marg. quidam notavit haec: ναὶ, ἀνόητε, ὁ θεὸς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν ἀθανάτους ποιεῖ, κἂν σὺ μὴ γινώσκεις. Medius versus ex margine in contextum venit. Tertius vero etiam graviter interpolatus nec a *Planude* sic, ut fieri

debuit, emendatus est. Mihi *Philippus* sic videtur scripsisse:

ἀθάνατον δὲ ποιεῖν οὐδὲ θεὸς δύναται.

Significare voluit, Aëtium dignissimum fuisse, qui nunquam moreretur; at hoc mortali naturae non tributum esse, cum ne deus quidem immortalitatem mortalibus concedere possit. Ad θεὸς sciolus quidam οὐδὲ λόγος adscripsit, quia de oratore agitur scilicet. Prior syllaba in ποιεῖν, ut saepe in talibus, corripitur. Vide *Valcken.* in Diatr. p. 109. C. *Brunck.* ad *Aristoph.* Lysistr. v. 128.

Lect. p. 186.] *LXXXV.* Cod. Vat. p. 482. *Brunckius* in hoc carmine Codicis scripturam fideliter repraesentavit. Scriptum est in aulaeum, cui mare et terra intexta erant, quodque Caesar a conjuge dono acceperat. — V. 1. *Br.* corrigit ὅσην ἔζωκε περίχθων ὠκεανὸς: quantum terrae oceanus cingit, Caesarique paret. In eandem conjecturam incidit etiam *Corn. de Pauw* in apogr. suo. — V. 2. In κάρπος mulieris nomen latere putat cl. editor. „Viri nomen Carpus in lapidibus non „infrequens. Ab hujus nominis viro forte elaboratum „fuit textile stragulum, in quo terra et mare picta, „quod Augusta, seu sibi oblatum, seu emtum Caesari „dedit. Hoc si probetur, v. 4. scribendum erit ἀπομαξά„μενος, et sq. ἐκ κείνου." *Br.* Corrigendum puto Καρπώ, quod muliebre nomen fuisse probabile est. Una Horarum hoc nomine appellata fuit. Vide *Pausan.* IX. 35. p. 780. — V. 4. Scribit *Br.* κερκίσιν ἱστοπόνοις πάντ' ἀπομαξαμένη, quod nec *Cornelium de Pauw* fugit. — V. 5. *Brunckius* ἐκ κείνης et ἄνακτι suspicatur; quod parum probabile. *Corn. de Pauw* Καίσαρι δ' ἀρείῳ sive δὲ κλεινῷ corrigit, et in fine versus ἣν δὲ ἀνάσσῃ. Posterius verum puto; prius non item. Integrum carmen sic constituendum videtur:

Γαῖαν τὴν φερέκαρπον, ὅσην ἔζωκε περίχθων
ὠκεανὸς, μεγάλῳ Καίσαρι πειθομένην,

καὶ γλαυκὴν με θάλασσαν ἀπηκριβώσατο Καρπὸν
περχίειν ἰστοπόνοις πάντ' ἀπομαξαμένη.
Καίσαρι δ' ἐξ ἀλόχου χάρις ἤλθομεν· ἦν γὰρ ἀνάσσῃ
δῶρα φέρειν τὰ θεοῖς καὶ πρὶν ὀφειλόμενα.

Caesari ab ipsius conjuge muneri data sumus; Augustae enim licebat, conjugi ejusmodi munera ferre, quae ipsi jam antea fatum tribuerat, i. e. mare et terram, cujus ei dominium fato favente obtigerat. τὰ θεοῖς. Caesaris numini. Pluralis pro singulari, quod in ejusmodi enuntiationibus fere solemne.

THUCYDIDIS HISTORICI

EPIGRAMMA.

Vide Tom. I. p. 102.

QUINTI MAECII

EPIGRAMMATA.

¶. 236.] I. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 479. St. 622. W. — V. 1. μὰ ὁ κ. Vat. Cod. Poëta, ni fallor, respexit nomen pueri Κορνήλιος, quod ab ἥλιος derivat, ut *Meleager* Ep. LXXIX. ubi in nomine Phanii meretricis ludit: ὦ βαρὺ φέγγος Λάμψαν ἐμοὶ, μέγα πῦρ Φάνιον ἐν κραδίῃ. quod *Quinto* obversatum esse videtur. *Philostrat.* Epist. LIX. p. 942. ὁ καλὸς, ἂν μὲν ᾖ θηριώδης, πῦρ ἐστιν· ἂν δὲ ἥμερος, φῶς.

T. III. p. 332.] I*. »Hoc Epigramma in membra»nis praefixum habet hunc titulum: Μαικίου παραινετικὸν »εἴς τινα φίλον. Planudes auctoris omisit nomen, et in »Libri I. caput εἰς ὑπεροψίαν retulit hoc carmen, quod »amatorium est, et in eundem Cornelium adolescentem

„factum, de quo *Maecius* Ep. I. quod in vulgata Antho„logia inter amatoria est, cuique hoc subjungi debuis„set." *Brunck.* Lect. p. 310. In Plan. p. 114. St. 165. W. ἄδηλον. Scriptum est in puerum, qui, auro corruptus, pristinum amantem reliquerat. — V. 1. ἔτι. Codd. omnes et edd. vett. praeter Stephanianam ἐπί. Saepe hae voculae inter se permutantur. μουσοχαρὴς βίοτος est vita frugalis, qualem Musarum sacerdotes agere par est. In Vat. Cod. est μουσοχαρῆ. — V. 3. „ὑπ'. Vulgo „ἀπ'. At ἐλπίδος e sequ. versu male repetitum videtur, et „aliud quid reponendum." *Br.* Mihi secus videtur. Ejusmodi repetitionibus nihil frequentius, praesertim in *Callimachi* Epigrammatis, ad cujus exemplum *Quintus* se potissimum composuisse videtur. — αἰωρεῖται ὑπὸ κούφης ἐλπίδος. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι laudat *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 1173. 24. nescio unde. *Philo Jud.* de Temul. p. 245. C. ἄνθρωποι κεναῖς αἰωρούμενοι δόξαις. Vide ad *Crinagorae* Ep. XXXIII. T. II. P. I. p. 406. — οὐκέτι δ' ἡμεῖς οἱ πάρος. nos non amplius eodem loco sumus, non eadem nos, ut antea, amicitia complectitur. Non putem opus esse emendatione, quam proposuit *Salmasius:* οὐκέτι δ' ἡμῶν Ὡς πάρος — — quod mihi vulgata lectione minus videtur elegans. — ἑτέρ. ἐλπ. ἐκκρέμαται. alii spei se tradidit, ab alia spe pendet. *Paul. Silent.* Ep. XXXIX. κεῖνο — ᾧ ἐπὶ πᾶσαι Εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες. Simili metaphora Simaetha Delphidis sui amantissima ap. *Theocrit.* Eid. II. 60. τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν Ἐκ θυμῶ δέδεμαι. *Plautus* in Asin. I. 3. 4. *Fixus hic apud nos est animus tuus clavo cupidinis.* — V. 5. εἴκομεν Vat. Cod. — V. 6. Qui argento valent, nos prostraverunt. Amore tuo excidimus, argento victi.

II. Cod. Vat. p. 106. Plan. p. 479. St. 622. W. Per Venerem poëta juraverat, se tres noctes seorsim ab Hedylio, puella, cubiturum. At nec per alteram noctem

discidium ferre valens, pejerare quam perire maluit. — V. 1. ὤμοσα σὸν κράτος. Tuum, o Cytherea, numen juravi. — V. 2. δὲ γελᾷς. Vulgo. — V. 3. πάντως κακόν. Vulgo. *Brunckius* recepit elegantem lectionem Vat. Cod. Eadem constructione idem supra in *Crinagorae* Ep. II. 4. emendandum suasit πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δυσμόρου εἰς κραδίην. Similia comparat *Valcken.* ad *Catulli* Eleg. Com. Berenices v. 51. et inter haec versum a se emendatum ap. *Lucian.* T. II. p. 748. 72. Οὕτοι ἐπαθῶσι τιμὰς τοῦ κακοδαίμονος. Ad nostri loci sententiam cf. *Paul. Silent.* Ep. XXV. — V. 4. ἐτάρην. Vat. Cod. — εἰς ἀνέμους τίθεμαι. *Horat.* I. Od. XXVI. *tristitiam et metus Tradam protervis in mare Creticum Portare ventis.* *Catullus* XXXIX. 9. de amici inconstantia questus: *tua dicta omnia factaque Ventos irrita ferre, et nebulas aërias sinis.* Idem LXIV. 58. *Immemor at juvenis — Irrita ventosae linquens promissa procellae.* *Theocrit.* Eid. XXII. 167. τὰ δ' ἐς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο. Multa hujus generis collegit *Cerda* ad *Virgil.* Aeneid. IX. 313.

¶. 237.] III. Cod. Vat. p. 106. Βακχίου, quod ex Μακκίου ortum. Plan. p. 479. St. 622. W. — V. 1. ᾐκαῖα in contextu Vat. Cod. a pr. man. — σκύλματα. De comae laniatu, respectu ad Anthologiam habito, multa collegit *Ruhnken.* Epist. crit. p. 73. sqq. nostri loci non immemor. — V. 2. σύγχυσις. oculi lacrymis suffusi. — V. 3. ὑπὸ κόλπιον. Vat. Cod. *Theocrit.* Eid. XIV. 37. ἄλλος τοὶ γλυκίων ὑποκόλπιος. — V. 4. εἶπον et ἐπὶ στάμεθα. Vat. Cod. — V. 6. ὀφθαλμοί. Bene monuit *Opsopoeus*, ductam videri hanc sententiam ex *Herodoti* L. I. 8. p. 5. ubi haec Candaulis ad Gygem verba leguntur: ὦτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποισιν ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. qua sententia etiam alii usi sunt, animadvertente *Wesselingio* et *Wyttenb.* ad Julian. Orat. I. in Bibl. crit. III. 2. p. 56. Adde *Horat.* in Epist. ad Pison. 180. *Segnius irritant*

animos demissa per aurem, Quam quae sunt oculis subjecta fidelibus, et quae Ipse sibi tradit spectator.

IV. Cod. Vat. p. 104. *Maecio* tribuit hoc carmen, quod in Plan. p. 469. St. 609. W. *Philodemi* est. In puellam avaram, quae mitior et humanior videbatur facta. — V. 1. φιλήσιον. Vat. Cod. φιλήσιον Plan. — V. 4. φαίνεσθ' ἤλλακται. Vat. Cod. Prius habet etiam Plan. Et sane ferri potest haec lectio. *Brunckius*, unde suam derivaverit, non indicavit. — V. 5. ἀσπίς. Maxime pestiferis serpentibus annumeratur. ἀσπίδος ἀκούω μόνον δῆγμα ἀνίατον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρεῖττον. *Aelian.* H. A. I. 54. ὑπνάλη vocatur, quod nullo sensu doloris, quasi somno solutos exstinguat, quos pupugerit. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 242. Ignoratur tamen, quod serpentis genus veteres hoc nomine appellaverint, monente *Camus* ad *Aristotel.* H. A. VIII. 29. Notes p. 110. Cum vipera novercam comparat *Euripid.* in Alcest. 310. ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα. Ad hanc comparationem illustrandam facit quoque *Philo* de Legat. ad Caj. T. II. p. 570. τούτων ἦσαν οἱ πλεῖοι Αἰγύπτιοι, πονηρὰ σπέρματα κροκοδείλων καὶ ἀσπίδων τῶν ἐγχωρίων, ἀναμεμαγμένοι τὸν ἰὸν ὁμοῦ καὶ θυμὸν ἐν ταῖς ψυχαῖς. — V. 6. Obscurum in Vat. Cod. utrum ἀλλὰς an ἀπλᾶς legatur. Exornavit poëta vulgarem locutionem: δῆγμα αὐτῆς θανατηφόρον ἐστί.

V. Cod. Vat. p. 183. Vitiis inquinatum edidit *Valesius* ad *Eusebium* H. E. V. 15. *Merrick* in Dissert. de Tryphiod. p. LIII. *Reiske* Anthol. nr. 479. p. 33. *Toup.* in Epist. crit. p. 14. Damis, piscator, Phoebo muricem dono offert. — V. 1. 'Αρίτᾳ. Vat. Cod. quod *Reiskius* in ἀκρίτᾳ mutavit, ut etiam *Valesius* dedit. Apollinis ἀκρίτου nomen, sub quo ap. Lacedaemonios colebatur, occurrit ap. *Pausan.* L. III. 12. p. 237. ἀκταίῳ corrigit *Merrick*, comparans *Schol. Theocrit.* Eid. V. 14. τὸν

Πᾶνα τὸν ἄκτιον· — τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. Φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. quem locum retulit *Heynius* inter fragm. Pindari T. IV. p. 28. Cf. *Cerda* ad *Virgil.* Aen. VIII. 704. Propius ad membranarum ductus emendavit *Toup.* ἀκτίτᾳ: Damis Phoebo litorali muricem dedicat. — V. 2. γειτονέουσιν ἔχεις. Vat. Cod. γειτόνιον συνέχει notatur in marg. ap. Guy. et Ruhnk. Sic quoque *Reiskius* dedit. In marg. apogr. Lipſ. ἔχει corrigitur, idque recepit *Toup.* Ordo verborum eſt: ὃς ἔχει τόδε κράσπεδον ἐν γειτονέουσιν αἰγιαλοῖς χήρυς Βιθ. — V. 3. κυρτευτής. a κύρτος, naſſa. κυρτεύς, ἁλιεύς. *Heſych.* — κέρας, quod *Salmaſius* in marg. ap. Guy. in χέρας mutabat, inſtrumentum eſt piſcatorium, ſive potius pars hami, ut docet *Toup.* Hinc κεραΐστής. κομήτης, ἁλιεύς. ap. *Heſychium.* — V. 4. αὐτοφυῆ. dedit *Reisk.* qui ſe nihil hîc intelligere fatetur. In marg. ap. Guy. et Ruhnk. haec notata reperio: „φρουρήτην κήπων. *i. e. Pria„pum. Sed quid Priapus ad Phoebum? An Damis ſimula„crum Priapi poſuit ad hortorum Phoebo dicatorum cuſto„diam? Placet. Sic infra imago Bacchi Muſis dicatur:* „εὐμαθίην ᾔτεῖτο etc." Vidit *Toupius*, agi de piſce ex teſtaceorum genere, qui κήρυξ vocatur. Jam *Brunckium* audiamus: „κήρυξ piſcis eſt τῶν ὀστρακοδέρμων, cujus variae „ſpecies recenſentur, et exhibentur figurae a Rondeleto „Hiſt. piſcium P. II. p. 75. ſqq. Ex hujus conchae per„ſpecta natura ſuſpectum eſt mihi V. 4. σκόλοπι, quod „hîc ſignificare debet, ὀστράκῳ, δέρματι. At σκόλοψ aliud „quid eſt. Heſychius: σκόλοψ, ξύλον ὠξυμμένον. Euſta„thius: σκόλοπες, ὀρθὰ ξύλα ἀπωξυμμένα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ „καὶ σταυροὶ λέγονται, οἷς περιφράττεταί τόπος τις. Verum „eſt buccinorum ſeu muricum quorundam conchas acu„leatas eſſe. Sed aculeis illis non utuntur pro armis „aut propugnaculo: τῷ ὅλῳ αὐτοφυεῖ ὀστράκῳ φρουρητοί εἰσι. „Scripſerat forte poëta κόλοπι pro κόμποτι, quod minus „uſitatum et a librario non intellectum in σκόλοπι muta-

»tum fuit.' Vide viros doctos ad Hesych. in ἀπεικέλυκτον." *Brunckii* sententia commotus, olim legendum censebam:

φρουρητὸν κήρυχ' αὐτοφυεῖ σπολάδι.

murex tanquam nativo quodam thorace tutus et munitus. De paguris *Aelian.* H. A. IX. 43. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἄτολμοί εἰσιν καὶ ἥκιστα θαῤῥαλέοι, εἰς ὅσον αὐτοῖς ὑμὴν περίκειται τὸ στέγασμα ἔξωθεν· ὅταν δὲ ἄρξηται πήγνυσθαι, καὶ εἰς ὀστράκου φύσιν μεταχωρεῖν, ἀπέῤῥιψαν ἐνταῦθα τὴν δειλίαν, ὡς ὅπλῳ θαῤῥοῦντες τῷ τῆς περιβολῆς σκέπῃ τε ἅμα, καὶ εἰς τὸν βίον, ὡς ἂν εἴποις, πανοπλίᾳ. — Sed facile hanc conjecturam repudio, cum eam viro harum literarum peritissimo probare non potuerim. Et profecto argumenta, quibus *Br.* membranarum lectionem repudiat, nullius momenti sunt. Muricem illum, qui κῆρυξ vocatur, aculeatum esse, diserte dixit *Aristoteles* H. A. IV. 4. τὰ μὲν λειόστρακά ἐστιν — τὰ δὲ τραχυόστρακα, οἷον τὰ λιμνόστρεα καὶ πίννη, καὶ γένη κόγχων ἔνια καὶ κήρυκες. Quod autem vulgata *Brunckio* eo nomine displicet, quia aculeis non pro armis utatur murex, id quid sibi velit, non satis intelligo. Graeca *Maecii* verba hoc solum dicunt, muricem thorace instructum esse; hic thorax vero cum aculeis sit munitus, ipse κῆρυξ aculeis munitus esse dici poterat. *Statyl. Flaccus*, qui Ep. V. pagurum describit, ἐρυμνόνωτον, ὀστρακόχροα, eundem appellare poterat φρουρητὸν ἐρυμνῷ ὀστράκῳ.

VI. Cod. Vat. p. 184. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. γόμφιος T. I. p. 490. Anth. Reisk. nr. 482. p. 35. Conf. *Philodem.* Ep. XXVII. quod ejusdem argumenti est. — V. 1. Priora verba excitat *Suid.* l. c. cum interpretatione: τὰ εἰς τοὺς γομφίους κτυποῦντα. τουτέστι τὰς σιαγόνας. Alteram hujus versus partem idem laudat v. κημὸς T. II. p. 308. ubi ὑπήκταν exhibetur. *Kusterus* in suo Apogr. ὑπακτὰν inveniebat. *Portus* suspicatur ἐπακτὸν,

Reiskius ἀπειρκτάν, *coërcitorem, fiscellam ferream* vertens. In membran. Vat. ὑπαικτὰν legitur. Aliud quid in hac lectione latere suspicor, quam quod *Reiskii* acumen eliquit. De κημὸς vide ad *Philodem.* l. c. T. II. P. I. p. 237. Locis ibi laudatis adde *Pollux.* I. 148. τὸ μὲν ὅλῳ τῷ στόματι τοῦ ἵππου περιτιθέμενον χαλκοῦν ἠθμῶδες, κημὸς καλεῖται. — V. 2. γενύων. Vat. Cod. Hinc quaedam apogr. νεκύων. *Suidas* v. μάστιξ T. II. p. 507. haec sic exhibet: καὶ νεκύων σφίγκτορ' ἀύραφέα μάστιγα. ubi *Kusterus*, se hoc Epigramma ad γόμφιος edidisse oblitus, νεκύων ἀύῤῥαφέα corrigit. — V. 3. τάνδ' ἔτ' ἐπὶ πλ. ἀποῤῥύτοιο. Vat. Cod. τάν τ' ἐπιπλ. *Kuster.* τάνδ' ἐπιπλ. ap. Lips. *Brunckius* exhibuit lectionem *Reiskii*, qui in interpretatione vocis ἀπόῤῥυτος vehementer trepidat. ἀποῤῥήκτοιο est ex emend. *Salmasii* in apogr. Guy. et R. ubi per *erumpens, incitatus* explicatur. Putabam equidem legendum esse:

τάνδ' ἐπιπλήκτειράν τε πολυῤῥοίζοιο διωγμοῦ.

quod ductum videri possit ex *Philodemo* l. c. νῶν τ' ἐπὶ νώτων Μάστιγα, ῥοίζου μητέρα θαρσαλέην. — V. 4. In marg. Guy. et Ruhnk. ap. haec leguntur: „δείγματ' ἐπιψαλίου. ψάλιον frenum. ἐπιψάλιον pars freni additamentum." Sincerior videtur scriptura per α. ψάλιον. Est ea pars freni, quae mento subtenditur (*die Kinnkette*). *Pollux* L. I. 148. Hujus partem aliquam, et quidem *laevam*, Statius noster Neptuno dedicat. Sed vix sincera lectio σκαιοῦ. Legerim, una litera leviter immutata:

σκληροῦ δῆγμά τ' ἐπιψαλίου.

— ¶. 238.] V. 5. ἐν αἱμήεντα Vat. Cod. Ap. *Suidam*, qui hunc versum laudat v. μύωψ T. II. p. 588. αἰνομένοντα habent edd. veteres, ἐναιμόεντα Cod. Parisin. ἐναιμήεντα apogr. *Kusteri*. — V. 6. πριστὸν κνῆσμα. serratam strigilem, qua equi κνήθονται, abraduntur. σιδηρόδετον Vat. Cod. et *Suid.* in ψήκτρα T. III. p. 703. σιδηροδέτου (i. e. σιδηρέου) emendavit *Reiskius*. σιδηρόδετον h. l. posi-

tum, ut μελάνδετον, ejusdem compositionis vocabulum, pro μέλαν ap. *Euripid.* Orest. 819. et Phoen. 1098. — V. 7. διπλοῖς αἰώνων. Vat. Cod. ἠϊόνων *Kusterus* edidit. ῥεύγμασιν. qui utriusque litoris rugitu gaudes. ῥόθιν dicuntur fluctus in litore fracti. *Antip. Sid.* Ep. VIII. θαλάσσης Ὤρυον στυφελῷ κῦμα περὶ σκοπέλῳ. Notandum vocabulum ὤρυγμα, quod pro ὠρυγὴ est positum. *Salmasius* malebat ῥοθήμασιν, sine causa idonea.

VII. Cod. Vat. p. 146. Μακκίου. Plan. p. 414. St. 549. W. Μαικίου. Piscatores Priapo in litore collocato dona ferunt. — V. 2. „Versum, ut eum edidi, praeter „Vat. Cod. sic exhibent etiam duo regii Plan. et sic „scriptus est ap. Suidam in ἀκταίη (T. I. p. 96.).“ *Br.* Verum idem v. Πέλαγος T. III. p. 172. ubi hoc distichon excitat, παραχταίης σοὶ τάδ' ἀπ' ὠφελίης legit. ἀπ' ὠφελίης habet Steph. ex Ascens. Aldinae enim et Flor. pr. ἐπ' ὠφ. exhibent. Is, qui curavit edit. Nicol. Sab. *Suidae* lectionem παρακταίης — ἀπ' ὠφ. recepit; quam *Maccio* ex conjectura restituit *Reiskius* in Not. ad Anth. C. Ceph. p. 33. eamque amplectitur *Toup.* in Epist. crit. p. 13. Conf. *Suidam* v. σαγηνεία T. III. p. 274. Vat. Cod. non plane sic, ut *Br.* dedit, sed ἐπ' ὠφελίης habet. Mihi harum lectionum nulla satis videtur sincera, sed scribendum:

δῶρα παρακταίης σοὶ τάδ' ἐπωφελίης.

Genitivus pendet ab omisso ἕνεκα. Causam enim reddunt piscatores, cur munera afferant, hanc, quod Priapus ipsis, prope litora thynnis insidiantibus, auxilium tulisse visus sit. Haec est ὠφελίη παρακταίη. — V. 3. Vat. Cod. βυσσώμασι; et sic *Suid.* qui hoc distichon laudat in βυσσοδομοῦντες T. I. p. 461. et in ῥόμβον T. III. p. 264. Non erat, cur haec lectio immutaretur, pro qua *Br.* βυσσώματι dedit, sic in Vatic. membr. legi existimans. Vulgo post θύννων interpungitur. Hinc enata *Schol.* in ed. Wechel. interpretatio, qui ῥόμβον explicat κύκλον θαλάσσης εἰς σχῆμα

ῥόμβον, τουτέστι τροχίσκον. *Reiskius* l. c. corrigit: βυσσώματα ῥομβῶν φράξαντες, jungens θύννων ῥομβῶν: *quum nempe thynnis vagari amantibus sinus retium offersissent*, i. e. postquam thynnorum ingentem numerum cepissent, iisque referta traherent retia. Huic conjecturae vereor ut multi accedant. *Toupius* junxit ῥόμβον θύννων, *cursum vagabundum thynnorum*, sive *agmen* ῥομβοειδὲς *thynnorum*. Prior interpretatio verior et elegantior. ῥόμβος, qui proprie rhombus sive trochiscus est, etiam τὴν κίνησιν τοῦ ῥόμβου, tum quemlibet celerem motum significat. ῥόμβος θύννων dictum per periphrasin, ut κνώδαλα ψύκτρης Ep. VI. Multum de hoc verbo disputans *Jac. Nicol. Loensis* Epiphyll. L. VII. 23. Lamp. Crit. T. V. p. 568. sq. perperam conjicit, θύννον εὐκλώζοιο λίνου, βυσσώμασι ῥόμβον φράξαντες. ubi *rhombum* piscem dici putat. Verbum φράττειν proprietatem habet in thynnorum captura, ut apparet praecipue ex *Aelian.* H. A. XV. 5. Conf. *Schneider* p. 476. Quomodo thynnorum captura in mari Siculo fiat, diserte docet *Dorvill.* in Sicul. T. I. p. 16. *Philostrat.* I. Imag. XIII. p. 784. eandem describens, οἱ δὲ, ait, ἀποφράξαντες αὐτοὺς βαθεῖ καὶ κλειστῷ δικτύῳ, δέχονται λαμπρὰν ἄγραν, ἀφ' ἧς καὶ πλουτεῖν ἔτυχεν τῷ τῆς θήρας ἡγεμόνι. — ἐν παρόδοις. Ex fretorum angustiis prodeuntes plerumque captantur thynni. Pro μυχῷ v. πάροδος *Grotius* accepit vertens: *aequoreae qua sinuantur aquae*. — V. 5. φηγίνεον κρητῆρα hinc excitat *Suidas* in φήγινον T. III. p. 596. Idem in αὐτοφυέρεγκτον T. I. p. 389. fragmentum hujus versiculi laudat; cujus sedem cum ignorarent interpp., male verterunt: *et sua sponte nata ericae radix*. Est *scabellum ex erica, rudi arte dolatum*. βάθρον ἀσκέπαρνον. *Sophocl.* Oedip. Col. 100. αὐτοφυέργητον eodem sensu dictum, ut αὐτόξυλον ἔκπωμα ap. *Soph.* Phil. 35. αὐτόφλοιον Πᾶνα ap. *Philipp.* Ep. VII. et similia, de quibus vide ad *Apollonidae* Ep. X. T. II. P. I. p. 359. — ἐρείκη. *Ericen Graeci vocant fruticem non multum a*

myrice differentem, colore roris marini et paene folio. *Plin.* XXIV. 39. *Schol.* ad *Nicandri* Ther. 610. ἐρείκη εἶδος βοτάνης, ἥτις φύλλα ἔχει τῷ κισσῷ παραπλήσια, μακρότερα δὲ καὶ τραχύτερα. Vide, quae de erica diſputavit *Schneiderus* ad *Nicandri* Alexiph. p. 345. Ap. *Aeſchyl.* Agam. 305. γραίας ἐρείκης θωμὸς non vertendum erat: *Grajae ericae acervus*, ſed *vetulae* et proinde *aridae.* Cf. *Valcken.* ad *Theocriti* Adon. p. 316. C. — V. 7. ὀρχισμῶν. Vat. Cod. ὀρχησμῶν voluit. — Vulgatam λελιγυσμένον emendavit Anon. Bibl. Bodl. λελυγισμένον habet etiam Vat. Cod. λυγιζόμενον. καμπτόμενον. *Heſych.* *Euſtath.* ad Il. λ. p. 768. 19. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λύγου καὶ τὸ λυγίζειν καὶ οἱ κωμῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσιν λυγισμοί. Referendum hoc verbum ad varias ſaltantium inflexiones, ut apparet ex *Philoſtrati* Vit. Apollon. IV. 7. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν, ὅτι αὐτοῦ ἀποσημήναντος λυγισμοὺς ὀρχοῦνται. *Porphyr.* de Abstin. I. p. 68. ἢ τῶν ἐκλελυγισμένων ὀρχήσεων. quae loca laudat *Ez. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 787. qui inprimis videndus. — V. 8. ἅμπαυσαν. Vat. Cod.

VIII. Cod. Vat. p. 157. Plan. p. 415. St. 549. W. Priapo Paris locuſtae marinae teſtam dedicat. — V. 1. „In Planud. perperam legitur ἀλεξάντοισι, quod inepte „Brodaeus exponit *ventos arcentibus.* Si veteres Lexico„graphos inſpexiſſent editores, veram lectionem ap. „Suidam reperiſſent, quem vide in ἁλιξάντοις (T. I. „p. 113.)." *Br.* Nec aliter idem in νηοῖς T. II. p. 619. Veram lectionem perſpexit *Huetius* p. 39. et Anon. Bibl. Bodl. ξαίνειν frequens eſt ap. poëtas de fluctibus litora et rupes tundentibus. Vide, qui et noſtrum locum attigit, *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 151. — V. 2. τερπόμενος vulgo. *Brunckius* τερπόμενε recte ſcripſit, cum Vat. Cod. τερπόμενοι ſuppeditet. — V. 4. κάραβος. Locuſta, cancro cognata, aculeis et cornibus instructa. Vid. *Rondelet* des Poiſſ. L. XVIII. 1. Captantur potiſſimum circa promontorium Sigaeum et montem Athon.

Aristotel. H. A. V. 17. Consule *Schneider.* ad *Nicandri* Alexiph. 393. et *Oppiani* Hal. p. 387. — V. 5. Comparari potest *Theocrit.* Eid. IX. 25. τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς σιτήθην. Ostrea igne tosta passim ap. veteres. *Aristophan.* ap. *Athen.* L. III. p. 87. A. ὀπτωμένους κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων. — In verbis ἡμίβρωτον ὀδόντα senem tibi finge piscatorem, dentibus senio corruptis et male affectis. ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους dixit *Theophr.* Char. XIX. *erosos Plin.* H. N. XXIV. 10. — V. 6. μάκαρ non ad Paridem nostrum, sed ad Priapum refero. In re simili *Apollonid.* Ep. VII. σοὶ δέδοται πάντα, μάκαιρα, λίνα. Noster Ep. XI. 5. — V. 6. αὐτὸς Vat. Cod. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in ὑλακτοῦσης T. III. p. 528. Ira tribuitur stomacho cibum appetenti. *Horat.* II. Serm. VIII. 5. *Da, si grave non est, Quae prima iratum ventrem placaverit esca.* Idem II. Serm. II. 17. 18. *cum sale panis Latrantem stomachum bene leniet.*

IX. Anth. Plan. p. 329. St. 469. W. ubi plura sunt carmina in Amorem vinctum et plorantem. Vide ad *Crinagor.* Ep. I. T. II. P. I. p. 377. — V. 1. ἄκριτε δαῖμον, τὸν ἀλόγιστον, temerarium, *qui ratione modoque tractari non vult,* (*Horat.* II. Serm. III. 266.) sic appellat. Cui enim deorum majore cum jure tribui potest θράσος καὶ τόλμη ἀλόγιστος καὶ ἄκριτος? quae *Polybius* conjungit L. III. 19. 9. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 207. et quae notavimus ad *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. T. II. P. I. p. 90. — V. 2. „Praeferenda erat altera lectio in „Schol. edit. Wechel. notata, στάζων δάκρυα ψυχοτακῆ.“ *Br.* — V. 3. λῃστά. *Meleager* Ep. XLII. τί κλαίεις, φρενολῃστά. — V. 4. τραῦμ' ἀόρατον, *Qui non ante patet, donec manus attigit ossa.* *Propert.* I. IX. 29. Idem II. I. 75. *Quippe ubi nec causas nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via est.* — V. 5. Dum tu, pessime, vinculis teneris, miseri mortales malorum suorum cessatione gaudent. θνητῶν μὲν in Anal. perperam et contra

mentem editoris excusum, qui θνατοῖς in notis correxit. — ¶. 239.] V. 6. κωφοῖς ἀνέμοις. Similiter, qui frustra preces fundunt, surdis cautibus et scopulis precari dicuntur. *Horat.* III. Carm. VII. 21. *nam scopulis surdior Icari Voces audit.* Medea *Euripidis* v. 28. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων. — V. 7. ἀφύλακτος. inevitabilis. *Statylius Flacc.* Ep. VIII. Amori ἀφύλακτον βέλος tribuit, quod est idem atque ἄφυκτον. Vide *Valcken.* ad Phoeniss. p. 342.

X. Cod. Vat. p. 397. Μαικίου. Plan. p. 343. St. 482. W. Μαικίου. Pan in vinea ad collem positus furibus verbera minatur. Hinc ad verbum expressum Ep. in Anth. Lat. T. II. p. 471. quod tamen recentioris est poëtae, ut *Burmannus* suspicatur, quem archetypum fugit:

Heic stans vertice montium supremo
Pan, glaucei nemoris nitere fructus
Cerno desuper, uberemque sylvam.
Quod si purpureae, viator, uvae
Te desiderium capit, roganti
Non totum invideo tibi racemum.
Quin si fraude mala quid hinc reportes,
Hoc poenas luito caput bacillo.

— V. 1. γλαυκάν. Ad olivas referendum epitheton. *Glaucam olivam* passim dixerunt poëtae latini. Vide cl. *Döring* ad *Catull.* XX. 9. p. 65. — V. 2. πᾶν Ed. pr. — V. 5. ἢψαύσης. Vat. Cod. Idem habet κλοπίῃ, ut Planud. — V. 6. βάκτρου. *Catull.* XX. 19. ubi Priapus ad fures: *ecce, villicus Venit: valente cui revulsa brachio Fit ista mentula apta clava dexterae.* — ἀζαλέην vulgo, et τῆνδε. Prius ex Vat. Cod. mutavit *Brunckius*; alterum ex conjectura procul dubio. ὀζαλέος derivandum ab ὄζος. *Nodosus* baculus significatur, cujus superior pars crassior est et gravior; hinc καρηβαρὲς βάκτρον. Eadem ratione *Antip.*

Sid. Ep. XXVI. καρηβαρέοντα ἄτρεκτον dixit. Vide not. T. II. P. I. p. 35.

XI. Cod. Vat. p. 427. Μακκίου. *Reisk.* in Anthol. nr. 661. p. 115. (*Jens.* nr. 10.) Bacchum poëta rogat, ut uvas calcantibus adesse velit, eorumque choream ducat, dum ipsi capella et placentis sacra fiant. — V. 1. αὐτόσ' ἄναξ edidit *Reiske*, ut sit pro ἐκεῖσε vel ὧδε. *Huc adsis.* Βάκχος ἄ. ἐπίβαινε suspicabatur *Salmas.* in marg. apogr. Guyet. Vix putaverim, aliquid mutandum esse. Egregie huc facit *Virgil.* II. Georg. 6. *Spumat plenis vindemia labris. Huc, pater o Lenaee, veni; nudataque musto Tingue novo mecum dereptis crura cothurnis.* Ut in his locis Bacchus uvas in torculari premit, sic ap. *Nicandr.* in Alexiph. 30. ἀγριόεσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοὶ Πρῶτον ἐπαφρίζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες. — V. 2. νυκτέριον ἔργον interpretatur *Reiskius* de uvarum calcatione, quod de nocte plerumque institui soleat, longa unoque spiritu exantlanda opera. Perficiebatur vero hoc negotium inter tibiarum concentum et calcantium carmina. *Pollux* IV. 55. commemorat ἐπιλήνιον ᾆσμα, ἐπὶ βοτρύων θλιβομένων. ὕμνους ἐπιληνίους dixit *Anacreon* Od. LII. 8. *Agathias* Ep. XXIV. πατέοντες ἀπείρονα καρπὸν Ἰάκχου Ἄμμιγα βακχευτὴν ῥυθμὸν ἀναπλέκομεν. Auctor inc. Ep. inter ἀδέσπ. CCCLIII. αὐτὸν ὁρᾶν Ἰόβακχον ἐδέξαμεν, ἡνίκα ληνοῖς Ὁ πρέσβυς νεαρῆς ἦρχε χορειμανίης. In pompa bacchica Ptolemaei Philadelphi, quam ex *Callixeno Rhodio* descriptam dedit *Athenaeus* L. V. p. 199. A. erat τετράκυκλος, ἐφ' ἧς κατεσκεύαστο ληνὸς — πλήρης σταφυλῆς. ἐπάτουν δὲ ἑξήκοντα Σάτυροι πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες μέλος ἐπιλήνιον· ἐφεστήκει δὲ αὐτοῖς Σειληνός. — V. 3. *Reiske* γλεύκωσεν scripsit pro λεύκωσεν, quae est lectio Vat. Cod. Nihil mutandum. Spumâ musti calcantium pedes albicant. Hinc *Autumnus* prope Apollinis thronum *calcatis sordidus uvis.* ap. *Ovidium* Met. II. 29. *Propert.* III. 15. 18. *Dummodo purpureo spument mihi dolia musto Et nova*

pressantes inquinet uva pedes. *Nemesian.* Ecl. III. 44. *crebro pede rumpitur uva, Nudaque purpureo sparguntur pectora musto.* Nostri loci non immemor fuit Ill. *Heyne* ad *Tibull.* I. VII. 35. *Expressa incultis uva pedibus.* — V. 4. »In Cod. scriptum λάτρειν ὑπὲρ —. Corruptum est »λάτρειν, aut valde fallor. *Reiskius* λοῦτρειν reponit, quae »conjectura ex ipsis Pollucis verbis quae profert refelli»tur. Sic enim Theopompus cingulum appellabat, quo »viri et mulieres in balneo pudenda velabant. Recte »saltem ad sensum, χλαῖναν reposui, licet mihi probabile »non sit, vocem hanc notissimam in λάτρειν mutatam »fuisse. Aliud quid olim scriptum fuerat.« *Br.* Neque simpliciter λοῦτρειν usurpabat *Theopompus* ap. *Polluc.* VII. 66. sed ᾤαν λουτρίδα. Nihil omnino mutandum, sed λάτρειν, mutata interpunctione, servandum esse judicabat Vir doctus in Ephemer. quae Jenae prodierunt an. 1795. nr. 45. Utinam sententiam suam exposuisset disertius. Jungere possis χορείη λάτρις, saltatio operi inserviens; sed abhorret haec locutio a nativa *Maecii* simplicitate; durius etiam χορείην Bacchi *famulam* interpreteris. Quare vitium hîc latere cum *Brunckio* existimo, quod alii fortasse aliquando tollent. Interea mecum lege:

νεβρίδ' ὑπὲρ κούφων ζωσάμενος γονάτων.

Antistius Epigr. in Br. Lect. p. 195. (Ed. Lips. T. II. p. 259.) ἠνίδε καὶ στικτοῖο δορὴν ἐζώσατο νεβροῦ. *Euripid.* Phoeniss. 1742. Antigone νεβρίδα στολιδωσαμένα. Bacchus, quomodo Thebanos ad sua sacra celebranda traduxerit, narrans, Θήβας, ait, ἀνωλόλυξα, νεβρίδ' ἐξάψας χροός. *Euripid.* Bacch. 24. Maenades ap. eundem 695.:

νεβρίδας ἀνεστείλανθ' ὅσαισιν ἁμμάτων
σύνδεσμ' ἐλέλυτο, καὶ καταστίκτους δορὰς
ὄφεσι κατεζώσαντο λιχμῶσαν γένυν.

νεβρίδα ζωσάμενος ὑπὲρ γονάτων convenit uvas calcanti, saltanti, venanti. *Callimach.* H. in Dian. 11. καὶ ἐς γόνυ μέχρι

χιτῶνα

χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν. *Paul. Silent.* Ep. VII. κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα ζωσαμένη. Vide *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* p. 172. — V. 5. εὔγλωσσον οἶνον accipio de vino cum jucundo murmure ex lacu in dolia defuso. Simili ratione lagenae collum λαιμὸς μελίγηρυς ap. *Philippum* Ep. LVIII. ubi vide not. Uvae ipsae, dum calcantur, vitis παῖδες φωνήεντες appellantur ap. *Ion. Chium* Fr. I. T. I. p. 161.

ANTONII ARGIVI

EPIGRAMMA.

¶. 240.] Vat. Cod. p. 373. Planud. p. 102. St. 151. W. Expressum carmen ex *Alphei Mitylen.* Ep. VIII. et IX. — De Mycenis, olim claris, nunc eversis et devastatis. — V. 1. ἀγρέπτολις. Vat. Cod. — αἰθερίοιο. qui *aëra carpebat tenerum stridentibus alis.* *Ovid.* Metam. IV. 615. — V. 2. πικρὸν ἀστέρα. quae infestum Trojanis Atridarum genui sidus. — ἀστέρα. Vide ad *Simmiae Theb.* Ep. I. T. I. P. I. p. 330. *Horat.* I. Carm. XII. 46. *micat inter omnes Julium sidus*, ubi vid. Intrpp. et *Barth.* ad *Claudian.* p. 522. et 771. — V. 3. ἀνεῖσα. Vat. Cod. *Alpheus* l. c. Μυκήνη, αἰπολίου παντὸς ἐρημοτέρη. Vide ad Ep. *Munatii*, quod sequitur.

MUNATII EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 373. »Hoc carmen ultimo disticho »multatum in Planud. p. 100. St. 147. W. Argivo An»tonio adscriptum legitur. Titulus in Vat. Cod. Μούνδου »Μουνατίου. Vitium est in praenomine. Munatiorum

„nullus hoc nomen adſcivit.“ *Br.* Conf. Pompej. Jun. Ep. I. p. 105. — V. 1. ἡ πολύχρυσος. Hoc epitheto Mycenas Homerus ornat Il. η. 180. λ. 46. et paſſim. *Alpheus Mit.* Ep. VIII. ἡ πολύχρυσος, εἶπεν, Κυκλώπων τῇδ' ἐπέκειτο πόλις. et Ep. IX. καὶ χρυσέη τοπάλαι Περσέος ἀκρόπολι. — τῶν 'Αργ. Vat. Cod. — V. 2. οὐρανίης γενεῆς. A Jove derivatur Argivorum genus. — V. 5. μηλόβοτος. everſa, ut jam gregibus paſcendis inſerviam. *Photii* Lex. Mſc. μηλόβοτος. ἡ κατασκαφεῖσα καὶ ἀνεθεῖσα τοῖς μήλοις, ἤτοι τοῖς κτήνεσιν εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν. Cf. *Suidam* v. μηλόβοτος. Vim vocis expreſſit *Ovid.* Epiſt. I. 51. *Diruta ſunt aliis, uni mihi Pergama reſtant, Incola captivo quae bove victor arat. Jam ſeges eſt, ubi Troja fuit, reſecandaque falce Luxuriat Phrygio ſanguine pinguis humus.* — V. 6. οὔνομ' ἔχουσα μόνον. Epigr. Anth. Lat. III. 1. p. 455. in Graeciam: *Fama manet, fortuna perit, cinis ipſe jacentis Viſitur, et tumulo eſt nunc quoque ſacra ſuo. Exigua ingentis retinet veſtigia famae; Et magnum infelix nil niſi nomen habet.* De Troja *Agath. Schol.* Ep. LXI. καί σε τέων νίκησε βαρὺς φθόνος· ἀλλ' ἄρα μοῦνον Οὔνομα σὸν κρύψαι καὶ κλέος οὐ δύναται. — V. 7. Vitioſe Vat. Cod., ex quo hoc diſtichon primum acceſſit: ἴλιον ἐνάμισει. quod cum emendare non poſſet Planudes, integrum diſtichon omittere maluit. De veritate emendationis, quam *Salmaſio* deberi ex apogr. Lennepiano cognovi, non dubitandum. *Grotius* quoque ſic legiſſe videtur, dum vertit: *Curae Troja tua eſt Dîs ultio.* Senſus idem, qui in praecedente *Antonii* carmine: τίσατε Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας. — V. 8. μηνιθ'. Vat. Cod. — ἱερὴ πόλις. De Troja reſtituta vide Not. T. II. P. I. p. 350.

ADDAEI EPIGRAMMATA.

V. 241.] I. Vat. Cod. p. 191. ἀδαίου. Edidit *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. 107. in Indice. — *Reiske* in Anth. nr. 507. p. 48. Hinc primum distichon excitavit *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 274. Crithon post abundantem messem Cereri sacra facit, eamque, ut in posterum quoque sibi sit propitia, precatur. — V. 1. laudat *Suidas* in ὄγμος T. II. p. 656. ἐπόγμιος Δημήτηρ. ἔφορος τοῦ θέρους. et in ὄϊν p. 660. *Eustath.* ad Il. σ. p. 1220. 7. ὄγμου δὲ παράγωγον ἐπόγμιος, ἐπίθετον Δήμητρος. — V. 2. τροχιὰν mutato accentu dedit *Reiske.* Sic etiam est ap. *Suidam* T. III. p. 617. ubi haec leguntur; ἔστι δὲ ὄνομα πλακοῦντος. πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς μετὰ τῶν σπλάγχνων ἔθυον. ἐν Ἐπιγρ. καὶ τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοΐδας σοὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ὦ Δάματερ, φέρω. *Hesych.* φθοΐς· πλακοῦς, καὶ τὰ πρὸς λεπτὸν ἐληλεσμένα. Vide *T. Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. p. 225. Cf. *Phanium* Ep. V. 2. Apponebantur panes et placentae in canistris. *Homer.* Il. ι. 216. Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, Καλοῖς ἐν κανέοισιν. — V. 3. ἀλῶος. vitiose Vat. Cod. — *Suidas* in ἀντλία T. I. p. 232. καὶ ἄντλος ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ· καὶ ταύτας ἐφ' ἅλωνος — κριθῶν. ἄντλος est acervus manipulorum, ut ap. *Nicandr.* Theriac. 114. ἢ ὅταν αὐαλέου θέρεος μεθ' ἁλωΐα ἔργα Ζωσάμενος, θρίναξι βαθὺ διακρίνεται ἄντλον. Cf. *Arnaud* Lectt. gr. p. 18. et *Intrpp. Hesych.* v. ἄντλον. — ἔβρασε. *Hesych.* βράσσει. ζέει. ἀναβάλλει. Ventilandi negotium significari videtur. *Timaeus* Lex. Plat. p. 64. βράσσειν. ἀνακινεῖν. ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες. — V. 4. κριθῶν. Vat. Cod. et ap. Lips. *Reiskius* tamen κρίθαν dedit, ut est in marg. apogr. Guy. et Ruhnk. *Suidas* κριθῶν, quasi de *hordei acervo* ageretur. — εἶδε. ut ap. *Leonid. Tar.* Ep. LI. leo lacerato vitulo interemtus, ἐχθεινὰν εἶδε βοοκτασίαν ubi vulgo vitiose οἶδε legitur. — γεωμορία, quod

proprie ipsum agrum significat, h. l. pro messe videtur positum. — V. 5. ἱερεῦσι. Vat. Cod. πολύσπορε. *Theocrit.* Eid. VII. 155. βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωΐδος· ἇς ἐπὶ σωρῷ Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. — σὺ δὲ Κριθ. Vat. Cod. *Brunckius* dedit lectionem ap. Guyet. In σὺ δ' εἰς Κρ. *Reiskius* etiam inciderat, cujus correctionem temere improbavit *Toup.* in Ep. crit. p. 172. ubi hoc carmen exhibet. Vertit: *Fac ut Crithonis ager quotannis hordei et tritici ferax sit.* Hunc sensum *Addaeus* procul dubio efficere voluit; sed is efficitur non minus *Reiskiana* lectione, quam Toupiana. Cum illa conspirat usus et linguae indoles; in hac docendum erat, ἄγειν idem esse quod τιθέναι, ποιεῖν.

II. Cod. Vat. p. 406. Ἀδαίου. εἰς Πευκέστην, ταῦρον τὸν καλούμενον ζόμβρον λογχεύσαντα. Editum est hoc carmen a *L. Holstenio* Not. ad Steph. B. v. Δόβηρες p. 101. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 81. *Heringa* in Obss. crit. p. 192. *Ruhnken.* Ep. crit. II. p. 17. ed. pr. *Reiske* in Anth. nr. 668. p. 119. (Jens. nr. 17.) Compar. Ep. *Samii* I. et II. T. I. p. 485. — V. 1. Δοβήρου. Δόβηρες, πόλις Παιονίας. *Steph. Byz.* p. 241. De Doberibus, Paeoniae populo, consul. *Gatterer* de Thracia in Comment. Soc. Reg. T. VI. p. 44. De tauris Paeoniis vide ad Samii Ep. I. T. I. P. II. p. 343. et inprimis descriptionem bonasi ap. *Aristot.* de Mir. Auscult. c. I. ibique *Beckmann.* Inepte vulgatam lectionem tentavit *Leich.* Praef. ad Sepulcr. p. XII. δοβηρῷ corrigere conatus. — V. 2. Πευκέτης. *Jens.* Πευκέστης. *Holst.* quod in Πευκέστης mutavit *Heringa* (ut habet Vat. Cod.), nomen Macedonibus non ignotum. In eandem emendationem conspirant *Ruhnk.* et *Dorvill.* De Peucesta dabimus quaedam in Notitia Poët. Anth. v. *Addaeus.* — ἴστω Vat. Cod. — V. 3. „Codicis scripturam repraesentavi πρηὼν (πρηῶν Vat. Cod.), quod Heringa et Ruhnkenius in πρηὼν mutant. Holstein edidit ὑπρηῶν, Orvillius πρίων. Hic quaerit, an cogitandum de

» κρηπτής. Salmasius emendabat κρουνῶν. Quis dubitabit, » quin corrupta sit scriptura? Ego sensum magis respi» cere soleo, quam elementorum apices, et nihil melius » reponi posse censeo, quam κρηστής. Comparatio enim » ad impetum, non ad molem. ὡρμήθη ἅτε κρηστής. ὡρμήθη » ἅτε κρημῶν, hebraicum sapit, τὰ ὄρη ὅτι ἐσκιρτήσατε ὡσεὶ » κριοί; castigatius Graecorum ingenium, apud quos nihil » tale reperitur." *Br.* Parvi sane momenti haec sunt ad damnandam lectionem κρημῶν, quae tam prope abest a membranarum ductibus, ut hanc quidem ob causam magnam veritatis partem habere videatur. Multum autem interest, utrum quis dicat, *montes subsilire veluti arietes*, quo image oculis subjicitur ab omni veritate abhorrens et rem ipsam extenuans, an, ut *Addaeus*, taurum irruisse rupi comparandum. Comparatio est simul ad molem, simul ad motum: ut saxum ingens de monte devolvitur, sic taurus ille. Haec est vis similitudinis, quam *Addaeus* invenit ap. *Homerum* Il. ν. 136. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ Ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης — Τψὶ δ' ἀναθρώσκων πέτεται. quem locum expressit *Virgilius* XII. Aen. 683. *Turnus — rapido cursu media agmina rumpit. Ac veluti montis saxum de vertice praeceps Cum ruit, avolsum vento — Fertur in abruptum magno mons* (κρημῶν) *improbus actu, Exsultatque solo.* ubi vide *Heynium* multa similia laudantem. Si quis tamen malit comparationem ita accipere, ut nonnisi ad magnitudinem tauri respiciatur, nec hoc repudiandum. Ut enim poëtae loco verbi substantivi verbum significantius ponere solent, sic *Addaeus* hoc l. ὁ μὲν ὡρμήθη κρημῶν ἅτε dixit pro ὁ ταῦρος ὁρμώμενος ἦν ἅτε κρημῶν. *Callimach.* H. in Dian. 51. ubi Nymphae Dianam comitantes, Cyclopibus conspectis, metu percelluntur: αἱ Νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα Πρηόσιν Ὀσσαίοισιν ἐοικότα. *Nonnus* Dion. XXXVIII. p. 952. ὕπτιον αὐτοκύλιστον ὅλον περιμάββαλε γαίῃ Ἠλιβάτῳ κρημνῷ παναλίγκιον. His praeivit *Homer.* Od. ι. 190. de

Polyphemo: θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἐῴκει Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι Ὑψηλῶν ὀρέων. Vide quae notavimus ad *Calliſtrati* Stat. C. XII. p. 58. ſq. *Virgilii* locum Aen. IX. 674. *Abietibus juvenes patriis et montibus aequos* huc non retulerim; nam ibi aut *ex montibus*, aut, cum *Jac. Bryant*, *in montibus* legendum videtur. — V. 4. *Reiskius* dedit τοῦ δ' ἄρ' ἄλυκτον — διὰ κροτάφων. Poſterius vocabulum Vat. quoque cod. ſic ſcriptum exhibet. Si κροτάφων ſincerum eſt, ἀπαλοῦ depravatum videri debet. Sed *Reiskianam* emendationem ἄλυκτον nemo facile probaverit. Idem incidit in τοῦδ' ἐπάταξε et τοῦδ' ἀπὸ λαιοῦ vel λαιῶν, *a ſiniſtra parte.* Putabam equidem:

τοῦδ' ἄρα πάλλων

Παιονίδα λόγχην ἧκε διὰ κροτάφων.

πάλλων δόρυ dixit *Eurip.* in Androm. 698. in Iphig. in Taur. 823. λόγχην πατρὸς Ἣν χερσὶ πάλλων. *Pindar.* Nem. γ. 79. χερσὶ θαμινὰ βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. p. 205. Si quis tamen κροτάφου, quod *Salmaſius* adſcripſit apogr. ſuo, ut faciliorem et leniorem emendationem praetulerit, facile in ejus ſententiam concedam. — V. 5. κεφαλῇ. *Holſten.* Noſtrum eſt in membr. — V. 6. κόμπον μὴ θανάτου. Vat. Cod. et Jenſ. κόμπον ἔχει emendarunt *Heringa* et *Dorvillius*. *Ruhnk.* in ed. pr. Epiſtolae crit. οἶδεν ἐκεῖνου — κόμπον ἔχει θανάτου emendavit; cujus conjecturae eum poſtea poenituiſſe videtur. *Reiske* dedit ἐχθροῦ κομπονομεῖ θάνατον, *quoties bibit, de inimico caeſo gloriatur*; verbum κομπονομεῖν a ſe fictum comparans cum χειρονομεῖν. Ut hoc ſignificat *manus agitare*, ſic illud *jactationem ſui agitare.* His praeferenda *Br.* lectio, quamvis haud certa. In eandem et *Guyetus* inciderat. *Sladus*, quem *Cornel. de Pauw* laudat in apogr., κόμπον ἔτι tentabat, ſive κομπέει ἐς θ. ſive denique κομπεῖ ἐπὶ θ. Ipſe *Pauw* corrigere conatur ἐχθροῦ κόμπον ὁδεῖ θανάτου, addens haec: ὠδῖνα, ut noſti, *celebro*

„est. Sed alii videant; ego mihimet ipsi hic nondum „satisfacio." Ex taurorum ap. Paeones cornibus pocula fiebant, de quibus *Athen.* L. XI. p. 476. Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Δημάδου, Φίλιππόν φησι τὸν βασιλέα προπίνειν κέρατι τούτοις, οἷς ἐφιλοφρονεῖτο. et paulo post: τοὺς δὲ Παιόνων βασιλεῖς, φησὶ Θεόπομπος ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν, τῶν βοῶν τῶν παρ' αὐτῶν γινομένων μεγάλα κέρατα φυόντων, ὡς χωρεῖν τρεῖς καὶ τέτταρας χόας, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. Hunc locum excerpsit *Eustath.* ad Il. N. p. 883. 12. Iterum *Athen.* L. XI. p. 468. περὶ δὲ τὴν Μαιωτίδα οἱ βόες ἱστοροῦνται ὑπερφυῆ τὰ κέρατα ἔχειν, περὶ ὧν τῆς κατασκευῆς Θεόπομπος ἱστορεῖ. Etiam ex cornibus caprearum Libyae ejusmodi pocula conficiebantur, teste *Aeliano* H. A. XIV. 16. In nummis Bacchus conspicitur, incurvum bovis cornu pro canthara manu tenens. *Spanhem.* de Usu et Pr. Num. T. I. p. 394. *Beger.* Thesaur. Brand. T. I. p. 14.

III. Vat. Cod. p. 183. Anth. Plan. p. 421. St. 555. W. Ἀδδαίου Μακεδόνος. De bove, quem dominus debilitatum senectute non mactavit, sed libere per pascua vagari passus est. — V. 1. „Planudeae Codd. tres recte „τετρυμένον, Vat. τετρυμμένον." *Br.* At in apogr. Spalletiano τετρωμένον legitur. Vulgo est τετειμμένον, quod *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 253. emendandum esse vidit ex *Suida* v. τετρυμμένον. κατακεπονημένον. T. III. p. 454. ubi hoc distichon cum parte v. 3. laudatur. Simplici μ scriptum τετρυμένον legit *Gregor.* D. D. §. CXL. de qua scriptura, et de confusione verborum τετρυμένος et τετειμένος vide *Wesseling.* ad *Herodot.* II. p. 165. 72. et VII. p. 443. 50. Perperam *Kuster* vulgatam Anthologiae lectionem praeferendam censebat. *Appian.* de Bell. Civ. III. p. 735. τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ. Epigr. ἀδέσπ. DCLXXIX. γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος. *Anyte* Ep. VII. τετρυμένα γυῖ' ἐκάπτυσεν. *Apollon. Rhod.* I. 1174. τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν. *Lucretius* L. II. 1160.

Conterimusque boves et vires agricolarum. Nostrum locum attigit *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 47. — V. 2. ἕλκων οὐ φ. Vat. Cod. et Plan. Ἄλκων servavit *Suidas* in κοπίς T. II. p. 347. ubi vitiose αἰδεσθεὶς ἔργον exhibetur. Vide *Toup.* Emend. in Suid. p. 472. Veram lectionem vidit etiam *Grotius,* qui vertit: *Ad cultrum dominus non vocat Alco bovem.* — V. 3. αἰδεσθεὶς ἔργων. Lex erat apud Athenienses, βοῦν ἀρότην καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺν ἀρότρῳ ἢ καὶ σὺν τῇ ἁμάξῃ, μηδὲ τοῦτον θύειν, servata ab *Aeliano* V. H. L. V. 14. ubi locis a *Kuhnio* laudatis addendus est hic *Ciceronis* de N. D. II. 63.: *bobus — cum terrae subigerentur fissione glebarum, ab illo aureo genere — vis nunquam ulla afferebatur. Tanta putabatur utilitas percipi ex bobus, ut eorum visceribus vesci scelus haberetur.* *Aelian.* Hist. An. XII. 34. p. 703. Φεύγει δὲ, ἐὰν παρ' αὐτοῖς τις ἀροτῆρα ἀποκτείνῃ βοῦν, ἢ ζημία θάνατος αὐτῷ. — V. 4. ἀρότρου. Vat. Cod. — ῥαθέῃ ἐνὶ ποίῃ. *Auctor* Herculis λεοντοφ. inter Theocritea XXV. v. 15. ἐπεὶ μελιηδέα ποίην λειμῶνες θαλέθουσιν — ἥ ῥα βόεσσι μένος μεγάλοισιν ἀέξει. v. 130. αἵ τε καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην.

IV. Vat. Cod. p. 407. Ἀδαίου. Plan. p. 49. St. 71. W. Pro Καλαθίνῃ *Brodaeus* etiam γαλατίνῃ invenisse videtur. Prius nomen idem derivavit, ni fallor, a κάλαθος, quia mulieres parvos catulos in quasillis portare solebant. — T. 242.] V. 3. Canis partum editura invocat Lucinam ap. *Antip. Thess.* Ep. XXXVIII.

V. Cod. Vat. p. 252. Ἀδδαίου Μιτυληναίου. Idem lemma est in Plan. p. 247. St. 359. W. In Diotimum piscatorem, post fata cum ipsa cymba crematum. Conf. Ep. *Antiphili* XLI. et not. — V. 3. ἴκτο πρὸς .... Vat. Cod. lacuna relicta. Superscriptum γρ. ἀΐδαν. — V. 5. ἦν γάρ. eadem enim cymba, qua vitam sustentabat; hoc est παραμύθιον ζωῆς. Sic καμάτων παραμύθιον est laborum levamen ap. *Sophocl.* Electr. 129. ἀτυχίας πάσας παρ.

κακοπραγίας παραμύθιον *Plutarch.* T. I. p. 230. E. De verbo παραμυθεῖσθαι emendandi, levandi, sustentandi sensu adhibito, vide quae collegerunt *T. Hemsterh.* et *Locella* ad *Xenoph. Ephes.* p. 153.

VI. Cod. Vat. p. 449. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 717. p. 141. (*Jens.* nr. 67.) „Galene, marina „Nympha, Tryphonis manu in beryllo caelata, loquitur, „Planum et perspicuum est Epigramma. Si quis „aenigmatum quotquot sunt, omnium obscurissimum „cognoscendi cupidus est, legat versionem hujus carmi„nis in Cephalae Anthologia. Graeca autem exhibui, „uti scripta sunt in Buheriano apographo, mutato solum „v. 5. νεύσει in νεύσῃ. Tryphonis artificii exstat etiam „nunc insigne monumentum in cimelio generosissimi „ducis de Malborough, gemma Cupidinis et Psyches „nuptias exhibens, quam aere incisam videre est in „Stoschii gemmis antiquis scalptorum nominibus in„signitis." *Br.* Si mira est versio, quam *Reiskius* de hoc carmine dedit, multo certe mirabiliora sunt, quae idem in commentario posuit. Nam cum non animadvertisset, Γαλήνην h. l. personae nomen esse, in toto hoc carmine nihil nisi berylli descriptionem vidit, colore glauco maris colorem referentis, cui propterea omnes maris conditiones tribuerentur. Ex hoc falsae interpretationis fonte omnes illae ineptiae profluxerunt, quibus notae ad hoc Epigramma abundant. Amico suo non perspicacior fuit *Bernardus*, qui in Epist. ad Reisk. p. 507. pro γαλήνην, σκαληνὴν legit, remittens ad *Plin.* XXXVII. 7. Sententiam non disertius explicuit. Γαλήνης imaginem commemorat *Pausan.* L. II. 1. p. 182. ed. *Fac.* — V. 2. κυμᾶς, *Jens.* κῦμα emendavit *Reiskius*; κόμας legendum esse vidit *Bernardus.* μαλακαὶ χεῖρες tribuuntur artifici perito, propter operis mollitiem. Nympham tibi finge promissis capillis natantem. — V. 3. χεῖλη πλεῖοντα θάλασσαν si sensum habent, πλεῖοντα pro πλεῖοντος accipias necesse

est, ut pars, χεῖλη et μαστοὶ, posita sit pro toto, Galene nimirum. At nondum me poenitet conjecturae, jam olim prolatae:

ἠνίδε καὶ χεῖλη νοτερὴν λειοῦντα θάλασσαν,
καὶ μαστοὺς τοῖσιν θέλγω ἀνηνεμίην.

Galene undas ventis excitatas sedat, unde nomen habet, et ipsum mare tranquillum reddit, λειαίνει. Has partes Galenae tribuit *Leonidas Alex.* Ep. XXVIII. οὐδ' εἴ μοι ἐγκλάσσα καταστορέσεις γαλήνη κύματα. ubi vide not. Hinc λιπαρὴ γαλήνη ap. *Theocrit.* Eid. XXII. 19. et θαλάσση λείη ap. *Herodot.* II. 17. Easdem partes Zephyro tribuit *Marc. Argent.* Ep. XXIV. ἄρτι δὲ κῦμα γλαυκὸν θηλύνει πρηϋγέλως Ζέφυρος. Veneri Arsinoae *Posidipp.* Ep. XXI. ἣ δέ τοι εὔπλοιην δώσει, καὶ χείματι μέσσῳ τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος. Fluvius limpidissimo cursu in mare delapsus λάθρα τῇ θαλάσσῃ κιρνᾶται λεαίνων τὸ κῦμα τῷ ῥεύματι. Glaucus ap. *Philostr.* II. Imag. XV. p. 833. ὡς γεγυμνασμένῳ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμπίπτων δὲ τοῖς κύμασι, καὶ λεαίνων αὐτὰ εἰς τὴν νῆξιν. — V. 5. νεύσει. Vat. Cod. soloece. φθονερὴ λίθος, qui me retinet, cohibet, quo vincta teneor. Sic fere Damostratus athleta ap *Philipp. Thess.* Ep. XXXIII. ἄφεσις με λυσάτω· χ' ὡς ἔμπνοος νῦν ἑβδόμην κείσομαι. *Aemilianus* Ep. II. p. 275. Satyrus Praxitelis, λῦσον, καὶ πάλι κωμάσομαι· Νῦν δ' ἡμῖν οὐ γῆρας ἔτ' ἀδρανὲς, ἀλλ' ὁ πεδήτης Σιληνοῖς κώμων βάσκανός ἐστι λίθος. — V. 6. γλώσσῃ et νηχομένη. *Jens.* *Reiskius* πνεύσει exhibuit; reliqua ut *Jensius.* — Varia in hoc carmine tentavit *Cornel. de Pauw*, quae commemorare supersedeo. Putabat enim, de beryllo agi, quem Tryphon amasiae ad ejus iram placandam muneri dederit. Huic opinioni et crisin et interpretationem suam accommodavit.

VII. Vat. Cod. p. 316. Εἰς Φιλοπρέγμονά τινα, ἄνευ λόγου(?). Anth. Reisk. nr. 767. p. 161. (nr. 116. Jens.) De heroë Philopregmone, qui h. l. rogantibus felicem

laborum successum impertire dicitur, nihil aliunde constat. Muneri, quod *Addaeus* ei tribuit, respondet nomen τοῦ Φιλοπρήγμονος, qui fortasse similis fuit τῷ δαίμονι τῶν σπουδαίων, qui Athenis colebatur, teste *Pausania* I. 24. p. 56. — V. 1. ὅ est in Vat. Cod. τε in ap. Guy. et Ruhnk. — V. 2. πετ' ἰδαίης, distractis syllabis, Vat. Cod. Πετιδαίης emendavit *Guyet.* in marg. et *Reisk.* — V. 2. κείμενος Vat. Cod. In marg. ap. Guy. κείμενον. Hoc lenius; sed etiam membranarum lectio ferri potest. — V. 3. εἰπεῖν. memineris ei dicere, ad quod negotium te conferas. — ἐκεῖνο. Vat. Cod. Jens. *Reiskius* dedit et vertit: κεῖνον εὐρήσεις ἐν σοὶ π. ε. *et protinus ea, qua ille pollet, tibi succurret negotii conficiendi facilis ratio.* Profecto *Reiskius*, cum haec scriberet, preces ad Philopregmonem non fecerat; non enim tam difficili ratione hoc negotium conficere tentasset. Scribendum est ἐκεῖνος cum *Salmasio*; in reliquis autem Codicis lectio unice tenenda. Illam lectionem non ignorabat *Reiskius*, qui tamen contorta et obscura, quam elegantia et expedita amplecti maluit.

VIII. Cod. Vat. p. 215. *Addaeo* hoc carmen tribuit, quod in Plan. p. 274. St. 396. W. Ἀσυνείου est. — Contra vulgares de Euripidis morte traditiones. — V. 1. γένος. Plan. et Vat. Cod. γένυς emendavit *Toup.* in Suid. p. 514. et ante eum *Jos. Scaliger* in not. msc. Elegans correctio, nec tamen certa; nam γένος saepissime inservit periphrasi. Et si emendatione opus, non minus bene legeris; οὔ σε κυνῶν μένος εἷλ', Εὐριπίδη. Euripidem a canibus laceratum esse, narrat *Diodor.* XIII. 103. p. 626. et alii, quos laudat *Munker.* ad Hygin. fab. CCXLVII. et *Barnes.* in Vit. Eurip. §. XXXI. — γυναικὸς οἶστρος. Erant enim, qui Tragicum, cum ancillae cujusdam Archelai amore captus, in agrum iret, in canes incidisse narrarent. *Hermesianax* ap. *Athen.* XIII. p. 598. 67.

quem locum totum adscribam, sicuti eum emendandum esse puto:

Φημὶ δὲ κἀκεῖνον τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα
ἠδ' ἁπαλῶν μῖσος κτώμενον ἐξ ὀνύχων,
πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα
τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας·
ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατενίσσετο λαύρας,
Ἀντείαν μέθεπε δ' Ἀρχέλεω ταμίην,
εἰσόκα τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὗρεν ὄλεθρον
ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

Hic certam puto emendationem ἁπαλῶν ἐξ ὀνύχων pro πάντων ἐκ συνοχῶν, quae lectio vehementer exercuit viros doctissimos. Vides, quam leniter nunc oratio decurrat, quantumque ei gravitatis accedat: *Nec Euripides, qui sibi tantopere cavebat, et omnium mulierum odium inde a teneris unguiculis animo conceperat, amoris cruciatus effugere potuit.* Eodem fere sensu *Ilgen* V. cl. emendavit καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ στονύχων. Sed πάντων ferri posse dubito. Ἀντείαν scripsi pro Αἰγείων. Illud nomen occurrit ap. *Athen.* XIII. p. 593. F. Sed haec obiter. Quod addit Epigrammatarius, *Euripidem* a furtiva Venere alienum fuisse, non omnes confirmant. Cf. *Athen.* L. XIII. p. 557. E. et p. 603. E. — Vat. Cod. τὸ σκοτίης. — V. 3. „In Planudea legitur ἀλλ' ἀίδης καὶ γῆρας „ὑπέκβαλε, nullo aut pessimo sensu; vitiata etiam syntaxi; „non enim habent a quo pendeant verba τῇ δ' Ἀρεθούσῃ. „Genuina lectio e Vat. Cod. petita est. Bianor. Ep. XIII. „καὶ Μακετίς σε κέκευθε τάφου κόνις. Stephanus in Μακηδονία: „λέγεται καὶ Μακέτης ἀρσενικὸν καὶ Μακετὶς γυνή, καὶ Μάκεσσα „ἐπιθετικῶς, ὡς Ἡρακλείδης, καὶ Μάκεττα, διὰ δύο ττ, καὶ „δι' ἑνός. In codice quo usus est Suidas [qui excitat v. 1. „et 3. in ὑπαίμακε T. III. p. 536.] scriptum erat ΥΠΑΙ„ΜΑΚΕΤΗι Δ' ΑΡΕΘΟΥCΗι, quod bonus ille monachus non „intellexit, et inde verbum ὑπαίμακε procudit. ὑπέκβαλε

„Planudi debetur, quo melius non est ὑπέρβαλε Toupii.
„Vide Stephan. in Βορμίσκος. et Plutarch. in Vit. Lyc.
„p. 127." *Br.* De Arethusa Macedoniae urbe vide *Valesium* ad *Ammian. Marc.* XXVII. 4. p. 483. *Wesseling* ad Itiner. Hieros. p. 605. — Pro ὑπέκβαλε Vir doct. in cod. Scalig. ap. *Huetium* p. 26. ὑπέκλαβε legendum suspicatur. — V. 4. κεῖται. Vat. Cod. — II. 243.] V. 5. σοὶ δ' οὐ τοῦτον conjicit *Huetius* p. 26. Non opus est emendatione. τίθεμαι positum pro ἡγέομαι, νομίζω, de qua hujus verbi significatione consule *T. H.* in Misc. Obss. V. 3. p. 66. et *Valcken.* in Diatr. p. 8. C. *Non tam hunc tumulum pro monimento tuo habeo, quam potius scenam tragicam.* Similis color est in Ep. *Diodori Jun.* XI. ubi vide not. — V. 6. ἥματα καὶ σκηνὰς ἔμβαλε πειθομένας legit Vat. Cod. Non aliter Planud. in Ed. pr. Posteriores editiones primam vocem in εἵματα mutarunt. ἥματα servavit ed. Nic. Sabiens. *Brunck.* hunc versum ex *Reiskii* conjectura emendatum dedit, σῇ ἐπὶ πειθομένας, quae sensum efficit valde probabilem. An ipsam poëtae manum assecutus sit vir sagacissimus, dubitare licet. Nec persanatus videtur versus, cum etiam in εἵματα haereas, quod vel ineptum, vel frigidum et jejunum est. Laudat *Huetius* p. 26. conjecturam V. D. in cod. Scaligeri πενθομένας. Plenior exstat haec lectio in Schedis Bibl. Bodl., ubi *Jos. Scaliger* totum hunc versum sic scribit: ἀλλὰ τὰ Βάκχου Σήματα sive Σχήματα καὶ σκηνῆς σύμβολα πενθομένας. Haec speciem habent. σχῆμα de saltantium habitu et dignitate explicuit *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 34. p. 141. nisi fortasse emendationis auctor τὰ Βάκχου σχήματα pro *ornamentis scenae bacchicae* accipi maluit. Nam hoc quoque sensu v. σχῆμα a poëtis usurpatur. *Euripid.* Alcest. 915. ὦ σχῆμα δόμων. Androm. 1. Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα. Prosaici pro eo πρόσχημα dicunt. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* V. p. 385. 87. — σκηνὴ πενθομένη *scena lugubris* sive *tragica* esse videtur. Sed desideramus auctoritatem

formae πένθομαι. Nec apparet, quo sensu σύμβολα σκηνῆς dicta sint. Quare vide, an in lectione membranarum ῥήματα καὶ σκηνὰς ΕΜΒΑΛΕΠΕΙΘΟΜΕΝΑC haec lateant:

ἀλλὰ τὰ Βάκχου
βήματα καὶ σκηνὰς, αἷς μέγα πένθος ἔβας.

Recte mihi videor emendasse βήματα. *Pollux* IV. 123. ἡ δὲ ὀρχήστρα τοῦ χοροῦ, ἐν ᾗ καὶ ἡ θυμέλη, εἴτε βῆμά τι οὖσα, εἴτε βωμός. Recte igitur poëta junxit βήματα et σκηνὰς, ut alii θυμέλην καὶ σκηνήν. *Simm. Theb.* Ep. I. πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσός. — Quae sequuntur

αἷς μέγα πένθος ἔβας,

sensum habent huic loco accommodatissimum. Passim enim loca, ubi quis floruit, et quae vivus frequentavit, defuncti mortem flere dicuntur. Orpheum lugebant πέτραι καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τερπὼν ἔθελγε λύρῃ. Epigr. ἀδέσπ. CCCCLXXXII. De Damocharide poëta ἀμφιρύτη Κῶς καὶ πάλι πένθος ἔχεις, οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει. Sed haec nota. μέγα πένθος ἔβας eleganter dictum pro θανὼν μέγα πένθος λέλοιπας. *abiisti magna luctus et lacrymarum materia.* μέγα πένθος dixit auctor Ep. inter ἀδέσπ. DCCIII. πένθη μέγιστα *Eurip.* Hipp. 1427. βαίνειν pro *mori* per euphemismum frequenter obvium. Vide *Burton* ad *Sophocl.* Oedip. C. 1675.

IX. Vat. Cod. p. 243. *Addaeo* hoc Ep. vindicat, quod ἄδηλον est in Planud. p. 203. St. 295. W. Philippus rex Macedoniae de rebus a se gestis gloriatur. — Ἠμαθίη, vetus Macedoniae nomen. Vide *Samium* Ep. II. T. I. p. 485. *Christodor.* in Ecphr. p. 457. εὐόπλων Ἠμαθιήων. *Gatterer* Comm. de Thracia P. III. p. 69. — ἐς Ἄρεα βῆσα. primus Macedones ad arma adduxi, sive ad gloriam belli evexi. Ἄρηος ἐπίβητα *Homerus* fortasse dixisset, ut σαοφροσύνης ἐπέβησαν Od. ψ. 13. et Il. θ. 285. τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐϋκλείης ἐπίβησον. His plura similia ap. eundem

reperiuntur. — V. 2. Αἰγαίην. Aegis, Macedoniae oppido, reges sepeliebantur. *Diodor.* XIX. 52. ἔτι δὲ κόνιν — ἔθαψεν ἐν Αἰγαῖς, καθάπερ ἔθος ἦν τοῖς βασιλεῦσι. Dissertius idem in Eclogis de Virt. et Vit. T. II. p. 563. ubi vide *Vales.* et *Wesseling.* — V. 3. Si quis est, qui se Philippo majorem esse glorietur, hoc quoque sanguini meo debetur. Ad αἵματος intell. ἔργον. Ad Alexandrum respici, Philippo illustriorem, res ipsa docet.

X. Vat. Cod. p. 243. ἄδηλον. In Planud. p. 203. St. 295. W. *Parmenioni* tribuitur; qui error inde ortus, quod in collectione Cephalae distichon *Parmenionis* in Alexandrum praecedit. — V. 1. „Εἴ τις ἀείδῃ. Sic libri „omnes sine sensu. Optime emendavit Bentlei ad Horat. „p. 317. εἴ τις ἔρεῖν, *quaeret, interroget, ubi sit.*" *Br.* In Ed. pr. Flor. et Asc. ἦν τις ἀείδῃς. ἦν etiam reliquae. *Grotius* de vulgatae lect. sinceritate non videtur dubitasse, dum vertit: *Quaeris Alexandri Macetae celebrare sepulcrum.*

ANTIGONI CARYSTII EPIGRAMMA.

¶. 244.] Vat. Cod. p. 427. Ἀντιγόνου Καρυστίου εἰς βάτραχον ἀποπνιγέντα ἐν οἴνῳ. In Planud. p. 82. St. 121. W. Ἀντιγόνου Θετταλοῦ sive Θεσσαλονικέως nomine inscriptum est. Nihil difficultatis hoc carmen habere affirmat *Opsopoeus*, quod in antiquis editionibus depravatum est, et etiam nunc, post mendas sublatas, nonnihil obscuritatis habet. Laboramus enim in argumento carminis, quod profecto longe aliud est, quam quod *Opsopoeus* sibi finxit de rana in vinum prolapsa. Certe non de vera, sed de ficta agitur rana, in poculo fortasse sive cratere sculpta. In illo vase autem, si recte poëtam intelligo, siphon fuit argenteus, unde vinum profiliebat. Haec est ἀργυρέη

κρήνη, quae ranam nostram perfundit οἰνηραῖς σταγόσι, i. e. vino. In Nymphis vero se jacere ait, quia vinum in cratere cum aqua miscetur. Sic loquutus est *Meleager* Ep. CXIII. τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βάκχος φίλος. *Theocrit.* Eid. VII. 153. τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι, Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε, Νύμφαι. Jam videamus reliqua. — V. 1. κρηνίς vulgo, qua voce de Nymphis fontium usus est *Moschus* Eid. II. 29. Κρηνίδες ὑδάρευντο. An alibi pro *fonticulo*, ut in Lexicis vertitur, occurrat, ignoro. κρήνη est in Vat. Cod. qui etiam ἐμὲ legit. — τὸν οὐκέτι μακρὰ βοῶντα. quia arte et manu facta, non viva. Simul morum et ingenii mutatio significatur. Dum aquam meram potabat rana, rauca voce clamabat, ἄμουσον καὶ ἄχαρι μέλος; nunc, bacchico imbuta latice, illam ἀμουσίαν exuit. — V. 2. ἴσχειν ὕπο. Vulgo et in Vat. Cod. cujus margo obtulit lectionem a *Brunckio* in textu positam. — V. 3. φίλος κεῖνος. Vat. Cod. Color est ut ap. *Theocrit.* Eid. I. 141. τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ. *Salmas.* in not. ad edit. Ald. legit: κεῖμαι δὲ Νύμφαις κεῖνος φίλος. — V. 4. λυόμενος. Steph. et Wech. Veteres edd. omnes λουόμενος. Mirum, poëtam eandem vocem σταγόσιν in utroque pentametro repetere, quam aliam ejusdem significationis ponere maluisse. Licebat enim scribere: λουόμενος λιβάσιν, sive νάμασι λουόμενος. — V. 5. ὑβόμενα. Vat. Cod. — De verbo κωμάζειν vide quae dedimus ad Ep. *Philippi* LXXIX. *Sero me ad Dionysum contuli.* — V. 6. μανίην σώφρονα μαίνεσθαι dicuntur aquae potores, qui speciem enthusiasmi prae se ferentes, omnia rauco clamore implent, sed vivida illa vi ingenii carent, quae vere disertos, oratores et poëtas facit. Vide quae de ὑδροπόταις notavimus ad *Antip. Sid.* Ep. VIII. T. II. P. I. p. 20. et ad *Antip. Thess.* Ep. XLV. ibid. p. 327. — πίνουσιν. Vat. Cod.

PYTHE-

PYTHEAE EPIGRAMMA.

Servavit jejunum hoc carmen *Athen.* L. XI. p. 465. D. ubi de iis agit, qui se plurima aurea et argentea pocula habere gloriati sint: ὧν εἷς ἐστὶ καὶ Πυθέας ὁ Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλίας, ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε· Πυθέα μνῆμα . . . Quae ducta sunt ex libro *Harmodii Lepreatae* περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων, eodem, ut mihi videtur, loco, ubi Phigalenses vinosos esse tradiderat, φιλοπότας φησὶ γενέσθαι Φιγαλεῖς. *Athen.* X. p. 442. B. — V. 4. πασσάμενος vulgo ante *Casaubonum.* πάσασθαι, ubi *possidendi* sensu gaudet, primam constanter producit, ita ut duplicato σ non opus sit. Vide *Valcken.* ad Ammon. p. 187.

THEAETETI EPIGRAMMATA.

¶. 251.] I. Vat. Cod. p. 207. „Elegans hoc car„men edidit *Dorvill.* crit. Vann. p. 194. ubi patris no„men male et ex falsa conjectura scriptum ἀλκιθέντος? „In membranis scriptum [illegible], quod ex lemmate re„stituitur, quod sic se habet, εἰς Νικάνορα Μακεδόνα τὸν „[illegible]." *Br.* Fallitur Vir doctissimus circa lectionem codicis, quae haec est: πατὴρ δὲ [illegible] ἐμοὶ [illegible]. *Reiskius* Anth. nr. 554. p. 68. qui nomen auctoris ignoravit, *Dorvillii* lectiones sequitur. Scriptum est carmen in binas statuas pueri et puellae, ex voto positas. — V. 1. 2. laudat *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. 111. κείμενόν ἐστ' ὄνομα. In talibus κεῖσθαι nihil fere differt ab ὑπάρχειν, εἶναι. *Tryphiodor.* v. 286. οὔνομα κεῖται. Similia vide ad *Evenii* Ep. XIV. T. I. P. I. p. 327. — V. 4. ἐ νεώ. Ap. Lips. — Μακεδών. *Dorv.*

II. Hoc Epigramma in Crantorem servavit *Diogenes Laërt.* p. 242. unde relatum est in Append. Anth. p. 525. St. *24. W. — V. 1. Μούσαις. Carmina enim scripsit, quae Solis, in fano Minervae, obsignata deposuit, teste *Diogene* L. IV. 25. — V. 2. γῆρας ἤλυθεν, οὔτι πρόσω. Comparat *Casaubonus* versum *Menandri* ap. *Plutarch.* T. II. p. 119. E. ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος. — V. 3. ὑπεδέξω vulgo. Nostrum est ex emend. *Casauboni.* — V. 4. „Interpretes, nec ipsum Menagium „offendit εὔθυμίη, quod corruptum esse, syllabarum arguit „modulus, metro repugnans. Secunda enim necessario „est longa. Reponendum εὐτροφίη." *Br.*

III. Cod. Vat. p. 322. Ex Schedis *Dorvillii* edidit *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. I. p. 433. (H. p. 528. Bip.) Prius distichon expromsit *Dorvill.* in Vann. crit. p. 641. *Reisk.* Anth. nr. 776. p. 165. (nr. 125. *Jens.*) Lemma in membranis, εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάδελφον καὶ ἰσοκλέοφον, falsum esse videtur. Quis hic Phileas fuerit, non constat. — V. 1. ἄλλον. Cod. Vat. *T. H.* malebat ἄλλαν, dorice, quia reliqua in hoc Epigrammate dorica dialecto scripta sunt. ἄλλαν exhibet apogr. Guyet. et Ruhnk. γνώμη h. l. est prudentia. — V. 2. κλαιέτω. *Jens.* Rumpantur invidi, si quos haec de Philea offendit sententia. Nota est imprecandi formula, κλαίειν, οἰμώζειν καὶ ἄγχειν. Invidia vero talia imprecantur veteres. *Martial.* L. IX. 99. *Rumpitur invidia, quod amamur, quodque probamur. Rumpatur, quisquis rumpitur invidia.* *Propert.* I. VIII. 27. *rumpantur iniqui: Vicimus.* ubi vide *Burm.* *Synesius* Ep. II. T. I. p. 485. ὁ φθόνος κλαιέτω. — V. 3. Nihil nunc ipsum illa inter mortales parta gloria juvat, cum apud inferos omnes eodem honore fruantur. κενὰ φέρειν. de iis, quae nihil prosunt. Vid. not. ad *Meleagri* Ep. CIX. 4. p. 118. — V. 4. Μοῦνον Θερσίτας Vat. Cod. *Suidas* in ἰσοτίμητον T. I. p. 372. hunc locum sic profert vitiose:

εἰν ᾅδᾳ γὰρ μένει Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος. ubi Cod. Leid. teste *Gronovio* Emend. in Suid. p. 82. μὲν ὁ legitur. In hoc *Suidae* loco *T. Hemsterh.* primitus Νιρεὺς tentaverat, eleganti oppositione: et sic fere *St. Bergler* in Act. Erudit. Lipſ. ao. 1722. p. 162. Veram lectionem jamdudum dederat *Salmaſ.* Ep. de Coma p. 703. quod latuit Μίνω Θερσίτης recte emendantem *Heringam* in Obſſ. crit. p. 275. Formam genitivi Μίνω habet *Xenoph.* Memor. Socr. IV, 2. 33. — οὐδὲν ἀτιμότερος. ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. *Lucian.* Mort. Dial. XXV. 2. et Dial. XXIV. 2. Chiron τὴν ἐν ᾅδου ἰσοτιμίαν laudat, ut rem plane popularem. Antigone ap. *Sophoclem* in tragoedia cognomine v. 519. ὅμως ὅγ' ᾅδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.

IV. Cod. Vat. p. 275. Planud. p. 211. St. 307. W. Historia de familia Antagorae, quae omnis eodem incendio consumta et eodem loco humata est. — V. 1. χείματος, ἦεν ſcil. Hieme quondam, noctis tempore, ignis ſerpens latuerat μέγαν οἶκον, magnam Antagorae familiam, vino ſomnoque ſepultam, οἰνωθέντα. Non putem οἰωθέντα cum *Joſ. Scaligero* legendum eſſe. — V. 2. „Ut formis deſcripti libri, ſic calamis exarati plerique „ἐκ νυκτῶν. In uno ſuperſcriptum νυκτὸς, quod verum eſt. „Mutarunt ob metrum, quod in tuto eſt." *Br.* ἐκ νυκτῶν ἔλαθεν Vat. Cod. ἤλαθεν corrigendum putabat, ne opus eſſet ad caeſuram confugere, *Munkerus* ad *Anton. Lib.* XIII. p. 93. ubi ἐκ νυκτῶν nocte interpretatur contra *Lubinum*, qui imperite *ex nocte* transtulerat. — V. 3. ἄμμιγα. Vat. Cod. — ¶. 252.] V. 5. οὐκ εἶχον διελεῖν. ſic Vat. Cod. nec aliter invenit *Aldus* in Codd. ſuis. In Ed. pr. et Ald. pr. οὐκ εἶχον δ' ἑλεῖν. Sic Scopae convivis cubiculi ruina oppreſſis, *cum eos humare vellent ſui, nec poſſent obtritos internoſcere ullo modo, Simonides dicitur — demonſtrator uniuscujusque ſepeliendi fuiſſe.* ut eſt ap. *Ciceron.* II. de Orat. c. 86. — V. 6. ξυνὴ δ' ἦν κ.

Vat. Cod. et Codd. Aldi. — V. 7. ἀτάρ. Quamvis omnium ossa et cineres confusi erant, Plutum tamen unumquemque eorum internoscere certum est.

V. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. sine diversitate lectionis. Aristo Cyrenaeus nautas rogat, ut patri suo Menoni nuntient, se naufragio in Aegaeo mari facto, ad rupes Icarias jacere. — V. 2. ὑμμι. Vat. Cod. male. Vide *Fischer.* Anim. in Velleri Gr. Gr. T. II. p. 210. — V. 3. Μένωνι. Vat. Cod.

T. III. p. 131.] *VI.* Relatum in Append. Anth. Plan. p. 525. St. *24. W. ex *Diog. Laërt.* VIII. 48. p. 525. qui ex *Eratosthene* narrat, Pythagoram εἶναι τὸν πρῶτον ἐντέχνως πυκτεύσαντα, ἐπὶ τῆς ὀγδόης καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος, κομήτην καὶ ἁλουργίδα φοροῦντα, ἐκκριθῆναί τε ἐκ τῶν παίδων καὶ χλευασθέντα, αὐτίκα προσβῆναι τοὺς ἄνδρας καὶ νικῆσαι. Eandem rem, cum temporis diversitate, narrat *Eusebius* in Chron. I. p. 50. 33. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος Ὀλυμπιάσιν ἐξεκρίθη παίδων ὡς ἁπαλός· προσβὰς τοὺς ἄνδρας ἐνίκα κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα να. ut hunc locum probabiliter restituit *Scaliger* p. 419. In carmine inter ἀδέσποτα DCV. quod in eundem Pythagoram, τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην, compositum est, Cratis vocatur filius. Passim apud veteres confunditur Pythagoras athleta cum Pythagora philosopho, ut monuit *Menagius* ad *Diog. Laërt.* p. 376. *Fabric.* in Bibl. Gr. T. I. p. 777. ed. *Harl.* — V. 2. *Kuhnius* ad *Diog. L.* p. 535. corrigere conatur: πύκτην αἴ κατέχεις, Σάμιον, ᾀδόμενον. reclamante metro; nam Σάμος, Σάμιος, primam syllabam constanter corripit. κατέχεις sincerum non videtur. Pythagorae statuae haec, puto, inscripta fuerunt: Εἴ τινα Πυθαγόρην, Σάμιον, πύκτην οἶδας, sive ἔκλυες, οὗτος ἐγώ. — V. 3. τὰ δ' ἔργα. Si quis tibi Eleorum facinora a me in stadio Olympiaco perpetrata narres, tanta sunt, ut narranti vix fidem habiturus sis.

HERMOCREONTIS EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 411. Planud. p. 4. St. 7. W. Nymphis Hermocreon, limpido fonte reperto, munera offert. Simile est Epigramma, et hinc, ut videtur, expressum, sed recentioris poëtae, in Anth. Lat. T. II. p. 470. CCXV.:

Nymphae fonticulae, Nymphae, quae gurgitis hujus
Aeternum roseo tunditis ima pede:
Lysimachum servate! Sub alta maxima pinu
Numinibus posuit qui simulacra tuis.

— V. 2. εἵσατο. Vulgo. In marg. Wechel. ἀντὶ τοῦ ἀνέθηκε. Praeferenda scriptura cum spiritu aspero, judice *Dorville* in Vann. crit. p. 491. — Fortasse illa ἕδρα sunt ξόανα Nympharum, de quibus verbum εἵσατο proprium. — V. 3. ὑδατόεντα δόμον. *grata domus Nymphis humida Thyniasin. Propert.* I. El. XX. 74. *domus Albuneae resonantis. Horat.* I. Carm. VII. 12.

II. Vat. Cod. in primis post titulum paginis. Plan. p. 26. St. 41. W. In Cod. *Jani Lascaris*, quem *Iriarte* descripsit in Catal. Bibl. Matrit. hoc carmen *Timocreonti* tribuitur. Sic etiam Ed. pr. Fl. et Ald. pr. Ἑρμοκρέοντος *Aldus* invenit in Cod. suo, idque recepit Ald. 2. 3. ed. Nic. Sab. et reliquae. — Mercurius viatores invitat, ut sub platani umbra quiescant. Conf. Ep. *Platonis* XIII. et Ep. ἀδέσπ. CCLXX. — V. 2. φύλλα δονεῖ. δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν θυέλλαι. *Apollon. Rhod.* I. 223. — V. 3. εἵσατο. Plan. et Vat. Cod. — V. 4. ἀγροῦ. Mercurium tanquam agrestem deum cum Pane jungit *Aristoph.* Thesmoph. 986. Ἑρμῆν τε νόμιον ἄντομαι καὶ Πᾶνα. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXVII. T. I. P. II. p. 87. Agro tuendo eum praepositum habemus in Ep. ἀδεσπ. CCXXXV.

DIONYSII CARMINA
ET EPIGRAMMATA.

T. 253.] *I.* Hos Hymnos unà cum *Mesomedis* Hymno in Nemesin primus edidit *Vinc. Galilei in Dialogo della Musica antica e della moderna. Firenze* 1581. fol. ex cod. Bibl. Cardinalis Angeli, cum notis musicis, quae etiam reperiuntur in Cod. Bibl. reg. Parisin. nr. 3321. unde eos auctiores dedit *Burette Mémoires de l'Acad. des Inscr.* T. V. p. 285. et hinc *Marpürger in der Gesch. der Musik.* p. 195. sqq. Eosdem ex schedis *Galilei* edidit *Erycius Puteanus* in Hermathena. Hanoviae 1602. 8. Cap. VIII. Cum textu editionis Florentinae in omnibus conspirat is, quem *Jo. Fellius* dedit (in Appendice Arati Oxoniensis 1682. 8.) ex Cod. in Hibernia invento. Commemorat hos Hymnos eorumque partem edidit *Hercules Bottrigario* in Dialogo *Il Melone*, 1602. Interpretatus est eos *Fr. Suedorf.* in Commentat. de Hymnis Vet. Gr. Hafn. et Lipf. 1786. 8. — Superscriptum est lemma in Cod. Parisino: Ἴαμβος Βακχεῖος. Metrum in priore hoc Hymno sic se habet:

1. ∪– ∪– ∪– ∪– jambicus dimeter acatal.
2. –– ∪– ∪– – jambic. dimeter catal.
3. Ut vers. primus.
4. Ut vers. secundus.
5. –∪∪ –∪∪ – dactylicus trimeter catal.
6. –– ∪∪– ∪∪– – anapaest. dimet. catal. sive paroemiacus.
7. –∪∪ –∪∪ – ut vers. quintus.
8. –– ∪∪– ∪∪– ∪ ut vers. sextus.
9. –∪ –∪ –∪ – trochaicus dimeter catal.

— V. 3. αὔρα. Qui se deorum praesentiam sentire putant, divina aura afflati dicuntur. *Aristoph.* in Ran. 316. καὶ δᾳδῶν γέ με Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. ubi Schol.

ὅτι καλὰ ᾄδοιεν οἱ μόνοι ἱερὸν καὶ θεῖα πνοήν τις ἐξ αὐτῶν ἐφέρετο. De Baccho poëtarum praeside *Callimach.* Ep. XVII. ᾧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος. — V. 4. φρένας δονείτω, perturbet animum. *Bion* Eid. IV. 5. νόον Ἔρωτι δονεύμενος. *Sappho* fragm. III. Ἔρος μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. *Agathias* XXIV. πάντων ἐνδομυχεῖ θεαὶ φρένες. Plura hujus generis collegi in Animadv. in Carm. Theocriti p. XXII. — V. 5. κάλλιστα. Oxon. et mox προσεπάταγε ibidem. Nostrum est in Cod. regio. — V. 7. μυστεῖτε. De Musarum mysteriis accipe. *Aristoph.* Ran. 359.

II. Hymnus in Apollinem. Scriptus est hic Hymnus versibus anapaesticis, quorum sedecim sunt paroemiaci:

– – – – – – – –
⏑⏑– ⏑⏑– ⏑⏑– –
–⏑⏑ –⏑⏑ –⏑⏑ –

octo logaoedici:

⏑⏑– ⏑⏑–, –⏑⏑ –⏑
– –

nonnisi unus ab anapaestico numero penitus abhorret. Vers. 9. enim, ut vulgo legitur, sic se habet:

–– ⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑

Sed lectio nonnihil depravata videtur. — V. 1 – 6. desunt in edit. Flor. et Oxon. Apollinem poëta sibi fingit appropinquantem, imitatus initium Hymni *Callimachei* in Apollinem. Deo autem praesente omnis rerum natura sacro horrore perfunditur, omnia profundo silentio teneri vult poëta. εὐφαμείτω πᾶς αἰθήρ. Solemnibus verbis sacerdotes, sacri initio, silentium indicentes, populum jubent εὐφημεῖν, i. e. σιωπᾷν, ut interpretatur *Schol.* *Sophocl.* Oedip. Col. 136. Cf. *Ez. Spanhem.* ad Hymn. in Apollin. 17. p. 90. *Dionysio* obversabatur *Aristoph.* in Thesmoph. 39. εὔφημος πᾶς ἔστω λαὸς Στόμα συγκλείσας. — Ἐχέτω δὲ νηνεμίας αἰθήρ, κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω γλαυκόν. — Πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω, θηρῶν

δ' ἀγρίων πόδας ὑλοδρόμων Μὴ λυέσθων. — V. 3. σιάτως. *Callimach.* H. in Apoll. 18. εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ Ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου. *Theocrit.* Eid. II. 38. praesente Hecate σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται. Anthol. Lat. T. I. p. 643. *Ecce iacent voces hominum, strepitusque viarum, Et volucrum cantus, turbaque fida canum.* — V. 6. ἀχέτας. deus vocalis et canorus. Hoc sensu κηρόπλαστος δόναξ ἀχέτας ap. *Aeschyl.* Prometh. 578. Vulgo sic vocatur cicada vocalis. Vide *Interpp. Hesychii* v. ἀχέτας. — V. 7. Aurorae pater Apollo ex physicis rationibus, quia ex Solis radiis Aurora progignitur. Mirum vero epitheton χιονοβλεφάρου, candidis oculis insignis, i. e. splendidae simpliciter. Insequitur Apollo roseum Aurorae currum, ipse alatis equis invectus. διώκειν ἅρμα, ἵππους, auriga plerumque dicitur, cum equos incitat; sed hujus loci paulo diversa est ratio. — V. 10. χρυσέαις ἀγαλλ. κόμαις. *Pindar.* Isthm. VII. 69. ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ θάλλων, Λοξία. Apollo χρυσοκόμας ap. eundem Ol. VI. 71. et passim. — §. 254.] V. 11. νῶτον οὐρανοῦ. Sic *Euripides* in Electr. 730. Sol τὰ ἑσπέρια νῶτ' ἐλαύνει θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ. et ap. *Schol. Theocriti* Eid. II. 166. ὦ νὺξ ἱερὰ Ὡς μακρὸν ἱππεύουσα διώκεις Ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' Αἰθέρος ἱερᾶς Τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου. Similia vide ap. *Rittershus.* ad *Oppian.* Hal. I. 60. ubi translatas verbi νῶτον significationes recenset. — ἀπείρονα. *Orpheus* H. in Solem v. 7. δρόμον ἀπείρονα δινεύων ... — Ed. Oxon. habet ἀπείρατον. Cod. Paris. ἀπείρατον. — V. 12. ἀκτῖνα ἀμπλέκων, explicans radios per coelum; sive, tibi radios circumdans, radiis caput ornans. αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει, Μαρμαρυγαί τε ποδῶν καὶ ἐϋκλώστοιο χιτῶνος. Hymn. Homer. in Apoll. Pyth. 24. Ibid. Hymn. XI. 10.

— λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ
αἰγλῆεν στίλβουσι, παρὰ κροτάφων τε ἔθειραι
λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον

— V. 13. πολυδερκία. Oxon. — V. 14. ἰσίοων luminis tui splendorem circa terram agens. *Euripid.* Phoeniss. 3. χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις, Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα. — Ibid. V. 16. ἀπείριτον. — V. 17. Stellas choros agentes sibi fingebant veteres. *Euripides* ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 717. et *Euseb.* Praep. Ev. XIII. p. 681. E. summum deum celebrat, περὶ ὃν μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτος δ' ἄστρων ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει. Hunc refer etiam *Orpheum* H. in Stell. VI. 4. ἐγκυκλίοις δίναισι περιθρόνια κυκλέοντες. *Varro* ap. *Non.* VI. 16. *Repente noctis circiter meridiem Cum pictus aër fervidis late ignibus Coeli choreas astricas ostenderet.* Hinc apparet, quam apte cl. *Heinrich* h. l. emendaverit:

[illegible]ομασσ' Ὀλύμπου ἄσπετα χορεύει.

in notis ad *Musaeum* p. 120. comparans *Tibullum* II. 1, 88. *Ludite: jam nox jungit equos, currumque sequuntur Matris lascivo sidera fulva choro.* Certe saltatio ἄσπετος — magnae scilicet et innumerae fere turbae, ὄχλου ἀκρίτου — bene convenit cum cantu remissiore, μάλα ἥσυχα, quem stellis poëta tribuit. Alii eandem astrorum choream εὔτακτον appellant; ut *Lucian.* de Saltat. c. 7. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων — καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία καὶ εὔτακτος ἁρμονία. T. V. p. 127. ed. Bip. — V. 20. ἀκούει. Moventur astra ad Apollinis lyram. *Orpheus* H. XXXIII. 16. σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ ἁρμόζεις. Quod hoc loco Apollini, idem Hymn. X. 5. Pani tribuit: ἀστροδίαιτε ἁρμονίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ. — V. 21. γλαυκὰ displicet cl. *Heinrich* ad *Musaeum* p. 121. idque in λευκὰ mutandum censet. Apud *Musaeum* certe v. 57, Luna est λευκοπάρειος. Sed nihil mutandum. *Agesianax* ap. *Plutarchum* de Facie in Orbe Lunae T. II. p. 910. (930.) E. de Luna:

πᾶσα μὲν ἥδε πέριξ πυρὶ λάμπεται, ἐν δ' ἄρα μέσσῃ
γλαυκότερον κυάνοιο φαείνεται, ἠΰτε κούρης
ὄμμα καὶ ὑγρὸν μέτωπον.

et *Empedocles* ap. eundem p. 959. C. οὔρεος γλαυκώπιδος μήνης. In vallibus γλαυκὸς fulgorem significat. γλαυκὴν ... dixit *Theocrit.* XVI. 5. et *Himer.* Eclog. XIII. 37. p. 238. γλαυκοὶ δὲ ἀστέρες ... — V. 22. Luna clarior stellarum ducit, ut maxima omnium. *Theocrit.* Eidyll. II. 165. χαῖρε σελαναία λιπαρόθρονε· χαίρετε δ' ἄλλοι ἀστέρες, εὐκάλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. — χόρον est in marg. edit. Galilei. ... habet edit. Oxon. et Paris. Quid sit χορὸς ὡρῶν, non plane perspicio. An sic vocantur stellae, quia tempora anni moderari et temperare putantur? An ὡρῶν pro ὡραῖον positum, pulchrum, fulgentem chorum significat? De *Orione* cogitavit *Sneedorf*; sed hic est Ὠρίων, non ὡρῶν. Nec video, quomodo verborum syntaxis ejusmodi interpretationem ferre possit. — V. 23. Luna bigis vecta ap. *Callimach.* H. in Dian. v. 140. sq. Juvencis vehitur ap. *Ausonium* Epist. V. 3. *Tertia ... renovabit Luna juvencas.* *Fulgentius* Mythol. L. I. p. 28. ed. *Munk.* *Astrigeroque nitens diademate Luna bicornis Stellarum bijugis conscenderat aethera tauris.* ubi vide *Munkerum.* — V. 24. γίνονται. Oxon. Paris. quod metrum respuit. — V. 25. ... Flor. Oxon. Paris. ... emendavit *Burette* vertitque: *Et son coeur plein de bonté, se réjouit, lorsqu'en faisant son tour, elle étale une parure luisante.*

III. Vat. Cod. p. 291. Διονυσίου Ἀνδρίου. Edidit *Reiske* Anth. nr. 750. p. 154. *Jens.* nr. 99. Dubitare possis, an integrum sit carmen. Poëta loquitur et vino et imbre madidus. Se Jovi et Baccho simul in eum irruentibus parem esse negat. Color fere ut apud *Rufin.* Ep. XXIII. — V. 2. βροτῶν vitiose Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 585. Posterius distichon edidit *Salmas.* ad Solin. p. 674. A. comparans Epigr. ἀδέσπ. XIII. T. III. p. 153. quod fecit post eum *Toup.* in Cur.

Nov. p. 173. Integrum carmen edidit *Wolf.* ad fragm. Sapphus p. 297. Versum quartum cum parte tertii laudat *Wetsten.* ad N. T. I. p. 487. Color hujus Epigr. ductus ex Ep. *Callimachi* VIII. p. 463. — V. 1. „Pueri „nomen Ἀκρατος. ἄκρατον autem vinum significat. Hinc „acumen et venustas Epigrammatis. Male itaque Tou„pius Cur. nov. in Suid. p. 18. [173.] Ἄκρατε mutat „in Ἄκρατε, contra codicis auctoritatem.“ *Br.* In membr. Vat. ἄκρατε habetur. Lusus est in nomine pueri. Si me amabis, Acrate, Chio vino sis similis, opto, et Chio etiam suavior; sin alium mihi praetuleris, in acetum te mutari volo. Pro στέρξεις ap. Lips. marg. στέρξαις offert. — V. 2. χεῖν καὶ χείου. Vat. Cod. — V. 3. μετὰ Vat. Cod. Pro κρίνεις, quod est in membrania, Analecta κρί γε exhibent, quod *Br.* in Lectionibus corrigit. — V. 4. ὁ ξυρῷ divisim apogr. Lips. ὀξυρῷ recte habent membranae, *Salm.* et *Wolf.* — „Cod. τυφόμενος. Et sic Sal„masius, qui hoc distichon protulit in Plinianis p. 674. „sed in Cod. τερπόμενος emendaverat, quod altero qui„dem praestat, sed genuinum non est. Veram lectio„nem restituit *Toup.* l. c. φυόμενος.“ *Br.* τερπόμενος habet *Wetsten.* l. c. quod est in marg. ap. Guyet. cum interpretatione: *culex gaudens dolio sicco.* (quasi ὁ ξηρῷ legisset horum verborum auctor.) Est genus culicum, qui aceto gigni putantur. Laudat *Schneiderus* in Peric. crit. p. 23. ubi hoc carmen repetivit. *Aristotel.* H. A. V. 19. Οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων, οἳ γίγνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄξος ἰλύος. IV. 8. Ὁ δὲ κώνωψ πρὸς οὐδὲν γλυκὺ προσιζάνει, ἀλλὰ πρὸς τὰ ὀξέα. Adde Geoponica L. VI. 12. τρεπομένου τοῦ οἴνου κώνωπες ἀναφύονται, et quae laudat *Schneiderus* ad *Aelian.* H. A. II. 4. p. 42. Hoc culicum genus *cauponarum animalia* appellavit *Plin.* H. Nat. IX. 47. eosque *per popinas latitare* dixit Adrianus ap. *Aelium Spart.* T. I. p. 157. ubi videndus *Salmasius.*

V. Cod. Vat. p. 99. Διονυσίου σοφιστοῦ. Eandem inscriptionem habet in Plan. p. 478. St. 621. W. — V. 1. ἢ τὰ ῥόδα, πωλοῦσα scil. Scriptum enim hoc carmen in puellam rosas vendentem. Inepte Opsopoeus vertit, quasi scriptum esset ἢ τὰ ῥ. — V. 2. σὺν ἀμφότερα. Vat. Cod. Fortasse hoc distichon obversabatur Stratoni Ep. VIII.

II. 255.] VI. Vat. Cod. p. 141. Edidit hoc carmen L. Holsten. ad Steph. Byz. p. 327. Kuster ad Suidam v. ἀγγαρεύειν T. I. p. 39. ubi vers. 3. excitatur, et iterum v. κρῖνες T. III. p. 217. ubi Lexicographus vers. 2. cum parte praecedentis protulit. Reiske in Anth. nr. 397. p. 1. Dionysius Herculi clavam ex oleastro dedicat. — V. 1. Quaedam apogr. πολύκλιτον habent. πολύκλιστον habent membr. Vat. Holsten et Kuster. quos Reiskius sequi noluit; suam conjecturam πολυῤῥίζον Codicis lectioni temere praeferens. Urbs Trachin nomen a saxosa regionis natura traxisse, auctor est Stephan. Byz. l. c. quem exscripsit Eustath. ad Il. p. 242. 27. Vide not. ad Euphorion. Ep. II. T. I. P. II. p. 178. Exstructa fuit haec urbs ab Hercule. Strabo IX. p. 428. Thucyd. III. 92. Conf. Athen. X. p. 461. F. et p. 462. A. Fortasse tamen Trachis h. l. ob eam tantum caussam commemoratur, quod Hercules ibi habitavit. Vide Schol. Sophocl. in Trachin. 39. Hesiod. Scut. Herc. 353. — Οἴτην. Oetam Hercules inter deos relatus visere putatur, quia in hoc monte concrematus est. — V. 2. ἀδένδρου et ἀστεῖ male Holsten. Vitiose etiam εὐδένδρου Salmas. ad Solin. p. 568. Φολόη mons in Arcadia. Antip. Sidon. Ep. XIX. Ibi Hercules, cum ap. Pholum esset, Centauros superavit. Cf. Apollodor. II. 5. 4. — ἐπατεῖς. Euripides in Telepho ap. Dion. Halic. T. II. p. 59. ὃς τὸ κλεινὸν Ἀρκάδων ἐπεμβατεύει πᾶν ἐμβατεύεις. πατεῖν enim, ἐμβατεύειν, ἔχειν et ἐλλαχεῖν dii dicuntur loca, ubi honore habentur. Soph. Oed. Col. 678. ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διό-

νυσος ὑψιφατίδαι. Rhesus 224. Λυκίας ναὸν ἐμβατεύων. Vide not. ad *Posidipp.* Ep. II. T. II. P. I. p. 135. *Abresch.* ad *Aesch.* T. I. p. 205. *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 599. πατεῖν, pro *versari* in aliquo loco, est ap. *Sophocl.* in Phil. 1060. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. *Theocrit.* Eid. XVIII. 20. οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. — V. 3. ταλ. *Holst.* et *Kust.* ἀγροτέρας. *Suidas.* — ἐλαίας ἀγροτέρας πέταλον. Cf. *Theocrit.* Eid. XXV. 207. et Eid. VII. 18. ῥοικὰν δ' εἶχεν ἀγριελαίω δεξιτερᾷ κορύναν. *tardam olivam* ejusmodi clavam appellat *Virgil.* Ecl. VIII. 16. De baculo oleagino dedimus quaedam ad *Leonidae Tar.* Ep. XI. T. I. P. II. p. 72. sq.

VII. Vat. Cod. p. 446. sine auctoris nomine. *Dionysio* tribuit Plan. p. 8. St. 15. W. In quem heroëm conscriptum sit, non constat. — μελισσοβότου. Non propria, sed allegorica significatione videtur dictum. Apibus enim poëtae et Musae ipsae comparantur. Vide in Exercitatt. crit. T. II. p. 132. sq.

VIII. Bis legitur in membranis Vat. p. 279. Διονυσίου εἰς Σατύραν ἢ Ἀγχίτοκον ἐν Τύρῳ τελευτήσαντα. et iterum p. 322. Διονυσίου εἰς Ἀγχίτοκον Σατύρας. ζήτει. Sine auctoris nomine Planud. p. 209. St. 305. W. — V. 1. Σατύραν. Vat. Cod. utroque loco. Σάτυρος. Plan. ἀγχιτόκον legit *Brodaeus*, ut fit, prope natum; quia Sidonii Tyriis vicini sunt. Vide an legendum sit:

Ἀγριτόκον Σατύραν Ἀίδας λάχε.

Tymn. Ep. VI. T. I. p. 506. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὤλετο δαιμονίη Ἀγριτόκος. — V. 2. ἔκρυψε. Vat. Cod. loco pr.

IX. Vat. Cod. p. 320. Διονυσίου Ῥοδ. ἐπί τινι Ῥοδίῳ νέῳ τελευτήσαντι, μήποτε δὲ Φαινόκριτος ὀνομάζεται. Dionysius Thrax, qui Pompeji Magni aevo Romae grammaticam docebat, cognomine Rhodii appellabatur, teste *Strabone* L. XIV. p. 655. Vid. *Meurs.* in Rhodo p. 95. sq.

Alius est Dionysius Rhodius, Musonii filius, Periegeseos auctor. — Legitur hoc carmen etiam in Plan. p. 232. St. 408. W. — V. 1: πόλις Ἰαλύσου. In insula Rhodo, ab Ialyso condita. *Homer.* Il. β. 656. *Strabo* XIV. p. 655. In Plan. ἠλυσίου legitur. *Agros Elysios* etiam *Grotius* vertit. — V. 4. δρεψάμενος σοφίην. Ep. in Stat. Athl. XIII. ἀμφοτέρων κύδεα δρεψάμενος. *Pindar.* Ol. α. 20. δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν. — V. 4. Similiter *Theocrit.* Eid. I. 72. de Daphnide: τῆνον χὡ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα. Cf. *Nonn.* Dionys. XV. 406. Inepte *Brodaeus* γλαῦκες de Atheniensibus interpretatur. — V. 5. ἐν ἀειδομένοισιν. Plan. ἀοιδοῖς Vat. Cod. quod verum esse judicat *Brunckius*, ita ut φθέγξεται passiva significatione accipiatur. Nihil simile a futuris vatibus cantabitur, quale tu cecinisti, scil. Eodem sensu vulgatum ἀοιδὴ explicari potest.

X. Vat. Cod. p. 219. Διονυσίου Κυζικηνοῦ, ut etiam in Plan. p. 285b. St. 420. W. In Eratosthenem Cyrenaeum, Alexandriae sepultum. — V. 1. πρηΰτερον γῆρας. Lenis et mitis senectus. Eratosthenes vitam produxit supra annum octogesimum et secundum. *Lucian.* in Macrob. fin. T. VIII. p. 130. Bip. Cf. *Jos. Scaliger.* ad Hieron. Chron. p. 139. νόσος ἀμαυρὴ nove dictum. Accipiendum videtur significatione transitiva, μαραίνουσα, ἀμαυροῦσα. *Hesych.* ἀμαυροῖ. ἀμαυρεῖ. μαραίνει. Eleganter autem, eadem metaphora servata, ἀμαυρῇ ἔσβεσεν. Omnino suavissima est hujus distichi oratio. — V. 4. »In Planudea legitur: οὐδὲ Κυρήνη μαιὰς ἐπ' ἐγγόνων ἐκτὸς ἔδεκτο τάφων. »ἐκτὸς in ἐντὸς mutandum esse, vel lippus vidisset, et monuerat Heinsius: [et Jos. Scaliger in not. msc.] μαιὰς »interpretantur de Cyrene Nympha, inepte. μαῖα δ' »reposuit Ericus Hubertus van Eldick in elegantissimo »Suspicionum specimine. [p. 27. sq.] Sed non adhuc »sanata omnia hujus versus ulcera: quid enim est ἐντὸς »ὑπέδεκτο ἐπ' ἐγγόνων τάφων? Superflua est praepositio ἐπί.

„Tum epitheton [illegible] sepulcro tributum, res est pene „absurda. In Vat. Cod. scriptum una voce [illegible], „quod corruptelae indicium est. Scribendum: „[illegible] „[illegible] ἰδοῦσα τάφον." Br. Praeclara emendatio, sed quae cl. editor de Vaticana scriptura ait, falsissima sunt. In nostro certe Apogr. quod ubique ipsam membranarum scripturam exhibet, legitur: [illegible] [illegible].

T. II. p. 529.] XI. Vat. Cod. p. 533. *Dionysio* vindicavit hoc distichon, quod in Plan. p. 153. St. 223. W. ἄδηλον est. Frigide luditur in voce χοιρίδιον, quod porcellum significat. Fures χοιρίδιον de praeda immolantes, cum non *suum* (ἴδιον), sed alienum immolent, χοῖρον tantum, sublato ἴδιον, mactare dicuntur. Ipse porcellus loquitur. — V. 2. φανερῶς. cum vestrum non esse probe noveritis.

XENOCRITI EPIGRAMMA.

[illegible] 256.] Vat. Cod. p. 249. Planud. p. 254. St. 367. W. Lysidice, cum patre Aristomacho ad nuptias contrahendas trans mare navigans, maris tumultu perterrita, e nave excidit. Quum in fluctibus periisset, pater ei cenotaphium exstruxit. — V. 1. χαῖται σοι στάζουσιν. Eodem colore *Propert.* L. II. 20. init. *Vidi ego te in somnis fracta, mea vita, carina Ionio lassas ducere rore manus: Et quaecunque in me fueras mentita fateri: Nec jam humore graves tollere posse comas.* De naufrago Ceyce *Ovid. Met.* XI. 691. *Pallentem, nudum, et adhuc humente capillo Infelix vidi.* Cf. ibid. v. 656. — δύσμορα. Vat. Cod. Mox idem ναυηγέ. — V. 3. δειλαία. Fere ut Helle ap. *Lucian.* Dial. Mar. IX. 2. T. II. p. 112. Bip. Euro-

pa ap. *Horatium* III. Carm. XXVII. 26. *fcatentem Belluis pontum mediasque fraudes Palluit audax* Cf. eundem I. Carm. III. 17. sqq. — V. 5. χθόνα κόμψιν Vat. Cod. quod *Brunckius* tacite emendavit, secutus, ni fallor, judicium *Salmasii*, quem sic emendasse reperio in libro Lennepiano. Hanc lectionem confirmat lemma, ubi est: Εἰς Λεωνίδην ναυηγήσαντα ... Vulgo τάφον legitur. — V. 7. 8. Hoc distichon separatim legitur in Vat. Cod. cum lemmate: Εἰς τὴν θυγατέρα Ἀριστομάχου ναυηγήσασαν. — V. 8. οὔτε νέκυν. Similis color in Ep. *Antiphanis* IX. ἣν δὲ γυναῖκα Ἑλπὶς ἰδεῖν, ἄφνω ἔσχομεν οὐδὲ νέκυν.

ATHENAEI EPIGRAMMATA.

§. 257.] I. Hoc Epigramma, quod in Vat. Cod. p. 442. et in Plan. p. 11. St. 20. W. auctoris nomine caret, Athenaeo τῷ ἐπιγραμματοποιῷ diserte tribuitur ap. *Diogen. Laërt.* VI. 14. et VII. 30. Stoicorum dogmata insigni laude ornantur. — V. 1. πανάριστοι Vat. Cod. a pr. man. Vulgatum ἀτρεκέων primum a *Brunckio* ex membranis Vat. emendatum est. — V. 3. τὰν ἀρέταν ψυχᾶς, Vat. Cod. — ἅτε. Virtus sola vitam hominum servat. — V. 4. βίοτον Plan. μοῦνα τε Ed. pr. Flor. Ald. et Junt. Reliquae omnes edd. omnesque codd. μοῦνα τε, quod *Meibomius* in μούνα τὸ mutavit: temere. Quod enim metro timet, id nihil est. Priorem producit μοῦνα τε, ita ut literae sibilantis duplicatione minime egeat. *Euripid.* Alcest. 11. Ion. 1298. 1565. Iphig. in Aul. 1283. — τέλος. Vat. Cod. — V. 5. τὰν ἡδυπάθειαν Vat. Cod. Voluptas, quam alii summum vel finem bonorum existimant. — V. 6. ἡ μία τᾶς Μ. ἤνυσε θ. Vat. Cod. ἤνυσε omnes habent; *Meibomius* ἦνσε emendavit. Una filiarum Mnemosynes, quae voluptatem laudavit, est

est Erato, quam *Athenaeus* invocat L. XIII. p. 555. B. τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον μέλλων κατατιθέναι, et *Apollon. Rhod.* L. III. init.

II. Servavit *Diogenes Laërt.* X. 12. p. 609. unde relatum est in Append. Anthol. Plan. p. 525. St. *24. W. Commendat poëta mortalibus, ab insatiabili cupiditate in gravissima mala irretitis, Epicuri praeceptum: naturam paucis contentam esse, cupiditatem contra infinitam. *Plutarch.* T. II. p. 524. E. *Solonis* dictum afferens, πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι, addit haec: ἐπεὶ τοῖς γε νοῦν ἔχουσιν ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται, καὶ τὸ τέρμα πάρεστι τῆς χρείας, καθάπερ κέντρῳ καὶ διαστήματι περιγραφόμενον. Similia ex Epicuri mente dicta affert *Menagius* p. 481. Quibus addendus est locus in *Senecae* Epist. XVI. ex Epicuro petitus: *Si ad naturam vives, nunquam eris pauper: si ad opinionem, nunquam dives. Exiguum natura desiderat, opinio immensum. — Naturalia desideria finita sunt: ex falsa opinione nascentia, ubi desinant non habent. Nullus enim terminus falso est. Via eunti aliquid extremum est: error immensus est.* — V. 1. τὰ χείρονα. *Diog.* — V. 5. Νεοκλῆος τέκος. Epicurus.

ARISTONIS EPIGRAMMATA.

¶. 258.] *I.* Vat. Cod. p. 200. Planud. p. 438. St. 571. W. Coquus, servitutis jugo excusso, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Conf. *Philippi* Ep. XIII. — V. 2. κλαῖδα εὐῶν. Hoc quid sit, ignoro equidem. Instrumentum fuisse videtur, quod assandis apris adhibebatur. — V. 2. ἐνυοδόνον. Vide quae notavit *Brunckius* ad *Leonid. Tar.* Ep. XIV. 6. T. I. P. II. p. 78. Vat. Cod. habet ἐνυοδέτον. In Planudea ἐνυοδόκον legitur. Sic etiam *Suidas* habet v. πανάχαλκος T. III. p. 428. ubi vitiose

exhibetur: τανάχαλκόν τε λέβητα σὺν πέλικι, καὶ τὰν ἐτνοδόκον κορύναν. Planudeae lectio fucum fecit *Kustero*, qui in *Schol. Aristoph.* Eqq. 980. ubi hoc hemistichium laudatur sic: τὰν ἐπιοδόνον τορύναν, male scripsit ἐτνοδόκον. — V. 3. πτερίναν ῥιπίδα hinc excitat *Suid.* T. III. p. 221. — τὰν ἄχαλκον. Vat. Cod. antiquo errore, qui etiam *Suidam* in errorem duxit. — V. 5. *Suid.* in ἀρυστρὶς T. I. p. 340. partem hujus versus laudat; reliqua verba cum vers. sq. in μαγῆδα T. II. p. 478. In Planud. μαγείαν σπόγγον legitur. In ora cod. *Jani Lascaris* μαγῆα. ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ μάσσω, τὸν ἀπομάσσοντα. In Vat. Cod. μαγεῖα. Veram lectionem vidit etiam *Jos. Scaliger.* Quatuor res sunt, quae in hoc disticho enumerantur: ζωμήρυσις, ὀβελοὶ, κοπὶς et σπόγγος. Spongiae κοπὶς erat imposita. — V. 7. 8. *Suidas* in θυεία. ἡ ἴγδη. T. II. p. 210. Iterum initium v. septimi laudat in ἀλετρίβανος. — λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ. T. I. p. 207. quae glossa descripta est ex *Schol. Aristoph.* Pac. 258. Est biceps pistillum. θυίαν Vat. Cod. a pr. man. — V. 9. „ὀψοπόνος, Vat. Cod. et unus Planudeorum. Suidas ὀψοπόνοο, quod doricum esset, ου in „ω contracto." *Br.* Laudat hoc distichon *Suid.* T. II. p. 775. — ἀπ' ὀσάμενος. Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 199. Planud. p. 48. St. 70. W. Ad mures in paupere tugurio frustra cibum quaerentes. Conf. *Leonid. Alex.* Ep. XXX. p. 196. — V. 3. laudat *Suid.* in ἀποδρέψεσθε T. I. p. 274. in ἰσχὰς T. II. p. 156. et iterum cum sq. versu in συχνὸν T. III. p. 414. ubi vitiose exhibetur δρέψασθαι αὔην. — τυροῦ Vat. Cod. — V. 4. Si sana est scriptura, ad δεῖπνον subaudiendum est ἕξετε. Sed minima mutatione scribendum videtur:

καὶ δείπνων συχνὸν ἄπο σκύβαλον.

copiosis ciborum reliquiis vescemini in domo locuplete, velut in ea, in quam mus ille urbanus ap. *Horatium* II. Serm. VI. 107. amicum duxerat:

— rubro ubi cocco
Tincta super lectos canderet vestis eburnos,
Multaque de magna superessent fercula coena.

Sunt autem haec verba δεῖπνον συχνὸν ἄπο σκύβαλον, ut omnia in hoc carmine, expressa ex *Leonida* supra laudato, ἀποδειπνίδιον γενόμενος σκυβάλων. i. e. σκυβάλου ἀπὸ δείπνων. — V. 5. βύβλοισι. Vat. Cod. — V. 6. κλαύσετε, omnes vett. edd. κλαύσεσθ' emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. quam emendationem confirmat Vat. Cod. *Si iterum dentes in libros meos acueritis, cum magno vestro malo intelligetis, vos infaustam in mea domo commessationem agere.*

III. Vat. Cod. p. 279. Edidit *Reiske* Anth. nr. 739. p. 151. (nr. 88. *Jens.*) In anum vinosam, quae, cum mustum e lacu hauriret, praeceps in eum incidit mustoque submersa est. Vehementer depravatum est hoc carmen in membranis. — V. 3. Vat. Cod. ἠδ' ἀπὸ ληνοῦ Πῶμα κύκλῳ πιεῖν πλησαμένη κύλικα. *Reiskius* dedit ἦλθε et reliqua ut *Br.* In notis varia comminiscitur. *Salmasius* in marg. cod. Guyeti sic corrigit: ἠδ' ἀπὸ ληνοῦ Πῶμα πυκῶσα πιεῖν πληθομένη κύλικι Πλὴν δ' ἀρύσαι μεγγρὰς ἔκαμεν κέρας, quod me fateor non intelligere. *Cornelius de Pauw* in apogr. suo ἦκ' ἀπὸ λ. legit; deinde verba sic conjungit: ἦκ' ἀπὸ ληνοῦ πλησαμένη κύλικα πιεῖν κύκλῳ νεοθλιβὲς πῶμα Βάκχου. *clam venit calicem e torculari impletura ad bibendum in orbe recens pressum Bacchi liquorem.* Pro πιεῖν idem in metri gratiam πίνειν corrigit. His conaminibus inveteratum hujus loci ulcus non sanatur, quod est in verbis

πῶμα κύκλῳ πιεῖν — —

quorum apices rimando verisimilem mihi lectionem eliciuisse videor hanc:

Λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνοῦ
πῶμα γλυκὺ, κλοπίμην πλησαμένη κύλικα.

clam venerat ad dulcem et recens pressum laticem in Bacchi torculari, ubi furtivum implebat calicem. Vocabuli κλοπίμην vestigia sunt in κλωπιειν: nec κλοπίμην κύλικα ab *Aristonis* elegantia alienum videri potest. *Quintus Maec.* Ep. X. ἣν δὲ χερὶ ψαύσῃς κλοπίμῃ μόνον. Adde quod sic nulla verborum transpositione opus est. Vir doctus in Ephem. Lit. quae prodierunt Jenae 1795. nr. 45. acute conjecit, legendum esse, πῶμα πιεῖν, κυάθῳ κλ. κ. *Cyathus enim fuit vas figlinum, aeneumve, quo vinum hauriebatur e cratere, et in pocula fundebatur*, quae sunt verba *Fischeri* ad Anacr. p. 219. Sed sic muliercula, furtim mustum ablatura, paulo majore cum apparatu, quam res pati videtur, ad torculare accessit. — T. 259.] V. 5. πρὶν δ' ἀρύσαι. Mirum est, quod mulier nostra, priusquam hausisset, fatigata est, ἔκαμε χέρα. Putabam

πρὶν δ' ἀνύσαι — —

re nondum ad finem perducta. Mox Cod. Vat. legit: γραῦς δὲ παλαιὴ ὡς ναῦς ὑποβρύχιος. quod *Reiskius* verum putabat, de metro violato securus. *Br.* dedit emendationem *Salmasii*, quae in marg. ap. Guyet. reperitur et omnem difficultatem tollit. Verum enimvero γραῦς eo loco positum, quo a Vat. Cod. collocatur, elegantiam quandam habet, et alia superest vitii tollendi ratio. Nam emendari potest:

γραῦς δὲ, παλαιὴ
νηῦς ὅπως, βρύχιος ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.

In hac lectione etiam corruptelae fons et origo manifestius apparet. βρύχιος idem quod ὑποβρύχιος, quam vocem, magis sibi notam, agnoscere putabat librarius in syllabis ὅπωςβρυχιος. *Hesych.* βρύχιον. ὑποβρύχιον. βυθιζόμενον. Vide *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 67. In Analectis non recte distinguitur post ὑποβρύχιος, quod arcte cum ἔδυ cohaeret. *Dionys. Halic.* Ant. Rom. II. p. 89. ᾤχετ' ἂν ὑποβρύχιος ἡ πόλις. *Pausan.* IV. p. 328. ὑποβρύχιον

κρύψειν τὴν Μεσσήνην τὸν πάντα αἰῶνα. *Polyb.* I. 37. 2. ὑποβρύχια ἐγένετο τὰ πλοῖα. — ζωρὸν πέλαγος. lacum musti meraci plenum. — V. 7. ἐπὶ τύμβον ἀ. θ. σῆμα. Vat. Cod. σῆμα habet ap. Guy. πῶμα scribendum censebat Vir doctus in Ephem. Jen. l. c. comparans *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. *Poculum lapideum ejus tumulo imposuit Euterpe.* Acute. — Sed vide an poëta scripserit:

Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῆμα
ληνὸν, οἰνοπέδων γείτονα θειλοπέδων.

Euterpe in memoriam casus illius tumulo imposuit lacum prope vineam. In Epigr. ἀδεσπ. DCLXVIII. quod totum comparandum, anus vini amantissima *cadum* sibi pro cippo positum esse narrat. — Apud *Dioscorid.* Ep. XXXVII. Hieron vinosam anum ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκε, ἵν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη Καὶ φθιμένη ληνοῦ γείτονα τύμβον ἔχῃ. Similia vide ad *Meleagri* Ep. CXX. T. I. P. I. p. 133. — θειλόπεδον. ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνεται ἡ σταφυλή. *Hesych.* ubi vulgo θηλόπεδον legitur, quod etiam hoc loco Vat. Cod. exhibet. Vide *Interpp. Hesychii.* — *Marian.* Ep. II. T. II. p. 512. καρπὸς ἀλωῆς Θάλλει ἐριστάφυλον πάντοτε θειλοπέδων.

THYMOCLIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 573. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 602. Ad puerum de celeri pulcritudinis fuga. — V. 1. μέμνῃ που. Vat. Cod. quod non mutandum. Nunc fortasse meministi, cum dicerem —. — ἱερὸς apogr. Ruhnk. — V. 3. οὐδ' ὁ ταχ. Vat. Cod. — παρθέουσι. Sic codex. Si „genuinum est; pro παρθεοῦσι a παρθέω positum est. „Salmasius emendabat παρῆσσει, etiam pro παρθεοῦσι." *Br.* In apogr. Guy. et Ruhnk. marg. haec leguntur: *an* παρφθάνει: *an pro* παραθεοῦσι. *an vero legendum* παραθέουσι

pro παραθεύσει *a* παραθέω, *alterutrum certe, sed posterius magis placet.* *Dorvillius*, qui a θέω neque θέεω neque θεύεω in usu esse docet, sed θεύσομαι, magis probat παρφθάσει, quod etiam *Pierson.* in Verisim. p. 92. praeferendum putabat. Color fortasse ductus ex *Simonid.* Lyr. fr. II. p. 120. ubi vide not. T. I. P. I. p. 203. sq. — V. 4. νυνὶ δὲ *Dorv.* In Vat. Cod. junctim νυνιδε. Emendatior lectio debetur *Piersono* l. c. *Darville* conjiciebat πάντα δὲ νῦν. — ἄνθεά σευ κέχυται. *flos tuus cecidit, defluxit.* Eadem metaphora *Theocrit.* Eid. VII. 120. αἱ δὲ γυναῖκες Αἶ, αἶ, φαντὶ, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.

DAMOSTRATI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 411. Edidit *Jens.* nr. 143. *Dorville* ad *Char.* p. 185. *Reiske* Anth. p. 172. nr. 794. et hinc *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 389. In titulo et v. 3. Δαμασιστράτου nomen reponendum existimat *Heringa* Obss. p. 273. »Damostratus hic fortasse in poëtarum »Epigrammatariorum censum venire non debuit. Titu»lus est Δαμοστράτου ἀνάθημα ταῖς νύμφαις. Sic in veteri »cod. epigrammata dedicatoria fere omnia, praeter »poëtae nomen, illius etiam nomen praescriptum habent, »a quo dedicatio facta. Omissum videtur librarii negli»gentia nomen.« *Br.* Etiam *Dorvillius* dubitabat, an *Damostratus* hujus carminis auctor recte perhiberetur. — V. 1. Νηϊάδες. *Dorv.* — V. 2. κατ᾽ a *Jensio* omissum inseruit *Heringa* et *Dorv.* *Theocrit.* Eid. α. 7. τὸ καταχὲς τῆνο τὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. — Pro οὔρειον *Reiskius* malit οὐράνιον. — V. 3. ἥμαιν, Vat. Cod. — V. 4. ξέσμα. ξόανον. *Hesych.* Nymphis simulacra e ligno dolata solebant poni. — μυανα τεανα λ. Vat. Cod. et

Jens. Errorem emendavit *Heringa.* ϐινὰ positum pro ϐινοὺς per metaplasmum Ionicum, ut δεσμὰ et similia.

DIOPHANIS MYRINAEI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 140. „Diophanis duorum versiculo„rum posterior in vet. cod. additus est ab alia manu. „In priori scribendum aut ψιλήτης aut φιλήτης. In altero „pro ἐκδιδύσκει Salmasius conjiciebat ἐκδιδράσκει. An sub „Cupidinis velitaribus armis instructi imagine sculpti „hendecasyllabi hi? Res obscura est; ideo scripturam „codicis mutare nolui.“ *Br.* In v. 1. membranae habent ψιλληστής. In hac scriptura vocem λῃστὴς latere, nullus dubito; sed quid priori syllabae faciendum sit, obscurum est. Amorem in omnibus latronem referre, affirmat *Diophanes.* ἀγρυπνεῖ. *Horat.* I. Epist. II. 32. *Ut jugulent hominem, surgunt de nocte latrones.* τὸ ἀγρυπνεῖν igitur Amori cum latronibus commune est. — θρασὺς ἐστιν. *Meleager* Ep. XCI. οὐ χθών φησι τεκεῖν τὸν θράσυν, οὐ πέλαγος. Idem Ep. XCV. τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν. — ἐκδιδύσκειν. unice vera est lectio. Respicitur ad illud latronum genus, qui, quod vestes auferebant lavantibus, λωποδύται vocabantur. Vide *Heins.* ad *Hesych.* λωποδύται. Jam cogita de Amore, qui Herculi leonis exuvias detraxit. λῃστὴς vocatur Cupido ap. *Quint. Maec.* Ep. IX. ubi vide not. In fine carminis legitur nota λεί-πει. Mihi nihil videtur deesse.

ARISTODICI EPIGRAMMATA.

T. 260.] I. Vat. Cod. p. 282. Anth. Reisk. nr. 710. p. 138. (Jens. nr. 60.) De duabus mulierculis, quae, Lyssatae morte audita, suspendio vitam finierunt. — V. I. ἦρα Vat. Cod. et Jens. ἦρι emendavit *Reisk.* *Brunckius* recepit lectionem apogr. Buheriani, quam etiam apogr. *Guy.* et *Rubnk.* praestat. Sic quoque *Toupius* in Cur. nov. p. 186. emendavit ex cod. *Musgravii.* Τριετηρίδες festum est, quod tertio quoque anno celebratur. *Trieterica Bacchi orgia* commemorat *Virgil.* Aen. IV. 302. *Suidas:* Τριετηρίδες. ἡμέραι παρὰ Βιθυνοῖς, ἐν αἷς ἀφ' ἡμέρας τρίτου συνεχεῖς ἐγίνοντο. ad quem locum *Toup.* p. 495. nostrum carmen profert. Sed falluntur, qui Bacchica tantum sacra hoc nomine appellata esse existimant. Festum Neptuno in Isthmo celebratum ταυροφόνον τριετηρίδα vocat *Pindar.* Nem. VI. 69. — V. 2. »Λυσανάτας nomen proprium est viri, qui athleta fuisse videtur: lusit poëta in oppositione epitheti εὔφρων cum nomine Λυσανάτας. Corrupta Jensii editio [ubi Λυσανατὰς legitur, ut est in Cod. Vat.] doctissimo Toupio ad Suidam III. 220. [p. 495.] fraudi fuit.« *Br.* — V. 3. μιτρᾶν. Eodem modo zona ad suspendium utitur Byblis ap. *Parthenium* Erat. c. XI. p. 32. ed. *Heyn.* καὶ ἣ κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος αὐτίκα μίτρην Ἀψαμένη, δειρὴν ἐνεθήκατο. Apud eundem vero cap. IX. p. 27. pro οἱ μὲν τινες αὐτὴν μίτραις ἐνέδουν, οἱ δὲ ζώναις, fortasse ταινίαις scribendum, ex more. Vide *Rubnk.* ad *Tim.* p. 246. Zonis se suspensurae sunt Danai filiae in *Aeschyli* Suppl. 473. — V. 4. »In Cod. scriptum χερσὶ δὲ δειραγχεῖς.« *Br.* Fallitur Vir doctiss. Cod. exhibet χερσὶ δὲ διευχους. et quam ille pro Codicis scriptura habet, *Salmasii* conjecturae debetur, quae legitur in marg. apogr. Guyet. χερσὶ δειραύχενας dedit *Reiske.* δειραυχένους emendavit *Toup.* l. c.

Sed in Cur. nov. p. 186. χαρίν διαπρυχές corrigit, ex Cod. *Musgravii*.

II. „Est in Planud. p. 266. St. 383. Wech. ubi „Anytae tributum et foede corruptum. In Vat. Cod. e „quo emendatum, titulus est: Ἀριστοδίκου Ῥοδίου, εἰς λίγυιαν ἢ μᾶλλον ἀκρίδα. Hunc praeter, cod. etiam Ja. „Lascaris v. 2. habet ἄκρι, μελιζομέναν.“ *Br.* Vat. Cod. p. 234. Conf. *Phaenni* Ep. II. T. I. p. 257. — V. 1. οὐκ ἔτι λιγειά σε κατ' vulgo. οὐκέτι δή σε λίγεια emendavit *Jos. Scaliger*, quod membranae Vat. confirmant. Sic *Pamphilus* Ep. II. T. I. p. 258. οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν Ἀδεῖαν μέλπεις ἐκτροχάλεις ἰαχάν. — Ἀιδος. Plan. — V. 2. ἄκρα μελιζομέναν ὃ. ἥλιος. Plan. Vat. Cod. ἄκρα μελιζομένας ἥλιος. — V. 3. Hunc versum c. sequ. laudat *Suidas* T. II. p. 333. in Κλύμενος. οὕτω λέγεται ὁ Ἀίδης ἢ ὅτι πάντας προσκαλεῖται πρὸς αὐτὸν, ἢ ὅτι ὑπὸ πάντων κλυόμενος. Ibi κατέμαρψε exhibetur et Περσεφόνα. πεπίτηκας vitiose in nonnullis edd. vett. Φερσεφόνα. Vat. Cod. a man. sec. Pro δροσερὰ *Ursinus* tentabat ἀνθηρά. Cave, quid mutes. δρόσῳ nutriuntur cicadae, secundum vulgarem opinionem. (vid. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LX. T. I. P. II. p. 117. et ad *Meleagr.* Ep. CXI. T. I. P. I. p. 121.) Hanc ob causam δροσερὰ ἄνθεα commemorantur. — De *Clymeno* vide ad Ep. *Damagetae* V. p. 39. T. II. P. I. p. 110. *Heinsius* de hoc Pluti nomine agens ad *Ovidium* Fast. VI. 757. non memor fuit splendidi loci ex *Lasi* Hymnis ap. *Athen.* XIV. p. 624. E. Δάματρα μέλπω, Κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν, ὕμνον ἀνάγων Αἰολίδα βαρύβρομον ἁρμονίαν. Sic haec fortasse corrigenda sunt, quae vulgo vitiose leguntur. Prior versus iterum legitur L. X. p. 455. D.

DEMOCRITI EPIGRAMMA.

Anthol. Plan. p. 326. St. 465. W. Hoc carmen, quod Venerem Anadyomenen ab Apelle pictam celebrat, expressum videtur ex *Antipatri Sidon.* Ep. XXXII. Vide *Ilgen* in Opuscul. philolog. p. 41. Ipsam deam hic repraesentari ait, talem, qualis olim ex undis Aegaei maris emerserit. — V. 6. τὰ καὶ θέμις. pectus et quae proximum a pectore locum tenent. Haec enim sola videre mortalibus fas est. Haud aliter *Parmenio* Ep. V. de Junonis statua, in qua Polycletus θνητοῖς κάλλος ἔδειξεν, ὅσον θέμις. ubi quaedam hujus generis notavimus.

HERACLIDIS SINOPENSIS
EPIGRAMMATA.

[II. 261.] I. Cod. Vat. p. 281. Ἡρακλείτου. In Artemiaden, Cnidiam, Euphronis conjugem, quae ex binis infantibus, quos pepererat, alterum secum ad inferos abduxerat, alterum conjugi reliquerat. In eandem mulierem scriptum carmen *Antipatri Sidonii* CIV. — Anthol. Plan. p. 234. St. 340. W. — V. 1. μετώπῳ Vat. Cod. — V. 2. σείοντα et ἡμιθανεῖς. Vulgo. Utrumque emendatum ex Vat. Cod. Vulgatam ἡμιθανεῖς στέφανοι *Burmannus* accipit de corollis languidulis, ad *Ovidium* T. I. p. 593. Cf. ad *Propertium* p. 323. — φύλλων. Proprio sensu de corollis ex foliis duntaxat contextis interpretatur *van Goens* de Cepotaph. p. 85. *Plutarch.* T. I. p. 248. D. οἱ μᾶλλον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν ἀνθῶν ὑφαίνοντες τοὺς στεφάνους, δοκοῦσί μοι οὐ κατὰ λόγον χρῆσθαι τοῖς φυτοῖς. Non tamen nimis urgenda propria vocabuli φύλλον potestas, quod de *floribus* passim usurpatur. *Theocrit.*

Eid. XI. 26. θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. Id. XVIII. 39. ἐς λειμῶνα φύλλα Ἐρψοῦμες. et passim. — V. 3. Agedum, accedamus ad cippum, quid indicet visuri. — V. 4. λυγρὰ vulgo. In marg. Wechel. γρ. λευκά. Nostrum est in Vat. Cod. cum not. in marg. λευρὰ ἢ ἄλλως πως λευκά. Haec tria ejusmodi sunt, ut vix dixeris, quid reliquis praeferendum sit. λευκὰ ὀστέα dixit Simonid. Ep. LXV. Hesiod. Θεογ. 540. et alii passim. — V. 6. ἀδίνων οὐκ ἄμορος. Vat. Cod. et Plan. Hoc leni transpositione emendavit Br. — V. 8. ὃν δ' ἐπ' ἄγω. Vat. Cod. ὃν habet etiam Plan.

II. Cod. Vat. p. 264. sq. Plan. p. 248. St. 360. W. In naufragi Tlesimenis cenotaphium. — V. 3. ἐκύκησεν μὲν νέα. Paulo insolentius dictum. Vulgo pontus dicitur κυκᾶσθαι. De cadavere fluctibus acto Argentarius Ep. XXXIII. καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον εἰν ἁλὶ θῆρες. Ceterum tempestatis descriptio ducta videtur ex Homeri Odyss. IX. 67, sqq. — V. 6. κωφὴν Vat. Cod. κωφὸς λίθος h. l. idem qui κενός, vanum et inane monumentum, quod naufragi nomen habet, dum corpus in undis jactatur. κωφὸς enim exquisita significatione id est, quo nihil efficitur; ut κωφὸν βέλος ap. Homer. Il. λ. 390. Vide Fischerum ad Anacr. Od. XLII. p. 164. et qui primus hujus vocabuli interiorem significationem enucleavit Valcken. ad Ammon. p. 133. sqq. Sic accipiendum κωφὰ ap. Meleagr. Ep. XXIV. ὦ δυσέρως ψυχή, παῦσαί ποτε καὶ σύ δ' ἀνίαν ... κωφὰ (i. e. μάτην) χλιαινομένη.

III. Cod. Vat. p. 248. Planud. p. 252. St. 366. W. Defunctus agricolam monet, ne in ipsius tumulo sulcos ducat. Expressit Isidorus Ep. II. T. II. p. 473. — V. 3. αὐτά. Vat. Cod. Haec terra lacrymis irrigata est; ex ejusmodi autem agro haud facile spica foecunda nascatur. Particula δ' perperam posita est initio versus 4. Nunquam enim ea orditur versum. — V. 4. κοματὰς vulgo.

κιμάτος ἀναθαλλόεντα στιχον Vat. Cod. Edit. pr. Flor. ἀναθαλλέει. Salmasius in not. mstis membranarum lectioni patrocinatur, ἀναθαλλόεντα a verbo obsoleto θαλλόειμι vel θαλόζω derivans, unde θαλόεια. — Recte Br. κιμάτας. crista comata. Vide Meleagr. Ep. XXVI. 2.

STATYLLII FLACCI
EPIGRAMMATA.

¶. 262.] I. Vat. Cod. p. 570. Φλάκκου. In Ladonem, puerum, pulchrum quidem, sed amantibus saevum, qui Nemesin ultricem expertus, puerum amare coeperat. Edidit Dorville ad Charit. p. 30. — V. 1. ἀγεννεικάζων junctim, et ἀγαστὰς dedit Dorv. utrumque contra Codicis fidem. Posterius emendavit Pierson in Verisim. p. 85. — στεῤῥότης de animo duro et in alienis praesertim malis minime leni. Jungitur τὸ στεῤῥὸν καὶ τὸ ἀπαθὲς ap. Lucian. Nigrin. T. I. p. 67. Euripid. in Hecub. 296. οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων Κλύουσα θρήνους οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ. — V. 2. εἴμαρμαι. Celeri pede Ladonem assecuta est Nemesis, quae ab eo, genas vixdum lanugine induto, pristinae saevitiae poenas sumserit.

II. Cod. Vat. p. 572. Στατυλλίου Φλάκκου. Primum distichon protulit Dorville in Vann. crit. p. 147. Integrum Klotz ad Tyrt. p. 27. Ductum ex Ep. Tullii Laur. I. Cf. T. II. P. I. p. 273. — V. 1. σῶόν μοι. Vat. Cod. In versus exitu Ἀπόλλω. Vat. Cod. unde Ἀπόλλων fecit, qui apogr. Lips. scripsit. Si vera est Cod. scriptura, junge ϛτεόμην Ἀπόλλω, id est Ἀπόλλωνα, ex dialecto attica. — V. 4. ἦλθε δέ μοι π. δ' ἐξέφυγεν με. Vat. Cod. Male apogr. Lipf. ἐξέφυγεν δέ π. quod Klotzius non habebat quomodo

corrigeret. Cum dixisset poëta, ἦλθεν ἐμοὶ Πολέμων, *Polemo mihi rediit facie hispida*, statim se reprehendit: Quid dico, eum *mihi* rediisse, cum potius quam longissime a me aufugerit? Commentarii loco sunt verba *Stratonis* Ep. XII. (sive potius *Staryllii* nostri, cujus hoc carmen est, et duo ejusdem argumenti inter *Stratonis* carmina relata): Νῦν δ' αὐτῷ Πολέμων ἀνακαίζεται· οὐκέτ' ἐφίεται, Φοῖβε, δασὺς δ' ἥκων οὐκέτι σῶος ἐμοί. — V. 5. μή με, ne me fallere coneris, stipulam mihi pro arista offerens. καλάμην de exoleto illustravimus ad *Asclepiad.* Ep. I. 4. T. I. P. II. p. 22. — Pro κούφην, quod in marg. apogr. Lips. reperitur, et in apogr. Guyeti, Cod. Vat. κωφὴν habet, quod *Klotzius* alteri lectioni, sive potius conjecturae, praeferendum censebat. κωφὴ καλάμη, stipula, cui nihil bonae frugis inest. — κωφὴν δή. Apogr. Lennep.

III. Cod. Vat. p. 88. εἰς ἑταίραν τινά. Edidit *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 101. nr. 281. Lucerna, amicae a poëta dono data, conqueritur, quod turpis puellae flagitia videre cogatur. — V. 1. συνίστορα λύχνον. fidum nocturni amoris testem. Locis laudatis ad *Meleagr.* Ep. LXXI. 1. p. 87. adde hunc ap. Plutarch. T. I. p. 414. ubi Demosthenes, cum Pytheas dixisset, ἐλλυχνίων ὄζειν αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα, amare respondisse narratur: Οὐ ταὐτὰ γὰρ ἐμοὶ καὶ σοί, ὦ Πυθέα, ὁ λύχνος σύνοιδε. — In versus exitu ἐρώτων est genuina Cod. scriptura, pro qua ap. Guyeti et Ruhnk. ἔρωτα exhibet, ων superscripto. — V. 2. ἔδωκεν ἄχνην Vat. Cod. Nostrum est in ap. Guyet. et Ruhnk. ex *Salmasii* conjectura. — V. 3 – 6. bis in Cod. Vat. scripti diversis manibus. μαραίνεσθαι dicitur lucerna, quae moerore quasi conficitur, cernens, quae non cernere malit. Lucernae etiam proprie dicuntur μαραίνεσθαι, cum oleum deficit. *Paul. Silent.* Ep. XXVIII. ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἤδη Λύχνος ὑποκλάζειν ἦκα μαραινόμενος. *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 179. 25. senes mero uti jubet, τὸ καταψυχόμενον τῆς ἡλικίας, οἷον μαραινόμενον ὑπὸ

χρόνου, ἀναζωπυροῦντας ἀβλαβῶς τῷ τῆς ἀμπέλου φαρμάκῳ. — V. 4. παντοπαθῆ. Proprie ad puellam pertinet, *quae tot figuris, quot Philaenis enarrat, Novies peractis, pruriosa discedit*, ut est in Lusibus LXIV. ubi vulgo pessime legitur: *Non inventis pruriginosa discedit;* quod nos emendare conati sumus. Aeschinis matrem, meretricem, Ἔμπουσαν fuisse dictam narrat *Demosthen.* Or. pro Cor. T. I. p. 270. 25. ed. R. ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι. . .

IV. Cod. Vat. p. 175. Φλάκκου. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 583. *Reisk.* in Anthol. nr. 451. p. 20. In marg. Cod. Lips. Φιλίππου scribitur, cujus varietatis nullum est in Vat. membrana vestigium. Damoetas, piscator, senex factus, Priapo retia dedicat. — V. 1. αἰγιαλῖτα, Vat. Cod. Nostrum est in marg. ap. Guy. et Ruhnk. In maris litore Priapus a nautis et piscatoribus colebatur. φυκόγειτον. propter algam marinam, τὸ φῦκος, quam undae in litus ejiciunt. — V. 2. κυσσομέτρης esse videtur in Cod. Vat. quod minimo apice distat a βυσσομέτρης, quam sinceram lectionem *Majus* dedit. Qui maria percurrunt, mercatores, piscatores et alii hujus generis homines, τὰ κύματα μετρεῖν dicuntur, ut in Ep. ἀδεσπ. XXXI. *Leonid. Tar.* Ep. LXII. unde *Oppianus* Halieut. II. 503. exquisitius, τὸν πολύμητιν Ὀδυσσέα μυρία πόντου Ἄλγεα μετρήσαντα πολυσμήτοισιν ἀέθλοις. — ¶. 263.] V. 3. ἐμμαγεῖον. Piscator, qui scopulis per omnem vitam ita adhaeserat, ut cera gemmae inhaeret, πέτρης ἐμμαγεῖον vocatur. Hujus vocis potestatem fuse explicuit *T. Hemsterhusius* ad *Pollux.* IX. 130. eandemque attigit *Valesius* ad *Euseb.* Praep. Evang. XV. 44. p. 845. — Idem sensus est in verbis βέμμα σπιλάδων. ubi Vat. Cod. male βδέλλαν exhibet. — V. 5. „Scribe, ut recte in Cod. „est, τοί τὰ δίκτυα κἀμφίβληστρα." *Br.* In Analectis enim τἀμφίβληστρα dederat. Probanda mutatio, sed quod ad Codicis auctoritatem provocat cl. editor, id nihil est.

Hic enim perspicue πλημφιβληστρα legit. — V. 6. „Recte „in Cod. scriptum δαίμον, et sic edidit Majus in Catal. „Bibl. Uffenb. quod Reiskius, non ob metrum, cujus „nullam habebat curam, sed temere mutavit in δαίμων. „Ex his ipsis versiculis constare poterat, spondaeum, „jambum et trochaeum vices in prima sede alterna„re.“ *Br.* — εἴκετο. Vat. Cod. — τοῖς ἔθαλπε γῆρας. quibus senectutem suam consolabatur, sustentabat, unde sibi victum parabat. θάλπω. θερμαίνω. παραμυθοῦμαι. *Hesych.*

V. Cod. Vat. p. 175. Στατύλλου Φλάκκου. Planud. p. 415. St. 550. W. Piscator Pani pagurum dedicat. De paguro, qui est e cancrorum genere et etiamnum in Graecia hoc nomine appellatur, (*Camus* ad Aristotel. H. An. p. 162.) vide *Aelian.* H. A. VI. 31. IX. 43. *Oppian.* Halieut. α. 285. sqq. — V. 1. ῥαιβοσβελῆ vitiose Stephan. ῥαιβοὶ vocantur, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη, interprete *Polluce* II. 192. Vide notata ad *Archilochi* fr. IX. T. I. P. I. p. 155. — V. 2. *Suidas* T. II. p. 704. ὀπισθοβάμων. ὁ πάγουρος. ὀπισθοβάμονα, τρίχηλον, ὀκτάπουν, νηκτάν. quae ex Anthologia emendanda esse probe vidit *Kusterus.* — ὀκτάπουν. *octipedis cancri terga* dixit *Propert.* IV. 1. 150. *Ovid.* Fastor. I. 313. *Octipedis frustra quaeruntur cornua cancri.* — V. 3. Post νηκτὰν Vat. Cod. et Planud. τ' inserunt, quod rectius omisit clar. editor. ἐρυμνόνωτον. quandoquidem paguri ὡς ὅπλῳ θαῤῥοῦσιν τῇ τῆς περιβολῆς σκέπῃ, ut *Aelianus* loquitur l. c. Simili, sed, ut res postulabat, graviori epitheto testudinem ornavit *Empedocles* ap. *Plutarch.* T. II. p. 618. B. ubi *Pierson.* in Verisim. p. 156. recte emendavit: καὶ μὴν κηρύκων τε λιθοῤῥίνων τε χελωνῶν. qui etiam praeclare restituit versum depravatum in Hymn. in Mercur. 48. πειρήνας διὰ νῶτα λιθοῤῥίνοιο χελώνης.

VI. Cod. Vat. p. 364. Τυλλίου Φλάκκου. Plan. p. 88. St. 129. W. „Male in Planudeae excusis libris duo

„haec disticha divulsa sunt: unum constituunt Epigram„ma. In tribus Planudeae codicibus conjuncta sunt, ut „et in Vatic. — δύσκολος ἡ κρήνη. Ita Codd. et Flor. „etiam editio. Sic supra in Philippi LVI. ἀργίλος ὡς ὁ „Πρίηπος.“ *Br.* Jungenda esse haec disticha, etiam *Huetius* vidit p. 11. sq. Scriptum videtur hoc carmen in fontem, miraculosa quadam virtute insignem, quales multos commemoravit *Paulus Silentiarius* in noto carmine in Thermas et *Aristoteles* in Mirab. Auscult. c. 57. 58. et alibi. — V. 1. μηκέτ' ἀρύου. ἀρίου omnes edd. veteres usque ad Ascens. *Jos. Scaliger* in schedis Bodl. ἀρεῖον emendasse traditur. Sed eum ἀρύου scripsisse existimo. — V. 2. ἡσυχίοις. *tacitis suavem potum praebeo.* Subaudi, quod poëta suppressit: *loquacibus contra amarum.* Sed an veram h. l. lectionem teneamus, dubium reddit Cod. Vat. qui non ἡσυχίοις, sed ἡσυχίης legit, quam scripturam prae altera probat *Salmas.* in not. inedit. Huc spectat lemma in eodem cod. εἰς πηγὴν ἐπώνυμον Ἡσυχίας. Viator, quem poëta loquacem fingit, δύσκολον, *difficilem*, vocat hunc fontem. Vulgo δύσκολος εἶ κρήνη.

VII. Vat. Cod. p. 365. Plan. p. 186. St. 168. W. Πλάτωνος, οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. De auctore hujus distichi vide quae notavimus ad *Platon.* Ep. XVIII. Tom. I. P. I. p. 351. sq. In *Stobaeo* Gesneri Tit. X. p. 127. 5. item *Platoni* sive *Antipatro* inscribitur; ap. *Grotium* p. 75. ἄδηλον. — V. 2. βλέψον. τὸν βρόχον scilicet.

VIII. Anth. Plan. p. 332. St. 471. W. Expressum carmen ex *Alphei Mityl.* Ep. III. p. 128. — V. 1. εὕδεις. dormis; o tu, qui miseros mortales somno privas. — V. 3. Armis depositis jacebat deus. ἀφύλακτον βέλος. *Quintus Maec.* Ep. IX. de eodem deo: ἓν δὲ βροτοῖς ἀφύλακτος ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσόν.

¶. 264.] *IX.* Vat. Cod. p. 372. Edidit *Jensius* nr. 110. Anth. Reisk. nr. 761. p. 158. In Sophoclem, tragoe-

tragoediis suis principatum inter poëtas tragicos adeptum. — V. 1. *διεσοί τε.* Vat. Cod. quod recte emendavit cl. editor. Majori mutatione *Reiskius* v. 5. *ταγὸν ἐς τεαγικοῖο* dedit. — V. 2. Respicitur *Atreus Sophoclis*, in qua tragoedia, cujus nonnisi duos senarios servavit *Scholiastes Euripidis*, fabulam de nefandis Atrei epulis Phoeboque currum prae horrore retrovertente tractatam fuisse, ex hoc loco apparet. — V. 3. *κουλοπαθέει. Reisk.* — V. 4. *βόβλαχαροι τυπίης.* sic Vat. Cod. *χαραιτυπίης* exhibuit *Jensius.* Nostra lectio debetur sagacitati *Heringae* in Obss. crit. p. 269. — Carmina Bacchicis festis, quae per *χοροιτυπίην Βρομίου* significantur, dignissima. — V. 6. *ταγὸν ἐπεὶ* Vat. Cod. et Jens. quod *Reisk.* in *ταγὸν ἐς* mutavit. Idem *κατήνυσεν* dedit, contra cod. fidem, cujus lectio *κατήνεσεν* minime sollicitanda est. *Hesych.* *καταινέσαι, συγκαταθέσθαι.* Cognata significatione ap. *Euripid.* Iphig. Aul. 695. *παῖδ' ὅτῳ κατῄνεσας.* Vide *Abresch.* Anim. in Aeschyl. p. 460. — V. 6. *φθεγξάμενον.* Vat. Cod. et Jens. quod a *Brunckio* consulto mutatum esse non puto.

X. Cod. Vat. p. 374. Planud. p. 42. St. 61. W. Hecubae de Polyxena, in Achillis tumulo immolata, querelae. — V. 1. *πένθιμον ὑμέναιον.* Polyxenam *suis cineribus desponsam* sibi immolari postulaverat Achillis umbra, ap. *Senec.* Troad. 196. apud quem v. 364. Calchas vaticinatur sic: *Mactanda virgo est Thessali busto ducis — Pyrrhus parenti conjugem tradat suo.* — V. 2. *ὀγκωτοῦ τάφου. Euripid.* Ion. 388. *ὀγκωθῇ τάφῳ.* Vide quae notavimus ad *Alexandri Aetoli* fr. V. 33. T. I. P. II. p. 243. In Ed. pr. Flor. *ἤνυσ' ὀγκωτοῦ.* — V. 3. *πολυκλαύτοιο.* Vat. Cod. — V. 5. *εὐξοανοις.* Vat. Cod. — V. 6. *φθιμένης* Vat. Cod. quo perit antithesis. *Cum viveres*, Hectorem defunctum rapuisti curru; *defunctus*, vivae Polyxenae caedem postulas. — V. 7. *αἰδόεσο.* Vat. Cod. — Quid

est, quod tantopere irascaris proli meae? Notanda constructio verbi ἀδύσαο cum casu quarto.

XI. Cod. Vat. p. 249. Plan. p. 246. St. 358. W. In naufragum, qui in litore dormiens viperae morsu peremtus est. Conf. simile carmen *Antipatri Thess.* LXII. — V. 3. βεβαρυμένον. Omnes edd. vett. usque ad Steph. ὕπνῳ βεβαρημένος ἠδὲ κυπέλλῳ. Epigr. ἀδέσπ. CCLXXXV. — V. 4. ὅς κάμε ab Aldo in Codd. inventum, temere recepit Ascensius, quem Steph. secutus est. ὡς legitur in tribus Aldinis et ed. Nicol. Sabiens. Sic scribendum esse sponte sua intellexit *Huetius* p. 23. — V. 5. τί μάτην. Frustra itaque contra fluctus luctatus est, ut mortem effugeret, quae ipsum in continente manebat.

XII. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 250. St. 362. W. Pueri fatum, quod huic carmini occasionem dedit, illustravit etiam *Philippus* Ep. LXXI. ubi vide not. — V. 1. κρυμοῖσι πεδηθείς. Plan. cujus lectionis depravatio neminem advertit praeter *Jos. Scaligerum*, qui in not. msc. πεδητοῦ corrigit. Sed unice vera est lectio, quam liber Vatic. praebet, δεθέντες. Flumina *necti* dicuntur *frigore*, sive *vinciri* et *alligari*; quorum verborum in hac re exempla congessit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 377. et ad *Propert.* IV. 3. 48. p. 758. Vulgata lectio fluxisse videtur ex *Philippi* archetypo: κρυμῷ πεπεδημένον ὕδωρ. — ¶. 265.] V. 3. ἔκοψεν. Vat. Cod. — V. 6. ὕπερθε τάφου. Vulgo et in Plan. Erroris a librario commissi origo sponte patet. Certum est τάφῳ legendum esse, quod pertinet ad ἔθηκε; ad ὕπερθε autem subaudiendum τοῦ πάγου. Aliter vitium tollere conatus est *Casaubonus* in not. msc. ἔνερθε τάφου legens; quod minime praeferendum lenissimae emendationi *Brunckii*, quae sensum longe meliorem et pleniorem reddit. — V. 7. μυρομένα. Vat. Cod.

MUCII SCAEVOLAE
EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 391. *Jensius* nr. 34. Anthol. Reisk. nr. 685. p. 127. »Mucii Scaevolae Epigramma protu-»lit in Addendis ad Theocritum cl. Toup p. 391. Ideo »moneo in Cod. scriptum esse v. 3. ut edidi γυρὰ δ' ἐπ' »ἀλλήλαις. γαῦρα adverbialiter positum est pro γαύρως. »Non magni momenti est, quod in 5. vers. mutavi. In »cod. scriptum οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσετε. Aliquid »vividius est in lectione quam dedi.« *Br.* — Caprarius loquitur, capellas circa Panis simulacrum ludentes exhortans. — V. 1. θύμα. De cibis capris dilectis veterum loca collegit, nostro non omisso, *Schneider* ad *Columell.* VII. 6. p. 399. — V. 3. γυρὰ Cod. et Apogr. quae vidi omnia. *Jensius* vitiose πυρὰ dedit, unde *Reiskius* fecit ποῖ ῥα, *Toupius* πὰρ δὲ ἐπ' — parum feliciter. γυρὰ correxit *Heringa* in Obss. crit. p. 264. idemque voluisse videtur *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 506. *Ruhnkenius* in Epist. crit. p. 120. γυρὰ et γαῦρα in eodem versu non ferens, πυκνὰ corrigit, laudans *Aristidem* Panath. p. 151. οὕτω δὲ πυκνὸν καὶ σύντονον ἐξήλατο. *Oppian.* Hal. IV. 322. καὶ ἀθρόοι ἀμφιχέονται, Πυκνὰ κατασκαίροντες. Quum tamen γυρὰ in Cod. reperiatur, se nihil impedire ait, quominus hoc, vel invitis auribus, poëtae reddatur. — ἀλλήλαισι. Vat. Cod. ἀλλήλαις inveni in ap. Ruhnk. Sic etiam *Corn. de Pauw* emendavit. — τὸ γαῦρον hircis et capris tribuitur. *Anyte* Ep. X. ὄμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γενύων. Hujus generis quaedam notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 9. sq. — V. 4. ὑλιβάτην. Vat. Cod. In marg. ap. Guyeti ἠλίβατον. male. ὑλοβάτης Νόμιος Pan, qui per montes et sylvas errat. ὑλοβάτας idem vocatur ap. *Theaeter. Schol.* Ep. III. Sinceram hujus vocabuli formam ex-

bibuit *Rubnken.* et *Reisk.* *Mucium* nostrum hoc epitheto usum esse monuit *Cornel. de Pauw* in not. msc. ut significaret, capras, pratis dulcissimis relictis, ad sylvas properasse. — V. 5. οὐκ ἀπὸ πουγμαχίης ἀποπαύσετε. Vat. Cod. ἀποπαύετε apogr. quaedam. Melior hujus versiculi lectio et distinctio *Reiskii* ingenio debetur. Ceterum *Mucio*, haec in elegantissimo carmine ponenti, haud scio an obversatus sit locus vividissimis coloribus depictus ap. *Theocrit.* Eid. IV. 46. sqq. — Pro ἀπεχθὴς *Jo. Pierson.* in Verisim. p. 68. ἐπαχθὴς corrigit, sine causa idonea. — V. 6. ἀντὺς ἤ. Apogr. Guy. qui in marg. ἀντύεη scripsit, ut in membranis legitur. Vitiosae scripturae temere patrocinatur *Corn. de Pauw* ἀντὴς ἤ corrigens. — ἐπ' αἰπολικᾶς. Vat. Cod. quod *Salmasius* inter describendum emendavit.

TRAJANI IMPERATORIS

DISTICHON.

Planud. p. 141. St. 265. W. In hominem quendam ingenti naso praeditum, ita ut pro gnomone in solario esse posset. — V. 1. ῥῖνα. priore syllaba correpta, contra usum a poëtis receptum, qui eam constanter producunt. Legendum putabat *Jos. Scaliger* στήσας ῥῖν, καὶ —. Hujus formae dubito an aliud extitet exemplum. — V. 2. παρερχόμενας. Ed. pr. Fl. et Ald.

MARCI ARGENTARII
EPIGRAMMATA.

T. 266.] *I.* Cod. Vat. p. 104. Edidit *Reisk.* in Miscell. Lipf. IX. p. 136. nr. 315. Inepte auctor lemmatis graeci: Ὅτι θῆλυς ἔρως εὐάρμοστον τῇ φύσει, ὁ δὲ ἄῤῥην ἀνάρμοστος καὶ ἀσεβής. Commendat quidem poëta muliebrem amorem prae puerili, sed ita ut flagitiosum puerilis amoris remedium indicet. — V. 1. ἐνὶ θνητοῖσι τέτυκται. *Reisk.* ex apogr. Lipf. quod servavit lectionem membranarum. Hoc non consulto, sed temere mutatum in ἐν ἀνθρώποισι, quod est in apogr. Guyet. et Ruhnk. — V. 2. Quaedam apogr. habent νόσος, contra Cod. fidem. Qui gravitatem quandam et pudicitiam in medio amore servant, iis σεμνὸς νόος ἐς φιλίην inesse dicitur. Nam τὸ σεμνὸν et ἡ σεμνότης modo in laude, modo in vituperio ponitur, ut praeclare docuit *Valcken.* ad *Euripid.* Hippol. p. 176. — V. 4. φάρμακον. ut *Theocrit.* Eid. XI. 1. 17. XIV. 52. χ᾽ ὤτι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος. Anthol. Lat. L. III. CCLIII. 21. *Sed tua labra meo saevum de corde dolorem Depellant, morbumque animae medicaminis bujus Cura fuget.* — Ceterum idem remedium, ab uxore sibi monstratum, tanquam futile traducit *Martial.* XI. 44.

II. Vat. Cod. p. 93. Edidit *Reiske* in Miscell. Lipf. IX. p. 107. nr. 284. In verborum lusu hoc Epigramma versatur, in quo poëta puellam Μέλισσαν cum ape comparat. Conf. similes lusus *Meleagri* Ep. CVIII. *Stratonis* Ep. LXXXVIII. — V. 3. ἡδὺ φιλεῦσα. Cod. Vat. et *Reisk.* Vide ad *Meleagr.* Ep. XIX. 6. p. 37. — Ad sensum comparandum Ep. ἀδέσπ. LV. κοὔρη τίς μ᾽ ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς· Νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει. — V. 4. ἦν δ᾽ αἰτῇς. *mercedem postulans.* Vide ad *Asclepiad.* Ep. I.

T. I. P. II. p. 21. *Ovidius* A. A. I. 418. *Magna superstitio tibi sit natalis amicae: Quâque aliquid dandum est, illa sit atra dies.*

III. Vat. Cod. p. 102. Protulit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 133. nr. 312. Cum puella poëta rixatur, ut tunicam deponat suique corporis copiam ipsi faciat. Lysidicam quandam commemorat *Theodoret.* Therap. p. 674. ἡ ἐλούετο μήτε τὸν χιτωνίσκον ἐκδυομένη, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς αἰδοῦς; quae cum idem fere faceret, quod *Argentarii* amica ὁμώνυμος, longe tamen diversa indole fuisse apparet. — V. 1. τὰ δίκτυα. vestem tenuissimam, quae, cum corpus male tegat, desiderium ipsa nudilitate vehementius inflammat. κακόχολε. *nasutulam* vertit *Reiskius*; male. Finge tibi poëtam, quem, Lysidicen suam super lecto in ulnis tenentem, nihil prohibet, quo minus plenissimum voluptatis fructum capiat, nisi tenuis illa tunica et *inepta* puellae *cessatio.* Jam vides puellam, quae

— male trahebat tempus,

et

tunica duxit operta moram,

Propert. II. 12. 13. ob has moras κακόχολον vocari. Sic itaque amatorem suum torquebat Lysidice, ut *Propertium* Cynthia L. III. 20. 8. conquerentem, quod illa *extremo dormiat amicta toro;* et illa ap. *Aristaenetum* L. I. XXI. p. 52. quae vix tandem misere amantis precibus cedens, παράδοξον αὐτῷ προδιώρισε μέτρον· ἅπτου, φησὶ, τῶν μαστῶν· ἥδιστων ἀπόλαυε φιλημάτων· καὶ προσαγκαλίζου περιβεβλημένην με τὴν ἐσθῆτα· γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει, μήτε προσδόκα. — V. 3. οὕ σε περιλεπτοστολιδῶμαι. Vat. Cod. *Brunckius* recepit emendationem *Salmasii* in marg. ap. Guyet. notatam, quae sensum efficit satis commodum: Tam tenuis te circumdat tunica, per quam omnia tua nuda conspiciantur, et tamen non conspiciantur. Certe haec lectio praeferenda lectioni Reiskianae, οὔ σε

π. λεπτὸς στολιδώμασι πέπλος, et ei, quam schedae Trillitschianae habent, οὔ σε π., λεπτὸς στολι, δώμασι πέπλος — quae aliquando arrisit *Schneidero*, qui in Peric. crit. p. 10. hanc interpretationem adjecit: indignari poëtam puellae, quod domi nuda, sed a nullo spectata incedat, ad se autem vestibus tenuibus induta veniat, per quas libidinem magis irritet et accendat. — At rerum, quas Lysidice domi agat, commemoratio ab hoc loco aliena est. Notanda vox στολίδωμα pro στολὶς posita. πέπλων στολίδας dixit *Euripid.* in Bacch. 934. et στολμοὺς πέπλων passim; unde in ejus Hecuba v. 1013. recte nobis emendasse videmur: ποῦ δῆτα; πέπλων ἐν στολῇ κρύψασ' ἔχεις; pro eo quod vulgo legitur: πέπλων ἐντὸς ἢ κρ. ἔ. Cf. quae notavimus in Exercitt. crit. T. I. p. 20. — V. 4. πάντα. *Horatius* I. Serm. II. 101. postquam matronam descripsit, palla circumdatam, meretricem libertinam commendat, in qua nihil obstet, quominus res dilucide appareat — *Cois tibi pene videre est, Ut nudam.* Ejusmodi vestibus induti indutaeve *pellucere* dicebantur; ut ap. *Juvenal.* II. Sat. 77. *Acer et indomitus libertatisque magister, Cretice, pelluces.* *Tibull.* IV. 6. 13. *Adnue, purpureaque veni pellucida palla.* ubi vide *Heyn.* Poëta anonymus, qualem sibi puellam pingi velit, pictorem docens, *Nil pingendo neget*, ait, *tegat omnia serica vestis, Quae totum prodat tenui velamine corpus.* Anthol. Lat. L. III. 278. p. 696. Plura hujus generis collegerunt *Interpp. Aeliani* V. H. VII. 9. et *Fischer.* ad Anacr. p. 110. — V. 5. χαίρειν. *Hoc salsum esse putas?* *Catull.* XII. 4. Festivius noster, quam *Propertius* II. 12. 17. in re simili graviora minatus: *Quod si pertendens animo vestita cubaris, Scissa veste meas experiere manus.* — τοῦτο, τὸ πέος sc. Pronomina enim saepe ad res obscoenas significandas valent. Cf. ad *Straton.* Ep. L.

¶. 267.] *IV.* Cod. Vat. p. 106. Edidit *Ruhnk.* in Epist. crit. p. 75. *Reisk.* in Miscell. Lips. IX. p. 142.

nr. 320. — V. 1. Haec fortaſſe obverſabantur *Agathiae* Ep. VIII. 14. ſqq. — V. 2. χεῖλεα τι. Vat. Cod. — V. 3. χεῦτα λαβών. Vat. Cod. βαλὼν ex *Salmaſii* emendatione legitur in marg. Guyet. apogr. In eadem re *Theocrit.* Eid. II. 140. καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. — τὰ λοιπά. *Ariſtaenet.* L. I. 17. p. 43. τὰ δ' ἄλλα, οἶδας γὰρ ὁποῖα τὰ λοιπὰ, νόει μοι κατὰ ἑαυτὸν, οὐδὲν κρείττου δεόμενος λόγου. *Philodem.* Ep. XVII. σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης Ἠὼς τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα. — V. 4. μάρτυς ἐφ' οἷς λύχνος. Hoc ordine verba leguntur in Cod. Vat. Verbis transpoſitis λύχνος ἐφ' οἷς μάρτυς ὁ. Ducta ſunt haec ex *Aſclepiad.* Ep. XXVII. quae inter ſe et cum aliis comparavit *Pierſon.* ad Moer. p. 442.

V. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 126. nr. 304. Ad Antigonen Siculam, quam, cum munera poſceret, Aetolam, ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν, factam eſſe ait poëta. Ipſe vero Μῆδος factus eſt, οὐδὲν διδοὺς αὐτῇ ſcilicet. Prior pars hujus luſus ducta ex *Ariſtoph.* Eqq. 79. ubi de Cleone Demoſthenes ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσιν, Τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς. ubi recte Scholiaſtes: οὐκ ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτεῖν. Alterum in ſuum uſum convertit *Fronto* Ep. I. p. 346. μὴ γίνου Μῆδος· Σάκας γὰρ ἔσῃ μετὰ μικρὸν, Καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην.

VI. Cod. Vat. p. 549. Planud. p. 145. St. 211. W. De Antigonae et Philoſtrati cujusdam amoribus. — V. 1. παλαιστᾷς. quinque palmis Iro pauperior, pauperrimus hominum. Paroemiacae locutionis ſpeciem habet. Similiter *Ariſtophan.* in Ran. 91. tragoediarum ſcriptores ridens, eos vocat μειρακύλλια Τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Nec multum abſimile hoc *Eupolidis* ap. *Schol. Ariſtoph.* in Acharn. 529. ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς Ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας. ut h. verſum reſtituit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 7. ſq. Hinc apparet, nihili eſſe

emendationem *Brodaei* et *Scaligeri*, qui παλαιστὴς corrigunt, in errorem inducti lectione depravata v. 2. πεντεπενιχρότερος, quae in omnibus antiquis edd. obtinet, usque ad *Stephanum*. — Philoſtratus noſter miſere amabat Antigonen, ſed cum non haberet, quomodo ei noctis pretium ſolveret, eum irriti amoris flamma vehementer excruciatum eſſe, ſponte intelligitur. Tandem per hiemem remedium amoris invenit. ἀντία γὰρ ἐχ. Nihil ſani Intrpp. ad hoc diſtichon afferunt. Unus Scholiaſtes recte intellexit, luſum eſſe in nomine puellae Ἀντιγόνη et ἀντία γούνατα ἐχών. Ἐκοιμήθη μετ' Ἀντιγόνης ἐναντίον τῶν γονάτων θεὶς τὴν κεφαλήν. Non tamen cum ipſa Antigone cubuit, ſed cum contractus, genubus pectori admotis, cubaret, non quidem Ἀντιγόνην ipſam, ſed tamen ἀντία γόνατα habebat. Frigidus luſus: ſed hic verus poëtae ſenſus.

VII. Cod. Vat. p. 100. Μάρκου Ἀργενταρίου. In Planud. p. 475. St. 617. W. *Rufino* tribuitur, cujus duo praecedunt carmina in Collectione Cephalae. Verum amorem in deformium puellarum deſiderio cerni facete docet. — V. 3. πεφαρμένος ἴοις. Vat. Cod. quod minus in hac re uſitatum commodum tamen ſenſum efficit.

VIII. Cod. Vat. p. 403. ſq. Planud. p. 85. St. 125. W. In gallum gallinaceum, qui gratum poëtae de puella ſomnium turbaverat. Conf. *Meleagri* Ep. LXXII. et not. T. I. P. I. p. 87. ſq. *Alciphron* L. III. Ep. X. p. 298. ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας ἐξήγειρε. — V. 1. ἀφ' ἥρπασας. Vat. Cod. Eodem verbo in eadem re utitur *Anacreon* XII. τί μευ καλῶν ὀνείρων Ὑπορθρίαισι φωναῖς Ἀφήρπασας Βάθυλλον. — V. 3. θρέπτρα. i. e. θρεπτήρια ſive τροφεῖα, alimentorum mercedem. Vide ad *Meleagr*. l. c. — ἀθρόος ἀγέλη. gallinarum grex, inter quas gallus principatum tenet. Perpe-

ram Vat. membranae πέσης ὠοτόκον — ἀγέλην. — V. 5. μέ. Vulgo. καὶ est in Cod. Vat. — ¶. 268.] V. 6. ὠμόσαμεν. Vat. Cod. et Plan. Verba ἀλλ'. ἕξεις βωμὸν posita videntur pro βωμὸς ἕξει σε. Sed vereor, ut sana sit lectio. *Argentarium* scripsisse puto:

καὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαρἀπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
φθέγξεαι, αἱμάξας βωμὸν ὃν ὠμόσαμεν.

Theocrit. Epigr. I. 5. βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος. *Lycophr.* v. 992. κελαινῷ βωμὸν αἱμάξῃ βρότῳ. *Pausan.* L. III. 16. p. 249. flagellationis puerorum ad Dianae Orthiae aram exponens rationem, oraculum ait Spartanis obtigisse, αἵματι ἀνθρώπων τὸν βωμὸν αἱμάσσειν. In sacrificio quodam ap. Romanos τὴν μὲν οὐράν τις ἀποκόψας ἐπὶ τὴν Ῥηγεῖναν καλουμένην κομίζει καὶ τὸν βωμὸν αἱμάσσει. *Plutarch.* T. II. p. 287. A. *Catullus* XIX. 15. *Sanguine hanc etiam mihi, sed tacebitis, aram Barbatus linit hirculus, cornipesque capella. Virgil.* Eclog. I. 8. *Illius aram Saepe tener nostris ab ovilibus imbuet agnus. Ovidius* IV. ex Ponto 8. 39. *Agnaque tam lactens, quam gramine pasta Falisco Victima Tarpejos inficit icta focos.* Hinc in Anthol. Lat. T. I. p. 36. *Corniger hos aries humilis, et maxima taurus Victima sacratos tinguet honore focos.*

IX. *Marco Argentario* hoc carmen tribuit Vat. Cod. p. 382. quod ἄδηλον est in Plan. p. 95. St. 140. W. In Anthologia edita exstare immemor tanquam ineditum dedit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matrit. cod. XXIV. — V. 1. βύβλον h. l. et versu 3. Vat. Cod. Ἔργα καὶ Ἡμέρας *Hesiodi* significari ex sqq. apparet. ἑλίσσων ὑπὸ χερσίν. *Alciphron* L. I. p. 104. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα. Idem p. 140. σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χειρός. — In ἑλίσσων de volumine cogites. *Strato* Ep. L. librum amasii felicem praedicans, te, ait, ἢ τρυφεροῖς σφίγξει περὶ χείλεσιν, ἢ κατὰ μηρῶν Εἰλήσει δροσερῶν, ὦ μακαριστότατον. — V. 4. ἔργα et πράγματα παρέχειν dicuntur, qui aliis impedimento sunt

et molestias creant. Finge tibi poëtam subjectis *Hesiodi* Ἔργοις puellae suae obviam festinantem.

X. Cod. Vat. p. 90. Planud. p. 479. St. 622. W. A puella, quam deperibat, relictus, munera parat, quibus fugientem reducat. — V. 1. χρυσόκερας. duae Ald. δίερας. Vat. Cod. πυριλάμπεις. idem. — V. 2. ἀστέρας. Vat. Cod. — μυρίπνους vulgo. — V. 3. ὥς γε μ. Vat. Cod. — V. 4. ἑκταίην. ut ap. *Theocrit.* Eid. II. 156. νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον. Sex dies igitur effluxerant, per quos puellam non viderat. τὴν μάγον. veneficam, ob vim procul dubio, quam in poëtae animum exercebat. — V. 5. *Brunckius* unde ἀγρεύσομεν sumserit, non indicavit. Vulgo enim et in Vat. libro ζητήσομεν. quod verbum huic loco minime convenit. Fortasse tamen paulo propius ad vulgatae lectionis ductus legendum est:

ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ζωγρήσομεν – –

De meretricula agens *Lucianus* T. III. p. 43. auro facile cedente, πάνυ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ, ait, — ἂν δ' ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον. — Pro ἀργυρέους σκύλακας Aldus in Cod. quodam invenit glossam: ἀργύρεον. δῶρα.

XI. Cod. Vat. p. 101. Planud. p. 479. St. 623. W. In puellam macilentam, sed probam. — V. 1. Ἀφροδίτην ex Vat. Cod. revocatum est, pro Ἀφροδίτης, quod *Arnaldus* in Spec. Animadv. p. 135. frustra in Diocleae laudem accipit, quasi ipsa Venere *gracilior* vocetur. — Ἀφροδίτην amasiam appellabat poëta propter insignem pulcritudinem, non tamen negans, eam minus succulentam esse. Ceterum *Huetius* p. 48. dialogum esse videri monuit, alioqui legendum: ὄψομαι. Hoc malim, quam de dialogo cogitare. — V. 3. τὸ μεταξύ. non multum inter me et ejus animam erit. — Mox vulgo ἐς δὲ πο-

θεινὰ στέφεα πεσάνι quod ex Vat. Cod. mutatum est. — V. 4. ψυχεῖς. Vat. Cod.

XII. Cod. Vat. p. 103. Planud. p. 480. St. 623. W. Duas puellas, Euphranten et Lysidicen amans poëta, se illam alteri longe praeferre significat. — V. 1. ἔγχει Λυσιδίκης. Conf. *Meleagr.* Ep. XCVIII. XCIX.

¶. 269.] *XIII.* Vat. Cod. p. 105. sq. Poëta Alcippen suam amplexibus tenente, mater puellae superveniens sibi quoque oblatae voluptatis partem expetebat. — V. 1. ἐφίλουν μέγα. ut ap. *Paul. Silent.* Ep. II. μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα, μαλθακὰ Δημώ. Male autem *Opsopoeus amabam nimis* vertit. — V. 4. περιεσότερον. Malim

περιεσότερος.

ne quis curiosior amoris mysteria cerneret. — V. 5. ἔλαθον. Plan. quod sensum habet tolerabilem. ἔλαθεν, quod *Br.* ex Vat. Cod. recepit, ad praecedentem enuntiationem referendum est: Oscula mea et amplexus, quibus Alcippen fovebam, non latebant Alcippes matrem. Quod cum paulo duriusculum esset, nec epitheton matris λάλον, si abesset, desideraretur, corrigendum putavi olim:

μητέρα δ' οὐκ ἔλαθεν ΚΑΙΝΗΣ ΣΑΛΟΣ.

κείνη et κλίνη mutata vidimus in *Asclepiad.* Ep. XX. VII. vers. ult. Cf. *Pierson* ad *Moer.* p. 442. Matrem Alcippes non latuit *tremuli lecti agitatio et ambulatio*, ut *Catullus* loquitur Carm. VI. 9. unde *Ovid.* III. Amor. XIV. 24. *Spondaque lasciva mobilitate tremit. Juvenal.* IX. 77. *testis mihi lectulus et tu, Ad quem pervenit lecti sonus.* — V. 6. ἑρμῆς κοινός. *Eia, inquit, in commune quidquid est lucri.* ap. *Phaedrum* V. 6. ubi vide *Burmannum.* Adde *Intrpp. Theophr.* Char. XI. 18. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 391. 92.

XIV. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 482. St. 625. W. Poëta puellae coronam offerens eam de pulcritudinis

suae brevitate admonet. Expressit hoc carmen *Rufinus* Ep. XV. — V. 1. ἠλύθινες. Ed. Flor. ἠλύθινοις reliquae. Nostrum debetur Vatic. libro. μύρον εὕδειν de suavissimo somno videtur positum. Nam omnia suavia et jucunda μύρον appellant veteres. Similiter verbo ἔαρ utitur *Theocritus*, qui ἔαρ ὄρθωσα dixit Eid. XIII. 45. Pro εὕδεις Vat. Cod. ἔδεις legit, quod contextui minus aptum. — V. 4. Ad sensum cf. *Platon.* Ep. IV. et *Propert.* IV. 5. 59. ubi *Burmannus* nostrum carmen laudavit. Idyllium de rosa in Anth. Lat. L. III. CCXCII. 45.:

Quam modo nascentem rutilus conspexit Eous,
Hanc rediens sero vespere vidit anum.
Sed bene, quod, paucis licet interitura diebus,
Succedens aevum prorogat ipsa suum.
Collige virgo rosas, dum flos novus, et nova pubes,
Et memor esto, aevum sic properare tuum.

Philostrat. Epist. XXXIV. p. 928. παραίνεται καὶ γυνὴ μετὰ ῥόδων, ἂν βραδύνῃ μὴ μέλλε, ὦ καλή, συμπαίζωμεν, στεφανωσώμεθα τοῖς ῥόδοις.

XV. Hoc carmen, quod in Planud. p. 468. St. 609. W. *Philodemo* tribuitur, Vat. Cod. *Argentario* nostro vindicat p. 103. Scriptum est in Sosicratem, quendam, qui, dum dives esset, gratia et amore valebat; ad paupertatem redactus, ab amoris cruciatibus liberatus est. — V. 2. λιμός. Ex *Cratetis* praecepto fr. I. ἔρωτα παύει λιμός. ubi vide quae notavimus Tom. I. P. I. p. 379. et ad *Callim.* Ep. XIV. 5. T. I. P. II. p. 270. — V. 3. μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν. Fortasse ductum ex *Bionis* Epitaph. Adon. 78. ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις. Ap. *Plautum* in Mostell. I. 3. 151. Philematium ad Philolachen *Vin' unguenta?* ait; ad quae ille respondet: *quid opus est? cum stacta accubo.* — Pro καλεῦσα vulgo καλοῦσα legitur. — V. 4. σου Vat. Cod. νῦν τοι. Plan. — V. 5. τίς; πόθεν εἷς (Vat. ἧς) ἀνδρῶν; formula

solemnis ap. *Homerum*, qua hospites interrogantur. Postea contemtus significationem habere coepit. *Stob.* Flor. LXXXIV. p. 491. Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς Βίωνα τὸν φιλόσοφον διαβληθέντα ὡς δυσγενῆ, ἤρετο· τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; Alia quaedam exempla dedit *Lennep* ad Phalar. p. 128. — πόλις ἡ Vat. Cod. — ὡς αὔδεις. *Scilicet uxorem cum dote, fidemque et amicos Et genus et formam regina pecunia donat. Horat.* I. Epist. VI. 36. *Theognis* ap. *Stob.* Tit. XCV. p. 519. πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν. Cf. ad *Luciani* Ep. XXXVIII. p. 316.

XVI. Nostro vindicavit Cod. Vat. p. 102. cum in Planud. p. 484. St. 628. W. ἄδηλον sit. „Obscoenum „carminis sensum aperuit Brodaeus; sed quae in eo „depravata erant, pro bonis habuit, aut de eorum emen„datione non fuit sollicitus.“ *Br.* Scriptum est in mulierem impuri oris. — V. 1. Μηνοφίλας λ. π. μαχλάσι κ. Vulgo et in Vat. Cod. Vera videtur *Brunckii* emendatio. — Alterum quendam mundum apud Menophilam meretricem cernere licet. — V. 3. ἀλλ' ὅτε. Vulgo. ἴτε debetur membranis. Agedum, astrologi, ad eam accedite ejusque coelum contemplamini, quod canem et geminos, astra notissima, intra se continet. οὐρανὸς h. l. ambiguo sensu est positum. Superiores enim partes significat, ut ap. *Lucian.* Epigr. I. Laïs fellatrix munera dicitur afferre ἀπ' οὐρανίων. *Nicarchus* Ep. V. Ζηνὶ δ' ἴσος Κλεόβουλος, ὃς οὐρανὸν εἰσαναβαίνειν, Τὸ ψολόεν κατέχων ἐν χερὶ πῦρ, ἔλαχε. — V. 4. κύνα. *Hesych.* κύων. — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. Similiter ludit *Strato* Ep. LXVII. μέγεθος ταύρῳ χρῆ φλογόεντα κύνα. — διδύμους. *Philodem.* Ep. VIII. ἢ τό γε λειπὸν Τοὺς κείνου πελέκει δεῖ διδύμους ἀφελεῖν. ubi vide not. et *Hesych.* v. δίδυμοι.

T. II. p. 529.] *XVI*[a]. Vat. Cod. p. 451. Edidit *Reiske* inter carm. Jens. nr. 731. p. 147. Etiam hoc

carmen in fellatricem mulierem ſcriptum, in cujus nomine poëta ludit. — V. 1. Λαιδροῖς emendavit *Reiskius*. λαιδρός. λαμυρός. ἀναιδής. δεινός. θρασύς. ταχύς. ἀριστερός. *Heſych*. Tractavit hanc vocem *Ruhnk.* in Epiſt. crit. p. 88. Emendationis tamen neceſſitatem non video. Clam quidem Heraclea illud flagitium patrabat; ſed nemo tamen in tota urbe erat, qui ejus turpitudinem ignoraret. Rectius idem vir doctiſſimus καλῶς, quae eſt Cod. lectio, in καλοὺς mutavit. — V. 2. πᾶσ' ἐβόησε *Reiskius* dedit; recte intelligens, κεῖνο et τοῦτο ſimul ſtare non poſſe. Sed vide, an ſcribendum ſit:

οἶδα· πάλαι κατὰ σοῦ τοῦτ' ἐβόησε πόλις.

— V. 3. αἶσχος abeſt a Vat. Cod. Lacunam ita explebat *Reiskius*:

πῶς ἔτλης τόσσον ῥέξαι κακόν;

quod mihi *Brunckianae* lectioni non poſthabendum eſſe videtur. — In ſequentibus haerebat *Reiskius*, quod mireris. Duplicem cauſam poëta fuiſſe ſuſpicatur, quae Heracleam impulerit ad tam turpe flagitium; alteram, ſi id vi coactà fecerit. δραξάμενος πλοκάμων. *Maximus* περὶ καταρχ. v. 111. δρασσομένη χαίτης ἢ καὶ ῥεθέεσσιν ἐφεῖσα ἀτηρὰς παλάμας. Vide *Wetſtein* ad Nov. Teſt. II. p. 112. — Alteram cauſam poëta ab Heracleae nomine, ipſius pudicitiae quaſi fatali, repetit. Ut enim Ἡρακλεῖ fato deſtinatum erat, ut Heben in matrimonium duceret, ſic Ἡρακλεία noſtrae fatale fuiſſe videtur, ut juvenum ἥβην contrectaret. Quid ſit ἥβη in viris, nemo ignorat. Ex ambigua hujus vocabuli ſignificatione fluxit obſcoenus luſus ap. *Straton.* Ep. LXVII. μήποτε καρποτόκου Δημήτερος ὑγρανθείσης Βρέξῃς τὴν λασίην Ἡρακλέους ἄλοχον. Eodem referendum Corydi paraſiti dictum ap. *Athen.* L. VI. p. 245. E. cui cum narraſſet quidam, ſe nonnunquam uxoris καὶ τράχηλον καὶ τιτθοὺς καὶ τὸν ὀμφαλὸν φιλεῖν, reſpondit: πονηρὸν τοῦτ' ἤδη· καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς Ὀμφάλης ἐπὶ τὴν Ἥβην μεταβέβηκε.

¶. 270.] *XVII.* Cod. Vat. p. 510. Plan. p. 173. St. 253. W. Conqueritur poëta de Bacchi iniquitate. — V. 2. σώσει με ἐκ. Vat. Cod. εκλευθμενον. *Meleager* Ep. LX. πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα παλευτὰ φορεῖς. *Phanias* Ep. I. σκύφος ᾧ σεσάλευμαι. — V. 3. ὡς ἄδικον. Similis color in *Meleagri* Ep. LVII. 5. 6. — ὅτ' εἵνεκεν. Vat. Cod. — V. 4. τάμπαλι. Vat. Cod. Lusus est in φέρων et παρφέρομαι. Hoc proprium de ebriis titubante pede vagantibus.

XVIII. Cod. Vat. p. 393. Plan. p. 178. St. 260. W. Hominis vinosi verba amatoria ad lagenam. Conf. Ep. ἀδέσπ. LXXVII. — V. 1. καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα. impleta vino, ex caupona petito. — V. 2. εὔλαλε. quae loquatiores reddit convivas, interpretatur *Brodaeus*. Malim ad sonum liquoris ex angusto gutture prorumpentis accipere. Sic *Philipp.* Ep. LVIII. Ἀδριακοῖο κύτους λαιμὸς τοπάλαι μελίγηρυς. — μακρόφαρυξ. Vat. Cod. et nonnullae edd. vett. — V. 3. μυστιλάγυνε V. C. junctim. *Toupii* emendationem recepit *Br.* ex Curis Noviss. p. 244. μύστις πενίης dicitur lagena, cui domini sui paupertas notissima erat; βραχυσύμβολος, cui nonnisi parva tribuebatur vini portio. — V. 5. ἄμυκτος κ. ἀ. τε παρεῖης. Vat. Cod. Ambiguis verbis poëta utitur, ut, de lagena agens, cum puella loqui videatur. Optat enim, ut lagena ab omni cum *nymphis*, quae merum corrumpant, commercio aliena sit, h. e. ἄμικτος et ἀνύμφευτος, quae verba item de casta virumque nondum experta virgine explicari possunt. In hoc cardine hujus carminis acumen vertitur, non in πίειν, quod *Toupius* existimabat. — V. 6. ἄφθονος. Vat. Cod. Idem error irrepsit in ed. Wechel. Vett. enim edd. quas vidi omnes, ἄφθογγος legunt, quod huic contextui unice convenit.

XIX. Cod. Vat. p. 511. *Marco* nostro *Argentario* hoc carmen tribuit, quod in Plan. p. 180. St. 263. W. ἄδηλον est. Ad Cincium quendam, ut vitae brevitatem repu-

reputans, genio suo indulgeat. Color est fere, ut in carmine Horatiano L. I. XXVIII. 1–9. — V. 3. ζωρός. Vat. Cod. vitiose. — V. 4. „In Planudeae codd. scri„ptum inveni ἀγκὰς ἔχων ἄκοιτιν. unde bona lectio resti„tuitur: ἀγκὰς ἄκοιτιν ἔχων. quod sincerum credo et sal„tem ob gratiorem sonum praeferendum.“ *Br.* — V. 5. Quod si, tristis sapientiae assecla, illas vitae voluptates spreveris, scito, etiam Cleanthem et Zenonem, severae philosophiae principes, ad Orci tenebras devenisse.

XX. Cod. Vat. p. 176. Edidit *Majus* in Bibl. Uffenb. Catal. 583. *Reiske* in Anth. nr. 456. p. 22. „Huic Epigrammati in apogr. Buherii et Guieti sub„junctum est distichon alio pertinens. Est enim *Leonidae* „*Tar.* Ep. II. ἐκ τόκου, ὦ Λητοῖ –.“ *Br.* Mulier quaedam, cujus nomen in ipso carmine obscurum est, Dianae post partum munera dedicat. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. III. — V. 1. μυρόπτην Vat. Cod. a pr. man. — V. 3. ὑπ᾽ ἔνδυμα. Vat. Cod. Margini ap. Guyet. et Ruhnk. adscripta nota: αἰ τὸ ὑπὸ τῷ χιτῶνι ἐνδεδυμένον. αἰ ὑπένδυμα χιτῶνος λεπτόν. Priorem interpretationem praetulerim propter Ep. *Leonidae* II. ubi mulier post partum ζώνην et κύπασσιν Dianae dedicasse dicitur; item in Ep. ἀδεσπ. CXIV. quod nostro ad amussim respondet:

Ζῶμά τοι, ὦ Λατῷα (sic lege), καὶ ἀνθεμόεντα κύπασσιν,
καὶ μίτραν μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομέναν
θήκατο Τιμάεσσα.

Cypassis igitur respondere videtur τῷ ὑπενδύματι, indumento, cui tunica superinduebatur. Ap. *Hedylum* Ep. II. T. I. p. 483. junguntur μίτρη et ἁλουργὲς ὑπένδυμα. — V. 4. μαστόδετα. fasciae, quibus mammae erigebantur, quae hoc loco diversae sunt a mitra; cum contra ap. *Callim.* Ep XIX. μίτρη ἡ μαστοὺς ἐφίλησε reperiatur; et ap. *Hedylum* Ep. I. μαλακαὶ μίτραι, μαστῶν ἐνδύματα. Conf.

notata ad *Leonid. Tar.* Ep. V. 2. T. I. P. II. p. 62. — V. 5. „Quid haec significent, nescio: ἐπεὶ φύγε ἄβροτον „seu ἄμβροτον (sic enim in Cod. scriptum est) ὄγκον εὐώ„δινος νηδύος. Salmasius reponebat ἐπεὶ θέτο et sq. v. εὐ„φρανθεῖσα νεῷ. Sed ita semper obscuritas est in ἄμβροτον „et deest dedicantis nomen, quod hîc omnino esse de„bet. Hoc forte in ἄμβροτον latet. Quid si mulier illa „appellata fuerit Ἀβρότη, aut Ἀμβροσίς? In hunc modum „distichon restitui posset:

„Ἀμβροσὶς, εὐώδινος ἐπεὶ θέτο νηδύος ὄγκον,
„εὐφρανθεῖσα νεῷ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος."

Br. Quaedam hîc a cl. editore recte sunt posita, alia minus. ἐπεὶ φύγε non sollicitandum esse, recte intellexit in Lectt. p. 265. Sic enim Ep. ἀδέσπ. supra laudatum: Ζῶμά τοι, ὦ Λατῷα — Θήκατο Τιμάσσα, δυσωδίνοιο γενέθλας Ἀργυκλέον δεκάτῳ μηνὶ φυγοῦσα βάρος. Recte autem suspicatus est, in ἄμβροτον latere dedicantis nomen. Comparanti Epigramma *Leonidae*, unde hoc expressum est:

Ἐκ τόκου, Εἰλήθυια, πικρὰν ὠδῖνα φυγοῦσα
Ἀμβροσίη, κλεινῶν θήκατό σοι πρὸ ποδῶν
δέσμα κόμας καὶ πέπλον — —

verisimilis videbitur emendatio nostra:

Ἀμβροσίη, 'ξ ὠδῖνος ἐπεὶ φύγε νηδύος ὄγκον —

quae gemina gemella sunt. *Reiskius* dedit: ἀμβρότου, εὐωδῖνος — Εὐανθεῖ νηῷ θῆκεν. *posuit in florido templo immortalis, felici partu editae* (vel *partus facilitantis*) *Dianae.*

¶. 271.] *XXI.* Cod. Vat. p. 187. Primus edidit *D. Heinsius* in carmin. gr. p. 146. *Reiske* Anthol. nr. 491. p. 39. Lagenam poëta Veneri dedicat. — V. 1 – 6. laudat *Suidas* v. λάγυνος T. II. p. 409. — V. 1. μεθυσφαλής. Lagenae, vino repletae, tribuitur, quod iis proprium est, qui se vino ingurgitarunt. *Ebria* lagena, ut *ebria*

uva. *Catull.* XXVII. 3. *Posthumiae ebriosa acino ebriosioris.* Minime igitur audiendus *Toupius* in Cur. nov. p. 242. qui *inanem, vino carentem lagenam* interpretatur. — V. 2. νεκταρέη. perperam ap. Lips. — V. 3. Βακχειάς. Vat. Cod. et Suid. — ὑγρόφθογγε. Nota in marg. ap. Guyet. *liquorem vocalem continens, i. e loquax, garrula, ab effectu liquoris contenti.* Conf. ad Ep. XVIII. 2. ubi lagena vocatur εὔλαλος, πρηΰγελως, εὔστομος. — V. 4. ψήφου συμβολικῆς θυγάτηρ vocatur lagena, quae conviviis adhibetur; ut convivia ipsa ap. *Ionem Chium* fr. I. v. 11. οἴνου φίλα τέκνα vocantur. ψῆφον συμβολικὴν pro periphrasi τῆς συμβολῆς recte interpretatur *Salmasius* in marg. ap. Guyet. Est autem ψῆφος vel ipsa pecunia, quae a singulis convivis conferebatur, vel tessera quaedam ab iisdem data. Res nota ex *Terentii* Eunucho III. 4. 1. *coiimus in Piraeeo In hunc diem ut de symbolis essemus.* — *Dati annuli.* σύσσημον vocat *Hedylus* Ep. ap. *Athen* VIII, p. 345. A. B. θὶς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον σύσσημον. — V. 5. μύστι φιλούντων. ut supra πενίης μύστι λάγυνε. Potabant juvenes, puellis, quas deperibant, praesentibus. Hinc lagena testis mysteriorum amoris. — V. 8. „ἤνυσεν est in membranis, et nihil habet quo quis „offendatur. Non spernenda tamen perspicacissimi „Toupii conjectura: ηὔνασεν.“ *Br.* Apogr. Lips. et Heins. ἤνυσεν praebet, quod *Reiskius* in ἤνυσεν mutavit, Codicis scripturam assecutus, quod ei non saepe contigit. — σύμπλανον. quam in comissationibus secum duxerat. De gladio *Macedonius* Ep. XII. οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος. Noctem κώμων σύμπλανον vocat *Meleager* Ep. CII. κώμων σύμπλανον ὀργάνιον idem Ep. LXIV.

XXII. Plan. p. 338. St. 478. W. Priapus viatori, ficus appetenti, poenas minatur. Pars carminis expressa ex *Philippi* Ep. LVI. p. 227. — V. 1. ἄγριμος. Viatori tribuenda vox. — V. 4. ἰσχάδα. *Philipp.* l. c. τἀμὰ κατέσθων σῦκα, δὸς εὐθύμως ἰσχάδα τὴν ὀπίσω. Lusus in Priapum

XXXIX. *Paedicare volo: tu vis decerpere poma. Quod peto si dederis, quod petis accipies.* — V. 6. ἰσότης. Facete hortorum deus ad rem obscoenam transfert philosophorum sententiam, qui τὴν ἰσότητα justitiae matrem pronuntiant; ut *Philo* p. 734. E. et quos laudat *Valcken.* ad Phoeniss. p. 199.

XXIII. Cod. Vat. p. 401. Plan. p. 69. St. 100. W. Poëta vivendi legem a coeli natura petit. Choros, ait, ducam, sicuti astra choros ducere video; corona tempora cingam et citharam pulsabo; nam etiam coelum lyram et coronam habet. Quod cum facio, εὔκοσμον, i. e. coeli naturae et legibus, τοῖς τοῦ κόσμου ἤθεσι, consentaneam vitam agam. Hic sensus hujus carminis, cujus acumen nullus interpretum perspexit. Quin etiam *Huetius* p. 8. a recta via aberravit, cum haec in hominem convenire ait, *astronomiae et musicae impense deditum, qui nullam aliam sibi placere conversationem dicat, quam coeli choreas spectare et lyram pulsare.* — V. 1. ἄστρων λαόν. Vat. Cod. — οὐδ' ἄλλων. neque aliorum unquam comissationes sprevi, ab aliis invitatus ἀπαρνάζειν recusavi. Hunc sensum haec verba admittere videntur; quae tamen ne corrupta sint, vereor. Vatic. quidem liber ἰθυμορυνθρος exhibet. Vide an respiciatur paroemia ἐν ἀλλοτρίῳ χορῷ πόδα τιθέναι, qua utitur *Plutarch.* T. II. p. 540. B. Conf. *Erasmum* Chil. II. Cent. II. 51. — V. 3. στρέψας. Vat. Cod. vitiose. — Vulgo ἀνθοβόλον accentu perperam posito. Passiva enim h. l. significatio requiritur: capillus floribus conspersus. — V. 5. εὔκοσμος βίος. In hujus vocabuli ambiguitate carminis acumen versatur. Nihil magis ex *Marci* nostri indole, quam ejusmodi verborum lusus. Paene monere neglexeram, *Grotium* in primo disticho aliud quid secutum esse videri, quam quod vulgo legitur. Vertit enim:

Aspiciens coelo saltantia sidera ludo:
Nescit in humanos pes meus ire choros.

ut igitur

... οὐδ' ἄνθεσιν. ...

legisse videatur; quae conjectura falsa carminis interpretatione nititur. Ceterum astra choros ducere putabantur. Locis, quae laudavimus ad *Dionysii* Hymn. in Apoll. v. 17. T. II. p. 254. adde *Philon.* de Mundi Opif. T. I. p. 78. καὶ ὁ τῶν πλειάδων χορὸς ἀστέρων ἑβδομάδι πεπλήρωται. et *Perictyonen* ap. *Stob.* LXXVII. p. 457. quam in transitu corrigam: Θείη γὰρ καὶ καλὴ ὄψις γονέων καὶ ἡ τουτέων ἄψις καὶ θεραπείη, ὅκοσῃ οὐδὲ ἥλιου, οὐδὲ πάντων ἄστρων, τὰ οὐρανὸς ἐναψάμενος ἀμφιχορεύεται (vulgo ἀμφιχορεύει), καὶ εἴ τι ἄλλο δοκέει τις χρῆμα μεῖζον εἶναι καὶ θειότερον τῶν ἐόντων.

XXIV. Cod. Vat. p. 489. Plan. p. 76. St. 110. W. Vere redeunte Priapus nautas hortatur, ut navigationi dent operam. Argumentum frequenter ab hisce poëtis tractatum. Cf. ad *Leonid. Tar.* Ep. LVII. — V. 1. Piersonus Verisim. p. 116. pro νηῶν reponit νέων, quod minime necessarium videtur. Navis bene dicitur εὔορμος, quae in tuta statione est. Cur Priapus solos eos allocutus esset, qui in insularum portubus hibernabant? nonne etiam e continentis portubus naves solvendae erant? — V. 3. — σύντροχα λαίφεα significatione insolentiore, vela quae navem reddunt εὔτροχον, concitate cursu euntem. — T. 272.] V. 4. Θηλύνει ζέφυρος. Vide similia ad Ep. *Addaei* VI. — V. 6. καρφίτην θάλαμον. *Euripid.* Ion. 172. ἔρυμα — εὐναίους καρφηρὰς θήσων τέκνοις. *Plutarch.* T. II. p. 966. D. τὰς δὲ χελιδόνων πρὸ τῆς τηλικαύτης παρασκευῆς ὁρῶμεν, ὡς εὖ τὰ στερεὰ κάρφη προϋποβάλλονται, δίκην θεμελίων, εἶτα περιπλάττουσι τὰ κουφότερα. Plura hujus generis, ubi κάρφαι in nidificationis descriptione commemorantur, collegit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 338.

XXV. Cod. Vat. p. 477. Plan. p. 304. St. 444. W. — Fingit poëta, Myronem veram vaccam a grege aver-

tisse et in basi vinxisse. Obversabatur nostro, ni fallor, distichon *Demetrii* II. T. II. p. 65. ὧδε Μύρων μ' ἔστησε τὸ βοΐδιον· οἱ δὲ νομῆες βάλλουσί με λίθοις, ὡς ἀπολειπόμενον. — V. 2. εἶχον. Vat. Cod. et plurimae edd. vett. — Pro ὧδε Ed. pr. Fl. ἶδε.

XXVI. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 74. St. 108. W. in capite de *Naufragis*. Scriptum est in lagenam, lapidis ictu fractam et comminutam. — V. 1. Ἠλαῖα vulgo. in qua voce explicanda frustra sudarunt interpretes. ἡδεῖα emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. et *Huetius* p. 9. — οἰνοπότῃσι vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. — V. 3. τυλόθι. Vat. Cod. — βαρύστονος. lapis magna cum vi lagenae incussus. *Oppian*. Hal. ε. 152. ἄρπαι, βουπλῆγές τε βαρύστονοι. Vide *Brunck*. ad Callim. III. 56. p. 102. Nonnunquam βαρύστονος ponitur pro κακοδαίμων. *Hesych.* quo sensu hoc quoque loco positum esse existimat cl. *Wakefield* in Dilect. Tragoed. T. II. p. 379. — V. 5. σκώμματα πολλά. Vulgo. πυκνὰ suppeditavit Vat. Cod. — V. 6. Θόρυβος. De plausu convivarum accipiendum videtur. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XXXI. T. I. P. II. p. 52. — V. 7. Pro τεκοῦσαν *Stephanus* τεκοῦσα emendandum censebat; cui emendationi plus tribuit, quam meretur. Ea enim admissa, perit acuta antithesis, in qua ipsa lagenae cum Semele comparatio vertitur. Lagena ex ventre, lapide rupto, peperit Bacchum, cum vinum inde emitteret; idem Semelae contigit, cum ipsum deum partu ederet. Illam lapis, ceu fulmen, emissus; hanc ipsum Jovis fulmen parere fecit.

XXVII. Vat. Cod. p. 391. sq. Plan. p. 36. St. 53. W. In Amorem leonibus vectum. Legitur etiam in *Stob.* Tit. LXI. p. 388. 53. Gesn. 253. Grot. Similes Amoris imagines recenset, nostro loco non omisso, *Jac. Tollius* in Fortuitis p. 269. — V. 3. δε τῷ. Plan. et Stob. ὡς habet cod. Jani Lascaris, Ed. pr. Flor. et Ald. — τὰ μὲν

Vat. Cod. — V. 4. ἀμφιτέθηλε χάρις. Ex *Rhiani* Ep. IV. ubi de puero, οὐρανίη, ait, ἀμφιτέθηλε χάρις. Epigr. inter ἀδέσπ. XXXVI. στέρνοις ἀμφιτέθαλε χάρις. — V. 5. „δαμάσδων. Plan. et Stob. quod veteris dorismi est, qui hoc „quo vixit Marcus tempore obsoleverat. δαμάζων. Vat. „Cod. et duo Planud." *Br.* — V. 6. „ὀλίγων. sic duo „Planudeae codd. Florentina et Aldina pr. recte. Epi„theton hominum ὀλίγων opponitur epitheto ferae ἀγρίων. „Ipsa, in quam carmen hoc factum, gemma etiamnunc „exstat in cimelio celsissimi Aurelianensium ducis *), „quo nec plures nec praestantiores caelatos lapides ul„lum in Europa habet. Inter alia praeclara multa ad „horum carminum illustrationem pertinentia, gemmae „illius typum habeo, docto commentario illustratum „viri optimi, cujus benevolentiae pleraque haec debeo „(M. de Foncemagne), quem pro dignitate laudarem, „si, quantum amo, tam commode laudare possem." *Br.* ὀλίγος pro μικρὸς illustravit *Valcken.* ad Ammon. p. 179. et ad *Euripid.* Hippol. p. 226. — Vulgo legitur ὀλίγον.

T. 273.] *XXVIII.* Cod. Vat. p. 370. Plan. p. 83. St. 122. W. Merulam poëta hortatur, ut quercum, avibus propter viscum, quem gignit, infestam, relinquat et in vite potius considat. — V. 3. ἐχθρόν. Noctuae prudentiam laudans *Dio Chrysost.* Or. XII. p. 195. 16. (T. I. p. 373. *Reisk.*) ὅθεν οἶμαι, ait, καὶ τὸν μῦθον Αἴσωπος ξυνέστησεν, ὅτι σοφὴ οὖσα, ξυνεβούλευε τοῖς ὀρνέοις, τῆς δρυὸς ἐν ἀρχῇ φυομένης, μὴ ἐᾶσαι, ἀλλ' ἀνελεῖν πάντα τρόπον. ἔσεσθαι γὰρ φάρμακον ἀπ' αὐτῆς ἄφυκτον, ὑφ' οὗ ἁλώσονται, τὸν ἰξόν. — V. 4. γλαυκῶν. De ipsis vitis foliis accipiendum, quae colorem habent *viridantem*. Hoc enim significat γλαυκός. Vide cl. *Doering.* ad *Catull.* XX. 9. p. 65. — V. 6.

*) In eversione omnium rerum apud Franco-Gallos hoc quoque cimelium dispersum est.

στόματος. Vulgo. στομάτων Vat Cod. Pluralem numerum, ut exquisitiorem, recte praetulit cl. editor. — V. 8. ἁ δὲ β. Vat Cod.

XXIX. Cod. Vat. p. 235. in margine, et p. 273. Edidit *Leichius* in Carm. sepulcr. p. 29. *Reiske* in Anth. p. 76. nr. 573. Expressum ex *Anytes* Ep. XIV. — V. 2. λιτὴν κόνιν. *pulveris exigui munera* ap. *Horat.* I. Carm. XXVIII. 3. *Diodor. Zon.* Ep. IX. ὥστ' ὀχέμεν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πουλὺ δὲ δάκρυ. — ἀμφιβαλοῦσα ex apographo interpolato fluxit. Membranae enim utroque in loco exhibent:

λιτὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν.

quae lectio *Marco* nostro restituenda est. — V. 3. ἥμερα. Vat. Cod. utroque loco.

XXX. Cod. Vat. p. 263. Plan. p. 243. St. 353. W. De mulieris cujusdam vinosae ad inferos descensu. — V. 3. πῖον' ἐμ. Vat. Cod. — Notanda locutio ἐμαράνθη πνεῦμα de siti gravissima, qua anus excruciabatur. Qui se vino invitant, pulmones, πνεύμονας, irrigare dicuntur. πνεύμονα τέγγειν plures dixerunt, praeeunte *Alcaeo*. Vide ad *Philodem.* Ep. XXII. unde ap. *Petronium* c. XXXIV. fortasse legendum: *Tengomen pneumonas ac vivamus. Vita vinum! Verum et genuinum Opimianum praesto.* Qui igitur sicci transegerant diem, eorum spiritus *marcere*, μαραίνεσθαι, putabatur. Mulier in *Aristoph.* Eccl. 146. δίψῶ γὰρ, ὥσπερ ἄρτι, ἀφαυανθήσομαι, i. e. ξηρανθήσομαι. — V. 4. „In Planudea πλεῖστον ἐπαυρομένη. quod emen„dandum erat: ultima tantum excidit litera. Scriben„dum ἐπαυρομένης. Hoc verum et multo elegantius. „ἐπαυρόμενον est in cod. *Jani Lascaris.* Frequentissimae „enim in ultimis versuum syllabis deprehenduntur cor„ruptelae, e scribendi compendio ortae: a librario non „observatum fuit ς, quod supra η pictum erat.“ *Br.* —

V. 5. Adverbium πάλαι, quamvis a veteribus de tempore proxime elapso usurpari sciam, (vide *Valcken.* ad Hippol. p. 281.) non tamen video, quam vim hoc loco habere possit. Sensit vitium *Casaubonus*, qui in notis msc. πάλιν conjecit, cum φέρε procul dubio jungendum: *iterum* urnam afferri jube, ut olim, cum Danai filias ad irritum illum laborem condemnares. — V. 7. „παρθένιον. E ve„rissima et ingeniosa emendatione Munkeri ad Antonin. „Liberal. c. XI. p. 96. sq. Inepte antea legebatur παρ„θενίην." *Br.* Sensum jam antea perspexerat *Opsopoeus*, qui vertit: Et ego sponsum occidi, sicut Danaides perdiderunt sponsos suos. παρθένιον. *juvenem maritum* appellat *Horat.* III. Carm. XI. 37. ubi cl *Mitscherlich* nostrum locum comparavit. — V. 8. καὶ ~~κὴν~~ Vat. Cod. Frigidum hujus carminis acumen.

XXXI. Cod. Vat. p. 261. Plan. p. 247. St. 359. W. In Pnytagoram, Lysidices filium, naufragum. — V. 1. ἐκρόφθη. Vulgo. Nec aliter Vatic. liber. Quum in sequentibus ipse Pnytagoras loquatur, apparet, *Brunckium* recte emendasse ἐκρόφθην. — V. 2. μυρία. ut in Ep. ἀδεσπ. DCCIX. Μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφῳ περὶ τῷδε χυθεῖσα Παιδὸς Ἀλεξάνδρου μύρατο Καλλιόπα. *Antip. Sidon.* Ep. XCIX. Μυρία τοι, Πτολεμαῖε, πατὴρ ἔτι, μυρία μάτηρ Τειρομένα ξανθὰς ᾔκισατο πλοκάμους. — ¶. 274.] V. 3. ἀλλά με. Plan. et Vat. Cod. — V. 4. ἄπνουν. Vat. Cod. — ὁμοῤῥόθιον. Similiter de naufrago *Glaucus* Ep. VI. τὰ δ' ὀστέα ποῦ ποτ' ἐκείνου Πύθεται, αἰθυίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπειν. De nauta *Leonid. Tar.* Ep. XCI. τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον. ubi vide not. p. 143. De vocabulo ὁμοῤῥόθιος quaedam notavimus ad *Theocriti* Ep. III. p. 193. — V. 5. Ἀργυίην. Vat. Cod. — V. 6. πρυμνούχους. Vat. Cod. κάλοι πρυμνοῦχοι sunt, qui vulgo πρυμνηταὶ sive πρυμνήσιοι, funes puppi aptati. Hi στέλλονται, *contrahuntur et inhibentur* vehementiore vento ingruente. Pnytagoram nostrum autem

Boreae impetus submerserat. — V. 7. Nec sic tamen a navigatione cesso, cum ex mea navi in Charontis cymbam transiverim.

XXXII. Vat. Cod. p. 266. Planud. p. 211. St. 307. W. Lemma in membranis: Εἰς Ψύλλον τινὰ προαγωγὸν, ὃν ἡ κοινὴ συνήθεια μαυλιστὴν καλεῖ. Psylli lenonis turpem quaestum ita excusare conatur poëta, ut eum juvenes prohibuisse dicat, quominus matronas et virgines ingenuas in stuprum pellicerent. Eadem excusatione utitur *Philemon* ap. *Athen.* L. XIII. 569. D. E. quem locum tractavimus in *Museo Attico* T. II. Fasc. III. p. 166. sqq. — V. 1. ποθινὰς. Vat. Cod. — V. 5. λίθους βάλλε. De Aegistho *Euripid.* Electr. 327. ἐνθρῴσκει τάφῳ, Πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρός. *Propert.* IV. 5. 73. *Sit tumulus lenae curto vetus amphora collo: Urgeat hanc supra vis, caprifice, tua. Quisquis amas, scabris hoc bustum caedite saxis, Mixtaque cum saxis addite verba mala.* ubi vide *Burmann.* et *Scaligerum.* — *Casaubonus* in not. msc. βάλλεις corrigit, sine causa idonea. — V. 6. σῆμα λελογχε νέκυς. Recte haec accepisse videtur *Opsopoeus*: parcendum esse sepulcro, ut rei sacrae, quamquam improbum contineat virum. *Casaubonus* tamen in vulgata lect. non acquiescens, ξεινὰ proposuit legendum; unde quid sensus lucretur, non satis video.

XXXIII. Cod. Vat. p. 265. Plan. p. 253. St. 367. W. In Callaeschri, naufragi, cenotaphium. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. XC. — V. 1. βαθὺ κῦμα *Br.* ex conjectura dedit, utrum sua an alius, ignoro. Vulgo et in Vat. Cod. χεῦμα legitur. Neutrum videtur verum; sed scribendum est:

ἂν βαρὺ χεῦμα

ἔσφηλεν —

ut apparet ex *Leonidae* archetypo: Εὔρου με τρηχεῖα καὶ αἰπήεσσα καταιγὶς Καὶ νὺξ καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης

Ἔβλαψ' Ὠρίωνος. — V. 2. πόρος h. l. ipſum mare, in quo velificabat ille. *Leonidas* l. c. Κάλλαισχρος, Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς. — V. 3. συρμὸς δ' ὅτ'. Vat. Cod. — συρμὸς Ὠρίωνος, tempeſtas occidente Orione excitata. *Horat.* III. Carm. I. 27. *Nec ſaevus Arcturi cadentis impetus.* Impetus enim notio in hoc vocabulo latet, quod illuſtravimus ad *Leonidae Alex.* Ep. XII. — Proxima verba, ὑπὸ στυγερῆς οἴδματα πανδυσίης, quomodo cum praecedentibus connectam, non habeo. Ex comparatione loci *Leonidae*, quem modo laudavimus,

καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης,

apparet, οἴδματα a noſtro pro κύματα eſſe poſita. Ceterum vide, an ſcribendum ſit:

καὶ στυγερῆς οἴδματα πανδυσίης.

Junge, ὅτε συρμὸς καὶ οἴδματα πανδυσίης Ὠρίωνος ἀνεστρέψησαν βένθος θαλάσσης. — V. 6. δ' ἐν στήλῃ. Vat. Cod. quod locum non habet. — κωφὸν γράμμα. Vide ad *Heraclidis Sinopenſis* Ep. II. — *Leonidas Tar.* l. c. ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος.

AEMILIANI NICAEEI
EPIGRAMMATA.

¶. 275.] *I.* Vat. Cod. p. 305. Plan. p. 231. St. 336. W. Scriptum videtur in Ariſtidis Thebani tabulam, in qua puerum pinxerat, ad matris vulneratae et jamjam morituræ mammam adrepentem; intelligebatur ſentire id mater et timere, ne emortuo lacte ſanguinem infans lamberet. *Plinius* L. XXXV. 10. Simili imagini locum dediſſet fabula de Aërope, quam *Pauſanias* narrat VIII. 44. p. 692. — V. 1. ἀμέλξεις. Vat. Cod. et ſeq. verſ. καταφθιμένης. — V. 4. φίλτρα κὴν ὡς (ſic) παιδοτρο-

καὶν ἐμάθεν. Vat. Cod. Haec *Planudes* partim recte, partim secus emendavit. Verum videtur παιδοκομεῖν, *pueri curam habere, nutrire puerum.* Sed perperam idem scripsit ἔμαθεν, quod induxit *Brodaeum*, ut matris haec verba esse existimaret. τὰ μητρὸς φίλτρα pro φιλόστης. Hoc sensu *Euripides* in Andromeda fr. VI. δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν Θεὸς ἀνθρώποις. Electra 1309. τῶν σῶν αὐθὶς φίλτρων στέρομαι. Ceterum vix dubito, quin Vat. membranis praeeuntibus legendum sit:

φίλτρα κὴν Ἀΐδῃ — — —

Syllabam brevem in thesi produci posse, passim monuimus; eaque licentia non heroici tantum carminis auctores, sed vel ipsi Tragici nonnunquam usi sunt, si vera est observatio cl. *Wakefield* in Sylva crit. T. I. p. 81.

II. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 302. St. 442. W. Hoc carmine describi Silenos; quos in Asinii Polsionis monimento positos fuisse narrat *Plinius* XXXVI. 4. 5. p. 727. censuit *Harduinus*, cujus sententiam amplexus est *Heynius* in Differt de rebus ad antiquitatem pertinentibus T. II. p. 67. not. y. qui saltantium speciem his Silenis tribuisse, Praxitelem ex hoc carmine suspicatur. Tabulam pictam ejusdem argumenti commemorat *Plinius* XXXV. 36. 22. p. 706. *Philoxenus pinxit lasciviam* (κῶμον), *in qua tres Sileni comissantur.* — V. 1. Color est, ut in Ep. ἀδεσπ. CCXXII. (quod *Antipatri Sidonii* est): Ἁ μόσχος καπέχει με, μὴ ἁ λίθος· εἵνεκα δ' ἂν σεῦ, Πλάστα Μύρων, λοιπὸν καὶ ἄροτρα φέρω. Cf. Gemini Ep. VI. — βρυάζειν. quod Satyris proprium. *Hesychius:* βρυάζειν. γαυριᾷν. ἥδεσθαι. βρυάσομαι. ἀναβακχεύσομαι. μετὰ τινος κινήσεως. Apud *Suidam*: βρυάζει. πάλλει. τρυφερῶς διάκειται. θάλλει. εὐφραίνεται. Haud scio, an pro corrupto πάλλει scribendum sit βακχεύει. Ceterum quod vulgo legitur ap. nostrum, ὁ λίθος ἅδε βρυάζει, ex membranis eleganter emendatum est. ἅδε cum infinitivo periphras

inservit, ut Latinorum *novo*. Vide *Abresch.* in Addend. ad Aristaen. p. 336. — V. 2. κομάσσεται. Vulgo. κάλλι κομάσσομαι. Vat. Cod. — V. 3. Nos non jam senectutis imbecillitas, sed lapis invidus prohibet, quominus comissemur. γήρως ἄδραντες. *Leonid. Tar.* XII. ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ κάθεται. ubi vide not. — κωδίτης, κωμῶν et ἰσται, Vat. Cod. κωδωνὴς Σειληνοῖς Planud. — βάσκανος. *Addatur* Ep. VI. ἦν δ' ἐμοὶ ἡ φθονερὴ νόσος ἦλθες, ὡς ἐν ἐτοίμῳ ὀρμήμαι, γνώσῃ καὶ τάχα νηχομένην.

III. Vat. Cod. p. 391. Planud. p. 73. St. 107. W. Verior hujus carminis explicatio debetur *Stephano*, cum *Brodaeus* et *Opsopoeus* nil nisi nugas egerint. Navis, cujus vectores omnes, nescio quo casu, fame fortasse aut pestilentia, perierant, in portum fortuito delata, calamitatem suam conqueritur. — V. 1. ἄβαλε. Seriores dixerunt pro βάλε, *utinam*. Illud usurpavit *Callim.* Fr. CCCCLV. Hoc *Alcman* ap. *Antigon. Caryst.* c. 27. βάλε δή, βάλε κήρυλος εἴην, ubi vide cl. *Niclas* et *Interpp. Hesychii* in βάλε. — νεκύων φόρτον ἀμειψαμένην. mortuorum cadaveribus onusta. Videntur enim haec posita esse pro ἀμειψαμένην, *postquam commutavi*, φόρτον ἀντὶ νεκύων, *vectores cum cadaveribus*. — V. 4. »πείσματα λυσομένων. Sic »quatuor Planudeae Codd. et editiones veteres. Ste»phanus primus δησομένων edidit, verisimili et pene ne»cessaria emendatione, quam recipere debuissem.« *Brunckius.* Idem in Addendis p. 318. haec habet: »Navis, cujus vectores omnes tempestate aut alio casu »perierant, ait se frustra in portum appellere, quum »viris careat, qui ministeria obeant. Dixi p. 194. illic »v. 4. scribendum esse ex H. Stephani emendatione »πείσματα δησομένων. Probabilis quidem illa est: ob similem »formam literarum Δ et Λ, frequentemque permutationem »vocalium Η et Υ, facile δησομένων in λυσομένων depravari »potuit. At quum hoc constanter retineant codices, »quos vidi omnes, in aliam suspicionem delabor, scri-

„ptum olim fuisse λαίφεα λυσαμένων, et multo verisimilior „mihi videtur haec emendatio, quae in re ipsa fundum „suum habet. Navis enim illa portum intrare non „potuit, nisi impellente vento; expansa igitur vela ha„bebat, quae mos erat in portu contrahi.“ Hactenus cl. editor, cujus me rationes non penitus perspicere fateor. Quod si enim codd. consensus vetat, quominus vulgatam λυσομένων in δησομένων mutemus, nec πείσματα mutari poterit, in qua voce non minus conspirant codd. quam in altera. At quanto verisimilius δησομένων in λυσομένων abiisse, id quod *Brunckius* ipse vidit, quam λαίφεα in πείσματα! Tandem vero λαίφεα λύσασθαι quomodo significare potest *contrahere vela*, quod est συστέλλεσθαι? Sensus igitur ex hac emendatione emergit ipsi rei plane contrarius: *vectores mihi desunt, qui vela in portu pandant. Pollux* I. 107. ἀφέντες τὰ ἱστία τῷ πνεύματι, οὐδὲν ὑποστείλαντες, ἐξ οὐρίας ἐπλέομεν, πάντα λύσαντες τὰ ἱστία. Haec omnia de secunda navigatione in alto dicuntur. Eodem sensu λύειν τὸν πόδα ap. *Euripidem* Hecub. 1020. *funes velorum laxare, vela facere* significat. At ut haec lectio a sensu hujus loci aliena est, ita altera eidem unice convenit. Nam qui appellunt navem, funibus eam alligare solent. Hanc igitur lectionem recte secutus est *Grotius*:

Cum desint, religent qui mea vincla, viri.

— V. 6. ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος. *Huetius* p. 9. ex his verbis suspicabatur, nautas se e navi in mare misisse, ut natando portum tenerent, sed fluctibus obrutos esse et in portum expulsos. De vectoribus in portu submersis etiam *Burmannus* interpretabatur, qui hoc carmen laudat ad *Propert.* II. 19. 64. Quum vectores illi, quos navis nostra defunctos vehebat, ναυηγοὶ dicantur, de naufragis, sensu proprio, ne cogitandum quidem. Sunt enim ναυηγοὶ, quicunque in mari perierunt; sive undis submersi, sive alio quodam fato, nihil interest. Hoc

igitur dicit navis: In portum quidem delati sunt illi, sed non meliori fortuna ac si in undis fecissent naufragium. Verbum ναυηγεῖν de iis, qui rem male gerunt, et ναυηγὸν illustravimus ad *Posidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. sq.

SATYRII THUILLI

EPIGRAMMATA.

¶. 276.] *I.* Vat. Cod. p. 142. Planud. p. 430. St. 565. W. Tritum de tribus fratribus argumentum, qui Pani instrumenta dedicant. — V. 2. Πίγρις. Vat. Cod. a pr. man. — νεφέλη retis rarioris genus. *Aristoph.* Av. 528. ἱερκή, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς. — V. 3. δεχὶ τῶνας Vat. Cod. Pro τριγλοφθόρους *Brodaeus* monuit esse qui τριγλοφόνους legerent. Nihil mutandum. Retia describit ab usu, delicatius piscium genus commemorans, τρίγλαν, *mullum*, de quo quaedam dedimus ad *Apollonid.* Ep. VII. χιτῶνας illustravit *Toup.* in Epist. crit. p. 89. ubi comparat *Ionem* ap. *Athen.* X. p. 451. λινοῦλκος χλαῖνα, θήραγρος πέδη. et *Achill. Tat.* II. 117. προὐκαλούμην μὲν γὰρ ἐγὼ λέοντα, ὀλίγος δέ μ' ἤγρευσεν ἀράχνης χιτών. — V. 4. ἐργατίην. Vat. Cod. Vocabulum ἐργασίη h. l. significatione nova occurrit, pro instrumentis, quibus victus paratur. Similiter *Theocritus* Eid. XX. 14. postquam piscatorum instrumenta recensuit, οὗτος, ait, τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος. i. e. his nec ullis aliis instrumentis utebantur. — V. 5. ἀδελφοῖς. Vat. Cod. — V. 6. Laudat h. v. *Suidas* v. νέποδες T. II. p. 612.

II. Plan. p. 321. St. 460. W. ubi et alia in Echûs imaginem leguntur. — V. 1. ποιμενίαν ἀν' ἐργάδα, in loco herboso, ubi pastores versantur. Vide *Ruhnk.* ad Tim.

p. 185. Locum a pastoribus frequentatum *Theocrit.* Eid. I. 22. θῶκον ποιμενικὸν vocat. Idem est ποιμένιος, quam formam attigit *Lennep.* ad *Coluth.* v. 107. p. 55. Vulgatam ἄγλωσσοι in εὔγλωσσος mutandum censebat *Brodaeus*, improbante *Huetio* p. 30. qui ignorasse videtur certissimam *Salmasii* correctionem ad Fistul. p. 218. ἄγλωσσος, in quam incidit etiam Anonym. Bibl. Bodlej. et *Lennep.* ad *Coluth.* p. 77. qui in eo, quod alteram suam conjecturam, εὔχλωρον, magis probat, nec mecum sentit, nec Jove judicat aequo. Elegans est oxymoron in verbis ἄγλωσσος Ἀχὼ μέλπεται, quale dedit *Simmias Rhod.* in Epigrammate a *Brunckio* prolato in not. ad Aeschyl. VII. c. Theb. p. 346. τερπνὰ δι' ἀγλώσσου φθεγγομένα στόματος, de cicada, quam, cum strepitum alis edat, lingua carere veteres putarunt. Aliter haec expedire conatus est Vir doctissimus *Chardon de la Rochette*, qui optimas literas inter paucos felicissime coluit, in libro menstruo *Magasin Encycl.* T. V. nr. 20. p. 484. De horologio *Antiphilus* Ep. XVII. τρισσάκις ἀγλώσσῳ φθεγγόμενον στόματι. Iis, quae notavimus ad *Bianoris* Ep. III. p. 154., addendum aenigma *Eubuli* ap. *Athen.* p. 449. F. ap. *Brunck.* T. III. p. 320. nr. X. ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος, ὁμώνυμος ἄῤῥενι θῆλυς. — V. 2. πτανοῖς. avium vocem repetit et imitatur Echo. Ingeniose *Lennepius* l. c. ἀντιθροῦν Πανὸς, cui conjecturae speciem facit Ep. *Archiae* XIV. Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην, Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ᾀδομένην. Epigr. Incert. CCLXXIV. ubi Echo se Pana non amplius odio habere dicens, ἔρχεο, Πὰν, ait, ξυνὰ λέγωμεν ἔπη. *Longus* L. III. p. 89. ed. *Moll.* μιμεῖται πάντα, καθάπερ τότε ἡ κόρη τ μιμεῖται καὶ αὐτὸν συρίττοντα τὸν Πᾶνα.

III. Vat. Cod. p. 491. Σατύρου., ut etiam Plan. p. 89. St. 130. W. Locus amoenus et umbrosus ad fontem describitur. — V. 1. ὑπὸ πυθμέσιν. sub radicibus. *Homer.* Od. N. 122. κὰδ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν. i. e. ῥίζαν. *Schol.* quem locum respexit *Hesy-*

Hesychius, ubi vide *Intrpp.* — V. 2. πηδύει. Vat Cod. et mox πυκινοῦ. Fontem Burinnam describens *Theocritus* Eid. VII. 7. ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον. *Virgil.* IX. Bucol. 40. *Varios hic flumina circum Fundit humus flores; hic candida populus antro Imminet, et lentae texunt umbracula vites.* — V. 3. θηλεδάον vitiose expressum pro τηλεθάον. — ζεφύροισιν ἐπίδρομον. locus, quem zephyri frequentant. De insula Delo *Callimachus* Hymn. in Del. 12. αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις. — ἄλκαρ. In hoc loco viator sitim restinguere, ab itinere requiescere, solis aestum effugere poterit. Similiter in fontis descriptione Ep. ἀδέσπ. CCCLXIII. τοὔνεκα μή με θέρευς παραμείβεο· δίψαν ἀλαλκὼν Ἄμπαυσον παρ' ἐμοὶ καὶ κόπον ἡσυχίῃ. Sic ex membranis legendum.

IV. Plan. p. 329. St. 468. W. In Amorem, ad columnam ligatum. Conf. *Alcaei* Ep. XI. *Antipatri Sidon.* Ep. XLI. — ¶. 277.] V. 3. περιηγέας χεῖρας. manus, ni fallor, post tergum revinctas. περιηγέας arcte jungendum cum ἐσφήκωσε. Ap. *Homerum* Il. ρ. 52. ἐσφήκωντο veteres Grammatici interpretantur ἐσφιγμένοι ἦσαν. ἐδέδεντο. *Etym. M.* σφηκῶσαι. τὸ δῆσαι. οὕτω Φρύνιχος. — V. 5. ψυχρὰ παραμύθια. Similiter *Euripid.* Alcest. 354. ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν. ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα eodem sensu dixit *Lucian.* T. I. p. 155. et ψυχρῇ ἐπικουρίῃ *Herodot.* VI. p. 488. ibique *Wesseling.* — μήποτ'. Haud absimile est, vinctum hunc deum ejus ipsius, qui eum vinculis constrinxit, animum irretitum et captum tenere. Venus Daphnin irridens ap. *Theocrit.* Eid. α. 97. τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν, Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

V. Cod. Vat. p. 490. Θυίλου. Planud. p. 76. St. 110. W. Σατύρου Θυίλλου. Expressum est carmen ex *Antip. Sid.* Ep. II. p. 16. *Marc. Argent.* Ep. XIV. —

V. 4. καὶ τρηχύς. *Leonid. Tar.* Ep. LVII. λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα Κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη. — V. 5. Vulgo post ὁλκάδα distinguitur, quod recte mutavit cl. editor. Anchora solventibus imponitur navi. — V. 6. „ὕφεσθε. Sic Vat. Cod. Sed praestat vulgata „ἔφεσθε. ὑφιέναι τὰ ἱστία est *vela contrahere*, quae *pandi* „hic jubet Priapus. Sic Leonidas Tar. LVII. καὶ πλώοις „πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.“ *Brunckius* a *Schneidero* monitus. — V. 7. ἡμῖν. Ed. pr. et Ald. tert. ὔμμιν Vat. Cod. qui v. 8. ὠλιμενορμήτης ναυτιλίην praebet. Vulgo ναυτιλίη. Metro timens *Jos. Scaliger* in not. msc. ὁλλιμενίτης scribendum censebat. Frustra. — ταῦτα accipiendum pro διὰ ταῦτα. Hanc ob causam vos exhortor, ut navigationem suscipiatis. Sic tamen τὸ ταῦτα non bene coit cum praecedentibus, quod etiam magis apparebit comparatis carminibus, quae *Satyrius* expressit. *Antipater* l. c. ταῦθ' ὁ Πρίηπος Ὕμμιν ἐνορμίτας παῖς ἐνέπω Βρομίου. *Leonidas Tarent.* ταῦθ' ὁ Πρίηπός ἐγὼ ἐπιτέλλομαι ὁ λιμενίτης.

VI. Cod. Vat. p. 490. Σατύρου. Planud. p. 76. St. 111. W. In eodem argumento versatur ac praecedens. — V. 1. ποντοτόκου. Vat. Cod. — V. 2. πιτνεῖ repositum est ex membranis pro vulgato πνείει. Illud etiam *Grotius* secutus esse videtur: *Florida qui leni flamine prata ferit.* — V. 5. λύετε ναῦται. Vulgo et in Vat. Cod. quod unde emendatum sit, *Brunckius* non indicat. Ad εὐπτερύγων substantivum desiderari, satis apparet; id quod *Jos. Scaligerum* commovit, ut vocem in duas divideret εὖ πτερύγων, ea sine dubio mente, ut πτέρυγες *vela* significent. Recte hoc quidem, ut apparet ex iis, quae observavit *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* XII. 98. et *Dorville* ad *Charit.* p. 104. sq. Sed πτέρυγας et πτερὰ simpliciter *vela* dici, suppresso vocabulo νηὸς, non puto. Quid? quod εὖ sic mire abundat. Verior itaque videtur emendatio *Brunckii.*

VII. Cod. Vat. p. 240. sq. Plan. p. 226. St. 329. W. Lemma in membranis: εἰς Ἀρίστιον ζάκορον Κυβέλης. Ex-

pressum ex *Philodemi* Ep. XXXI. — V. I. ἠνεοτάλοις. „Subaudi σύν. Deinde scribe ἡ περὶ πεύκας καὶ καλύβηνι „Vide quae notavi ad Philodem. XXXI. et Rhian IX." *Br.* *Jos. Scaliger* in not. msc. ap. *Huetium* p. 22. et ad Virgilii Copam v. 7. παρὰ πεύκαις καὶ καλύβῃ emendavit; posterius vocabulum de crepitu crumatum (τῶν κρουμάτων) interpretatus. Contra eum disputat *Salmas.* Scr. Hist. Aug. T. II. p. 823. qui docet, καλύβην esse τὸν θάλαμον matris deum, circa quem mulieres ministrae et θαλαμηπόλοι Cybeles cum tympanis et crotalis, saltabant caputque jactabant bacchabundae. Aliam viam instit cl. *Wakefield*, qui in Sylv. crit. T. II. p. 117. Καλλυβέλῃ ῥίψαι pro καταρίψαι τῇ Κυβέλῃ corrigendum censebat, comparans *Juvenal* Sat. II. 112. *Hic turpis Cybeles et fracta voce loquendi Libertas et crine senex fanaticus alto Sacrorum antistes.* Mentem sagacissimi viri me non satis perspicere fateor. ῥίψαι πλοκάμους de capitis rotatione accipiendum, quae in fanaticis his sacris solemnis erat. Bacchica solemnia describens *Euripides* in Bacch. v. 148.:

δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων πλανάτας,
ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων
τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων.

Ibid. 864. δέρην ἐς αἰθέρα δροσερὰν ῥίπτουσα. Etiam Cassandra bacchico furore percita in Iphig. in Aul. 758. ῥίπτει ξανθοὺς πλοκάμους. — V. 3. κερόεντι. Vat. Cod. λωτὸς κερόεις est *cornu Berecynthium*, sive *curvus calamus*, ad mentes exstimulandas inprimis aptus. Vide *Vulpium* ad *Catull.* LXIII. 22. — ἀκρήτου κύλικας. Vat. Cod. Vulgo ἀκρήτους κύλικας. *Aldo*, qui ἀκρήτου in Lectt. corrigit, nemo obtemperavit praeter *Nicolinos Sabienses*. *Suidas* in ἄκρατος T. I. p. 91. ἡ τρὶς εἶδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας. Cod. Parisinus κύλικα cum edit. pr. eamque lectionem probat *Toup.* Em. in Suid. p. 19. Solebat illa ter sine respiratione meri poculum siccare. Epigr. ap. *Athen.* X. p. 436. E. (Anal. T. I. p. 471. XLII.) τὸν βαθὺν

φιλοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς Ἀκρήτου φανερῶς ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ. Verbum χειλοποτεῖν, alibi vix obvium, *Schneiderus* in χανδοποτεῖν mutandum suspicabatur; in quam conjecturam etiam *Mitscherlichius* incidit ad *Horat.* III. Carm. XV. 16. p. 166. — ¶. 278.] V. 6. In καμάτοις offendit cl. *Wakefield*, qui καναχαῖς legendum suspicatur. *Horat.* III. Carm. 19. 23. *audiat invidus Dementem strepitum Lydus.* Equidem in vulgata acquiesco. Nam Pervigilium, tanta cum corporis et animi agitatione celebratum, certe res erat laboris plenissima. Mulieres Baccho servientes ap. *Euripidem* in Bacch. v. 66. cultum, quo deum celebrant, πόνον ἡδὺν, κάματον εὐκάματον vocant. — V. 7. κεύθεται ᾠδή. Nemo facile in hac lectione quidquam subaerati suspicetur; quippe quae bonum sensum et elegantem antithesin efficit. *Planudis* tamen eam inventum esse, non ipsius *Satyrii*, vix dubitare nos patitur Cod. Vat. qui καὶ θ' ὁ μυρίπνους exhibet. Depravatae huic lectioni aliam substituit *Planudes*, κεύθεται ᾠδή; nec ego meliorem reperio. Fortasse tamen μυρίπνους, in μυρόπνους mutandum (vide *Meleagr.* Ep. V.), a *Thuilli* nostri manu fuit, et vitium est in praecedentibus voculis.

Satyrio Thuillo in Vat. Cod. tribuitur Ep. Incert. CLXXIII.

GLYCONIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 506. »In Planud. p. 18. St. 29. W. »duo Epigrammata sunt, quorum neutri praefixum »auctoris nomen. Conjuncta sunt in Vat. Cod. ubi in»tegrum carmen Glyconi tribuitur. Apud Stobaeum in »Florileg. Grotii p. 413. primum distichon legitur abs»que auctoris nomine; reliqua duo p. 331. etiam sine

auctore.“ *Brunck*. In rebus humanis bona cum malis commista esse docet. — V. 1. γέλως. Sic *Liban*. T. IV. p. 169. 5. ed. R. ἕτερος ἥττων χρημάτων καὶ τὰ λοιπὰ γέλως. — πάντα κόνις. *Lucian*. Dial. Mort. XX. T. II. p. 202. ed. Bip. Ὅμηρε, σοὶ τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔῤῥιπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς. Vide *T. H* ad *Lucian*. p. 404. sq. — V. 2. ἐξ ἀλόγων. Haec ex Epicuri sententia dicta putat *Brodaeus*: nihil divinitus administrari, sed omnia temere agi et ferri. Fortunam, qualis sit, describens *Maxim. Tyr*. XI. 6. p. 200. τοιοῦτον ἡ τύχη, ἄλογον, ἔμπληκτον — Εὐρίπου δίκην μεταῤῥέον. *Clitomachus* ap. *Stob*. Flor. XCVI. p. 532. 14. οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων βέβαιόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα φέρεται φορᾷ τινι παραλόγῳ. *Seneca* Praef. Qu. Nat. in fin.: *Sunt, qui putent — hoc universum expers esse consilii, et aut ferri temeritate quadam, aut natura nesciente, quid faciat*. Conf. *Eurysum* Pythagoreum in *Stobaei* Eclog. L. I. T. I. p. 212. ed. *Heeren*. — V. 3. Haec ducta sunt ex *Posidippi* Ep. XVI. ubi similia de vita humana carmina laudavimus. — V. 5. ἡ γαμετή. Conf. *Hesiodi* Θεογον. 600 – 610. — In fine versus vulgo ἐς αὐτὴν legitur. ἐν αὐτῇ membranae Vat. obtulerunt.

TULLII GEMINI EPIGRAMMATA.

II. 279.] I. Planud. p. 331. St. 470. W. De illustri hoc Amoris simulacro, quod Praxiteles Phrynae dono dedit, vide quae dedimus ad *Simonid*. Ep. XC. et *Leonid. Tar*. Ep. XL. — V. 2. μισθόν. Pro hoc munere suo Phrynes amore remuneratus est. Illa enim dei falsum spernere non est ausa, quippe cum timeret, ne deus pro simulacro suo sagittas in ipsam dirigeret. Neque tamen Veneris filium tantopere timet, quam

Praxitelis Cupidinem, cujus matrem artem esse novit.

II. Cod. Vat. p. 192. *Gemino* hoc carmen vindicavit, quod in Planud. p. 426. St. 560. W. ἄδηλον est. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in Θεσπιάσι T. II. p. 190. qui in altero versu nihil discrepat a membranis et Planudeae edd. quae omnes ὑπὲρ τέκνων habent. *Brunckii* lectio ὑπὲρ τέχνης, quae nulla auctoritate nititur, vulgatae non praeferenda. *Brodaeus* ὑπέρτεχνον conjiciebat, quod propter praecedens εὔτεχνητον minime ferendum est. Sagaciores videant; equidem mihi in conjecturis meis de hoc loco minime satisfacio. — V. 3. Κύπριδος. Ad Venerem auctorem referendum hoc opus, quod Praxiteles, dea adjuvante, elaboravit. — ζητούμενον οὐκ ἐπὶ μ. Vat. Cod. — Occurrit poëta iis, qui munus meretricis parum decoris habere fortasse dixerint. — V. 4. ἐς ἀμφοτέρους. i. e. ἀμφοτέροις. Praxiteli et Phrynae, si recte intelligo. — V. 5. Vitiose Cod. Vat. αἰνοβροτόν. In δοιῆς haereo. Quae enim, quaeso, duplex haec ars est, quam poëta in Praxitele miratur? Eum Phrynae Amorem donasse ait; quod certe artis est; sed quod idem deum in visceribus alere dicitur, nemo facile in artificis laudem artisve praeconium accipiat. Legendum puto:

θείης ἐκ τέχνης αἰνέω βροτόν.

Glaucus Ep. III. ὦ Σκόπα, σᾶς χειρὸς θεοπειδὲς ἠμέσατο τέχνα. — Θυιάδα. *Callistrat.* Stat. II. p. 891. καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες, θειοτέρων πνευμάτων ἐράνοις λαφθεῖσαι — προφητεύουσι τὰ ποιήματα. — V. 6. θεὸν τελ. ipsum dei archetypum. *Simonid.* Ep. XC. Πραξιτέλης ὃν ἔπασχεν διηκρίβωσεν Ἔρωτα, Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης.

III. Bis exstat in Planud. p. 239. et 311. St. 347. et 451. W. Scriptum est in *Salmoneum, qui fulmina in quadriga sedens imitabatur, cum quadriga fulmine ictus. Hygin.* Fab. CCLI. et Fab. LXI. ubi scribendum

videtur: *Salmoneus, Aeoli filius, Sisyphi frater, cum tonitrua et fulmina imitaretur Jovis, sedensque quadrigam faces ardentes in polum mitteret et cives, ob id a Jove fulmine est ictus.* pro vulgato: *sedens quadr. f. a. in populum;* quod ferri nequit, sequente voc. *cives.* Conjecturae patrocinatur *Apollodor.* I. 9. 7. p. 45. τῷ Διῒ ἐξισοῦσθαι θέλων — ἔλεγε βροντᾷν· βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθομένας λαμπάδας, ἔλεγεν ἀστράπτειν. Vide de fabula Salmonei *Heynium* ad *Virgil.* Aeneid. VI. 585. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 546. — V. 1. „Πολυγνώτου re„posuit Grotius pro Πολυκλείτου. Vide Junium in Arti„ficum Catal." *Br.* De duobus Polycletis, quos ex antiquitate novimus, alter Sicyonius fuit, alter Argivus. Polygnotum autem Thasium fuisse constat. Quae cum satis speciosa sit emendandi causa, *Heynius* tamen in Commentat. Tom. X. p. 94. propter verba χεὶρ κάμε, quae opus anaglyphum potius quam picturam prodere videantur, poëtam errasse in Polycleti patria suspicari malit. Ceterum in Planudea Θασίη loco altero. — V. 3. Fulmine igitur illa Salmonei tacta fuit imago; quem casum poëta de Jovis ira interpretatur.

¶. 280.] *IV.* Plan. p. 310. St. 450. W. In Herculis, armis spoliati, statuam, Lysippi opus. Plures ab hoc artifice elaboratae Herculis statuae, de quibus adeundus *Heynius* in Commentat. T. X. p. 87. Confer *Philippi* Ep. LII. quod *Geminus* expressisse videtur. Repertum est hoc carmen in basi statuae Venetiis. Vide *Spon.* Miscell. erud. antiq. p. 51. Idem cum *Salvinii* versione metrica exhibet *Gorius* in Inscr. Flor. T. II. p. 136. — V. 3. σοβαρὸν μίμημα. Plan. et Spon. Acute *van Eldick* emendavit in Suspic. p. 28. σοβαρόν σοι λῆμα. *Aristophan.* Ran. v. 466. καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. *Manetho* L. IV. 470. ἀρήϊα λήματ' ἔχοντες. vide quae notavimus ad *Philipp.* Ep. LXXXI. 5. Doctior tamen et procul dubio verior est emendatio *D. Ruhnkenii,*

qui in Epist. crit. p. 77. τοῦ σοβαρὸν βρίμημα corrigit. *Hesychius:* βρίμημα. ἐπίπληξις. *Apollon. Rhod.* IV. 1677. ὡς ὅγε χάλκειός περ ἐὼν ὑπόειξε δαμῆναι Μηδείης βρίμῃ. i. e. ἰσχύϊ, ut *Schol.* interpretatur. Derivatur hoc vocabulum cum aliis quibusdam a βρὶ ἐπιτατικῷ. Hinc βριμοῦσθαι, μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν, ut ex *Pausania* interpretatur *Eustath.* ad Odyss. α. p. 26. 27. Conf. *Etymol. M.* in βριμαίνω et βρίμη. — Praeterea vulgo exhibetur τίς ἔπλασεν ὧ. κ. cum interrogandi signo, ita ut Λύσιππος vers. seq. pro responso habendum sit. Hanc scripturam et distinctionem sequutus est *Grotius;* minus recte. Duas partes hoc carmen habet. Prior v. 1 – 4. Herculis habitum et vultum describit; posterior causam nuditatis et tristitiae explicat. Vulgata interpunctio igitur carminis oeconomiam turbat. — V. 6. εἰς βαρὺς ἆθλος. *Quem non mille ferae, quem non Stheneleius hostis, Non potuit Juno vincere, vincit Amor. Ovid.* IX. Heroid. 25. *Clava torosa tibi pariter cum pelle jacebat, Quam pede suspenso praeripiebat Amor.* ut acute correxit *Burmannus* in Anthol. Lat. T. I. p. 269. pro *percutiebat;* quae tamen ipsa lectio non temere spernenda est. Vide *Wernsdorf.* Poët. Lat. min. T. III. p. 167.

V. Cod. Vat. p. 404. Plan. p. 298. St. 438. W. Scriptum in lapidem, Graecis ad Chaeroneam devictis, Marti a Philippo Macedone dedicatum. Historia, quam hoc carmen spectat, ignoratur. *Brodaeus* de signo Martis putabat agi; quod parum probabile. Tropaeum autem intelligere non pati videtur *Pausaniae* locus L. IX, 40. p. 794. Φίλιππος δ' οὐκ ἀνέθηκεν ὁ Ἀμύντου τρόπαιον, οὔτε ἐνταῦθα (ad Chaeroneam), οὔτε ὁπόσας μάχας ἄλλας βαρβάρους ἢ καὶ Ἕλληνας ἐνίκησεν· οὐ γάρ τι Μακεδόσιν ἱστάναι τρόπαια ἦν νενομισμένον — qui locus varie impugnatus et defensus est. Vide *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XVI. p. 85. 64. Monimentum cum inscriptione ap. Chaeroneam a Philippo esse positum, nemo, quod sciam, tra-

didit. — V. 1. Κεκροπίδῃσιν Vat. Cod. et v. 2. φιλιππείης. — V. 3. ὑβρίζων. gloriam in campo Marathonio et in pugna Salaminia partam Macedonum virtus evertit. Μακηδονίης. Vat. Cod. — κεκλιμένα. Sic *Hermesianax* Eleg. v. 54. ἀνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. *Antip. Sid.* LXXXIV. οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. — V. 5. ὄμνυε νῦν θέκυνας. Respicitur locus celeberrimus in Orat. *Demosthenis* pro Coron. c. 60. ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι. οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας κ. τ. λ. quem locum tanquam exemplum praeclarae apostrophes laudat *Longin.* Π. Ὕ. c. XVI. p. 71. ed. *Toup.* et multi alii eum cum laudarunt, tum imitatione expresserunt; de quibus vide *Taylor.* in Not. ad Demosth. p. 158. sq. ed. *Reisk.* qui nec nostrum carmen omisit.

VI. Cod. Vat. p. 477. Plan. p. 305. St. 445. W. — V. 1. Distinctione mutata orationem erigere studuit *Brunckius.* Vulgo enim legitur: ἡ βάσις, ἡ κατέχουσα τὸ βαλδίον ἢ πεπέδηται· ubi postrema vocabula fortasse abundare videbantur cl. editori. Ad sensum confer *Philippi* Ep. XLIX. ibique not. — V. 2. ἦν δ' ἀφ. membranae. Vulgo δ' omissum.

VII. Vat. Cod. p. 475. Plan. p. 374. St. 512. W. Strymon, Thraciae fluvius, se cum Nilo comparat. — V. 1. Inter flumina quidem habeor, sed mari comparandus sum magnitudine et aquarum multitudine. διώκω h. l. pro ζηλοῦσθαι videtur positum. *Hesych.* δίωκε, ζήλου. Vid. *Alberti* Obss. philol. p. 350. Nisi est *festino, propero, celeriter moveo* undas, ponto comparandas, πελάγει ἶσα μέτρα. Hanc verbi διώκειν significationem illustravit *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 81. — ¶. 281.] V. 4. Tribulum gigno, ipsis Cereris muneribus praestantio-

rem. Ὀμπνία Cereris nomen, ab ὄμπνη, τροφή. Conf. *Spanh.* ad *Callim.* p. 657. et 747. et *Eichstaedt* de Dramat. Satyr. p. 146. sq. Plurimum huc facit *Theophrast.* Hist. Plant. IV. 11. ὁ τρίβολος οὐκ ἐν ἅπασιν οὐδὲ πανταχοῦ φύεται, ἀλλ' ἐν τοῖς ἑλώδεσι τῶν ποταμῶν· ἐν μεγίστῳ δὲ βάθει πεντάπηχει ἢ μικρῷ μείζονι, καθὰ οἱ περὶ τὸν Στρυμόνα. *Plinius* XXI. 16. *Tribulus nonnisi in palustribus nascitur; dira res alibi, juxta Nilum et Strymonem amnes excipitur in cibis.* Idem XXII. 10. *Thraces, qui ad Strymona habitant, foliis tribuli equos saginant, ipsi nucleo vivunt, panem facientes praedulcem et qui contrahat ventrem.* Haec loca non effugerunt *Brodaei* diligentiam. — Ceterum vett. Planudeae edd. pro τρίβολον exhibent τρίβολον. — V. 5. ἄμμι. Quod si quis comparationem instituat, Strymon praestantior videbitur Nilo, cum hic fruges tantummodo alat, ille easdem gignat et proferat.

VIII. Cod. Vat. p. 429. γαιμένοφ. Edidit *Salmas.* in Plin. p. 821. C. qui depravatae membranarum lectioni suas emendationes substituit. *Jens.* nr. 12. *Reisk.* Anthol. nr. 663. p. 116. — V. 1. ἡ παλίουρος. ἐξείη παλίουρος καὶ βάτος. *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIII. Paliurum et alia ex spinarum genere sepiendis hortis et agris adhibita esse, docent loca collecta per *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. III. p. 265. — ξύλον ἰὸς ἐν ἕρκει Vat. Cod. et Jens. οἷος ἐν ἕ. *Salmas.* quod *Reisk.* mutavit in οἷον, ut in marg. apogr. Guyet. habetur: *ut par erat in sepimento. Brunckius* suam conjecturam in textu posuit, lectoribus non monitis. Vera lectio adhuc latet. Desidero loci sepibus inclusi commemorationem, quo referatur scilicet v. τῶν φορίμων, verbi causa:

Ἡ παλίουρος ἐγὼ, τρηχὺ ξύλον, ἕρκος ἀλωῆς.

sive:

— — — — — οἰνάςιν ἕρκος.

Haec posui, non quod poëtam sic scripsisse putem, sed

ut intelligatur, quid in hoc versu desiderem. — V. 2. τίς μ' ἀφορῶν. Vat. Cod. ἀφόρων. *Jens.* ἄφορον *Salm.* et *R.* Quis me inutilem dixerit, cum utiles et frugiferas arbores tuear? φόριμος vocabulum est e rarioribus.

IX. Cod. Vat. p. 428. Plan. p. 30. St. 46. W. Lemma in membranis: Τυλλίου Σαβήνου εἰς μῦν φαγόντα κιθάρας χορδὴν καὶ περιπλακέντα ἐν αὐτῇ καὶ ἀποπνιγέντα. — V. 1. σμίνθος. μῦς. *Hesych.* ubi vide Intrpp. p. 1230. *Schneider* ad *Aelian.* H. A. XII. 5. p. 378. — V. 2. λῃιζόμενος Vat. Cod. Illecebras, muscipulae impositas, deripuit. ἐκ θανάτου. Ipsam muscipulam cum gravitate quadam significat. Batrachom. v. 50. παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος. — V. 3. πῆχυς h. l. est ea pars citharae, cui nervi aptantur, *jugum*, ad quod chorda dirupta resiluit. — V. 4. ἀπεβρόχισεν. Vat. Cod. — V. 5. τόξων. Vulgo arcum miramur, scopum certis sagittis ferientem. Nec immerito. At hic deus vel citharâ tanquam telo in hostes utitur. ὃς δέ. οὗτος δέ. Phoebus scil. τόξων itaque de sagittandi arte in universum accipi debet; quo nihil jejunius. Vitium eleganter occultavit *Grotius*, vertens:

Ecquis adhuc arcus Phoebi mirabitur, arcus
Irato praestet cum lyra tensa vicem?

Sed aliena affinxit poëtae doctissimus interpres. Emendationis lenissimae olim a me propositae nondum poenitet:

Λοξίου εὐστοχίην θαυμάζομεν, ὅς γε κατ' ἐχθρῶν
ἤδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει.

In hac lectione omnia recte procedunt. — V. 6. ἄστοχον inepte Vat. Cod.

X. Cod. Vat. p. 218. Γεμίνου. Plan. p. 198. St. 287. W. *Germanici.* In Cod. *Constantini Lascaris*, quem *Iriarte* descripsit, hoc carmen connectitur Epigrammati *Diodori* X. 187. et inscribitur *Germanico.* Expressum

est ex *Alphei Mitylen.* LXXXI. p. 234. Sententiam ex *Choricii* declamationibus, quae ad h. l. facit, *Macarius* servavit ap. *Villoison.* in Anecdot. T. II. p. 66. ἀνδρῶν ἐπιφανῶν εἰκὼν ἅπασα γῆ, ubi cave cum doctissimo editore οἶκος legas. — V. 1. ἐπὶ ταῦτα. Vulgo. δούρατα. naves in pugnis illis navalibus, ap. Salamina praesertim, fractas. δόρυ de nave passim obvium. Vide Animadv. in Euripid. p. 120. — βαρβαρικὰ et ναυφθορίης Vat. Cod. — V. 3. Sensus est: fundamentum, cui Themistoclis gloria superstructa, bellum est cum Persis et Xerxe gestum. Hoc bonum; sed poëta nos Themistoclis monimento Persicum Martem et Xerxem subjicere jubens, imaginem efficit vehementer absurdam.

CYLLENII EPIGRAMMATA.

¶. 282.] *I.* Vat. Cod. p. 358. Κυλλινίου. In Planud. p. 25. St. 39. W. Καλλινίου. Pyraster hortulano, qui alienos ipsi ramos inseverat, gratias agit, quod ejus opera feracibus annumeretur arboribus. — V. 1. δρυμοῖσι. quaedam edd. vett. — νοθῆ Vat. Cod. νόθην ὀπώραν fructus appellat poëta acerbos atque inutiles. Ducta metaphora a liberis, qui non ex legitimis nuptiis prognati, jus civitatis non habent; quam vocabuli νόθος significationem illustrat *Cuperus* in Obss. I. p. 117. sqq. Tum τὰ νόθα opponuntur τοῖς ἀληθινοῖς. Ap. *Archiam* Ep. V. Ventilabrum νόθον ἄημα κεύθειν dicitur. Caro conchae νόθη σάρξ ap. *Antiphil.* Ep. XXII. ἀγλαΐη νόθη ap. *Claudian.* Ep. II. Mala carmina, quae speciem haberent, sed poëtico calore destituta essent, νόθους παῖδας appellasse videtur *Callimachus* Fr. CCLXXIX. Similiter ap. *Himerium* Orat. IV. 7. p. 466. νόθοι καὶ κίβδηλοι σοφία oppo-

nitur τῇ ὀρθῇ, i. e. γυναικί. — V. 4. οὐκ ἐμόν. *Feraces Plantae immittuntur: nec longum tempus et ingens Exiit ad coelum ramis felicibus arbos, Miraturque novas frondes et non sua poma.* *Virgil.* Georg. II. 79. sqq. *Ovid.* Remed. Amor. 196. *Statque peregrinis arbor operta comis.* — V. 5. φυτοεργέ. Sic veteres edd. quae mihi ad manus sunt, omnes. *Lennep.* in suo exemplo φυτουργὲ reperiens, varia frustra molitur ad *Coluth.* II. 3. p. 89. — V. 6. ἐγγράφομαι. Metaphoram, quae est in νόθης ὀπώρης, poëta continuat. ἐγγράφεσθαι dicuntur, qui in civium numerum referuntur. Hoc jam *Huetius* p. 5. notavit.

II. Cod. Vat. p. 363. Κυλληνίου. Plan. p. 78. St. 114. W. Κυλληνίου Πετιάνου. Scriptum est sive in arborem, sive in carinam, in litore collocatam, necdum armamentis instructam. Multa hujus argumenti Epigrammata reperiuntur in Anthol. Plan. L. I. c. LVII. Apud Planudem sequitur distichon cum lemmate, τοῦ αὐτοῦ:

Ἄρτι με πηγνυμένην ἐκ κάτου τρέπειν ἔσπασε γείτων
πόντος κἢν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μαινόμενος.

quod in Vat. membranis *Antiphilo Byzantino* tribuitur, cujus Epigr. XXVI. Μυρία με, τρίψασαν — — interpositum est inter hoc distichon et illud *Cyllenii.* Ex hac vicinitate mirus ortus est error. *Cyllenii* hexametro subjectus est in membranis Vat. pentameter *Antiphili:* πόντος κἢν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος· *Antiphili* disticho autem in margine adscriptus versus *Cyllenii:* ἔτλην; φεῦ κ. τ. λ.

APOLLINARII EPIGRAMMATA.

T. 283.] *I.* Cod. Vat. p. 563. Planud. p. 137. St. 199. W. In Grammaticum Glyconem, hominem imperitissimum. — V. 1. Grammaticus asino vectus et inde

delapsus omnis suae scientiae jacturam fecit. Verba ὡς λέγεις indicant, veterem historiam respici, quae paroemiae originem dedit: ἀπ' ὄνου καταπεσών. Sensum adagii diserte prodit *Aristoph.* in Nub. 1276. τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών. ubi, quae *Scholiastes* affert, manifesta faciunt, eum caussam et originem dicti ignorasse. Hanc aperuit *Suidas* in v. ἀπ' ὄνου T. I. p. 28. ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ. Locus *Platonis* est de Legg. L. III. p. 701. C. μή — κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπό τινος τοῦ πεσεῖν. ubi tamen hodie ὄνου legitur. Vide *Schottum* ad *Zenob.* II. 57. p. 41. Adde *Erasmum* in *Ab asino delapsus.* I. Cent. VII. 31. et *Interpp. Hesych.* ἀπ' ὄνου καταπεσών, ubi similes quaedam paroemiae proferuntur. — V. 5. Glyco, homo imperitissimus et proinde in patria sua comtemtissimus, cum in Libyam venisset, Grammaticam, cujus prima elementa ignorabat, profiteri coepit. Hinc jocandi opportunitas poëtae enata est. Quum Glyco, ait, Libycos asinos conscendere coepisset, ex imperito Grammaticus factus est. Quod igitur alias fieri solet, ut de asino delapsi scientia excidant, id contra evenit Glyconi, qui saepe ab asino suo excussus, doctus evasit. — Veteres interpretes Glyconem agasonem fuisse frustra contendunt. — V. 5. ἔπαθε. Ed. pr. Aldinae omnes. Ascens. Nicol. Sabiens. In Vat. Cod. tamen ἔπαθεν habetur. — ὢν γάρ. non solum Grammaticae, sed omnino vulgaris sermonis ignarus. — V. 7. κάνθωνας et κανθηλίους praegrandes asinos a Graecis, sed in ridiculis tantummodo dictos fuisse, contendit *Bochart.* Hieroz. II. 18. p. 221. Libycos asinos ubi tonsas equas inire narrat *Aelian.* H. An. XII. 16., μεγίστους eos vocat.

II. Vat. Cod. p. 567. Plan. p. 144. St. 209. W. *Planudes* hoc distichon retulit in caput *De Dolosis.* Sed vide, an de oratore soloecissante et imperito agatur. »Ubi mihi absenti maledicis, nihil me laedis; (nihil

»enim curo tam inepti hominis de me sententiam, et »quidvis per me licet dicas, dummodo te non audiam.) »Sed cum me praesentem laudas, vehementer laedis.« In hunc sensum accepta paulo plus salis et acuminis habere videtur sententia.

NICOMACHI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 251. Νικομάχου εἰς Πλάταιαν τὴν πόλιν ὑπὸ σεισμοῦ καταπεσοῦσαν. Edidit *L. Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 256. *Reisk.* in Anth. nr. 582, p. 78. — V. 1. ἅδε Πλάταια. Et singulari et plurali numero hujus urbis nomen effertur. *Homer.* Il. β. 504. *Herodot.* VIII. 50. Vide *Eustath.* ad Il. p. 203. 38. Temere *Reiskius* dedit: ἅδ' Ἐλάτεια, cujus eum conjecturae, cum notas scriberet, merito poenituit. De terrae motu, quo Elatea eversa sit, non magis constat, quam de Plataeâ ejusmodi calamitate affecta. At Boeotiam terrae motibus expositam fuisse, *Strabo* ait L. X. 686. B. — τί τοι λέγω; sic membranae. *Reiskius* τίν' οὖν λέγω; quia plures essent urbes Elateae nomine. Brunckianam lectionem sic explico: quid tibi vis dicam? qua consolatione et allocutione utar? — V. 2. ἐξαπίνης. Vat. Cod. a manu sec. — V. 3. ἂν apogr. Lipſ. αὖ Vat. Exigua pars civium patriae civitati supervixit. Qui vero perierunt patriam, pro cippo sibi impositam habent. — Similiter *Aeschylus* in Epigr. T. I. p. 148. οἵ ποτε γυίοις τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφεβάλοντο κόνιν. ubi vide not. p. 277.

ANTISTII EPIGRAMMATA.

¶. 284.] *I.* Vat. Cod. p. 185. Primum hujus carminis distichon edidit *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Pallad. p. 599. Integrum *Kusterus* ad *Suidam* v. φόζα T. III. p. 642. *Reisk.* in Anth. nr. 485. p. 37. Celebrat poëta notissimam de Gallo et leone historiam. Vide ad *Simonid.* Ep. CXII. quod *Antistius* expressit. — V. 1. θέτο. *dedicavit*, ut saepe. Cur *Spanhemius* indumenta et capillos Galli ipsi Cybeles simulacro appensos fuisse judicet, causam idoneam non video. — V. 4. ἄθλον ἀπεκρέματο. Vat. Cod. quod ex schedis Lacroz. dedit *Reiskius.* *Brunckius* exhibuit lection. marginis ap. Guyet. ἄθλος dedit etiam *Kusterus.* — V. 5. φρενός. Vat. Cod. et *Reisk.* φρένας margo ap. Guy. et *Kuster.* — V. 6. φυζαλέον. *Suidas*, hunc versum excitans v. φόζα. δειλία. φυγή. καὶ φυζαλέος. ὁ δειλός. *Suidae* lectionem tacite recepit *Reiskius*; fortasse recte. *Gallus tympani sono terribilem leonem in fugam convertit*, φυζαλέον ἔτραπε, i. e. ἔθηκε. Quod si quis tamen Codicis lectionem φύζα λέων defenderit, exemplis doceat, graecos in quarto casu λέων dixisse pro λέοντα. *Cornel. de Pauw* in marg. apographi sui λέον, per apocopen pro λέοντα positum, legendum censet. Nec hujus formae exemplum alibi obvium. — V. 7. ὑπὸ δείσαντα et ἥνεκα Vat. Cod. Hinc ap. Lips. ἥνικα. — V. 8. συρικτὰν (ap. Guyet. et Ruhnk. in marg. συρίκταν) κ. ἀπ' ἀκρ. Vat. Cod. συρικταὶ ἀκρέμονες idem quod ψιθυρίζοντες. *arguti rami.* ut ap. *Virgil.* Eclog. VII. 1.

Lect. p. 195.] *Ia.* Vat. Cod. p. 513. Edidit hoc carmen, quo carebat apogr. Buherianum, *Dorville* ad *Charit.* p. 57. In puerum Cleodemum, Eumenis fil., Bacchica sacra celebrantem. — V. 3. στικτοῖο νεβροῦ. Ap. *Euripid.* Bacch. 833. Dionysus Pentheum νεβροῦ στικτὸν δέρας induere jubet. Baccha κατὰ χροὸς οἷα χιτῶνα

Στικτὰ

Στικτὰ φιλοσκοπέλων ἐνεδύσατο δέρματα νεβρῶν. — ἐξύσατο membran. quod *Dorvill.* emendavit. — V. 5. ὤνας ὑμῖν Κάδμε τίθει Vat. Cod. cujus lectionis praeclaram emendationem debemus *Dorvillio.* Καδμεῖος ἄναξ Bacchus est. Idem in vers. ult. minus feliciter ἡβήτας in ἡβήσας mutabat. Sed quidni poëtae licuerit ἡβήτας θιάσους pro *thiaso juvenum* ponere, ut paulo ante βαιὸν θίασον pro βαιῶν, i. e. μικρῶν παίδων θιάσῳ? — ἄγοι *Dorv.* In membranis est ἄγει.

II. Plan. p. 339. St. 478. W. Priapus, in agro custos collocatus, furibus gravissimas poenas minatur. — V. 3. ἐπὴν γελάσῃς. si tentam riseris mentulam. Similis color in Lusib. carm. X.:

Insulsissima quid puella rides?
Non me Praxiteles Scopasve fecit:
Nec sum Phidiaca manu politus:
Sed lignum rude villicus dolavit:
Et dixit mihi: Tu Priapus esto.
Spectas me tamen, et subinde rides.
Nimirum tibi salsa res videtur,
Adstans inguinibus columna nostris.

ubi *Burmannus* (Anth. Lat. T. II. p. 488.) nostrum carmen adscripsit. Idem deus rudi manu dolatus in Ep. incerti auct. CCXXXII. haec ait:

ἀχρεῖον γέλασόν με· τὰ δ' εὔκηλός πεφύλαξο
εἶνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς.

ut haec scribenda esse jam olim docuimus. — V. 6. ἡ λάχνη. barba et pili te a poena non rediment. Lusus Ep. XIII. *Praecidere puer, moneo: futuere puella: Barbatum furem tertia poena manet.*

III. Cod. Vat. p. 260. Edidit *Reisk.* nr. 594. p. 83. Conqueritur poëta de jactura, quam Graecia in tribus athletis fecerit, qui in diversis regionibus naufragio

perierant. Nec acumen, nec leporem ullum in hoc carmine video. — V. 1. Ἀώου. Aous fluvius prope Apolloniam in mare emittitur. *Pompon. Mel.* L. III. 2. Ejus tractum descripsit *Livius* L. XXXII. 5. — V. 3. „ἐν „πόντῳ, nisi pro superfluo metri fulcro habere malis, „debet accipi pro adjectivo πόντιος. trajectus marinus „Siculus. πόρος ἐν πόντῳ, hoc est ἐμπόντιος, διαπόντιος Σικε„λός." *Reiske.* Vide tamen an *Antistius* scripserit:

καὶ σὲ νότος Σικελῷ
ὤλεσεν ἐν πόντῳ.

rabies Noti, *Quo non arbiter Hadriae major.* *Horat.* I. Carm. III. 14. — V. 3. τόσον. Vat. Cod. et *Reisk.* πόσον marg. ap. Guyet. et Ruhnk. — V. 4. κρείσσονας ἀθλοφόρους Vat. Cod. a man. sec. Posterius exhibet ed. *Reiskii.*

HADRIANI CAESARIS
EPIGRAMMATA.

T. 285.] *I.* Vat. Cod. p. 203. Ἀδριανοῦ ἐν τοῖς ἀναθήμασι Τραϊανοῦ Καίσαρος. unde *Boivinus* colligit, Hadrianum plura Epigrammata conscripsisse sub titulo: ἀναθήματα Τραϊανοῦ. Primus hoc carmen edidit *Salmas.* in Comm. ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 133. *Kusterus* ad *Suidam* T. II. p. 249. *Boivin* dans les Mém. de l'Acad. des Inscr. T. III. p. 356. *Tristanus* T. I. p. 426. *Reisk.* in Anth. nr. 540. p. 63. Trajanus, cum ad bellum Parthicum proficisceretur, in monte Casio, ubi Jovis Casii templum erat, spolia Getarum dedicavit. Duo sunt montes Casii nomine appellati. Alter in Aegypto prope Pelusium in confiniis Syriae et Aegypti. *Strabo* XVI. p. 760. *Herodot.* L. III. 158. Ibi Jupiter colebatur sub juvenis specie, malum punicum manu tenentis.

Achilles Tat. L. III. 6. p. 248. sq. ed. *Bod.* ibique *Carpzov.* Alter est prope Antiochiam in Seleucia. *Strabo* XVI. p. 751. *Ammian. Marc.* XIV. 62. XXII. 33. Etiam in hoc monte Jupiter colebatur. De utriusque cultu disputans *Liebe* in Gotha Numaria p. 308. sqq. nostrum quoque carmen attigit. *Salmasius* Trajanum Aegyptium illum montem conscendisse putabat, quem refutarunt *Boivinus* et *Reiskius*. *Salmasii* error apparet ex *Dione Cass.* LXVIII. 17. p. 1134. qui Trajani iter luculenter describens, eum, Lycia et reliqua Asia peragrata, Seleuciam et inde Antiochiam pervenisse narrat. Nec opus habebat Aegyptum adire. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. II. p. 249. Κάσιον ὄρος. πρὸς τῷ Εὐφράτῃ (*Kusterus* a *Salmasio* in errorem abreptus, perperam corrigit: πρὸς τῷ Πηλουσίῳ.) καὶ ὁ Κάσιος Ζεύς. ἔνθα Τραϊανὸς ἀνέθηκε κρατῆρας ἀργυροῦς καὶ κέρας βοὸς παμμέγεθες κεχρυσωμένον· καὶ ἐπιγράμματα ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Ἀδριανῷ πεποιημένα. ubi *Salmasius* tentat: ἐπίγραμμα — πεποιημένον. At hujus correctionis vanitas apparet ex lemmate Vat. Cod. quod etiam plura Epigrammata ἀναθηματικὰ ab *Hadriano* conscripta commemorat. — V. 3. ἄνθετο δοιὰ λῖτα. membr. In marg. ap. Guyet. legitur. λῖτα. τέλη. i. συνέδρια. δύο τῶν ἐν τέλει. Vide *Hesychium*. *Salmasius*, *Kusterus* et *Suidas* λῖτα. Bis hoc distichon excitavit *Suidas* in οὖρος T. II. p. 741. ubi βοῦς οὖρον, et in λῖτα T. II. p. 451. ubi βοὸς οὖρον habetur. λῖτα sunt καταπετάσματα. *Homer.* Od. α. 131. ὑπὸ λῖτα πετάσσας. quem locum proferens *Athen.* L. II. p. 48. C. λῖτα interpretatur λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα. Sed vide *Eustath.* ad Od. p. 32. 19. Sed huic lectioni repugnat syllabarum mensura. Conf. *Homer.* Il. ε. 252. et ψ. 254. Transponendas igitur voces, ἄνθετο λῖτα δύω, censebat *Albertus* ad *Hesychius* in λιτά. *Reiskius* δοιὰ λινᾶ pro λινέα, duo retia, dedit, satis inepte. *Salmasius* ῥυτὰ, quia *Suidas* Trajanum *argentea pocula* et tauri cornu dedicasse diserte tradit; eandemque ob

causam *Boivinus:* ἄνθετ' ἄλεισα δύω, quam lect. *Brunckius* non dubitavit recipere. Est autem ἄλεισον, ποτήριόν τετορνευμένον, interprete *Hesychio*; cum quo cf. *Schol. Homeri* Il. λ. 773. In fragm. *Athenaei* ap. *Casaub.* ad L. IX. p. 783. multa de etymologia vocabuli ἄλεισα traduntur; et inter alia ap. *Pisandrum* Telamon ab Hercule ἄλεισον dono accipere narratur, τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας ἀριστεῖον. — In fine vers. οὖρων Cod. Vat. οὖρον apogr. Guyet. et Ruhnk. Et sic *Salmasius* edidit, cujus hanc emendationem esse, dubitare noli. De poculis ex boum cornibus factis disputavimus ad *Addaei* Ep. II. Nostrum locum non praetermisit, ubi veterum loca de uris congessit, *Bochartus* in Hieroz. III. 26. p. 959. — V. 5. ἔξαιτα. ἐξαίρετα. *Hesych. Homer.* Il. μ. 320. οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα. *Schol. Apollon. Rhod.* L. IV. 1004. Perperam V. D. in marg. ap. Guy. et Ruhnk. ἔξαντα, i. ἐξεναντίας, conjecit. Hunc vers. c. sequ. laudat *Suid.* T. I. p. 763. ubi ἦμος ἀπειρεῖς exhibetur. ἀπ'ειρεῖς est in Vat. Cod. et ἀπολληΐδος. — Verba προτέρης ἀπὸ ληΐδος *Boivinus* explicat de praeda in primo contra Dacos bello facta. — ἀπειρής Trajanus, ut *durus Hannibal* ap. *Horat.* II. Carm. XII. 2. — V. 7. τήνδε δῆριν. hanc in Parthos susceptam expeditionem. — V. 9. εἰς ὀρόωντι. et ἰαίνει. Vat. Cod. — V. 10. Ἀρβακίδων. vitiose ap. Lips. Trajani nomine Hadrianus Jovi Casio nova ex Parthorum praeda pollicetur donaria.

II. Vat. Cod. p. 425. Ἀδριανοῦ Καίσαρος. οἱ δὲ Γερμανικοῦ. Ἡσύχιος δὲ εἰς Τιβέριον τὸν Καίσαρα ἀναφέρει αὐτό. In Plan. p. 98. St. 144. W. *Hadriani* et *Germanici* nomen inscriptum. Priori tribuunt Scholia Homer. in Cod. Veneto Villoisoni p. 532. Latina ejus interpretatio legitur in Anthol. Lat. L. I. CIII. p. 86. quam *Pithoeus* recentioris poëtae esse censebat:

Germanici Caesaris ad Hectoris tumulum.

Martia progenies, Hector, (tellure sub ima
Fas audire tamen si mea verba tibi)

Respira, quoniam vindex tibi contigit heres,
Qui patriae famam praeferat usque tuae.
Ilion en surgit rursum inclyta, gens colit illam,
Te Marte inferior, Martis amica tamen.
Myrmidonas periisse omnes dic Hector Achilli,
Thessaliam et magnis esse sub Aeneadis.

Hadrianum Trojam multis operibus exornasse constat. *Philostrat.* Vit. Soph. II. p. 548. Quae de Troja iterum habitata et restaurata ap. veteres poëtas traduntur, ea referenda sunt ad Alexandriam in Troade, quam ab Antigono conditam Augustus colonia Romana auxit. *Strabo* L. XIII. p. 887. De hujus urbis ruinis consule cl. *Le Chevalier über die Ebne von Troja* C. II. p. 9. sqq. — V. 1. εἴ ποι. Schol. Hom. ἀκούοις. Vat. Cod. — V. 2. στῆθι καὶ ἄ. Schol. ἄμπνευσον πατρίδος ὕπερ. Vat. Cod. — V. 3. Ἴλ. οἴχεται. Schol. — ἄνδρας. Ad Coloniam Romanorum referenda verba. — V. 5. Pro verbis Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο *Aldus* in Cod. suo reperit Θεσσαλίη δ' οὐκ ἔστι, quae lectio in Ald. sec. recepta est. — V. 6. παισὶν ὑπ'. Ed. pr. Flor. et Ald. πᾶσαν ex Lectt. Ald. in posteriores edd. repositum. — Post hoc Epigr. in Vat. Cod. haec leguntur: πρὸς ταῦτα ὑπέγραψε στρατιώτης, φασὶ δὲ Τραϊανοῦ εἶναι·

Θάρσυνος οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι πρόσωπον.

εἶτα τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος καὶ γράψαντος· δήλωσόν μοι τίς εἶ, ἀντέγραψεν·

Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστὴς,
εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων Ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος·
αὐτὸς ἐν πρώτοισι λελεγμένος ἀσπιδιώταις.

Eadem, sed paulo aliter, leguntur in Planudea. Primum: τούτοις ὑπέγραψε λάθρα Σπαρτιάτης Δημάρατος· Θάρσυνοι etc. Deinde: ζητηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ β. αὖθις προςέθηκεν. De tribus autem illis versiculis nonnisi duos priores Planudes protulit, qui derivati sunt ex *Archilochi* fr. II.

Unde autem *Demaratus Spartanus* in hunc locum deductus sit, se pluribus olim expensurum esse pollicetur *Salmas.* in not. mstis.

¶. 286.] *III.* Vat. Cod. p. 360. Γερμανικοῦ Καίσαρος. Superscriptum γρ. καὶ Ἀδριανοῦ. *Germanico* inscribitur in Plan. p. 44. St. 63. W. Hujus Epigr. ejusdem argumenti illustravimus supra T. II, p. 159. — V. 4. ἀφάνισεν. Vat. Cod. — V. 5. Plurimae edd. veteres ὡς αἰνῶς. αἰνῶς Vat. Cod. — Ceterum paroemiam ἐκ πυρὸς ἐς φλόγα alibi commemoratam non vidi.

IV. Cod. Vat. p. 378. Plan. p. 5. St. 9. W. cum lemmate: Εἰς ἡμίξηρον αἰτήσαντα Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα τροφήν. — V. 1. μου. Plan. et Vat. Cod. — ἡμίτομον. Vat. Cod. Ed. pr. Flor. et Ald. Reliquae Aldinae et Nic. Sab. ἡμίτονον praebent. Serva, Caesar, semitonium, i. e. dimidiam mei partem. — In *Hadriani* responso notanda forma Πλευτεὺς, alibi non obvia.

V. Vat. Cod. p. 313. *Hadriano* hoc distichon vindicavit, quod in Plan. p. 271. St. 392. W. sine auctoris nomine prostat. Sensus argutus: Archilochum Musa commovit, ut jambis operam daret, verita, ne, si heroici carminis laudem sectaretur, Homeri splendori officeret. Conf. not. ad *Antip. Thess.* Ep. XLV. 5. T. II. P. I. p. 326. — λυσσῶντας ἰάμβους. *Horat.* Ep. ad Pison. v. 79. *Archilochum proprio rabies armavit iambo.* θυμοδακεῖς ἀκοντιστῆρας ἰάμβους vocat *Christodor.* in Ecphrasi v. 359. *Cato* ap. *Plutarch.* T. II. p. 762, D. ὀργῇ καὶ νεότητι τρέψας ἑαυτὸν εἰς ἰάμβους, πολλὰ τὸν Σκιπίωνα καθύβρισε, τῷ πικρῷ προσχρησάμενος τοῦ Ἀρχιλόχου, τὸ δ᾽ ἀκόλαστον ἀφεὶς καὶ παιδαριῶδες. ubi postremam vocem de *Archilochi*, minime nugatoris, carminibus usurpatam miror. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CXIX. p. 132.

VI. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 71. St. 104. W. „Versum hunc refert *Appianus* L. II. de Bell. Civ. p. 481.

„cujus auctor incertus diu ante Adriani tempora exti„tisse videtur.“ *Br.* Eundem laudat *Xiphilin.* in Exc. Dion. Cass. p. 1159. Vide *Fabricium* T. I. p. 308. Hadrianum, cum peragrata Arabia Pelusium venisset, Pompeji tumulum magnificentius exstruxisse, narrat *Spartianus* in Vit. Hadr. T. I. p. 133. — Initium versus vitiose exhibent membranae τῷιν βοῖ σβρίθοντι. — Simili acumine *Vellejus Paterc.* L. II. 53. de eodem Pompejo: *in tantum in illo viro inter se discordante fortuna, ut, cui modo ad victoriam terra defuerat, deesset ad sepulturam.* ubi vide *Ruhnkenium. Lucan.* X. 380. *tumulumque e pulvere parvo Adspice Pompeji, non omnia membra tegentem.*

JULII POLYAENI

EPIGRAMMATA.

¶. 287.] *I.* Vat. Cod. p. 359. Plan. p. 40. St. 59. W. Jovem poëta precatur, ut sibi itinerum labore perfuncto in patria vivere liceat. — V. 3. Σχερίης. Corcyrae nomen. Vide not. in *Crinagor.* XXIV. T. II. P. I. p. 400. „Ibi Jovem (cognomine Casium) cultum esse novimus ex *Sueton.* Vit. Neron. XXII. p. 48. *ut primum Cassiopen* (urbem Corcyrae) *trajecit, statim ad aram Jovis Casii cantare auspicatus est.* ubi vide Intrpp. et *Spon.* in Misc. erud. antiq. p. 75. — Vitiose Aldinae et Nic. Sab. χερίης legunt. — V. 5. πέρας. *Horat.* II. Carm. VI. 7. *Sit modus lasso maris et viarum Militiaeque.* Mercatoris haec esse dicas, qui tempestates metuens – *otium et oppidi Laudat rura sui.* I. Carm. I. 16. — In Vat. Cod. huic Ep. annectitur Ep. III.

II. Vat. Cod. p. 359. τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως ἐπί τινι εὐξαμένῳ εὐπλοΐην καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ὑποστροφήν. Plan.

p. 41. St. 61. W. Ἰουλιανοῦ. — V. 3. δύνας. Vat. Cod. — σαώσαις. ex Aldin. 3. et ed. Nic. Sab. in sequentes transiit. Ald. sec. σαώσας habet. σαώσοις est in membr. Vat. — V. 4. κὰκ καμ. δ. ε. λιμένας. Vulgo. *Brunckius* recepit lect. Vat. Cod. — Adhaeret huic Epigr. distichon, quod *Planud.* p. 70. ita, ut nostrum, *Juliani* nomine inscripsit, et a *Brunckio* relatum est inter Epigrammata *Juliani Aegyptii* nr. XLIV.

III. Vat. Cod. p. 359. junctim cum Ep. I. Planud. p. 33. St. 50. W. — V. 1. ἐλπὶς βιότου. Nemo enim tam senex est, qui se unum annum adhuc vivere posse desperet. Hinc fit, ut *aeternis minorem Consiliis animum* fatigemus. *Horat.* II. Carm. XI. 11. Eundem conf. II. Carm. XVIII. 15 – 32. — κλέπτειν νόον, *mentem fallere*, spes dicitur, quae vana specie animum nutrit: ἐλπὶς γάρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν, ut *Sophocles* ait ap. *Stob.* Flor. CIX. p. 578. 41. quibus simillima dixit *Euripid.* in Phoeniss. v. 399. Ut h. l. spes animum κλέπτειν dicitur, sic ap. *Lucian.* Tragop. v. 29. ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι. *Ovid.* A. A. I. 445. *Spes tenet in tempus, semel est si credita, longum: Illa quidem fallax, sed tamen apta dea est.* — „Plures Planud. codd. κλέπτει χρόνον, quod „vulgato non deterius est. Iidem male βιότοιο." *Br.* Etiam Cod. Gud. χρόνον. Hac lectione admissa, junxeris χρόνον βιότου, hoc sensu: Dum spei indulgemus, tempus furtim elabitur, donec ultima lux omnia nostra consilia praecidat. — Eadem sententia *Cicero* de Orator. L. III. 2. *O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, et inanes nostras contentiones! quae in medio spatio saepe franguntur, et corruunt, et ante, in ipso cursu, obruuntur, quam portum conspicere potuerunt. — Qui Crasso annus primus ab honorum perfunctione aditum, omnium concessu, ad summam auctoritatem dabat, is ejus omnem spem atque omnia vitae consilia morte pervertit.*

IV. Cod. Vat. p. 358. Πολυαίνου Σαρδ. Εἰς δορκάδα, ἣν ἐθήλασεν ὄφις· ὅθεν πιὼν ὁ νεβρὸς ἐναπέψυξεν. Plan. p. 42. St. 62. W. Conf. *Tiberii Illustr.* Ep. I. T. III. p. 7. — V. 2. εἴδουσα πικρὸς ἴ. Vulgo. εἴδουσα πικρὸν ἴ. Vat. Cod. In ora cod. Scaliger. *Huetius* p. 7. invenit οἰδοῦσαν. Sed in cod. Bodlej. ipsa *Scaligeri* manus οἰδούσης scripsit. Cl. editor πικρὸς mutasse videtur in λυγρὸς, quia πικρὸν γάλα sequitur v. 4. Sed ob tantillam causam vulgata lectio non temere spernenda erat. — V. 4. *Antip. Sidon.* Ep. CV. διψὰς ἔχιδνα Σαρκὶ τὴν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον. Sunt quaedam serpentes, quae pecudum lacte aluntur. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 61. G. — ἔβρεξε. Vat. Cod. „ἔβρεξε. „doricum est pro ἔβρεσε, a βρώσκω." *Br.* In praec. versu θηλὴν habet Ed. pr. Flor. Ald. et Ascens. — ¶. 288.] V. 5. ἄλην ἠλλάξαντα. Caprea igitur servata est, cum hinnulus ipsi venenum exsuxisset; hinnulus autem periit. *Tiberius* l. c. χείλεσι τὴν κείνης ἐξέπιε θάνατον. *Grotius* vertit:

Contulerat venter quod munus, id abstulit uber,
Et vivit sobolis morte redempta mater.

EUHODI EPIGRAMMATA.

I. Plan. p. 313. St. 453. W. ubi et alia sunt similia in Centaurum. Ἐγκεντρίζειν proprium de insitione vocabulum. Castiores scriptores harum et similium belluarum φύσιν ἐκ παντοδαπῶν φύσεων εἰς μίαν μορφὴν ξυντιθεμένην, sive συμπεφορημένην, sive ξυμπλεκομένην dixerunt, ut *Dio Chrysost.* Orat. IV. p. 184. XXXII. p. 666. et alii. Conf. *Mesomed.* Carm. III. 10.

II. Plan. p. 321. St. 460. W. Echo hujus versiculi auctor τρύγα φωνῆς appellat, quandoquidem ex voce prolata quasi redundat, ut faex ex vino. Multo minus au-

daci metaphora *Nicander* in Alexiph. v. 51. σιδηρήεσσαν τρύγα dixit τὴν σκωρίαν, ἣν ἐν τῷ καμίνῳ ἡ τοῦ πυρὸς φλὸξ ἐχώρισεν ἀπὸ τοῦ σιδήρου.

PINYTI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 210. Plan. p. 279. St. 403. W. — V. 1. τὸ ὄνομα ipsi personae, species rei opponitur. *Euripid.* Orest. 454. ὄνομα γὰρ ἔργον οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι. Cf. Iphig. in Aul. v. 128. *Aut virtus nomen inane est. Horat.* II. Epist. XVII. 41. Sed haec tractavit *Toup.* ad *Login.* p. 289. et *Lennep.* ad Phalar. p. 209. qui quod ap. *Libanium* Epist. 1398. lateret, acute vidit, sed literarum vestigia non satis rimatus esse videtur: τοῦτο δέ ἐστι δοκοῦντος φιλεῖν, οὐ φιλοῦντος, καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν ὄνομα ΕΝ ΤΕΡΠΟΤ πχρεχομένου. Scribe: ὄνομα, ΟΥΚ ΕΡΓΟΝ παρεχομένου. Ut hic κωφὸν ὄνομα, sic κεναῖς ὀνόμασι *Menander* in Hypobolim. fr. I. ap. *Stob.* Ecl. Phys. Tit. VII. p. 192. ed. *Heer.* — V. 2. ῥῆσις vulgo locus est ex poëta, sive oratore, philosopho aliove ejusmodi scriptore decerptus, ut docuit *Cuper.* in Obss. L. c. 16. Hoc loco ipsa *carmina* significat. Vide inprimis *Dorvill.* in Vann. crit. p. 640, ubi et hoc Ep. laudat. In epitaphio Sapphus *Dioscorid.* Ep. XXV. πάντη, πότνια, χαῖρε· θεοῖς ἴσας γὰρ ἀοιδὰς, Ἀθανάτας ἔχομεν σὰς ἔτι θυγατέρας.

ONESTIS EPIGRAMMATA.

T. 289.] I. Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 481. St. 624. W. Sibi neque virginis neque vetulae amplexus, sed mediam inter utramque aetatem maxime placere

profitetur. — V. 1. γηραιῇ. Vat. Cod. — γάμος de concubitu, ut ap. *Erycium* Ep. VI. Priapi ὅπλον, εἰς γάμον οὐκ ἀνέτοιμον. Sic *nuptiae* ap. Latinos passim. Vide *Victor.* in Var. Lect. XXI. 3. — V. 2. ἐπ' οἰκτείρῳ et κατ' αἰδέσιμαι Vat. Cod. — V. 3. μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς. Epigr. ἀδέσπ. LXIX. ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας, ὅτ' ἦς σταφυλή, παρέπεμψας. Μὴ φθονέσῃς δοῦναι καὶ (f. τὸ) βραχὺ τῆς σταφίδος. *Strato* Ep. XLVII. νῦν ἀφύλακτοι ὄμφακες. *Tolle cupidinem immitis uvae*, de puella nondum matura agens *Horat.* II. Carm. V. 3. Contra puellam macilentam *uvis passis aridiorem* appellavit poëta in Lusibus XXXII. et *Lucilius* ap. *Nonium* I. 38. exsuccos et macilentos senes *passos* vocavit. *Claudian.* I. in Eutrop. 110. *aevo laxata cutis sulcisque genarum Corruerat passa facies rugosior uva.* Facit huc etiam *Suidas* in Ἀσταφίς. Καὶ σταφυλὴ γραίη χ' ὡ μελίπνους λίβανος. καὶ παροιμία· ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κράνιον (i. e. ῥυσσὸν τὸ μέτωπον), ut hunc locum restituit *Toup.* in Epist. crit. p. 58. Ad alia hanc similitudinem transtulit *Plutarch.* T. II. p. 138. B. οἱ τὰς πρώτας τῶν παρθένων διαφορὰς μὴ ὑπομείναντες, οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν διὰ τὸν ὄμφακα τὴν σταφυλὴν προϊεμένων. — πέπειρος eodem sensu adhibuit *Aristoph.* in Eccl. v. 891. οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις. — V. 4. Scribendum procul dubio, quod *Heynius* Vir Ill. me monuit:

Κύπριδος ἐς θαλάμους — —

Perses Ep. VI. οὐδέ σε μάτηρ Πυθιὰς ὡραίους ἤγαγεν εἰς θαλάμους. ubi in Not. p. 14. nescio quomodo *Antiphani* tribui, quae *Onestis* sunt.

II. Vat. Cod. p. 511. Planud. p. 174. St. 254. W. Argumentum carminis non satis expeditum. Sicyoniis *Onestes* Bacchicum quoddam inventum tribuit. Sicyoniis tragoediae inventio tribuitur ab *Herodoto* L. V. 67. p. 405. τὰ δὲ δὴ ἄλλα οἱ Σικυώνιοι ἐτίμων τὸν Ἄδρηστον καὶ δὴ πρὸς τὰ πάθεα αὐτοῦ τραγικοῖσι χοροῖσι ἐγέραιρον· τὸν μὲν

Διόνυσον οὐ τιμῶντες, τὸν δὲ Ἄδρηστον. Κλεισθένης δὲ χοροὺς μὲν τῷ Διονύσῳ ἀπέδωκε. Jam vero Clisthenes, Sicyoniorum tyrannus, triginta ferme annis Thespide fuit antiquior. Commode attulit *Wesselingius* locum *Themistii* ex *Herodoto* expressum Orat. XXVII. p. 337. B. Τραγῳδίας εὑρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί. *Epigenem* Sicyonium tragoediam invenisse quidam tradiderunt, quos sequitur *Suidas* in Θέσπις: — τραγικὸς ἐκκαιδέκατος ἀπὸ τοῦ πρώτου γενομένου τραγῳδιοποιοῦ Ἐπιγένους τοῦ Σικυωνίου τιθέμενος. ὡς δέ τινες, δεύτερος μετὰ Ἐπιγένην. cui testimonio in suae sententiae gratiam fidem abnegat *Bentlejus* de Phalar. Epist. p. 128. Attigit hanc rem doctissimus *Boettigerus* in Prolusione de quatuor aetatibus rei scenicae p. 6. qui antiquissimum Epigramma ap. *Athen.* XIV. p. 629. A. ad tragoediae ap. Sicyonios inventionem spectare existimat; id quod mihi secus videtur. Sed *Onestis* nostri Epigramma, cujus vir doctissimus, cum illa scriberet, non meminerat, Sicyoniis non tragicae artis, sed comoediae inventionem tribuit. Nam verba ἔν τε γέλωτι κέντρον aliter accipi nequeunt. Ἰάμβους, quibus Dorienses inprimis delectabantur cum comoedia componit *Aristoteles* Politic. VII. 17. quem locum si comparaveris cum Poëtic. c. IV. 5. et c. V. 2. facile apparebit, comoediam atticam ex jambis originem duxisse. In jambis autem nemo ignorat τὸ κέντρον τῷ γέλωτι μεμιγμένον fuisse. Hoc igitur carminum genus cum choris Bacchicis junxisse Sicyonii eaque conjunctione comoediae Atticae prolusisse videntur. Ad hoc inventum *Onestis* Epigramma referendum puto. — V. 1. Βάκχος. *Athenaeus* L. II. p. 40. A. ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τῆς κωμῳδίας καὶ ἡ τῆς τραγῳδίας εὕρεσις. *Ion Chius* Fr. I. Bacchi θαλίαι φίλα τέκνα, φιλοφρόσυναί τε χοροί τε. ubi *choros* fortasse haud inepte ad satyricas et tragicas saltationes, in Bacchi festo solemnes, retuleris. νουθεσίη φιλοπαίγμονος Μούσης ad conjecturam de jambico carmine firmandam plurimum facit.

Ludictum poëseos genus *Oneſtes* deſcribit, quod ſimul et delectabat et docebat monebatque homines; utrumque in jambicos ſales cadit. — V. 2. Bacchus Sicyone comiſſationem egiſſe dicitur, non temulentorum hominum aut Maenadum, ſed Gratiarum, quae recenti invento venuſtatem amoenitatemque tribuerent. Gratias nec a veteris comoediae virulentia alienas fuiſſe, ſed ei vehementer faviſſe, docet Ep. *Platonis* XI. Notae ſunt *Ariſtophanis* φοβεραὶ χάριτες. Gratiae autem in univerſum arctiſſimo vinculo conjunctae cum Muſis, ita ut nonnunquam harum vicem videantur implere. Ad noſtrum locum nihil magis facit, quam *Pindari* ῥῆσις Olymp. XIII. 25. Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν Σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες Διθυράμβῳ. Conf. *Simonid.* Ep. LXXVI. — V. 3. Pro δὴ γὰρ, quae voculae verſum haud bene ordiuntur, vix dubito quin legendum ſit:

ἢ γὰρ ἔλεγχον ἔχει γλυκερώτατον.

Quod reprehenſionem jucundiſſimam continere dicitur illud carminis genus, quod *Oneſtes* deſcribit, id ad comoediam et jambos unice referri debet, in quibus carminibus — *ſi quis erat dignus deſcribi, quod malus aut fur, Quod moechus foret aut ſicarius, aut alioqui Famoſus, multa cum libertate* notabatur. (*Horat.* I. Serm. IV. 3. 4.) — ἐν γέλωτι κέντρον. Ridentes igitur verum dicere ſolebant illius poëſeos auctores. Sententiam acutam et quae auditorum animum pungat, κέντρῳ comparare ſolent ſophiſtae inprimis, praeeunte *Eupolide*, qui Periclem dixerat τὸ κέντρον ἐγκαταλείπειν τοῖς ἀκροωμένοις ap. *Schol. Ariſtoph.* Acharn. v. 529. quae illuſtravit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 7. *Jaculationem verborum* appellavit *Quintil.* V. 3. 43. — V. 4. ἰσωφρόνιζεν. Vat. Cod. Bacchus ebrius, ſive potius poëtae Bacchico furore perciti vitae magiſtri facti ſunt, et cives docuerunt, *quid ſit pulcrum, quid turpe, quid utile, quid non.* — Antitheſin paulo vividiorem in hoc verſu velim praebeat

aut Codex aut docta conjectura. Certe v. ἀφτὸν parum respondet τῷ μεθύοντι. Desideres νήφοντα vel simile quid.

III. Vat. Cod. p. 393. Plan. p. 12. St. 21. W. Fortasse his versibus poëtam aliquem *Onestes* alloquitur, qui artem musicam felici successu tractaverat. Superiores interpretes simpliciter pro commendatione diligentiae et assiduitatis in discendis literis habuerunt. — Ceterum hoc carmen in comparatione versatur, cujus protasis priori disticho, apodosis altero continetur. Ut, si quis Heliconem montem adscendit, post multos labores in fastigio tandem aquae purissimae haustu recreatur; sic etiam, qui poësi dant operam, multis molestiis superatis, Musarum praemiis donantur. σοφίη cave pro philosophiae studio accipias; de poësi enim agitur. Vide ad *Anacr.* Epigr. III. T. I. P. I. p. 197. sq. Hinc poëtae ap. veteres σοφισταὶ vocabantur, cujus usus exempla dedimus in Animadv. ad Euripid. p. 188. — V. 3. οὕτως. Vat. Cod. — σοφίης πόνος (πέρας malit doctiss. *Wakefield* in Sylv. crit. V. p. 15.) ὄρθιος ductus ex *Hesiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 265. quem locum cum similibus comparavi ad *Simonid.* fr. XIV. p. 210. Adde *Lucian.* in Rhetor. Praec. T. VII. p. 221. ed. Bip. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν. — V. 4. Πιερίδων χάριτας. *Plutarch.* T. II. p. 146. A. mulieri ait licere gloriari, ἂν μὴ τῶν ῥόδων, ἀλλὰ τῶν καρπῶν μετέχῃ, ὧν αἱ Μοῦσαι φέρουσιν καὶ χαρίζονται τοῖς παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν θαυμάζουσιν. quae verba respiciunt locum illustrem ex *Sapphus* carminibus ap. *Stob.* Serm. IV. p. 52.

IV. Vat. Cod. p. 392. Primus edidit *L. Holstenius* ad *Steph. Byz.* v. Ἀκροκόρινθος p. 21. et *Berkelius* ad Εὐφρατὶς p. 365. *Jensius* nr. 119. *Reisk.* Anth. nr. 770. p. 162. — V. 1. ὕδατ' ἀδελφά. *Stephan. Byz.* in Εὐφρατὶς — ἐλέγοντο αὐτὸς καὶ Ἀράξης ἀδελφοὶ, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας. Translatae significationis vocabuli ἀδελφὸς exempla

dedit *Ruhnken.* ad Tim. p. 3. et *Valckenar.* ad Callimach. Eleg. fragm. p. 160. qui et Latinorum similia comparavit. — V. 2. ποταμοῦ δῶρα. Asopida fontem, qui vulgo Pirene dicitur, Asopus ex monte elicuit in Sisyphi gratiam. *Pausan.* II. 5. p. 121. Ex hoc fonte bibentem Pegasum cepit Bellerophon, narrante *Strabone* L. VIII. p. 582. B. ubi et haec leguntur, ad nostrum locum perquam accommodata: τὸν δὲ αὐτὸν (Pegasum) φασι καὶ τὴν ἵππου κρήνην ἀναβαλεῖν ἐν τῷ Ἑλικῶνι πλήξαντα τῷ ὄνυχι τὴν ὑποπεσοῦσαν πέτραν. ubi vide an corrigendum sit: τὴν τὸ ὕδωρ στέγουσαν π. *petram, quae aquam occultabat.* Veterum, qui Pirenen ex equi ungulis ortam dixerit, novi neminem; an *Reiskius* ejusmodi fabulae auctorem habuerit, ignoro; scripsit autem: ἵππου τοῦ ποτανοῦ δῶρα — sine causa idonea, et contra mythographorum fidem. Idem tamen recte scripsit ποδοῤῥαγέα, ut codex habet, pro ποδαῤῥαγέα. Asopum solo pede percusso fontem elicuisse, ex hoc loco intelligitur. Sic ap. *Theocrit.* Eid. VII. 6. Chalco Burinnam ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. — V. 3. φλέβας. In hac metaphora *Onesti* praeivit *Choerilus*, ut constat ex inedito *Tzetzae* Comment. in Hermogenem, unde haec protulit *Ruhnk.* ad Longin. p. 244. πόῤῥω δὲ λαμβάνονται (metaphorae), ὥσπερ ποιεῖ Χοίριλλος καλῶν τοὺς λίθους γῆς ὀστᾶ, τοὺς ποταμοὺς γῆς φλέβας. Eadem translatione usus est *Curtius* V. 1. 12. qui amnes *aquae venas* appellavit, et *Ovid.* Metam. XIV. 788. *venasque et flumina fontis elicuere sui.* Fast. III. 298. *manabat saxo vena perennis aquae*; et sic passim. — V. 4. ὦ πτέρνης. Hinc emendandum suspicabar *Libanium* Orat. XI. Tom. I. p. 302. Θαῦμα μὲν οὖν καὶ τὸ ἐν Ἑλικῶνι κρήνην ἵππου κρήνην ἐκδοθῆναί φασι, Πηγάσου τῷ ποδὶ τὴν πέτραν πλήξαντος. Distinguendum est post Ἑλικῶνι; deinde scribendum videtur: κρήνην ἵππου πτέρνῃ ἐκδοθῆναί φ.

¶. 290.] *V.* Cod. Vat. p. 514. Plan. p. 174. St. 254. W. Ad bibendum convivas cogi et compelli poëta

nolit. In hac enim re necessitatem et parum jucundam et nonnunquam cum vitae periculo conjunctam esse. — V. 1. αὐτοθελής. Vitae in agro Sabino voluptates suavissime describens *Horatius* II. Serm. VI. 72. etiam hoc commemorat, quod ibi de insanis illis bibendi legibus solutus sit:

> *prout cuique libido est,*
> *Siccat inaequales calices conviva, solutus*
> *Legibus insanis: seu quis cupit acria fortis*
> *Pocula, seu modicis uvescit laetius.*

De his legibus multi dixerunt. Vide *Lambin.* I. Carm. Horat. IV. 20. et *J. Lipsium* in Antiq. Lect. L. III. p. 75. sqq. — ὃς δέ κ' ἀνάγκῃ. Vulgo. δ' ἐκ ἀ. Vat. Cod. Compotationis leges scribens *Theognis* v. 464. πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ. *Plutarch.* T. II. p. 504. D. E. τὸν οἶνον καίπερ ἡδονῆς ἕνεκα καὶ φιλοφροσύνης εὑρημένον, οἱ προσβιαζόμενοι πολὺν πίνειν καὶ ἄκρατον, ἐνίους εἰς ἀηδίαν καὶ παροινίαν τρέπουσιν. Ut hic προσβιάζεσθαι, sic *Alcaeus* πρὸς βίαν πίνειν ap. *Athen.* X. p. 430. C. — V. 3. προχέει. Ejusmodi compotatio (πότος) efficit, ut vinum a convivis clam effundatur. — V. 4. 5. *Jos. Scaliger* a praecedentibus sejungendos et pro peculiari carmine habendos esse censens, non persuadet. — πουλὺ μεθεῖς. Vat. Cod. — τὸ δ' ὁππόσον ἡδύ. Ipsam bibendi voluptatem, non magistri voluntatem et imperium pro justa bibendi mensura habebo. Vulgo perperam post μέτρον distinguitur.

VI. Cod. Vat. p. 397. Plan. p. 100. St. 148. W. cum titulo Ὀνέστου Κορινθίου. Thebae, Amphionis lyra exstructae, se ad tibiae sonum dirutas esse queruntur. — V. 1. ἔστην ἐν φόρμιγγι. *Himerius* Orat. XXI. 2. p. 748. τὸν Ἀμφίονά μοι μιμήσασθε, ὃς τῷ τε τείχει καὶ τῇ λύρᾳ μερίσας τὰς χεῖρας, φήμην τῆς πατρίδος κατέχεεν, ὅτι τὰς Θήβας ἐμμελῶς ἐτείχισεν. *Saxa Cithaeronis Thebas agitata per artem Sponte sua in muri membra coisse ferunt.* Propert.

Propert. II. 1. 43. — κατήρειψεν Vat. Cod. et mox Θήβη. — Alexandrum Thebas ad tibiae cantum evertisse, narrat Tzetza, in loco a Brod. opportune allato; τὰς Θήβας ἑπταπύλους τελούσας ἐν ὑστέροις ἔκτισαν Ζῆθός τε αὐτὸς καὶ Ἀμφίων λυρῳδοῦντε. ὡς Θήβας πάλιν ὕστερον Ἀλέξανδρος ὁ μέγας αὐλήμασι κατέσκαψεν, αὐλοῦντος Ἰσμηνίου. Chil. VII. 408. X. 413. Eundem Ismeniam ab Alexandro Θήβηθεν καλούμενον, ἵν' ἐπιχήσῃ τῷ Περσῶν φόνῳ τὰ νικητήρια, narrat Himer. Orat. V. §. 4. p. 479. Hanc narrationem, apud nullum, quod sciam, antiquitatis scriptorem obviam, Onestes confirmat. Ceterum in Thebanorum ludibrium, qui artem tibicinandi jactare solebant, hoc ab Alexandro factum esse, acute suspicatur Boettigerus in Museo Attico I. Fasc. II. p. 348. — V. 2. ἀρμονίης. Quantopere hoc adversatur harmoniae, quae Musis propria et peculiaris est! Hujus enim erat potius moenia exstruere (ἁρμόζειν) quam evertere. — V. 3. κωφά. lapides olim auriti, nunc surdi et sine sensu jacent. In proximis vulgo legitur πέτροις μ. τ. αὐτομόλοις, nec Vat. membranae melius quid offerunt. Praeclaram suam emendationem unde duxerit Brunckius, non indicat. — πέτροι αὐτόμολοι, quos sponte coiisse dixit Propertius loco supra laudato. Scholiast. Apoll. Rhod. L. I. 741. ὅτι δὲ ἠκολούθησαν τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ οἱ λίθοι αὐτόματοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας ἐν πρώτῳ. *Amphion cithara Thebarum moenia sepsit, Aurita ad muros currere saxa docens.* Anthol. Lat. L. III. 182. p. 625. — V. 5. Ἀμφίων. Vulgo et in Vat. Cod. cujus lectionis immutandae nulla erat necessitas. Vide Fischeri Animadv. ad Gramm. gr. T. I. p. 412. — ἀντέμυκεν γάρ. Vitiose Vat. Cod. Schol. in Eurip. Phoen. v. 116. Ἀμφίων οἰκοδομησάμενος Θήβας — οὐ χερσὶν ἐχρήσατο πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μουσικῆς ἐποιεῖτο τὸ ἔργον· ἐγένετο δὲ τὸ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι οἱ τῆς λύρας τόνοι. Item Philostrat. II. Imag. XI. p. 779. φιλότιμοι καὶ ᾄδειν οἱ λίθοι καὶ θητεύοντες μουσικῇ. τὸ δὲ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ

τῆνοι. ubi de numero chordarum in lyra disputat *Olearius*. Amphionem quatuor chordis, quibus antiquitus instructa fuerat lyra, tres addidisse, tradit *Pausan*. L. IX. 5. p. 720.

VII. Cod. Vat. p. 391. Ὀνέστου Κορινθίου. Plan. p. 101. St. 149. W. In Thebanorum historia bona malis aequali mensura commista esse docetur. Simile *Philippi* Ep. XXXI. quod fortasse ex nostro expressum; quamvis equidem nihil affirmare ausim. Eadem ratione bona et mala in Thebarum historia sibi invicem opponuntur ap. *Euripid*. in Phoen. 829 - 844. — V. 1. ἀθέμιτον. Vulgo. ἀθέμιστος. Vat. Cod. — V. 2. Ἀντιγόνη vocatur ὁσίη propter insignem pietatem erga patrem et fratrem, Polynicen. — V. 5. αὐλὸς δύσμουσος. quia ad tibiae cantum Thebae eversae. Vide ad Ep. VI. 1. *Philippus* l. c. τείχεα χορδαῖς Ἔστη, καὶ λωτοῖς ἔστενε λυόμενα. — Ἐκεράσατο. Vat. Cod.

VIII. Vat. Cod. p. 405. cum lemmate: εἰς Ἀρίστιον γυναῖκα ᾗς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο παῖδες τεθνήκασιν, ὁ μὲν ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ δὲ ἐν θαλάσσῃ. Unde lemmatis auctor resciverit, duobus illis Aristii filiis unum eundemque diem fatalem fuisse, ignoro; ex carmine ipso enim nihil ejusmodi prodit. Plan. p. 53. St. 76. W. Conf. *Philippi* Ep. LXVI. — V. 1. ἐσάκουσε. Vat. Cod. — V. 3. διείλετο. Duplex illa calamitas matris animum divisit, et dum modo hunc, modo illum filiorum suorum deplorat, dolore confecta est.

¶. 291.] *IX*. Cod. Vat. p. 247. Ὀνέστου Βυζαντ. Sine gentili Plan. p. 253. St. 366. W. In cenotaphium Timoclis cujusdam, qui in mari perierat. Cenotaphium loquitur in litore exstructum. — V. 1. κηρύσσω. Respici videtur ad consuetudinem nomina eorum, qui aufugerant, per praeconem edicendi, ut ap. *Meleagr*. Ep. XCI. ubi vide not. p. 105. Simul itaque nomen defuncti proclamat cippus, simul circumspectat, an alicubi naufragi

corpus appareat. — V. 2. σκεπτόμενος. Vat. Cod. a pr. man. — Haud scio an *Callimachum* ante oculos habuerit noster Ep. XLVIII. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε. — V. 3. τὸν δ' ἤδη. Idem color in *Marci Argent*. Ep. XXXIII. καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον εἰν ἁλὶ θῆρες, Κωφὸν δὲ στήλη σῆμα λέλογχε τόδε. — V. 4. „Scriptum in membranis: τυρω„θὲν [τορωθὲν] et supra correctum τορευθέν. In Planud. „τυκωθέν." *Brunck*.

X. Vat. Cod. p. 217. „In Plan. p. 284b. St. 419. W. „divulsa sunt duo disticha, quae singula epigramma con„stituunt absque auctoris nomine. In membranis con„juncta sunt et Onesti adscriptum est carmen." *Br.* Diogenis ad Charontis cymbam adventus describitur. — V. 1. δίπλοον εἶμα. pallium duplicatum, Cynicorum gestamen. Vide *Interpp. Horatii* I. Epist. XVII. 25. *Salmas.* ad *Tertull.* de Pallio p. 396. sqq. et quae notavi ad *Antip. Sid.* LXI. T. II. P. I. p. 58. — V. 3. πάντα φέρω. Sic plane *Archias* Ep. XXXIV. et, quem *Archias* expressit, *Leonid. Tar.* Ep. LIX. πάνθ' ὅσα κὴν ζωοῖς ἐκτεάμεθα, ταῦτα παρ' ᾅδαν Ἔρχομ' ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἠελίῳ. Haud aliter *Menippus* ad inferos descendisse fingitur ap. *Lucian.* in Dial. Mort. X. 2. p. 156. ed. Bip. — V. 4. τόν με κύνα. Plan. Vat. Cod. et Suid. in v. σαίνεσθαι. Quam lectionem cur *Br.* immutaverit, non perspicio. Ut hîc Diogenes, sic ap. *Lucian.* Dial. Mort. XXI. 1. p. 207. Menippus Cynicus se Cerbero exaequat: ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν. ubi *T. H.* p. 514. *Onestis* versum, sic ut vulgo legitur, excitavit. Ad σαίνοις nemo non meminerit loci Horatiani II. Carm. XIX. 29. sqq.

SERAPIONIS ALEXANDRINI
EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 266. Plan. p. 207. St. 302. W. — V. 2. In vocabulo τυφλοῦ haesit *Is. Casaubonus*, qui in not. msc. στυφελοῦ conjecit, et *Bernard.* ad *Theophan. Non.* c. XIX. Tom. I. p. 83. στυφλοῦ corrigens. Hoc epitheto usus est *Lycophron* v. 737. τὸ στυφλὸν proprie de rebus duris et asperis usurpatur; ut στυφελὴ ἀκτὴ ap. *Apollon. Rhod.* II. 323. στυφλοῦ πέτρας ap. *Aeschyl.* Prometh. 754. *Orphei* Argon. v. 1127. στυφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτήν. Tum sensu translato crudelem et implacabilem significat. στυφελῶν Κόλχων *Orpheo* in Argon. v. 1010. restituit *Pierson.* in Verisim. p. 188. qui laudat *Aeschyli* Pers. v. 76. ὀχυροῖσι πεποιθὼς στυφελοῖς ἐφέταις. Hinc natum στυφελισμός, quem cum ὀργῇ conjungit *Aristoph.* in Eqq. v. 534. ubi *Schol.*: στυφελισμοὺς δὲ ὀργάς, λοιδορίας, ὕβρεις, μέμψεις. καὶ ἐν μυθικοῖς, ὅτι Στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν Θετραμμένα τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη. Forent igitur undae iratae, implacabiles. Sed vereor, ut hic locus emendatione indigeat. τυφλὰ κύματα certe dixit Auctor anonym. Ep. XXXI. Tom. III. p. 157. τυφλὰ δ', ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι, κύματα μετρῶ. Et *Livius* ap. *Senec.* Suasor. VII. p. 39. ed. Bip. *Quum modo venti adversi retulissent, modo ipse jactationem navis, coeco volvente fluctu, pati non posset.* *Sisenna* ap. *Nonium* VI. 7. *Subito mare subhorrescere, coecosque fluctus in se provolvere leniter occoepit.* — V. 3. Nonnihil abruptior in hoc carmine oratio non optimum versificatorem *Serapionem* nostrum fuisse ostendit. Huic incommodo mederi conatus est *Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 183. ubi verba, ἢ ῥά τις — ἰχθυβόλος, uncinis coërcenda, et ἄγγειλον in ἀγγεῖλαν mutandum censet. Mihi imperativus ἄγγειλον plane necessarius videtur. Quod si poëta priora hujus carminis

verba τοῦτ' ὀστεῦν φωτὸς πολυεργέος cum verſ. 3. conjungi voluiſſet, nullus dubito, quin ἐγγέλλει ſcripſiſſet. Idem doctus Britannus praeclare vidit, in verbis εἰς τοίην ἐλπίδα λυόμεθα imaginem ductam eſſe ab iis, qui in portum delati navigandi finem faciunt. Λύεσθαι enim paſſim pro καταλύεσθαι poſitum, vacationem a laboribus, a munere etc. ſignificat. Vide Wetſten. ad N. T. II. p. 244. Dorville ad Charit. p. 176. καταλύεσθαι de iis, qui e vita migrarunt, illuſtravit Budaeus in Comm. Gr. Ling. p. 344. ſq.

MESOMEDIS CARMINA.

I.

Hymnus in Nemeſin.

¶. 292.] De editionibus hujus carminis monui ad Dionyſii Hymn. I. p. 253. Primum ejus nonniſi 6. verſus exſtabant; donec integrum ederet Burette dans l'Hiſtoire de l'Acad. des Inſcr. T. VII. 289. qui illud Meſomedi acute vindicavit ex loco Joannis Philadelphi, cujus fragmenta ſervantur in cod. bibl. Pariſinae: φασὶ γὰρ τὴν Νέμεσιν τὰ γλαφυρὰ τῶν πραγμάτων εἰς ἔμπαλιν τρέπειν ταῖς ὑπερβολαῖς τῆς τύχης, ὥς φησι Νουμήνιος, τῷ ἑαυτῆς τροχῷ τὴν ἰσότητα ἐπάγουσαν, ὅθεν ὁ Μεσόδμης οὕτω που πρὸς αὐτήν· ὑπὸ σὸν τροχὸν κ. τ. λ. Recte vidit Burettus, nomen Μεσόδμης in Μεσομήδης mutandum et hunc Hymnum proinde Lyrico, quem ſub Adriano floruiſſe conſtat, vindicandum eſſe. Explicuit eum poſt Sueedorfium, quem laudavi ad Dionyſium I. Köppen in Anthol. gr. T. III. p. 177. Hunc libellum, pueris utili conſilio deſtinatum, cum haec ſcriberem, nanciſci non poteram; quod moneo, ne, ſi forte in eadem cum Koeppenio inciderim, ejus ſcrinia compilaſſe videar.

Quod ad deam attinet, quae hoc carmine laudatur, recte monuit *Graevius* in Lect. Hesiod. c. XIV. p. 70. sqq. ed. *Schrev.*, Nemesin deam fuisse creditam, quae omnes pro meritis acciperet, et ab improbis et insolentibus exigeret poenas; quod idem adjicit, eam bonos et modestos praemiis augere, minus verum videtur. Totam de Nemesi fabulam docte et acute persecutus est illustris *Herderus in den zerstreuten Blättern* T. II. p. 221. sqq. qui et hunc Hymnum vertit et passim illustravit p. 245. sqq. Recte hic docuit, Nemesin modestiae esse praesidem, eamque curare, ne superbiae et immoderatis cupiditatibus mortales indulgeant, sed in omnibus rebus temperantiam et quasi mensuram observent. Quae *Nitschius* in Lexico Myth. p. 1443. contra hanc sententiam monuit, non magni momenti sunt. De simulacris hujus deae disputavit *Wrisbergius* in Diss. cui titulus: *Nova et accuratior explanatio Nemeseon quarundam a Montefauconio collectarum.* Coburgi 1728. 4. Veterum loca collegit auctor sine dilectu, et res diversissimas temere miscens, omnem de Nemesi materiam obscuravit. — V. 1. *πτερόεσσα.* Nemesis alata fingitur, quia peccantes persequitur. Inprimis huc facit locus illustris *Ammiani Marcell.* XIV. 11. p. 59. qui quidem Nemesin cum Fortuna confudit, sed multa tamen habet, quae nostrum carmen mirifice illustrent: *Adrastia, quam vocabulo duplici etiam Nemesin appellamus: — quam theologi veteres fingentes Justitiae* (Δίκης) *filiam, ex abdita quadam aeternitate tradunt omnia despectare terrena. Haec ut regina caussarum et arbitra rerum ac disceptatrix, urnam sortium temperat. — Eademque necessitatis insolubili retinaculo mortalitatis vinciens fastus* (κοῦφα φρυάγματα ἐπέχει) *tumentes incassum, et incrementorum detrimentorumque momenta versans, ut novit, nunc erectas mentium cervices opprimit et enervat* (γαυρούμενον αὐχένα κλίνει), *nunc bonos ab imo suscitans, ad bene vivendum extollit. Pinnas au-*

rum ideo illi fabulosa vetustas aptavit, ut adesse velocitate volucri cunctis existimetur: et praetendere gubernaculum dedit, eique subdidit rotam, ut universitatem regere per elementa discurrens omnia non ignoretur. Nemesin Smyrnaeam, sive Nemeses potius, plures enim fuerunt, alis instructas fuisse, quae Rhamnusiae deae deerant, diserte tradit *Pausan.* I. 33. p. 82. Attigit haec cl. *Doeringius* de Alatis Imagg. p. 31. — βίου ῥοπά. quae facile inclinat et evertit vitae humanae statum. ῥοπή, *momentum, inclinatio*, in fortuna praecipue locum habet. *Lucian.* Demosth. Encom. §. 38. τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης. Hinc talis articulus temporis et conditio, ubi vel minimum momentum valeat, ῥοπὴ vocatur ap. *Sophocl.* in Trach. 82. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ. ubi bene *Schol.* ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἱσταμένῳ. Eodem sensu, pro conditione admodum dubia et periculi plena, acceperim in Fr. *Sophocl.* ap. *Stob.* LIX. p. 225. *Grot.* de nautis, λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραῤῥίπτουσιν. In Oedip. Col. v. 1508. ῥοπὴ βίου est inclinatio vitae ad finem vergentis. — V. 2. Iustitiae filia Nemesis, quae mortalibus iusta retribuit, et quasi iudicium et sententiam τῆς Δίκης sequitur. Eodem sensu *Plato* de L. L. IV. 417. D. πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. quem locum cum nostro comparavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 616. — Vitiose ap. *Fellum* κυανῶ πέδιλα legitur. — V. 3. κοῦφα. Hominum fastum et superbiam adamantino freno cohibes, vel ut *Ammianus* dixit l. c. *insolubili retinaculo mortalitatis vincis fastus.* Ap. *Orpheum* Hymno LX. dicitur παύειν πανεχθεῖς Γνώμας, οὐχ ὁσίας, πανυπέρφρονας, ἀλιτροτάτας. Frenum tribuitur Nemesi in Ep. ἀδεσπ. CCLV. Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ, Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Cum freno conspicitur in *Begeri* Thesauro Brandenb. T. II. p. 61. Bene iunguntur ὁ χαλινὸς et τὰ κοῦφα φρυάγματα, quae *equis* proprie tribui solent, quod docuit

Spanhem. ad *Callim.* H. in Pall. 2. p. 605. qui etiam translatum hujus vocabuli usum attigit. Vide ad *Meleagri* Ep. XXII. p. 41. et ad *Philippi* Ep. LVII. Jungitur φρύαγμα et μεγαλαυχία ap. *Plutarch.* T. II. p. 1. C. φρύαγμα καὶ τῦφος ap. *Aelian.* Hist. An. II. 10. *Aristaen.* II. 12. p. 90. — ἀδάμαντι est pro ἀδαμαντίνῳ, ut h. v. laudans notavit *Spanh.* H. in Del. 107. p. 473. — V. 5. ὕβριν δ' *Fell. Aelian.* ap. *Suid.* v. Νέμεσις· Νεμέσεως ἐφόρου, τοὺς ὑπερβάντας καὶ ὑπερηφάνους κολαζούσης. *Nemesis, quae contra superbiam colitur Macrob.* I. Sat. XXII. *Pausan.* p. 81. Nemesis, ἡ θεῶν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἐστιν ἀπαραίτητος. — Mox φθόνος fortasse nihil aliud est, quam *arrogantia* in verbis et dictis, quam Nemesis poenis coërcet; nam κακὰς φωνὰς γράφεται, ut ait *Callimach.* H. in Cer. v. 57. Hoc sensu τὸν φθόνον cum Nemesi conjunxit Auctor Rhesi v. 342. Ἀδράστεια μὲν, ἁ Διὸς παῖς, Εἴργοις στομάτων φθόνον. cum quibus conf. v. 456. φθόνον ἄμαχον ὕπατος Ζεὺς θέλει ἀμφὶ σοῖς λόγοισιν εἴργειν. In his et similibus locis voc. φθόνος etiam de invidia deorum accipi potest, quae arrogantiam sequitur et coërcet, vix quidquam a Nemesi diversa. Hinc factum, ut passim *Invidia* confundatur cum Nemesi. — Fortasse tamen ap. nostrum sensus paulo altius latet. Qui insignem fortunam moderato animo ferunt, invidiam quodammodo placant, et mala adeo ex invidentia prognata a se arcent. Jam cum Nemesis illam nos modestiam et temperantiam doceat, τὸν φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνειν dici poterat. φθόνον autem calamitates aut ab invidis osoribus aut a fortunae invidia illatas significare, multis exemplis allatis docuit *Wernsd.* ad Himer. p. 559. — Ceterum verba ἐκτὸς ἐλαύνειν omittit Cod. Parisin. — V. 7. Rota Nemesi, sicuti Fortunae, additur, ut subita rerum humanarum conversio significetur. *Claudian.* de Bello Getico v. 630. de superbia conjugis Alarici agens, quae *Coeperat et pulcras jam fastidire Lacaenas. Sed dea quae nimiis obstat Rhamnusia*

votis, Ingemuit flexitque rotam. ubi *Gesnerus* nostrum locum comparans, verbum *ingemuit* minus recte interpretatur. *Nonn.* Dionys. XLVIII. p. 1270. καὶ τροχὸς αὐτοκύλιστος ἔην παρὰ ποσσὶν ἀνάσσης, Σημαίνων, ὅτι πάντας ἀγήνορας εἰς πέδον ἕλκει Ὑψόθεν εἰλυφόωσα δίκης παλίντροπι κύκλῳ, Δαίμων πανδαμάτειρα βίου στροφόωσα πορείην. Cum rota conspicitur in nummis Smyrnaeorum et Byzantinorum. *Tristan.* II. p. 366. et ap. *Montefalc.* T. I. II. c. VIII. p. 307. — V. 7. ἀστιβὴς plerumque de via usurpatum, in qua nullum vestigium apparet, h. l. significatione transitiva de rota accipiendum, quae celeri levique motu nullam impressionem facit. Pertinet hoc ad celeritatis significationem, ut in illis cursorum descriptionibus, qui — *vel mare per medium fluctu suspensa tumenti ferunt iter, celeres nec tingunt aequore plantas* — quibus multa similia apud veteres prostant, quae collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* I. Cyneg. 231. p. 25. — V. 8. χαροπά. Cum Nemesis rotam vertit, secunda hominum fortuna in adversam mutatur. — V. 9. λήθουσα. Hunc versum cum duobus seqq. laudat *Synesius* Epist. XCIV. p. 235. et hinc *Suidas* in Νέμεσις T. II. p. 606. et in ὑπὸ πόδα T. III. p. 558. Loco priore laudat paroemiam: Νέμεσις δέ γε πὰρ πόδα βαίνει. quam *Mesomedes* respexit, nisi paroemia ex hoc ipso loco orta est. Cf. *Diogen.* VI. 86. — Quae alii ipsi Δίκῃ tribuunt, quae *raro antecedentem scelestum Deserit pede claudo*, ut est ap. *Horat.* III. Carm. II. 31. 32. et *Tibull.* I. 10. 4. *Sera tamen tacitis Poena venit pedibus* — et quae his similia laudantur ap. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 17. — ea eandem ob causam ad Nemesin referuntur. *Phurnutus* de diis p. 13. Νέμεσις δὲ ἀπὸ τῆς νεμήσεως προσηγορεύθη. Ὄπις δὲ ἀπὸ τοῦ λανθάνειν ὄπισθεν (f. βαίνουσα vel ἐρχομένη inserendum) καὶ παρατηρεῖν τὰ πραττόμενα ὑφ' ἡμῶν καὶ κολάζειν τὰ κολάσεως ἄξια. — V. 10. γαυρούμενον αὐχένα κλίνεις. *erectas mentium cervices opprimit*, ut vulgo ap. *Ammia-*

num legitur, sed inepte; *erectas mortalium cervices* dedisse videtur. Superbum ab erecto capitis statu designat *Horatius* III. Carm. XVI. 19. *jure perhorrui Late conspicuum tollere verticem.* *Philo Jud.* p. 252. F. ἀκροβατεῖ τε γὰρ καὶ τὸν αὐχένα μετέωρον ἐξαίρει. φρυαττόμενος καὶ πλέον τῆς φύσεως ἐπαίρεται καὶ πεφύσηται. *Julian. Aegypt.* Ep. XII. κλίνας αὐχένα γαῦρον. *Rufin.* Ep. XXXVII. τοῦ δ' ὀφρύες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας αὐχήν. Ap. *Nonnum* Dion. XLVIII. p. 1270. Diana invenit Nemesin, ὄφρα παρὰ γείτονι Κύδνῳ Παῦσε Τυφαονίης ὑψαύχενα κόμπον ἀπειλῆς. — Usque ad hunc versum Hymni initium laudat *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 473. — V. 11. βίοτον κρατεῖς legitur ap. *Synesium* et *Suidam*. Verior est lectio cod. Paris. μετρεῖς. Metiendi instrumentum est ὁ πῆχυς, non cohibendi. Nemesin mensuram sublato brachio indicare, satis notum; eam vero regulam sive mensuram manibus tenere negabat *Winkelm.* Monim. ined. T. II. p. 31. a quo discrepat *Herderus* l. c. p. 244. Docebat hoc gestu mensuram in omnibus rebus servandam esse. Vide ad *Straton.* Ep. XXXV. Quaedam huc pertinentia dedit *Reinesius* in Var. Lectt. L. III. 15. p. 573. sq. — V. 12. Nemesis oculos dejicit, quod est modestiae; et in sinum spectat, ut doceat, modestiam ex cognitione sui nasci. Haec interpretatio mihi videtur verior, quam ea, quam *Winkelmannus* dedit, qui significari putat, Nemesin etiam abditiora spectare. Potest tamen et ad ritum respici, quem *Winkelmannus* quoque attigit, quod ii, qui invidiam a se avertere cuperent, ter in sinum inspuerent. *Plinius* H. N. XXVIII. 7. p. 450. *Veniam quoque a deis spei alicujus audacioris petimus in sinum spuendo.* ubi vide quae *Harduinus* dedit; et *D. Herald.* ad *Martial.* VI. p. 124. Hinc *Strato* Ep. LXXI.:

ὡς ἀγαθὴ θεός ἐστι, δι' ἣν ὑπὸ κόλπον, Ἄλεξι,
πτύομεν, ὑστερόπουν ἁζόμενοι Νέμεσιν.

— V. 13. ζυγόν. Jugum cur tribuatur deae, quae su-

perbas mortalium cervices deprimere dicitur, facile intelligi potest. *Pseudo-Orpheus* in H. in Nemes. LX. 5. ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες. An in priscis monimentis cum jugo conspiciatur, dubito. — V. 14. δικασπόλε. In eodem Hymno v. 9. Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, παντεπόπτα δαῖμον. — V. 16. αἰδομένα φθιτάν. Cod. reg. quod *Buretius* emendavit. — V. 17. πάρεδρον Δίκαν. Simul cum Nemesi Justitia colitur propter munerum similitudinem. Junguntur ab Anonymo ap. *Suidam* v. Νέμεσις· τὴν τῶν ἀλαζόνων τιμωρὸν Νέμεσιν συνέντες, ἥπερ αὐτοὺς μετῆλθε σὺν τῇ Δίκῃ. In *Hesiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. 198. copulatur cum Αἰδοῖ, quae ipsa parum diversa est a Modestia illa, quam Nemesis commendat. In Inscriptione ap. Gudium p. LV. nr. 13. Ἀσεπτοίνῃ Νεμέσει et συννάοις θεοῖς ara dedicatur; inter illos συννάους etiam *Justitiam* fuisse, non improbabile. Nostrum locum attigit, non illustravit *Arnald.* de diis Assess. p. 103. — Pro Δίκαν Cod. reg. νίκην habet. — Δίκη alata alibi non occurrit, sed eandem ob causam alis instructa existimabatur, qua Nemesi alae tribuebantur. — V. 19. Egregie hunc locum explicavit *Herderus* l. c. p. 247. Justitiam in gratiam hominum excelsioris ingenii, qui magnas res, vel spretis modestiae praeceptis, appetant, Nemesios severitatem mitigare, eosque magnanimos heroas filiae suae poenis et Tartaro, superborum et violentorum ingeniorum carceri, subtrahere. μεγαλανορίαν de magnis inceptis et magnanimis sensibus usurpavit *Pindarus* Nem. IX. 57. μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν Ἔργῳ τε πολλὰ μενοινῶντες. Ejusmodi indolis homines — *ultra quam satis est virtutem qui petunt*, excelsarum rerum studio et amore incitati, Nemesios poenis obnoxii sunt; sed quia omnia studia sua ad honestatis finem dirigunt, Justitia eos tuetur. — In Cod. Parisino est ἀφαιρεῖς. — Versus in hoc Hymno sunt anapaestici dimetri; partim paroemiaci; aliis in fine subjectus est jambus.

II. Anacreonticum hoc carmen, quod in Planudea p. 378. St. 517. W. in septem versus distinctum legitur, numeris suis restituit *Salmas.* in Scr. Hist. Aug. T. I. p. 263. Versus sunt trochaici, partim catalectici, partim acatalectici. In fine aliquid deesse suspicatur *Huetius* p. 36. Agitur de inventione vitri, de quo *Plinius* H. N. XXXVI. 65. p. 758. Historiam vitri ap. Hebraeos persecutus est *Michaëlis* in Comment. Soc. Reg. an. 1754. T. IV. p. 57. sqq. In nostro carmine ὕελος est vitri massa, quae in terra nascitur; cujus generis vitrum commemorat *Diodor. Sic.* II. 15. p. 129. nisi hic scriptor sal fossile, quod in Aethiopia nascitur, et ab *Herodoto* III. 24. ὕαλος vocatur, cum vitro confudit. Vide *Schneider.* in Lex. Gr. crit. v. ὕαλος. *Brodaeus* h. l. silicem fluviatilem candidum et pellucidum, unde vitrum conficitur, intelligit. — ¶. 293.] V. 4. ὡς σιδ. ferrum esse videbatur, quod vitrum erat. — V. 7. ἐκπυρῶν μένουσι. Vulgo. — V. 8. βροτοῖσιν scripserim. — V. 12. ἀκμαὶ χειλέων. Aciem forcipum interpretatur *Brodaeus*; quibus candens et emollitus lapis a vitriario scinditur. — In fine βάλτει ap. *Salmasium*, typothetarum, ut videtur, errore.

III. „Salmasius ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 263. „sed uno versu, qui hic octavus est, mutilatum, quem „ex alia editione supplevi, quae habetur in fratrum „Gujonorum vitae initio.“ *Br.* Legitur in Vat. Cod. p. 624. In forma Sphingis describenda poëtae et mythographi in varia discedunt. *Palaephat.* fab. VII. σῶμα μὲν ἔχον ὡς κυνὸς, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσωπον κόρης, πτέρυγας δὲ ὄρνιθος, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. Poëticum fontem agnoscimus in descriptione *Apollodori* III. 5. 8. p. 200. εἶχε δὲ πρόσωπον μὲν γυναικὸς, στῆθος δὲ καὶ βάσιν καὶ οὐρὰν λέοντος καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. His ad comparationem usus est *Seneca* in Oedip. 95. *Cumque e superna rupe, jam praedae imminens, Aptaret alas verbere, et caudam movens, Saevi leonis more, conciperet minas.* *Eurip.* Phoeniss. 1030.:

Ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα
νερτέρου τ' Ἐχίδνας — —
μιξοπάρθενος, δάιον τέρας
φοιτάσι πτεροῖς, χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις.

— V. 2. νόθον ἴχνος. alienum, mutuo acceptum. Vide *Rittersh.* ad *Oppian.* I. Hal. 323. et quae not. ad *Cyllenii* Ep. I. — V. 3. πτερόεσσα. *Sophocl.* Oed. Tyr. 508. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα. Vide *Valcken.* ad *Eurip.* Phoeniss. p. 372. — V. 5. τὸ δ' ὄπισθεν. Vat. Cod. et Salm. — V. 10. φ. ἔχειν ἄ. κεκραμένα. et mox μεμιγμένα. Cod. Vat. εἶχε est ex corr. *Salmasii.* — Natura plurium animalium in hoc monstro confusa, et ex imperfectis partibus totum compositum est.

PISANDRI RHODII

EPIGRAMMA.

Vid. T. I. p. 49.

CALLICTERIS EPIGRAMMATA.

T. II. p. 529.] I[a]. Vat. Cod. p. 92, Καλλίκτερος. Sine auctoris nomine legitur ap. *Suidam* in βινεῖν T. I. p. 433. Huic disticho sequens Epigr. praefigendum censebat *Toup.* in Cur. sec. p. 183. a cujus sententia equidem longissime absum. Utrumque enim per se absolutum est, neque alterum ab altero pendet. — V. 1. ἐμὸ. Vat. Cod. et *Suid.* Paulo durius ad αἰτῇ repetivit τὸ βινεῖν; neque tamen propterea aliquid intercidisse existimes. Vulgaris ratio ferret: ἀλλ' ὅταν αἰτώμεθα χαλκὸν, τὸν τοῦ βινεῖν μισθόν. Verbum αἰτεῖν hoc sensu attigimus ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. — πικρότερον ἐλλεβόρου. *Catull.* XCIX. 13. *Suaviolum tristi tristius ellebore.*

¶. 294.] *I*. Vat. Cod. p. 95. Κιλλέκτορος. Magis etiam depravatum nomen in Miſcell. Lipſ. IX. nr. 290. p. 114. in Κιλλιέκτορος. — V. 1. „In Cod. ſcriptum „κοῦρα τὰ κ. claudicante metro. Repoſui ἃ κέρματα. „Emendari etiam potuiſſet τὰ ἃ κέρμ.“ *Brunck.* Senſus eſſe videtur: Naturae debetur, quod virgo amplexus ſuos pluris vendit, non arti, quae in virgine, amoris rudi, nulla eſt.

II. Vat. Cod. p. 552. Praecedit carmen Καλλικτῆρος (quod in Anal. *Nicarcho* tribuitur), huic autem diſticho adſcriptum Πειου. et proxima linea τοῦ αὐτοῦ. In Plan. p. 150. St. 217. W. Καλλικήρου. Facetum carmen in Rhodonem quendam medicum, non lepram tantum medicamentis, ſed quaecunque alia ſine medicamentis, manibus nimirum rapacibus, tollentem. — V. 1. φαρμάκοισι. Vat. Cod. — χοιράδες. glandulae induratae, in cervice inprimis, ſtrumae. Vide *Foeſii* Oecon. Hippocr. v. p. 409. *Bernard.* ad *Theoph. Non.* c. CXXIV. p. 378.

III. Vat. Cod. p. 507. „Titulus in Vat. Cod. Καλ„λικτῆρος Μαυτιείου. Non diſſimilis ſententiae eſt Parme„nionis Epigramma, ſeu Epigrammatis fragmentum, „quod dedi ſupra p. 177.“ *Br.* In Plan. p. 179. St. 262. W. Παρμενίωνος eſt. Scriptum in maritos, qui impudicae uxoris quaeſtu aluntur. *Ovidius* II. Amor. IV. 45. virum monens, ne nimis ſit ſeverus conjugis cuſtos, *cole,* inquit, *quos dederit (multos dabit) uxor amicos. Gratia ſic minimo magna labore venit. Sic poteris juvenum convivia ſemper inire, Et quae non dederis, multa videre domi.* Inter argumenta Satyrae etiam hoc recenſetur ap. *Juvenal.* I. 55. *Cum leno accipiat moechi bona — doctus ſpectare lacunar, Doctus et ad calicem vigilanti ſtertere naſo.* *Auſon.* Ep. XC. *O quantus fiet quaeſtus utrinque domi! Quum dabit uxori molitor tuus, et tibi adulter. Quanti deprenſi damna pudoris ement.* — Ἀμελ-

θείας κέρας. — εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφθόνως τισὶ παρεχομένων τὰς τοῦ πλουτεῖν ἀφορμάς· ἐπεὶ καὶ ὁ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχων, πᾶν ὃ ἐβούλετο ἀφθόνως ἐλάμβανεν. *Zenob.* II. Cent. 48. p. 40. Plura hujus generis cumulavit *Lucian.* de Merced. Cond. c. 13. T. III. p. 230. ed. Bip. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Fabulam, unde hoc adagium exortum, attigit *P. Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* IV. p. 281. Ex ejusmodi lusu de maritis, suarum conjugum lenonibus, orta fortasse appellatio ludicra ἀνδρὸς κερασφόρου, de qua infra agetur ad *Lucillii* Ep. IX.

ERYCII CYZICENI
EPIGRAMMATA.

T. 295.] I. Vat. Cod. p. 159. Ad *Suidam*, qui v. 3 – 5. profert in δωδεκαδώρῳ T. I. p. 622., hoc Epigramma edidit *Kusterus*. *Reisk.* in Anth. nr. 408. p. 6. Pastores Arcades Pani bovem immolant, hostiaeque cornua platano affigunt. — Corydon *Erycii* et Glaucon, Ἀρκάδες ἀμφότεροι, *Virgilii* Corydonem et Thyrsiden nobis in mentem revocant, *Ambo florentes aetatibus*, *Arcades ambo* (Eclog. VII. 7.). — V. 2. τὸν κεραὸν δαμάλην. Vat. Cod. a pr. man. Ab altera manu emendatum: τὴν κεραὴν δάμαλιν. Prius dedit *Kusterus*. τὴν κεραὸν δαμάλην. *Reisk.* — V. 3. φιλωρείται. Vat. Cod. i. e. φιλωρείτᾳ, ut recte emendavit *Reisk.* nam *Kusterus* φιλαρείτᾳ dedit. Pana οὐρεσιφοίτην significat. *Suidas* hunc locum satis depravate exhibet sic: Κυλληνίων ἀνερύσαντες ἔῤῥεξαν κ. ο. δ. κ. ἄλλῳ μ. π. π. ἔπαξεν. *Reiskius* αὐερύσαντες uno vocabulo. Vid. *Homer.* Il. α. 459. Il. θ. 325. et passim. — V. 4. ἐωδεκ-

καδ. κέρα. Ducta haec videntur ex *Homer.* Il. δ. 109. τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει. Mireris cornua bovis duodecim palmorum. — V. 5. ἄλλῳ. Cod. Vat. et Suid. In margine Cod. adpictum, ut passim in locis obscuris, ζτ. i. e. ζήτει. Verum vidit *Salmasius*, ex cujus emendatione ἀλφ venit in apogr. Guyet. et Ruhnk. Nec aliter *Kuster*. edidit. Eodem vitio laborantem versum *Leonidae Tar*. Ep. XXXII. ubi vulgo legitur: τὰ δ' ὀκτάῤῥιζα μετώπων φράγμαθ' ὑπὲρ κραναὰν ἄλλος ἔπαξε πίτυν, emendare conati sumus, scribentes: ἄλας ἔπαξε πίτυν. De more venatorum ferarum exuvias arboribus affigendi quaedam dedit *Schol. Aristoph.* Plut. v. 944. ἔθος ἦν τοὺς θηρῶντάς τινα ἄγραν μέρος τι τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν ἢ πόδα, προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπί τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. quem locum non neglexit, ubi de hoc more egit, *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 105. p. 248. nec *Wesseling.* ad *Diodor Sic.* IV. 22. p. 268. Alios laudavit *Burmannus* ad *Propert.* L. II. XV. 17. ubi fortasse scribendum:

Ipse ego venabor, jam nunc me sacra Dianae
Suscipere, et Fauno ponere vota juvat.
Incipiam captare feras, et reddere pinu
Cornua, et audaces ipse monere canes.

nam sensus, quem vulgatae, *et Veneri ponere vota juvat*, subjiciunt, vix verus. *Longus* L. II. p. 57. ed. Vill. τὸ δὲ δέρας κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ. Posteriora praeclare respondent verbis *Erycii*: νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ. Idem enim h. l. ἄγαλμα, quod ap. *Longum* ἀνάθημα est.

II. Vat. Cod. p. 184. Edidit *L. Holstenius* ad *Stephan. Byz.* in Τμῶλον p. 332. Repetivit, nonnullis emendatis, *Toup.* in Emend. ad Suid. p. 291. Anthol. Reisk. nr. 483. p. 36. Gallus furoris instrumenta matri deûm dedicat. Conf. *Philipp.* Ep. VI. Ep. ἀδεσπ. CLXXIV. —

V. 1. 2. laudat *Suidas* in Γάλλος T. I. p. 466. ubi est χαιτήεις, ut *Holsten.* edidit et *Reisk.* Vat. Cod. χαιταεις. — ὁ πρὸ Τυμώλου praestat ap. Guyet. et Ruhnk. In marg. ap. Lips. ὃς πρὸ Τυμώλου, quam pro Cod. lectione nobis venditat cl. *Brunckius.* Sed in membranis est ἀποτυμώλου, unde *Holsten.* et *Reisk.* ὁ 'πὸ Τυμ. dederunt. *Toupius* probavit lectionem *Suidae* ὅς ποτε Τμώλου. *Steph. Byz.* Τύμωλος· οὕτως ὁ Τμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμόν. — νεήτομος. Poëta anonymus l. c. τὸν ἐν νεότητι μανέντα. —

V. 2. μακρὸν ὀλολ. *Suid.* — V. 3. λαπάρα σαιταρίῳ. Vat. Cod. λαπαρου σαιταρίῳ. Ap. Lips. *Reiskius*, cum in schedis Lacroz Σαγγαρίῳ reperisset, hunc locum sic restituit ut hic legitur. Idem in fine versus ταύτᾳ legit, ne tautologia esset in ταῦτα et τάδε. Tautologiae cavit *Toupius*, mutata distinctione: Matri deûm Gallus dedicat haec; primum tympanum —. — V. 4. μάστιν. τὴν μάστιγα. *Hesych.* *Homer.* Od. ο. 182. Figuram flagelli ἀστραγαλωτοῦ exhiberi apud *Winkelmann.* in Monim. ined. T. II. p. 8. *Schneiderus* notavit. Plurimum huc facit *Plutarch.* T. II. p. 1127. Οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτοῦ ἐκείνης, ᾗ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι. *Appulej.* Metam. VIII. p. 185. ed. Bip. *Arrepto denique flagro, quod semiviris illis proprium gestamen est, contortis taeniis lanosi velleris prolixe fimbriatum, et multijugis talis ovium tessellatum, indidem sese multimodis communicant ictibus.* Parthorum reges saepe eos, quos ad coenam invitaverant, ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς caedi jubebant, secundum *Athen.* L. IV. p. 153. A. De ejusmodi flagellis alia quaedam dederunt *Kuhn.* et *T. Hemsterh.* ad *Polluc.* X. 54. p. 1210. — V. 5. *Suidas* in ὀρειχάλκου T. II. p. 711. ὁ διαυγὴς χαλκός· ὁ δόκιμος· ταῦτ' ὀρειχάλκου λ. κ. κ. μ. β. θήκατο. In ap. Lips. ταῦτα δ', ὅς. Sed id, quod dedit *Br.*, membranae praestant. —

V. 6. ἄρτι. Vat. Cod. quod emendatum in marg. ap. Guy. — ἐγκαπαυσάμενος Vat. Cod. quod temere in ἐνκαπαυόμενος mutarunt ſive deſcriptores ſive editores, praeter *Holſtenium*. Sic Ep. ἀδέσπ. σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις ὅδ' οἰστρήματι λύσσης Ἄνθετο, χαλκοτόπου παυσάμενος μανίης.

III. Vat. Cod. p. 190. Edidit *Kuſterus* ad *Suidam* T. II. p. 120. ubi v. 5. legitur cum parte verſ. quarti in ἠϊόν. Anth. *Reisk.* nr. 505. p. 47. Paſtor tauri cornu arbori affigit. — V. 1. *Suidas* in Οὐμβρακιώτης βουμολγός. κύριον. ad hunc verſum reſpexit, quem integrum una cum ſequ. protulit v. κόλον T. I. p. 339. ubi δίπηχυ et κλάσσας. — κόλος. πηρός. κολοβός. *Heſych.* Hinc κόλον δόρυ ap. *Homer.* Il. π. 117. Magis huc facit *Theocrit.* Eid. VIII. 51. ubi paſtor ad hircum: ἶθ' ὦ κόλε. κόλος λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. *Schol.* — V. 2. κλάσσεν cum membr. dedit *Kuſterus.* κλᾶσεν *Reisk.* — In tauros a grege aberrantes, hoc eſt ἀτιμαγέλους, animadvertentem Pyrrhum nobis repraeſentavit *Philoſtrat. Jun.* Imag. I. p. 864. αἰπολίοις τε καὶ βουσὶν ἑαυτὸν ἐφίστησιν, ἀπαυχενίζων τοὺς ἀτιμάζοντας τὴν ἀγέλην ταύρους. ad quem locum nonnulla notavimus in Exercitt. crit. p. 120. ſq. — V. 3. *Suidas* T. II. p. 334. (in κνημοί. ἐξοχαὶ τῶν ὀρέων.) tuetur lect. membr. χαράδρας. *Reiskius* χαράδρους dedit. Interpretatio vocabuli κνημοὶ, quam *Suidas* dedit, huic loco non convenit. Sunt potius loca confragoſa in anguſta valle, per quam fluvius ferebatur. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXII. p. 91. — λασίους. arboribus et arbuſtis conſitas ripas. *Marianus* Ep. III. ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην. In denſam ſylvam ἐς τὸ λάσιον dicit *Lucian.* T. III. p. 50. 41. ed. *Reiz.* — V. 4. ἐπ' ἠϊόνι. *Suid.* — V. 5. Membranarum lectioni ψυχόμενον male *Kuſterus* praetulit ψηχόμενον. Noſtrae lectioni ſatis patrocinatur *Apollon. Rhod.* L. II. 870. Κεῖτο γὰρ εἱαμενῇ δονακώδεος ἐκ ποταμοῖο Ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν Κάπριος ἀγριόδων. — V. 6. ἐκ παγίων. Vat. Cod. In marg. ap. Guy. et

Ruhnk. ἐκπάγλως notatur, quod etiam *Kusterus* protulit. *Reiskius* duas conjecturas expromsit: ἐκ ταχέων et ἐκποτέων. Hanc magis probavit: *Evolans e cubili suo.* *Toupius* in Em. in Hesych. P. IV. p. 162. correxit ἐκ παγῶν. *ex fluvio, ex aquis.* Sed omnium conjecturis longe praeferenda est lectio ἐκ πλαγίων ap. *Suidam*, qui h. v. et seq. laudavit in βοώτης T. I. p. 449. *Taurus in pastorem impetum e transverso fecit, latus ejus cornibus petens*, ut ille taurus ἐπιμαγέλης ap. *Theocrit.* Eid. XXV. 144. ἐπέρουσεν ξύν κέρα Ἡρακλῆϊ Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη. De apris *Pollux* V. 80. εἰ πλαγίως τοῖς ὀδοῦσι θίγοι. *Xenoph.* de R. Equ. VI. 6. ἐκ πλαγίου δὲ ἵππος ἐθισθεὶς παράγεσθαι. — ¶. 296.] V. 7. »Edidit *Kuster* h. e. ad Suidam II. »120. e quo plura in hoc carmine emendata, et praesertim v. 7. ἀπεκράνιξε, quod Kuster non observavit. Male »in cod. scriptum ἀπεκράνιζε.« *Br.* In apogr. Spalett. ἀπεκράνιξε scriptum. *Suid.* T. I. p. 252. ἀπεκράνιξε: τῆς κάρας ἀπεχώρισεν. Ὁ δὲ ῥοπάλῳ κ. τ. λ. In descriptione monomachiae Herculis cum Acheloo *Philostr. Jun.* Icon. IV. p. 869. ὁ δὲ λαιᾷ τοῦ δεξιοῦ λαβόμενος, κέρας θάτερον τῷ ῥοπάλῳ τῶν κροτάφων ἐκπρυμνίζει. — Mox haesit *Reiskius* in αὐτᾶς, in qua voce et *Salmasius* offendens αὖ τᾶς conjecit, satis frigide. Lipsiensis editor αὔας emendavit, quod mihi quoque verum videtur. *Philostr.* II. Icon. XVI. p. 851. ὁ δὲ (λαγὼς) ἐκκρεμάμενος τῆς αὔας δρυὸς — οἰκότητα κατηγορεῖ τοῦ κυνός.

IV. Cod. Vat. p. 394. sq. Anth. Plan. p. 96. St. 141. W. Elegans inter pastores de ligneo Herculis simulacro dialogus. Positum erat hoc signum prope stabula, ut in Ep. ἀδεσπ. CCLXXXIX. Erat enim Hercules inter deos pastoritios; et propterea nonnunquam eum Mercurio jungitur; in quam rem *Arnaldus* de diis Ἀσσεδρ. p. 137. nostrum Epigr. laudat et *Antip. Sidon.* Ep. XXVIII. Vide quae notavimus ad *Leonid. Tar.* Ep. XXIX. p. 87. sq.

— V. 1. τᾶ (ου) Vat. Cod. — V. 3. λησντωπάλα Vat. Cod. λεοντομάχαν Herculem appellavit *Theocrit.* Ep. XIX. — οὐδὲ τὰ τόξα. Optime *Schneiderus* correxit:

οὔ τυ τὰ τόξα —

Arcum et sagittas Herculi tribuit *Homer.* Il. Ε. 392. Od. Θ. 224. Λ. 615. sq. et plurimi veterum. Clava et leonis exuviis eundem primus instruxisse dicitur *Stesichorus* ap. *Athen.* XII. p. 512. F. *Pisandro*, sive quicunque alius Heraclearum auctor fuerit, hoc deberi affirmat *Strabo* XV. p. 1009. B. — V. 5. ἀγριέλαιον. Clavam ex oleastro Hercules gerit ap. *Theocrit.* XXV. 257. Apud eundem XVII. 30. Alcmenae filius inter deos receptus, cum in thalamum redit, Alexandro τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτρην, τῷ δὲ (Ptolemaeo) σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις. — V. 5. *Brunckius* hoc distichon eidem tribuit, qui v. 1. 2. loquens inducitur. Nescio quam recte. Mihi quidem preces ei potius convenire videntur, qui Herculi lacte libare fingitur. — δαμαληφάγε βουθοίνας vocatur ap. *Apollon. Rhod.* L. I. 121. et in Ep. ἀδεσπ. CCLXXXIX. Conf. Ep. CCLXXXVII.

V. Cod. Vat. p. 488. Ἐδρυκίου. Plan. p. 336. St. 446. W. Pan venatores et aucupes hortatur, ut ipsum colant, praesens omnibus promittens auxilium. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XVII. ubi vide not. Cf. etiam Ep. ἀδεσπ. CLXXIII. — V. 1. Θηροβολῆτε. Aldin. pr. et Ascens. — V. 2. Π. ὀρειβάτεω νισσόμενοι. Vulgo. ὀρειβάτην Πᾶνα habemus ap. *Alcaeum Mess.* Ep. XII. et passim. Nostra lectio est in membr. ubi tamen νισόμενοι exhibetur. — V. 3. »οἶτε. ter Plan. quod ut reliqua e »Cod. Vat. emendatum.« *Br.* — V. 4. ἴξευταὶ Vat. Cod. quod fortasse servandum erat. — λαθροβόλῳ. *Petron.* c. CIX. *Ecce etiam per antennam pelagiae consederant volucres, quas textis arundinibus peritus artifex tetigit.* Arun-

do λαθέρβολος eadem, quam *crescentem arundinem* vocare solent poëtae latini. Vide *Wernsdorf.* Poët. Min. T. I. p. 132. — V. 5. ἐπιβόσατο. Vat. Cod. a pr. man. — ἄγραν ad venationem retulerim, cui canes adhibentur. *Schneidero* olim in mentem venerat

οἶδα ποδάγραν

quod blanditur. ποδάγραν cum δόναξι et λίνοις conjunxit *Leonid. Tar.* Ep. XII. ubi vid. not.

VI. Anth. Plan. p. 338. St. 478. W. Priapum, in Hellesponti litore prope Lampsacum collocatum, poëta monet, ut, hominum frequentiam erubescens, partem pudendam velet. Hoc quoque carmen, ut omnia *Erycii*, elegantissimum. — V. 1. τετυλωμένον. Etymol. M. p. 100. ἀναφλᾶν. χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν ἀναφλᾶν καὶ ἀνακλᾶν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον, ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν εἶπε. Vide *Intrpp. Hesych.* in ἀποτυλῶσαι. Lusus in Priap. LXXX. *Priape, quod sis fascino gravis tento, Quod exprobravit hic tibi suo versu Poëta noster, erubescere hoc noli.* — V. 3. ἔχει σε δίψα γυναικῶν. *Oppian.* Hal. L. III. 56. ἕλκονται τεκέων τε μόγῳ, δίψῃ τ' Ἀφροδίτης. ubi vide *Rittersbus.* qui nostri loci non immemor fuit. — V. 3. σπαργᾷς libidine tumes. Hoc verbum illustrans *Ruhnk.* ad Tim. p. 234. nostrum versum expromsit, θυμὸν ἅπαντα πόθοις legens, quod fortasse verum. Vulgata certe lectio πόροις nihili est, nec *Brodaei* interpretatio admitti debet. *Jos. Scaliger* in not. msc. θόροις proponebat, parum eleganter. Mihi in mentem venit legere:

θυμὸν ἅπαντα παρείς.

θυμὸν παρεῖναι eodem sensu dicitur, quo ἡνίαν θυμῷ ἀφιέναι ap. *Achill. Tat.* VI. p. 406. ἀτυχήσας δὲ ὧν ἤλπισεν, ἀφῆκεν τῷ θυμῷ τὰς ἡνίας, ut h. l. correxit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 61. — V. 6. χλαμύδι. Talia in Lusibus Priapus hortatur castiores Ep. I. — *ruber hortorum custos,*

membrosior aequo, Qui tectum nullis vestibus inguen habet. Aut igitur tunicam parti praetende tegendae, Aut quibus hanc oculis adspicis, ista lege. Priapus nonnunquam fingebatur poma in vestimenti sinu ferens. *Petronius* c. LX. *Priapus gremio satis amplo omnis generis poma et uvas sustinebat, more vulgato.* — V. 7. Non in montium et sylvarum solitudine collocatus es, sed in loco celeberrimo. *Strabo* XIII. p. 881. A. ἡ Λάμψακος ἐπὶ θαλάττῃ πόλις ἐστὶν εὔλιμενος καὶ ἀξιόλογος, συμμένουσα καλῶς. Idem de Priapo in illis regionibus culto tradit p. 879. B. Adde *Schol. Theocrit.* Eid. I. 21. *Pausan.* L. IX. 31. et quae collegit *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 551.

¶. 297.] *VII.* Cod. Vat. p. 451. Nemo, quod sciam, hoc carmen ante *Brunckium* edidit. Narratur historia de hirco, qui vigilantia sua gregem a lupi impetu servaverat. — V. 1. Κλήσων nomen in Graecia pervetustum. Clesonis filius Pylus Lelegum coloniam duxit in Messeniam ibique Pylos condidit. *Pausan.* IV. 36. p. 371. et VI. 22. p. 509. — πάννυχος. Vat. Cod. a pr. man. — V. 2. φριμάσσεσθαι de hircorum balatu *Theocrit.* Eid. V. 141. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλα. *Longus* L. I. p. 11. τράγος ἀλγήσας φριμαξάμενος εἰς φυγὴν ἐτράπετο. De cane *Oppian.* Cyneg. I. 490. αὐτὰρ ὅγ' αἶψα 'Ωρίνθη, φριμάα τε λαγωεῖης ὑπ' ἀϋτμῆς. Plura reperies ap. *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 226. Adde *Oudend.* ad *Thom. Mag.* p. 901. — V. 3. χιμαρόσφακτος. membr. — V. 4. τηλόθε Vat. Cod. a man. sec. Clesonis grex tenebatur in antro, ut videtur, quod in superiore montis parte erat. Haec est πετραία αὖλις, ad quam lupus adscensurus esse videbatur. — V. 5. Notandum vocabulum ἀνεγρόμενος, quod *Erycio* proprium esse videtur; sunt κύνες ἀνεγειρόμενοι, excitati a cubili. — V. 6. τραγίνον. Cod. Vat. Nec hanc formam alibi reperio. Probabilis est *Brunckii* emendatio τραγίνας κέρας, cum non sit credibile, τὸν τράγον etiam τραγίνην appellatum fuisse.

VIII. Cod. Vat. p. 242. Plan. p. 199. St. 289. W. De muliere Lacedaemonia, filium, qui e pugna aufugerat, interficiente. Vide ad *Tymn.* Ep. IV. T. I. P. II. p. 412. *Erycius* expressit *Antip. Thess.* Ep. XXVI. — V. 1. laudat *Suid.* in τρέσας T. III. p. 498. Spartanorum loquendi usum servavit poëta in voce τρέσαντα. *Plutarch.* in Agesil. c. 30. τοῖς ἐν τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσασιν, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσι. quem locum cum aliis quibusdam laudavit *Brodaeus,* quem vid. — V. 2. ὀπλιστὰν κόσμον, pro κόσμον τῶν ὅπλων. Scutum inprimis intellige, quod ille abjecerat.

IX. Vat. Cod. p. 394. Plan. p. 5. St. 10. W. In Midonem quendam, qui, cum araneae ictu percussus esset, amputato pede, fulcro ex oleagine uti necesse habebat. De Mida ἀμπελουργῷ narrat *Lucian.* T. III. p. 38. — ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἐνυδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα καὶ τοῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον. Hoc loco aliquis utatur ad firmandam *Schneideri* conjecturam, qui ἀραχναίη in ἐχιδναίη mutandum censebat. — V. 1. αἶα γεράνδρυα. *Hesych.* γεράνδρυες. αἱ παλαιαὶ δρύες, καὶ τὰ παλαιὰ δένδρα γεράνδρυα. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 22. — Μίνδων. Cod. Vat. Vulgo Μείδων. Hac nominis forma usus est *Agis* Tom. I. p. 185. et habetur ap. *Suidam* T. II. p. 547. — φαλάς. aranea, quae in angulis latere et praedae insidiari solet. Feras, in antris habitantes, φωλάδας vocant poëtae, ut *Theocrit.* Eid. I. 115. Vide not. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXVII. T. II. P. I. p. 43. et ad *Philodem.* Ep. XXXII. p. 234. Quam accommodatum hoc epitheton sit emendationi supra commemoratae ἐχιδναίη, apparebit ex loco *Nicandri* Ther. 31. de serpente, qui — φωλεὸν εἴαρι φεύγων Ὄμμασιν ἀμβλώσσει. quem cum similibus comparavit *Valckenar.* ad Theocr. Adon. p. 253. sq. — V. 3. ἴβρυξε. Doctissimus *Wakefield.* ἴβρυξε legendum censet in Sylv. crit. T. III. p. 157.

Sed verbum emendatione non indiget. Ap. *Leonid. Tar.* Ep. XCV. bellua marina urinatorem ἀπέβρυξεν ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου. Ap. eund. Ep. LI. pastor leonem interficit ἄρτι καταβρύχοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον. Pestifera illa veste indutus Hercules, quae ipsi *artus depascebat*, ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει exclamat ap. *Sophocl.* in Trach. v. 986. — V. 4. σηπεδόνι invenit Aldus in Cod. idque arripuit editor Ald. sec. — Mox Vat. Cod. σάρκην καταστραγάλους. unde *Salmasius* κατ' ἀστραγ. legendum esse vidit. χλωρὴ σὰρξ dicta videtur per prolepsin; a colore subviridi, quem caro putrescens contrahit. Vide *Foesium* in Oecon. Hipp. p. 339. — V. 5. τῆς mihi sincerum non videtur; nec tamen acquiescam in correctione *Jos. Scaligeri* in not. msc. ἀπὸ τοῦ στ. Vellem codex daret:

ἐτμήθη τὸ πάλαι στιβαρὸν γόνυ — —

genu olim tam firmum, tum vero morbo debilitatum, amputabatur. Fortasse alius, me sagacior, reperiet, quod propius ad vulgatam lect. accedat. — V. 6. σκιπανίου. Vat. Cod.

X. Cod. Vat. p. 245. cum lemmate: Θεοκρίτου Βουκολ. εἰς Γλαύκην κόρην ἑταίραν οὖσαν. Ap. *Reisk.* in Anthol. nr. 577. p. 77. Ἐρυκίου Κυζικ. descriptoris errore procul dubio. Hic dedit v. 1. αὐλήσεις τὸ γράμμα τί; σᾶμά γε· καὶ τίς ὑπ' αὐτῷ; In Cod. Vat. αὐλήσεε (ει superscr.) et σᾶμά τε legitur. Vix sincere scriptus est versus. An fuit: αὐδήσει τὸ γρ. τὸ σᾶμα τί, — quamvis nec hoc sensum valde erigit. — V. 2. „Γλαύκης. Sic Cod. et non temere mutandum. „Conjicere quis tamen posset Κλείτης. Fuit haec uxor „Cyzici, de qua Apollon. Argon. I. 1063." *Br.* Vana conjectura, quae falsa de auctore hujus distichi opinione nititur. Jam cum optimi Cod. auctoritate constet, *Theocriti* esse, nullus dubito, quin *illustris* haec *Glauca*, ἡ ὀνομαζομένη, citharoeda sit praestantissima, quam *Theocriti*

aequalem fuisse constat ex Schol. ad Eidyll. IV. 31. κηὺ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι. Ἡ Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός. γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Eandem commemorat *Plutarch*. T. II. p. 397. A. et 972. F. ubi eam a cane amatam esse tradit; ab ariete *Plinius* L. X. 26. p. 555. 13. Vide *Schefferum* ad *Aelian*. V. H. IX. 39. cujus notae nonnulla addidit *Perizonius*.

XI. Cod. Vat. p. 262. Edidit *Kuster*. ad *Suidam* v. παρθένιος T. III. p. 52. In not. *L. Holstenii* editis in Misc. Obss. Nov. T. I. 2. p. 123. Anthol. Reisk. nr. 597. p. 85. Parthenius, qui in elegis suis graviter in Homerum invectus erat, poenas propterea apud inferos dare dicitur. De Parthenio disputabimus in Notitia Poëtarum Anth. v. *Erycius*. — V. 1. Omnes Homeri et Musarum cultores poëta jubet Parthenium, quamvis defunctum, pice oblinere, id quod καταπιττοῦν vocabant. *Aristoph*. in Eccles. v. 821.:

Κ'εὐθὺς κατεχρέμπτου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δ' ἤδ' ἀνακηπουμένοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

Et ibid. v. 1100.: Καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος Ζῶσαν καταπιττώσαντας — Ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου. ut *Brunck*. hunc locum restituit. — V. 2. τοῦ μυσαρογλώσσου superscriptum in Vat. Cod. et sic *L. Holsten*. dedit. — ¶. 298.] V. 3. οὕνεκα Vat. Cod. — κεῖνα. *illa in vulgus nota convicia*, ut recte interpretatur *Reiskius*. Quare Cod. lectio minime sollicitanda, neque cum *Kustero*, qui κεῖνος, neque cum *Toupio*, qui in Em. ad Hesych. T. IV. p. 305. μυρία κεινὰ pro κενὰ perperam conjecit. — V. 4. φλεγματα. Sic Vat. Cod. plane ut in Ep. *Julii Aegypt*. LX. ἰάμβων ἄγριον Ἀρχιλόχου φλέγμα. *plus atque*

venenum in Homerum eructavit evomuitque elegos suos abominandos et sordidos. — V. 5. ἐπειδὴ. Vat. Cod. a pr. man. Superscriptum ἐπήν. Nostra lectio est in apogr. Guyet. et Ruhnk. nec aliam invenit *Reisk.* in apogr. Lips. — μανίης ἐπὶ τόσον. *Alciphr.* L. III. 31 p. 280. ἰδὼν σὺν εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν. — V. 6. βάτον. sentibus oppletum carmen. Maluit tamen *Kusterus* πάτον, probante *Brunckio.* Idem vocabulum adpictum margini ap. Ruhnk. Obviam ibat huic emendationi *Reiskius;* nam *stercus* non esse πάτον, sed ἀπόπατον. In quo fallitur Vir Doct. *Hesychius:* Πάτος. ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός. — καὶ κόπρος. Melius profecto sibi respondent πηλὸς et πάτος, quam βάτος. Talia junxit *Plautus* in Pers. III. 3. 1. ubi servus lenonem his verbis alloquitur: *Ebo lutum* (πηλὸς) *lenonium, Commictum coenum, sterquilinium* (πάτος) *publicum.* et Catullus XLII. 13. *O lutum, lupanar, Aut si perditius potest quid esse.* — V. 7. τοὶ γὰρ ὑπὸ ζ. Sic Cod. Apographa variant. — ἧπται in ap. Buheriano esse notavit *Brunck.* Sic etiam Vat. Cod. ubi superscriptum γρ. ἔσται. ut etiam *Holsten.* notavit. In marg. ap. Guyet. ἧται emendatur. Membranarum lectio emendatione vix eget. Furiae Parthenium in Cocyti undis ligasse videntur. — V. 8. κλοιῷ. collari, quale canes gestant. Inter instrumenta venatoria *Philippus* Ep. VIII. τραχηλοδεσμώτας κλοιοὺς κυνεόχους commemorat. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XVII, T. II. P. I. p. 25. Parthenius, tanquam canis, propter cynicam mordacitatem et impudentiam collari coërcetur. — Male *Holsten* ὑπαγχόμενος.

XII. Cod. Vat. p. 260. Plan. p. 233. St. 338. W. In mulierem Athenis Romam abductam et in agro Cyziceno sepultam. — V. 2. ὁ λυγρὸς Ἄρης Ἰταλῶν. Athe„nis scilicet a Sulla expugnatis, mulier haec captiva „abducta est. Ex hoc carmine et superiori in Parthe„nium Erycii aetas definitur, quod recte a cl. Reiskio „observatum, qui tamen Parthenium aliquot annis re-

„centiorem facit, quam revera fuit: meliora de eo tra„dit Vossius de Poët. gr. p. 219. Sub Augusto vixisse „debuit Erycius. Nam admodum verisimile est, a poëta „Cyziceno factum fuisse hoc carmen statim post mulie„ris, de qua ibi agitur, mortem, ut illius tumulo, qui „Cyzici erat, inscriberetur. Ab Athenarum expugna„tione ad Tiberii initium intervallum est centum anno„rum. Parthenius eodem Mithridatico bello captus fuit. „Nec ille, nec Attica mulier usque ad Tiberii imperium „vitam producere potuit.“ *Brunck.* Pro λυγρὸς, quod est in Plan., Vat. Codex λαιγὸς habet. *Salmasius* in not. ined. λοιγὸς emendavit. Hoc verum videtur. Adjectiva significatione v. λοιγὸς usus est *Nicander* Ther. v. 6. — V. 4. ἠμφίεσεν. Planud. — νησαίη Κύζικος. Quamvis cum continenti conjuncta Cyzicus, insula tamen vocari solet. *Schol.* ad Apollon. Rhod. L. I. 936. ἔστι δὲ χεῤῥόνησος, ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις. νῆσον δὲ αὐτὴν ἔφη, διὰ τὸ πρότερον αὐτὴν οὖσαν νῆσον, ὕστερον συνῆφθαι τῇ ἠπείρῳ. Vide *Casaubon.* ad *Strabon.* XII. p. 861. C. et *Wasse* ad *Thucyd.* VIII. p. 295. ed. Bip.

XIII. Cod. Vat. p. 213. Ἐρυκίου ἐπιτύμβιος εἰς Σοφοκλέα. In Cod. Constantini Lascaris ap. Iriarten inscribitur Ἐρυκίου. Plan. p. 274. St. 396. W. Videtur *Erycius* ante oculos habuisse Epigr. *Simmiae* II. p. 168. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἄλοιτο (κινοῖτο. ὁρμῷτο.) T. I. p. 127. et in σκηνῇ T. III. p. 328. ubi in nonnullis codd. σκηνίτης exhibetur. — πόδας. *Philipp.* Ep. XLV. λάθριοι ὀρχηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας. ubi vide not. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in βούπαις T. I. p. 448. *Reiskius* ad *Constant.* Ceremon. p. 150. propter seq. λειβόμενος malit περιστίζοιτο. Vulgata longe elegantior. Est enim in verbo στάζειν copiae notio; ut ap. *Philodem.* Ep. XVIII. qui, vetulae corpus, ait, ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ, Πάσας ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων. Optat poëta, ut tumulo Sophoclis nunquam non circumfundatur examen apum mellifi-

cantium. In pedestri oratione περιεργάζεσθαι dixit *Philostrat.* Imag. II. 12. p. 829. Pindari cunas describens: αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον. — ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. — V. 5. „In Vat. Cod. scri„ptum: μὲν ἀγανὸς Ἀτθίδι. Et sic est etiam apud Suidam „in ἀγανόν. Corruptum hoc quidem, sed forte vestigia „habet lectionis genuinae. Quid si scripserit ἀγάνναος.“ *Br.* Landat hoc distichon *Suidas* T. I. p. 21. ἀένναος omnes edd. veteres. ἀέναος Steph. Epigr. ἀδέσπ. DXXXIV. ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισι. Utrumque, et ἀένναος et ἀέναος, passim ap. *Pindarum.* Vulgata lectio mihi cum Brunckiana lectione non commutanda videtur. In antiquioribus *Suidae* edd. pro δέλτῳ erat διαλέκτῳ, oscitantis librarii vitio. Sophoclis tabulae sive carmina tanta fuisse suavitate et dulcedine vult *Erycius*, ut perenni melle fluere viderentur. *Meleager* Carm. I. 10. Νοσσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρως. ubi vide not. *Horat.* I. Epist. XIX. 44. *fidis enim manare poëtica mella Te solum.* Idem ut etiam post mortem Tragico contingat, Epigrammatarius optat. Ap. *Christodor.* in Ecphrasi v. 110. ipsa Erinna dicitur Πιερικῆς ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης. — V. 6. ἔχεις Vat. Cod. ἔχοις Plan. et *Suid.*

XIV. Vat. Cod. p. 232. Planud. p. 283ᵃ. St. 409. W. In Therimachum pastorem, qui boum gregem pascens fulmine percussus est. Expressum est ex *Diotimi* Ep. X. ubi vide not. — V. 1. 2. protulit *Suidas* in βλωθρῇ T. I. p. 439. qui ἁρμόσει dedit. — V. 3. Vulgo et in Vat. Cod. καμάτων. *Jos. Scaliger* in not. msc. καλάμων. quod unde sumserit *Brunckius*, non indicavit. Sed optima est et certissima lectio. Veterum tibiae cum ex alia materia, tum ex arundine fiebant. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 82. C. *Manetho* L. V. 160. ἢ τρητοῖς καλάμοις ὑπὸ πνεύμασιν ἄρμα μελῳδεῖ. ut h. v. emendavit *Dorville* ad *Charit.* p. 518. καλαμίνους αὐλοὺς Ἀριστοφάνης ἔφη, teste *Polluce* X. 153. —

V. 4. σκιερῇ. Ambigua ſunt verba, quae ſic explicaveris: Te non amplius, ſub umbroſa quercu recubantem et tibia canentem, grex audiet. ſive: Cum jam ſub quercus umbra ſepultus ſis. Poſterior interpretatio verior eſſe videtur, propter Epigr. *Diotimi:* Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυῒ τὸν μακρὸν εὕδει Ὕπνον. — V. 5. 6. habet *Suidas* in τρηχτής T. III. p. 172. — V. 6. σπερχόμεναι νιφετῷ. Nix poſt fulmina inſecuta boves incitabat, ut ad ſtabula celeri greſſu properarent. *Grotio* fortaſſe alia lectio obverſabatur, cum verteret:

Tu cadis igne Jovis: ſero rediere juvencae
Ad ſtabula, et multa permaduere nive.

Videtur legiſſe — νιφετῷ τεγγόμεναι. Mihi tamen vulgata non ſollicitanda videtur.

T. 299.] *XV.* Cod. Vat. p. 265. Planud. p. 249. St. 361. W. Cenotaphio Satyri, qui in mari Aegaeo circa Mycalen perierat, inſcriptum. »Suſpicor hic Marſyam »ſignificari, qui in fluvium ſui nominis mutatus Maean»dro jungitur, et cum eo mare ſubit ad radices montis »Mycales. Fruſtra hic, inquit, Marſyae tumulum quae»ris: in mari, quo ſubluitur Mycale, ventis agitatur.« *Huetius* p. 23. Ingenioſa interpretatio, quam tamen pro vera haberi nolim, niſi forte *Erycium* aenigmata ſcribere voluiſſe exiſtimes. *Satyri* nomen apud hiſtoricos paſſim obvium. — V. 1. δειλαῖος. Vat. Cod. — V. 2. ὡς λόγος. Vulgo enim in illis locis cenſebant Satyrum ſepultum eſſe, cujus tamen corpus in undis periiſſet. Parum commoda verba, ὡς λόγος, in quibus haud ſcio an nomen gentile, ſive etiam patronymicum lateat. Mirum etiam, quod in tali caſu πυρκαϊὴ commemoratur. Pro εὔνηται, quae eſt membr. lectio, vulgo εὔνασται. — V. 4. Μυκάλης. Vat. Cod. a man. ſec. — V. 5. ἔτι Vulgo et in membr. ἐνὶ *Huetio* debetur. — V. 6. ὕδατι μαινομένῳ, μεμφόμενος βορέην. Vulgo.

ASINII QUADRATI

EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 252. cum lemmate: Ἀσινίου Κουαδράτου εἰς τοὺς ἀναιρεθέντας ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτου Σύλλα. In Planud. p. 203. St. 296. W. ἄδηλον est. Argumentum carminis obſcurius eſt. Fortaſſe Athenienſes ſignificantur, quorum ingens numerus, poſt Athenas captas, occiſus eſt. Ad hanc hiſtoriam tamen occultae et doloſae caedis commemoratio vix ſatis accommodata. *Salmaſius* in not. ined. lemmati Cod. Vat. fidem denegat, et Epigr. noſtrum interpretatur de bello Catilinario et illa pugna, in qua Catilina ipſe cecidit. Huic interpretationi ut lectionem accommodaret, v. 4. corrigit: ὤλοντ' οὐ κρυφίῃ κ. τ. λ. Hoc ferri nequit. Exteros autem hoſtes fuiſſe, qui, neſcio ubi, in inſidiis Romanorum perierint, ex primo verſu ſatis, ni fallor, intelligitur.

HERODIS ATTICI

CONSECRATIO TRIOPII.

¶. 300.] Memorabilis haec nec una de cauſa magni facienda inſcriptio eruta eſt paulo ante annum MDCVII. prope viam Appiam, praeſente *Chriſtophoro Puteano*, qui eam deſcriptam Lutetiam Pariſiorum miſit, ubi brevi poſt tempore edita eſt a *Frederico Morello*, una cum verſione latinis verſibus conſcripta, 1607. 4. (*Maittaire* Annal. Typogr. T. III. P. II. p. 851.) et anno poſt ab *Iſaaco Caſaubono*. Pariſ. 1608. Qui cum perperam induxiſſet in animum, Herodem, cujus nomen legitur v. 12., Judaeorum tetrarcham eſſe, et alia quaedam

minus recte explicuisset, *Salmasius* hanc Inscriptionem denuo edidit una cum altera, decem fere annis post, circa eundem locum, quo prior inventa erat, eruta. Cujus apographum *Salmasius* a *Jacobo Sirmondo* acceperat. In illa editione (Paris. 1619. 4.), ubi utrumque carmen multa cum eruditione, sed, ut solebat Vir doctissimus, magis temere effusa, quam accurate et eleganter digesta, illustravit, contra *Casaubonum* docuit, *Herodem* nostrum Atticum illum Sophistam esse, cujus divitiae, magnificentia et de patria merita, magis etiam quam eruditio et eloquentia, nomen ejus ad posteritatem propagarunt. Sed ante *Salmasium* idem jam suboluisse *Velsero* in Epistolis ad Hoeschel. XXXIV. et XXXV., *Harlesius* monuit Vir cl. ad *Fabricii* Bibl. Gr. T. III. p. 813. Post *Salmasium* passim repetita sunt duo haec carmina novis editionibus, quas vide ap. *Fabric.* Bibl. Gr. T. VI. p. 10. sqq. ed. nov. ubi *Eichstadtius* V. cl. docte et accurate de his Inscriptionibus disputavit. Facem ei praetulerat Romanus, copiosa et eleganti eruditae antiquitatis cognitione illustris, *Ennius Quirinus Visconti*, in praeclara editione sua, cui titulus: *Iscrizioni greche Triopee ora Borghesiane con versioni ed osservazioni di E. Q. Visconti. In Roma.* 1794. fol. Splendidi hujus libri descriptionem si quis desideret, adeat *Fabricium* l. c. et Ephemeridas, quae Jenae prodierunt (*Allgem. Litteraturzeitung*) ann. 1796. nr. 61. p. 482. sqq. ubi censura ejus agitur a cl. *Eichstaedt*, qui multa subtiliter et acute de illis carminibus monuit. Horum nos virorum vestigia in interpretatione plerumque sequemur.

Quod ad prioris Inscriptionis argumentum attinet, consecratur ea locus sepulcralis in *Herodis* Triopio. Hoc quid sit, multum disputatum est inter viros doctissimos. Descriptio loci continetur v. 6. ubi δῆμος Ἀγυίοιο Τριόπαο vocatur, et v. 9. 10. 11. unde apparet, eum vitibus et arboribus consitum fuisse. Cf. Inscript. II. v. 49. Erant

in eo templa Cereris et Faustinae; locus ipse autem Minervae et Nemesi Rhamnusiae dedicatus erat. Cum his locis jungenda est Inscriptio, quae Farnesina vulgo dicitur, a pluribus edita (vide *Fabric.* T. VI. p. 8.), quae Triopium ad tertium in via Appia milliarium in Herodis agro situm, et columnas Cereris, Proserpinae et Manium Deorum ibi collocatas commemorat; et alia (ap. *Montefalc.* Diar. Ital. p. 125. *Fabretti* Inscr. c. V. p. 413.) de praediis Anniae Regillae, quae uxor Herodis fuit. In his praediis villam habuisse Herodem, valde est probabile; quae hortis, vineis, olivetis circumdata, templis et inscriptionibus exornata fuit; templis adjuncta τεμένη; in his unum, sepulcris familiae Herodis destinatum, cui dominus peculiare *Triopii* nomen dederat. Hoc malim cum *Eichstadtio* credere, quam cum *Visconto* Triopium pro pago habere. Quid autem huic nomini causam dederit, difficile dictu est. Multa molitus *Salmasius*, nihil tamen expedivit, et post longam fluctuationem, miram comminiscitur etymologiam p. 58. quam h. l. commemorare supersedeo. *Viscontus* cum meminisset Triopae Argivi, cujus filius Pelasgus Cereri fanum dedicaverat, (unde Pelasgis dicta; vid. *Pausan* II. 22. p. 160.) prope quod fanum Pelasgus sepultus est, suspicatur, illud templum a Pelasgi patre, fortasse eodem in loco sepulto, nomen Triopii gessisse, ipsumque Triopam fortasse inde *Cerealem* (Δηῷον) fuisse appellatum. Jam cum in Herodis agro templum Cereris fuisse appareat ex Inscriptione II., porro suspicatur, Sophistam Atticum hanc ipsam ob causam, et quia illum locum familiae suae sepulcris destinavisset, eum Triopium vocasse. Idem vir doctus ad illum Cereris Pelasgidis lucum trahit versum *Callimachi* H. in Cer. v. 32., qui de nemore Cereris ap. Dotium in Thessalia agens, θεὰ, ait, ἐπεμαίνετο χώρῳ,

ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.

quem

quem omnes interpretes de Triopio Cariae acceperunt. His tam cumulatis suspicionibus fidem haberi posse, recte negavit doctissimus *Eichstaedt*. Hic igitur nomen illius agri derivat a Triopa, Erysichthonis patre, de quo etiam *Salmasius* cogitabat, ita tamen, ut, quam rem illustrandam susceperat, eam densissimis tenebris involveret. Jam igitur *Eichstaedtii* sententiam exponamus: Poëta ipse, (verba sunt viri acutissimi in Ephemerid. Jen. p. 485.) in fine prioris carminis satis aperte indicavit, quare inviolabile τέμενος suum ominato Triopii nomine appellaverit. Ibi enim, poenam commemorans, quam Triopas post Cereris templum violatum dedit, omnes hortatur, ut χῶρον κοινὴν καὶ ἐπωνυμίην vitent. Huc omnia referenda sunt; huc ea, quam tutelaribus illius loci deabus tribuit, τῶν Τριοπείων appellatio spectat; huc, quod sacrilegis Ἐριννὺν Τριόπειον minatur. Jam intelligitur, cur Triopas ille, et crimine in Cererem commisso, et poena, in quam incurrit, gravissima notus, Δηῷος vocetur v. 5. Tenendum vero, ea, quae vulgo de Erysichthone narrentur, ab Herode ad Erysichthonis patrem, Triopam, translata esse. *Diodorus* quoque L. V. p. 379. haec de Triopa tradit: Μετὰ δὲ ταῦτα Τριόπαν — εἰς τὴν Θετταλίαν πλεῦσαι ἐπὶ συμμαχίαν τοῖς Δευκαλίωνος παισὶ καὶ συνεκβαλεῖν ἐκ τῆς Θετταλίας τοὺς Πελασγοὺς καὶ μερίσασθαι τὸ καλούμενον Δώτιον πεδίον. Ἐνταῦθα δὲ τὸ τέμενος τῆς Δήμητρος ἐκκόψαντα, τῇ μὲν ὕλῃ καταχρήσασθαι πρὸς βασιλείων κατασκευήν. Δι᾽ ἣν αἰτίαν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μισηθέντα φυγεῖν ἐκ Θετταλίας, καὶ καταπλεῦσαι μετὰ τῶν συμπλευσάντων λαῶν εἰς τὴν Κνιδίαν, ἐν ᾗ κτίσαι τὸ καλούμενον ἀπ᾽ αὐτοῦ Τριόπιον. *Hyginus* autem in Fabul. Astron. XIV. p. 381. *Nonnulli etiam Triopam Thessalorum regem dixerunt esse: qui cum suum domicilium tegere conaretur, Cereris ab antiquis collocatum diruit templum. Pro quo facto, a Cerere fame objecta, nunquam postea frugibus ullis saturari posse existimatur.* Hactenus ille. His tam docte et probabiliter

disputatis pauca addamus. Herodes mihi illud fundi sui ἀπότμημα, de quo hìc agitur, non propterea Triopii nomine appellasse videtur, ut alios ab eo violando deterreret, sed ab aliam quandam causam; ita tamen, ut hoc ipso nomine uterètur ad commemorandas poenas, in quas sacrilegi incurrunt. Nullus equidem dubito, quin Herodes, ut erat magnificus vetustatis imitator, illud nomen praedii sui τεμένει tribuerit, ut eo audito omnes de celeberrimo illo Triopio, quod Cnidi erat, cogitarent. Neque profecto solus Herodes erat, qui illustrissima antiquitatis loca quasi in suum fundum transferre eorumque imitatione animum quodammodo fallere et oblectare instituerct. Praeiverat ei vir haud absimilis ingenii, *Hadrianus Caesar*, de quo *Aelius Spartianus* c. 26. T. I. p. 215. *Tiburtinam villam mire exaedificavit, ita ut in ea et provinciarum et locorum celeberrima nomina inscriberet; velut Lyceum, Academiam, Prytaneum, Canopum, Poecilen, Tempe vocaret. Et ut nihil praetermitteret, etiam inferos finxit.* Locus est illustris et ad nostram rem plurimum faciens. Ut Hadrianus sui praedii agròs ad provinciarum rationem descripserat, sic Herodes, Hadriani fortasse imitatione ductus, suum agrum in δήμους divisisse videtur, quorum unum Triopii nomine insignivit. Jam quid utrique loco, et huic Herodis prope viam Appiam, et illi in Caria, commune fuerit, paulo accuratius videamus. Antiquissima prisci illius Triopii commemoratio fit ap. *Herodotum* L. I. 144. p. 71. qui quaedam narrat de certamine Apollinis Τριοπίου, quod a parte Doriensium celebrari solebat. Sed ne solum Apollinem ibi celebratum fuisse existimes, vetat *Scholiastes Theocriti* XVII. 69. ἄγεται κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. Praeter hos deos deasque etiam Cererem ibidem fuisse cultam, vix dubitari potest ex versu *Callimachi* supra commemorato in H. in

Cerer. 31. *θεὰ ἐπεμαίνετο χώρῳ, Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὀκχόσον Ἔννᾳ.* Nam quae de prolepsi in hoc loco non admittenda, contra vulgarem interpretationem disputat *Viscontus*, ea non tam gravia sunt, ut propterea aliud quoddam Triopium, nemini antiquorum commemoratum, temere fingamus. Ex illis igitur tam sparsis, tam parum disertis veterum de Triopio traditionibus, cum sponte appareat, non uni numini illum locum sacrum et dicatum fuisse, suspicari licet, Herodem illam agri sui partem, quam quatuor saltem aut quinque deabus consecraverat, et inter has etiam Cereri, propter hanc ipsam caussam Triopium appellavisse. Huic suspicioni adjicienda est alia, ad quam *Aelii Spartiani* locus supra laudatus manu ducit, Herodem illum locum ita exornasse et descripsisse, ut similitudinem haberet cum vetere illo Triopio, idque quodammodo referret. Quod autem hunc locum potius, quam alium quendam sibi imitandum et quasi effingendum sumserit, ejus rei caussa afferri potest Herodis ingenium et reconditae eruditionis ostentatio. Haec sunt, quae de obscura Triopii appellatione dicere habeam; quae si quis iis, quae doctissimi viri de eadem re protulerunt, minus probabilia putaverit, facile feram dissentientis judicium. Jam ad singulorum interpretationem procedendum est.

V. 1. Herodes Minervae et Nemesi Rhamnusiae Triopium consecrat. Utramque deam jungit *Catull.* LXIV. 395. *Saepe in letifero belli certamine Mavors, Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnusia virgo Armatas hominum est praesens hortata catervas;* quem locum apposite laudavit *Salmasius*. Herodem autem has deas *συννάους* fecisse, quia utrique in Attica peculiaris honos haberetur, Minervae Athenis, Nemesi in ejusdem regionis pago Rhamnunte, (vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. 232. p. 336.) bene monuit *Arnaldus* de Diis Assess. p. 92. Saepenumero enim dii propter regionum,

ubi colebantur, vicinitatem πάρεδροι facti sunt. Puto autem, Herodem his potissimum deabus Triopium dicasse, quod se iis peculiari quadam ratione obstrictum putaret. De Minerva, Athenarum, quae Herodis patria fuit, patrona, nulla est difficultas; Nemesin autem Rhamnusiam coluisse videtur eandem fere ob caussam, ob quam *Pindarus* Pana et Rheam insigniter colebat, (Vita Pindari a *Thoma Mag*. T. II. p. 155. ed. Heyn. Conf. *Philostrati* Imag. II. 12. p. 829.) quorum fana domo suae proxima erant. Habitabat enim Herodes, dum in patria vivebat, παρὰ τοὺς φιλτάτους ἑαυτῷ δήμους, Μαραθῶνα καὶ Κηφισίαν. *Philostrat*. Vit. Sophist. II. I. 12. p. 562. Jam vero Rhamnusii pagi Marathonii incolis proximi; quare putabatur τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς Νεμέσεως, narrante *Pausania* L. I. 33. p. 81. — Ἀθηνάων. Marm. Ἀθηναίων ex *P. Arcadio* dedit *Spon*. in Miscell. erud. Antiqq. p. 322. Mox ἐπιείρανε. *Cas. Salm. Maittaire*. Sed in ipso marmore ἐπιήρανε habetur. ἤρανος. βασιλεύς. ἄρχων. σκοπός. φύλαξ. *Hesych*. Hac forma utitur *Apollon. Rhod*. L. II. 513. Compositum ἐπιήρανος *Plato Comicus* in descriptione coenae Philoxeni ap. *Athen*. L. I. p. 5. D. Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι· Παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ καὶ στόματα μισεῖ. — V. 2. In marmore evanuerunt duae literae post βροτῶν, sic . . ΛΑΙϹ. Hinc *Casaubonus* fecit ὀράσις, quod probabat *Valcken*. in Callimach. Eleg. fragm. p. 183. *Salmasius* conjecit ἐλάσις, quod *Br*. recepit. Utroque rectius *Viscontus*, qui superstites literas legendas esse censens . . ΑΑΙϹ, sive omissa lineola transversa, id quod crebro a lapidariis factum esse docet, sive tempore exesa, dedit ὀράας. Neque vestigia τοῦ ο et ρ plane desiderari affirmat. Nemesis, ἣ ἐφορᾷ ἔργα βροτῶν, nobis statim in memoriam revocat versus *Archilochi*, qui Herodi nostro obversabantur, ap. *Stobaeum* in Eclog. Phys. I. p. 9. *Cant*. (T. I. p. 122. ed. Heer.) ὦ Ζεῦ

πότνι᾽ — σὺ δ᾽ ἔργ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπων ὁρᾷς λευγρά κἀθέμιστα· σοὶ δὲ θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει. Alii aliter legunt, et fortaſſe rectius, (vide Animadv. T. I. P. I. p. 162. ſqq.) ſed *Herodes* hanc, quam nos poſuimus, lectionem ſecutus eſt. — Οὖπις, nonnunquam Dianae cognomen (vide ad *Alexandr. Aetol.* IV. T. I. P. II. p. 238.), etiam Nemeſi tribuitur. In hanc rem *Valcken.* ad Callim. Eleg. p. 182. excitavit locum anonymi, quem *Aelianum* putat, ap. *Suidam* v. σοβαρός. Ὄπιν οὐ δεδοικώς, οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν, οὐδὲ Νέμεσιν ἐπιπαζόμενος. οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχειν dicuntur, qui deorum vindictam non verentur, unde nominis ratio apparet. Haec attigit *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 726. 84. Vide *Spanh.* ad *Callim.* H. in Dian. 204. p. 317. — V. 3. γείτονες. quia Triopium in vicinitate Romae, tertio lapide ab urbe, ſitum erat. — ἑκατοντακτύλοιο poſt *Caſaub.* et *Salm.* dedit *Br.* pro ἑκατοντακτύλοιο, quod eſt in marm. et ap. Spon. Hanc formam tuetur *Viſcont.* comparato Homerico πεντηκοντόγυιον Il. IX. 575. in quo Grammatici nihil variant. — Ceterum Herodes Romae centum portas tribuit, ut *Homerus* Thebis Il. ι. 381. non ad rei veritatem, ſed ad ſplendoris et magnificentiae ſignificationem. — V. 4. πείονα et γεραίρετε marm. Sic tum ſolebant ι productum efferre. — θεᾶς perperam *Spon.* cum *Arcudio.* — V. 5. Δηώιο Τριόπαο. Senſum epitheti explicuit el. *Eichſtaedt* in loco ſupra allato. δῆμον de pago interpretatur *Viſcontus*, qui ex adjecto φιλόξεινον apparere putat, illum pagum bene habitatum fuiſſe. Quod ex hoc vocabulo vix probari poterit. De voce δῆμος quid nobis videretur, ſupra indicavimus; φιλόξεινος autem ad Herodis hoſpitalitatem referendum eſt, quem, ut omnino divitiis ſuis ita utebatur, ut vix alius (ſecundum *Philoſtrat.* p. 547.), ſic etiam in villa, ibi locorum exſtructa, hoſpites ſaepe et libenter excepiſſe veriſimile eſt. Epitheton τοῦ φιλοξείνου fortaſſe ſumſit ex *Callimacho* (Fr. CXXXI.): πολλάκι σοι,

ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς Μνησόμεθα. quae Thesei verba esse ex Hecale petita, docuimus T. II. P. I. p. 391. — V. 6. ἐν ἀθανάτοις ἀλέγησθον. Marm. Postrema litera fere evanuit. ἀλέγησθε. *Salm.* ἀνέγησθε. *Arend.* ap. *Spon.* *Brunckius* haec monuit: „In lapide sculptae literae sunt „ἀθανάτοις ἀλέγεσθο. Unde scribi potuisset: ἐν ἀθανάτοις „ἀλέγησθον. Pindar. Ol. II. 142. Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν „τούτοις ἀλέγονται. i. e. ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται. Vide „Dav. Hoeschelii Epist. Io. Meursio scriptam inter Gu„dianas p. 191. Sed melior sensus est in Salmasii „lectione." Hac ratione *Theocrit.* XVII. 25. ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεῶν νέποδες γεγαῶτες. Sed exquisitior marmoris lectio non temere mutanda erat. Vulgaris dicendi ratio tulisset: τόφρα ἀλέγησθον ἂν τοῖς Τριοπείοις θεοῖς, sive τοῖς Τρ. ἐν θεοῖς. Triopii dii illi erant, qui in Triopio Cariae colebantur; his in posterum Minervam et Nemesin accenseri cupit. Caeterum marmoris lectionem in ἀθανάτοισι λέγησθον jam *Casaubonus* mutavit. — V. 7. Ut olim Olympo relicto Rhamnunta et Athenas venistis, sic nunc ad hunc agrum properate. Probe vidit *Viscontus*, deesse δ' post ὡς, ὡς δ' ὅτε, quibus voculis *Homeri* comparationes ordiri solet. — εὐρυχόρους *Spon.* — V. 8. δώματα. Similiter *Sappho*, Venerem ad sacrum vocans, Fr. VI. p. 4. ed. Wolf. ἀλλὰ τυίδ' ἐλθὲ — πατρὸς δόμον λιποῖσα. Cf. *Horat.* I. Carm. XXX. 1 — 4. — V. 9. ῥώεσθε. *Hesych.* ῥώεσθαι. σπεύδειν. ὁρμᾶν. ῥώεται. σπεύδει. Cf. *Homer.* Il. α. 411. Sincera mihi videtur hujus vocabuli lectio, quod vir doctus in ῥύεσθαι mutari malebat, ut vitaretur tautologia, quae ipsi esse videbatur in verbis ἤλθετε, ῥώεσθε et ἀφίκοντο. At haec omnia, quamvis in iis veniendi et eundi notio regnat, satis tamen diversas imagines animo subjiciunt; nec elegantius verbum ἔλθετε, quod poëta in apodosi nolebat repetere, circumscribi poterat quam verbis ῥώεσθε ἀφίκονται. — πολυστάφυλον: vitiose *Casaub. Salm. Maitt.* — V. 10. Ad verba δένδρεα κα-

τρύθοντα *Salmaſ.* apte comparat *Theocrit.* Ep. IV. δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλιξ. *Ariſtaenet.* L. I. III. p. 8. ἄμπελοι δὲ παμμήκεις σφόδρα ὑψηλὰς (ſic lego) περιελίττονται κυπαρίττους. Caeterum Herodi in deſcriptione agri ſui obverſati eſſe videntur horti Alcinoi ap. *Homer.* Od. H. 112. ſqq. de quibus nuper haud protrita dedit cl. *Boettigerus im N. deutſch. Merkur.* ann. 1800. nr. II. p. 130. ſqq. — V. 11. λειμώνων κόμας. Vide ad *Meleagr.* CX. 4. p. 120. Facit ad totum h. l. *Himer.* in Or. III. 6. p. 435. ἡ γῆ — κομᾷ μὲν ἐπὶ σοὶ καὶ πρὸ ὥρας αὐτῆς τὰ λήϊα καὶ δεικνύει στάχυν ὥριον — στεφανοῦται δὲ ἡ γῆ καὶ ἀγάλλεται, οὐκ ἀνεμώναις καὶ ἴοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσι, ἀλλὰ τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς ΙΔΕΑC CTEMMATI. Poſtremas voces fruſtra tentavit doctiſſimus editor, τῆς Δηοῦς στ. ſcribens et de ſpicea Cereris corona interpretatus, cui epitheton γλαυκὸς minime convenit. Legendum puto leniore et certiore emendatione καὶ τῷ γλαυκῷ ΕΛΑΙΑC στέμματι vel θρέμματι. *Oleae ornamentum* (hoc enim ſignificaret στέμμα) ſive *ſoboles* ſunt olivae. His recte tribui τὸ γλαυκὸν, apparet ex *Catulli* Carm. XX. ubi *glauca oliva* eſt; vide ibi cl. *Doeringium.* Olivae cum uvis junguntur ap. *Marian.* Ep. II. 9. 10. T. II. p. 512. — λειμώνων. *Spon.* — V. 12. ἀνὰ γαῖαν ἔηκε. Sic proprie locutum eſſe poëtam *Salmaſius* monuit; nam loca dejs conſecrata ἀνειμένα χωρία appellari. Illuſtravit vocem *Spanhem.* et *Erneſtus* ad *Callimach.* H. in Cerer. 47. ubi dea ad Eryſichthonem: τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις — et *Valckenar.* ad *Herodot.* II. 65. p. 134. 79. — V. 13. Hunc verſum, qui in edit. *Caſauboni* deeſt, ex apographo ad Velſerum miſſo ſupplevit *Hoeſchelius* in Epiſt. Gudian. p. 191. Eundem a *Bongarſio* acceptum reſtituit *Salmaſius.* Apparet ex eo, Herodem non omne Triopium, ſed partem ejus, muro circumdatam, Minervae et Nemeſi conſecraſſe. Circumdati ſolebant ſepulcra

muro sive maceria, quod ἄδην τειχίζειν vocavit Auctor anonym. Ep. DCCVIII. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 210. — V. 14. ὀψιγόνοισιν. fere omnes veteres. — ἀκινήτην. Columna Farnesiana ap. Gruter. XXVII. Οὐδενὶ θεμιτὸν μετακινῆσαι ἐκ τοῦ Τριοπίου — οὐ γὰρ λώϊον τῷ κινήσαντι. Talia quam plurima in Inscriptionibus occurrunt. — V. 15. Minervam precibus suis annuisse poëta fingit. ἐπὶ jungendum verbo ἔνευσε (ἐνευσε Marmor. ἔνευσα Spon.) λόφον. Color ductus cum ex loco nobilissimo Iliad. α. 528. sqq. quem multi imitando expresserunt, tum ex Il. ζ. 469. λόφον ἱππιοχαίτην Δεινὸν ἀπ᾽ ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας. et Il. γ. 337. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Similia congessit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 57. — κατανεύειν h. l., ut saepe alias, est *nutando promittere*, sequente aut accusativo aut infinitivo. Unum *Pindari* locum laudasse suffecerit, ex Nem. α. 18. κατένευσέν τέ οἱ χαίταις — Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς. — Annuerat Minerva poëtae, neminem vel unam glebam unumve lapidem impune moturum esse. Haec loci interpretatio cum optime procedat, frustra *Viscontius* ἡ δ᾽ ἐπί οἱ in textu posuit, quo contorta existit et obscura verborum structura, quae in vulgata lectione perspicua est et expedita. Jure igitur ipse hujus conjecturae auctor ei non multum tribuisse videtur. — V. 17. μή τοι Marm. τοι Spon. Ad νήποινεν (νήποινον Casaub.) subaudi ἔσεσθαι. Solemnia verba haec in monimentorum consecratione, ne quis inde lapidem moveret, cespitem velleret, monuit *Salmasius.* — V. 18. In marmore est ATPEIO, litera ι linea superposita ἀτρεῖος. *Casaub.* et *Salm.* ἀτρεῖς. Hic, post multa molimina, tandem ἀτρεῖες corrigit, et οὐκ ἀτρεῖες μοιρέων ἀνάγκας interpretatur *Parcas valde formidabiles.* ἀτρείους ἀνάγκας dedit *Spon.* ἄτερ εἶσαν conjecit *Casaubonus.* *Viscontius* lapidis lectionem servandam censet: ἀτρεῖος, ait, *é il plurale d'* ἀτρεὰς, *e sta in vece d'* ἀτρέεις *o* ἀτρεῖς *contratto poëticamente a cagion del metro*

come appunto presso di Omero εὐκλείας *o piuttosto* εὐκλείας (Il. κ. 281. Od. φ. 381.) *in vece di* εὐκλεεῖς *contratto di* εὐκλεέας, *no già da* εὐκλεεύς, *come gli accenti e la terminazione lo palesano.* Clarissim. *Heynius*, qui hujus libri censuram egit in Ephemer. Goetting. an. 1795. nr. 180. p. 1805. formam ἀτρεῖς derivat ab ἀτρεύς; cl. *Eichstaedt* autem ἀτρεῖς nonnisi scriptura ab ἀτρέες discrepare censet. Nam in veteribus monimentis ΕΙ nonnunquam pro Η ponitur. Vid. *Villoison* in Anecdot. T. II. p. 168. — ἀτρεής h. l. est, *qui non timetur*, ut ἄφοβος ap. *Parmenion.* Ep. VIII. μοῖρα νηπιάχοις ἄφοβον. — Μοιρῶν ἀνάγκαι sunt *poenae fatales, mala divina vindicta immissa*; ut monuit *Visc.*, qui comparat *Orphei* Hymn. I. 9. XXVII. 9. LXVIII. 6. Hanc significationem vocabuli ἀνάγκαι, qua aerumnas, miserias, tormenta notat, illustravit *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* III. 14. p. 183. et IV. 44. p. 287. ad *Herodot.* L. I. p. 58. 51. — V. 19. Non enim poenam fatalem effugiet, qui deorum violaverit sedes. — In Marm. ἱδεσσιν, altero ε supra posito. ἀναθήη idem pro ἀναθείη, quod *Salm.* dedit. *Sponius* ἀλιτρεσσύνην ἀναθήῃ. Multa sunt exempla τοῦ Η pro ΕΙ positi in antiquis marmoribus. — ἕδος de sacris deorum sedibus passim obvium. Vide *Ruhnk.* ad Tim. p. 93. *Stoeber.* ad Thom. M. p. 266. et qui h. l. non praetermisit *Arnald.* de Diis Assess. p. 74. sq. — θεῶν ἑδέεσσι ἀλιτρεσσύνην ἀναθεῖναι insolentius dictum pro *deorum templa violare*; *Viscontus* tuetur et illustrat comparato Homerico Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει Il. χ. 100. quod etiam fuerunt qui, cum durius dictum putarent, immutare conarentur, ἐλεγχείην καταχεύει scribentes. Cum Homerico ἐλεγχείην ἀναθήσει comparandum est hoc ap. *Pindarum* Ol. α. 16. τὶν δὲ κῦδος ἀνέθηκε. — V. 21. χθονός. *Casaub.* δὲ pro τε Marmor. — V. 22. ὑποσχεῖν οὔατα ἑτοῖμαι. *Callim.* H. in Del. v. 230. οὔατα δ' αὐτῆς Ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὀμοκλήν. — V. 23. Ne quis in his nemo-

tibus, agris, vinetis novum ſepulcrum faciat, evertatve vetus. — ἡμερίδων ὄρχοι. ordines vitium. *Heſiod.* Scut. Herc. 294. βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων. et v. 296. *Theocrit.* Eid. α. v. 48. *Euſtath.* Il. ξ. p. 958. 11. — ἐνάλσεα δενδρέων. Marmor. Omnes ante *Viſconteum* δένδρων. *Salmaſius* junxit ῥήξεις μάκελλαν ἐν ἄλσεα δένδρων, ut ἐν ſit pro ἐς Dorienſium more poſitum. Vide *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 364. C. ῥῆξαι autem μάκελλαν εἰς ὄρχους, infringere ligonem vel impingere in arbores et vineas. Huic tamen explicationi non ſatis fidens *Salmaſius* ἐνάλσεα et mox δμωῇ μακέλλῃ emendavit. *Caſaubonus* ἐν in ἐς, ῥήξεις in πήξεις mutandum cenſet. *Viſconteus* ἠὲν ἄλσεα ſcripſit, ut ſit particula disjunctiva ἠὲ, cui an unquam ν ſit additum, vehementer dubito. Idem δμωῇ μακέλλᾳ probavit, in quam conjecturam etiam *Hoeſtbelius* inciderat. l. c. p. 191. Fateor mihi non valde probabile videri, lapidarium in duobus vocabulis, δμωῇ et μακέλλῃ, eadem ratione aberraſſe; quare vulgata ſcriptura ſervata equidem legam:

μηδέ τις ἡμερίδων ὄρχους ἢ ἈΝ ἄλσεα δενδρέων —
δμωὴν κυανέου Ἄϊδος πήξειε μάκελλαν.

Omnis mutatio hîc conſiſtit in ἀν, quod pro ἐν ponendum exiſtimo; nam de πήξεις *Viſconteus* monuit, graecam vocem ΡΗΞΕΙΕ ſic legi poſſe, lapidario latinam literam P pro graeca Π inſculpente; ſicuti in altera inſcriptione v. 33. in ΚΗΡΥΧ (pro ΚΗΡΥΞ) graecae literae latinam ſubſtituit. Sic omnia bene procedunt: Nemo neque *in* vitium ordinibus, neque *in* arborum nemoribus, neque in agro herboſo ligonem infigat ad ſepulcrum faciendum. — Tenendum autem, praepoſitionem ἀνὰ non minus ad praecedens vocabulum pertinere quam ad ſequentia, cujus licentiae exempla dedit *Bentlej.* ad *Horat.* III. Carm. XXV. 3. et poſt eum *Rubnk.* in Epiſt. Cr. p. 130. — πήξεις huic loco accommodatum eſt. *Theocrit.* Eid. VII. 155. ἃς ἐπὶ σωρῷ αὖθις ἐγὼ πάξαιμι

μέγα πτύον. Callim. H. in Cer. 54. μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χερὶ πῆξαι. Homer Il. Θ. 298. ὀϊστοὶ — Πάντες ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Crinagor. Ep. I. — V. 24. χλωρὰ θέουσαν habet Marmor. χλωρανθέουσαν uno vocabulo malebat Casaubonus, contra quem disputat Salmasius, laudato Hesiodo in Scut. Herc. v. 145. τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων. quem versum etiam Hoeschelius excitavit. Herba nimirum, quae per agrum viret eumque implet, eleganter dicitur θέειν sive τρέχειν, cujus locutionis exempla post Salmasium et Visconrum dedit Eichstaedt in Specim. Quaest. philol. p. 31 sq. ubi in Theocriti Eid. XVIII. 29. eleganter correxit: πιείρᾳ μέγα λαῖον ἀν' ἔδραμε κόσμος ἀρούρᾳ. Similiter Graecos uti verbis ἥκειν et ἔρχεσθαι, nostro etiam loco prolato, docuit Abresch. in Anim. in Aesch. T. I. p. 302. Adde Philostrat. I. Imag. VI. p. 770. ἔρχοι μὲν οὗτοι φυτῶν ὀρθοὶ πορεύονται. — ¶. 301.] V. 25. Ascia δμωὴ Ἄϊδος, quia rei sepulcrali inservit. — V. 26. κεραΐζων. Marmor. κεραΐζων. Casaub. et plures post eum. — V. 27. Nefas esto, quenquam hic sepelivi, nisi qui ex Herodis sit familia. Talia multa reperiuntur in monimentis sepulcralibus. Sic ap. Sponium Misc. erud. Antiq. p. 350. nr. LXXXV. et p. 351. nr. LXXXVIII. nr. XC. — V. 28. ἐκγενος. Marm. Omnia apographa habent ἐγγένοι. Salmasius emendabat ἐγγένος. Sed vera lectio est ἐκγόνος. Marmor ap. Spon. l. c. nr. XC. Τι. Ἰούλιος . . . μνημεῖον κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ Ἰουλίᾳ Περίκλῃ . . . καὶ Τι. Ἰουλίῳ . . . καὶ τοῖς ταύτων ἐκγόνοις. . . . ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ ἐξὸν εἶναι τεθεῖναι εἰς τὸ μνημεῖον. — De utriusque vocabuli usu et confusione vide Dorvill. in Miscell. Obss. nov. VII. p. 53. ad Chariton. p. 210. — ἐσσαμένοιο Marm. Duas extremas literas omisit Spon. Salmasius εἱεμένοιο emendavit, citra necessitatem, ut Maittaire docuit. Idem enim utrumque vocabulum valet. — V. 29. ἴστωρ. Marm. quod Casaubonus de columna interpretabatur, cui in-

scripta verba. *Salmasius* felicius εἴτυς i. e. ἴστυς emendavit. *Hesych.*: ἴστορας. ἐμπείρους. μάρτυρας. συνετούς. συνθηκοφύλακας. Haec verba, ἐστὶ τιμάορος ἴστυς, *Visconteus* cum iis conjungit, quae proximo loco praecedunt, κεῖνος δ' οὐκ ἀθέμιστον. Herodis soboli non sit nefas in hoc loco sepeliri; nam *Minerva, hujus loci dea tutelaris et vindex, conditionis conscia est et testis.* τιμάορος, ut in loco *Euripidis*, ap. *Stob.* p. 452. 38. τὸ δ' ἄρσεν ἔστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος, θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον. qui versus praeclare ad nostrum locum facit. Vox τιμάορος, quam illustravit *Valcken.* in Diatr. p. 7. C., ap. nostrum, sicuti ap. *Euripidem*, pro *custode* simpliciter videtur accipienda. Hoc sensu Nymphae ap. *Apollon. Rhod.* IV. 1309. ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι. et fere ap. *Pindar.* Olymp. IX. 124. τιμάορες Ἰσθμίαισι μίτραις. — V. 30. Ante *Visconteum* περὶ χθόνιον βασιλ. in lapide legi existimabatur. *Arcudius* Ἀθηναίᾳ τε περὶ et βασιλέα. *Salmasius* οἱ inseruit; cujus vestigia secutus *Brunckius* παρά οἱ χθ. ex conjectura dedit. Hi de Plutone cogitabant, quem Minerva in fanum, ab Herode exstructum, tanquam πάρεδρον et σύνναον receperit. Huic interpretationi unice accommodata est lectio παρά οἱ χθ., quam *Br. Arnaldo* debuit de Diis Assess. p. 54. Sed falsam esse docuit *Visconteus*, qui e literis fere evanidis hanc lectionem eruit:

ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΘΗΝΑΙΗ ΤΕ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΝ ΒΑϹΙΛΗΑ.

ad quam *Arcudii* lectio proxime accedit. Sensus est: Minerva ipsa, similem ob causam, passa est, Erichthonium regem in suo templo sepeliri. Respexit Herodes *Homer.* Il. β. 547. de Erechtheo, qui nihil diversus ab Erichthonio:

— ὅν ποτ' Ἀθήνη
θρέψε, Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα,
κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ·
ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.

Apollodor. III. 14. 7. p. 269. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς — ubi vide *Heynium* p. 822. sq. qui sensum loci Homerici praeclare vidit, quod *Viscontum* fefellisse videtur. Erichthonium, in Minervae templo conditum, non praetermisit, ubi similia exempla recenset, *Clemens Alex.* in Protrept. c. III. p. 74. ed. Wirceb. — συνέστιος is est, qui vulgo σύνναος et σύνοικος. *Plutarch.* T. II. p. 943. B. καὶ σύνοικός ἐστι τῆς μὲν χθόνιος Ἑρμῆς. — Deinde marmor ἐγκατέθηκε. cujus orthographiae exempla protulit *Visconsus.* Comparandus est *Theocrit.* Eid. XVII. 50. ubi Venus dicitur Berenicen Orco eripuisse: — ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς. Similis color est etiam in Inscr. II. 53. sqq. — V. 32. ἐπικλείσεται αὐτόν. *Casaub.* αὐτῶν. *Spon.* et *Holstenius* in Apogr., quo *Visc.* est usus. Hoc ferendum esse negans *Salmasius* scripsit ἐπιπείσεται αὐτῶν. Verum diligentius examinatis literarum in marmore vestigiis, apparuit, ibi esse ἐπικλείσεται αὐτοῖς, quod reponendum. Comparavit *Visconsus* Homericum: οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο. Vocem ἄκλυτος Lexica ignorant, aeque ac νήριτα. — V. 33. ἀποτιμᾶν neglectus et contemtus notionem habet. *Callim.* fr. CIII. κίτυν ἀποτιμήσουσιν. In Inscr. II. v. 54. οὐδ' Ἔρσην γοργῶπις ἀπητίμησεν Ἀθήνη. Neglectos et despectos ab Ionibus ἀποτιμοτέρους esse vocatos, monuit *Gregor.* de Dial. §. CXXXIII. p. 251. ubi vide *Koen.* — Ceterum *Spon.* ἀλλαπτοιμήσει edidit. — μή οἱ. *ne id, rogo, impune ferat.* νητίτης idem quod ἄτιτος. i. e. ἀτιμώρητος. Vide *Hesych.* T. I. 602. ibique *Interpp.* — V. 34. Ultima litera vocis ἀλάστωρ in margine lapidis fere evanuerat. Apte *Viscontus* ad hanc imprecationem illustrandam attulit verba *Philostrati* in Vita Herod. §. 10. p. 558. qui eum statuas vernarum quorundam, quos insigni amore complectebatur, posuisse narrat: τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανεῖς, ἀλλὰ σὺν

ἀραῖς τοῦ περιυβρίσοντος ἢ κινήσοντος. ad quem locum similia imprecationum exempla attulit *Olearius*, nostri loci non immemor. — Utrum in marmore ῥόμβος habeatur, an ῥέμβος, ut *Hoeschelius* emendavit, se dubitare affirmat *Viscont.* Illud tamen magis probabile. Ut autem v. 28. lapidarius ἔκγενος pro ἔκγονος dedit, sic h. l. contrario errore ο pro ε posuisse videtur viro doctissimo. At gravior est, etiam *Schneidero* judice, lapidis lectio, ῥόμβος ἀλάστωρ, qua vehemens et quasi a Furiis immissa agitatio mentis significatur. ῥόμβος, ut ἀλάστωρ quidam, sacrilegos exagitat. Comparavit *Schneiderus* ῥόπτρον Δίκης, quod illustravit *Valckenar.* ad Euripid. Hipp. p. 288. De miseris mortalibus Auctor aurei carminis v. 57. Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένα· οἱ δὲ κυλίνδροις Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες. cum quibus similia comparavit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 101. sq. — Si quis *Hoeschelii* lectionem, cui etiam *Brunckius* favebat, praetulerit, ῥέμβος Ἀλάστωρ, is fortasse sententiae suae firmamentum addiderit comparato *Orph.* Hymn. LXXII. 3. πολύπλαγκτον ἀλάστορα. — V. 35. κυλινδήσει. Haud scio, an Herodes de Sisypho cogitaverit, qui nunquam non lapidem inutili labore volvit. Od. λ. 597. — V. 36. Legentibus poëta in memoriam revocat poenam Triopae, qui Cereris sacrum nemus violare ausus sit, irrogatam. Opportuna hujus fabulae mentio, propter Triopii nomen. *Salmasius*, qui varietatem fabulae, ut ap. *Diodorum* et *Hyginum* narratur, (vide supra et *Spanhem.* ad Callim. H. in Cerer. p. 768.) ignorabat, aut Τριόπεω γένος legendum esse, aut poëtam memoriae vitio Erysichthonem filium cum patre Triopa confudisse suspicabatur. Qui hunc errorem post *Spanhemium* notavit *Viscontus*, ipse errat, quod Triopam h. l. commemoratum ab eo, qui v. 5. laudatur, diversum existimat. — Αἰολίδαο est marmoris lectio. Plurimi Αἰολίδεω dederunt. Triopas erat Canaces fil., Aeoli nepos. *Apollodor.* I. 7. 4. p. 28.

Callim. H. in Cer. 100. — V. 37. ἄνεθ' ὅτε marmor habet, non ἄνατοτε, ut *Salm.* ait. — νειόν, *novale.* Etiam in hac fabulae parte Herodem aliam traditionem sequi monuit *Viscontus.* Sed praeclare vidit cl. *Eichstaedt*, hoc quoque loco ΕΙ positum esse pro Η, νειὸν pro νηόν. Sic *Hyginus* Astronom. XIV. Triopam vetus Cereris *templum* diruisse ait, *Diodorus*, τὸ τέμενος τῆς Δήμητρος κατασκάψας. Posterius vocabulum interpretatur nostrum ἐξαλάπαξεν, Δένδρεα κόπτειν dixit *Callim.* H. in Cer. 42. et 47. Idem v. 49. — μή τι χαλεφθῇ Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις. — V. 38. *Spon.* omisit καί. — In fine marmor habet ΑΛCΑCΘΑΙ, omissa lineola transversa in Ε, ἀλέασθαι. Quidam legerunt λασασθαι. Haud male *Arcudius* ap. *Sponium* conjecit ΑΓΑCΑCΘΑΙ. Idcirco illi poenam et titulum hujus loci vereantur, ne eos sequatur Triopea Erinnys. — V. 39. μήτοι, quae est marmoris lectio, *Viscontus* cum μήτις permutavit; sine causa idonea. Si quid mutandum sit, malim: ΜΗ ΠΟΘ' ἵκηται. — In marm. ἐπιτροπαιος. et sic *Spon.* *Hoeschelius* Τριόπειος habet et alii. — Ἐρινὺς recte ex lapide revocavit *Viscontus.* Vide *Brunck.* ad VII. c. Theb. 490.

MARCELLI

DEDICATIO STATUAE REGILLAE.

V. 302.] Herodes Atticus, Consul Romanus, in matrimonium duxerat Anniam Regillam, sororem Appii Annii Atilii Braduae, quem ad consulatum pervenisse constat A. p. Chr. 160. Hadriani temporibus. (Vide *Almeloveen* Fasti Consular. p. 226. De aliis Braduis cf. *Meurs.* Lect. Att. VI. 8.) Erat mulier et generis nobilitate et divitiarum copia illustris; quippe quae generis originem ab Aenea repetebat, et praedia satis ampla,

ad viam Appiam, ubi Herodis Triopium erat, marito in dotem attulerat. (Vide Inscript. in *Montefalc.* Diar. Ital. p. 125. *Fabretti* Inscr. V. p. 413.) Quatuor Regilla Herodi liberos pepererat, (cf. vers. 15. sq.) binas filias, Panathenaidem et Elpinicen, et totidem filios, quorum unus Atticus, insignis stuporis puer. (*Philostrat.* Vit. Herod. X. p. 557. sq.) Nobilis haec mulier cum octavum jam mensem gravida, subita morte periisset, cumque essent, qui eam jussu mariti verberibus affectam periisse dicerent, Herodes a fratre defunctae mulieris in judicium vocatus, sed criminis absolutus est. Nihil autem omisit, quo conjugis memoriam coleret. Theatrum ei exstruxit Athenis eodem loco, quo sepulta erat, ut ἱερῷον loco esset; idque tantae magnificentiae fuisse tradit *Philostrat.* l. c. §. V. p. 551., ut in omnibus Romani imperii terris nullum sui simile habuerit. Deinde etiam omnem ejus ornatum muliebrem Eleusine in Cereris templo dedicavit. Quum autem in Triopio suo haberet fanum et Cereri dedicatum et Faustinae, Regillae statuam in hoc fano posuit, ut tanquam heroïna et majorum illarum dearum σύνναος coleretur. Ad hujus simulacri consecrationem matronae Romanae invitantur hoc carmine, quo multa de Herodis et Regillae genere traduntur. Hanc Inscriptionem primus edidit *Salmasius* Paris. 1619. 4. et post eum *Sponius* cum *Arcudii* notulis, et *Maittaire* in Miscell. Lond. 1722. De recta hujus carminis interpretatione optime meruit *Tristanus* in Comm. Histor. T. I. p. 582. cujus vestigia pressit cl. *Viscontus.*

V. 1. Θυβριάδες. Marmor. Hanc lectionem tuetur *Salmasius* et *Visc.* similium omissionum exemplis prolatis. Θύβρις occurrit etiam in *Schol. Dionys.* Perieg. 352. — V. 2. ἄμφι scribendum. ἕδος h. l. est statua Regillae in Cereris templo consecrata. *Tim.* Lex. Plat. p. 93. ἕδος. τὸ ἄγαλμα. ubi *Ruhnk.* nostri loci non immemor fuit. Cf.

Cf. *Callimachi* fr. CV. p. 477. quod a multis tentatum, nuper etiam a doctissimo viro, *Imm. Huschke*, Epist. crit. p. 81. nondum penitus sanatum videtur. In fine legitur:

— καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς ΛΕΙΟΝ ἔθηκεν ἕδος.

Statua laevigata et expolita, λεῖον ἕδος, aliena a poëtae mente, qui priscos homines diis rudia simulacra posuisse narrat. *Bentlejus*, qui prius distichon divinitus restituit, minus feliciter h. l. κίον' ἔθηκεν emendavit; *Toupius* autem in Cur. nov. in Suid. p. 219. λᾶαν ἔθηκεν. Utrique conjecturae praetulerim conjecturam *Isaaci Vossii*, λιτὸν ἔθ. ἕδος, nisi etiam hoc vocabulum nimis generalem notionem haberet. Quare fugitiva litera revocata, quam praecedens C absorpsit, legerim:

— καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς ΦΛΟΙΝΟΝ ἔθηκεν ἕδος.

φλοϊνος idem est, quod φλόϊνος, ex cortice arborum factus, sive cortice obductus. Sic apte et *Callimachi* inprimis ingenio accommodate significatur simulacrum ligneum, neque id edolatum et elaboratum, sed cum ipso cortice positum. Hoc sensu clava Herculis ap. *Theocrit.* XXV. 207. βάκτρον Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο. et in Ep. ap. eundem IV. 2. Priapi signum describitur — σύκινον ἀρτιγλυφὲς ξόανον Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον. Panis ap. *Philipp.* VII. κόψας ἐκ φηγοῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκε Πᾶνα Φιλοξενίδης. Venerabatur ap. Graecos Φλοῖος Διόνυσος, tradente *Plutarcho* T. II. p. 683. F., quem nomen ab ejusmodi ξοάνῳ duxisse, nullus dubito. *Vivum lignum* appellant αὐτόφλοια ejusmodi signa, ut *Martial.* VI. Ep. XLIX. *Non sum de fragili dolatus ulmo, Nec quae stat rigida suprema vena De ligno mihi quolibet columna est, Sed vivo generata de cypresso* Vide *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 487. Adde *Clem. Alex.* Protrept. c. IV. p. 76. ed.

Wirceb. —. Ad Marcellum nostrum redimus. *Regillam* ex Regulorum gente fuisse, ad h. l. recte suspicatur *Salmasius*; errans tamen in eo, quod eam sororem esse putavit *M. Atilii Metellii Braduae*, qui Consul suffectus fuit A. V. C. 938. Errorem aperuit *Burigny dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr.* T. XXX. *Anniae* nomen, quod Regilla gerit in Columna Capitolina, satis docet, eam *Annii Braduae* sororem fuisse, (de quo nos supra) quem ex Atiliorum gente ortum ignorabat *Salmasius.* — Quum in lapide esset ΘΥΟΣΚΟΛ, omissa lineola transversa in Α, ut saepissime in hac Inscriptione factum, *Salmasius* θυοσκόον vel θυοσκόοι legendum censebat. Posterius si marmor praeberet, amplecterer, ut mulieres, sacra facientes, θυοσκόοι appellarentur, sicut ap. *Euripidem* in Bacch. 224. Μαινάδες θυοσκόοι. Sed proba est et fucatiori hujus Inscriptionis orationi accommodata lectio θυοσκόα ἱρά, pro θύος simpliciter, *thuris honores.* De v. θυοσκόος vide *Intrpp. Hesychii* v. T. I. p. 1746. 23. — V. 3. Regillae genus ad Aeneam, et Juliam proinde gentem refertur. Quae cognationis fuerit ratio inter hanc gentem et Annios sive Atilios, non constat. *Viscontus* suspicatur, eam derivandam esse ab Antonia majore, cujus prosapia non satis cognita est. Ad hanc suspicionem parvum momentum habet hoc, quod Junius Silanus, Antoniae majoris gener, rarius illud *Appii* praenomen gerebat, quod etiam Regillae fratrem habuisse constat. — Pro ἴεν *Spon.* vitiose εὐν. — V. 5. γήματο δ' ἐς (sic marm.) Μαραθ. Herodes enim fuit ex demo Marathonio, (*Spon.* Itiner. P. II. p. 482. et *Olear.* ad *Philostr.* p. 545. 1.) ubi praedia habebat et villam, cui nomen *Cephesia. Aul. Gellius* L. I. 2. *Philostrat.* p. 562. — Locutionem εἰς Μαραθῶνα γήμασθαι, in agrum Marathonium venire, ut ibi nuberet, fuse illustravit, nostro loco non omisso, *Valcken.* ad *Herodot.* L. IV. p. 317. 52. — Οὐρανιῶνα lapis, ultima litera evanida. — V. 6. τίμωσεν Spon. In marm.

eſt τίουσιν. — Cererem veterem et recentiorem *Salmaſius* interpretabatur Cererem matrem ejusque filiam Proſerpinam; parum recte. Intellexit *Spanhemius*, τὴν νέαν Δηώ nobilem mulierem, ſub Cereris nomine inter deos relatam, ſignificare; cum ſatis conſtet, Imperatores eorumque conjuges liberosque deorum dearumque nomina aſſumſiſſe. Vide *Spanh.* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 434. Sabina Δημήτηρ νέα appellatur ap. *Spon.* Miſc. erud. ant. X. 18. p. 328. et Julia Auguſta ap. *Cuperum* de Apoth. Hom. p. 285. qui multa alia hujus generis laudat, quibus adde, quae in eandem rem diſputavit *Ruhnken.* ad Vellej. L. II. 82. p. 345. *Spanhemius* igitur ad *Callim.* H. in Cer. 133. p. 830. *novam Cererem* interpretatur de Sabina, Hadriani conjuge, cui conjecturae adſtipulatur *Ruhnken.* l. c. Sed minus veram eam eſſe, *Viſcontus* docuit. Fauſtinam ſignificari, jamdudum intellexerat *Arnaldus* de Diis Aſſeſſ. p. 145 ex v. 48. ubi poëta diſerte docet, Fauſtinam in Triopio Herodis templum habuiſſe. *Arnaldi* interpretatio an ſibi cognita fuerit, *Viſcontus* non indicat, qui etiam Fauſtinam, non autem, ut ille putavit, majorem, ſed minorem intelligendam eſſe probabiliter diſputavit; in quo ſibi praeeuntem habuit *Triſtanum* Comment. Hiſtor. T. I. p. 581. qui tamen Fauſtinae matrem ſub nomine τῆς παλαιῆς Δηοῦς ſignificari ſuſpicabatur. Quae valde probabilis ſuſpicio. Fuit igitur in illo templo ab Herode exſtructo utriusque Fauſtinae ſtatua. Ex iis enim, quae *Philoſtratus* narrat de Herode, ejus cum M. Aurelio Antonino reconciliatione, quae contigit poſt mortem Fauſtinae (a. p. Chr. 175.), et aedificiis poſt illa tempora exſtructis, apparet, eum ſupervixiſſe huic Auguſtae. (*Philoſtr.* p. 562.) Jam ſi quaeritur, quo tempore Regilla obierit, eam M. Aurelio imperante obiiſſe apparet ex narratione *Philoſtrati* p. 555. de Bradua, qui, cum Herodem in capitis judicium vocaret, Conſularis erat; id quod ſe-

eundum Fastos Consulares factum est post obitum Antonini Pii, qui defunctus est a. p. C. 160. Quum autem M. Aurelius imperium orbis terrarum capesseret, Herodes quinquagesimum aetatis annum nondum videtur supergressus; qui cum in carmine nostro v. 12. conjuge privatus esse dicatur *ἐν γήρᾳ ἀζαλέῳ, in arida senectute,* vix dubitari potest, quin Regilla post Faustinam obierit, circa ann. 175. quo Herodes quinque et sexaginta annos natus erat. Sed fac, ut antea perierit, fieri potest, ut Herodes ei hanc statuam nonnisi aliquot annis post ejus fata dedicaret; id quod probabile redditur v. 46. ubi theatri Athenis in Regillae honorem jam exstructi mentio injicitur. Jam itaque, ut valde probabile est, Herodem M. Aurelio, conjugis Faustinae amantissimo, ejusque filio Commodo adulantem, Faustinae juniori fanum, ut heroïnae, in Triopio suo exstruxisse, eamque divinis honoribus coluisse; sic nulla causa apparet, qua commotus idem Faustinae majori, ante tot annos defunctae, tales honores habuerit. — Haec sunt, quae *Viscontus* pro sua sententia attulit. Adde quod Faustina junior novae Cereris nomine appellatur in Inscriptionibus et Nummis. Vide *Spanh.* de Usu et Pr. N. T. II. p. 288. *Maffei* in Arte crit. Lapid. p. 143. ipsam Regillam novae Cereris et antiquae, i. e. verae, nomine significari perperam statuit; id quod monemus, ne quid omisisse videamur. — V. 7. τῇσι τ. ἀγκεῖται (ἀγχεῖται *Spon.*). Apte comparat *Salmasius Theocrit.* X. 33. αἴθε μοι ἦσαν, ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι, Χρύσεοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ. — V. 10. Regilla in beatorum insulis habitat, ubi Saturnus βασιλεύει. Mireris, *Salmasium* ignorasse hanc fabulam, satis notam ex *Pindaro* Ol. II. 127. et 138. p. 38. 39. ubi vide cl. *Heynium.* Fons mythi est ap. *Hesiodum* Ἔ. κ. Ἡ. 169. qui de heroïbus agens, hos, ait, Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης, Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, τοῖσι Κρόνος ἐμβασιλεύει.

Viscontius comparavit picturam sepulcralem, ubi Saturnus animam, a Mercurio ipsi adductam, recipit. (Museum Pio-Clement. T. VI. T. II. 91. Sepulcr. Nasonum T. VIII.) — ἐνβασιλεύει. Marm. et *Spon.* — V. 10. ἄλγιον. *Spon.* vitiose. — V. 11. ὀδυρόμενον. Quantu luctu conjugem defunctam prosecutus sit Herodes, docet *Philostratus* Vit. Her. §. VIII. IX. p. 556. sq. ubi *Olearius* laudat *Lucianum* similia narrantem in Demonacte §. 24. 25. T. V. p. 243. ed. Bip. Ibid. §. 33. p. 245. — V. 12. ἀζαλέη. Similiter senex queritur in filii funere ap. *Fleetwood.* Syllog. p. 199. *Orcus — Delicium mihi omne abstulit, Baculum, exsuctis medullis, Edentulae senectutis secuit* — χήρη εὐνή *desertum in coelibe lecto. Catull.* LXVIII. 6. — V. 13. Herodis orbitas defletur, qui antea duobus liberis privatus erat. Post hoc carmen scriptum tertiam jacturam fecit, ut apparet ex *Philostrato* §. X. p. 558. qui duas Herodis filias, et ex *Luciano* T. V. p. 243. qui filium ante diem obiisse narrat. Unus Atticus, stolidus homo, patri superstes fuit. — *Viscontius* revocavit lectionem marmoris ἀφρονες, quam *Salm.* et *Maitt.* cum κρύμονας commutaverant. — ἄφρονες κλῶθες, Parcae, quae immatura morte exstinxerunt infantes illos. Bene haec verba explicavit *Salmasius*, qui probabiliter emendavit in *Hesychio* : κλῶθες. (Vulgo κλῶθοι) μοῖραι. Κατακλῶθες Parcae vocantur ap. *Homer.* Od. Η. 197. unde intelligitur, nomen Κλωθοῦς, quod posteriora tempora uni Parcarum tribuerunt, olim omnibus commune fuisse. Omnes enim nebant, ἐκλώθοντο. Vide *Catull.* LXIV. 311. Dubitari non potest, quin auctor nostri carminis respexerit *Homer.* Od. Υ. 241. νῦν δὲ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. ᾤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω κ. τ. λ. Cf. Od. Ξ. 371. ubi de foedis illis avibus, quas Argonautarum fabulae peperisse videntur, non cogitandum esse, jamdudum docuit *Heynius* ad *Virgil.*

Aen. III. Exc. VII. Erat omnino in hoc vocabulo celeritatis notio, unde venti rapaces et fatum improvisum ἁρπυίας homine appellatur. — V. 15. sic, ut *Br.* habet, legitur in marm. *Spon* dedit: πλεονοηδοα. et in fine λιποσθαν. — V. 17. σφινηλης. Marm. omisso fortasse altero Ν. quamvis etiam σφὶ νηλὴς ferri possit, *Visconto* judice. — ἥμαρψε. sine ν, prorsus inutili, marm. et *Spon.* πότμος ἥμαρψε. *Injecere manus invida fata mihi.* Anth. Lat. IV. 142. p. 93. ubi plura hujus generis dedit *Burm.* quibus adde, quae monuimus ad *Philippi* Ep. II. p. 140. — Mors Regillam abstulit, antequam ad senectutem pervenisset. μαρπτειν et μάρπτειν significatione translata passim occurrit ap. *Pindarum*; ut Nem. II. 34. ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν. *octo victorias reportarunt.* Cf. Nem. I. 26. sq. et IV. 34. Καδμεῖοί νιν — ἄνθεσι μίγνυον. *flores ei tribuerunt.* — ἠλακάτη pro λίνος sive μίτος Parcarum, *colus* pro *filis*, quae γνεαὶ vocantur, cum senectutem annuunt. *Breves colos* ap. *Martial.* IX. 18. comparavit *Salmasius.* Idem Licinio e gravi morbo convalescente Plutonem dicit *fatis raptas colos reddidisse* L. VII. 46. Similia, ubi ἠλακάτη et colus pro *vitae staminibus* ponitur, passim occurrunt; nihil facile, quod huic locutioni ad amussim respondeat. — V. 19. ἐπίηρον. Apud *Homerum*, ubi ἐπίηρα φέρειν passim occurrit, ἐπὶ ἦρα scribendum esse, suspicatus est *Salmasius* ad h. l., primus diserte docuit *L. Bos* in Obss. crit. p. 164. et *Jensius* in Lucubr. Hes. p. 111. Hos duumviros sequitur *Brunckius* in Lectt. p. 112. ad *Rhiani* Carm. I. 21. et ad *Apollon. Rh.* IV. 375. Secundum hanc observationem scribendum foret ἐπὶ ἦρον. Nam ἦρα, ab ἄρω, ἀρέω, ἀρέσκω, derivandum, proprie id est, quod placet, ἡ χάρις. Sed nihil mutandum. Recte *Hesychius*: Ἐπίηρος· βοηθός. ὁ χάριν ἀποδιδούς. quo nixus *Arcudius* h. l. mallet Ζεὺς ἐπίηρος; quae facilior foret lectio. Accusativus absolute ponitur pro εἰς ἐπίηρον, ut χάριν pro εἰς χάριν, eodem sensu. — Sic h. l. expli-

cuit *Salmasius: In gratiam et solatium Herodis, nec modum nec finem lugendi facientis, Jupiter uxorem ejus ad Oceanum misit; imperator vero M. Antoninus ejus filium senatorem fecit.* Est autem in his verbis, τῷ δὲ — ἤλυσίῃσιν, elegans anacoluthon, qualia multa ap. *Homerum.* — ὀδυρομένῳ ἀκόρητον. *Euripid.* Alcest. v. 183. δακρύων τέγγει κόρον. ἀκόρητον ὀδύρεσθαι respondet quodammodo *Horatiano* I. Epist. XIV. 7. *Fratrem moerentis, rapto de fratre dolentis Insolabiliter.* magis etiam *Lucret.* L. III. 919. *At nos horrifico cinefactum te prope busto Insatiabiliter deflebimus, aeternumque Nulla dies nobis moerorem e pectore demet.* — V. 20. ὅμοιος ex vitioso apogr. *Salm.* et *Maitt.* In marm. est ἰκελός. — βασιλεὺς est M. Aurelius Antoninus, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος, ut est saepe ap. *Homerum.* Male *Tristanus* Comm. histor. T. I. p. 618. Jovem Marci Aurelii patrem vocari existimabat, cum πατὴρ solemne sit Jovis epitheton. — V. 21. ἐς Ὠκεανόν. In Oceano versus occidentem posuit beatorum sedes *Hesiodus.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 171. ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Vide *Heynium* de beatorum insulis disputantem in Opusc. Acad. Tom. I. p. 395. sqq. — V. 22. Jupiter Zephyrum jussit mulierem in beatorum sedes traducere. Obversabatur poëtae locus *Homeri* in Od. δ. 563. ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν — τῇπερ — αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους. quem expressit *Pindar.* Ol. II. 129. sq. Hinc igitur αὔραι Ζεφύρου ἠλύσιαι. Eleganter *Marcellus* Zephyro hoc munus tradidit; in quo ei obversabatur, ni fallor, locus *Callimachi*, qui in Elegia de Coma Berenices Zephyro etiam ministerium tribuerat. *Catull.* LXVI. 54. *Arsinoës Chloridos ales equus — per aetherias me tollens advolat auras, Et Veneris casto collocat in gremio.* ubi vide cl. *Doering.* et *Valcken.* in Eleg. Callim. p. 166. qui laudat *Appulej.* Met., ap. quem L. IV. fin. Zephyrus Psychen Cupidini affert; et L. V. p. 92.

illi tuo famulo praecipe Zephyro, simili vectura sororem huc mihi sistat. — In γυναῖκα ultima litera evanuit. — V. 23. αὐτὰρ ὁ. pro ὁ δὲ, βασιλεὺς scil. αὐτὰ vitiose *Salm.* et *Maitt.* — Filio Herodis, qui cum sorore matri superstes erat, imperator concessit calcei lunati ornamentum, ἀστερόεντα πέδιλα. Hujus ornamenti mentionem fecit *Juvenalis* VII. 191. *Felix et sapiens, et nobilis et generosus Adpositam nigrae lunam subtexit alutae.* Quum Braduas in caedis actione, quam in Herodem intendebat, de nobilitate sua gloriaretur. Herodes respondit, σὺ τὴν εὐγένειαν ἐν τοῖς ἀστραγάλοις ἔχεις. quod *Philostrat.* Vit. Her. VIII. p. 555. interpretatur: τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας περιηρτημένος ἦν τῷ ὑποδήματι. τοῦτο δέ ἐστιν ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μηνοειδές. ubi *Olearius* et alia dedit, et nostrum locum non omisit. Ex iis, qui in causas hujus ornamenti inquisiverunt, inter quos *Plutarch.* T. II. p. 282. A. B. varia comminiscitur parum probabilia, nemo tradidit, quod hinc discimus, fuisse, qui illud a Mercurio derivarent, qui, cum Aeneam Graecorum catervis eriperet, lunam in talaribus fixisset. Ap. *Virgilium* Aen. II. 693. *de coelo lapsa per umbras stella* viam Aeneae signabat, ubi veteres de Veneris stella cogitabant. At in Tabula Iliaca Mercurium comitari Aeneam, et in gemma ap. Augustinum T. II. nr. III. lunam Aeneae fugam illustrare, praeclare monuit *Visconeus.* — Caeterum *Arcudius* παῖδα non de Herodis filio, sed cum *Jo. Matthaeo Cariophilo* de ipso Herode, qui Imperatoris παῖς, i. e. famulus et subditus fuerit, interpretandum censet. At causas, quae ipsum inducebant, ut *Salmasii* interpretationem repudiaret, refellit *Visconeus*, qui docet, calcei patricii ornamentum etiam pueris fuisse concessum, laudato *Statio* V. Sylvar. II. 28. *Sic te, clare puer, genitum sibi curia sensit Primaque patricia clausit vestigia luna.* Recte vero idem *Arcudius* observavit, v. 34. sqq. de Herodis filio nulla ratione intelligi posse;

id quod *Salmasium* fefellerat. — ¶. 303.] V. 27. Hic versus, literis tempore corrosis, sic in marmore legitur:

ΠΑΜΦΑΝΟΩΝ ΕΝΕΚΕΙΤΟ CEA . . . . . ΚΥΚΛΑ . . . .

Posteriorum literarum nonnisi inferior pars in lapide conspicitur, ita tamen, ut satis appareat, *κύκλος* fuisse lectum. Reliqua feliciter explevit *Salmasius*, *σεληναίης κύκλος αἴγλης*, ad imitationem *Apollonii Rhod.* L. IV. 167. *ὡς δὲ σεληναίην διχομηνίδα παρθένος αἴγλην.* Ut suavius ad aures accideret versus, *Viscontius* *κύκλος αὐγῆς* reposuit, comparans Hymn. Orph. VIII. 5. 6. Hymn. Homer. XII. 12. — Ad *κύκλος σελήνης* idem confert *Leonid. Tar.* Ep. XLIX. *Aesopi* Epigr. Tom. I. p. 76. — V. 28. *παρεγγράψαντα.* *Spon.* Nostrum legitur ap. *Salmasium*. At in marmore non ΠΑΡ, sed ΠΟ esse videtur; tertia litera obscura est. Hinc *Visconteus* emendavit: *ποτ' ἀνεγράψαντο.* — V. 29. Prius hemistichium evanuit; alterum sic habetur: *ηγενέεσσι γερα.* *Salmasius* lacunam explere et totum versum refingere conatus est sic, ut *Br.* dedit. Novissimus editor sic:

υἱάσιν Αὐσονίων εὐηγενέεσσι γερᾶα.

Secundi vocabuli vestigia in marmore literae ΤΣ. Ceterum notanda forma *γερᾶα* pro *γεράαα* sive *γεράατα*, penultima producta, ut in *Anacr.* Od. II. 1. *κεράτα*, quod tamen a nostro diversum. In marmore extremae hujus versus literae exesae videntur. Quid, si *Marcellus* dederit:

σύμβολον Αὐσονίοισιν εὐηγενέεσσι Γ' ΕΡΑΝΝΟΝ.

Vide, quam facile hoc pro ΓΕΡΑΑ legi potuerit. Syllaba *εν* ante vocalem in medio passim corripitur; quamvis aeque commode legas: *Αὐσονίοις εὐηγενέεσσι.* Particula *γε* hic vim suam exercet, cum nobiliores Romanorum a cetera multitudine secernit. *σύμβολον* quodammodo tuetur *Philostratus* l. supra laudato: *τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας.* *ἐρανὸν* autem *σύμβολον* ab elegantia hujus carminis non abhorret. — V. 30., quem *Sponius* male postponit vers.

sub r., iterum lacunosus est. *Sponius* dedit ου . . . σεσυται; nec aliter *Salmasius* in suo apographo inveniens, emendavit: ὥς μιν ἐκθεμησεν, quod ipse tamen parum certum esse intelligebat. *Viscontus* in marmore legit ωμων . . σεσυται. unde certissima emendatione restituit:

. . . . οὔ μιν ὀνόσσεται καὶ Κεκροπιδῶν περ ἐόντα —

Antiquum hoc Tyrrhenorum ornamentum non vituperaverit, non recusaverit Atticum, quamvis Atheniensem. i. e. non indignus videbitur Atticus, qui hoc ornamentum gerat. His verbis poëta sibi viam ad praedicandam nobilitatem Herodis munivit. Memorabile est, quod calcei senatorii a Tyrrhenis derivantur h. l. Idem tamen indicant verba *Servii* ad *Virgil.* Aen. VIII. 458. *Et Tyrrhena pedum circumdat vincula plantis: Tusca calceamenta: et dicit crepidas, quas primo habuere senatores, post equites romani, nunc milites.* — *Salmas.* et *Maitt.* Θυρσηνῶν. Mox in lapide est γέραο pro γέρας. Saepe lapidarios Σ et Γ confudisse, multis exemplis allatis docet *Viscontus.* — V. 32. ἐγγειδῶτα. vitiose *Spon.* et ap. *Salm.* apogr. Hic ἐκγεγαῶτα corrigit, ut marmor ap. *Visc.* habet. In seq. versu marmor ΚΗΡΥΧ, latina litera X substituta τῷ Ξ. Quae hoc loco de Herodis genere traduntur, nonnihil obscuritatis habent. Primum quidem nullus dubites, quin Herodes Θησεϊάδης vocetur, non propter cognationem aliquam cum Thesei familia, sed hanc solam ob causam, quod *Atheniensis* esset. Apposite ad h. l. *Viscontus* post *Olearium* laudat *Virgil.* Georg. II. 383. *Praemiaque ingeniis agros et compita circum Thesidae posuere.* — Deinde nobile fuit genus τῶν Κηρύκων, qui mysteriis ap. Athenienses praeerant. Κῆρυξ vulgo dicebatur filius Mercurii et Aglauri, quae Cecropis filia erat. Vide *Vales.* ad *Harpocrat.* p. 45. *Pausan.* I. 38. p. 92. diversitatem traditionis circa originem Cerycis attigit. Ex nostro loco intelligitur, eum a nonnullis Mercurii et Herses fil. fuisse dictum, ex quorum amoribus (vide

Ovid. Met. II. 726. sqq.) alii Cephalum prognatum esse narrabant. *Apollod.* III. 14. 3. p. 364. Herodem ex Ceryonum familia fuisse, non dicit *Philostratus*, qui eum ab Aeacidis descendentem facit p. 546. ἀνέφερε δὲ ἐς τὰ τῶν Αἰακιδῶν, οὓς ξυμμάχους ποτὲ ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τὸν Πέρσην ἐποιεῖτο. Ad h. l. *Olearius* recte monuit, fieri posse, ut Herodes ex Aeacidis pariter et Erechthidis originem duceret, paternum forte genus ex alteris, ex alteris maternum. „Firmare hoc videtur peculiaris affectus in „duos pagos, quorum alter ad tribum pertinebat, quae „ab Ajace, alter ad eam, quae ab Erechtheo nomen „obtinuit; Marathonem, inquam, et Cephissiam; cujus „affectus in hac ipsa vita testem Philostratum habemus. „Amabat itaque hos pagos Herodes, quod paternum ma„ternumque ejus genus inde duceret.“ Haec *Olearius*. Eandem sententiam *Visconius* amplectitur. — Ceterum statuam Mercurii puellam amplectentis ad Mercurii et Herses amores referebat *Winkelmannus* in Annotatt. ad Histor. Art. p. 46. Idem in altera hujus Operis editione p. 282. hoc symplegma in Herodis hortis positum fuisse satis temere suspicatur. — V. 34. Hunc versum de Herode patre, non cum *Salmasio*, qui hic omnia mire turbavit, de filio interpretandum esse, primus intellexit *Arcudius*; cujus vestigia secutus novissimus editor totum hunc locum egregie illustravit. τιμήεις ad senatoriam dignitatem pertinet; ἐπώνυμος autem ad Consulatum, ut jam *Arcudius* monuit. Nam cum ἐπώνυμος proprie is esset inter Archontas, cujus nomine annus notari solebat, hoc vocabulum apte ad consularem dignitatem transferri potuit; cujus translationis exempla dedit *T. H.* ad *Lucian.* Dial. Mar. IX. 1. T. II. p. 374. ed. Bip. Herodes autem functus est Consulatu a. p. Chr. 143. Hinc dicitur εἰς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα πρωτόθρονος ἕδρη, quia viri consulares in primis subselliis sedebant. — ἄνασσα dedit *Spon.* N in marmore fere evanuit. Cum verbis ἄνασσα

βουλὴ *Salmasius* comparavit *dominum senatum* ap. *Martial.* XIV. 1. Mox ἐς βουλὴν marm. — V. 36. Hujus loci sensum praeclare restituit *Viscontus*, distinctione mutata:

Ἑλλάδι δ' οὔτε γένος βασιλεύτερος, οὔτ' ἔτι φωνήν.
Ἡρώδεω· γλῶσσαν δέ τέ μιν καλέουσιν Ἀθηνέων.

In extrema voce revocavit genuinam marmoris lectionem, quam *Salmasius*, in cujus Apographo Ἀθηναίων erat, in Ἀθηνῶν corrupit. Merito mirabatur Gallus editor, talia de Herodis filio praedicari, eumque quasi regnum inter oratores tenuisse dici, quem *Philostratus* ne prima quidem literarum elementa, sine summa difficultate didicisse narret; sed cum solam ex his salebris viam non cerneret, eo confugit, ut *Philostrati* narrationem falsam esse contenderet. Jam vides, quam pusilla res biographum Herodis in mendacii suspicionem adduxerit; cum, importuna distinctione loco suo mota, omnis illa suspicio penitus evanescat. Nunc enim senioris Herodis et genus et eloquentia laudatur, idemque propter eloquentiae laudem γλῶσσα appellatus esse dicitur. Haec spectare videntur dictum Rufi Sophistae, qui Herode magistro gloriatus, δεσπότην αὐτὸν ἐκάλουν καὶ Ἑλλήνων γλῶτταν καὶ λόγων βασιλέα, narrante *Philostrato* Vit. Soph. II. 17. p. 598. ubi *Oleario*, nostrum locum comparanti, nihil suboluit tamen; quod, qui *Olearium* noverit, nemo mirabitur. Τὸν τῶν λόγων βασιλέα eundem appellabat *Adrianus* ibid. L. II. 10. p. 286. *Platonem* appellans *Aristides* in Platon. I. p. 33. ὦ μεγίστη σύ, ait, γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων. *Himerius* Eclog. XIII. 31. p. 232. Melen fluvium celebrat γλῶσσαν τοσαύτην γεννήσαντα. ubi vide *Wernsdorfium*. *Gellius* N. A. XIX. 12. *Herodem Atticum, consularem virum, Athenis disserentem audivi Graeca oratione; in qua fere omnis memoriae nostrae universos gravitate atque copia et elegantia vocum longe praestitit.* — V. 38. Jam ad Regillam poëta revertitur, cujus nobilitatem laudat, Trojanis Juliae gentis majo-

ribus commemoratis. In versus exitu *Marcellus* imitatus est *Homer.* Il. ι. 553. κούρη Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης. Patronymicorum hanc formam attigit *Valcken.* ad *Herodot.* VIII. p. 648. 42. — V. 39. ἦην. Marm. εἶην. *Salmasii* apogr. qui ἦεν sive ἦην emendabat. Posterius, ut marmoris lectionem, praetulit *Viscont.* Passim haec forma ap. *Homerum* obvia. — V. 40. Τρ. Ἐριχθονίδαο εὐδιφιλον. Marmor. Parva mutatione εὔδιφ. *Spon.* et alii. *Salmasius* Τρ. Ἐριχθονίδεω· ᾧ δὴ φ. quem *Brunck.* sequitur. *Viscontus* lapidis lectionem revocavit, minima mutatione admissa:

Τρωὸς Ἐριχθονίδαο· σὺ δ', εἰ φίλον — —

Erichthonius, Dardani fil., Trois pater. *Homer.* Il. υ. 219. *Apollod.* III. 12. 2. p. 243. — Sensus est: Tu, si liber, Regillae sacra facias; nemo enim invitus ad hoc officium cogitur. — V. 42. Lapis habet εἰ δέ τοι, ubi *Maittaire* φίλον subaudit; *Viscontus* autem εἰ δέ τι corrigit, ut sit εἰ δέ τι μέλλει, διαφέρει. *si quidem pii et heroas colere curant.* Hoc ferendum esse negat cl. *Heyne*, qui vulgarem lectionem sic accipit: εἰ δὲ τῶν εὐσεβέων τοῦτό ἐστι καὶ ἡ. ἑ. Brunckiana lectio εἴδεται ingeniosa quidem et satis speciosa, sed recte monuit *Viscontus*, ea admissa hunc versum, nulla particula cum praecedentibus copulatum, pendere. Mihi semper sic visum est, verba θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντες ἀνάγκη, interposita et pro parenthesi habenda esse; infinitivos autem ῥέξαι et θῦσαι non tam pro imperativis esse positos, sed pendere a φίλον, verbo finito in depravatis v. 42. syllabis latente. Jam vestigia hujus lineae nobis rimantibus,

ΕΙΔΕΤΟΙΕΤCΕΒΕΕCCΙ —

verisimile visum est, totum hunc locum ita a poëta conceptum esse:

σὺ δ' εἰ φίλον ἱερὰ ῥέξαι
καὶ θῦσαι, (θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη)
ΕΡΔ'· ΕΠΕΙ ΕΤCΕΒΕC ΕCΤΙ καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν.

Si tibi animus est victimas mactandi et thus adolendi, (nemo autem invitus ad haec sacra cogitur,) facito: nam pium est etiam heroas heroinasque colere. — ἔρδειν sive *facere* simpliciter, sive *sacra facere* interpreteris licet. (De posteriore significatione vide *Intrpp.* ad *Hesych.* v. ἔδρειν.) Initio versus ἔρδε posuit *Homerus* Il. δ. 29. ἔρδ' ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι. — In εὐσεβές ἐστι parva est mutatio; facillime enim omitti potuit τὸ C praecedente E et subsequente syllaba EC, quibus summa est inter se similitudo. Exempla hujuscemodi negligentiae satis clara laudavit *Viscontus* ad v. 17. p. 82. not. *a.* — V. 43. Regilla jam neque mortalis, neque dea, sed heroïna est. οὐ μεγγαρ marmor. quae scriptura, ex pronuntiatione orta, passim est obvia. *Salmasii* apogr. μεγάρ. — V. 44. Neque templum nacta est, neque tumulum, sed ἡρῷον; neque inferiae ipsi afferuntur, ut mortali, nec sacrificia, qualia diis peraguntur; sed munera, qualia heroës accipere fas est. — In fine vers. 45. ἀλλοια *Spon.* — V. 46. ναω et 'Αθηναις *Spon.* Posterius legitur in marm. Tumulum, *templo similem*, qui hoc loco commemoratur, primus *Salmasius* suspicatus est, accipi debere de theatro, Athenis ab Herode in Regillae memoriam exstructo. *Philostrat.* p. 551. ἀνέθηκε δὲ Ἡρώδης 'Αθηναίοις καὶ τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θέατρον, κέδρου ξυνθεὶς τὸν ὄροφον. et iterum p. 556. Cum eo conspirat *Pausan.* VII. 20. p. 574. qui postquam Odeum Atheniense omnia alia μεγέθει τε καὶ ἐς τὴν πᾶσαν κατασκευὴν superare dixit, addit haec: ἀνὴρ δὲ 'Αθηναῖος ἐποίησεν Ἡρώδης ἐς μνήμην ἀποθανούσης γυναικός. Facit huc locus *Statii* V. Sylv. III. 47. sqq. ubi se, si opes suppetant, patri Odeum pro monimento exstructurum esse ait:

Atque utinam Fortuna dares mihi Manibus aras,
Par templis opus, aëriamque educere molem — —
Illic Oebalio non finderet aëra disco
Grajorum vis ulla virûm: non arva rigaret

Sudor equûm, aut patri sonitum daret ungula fossa.
Sed Phoebi simplex chorus. Hic frondentia vatum
Praemia laudato, genitor, tibi rite dicarem.

— V. 47. Monimentum Regillae quidem Athenis est; ipsa autem in beatorum sedibus versatur. Hae sedes Rhadamanthi sceptro significantur. Hunc enim ibi judicium exercere, docuit *Pindar.* Ol. II. 137. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος· ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον. Conf. Ep. *Hegesippi* VII. Tom. I. p. 255. τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδέξιά φασι κέλευθον Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς ἐς Ῥαδάμανθυν ἄγειν. i. e. *ad beatorum sedes;* quod ibi notare neglexímus. — ἀμφιπολεύει. *Spon.* — V. 48. Φαυστείνῃ. Marm. et *Spon.* Hoc Regillae signum Faustinae juniori (*novae Cereri*, vide ad v. 6.) in Triopio collocatum et dedicatum est, ut quasi antistes sit templi et majoris numinis famula. — V. 49. Legebat *Salm.* in apographo suo — Τριόπειῳ ναιει πάρος. unde emendatio orta est, quam *Br.* recepit. Sed in marmore legitur, ut etiam ap. *Sponium*, — Τριόπεια ἔνναιοι, quam praeclaram lectionem *Viscontius* restituit:

ἵνα οἱ πάρος εὐρέες ἀγροί

quo indicatur, illas possessiones, quas Triopii nomine appellaverat Herodes, Regillae olim fuisse. Idem affirmat columna Capitolina:

Annia Regilla
Herodis uxor
Lumen domus
cujus haec praedia fuerunt.

Conf. cum hoc loco prior Inscriptio v. 9 — 12. et v. 23. 24. ubi sunt ἡμερίδων ὄρχοι, qui h. l. χορὸς ἡμερίδων. Bene observavit *Salmasius*, utrumque vocabulum a saltantium ordinibus derivatum esse; idemque comparat *Manilium* L. V. 238. qui de vindemiatore locutus, *Et te, alte Bacche, tuas nubentem junget ad ulmos, Disponetve jugis*

imitatus frondis choreas. *Eustath.* de Hysm. et Hysm. L. I. p. 8. in descriptione horti, arbores, ait, conjungunt ramos ὡς χεῖρας, καὶ ὥσπερ χορὸν συστησάμενα κατοροφοῦσι τὸν κῆπον. Simili translatione τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους *dentium anteriorem ordinem* dicere ausus est *Aristophan.* Ran. 556. — V. 50. ἐλαίνευτες. *Spon.* — ἐλαινήεντες pro ἐλαινήεσσαι. — V. 51. οὐ μιν. Lapis. Fortasse poëta scripserat:

αὖ μιν ἀτιμήσεις — —

quod mihi vulgato videtur elegantius. — Nec eam spreverit regina diva inter famulas suas recipere. Minores dii majorum sunt ὀπάονες et ὀπαδοί; ut Pan matris deûm ap. *Pindar.* in Schol. Pythic. III. 139. ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, Σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν. ad quem locum *Arnaldus* de Diis Παρέδρ. p. 204. comparat *Valerium Flacc.* L. III. 47. *Deus ancipitem famulaverat urbem, Mygdoniae Pan jussa ferens saevissima matris.* Ad nostrum locum *Viscontus* conferri jussit *Homer.* Hymn. in Cerer. v. 438. — ἦλθ' Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος· Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν, Ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα. Adde *Philostrat.* in Heroic. Prooem. p. 666. ubi de heroibus agens, post mortem, ait, θεοὺς, ὧν ὀπαδοί εἰσι, γινώσκουσι. *Themist.* XXII. p. 281. B. ὡς καλαί τε καὶ πρέπουσαι ὀπαδοὶ τῆς θεοῦ. — V. 53. Splendida quaedam ex antiquitate exempla sacerdotum referuntur: Iphigenia Dianae, Herse Minervae. *Salmasius* has potissimum deas hoc loco commemorari censebat, quod fanum in Triopio haberent; Dianam enim nihil diversam esse a Nemesi; quod mihi secus videtur. Color idem, ut in priore Inscript. v. 80. 81. Iphigenia non solum in templo Dianae sacra administrabat, verum etiam ibidem sepulta, tanquam heroïna, ni fallor, colebatur. Certe ei mulierum, quae in puerperio perierant, velamenta solebant poni, teste *Euripide* in Iphig. Taur. v. 1462 — 1467. — De Herse quidem nihil ejusmodi constat; sed

sed hanc quoque pro heroïna cultam esse, suspicari licet inde, quod ejus soror Aglauros fanum haberet. (Vide *Herodot.* VIII. 53. p. 642. ibique *Wessel* et *Valesium* in Manss. Notas in Harpocr. p. 83.) — γοργῶπις Ἀθήνη, *Sophocl.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 99. A. γοργῶπις Ἀθήνη, et in Ajace quoque v. 450. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεά. — ἀπητίμασεν. *Salm.* et *Maitt.* *Viscontus* hoc verbum ab ἀτιμάω derivabat; fortasse recte; fieri tamen potest, ut auctor carminis in ἀπετίμησε (vide ad Inscr. prior. v. 33.) augmentum Atticorum more duplicaverit. Vide *Fischer.* Anim. in Velleri Gramm. T. II. p. 299. — V. 55. ἠεμνήσει ut marmoris lectionem in suo ap. invenit *Salmasius.* ἠερμνιει *Spon.* Formam ἠερῶνη cum similibus attigit *Valck.* in Adoniaz. p. 321. C. παλαιῇσιν. Marm. quod servandum erat. — T. 304.] V. 56. Καίσαρος μήτηρ *Salmas.* interpretatur de Faustina, Commodi matre, quem Caesarem poëta vocaverit, servans discrimen, quod tunc temporis inter Caesares et Augustos erat. Sed recte *Viscontus* monuit, fieri non posse, ut Faustina inter deas relata, et ab ipso poëta Cereris nomine ornata v. 6. nunc inter heroïnas in Elysio campo versari dicatur. Intelligendam esse matrem M. Aurelii, Domitiam Calvillam sive Lucillam, quae defuncta est, antequam ejus filius solium adscendisset. Quare cum inter deas referri non posset, a *Marcello* nostro in beatorum sedibus collocatur. Verissimam hanc observationem jam dudum antea explicuerat *Tristanus* in Comm. Histor. T. I. p. 583. qui etiam in aliis *Salmasii* errores feliciter emendavit. Perquam honorificum est, quod Domitiam regnum inter heroïnas exercere dicit; in quo, *Viscontio* monente, imitatus est *Homerum* Od. λ. 483. ubi Ulysses ad Achillem: Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν, Ἐνθάδ' ἐών. — Epitheton Domitiae tributum, ὀμπνια μήτηρ, *Viscontus* idem esse contendit, quod πότνια. Huic interpretationi

favet *Hesych.*: Ὀμπνείου (l. ὀμπνίου) νέφους. μεγάλου. πολλοῦ. ηὐξημένου. — V. 57. ἐς χορόν. Regillam coetui heroïnarum immixtam non fpernet, quarum choreas regit una cum Alcmena et Cadmi filia. χοροστατεῖν ἀνάσσειν. moderari choreas, ut haec verba interpretatur *Cuperus* in Obff. L. I. 1. p. 4. ἀνάσσειν, quod plerumque cum fecundo, nonnunquam et cum tertio cafu reperitur, translata fignificatione ufurpatum illuftravit *Abresch.* ad Aefchyl. T. I. p. 198. χοροὺς κοιρανέειν fimili ratione dixit *Pindar.* Ol. XIV. 12. — V. 59. αυτηιτ marm. αὐτή τ' legendum cum *Spon.* αὐτης *Salm.* — Ἀλκμήνη. Alcmena poft mortem in beatorum fedibus Rhadamantho nupfiffe fingitur. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* L. II. p. 335. et quae ipfi notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 187. ad Epigramma Cyzicenum XIII. quod *Viscontus* quoque huic loco admovit, fimul monens, in Sepulcro Nafonum fab. X. Alcmenam confpici velatam ab Hercule et Minerva coram Rhadamantho collocatam. — Καδμειώνη. Ex Cadmi filiabus nulla eft, cui haec conveniant, nifi Semele. Hanc vulgaris fabula a Baccho ad deos traductam effe narrat. Vide *Valckenar.* in Diatr. c. XV. p. 154 et quae difputavimus ad Epigr. Cyzicenum I. in Exercitt. T. II. p. 145. fqq. Ex locis ibi laudatis apparet, Semelen non ftatim poft mortem in deorum fedes fublatam effe. fed primum apud inferos habitaffe. Unde varias de hac muliere fabulas ap. prifcos poëtas obtinuiffe facile fufpicabitur, qui veterum fabularum rationem et origines tenet. Nofter fecutus eft eos, qui Semelen in beatorum regionibus habitare narraverant. Praeclare *Visconius* monuit, Domitiam, M. Aurelii matrem, apte conjungi cum Alcmena et Semele, deorum matribus. Facit huc Pindarus, qui Alcmenam et Semelen conjunctim commemoravit in Pyth. XI. initio: Κάδμου κόραι Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, Ἰνὼ δὲ — — ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ Ματέρι.

SABINI GRAMMATICI
EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 168. Plan. p. 420. St. 555. W. Expressum hoc carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XXX. Prius distichon laudat *Suidas* in θύρσος T. II. p. 215. et vers. 2. iterum in φοίβη. ἡ ἄμπελος. τρ. ὑ. ε. δ. ἴ. φοίβης. T. III. p. 639. Prava est interpretatio *Suidae.* φόβη est h. l., ut passim, *coma arborum, frondes. Euripid.* Bacch. v. 721. θάμνων ἐλλοχίζομεν φόβαις. v. 683. πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην. v. 1136. ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ. Sunt igitur φόβαι εὐπέταλοι *frondes foliis bene instructae, umbrosae.* Finge tibi aram Pani, Nymphis et Baccho sacram, sive simulacra horum numinum sub arboris umbra collocata. Ceterum θύρσα est lectio edd. et codd. *Rittershus.* tamen, qui hoc distichon excitat ad *Oppian.* I. Cyn. 26., θύσθλα habet, sive consulto, sive memoriae lapsu sic scripserit. — Pro τρισσὸν veteres edd. Fl. pr. Aldinae omnes et Nicol. Sab. τρισσῶν. — In fine vers. Vat. Cod. φοίβῃ (αις). — V. 4. πίδακα. Vat. Cod. Laudat h. v. *Suidas* in γάνος T. I. p. 467. et T. II. p. 639. Νυμφαιπίδακα· ἐν Ἐπιγρ. Πανὶ ἀγέλην, Νυμφαιπίδακα, Βάκχῳ γάνος.

MAGNI MEDICI
EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 345. St. 485. W. Repetivit hoc carmen post *Osterhausen* in Histor. sect. medicor. pneumatic. Sect. I. §. 4. *Ackermann.* in Fabr. Bibl. gr. T. V. p. 388. — V. 1. Γάλληνε. Ald. 1. 2. — V. 2. δέχνυτο, Veteres. *Stephanus* vitiosam Ascens. lectionem δέκνυτε re-

petivit. — V. 3. Talia de Aesculapio praedicabant mythographi. Nam cum ille vel mortuos ab inferis revocare posse videretur, τὸν Ἀίδην μυθολογοῦσιν ἐγκαλοῦντα τῷ Ἀσκληπιῷ, κατηγορίαν αὐτοῦ ποιήσασθαι πρὸς τὸν Δία, ὡς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ταπεινουμένης· ἐλάττους γὰρ αἰεὶ γίνεσθαι τοὺς τετελευτηκότας, θεραπευομένους ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. *Diodor. Sic.* IV. 71. p. 315. Opposita ratione, pestilentia grassante, hâc κενοῦται ἡ γῆ, μέλας δ' Ἅιδης πλουτίζεται, ut est ap. *Sophocl.* Oedip. T. v. 30. — Noster expressisse videtur *Crinagor.* Ep. XVI. 7. 8.

ANTIOCHI EPIGRAMMATA.

¶. 305.] *I.* Vat. Cod. p. 567. Plan. p. 129. St. 186. W. εἰς ἀπαίδευτον ἐπιδειξάμενον. In ineptum quendam rhetorem, qui ostentationis causa declamaverat. Hoc enim est ἐπιδείξασθαι. Vide *Ernesti* Lex. Rhet. p. 121. sq. Besas ille qui fuerit, aliunde non constat. — καὶ μετὰ τὴν πάροδον. post declamationem illam, qua omnibus stultitiam suam manifestam reddiderat. πάροδος proprie chori est in orchestram prodeuntis. *Pollux* IV. 108. De oratore usurpavit *Demosthen.* Epist. III. T. II. p. 1481. 13. ed. R. καὶ μὴν οὐδὲ τὸν Πυθέαν παραλείψω, τὸν μέχρι τῆς παρόδου δημοτικόν, μετὰ ταῦτα δὲ ἕτοιμον εἰς τὰ καθ' ὑμῶν πάντα. Vide *Reisk.* in Ind. v. πάροδος. *Themistius* Or. III. p. 46. D. τὴν πρόοδον dixit; nisi fortasse ibi πάροδον olim scriptum fuit.

II. Vat. Cod. p. 566. Planud. p. 168. St. 244. W. In hominem foedi vultus et turpissimi animi. Contra fieri, *Antiochus* ait, in hoc homine ac in aliis; facilius enim ejus animum, in ipso vultu conspicuum, a pictore exprimi posse; vultum autem, quem ne intueri quidem velis, nemo facile pinxerit. — V. 1. *Themist.* Or. I.

p. 2. C. ἔστι μὲν γὰρ καὶ ἁπλῶς σώματος ψυχὴ δυσφανέστερόν τι χρῆμα. — V. 3. ἄκουσα. Vat. Cod. — ἔξω ἄγουσα. in aperto ponens, conspicuum faciens. ἐν τοῖς φαινομένοις. id, quod sensibus non subjectum est, videndum dedit. — V. 5. μορφῆς δύσφρον. turbatum vultum dixit Lucan. III. 356. Foedum et distortum vultum significat. — V. 6. γράψαντ. Vat. Cod.

EPIGONI THESSALONICENSIS EPIGRAMMATA.

[T. 306.] I. Vat. Cod. p. 399. Ἐπιγόνου Θεσσαλ. In Plan. p. 21. St. 33. W. Ἐπιγόνου Θετταλοῦ inscribitur. Editio princeps tamen, Ald. pr. et Junt. recte Ἐπιγόνου. — Scriptum in vitem senescentem. — V. 1. Ego, quae olim inter umbrosas viridabam vites. οἰνάνθη, proprie flos vitis, h. l. ut passim, ipsa vitis. Vide ad Meleagr. I. 9. p. 4. Si aliud esset epitheton, putarem, ἐν οἰνάνθαις νέαζον dictum esse, ut ἐν ὅπλοις εἶναι. Floribus, dum juvenis eram, ornata. Vide Interpp. Herodoti L. I. p. 7. 98. — Turpi vitio Wechel. οἰνάνταις. — Haud scio, an hinc colorem duxerit Agath. Ep. XIII. ἡ πάρος ἐγκαίγοι μετάρσιος ὑγρὰ ἐκυνάδης. — V. 2. πεπανῶν Vat. Cod. et Plan. Hoc emendavit Valckenar. ad Ammon. p. 175. βότρυες πέπανοι sunt uvae molles et maturae. Idem est πεπανὸς et πέπειρος. βότρυν ἐκ' οἰνάνθης ἥμερον eodem sensu dixit Alcaeus Mess. Ep. XVIII. — κομησαμένη. Vat. Cod. — V. 3. ἴδ' ὡς χρόνος οἷα δ. Vulgo. Veriorem lectionem vidit Salmas. in not. ined. et sic Vat. membr. ἴδ' ὁ χρ. οἷα δ. Carmen in Senectutem Anth. Lat. III. 274. p. 690. Nil adeo firmum est, quod non tua robora frangant. — V. 4. Notandum, vocem σταφυλὴ pro vite poni. Sic saltem carminis oeconomia postulare videtur.

II. Vat. Cod. p. 399. Σεκούνδου Ταραντιν. Εἰς Λαΐδα τὴν ἑταίραν διὰ τὸ γηράσκειν. Perperam *Brunckius* affirmat, hoc carmen in membrana *Epigono* tribui, in ora autem *Secundi* nomen adſcriptum eſſe. Soli *Secundo* adſcribitur; ſed ſequitur Epigr. *Epigoni*. Hinc error. Plan. p. 104. St. 154. W. Ἐπιγόνου. — Laïs, quae olim omnibus amorem inſpiraverat, vetula facta ipſo adſpectu ſuo homines monet, ne formae nimis fidant. — Unam ex diverſis meretricibus, quae Laïdis nomine conſpicuae fuerunt, miſeram ſenectutem egiſſe, teſtatur *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. C. D. Conf. *Platon.* Ep. VII. et *Julian. Aegypt.* Ep. III. IV. — Νέμεσις φανερή. inſigne et memorabile exemplum vindictae, quam Nemeſis a ſuperbientibus ſumere ſolet. Docte et graviter ipſa Laïs altera quaedam Nemeſis vocatur. ἰτέων Νέμεσις, ut ap. *Antiphilon*. Ep. II. κάλλεος εἰσί τινες Νεμέσεις. et ap. *Agathiam* Ep. XIII. τὴν πολιὴν καλέω Νέμεσιν πόθων. — V. 3. „Corrupte in editis libris οὐ μὰ Κύπριν, οὐδ' ἡ Κύπρις ἐστὶν ἐμοὶ ὄψει ὅρμος γνώριμος. Planudeae Cadd. οὐδὲ K. ἔτι ἐμοὶ ὁ. ὅ. Veram lectionem dat Vat. Cod. ubi tamen pro ἐμοὶ perperam ſcriptum ἐμοῦ." *Br.* Turpiſſimam horum verborum labem ſuſtulit Scholion ad Wechel. ἐν ἄλλῳ οὕτως· οὐ μὰ Κύπριν· τί δὲ Κύπρις ἐμοὶ πλέον ἢ ὅσον ὅρκος. — V. 4. γνώριμον. Vat. Cod. omnes Aldinae, et Nicol. Sab. In his poſt γνώριμον diſtinguitur, quam perverſam diſtinctionem nec *Stephanus* ſuſtulit. Servari poſſe videtur membranarum lectio:

γνώριμον οὐδ' αὐτῇ Λαΐδι Λαΐς ἔτι·

admiſſa enallage generis, Graecis non magis quam Latinis uſurpata. — Ad ſenſum facit *Lucill.* Ep. XII. ἢν δ' ἐθέλῃς τὸ πρόσωπον ἰδεῖν ἐς ἔσοπτρον ἑαυτοῦ, Οὐκ εἰμὶ Στεφάνου, αὐτὸς ἐρεῖς ὀμόσας. Sic haec ſcribenda ſunt.

HELIODORI EPIGRAMMA.

Hoc carmen, quod in uno Vat. Cod. p. 105. superest, *Heliodoro* temere inscriptum est a clariss. editore. Nam in membranis est lemma: Διοδώρου ἐπ' ἔρωτι παραίνεσις. Inter *Diodori Junioris* igitur Epigrammata ponendum erat. Carminis argumentum obscurum est. Puerum quendam hortatur poëta, ne alius cujusdam pueri amorem sectetur. Primum distichon *Brunckius* dedit ex emendatione *Salmasii* sive *Guyeti*. Sic enim, ut *Br.* exhibuit, scriptum est in apogr. Guyet. et Ruhnk. In membranis autem sic: — μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτερος εἴδεται ὄσσων ἀμφοτέρων κλεινοῦ. — In sequ. vers. ἀμφιδρυφέης pro ἀμφιδοκεύοις, quod etiam ex marg. apogr. Guyet. arreptum. Haec depravata esse sponte apparet; sed quis sensus Brunckianae lectioni tribuendus sit, equidem me ignorare fateor. Si sic scriptum esset:

μὴ σύ γε, μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτατος εἴδεται, ὄσσοιν
ἀμφοτέροιν κλεινόν, κοῦρε, Μεγιστοκλέα,
κἢν στίλβῃ Χαρίτεσσι λελουμένος, ἀμφιδοκεύοις
τὸν καλὸν — — —

haec et intelligi possent, et propius abesset lectio a membranarum scriptura: *Ne, quaeso, puer, Megistoclem oculis observes tuis, licet tibi pulcherrimus appareat, et ab ipsis Gratiis lotus et exornatus sit.* Junge ὄσσοιν ἀμφοτέροιν ἀμφιδοκεύοις. *utroque oculo intuearis.* Callimach. Ep. III. καὶ σὺ παρελθὼν Τὸν καλὸν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις. *Strato* Epigr. XXXVIII. ἀντωπὸς βλέψαι βαιὸν χρόνον οὐ δύναμαί σοι, Οὕτως ἀστράπτεις ὄμμασιν ἀμφοτέροις. — ἀμφιδοκεύειν est *curiose intueri*, περιεργότερον βλέπειν. — Irenaeus Ep. II. τίπτε πέδον, Χρύσιλλα, κάτω νεύουσα δοκεύεις — Quae venustate et pulcritudine conspiciuntur, ea Gratiarum manibus tractata dicuntur. Vide *Meleagri*

p. XXIII. *Rhiani* Ep. V. In fragmento *Callimachi* ap. *Schol. Pindari* Nem. IV. 10. fragm. CXXI.) ad Gratias: Εἰδ' ἄγε νῦν ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιπώσας χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος. — *Valckenarius* in Elegiaca Callim. p. 276. sqq. priorem versum sic, ut scripsimus, egregie restituit; in altero corrigendum suspicor:

χεῖρας, ἵν' ἀκμαῖοι πουλὺ μένωσιν ἔτος.

ἀκμαῖον μένειν idem quod ἀκμάζειν. Hoc autem poëtae sibi exoptare solent, ut carmina sua diu *floreant*, ἀκμάζωσι, et lectoribus placentia *vivant*. *Horat.* I. Epist. XIX. — Caeterum ad nostrum locum proxime accedit Theocriteum Eid. I. 149. ubi caprarius poculum, quod amico donat, commendans, Θᾶσαι, ait, πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. — V. 4. Puer enim, quem amare coepisti, neque facilis est, neque pudicus. ἄκακος, *minime malus*, *ingenuae simplicitatis puer*, ut h. v. interpretatur *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 16. — V. 5. μέλει πολλοῖσι. In marg. Guyet. et Ruhnk. apogr. haec nota legitur: ᾧ πολλῶν μέλει. ὁ πολυπράγμων. ὁ ἐραστήριος. Haec nihil ad nostrum locum faciunt. Puer πολλοῖσι μέλων est παῖς περίφοιτος (*Callim.* Ep. I. 4.), *quem multi pueri, multae cupiere puellae*, ut de Narcisso *Ovidius* Metam. III. 353. Verbum μέλω, *curae sum*, ex Anthologia illustravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 252. — V. 6. Quare cave, ne nascentem flammam magis magisque foveas. De ῥιπίζειν vide ad *Straton.* Ep. XXII.

HETRUSCI MESSENII

EPIGRAMMA.

II. 307.] Vat. Cod. p. 262. Planud. p. 248. St. 359. W. In piscatorem, cum cymba sua concrematum. In eodem argumento versatur *Addaei* Ep. V. *Julian. Aegypt.* XLVI. *Antiphil.* Ep. XLII. — V. 1. Notanda

locutio εἶδα βιότοιο ἄγειν, ad victum prodesse. *Antiphil.* l. c. Ναῦν Ἱεροκλείδης εἶχε σύγγηρον, ὁμόπλουν, Τὴν αὐτὴν ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον. — V. 2. κοινὰ λαχοῦσα τέλη. cum domino suo eundem finem habuit. Eodem sensu *Julian. Aegypt.* l. c. τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σύνδρομον, οὔτε τελευτὴν ἔφερε, συλλήξας ἀμφὶ καιομένη. — V. 3. τεθνειῶτα. Plan. et Vat. Cod. a pr. man.

DIOPHANTI ALEXANDRINI

PROBLEMA.

„Diophanti sub nomine quod sequitur problema, in illius Arithmeticis legitur, edit. Meziriaci p. 345. qui Metrodori et aliorum ejusdem generis carmina edidit, quorum ei copiam fecerat Salmasius. Omnia latinis numeris expressit et solutiones ex artis praescripto addidit, quae apud eum legendae: praeter grammaticalem verborum sensum in his me nihil intelligere fateor; nam geometricarum scientiarum plane sum rudis.“ *Brunck.* Legitur in Diophanti Arithmeticis, Tolosae 1670. fol. p. 259. ex emendatione *Salmasii.* Nam v. 2. cod. habebat τοῖς ἀθλοῖς παισὶ χρηστὰ ἐπιτεταγμένος. et v. 7. τοὺς ὀκταδράχμους χόας. Recte *Meziriac* monuit, hoc Epigramma incertum esse utrum *Diophantus* ipse fecerit, an ab alio mutuo sumserit. Sic autem hoc problema interpretatur ille: Emisse quendam duos vini cados, unius choam quinque drachmis, alterius octo dr., et pro omnibus persolvisse numerum quadratum, cui addendo LX. fiat quadratus, latus habens multitudinem choarum. Jam distinguendas esse choas octo drachmarum a quinque drachmarum chois.

ADMETI EPITAPHIUM.

P. 308.] *Lucianus* in Demonacte §. 44. T. II. p. 389. Ἀδμήτῳ τινὶ ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν·

Γαῖα, λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

γελάσας εἶπεν· οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. Corpus quasi *involucrum animae* et *thecam* appellabat *Admetus*, ut alii, modo eadem, modo simili metaphora usi. *Eustath.* ad *Homeri* Od. λ. p. 1389. ed. Rom. μεταπλάττουσι δὲ αὐτὴν τῇ ἀλληγορίᾳ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς σῶμα, ὡς συγκαλύπτουσαν ἐντὸς εἰλύμ ἐλύτρου τὸν ψυχικὸν μάργαρον. *Marc. Antonin.* de Reb. Suis IX. 3. p. 266. nos exspectare jubet tranquillo animo τὴν ὥραν, ἐν ᾗ τὸ ψυχάριον τοῦ ἐλύτρου τούτου ἐκπεσεῖται. ubi *Gatakerus* multa similia congessit. Ad sensum confer *Moschionem* sive *Menandrum* ap. *Stob.* Tit. CXXII. p. 611. 45. ἔδει δ' ἕκαστον εἰς τὸ σύμφυτον μέρος ἐντεῦθεν ἀπελθεῖν· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν. Epigr. Incert. DXLIV. Alia ex latinis poëtis collegit *Burmann.* ad haec Anthol. Lat. T. IV. 146. p. 100. *Vita subit coelum, corpus tellure tenetur: Omnia sic repetunt jura locosque suos.*

LUCIANI EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 143. Primum tantum distichon ex schedis Dorvillianis edidit *Reizius* T. III. p. 690. reliquis chartam veritus inquinare. „Salse mihi perstringere „voluisse videtur Lucianus tot poëtarum lusus in tres „fratres, qui, continua serie, si quis eos in Planudea

legeret aggrederetur, nausiam facile moverent. — V. 1. γαλήνια h. l. sunt ἀναθήματα, sive ἐθέματα. Vide Lennep. in Anim. ad Coluth. L. I. 4. p. 19. sq. — V. 2. ἑταίρης. De meretricibus proprie, ut passim monuimus. Vide Interpp. Herodoti L. I. p. 48. 2. et Abresch. ad Aristaen. p. 129. — V. 4. ἐκ θέμις. a legitimo et honesto concubitu. — Λαΐς unde sumserit Brunckius, ignoro. In membrana est Ἀνθίς. quod nomen occurrit in Ep. Leonidae Tar. II. Hiatum vitare voluisse videtur, quicunque Λαΐς reposuerit. — ἐπ' ἀθροίων. Sic turpissimae mulieris flagitia satis ingeniose significat, secutus Marc. Argentar. XVI. ἤνιγμα τὸ σχῆμα τῆς οἰκίας · ἀντὸς ἔχει καὶ ... καὶ ... Similiter Nicarch. Ep. V. ... Καλλίβουλος, ἐς οἰκίαν εἰσαναβαίνειν, τὸ ... ἔλεγε. — V. 6. μηδ' ἑτέρης Vat. Cod.

II. In Vat. Cod. prioribus paginis. Planud. p. 323. St. 463. W. Nihil est in hoc distícho, quod nos de Venere Cnidia cogitare cogat; nec in membranis lemma tale quid indicat. — Prior versus videtur ductus ex Ep. ap. Herodotum inter ἀδέσπ. CCLVIII. νικήσας ἀνέθηκα τῆς περικαλλὲς ἄγαλμα.

III. In Vat. Cod. ibidem. Plan. p. 323. St. 463. W. Color ductus ex Epigr. Platon. IX. p. 170.

T. 309.] *IV.* Vat. Cod. p. 564. Luciano hoc carmen vindicavit, quod in Plan. p. 146. St. 212. W. Lucillio inscribitur. — συλήσω. Hoc verbum usurpasse videtur Lucianus, ut in metaphora perstet. συλήτης autem τῆς μορφῆς pictor dicitur, qui vultum in tabulam transfert, et quod alius est, sibi quodammodo arrogat. — φωνήν. in qua magna est pars pulcritudinis, quippe quae vel deformibus illecebras addat. Vide, quae collegit Junius de Pict. Veter. p. 274. sq. — V. 2. Vulgo πειθομένην, quod ex membranis emendatum est.

V. Hoc Epigramma, quod neque ap. Planudem, neque in Vat. Cod. reperitur, reliquis Luciani carminibus

praefigitur ap. *Reizium* p. 674. — V. 1. Vulgatum ἔγραψε *Dorvillius* in ἔγραψα mutavit, comparato Epigr. *Artemidori*: Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα. — παλαιῷ. In laudem dicitur de antiqua eruditione. — V. 3. Nulla est res, de qua omnes eadem sentiant. ὁμοίως scribendum censebant *Menag.* et *Guyetus*; quod non necessarium esse putabat *Reizius*, adverbia interdum pro adjectivis poni docens. — V. 4. Quod tu miraris, id aliis risum movet. *Juvenal.* Sat. X. 28. *Jamne igitur laudas, quod de sapientibus alter ridebat — flebat contrarius auctor.*

VI. Vat. Cod. p. 565. Λουκιλλίου. In Planud. p. 195. St. 196. W. Λουκιλλίου inscribitur. Ad vetulam faciem sibi fuco facientem. — V. 1. τὴν κεφαλὴν canos. *Lucill.* Ep. XXXII. τὰς πολλὰς βάψασα Θεμιστονόη τριχόρωνε Τίλουτας [illegible] τὸ νέα, ἀλλὰ νέα. ubi nota verborum lusum, ei, quo nostrum carmen terminatur, haud absimilem. — „τὸ δὲ γῆρας οὔποτε. Sic codd. omnes et edd. veteres. „Stephanus primus mutavit e sua, non, ut ait, e vete„rum codd. auctoritate. Ultima in γῆρας producitur, ob „sibili asperitatem, quae pronuntiando augetur. Tria „aut quatuor similia extra caesuram habemus exempla, „quae diligens lector observare debuit." *Br.* — V. 3. ῥυτίδας ῥικνώσεις. Vat. Cod. et edd. omnes. Nusquam ῥυτὶς priorem producit. In Schol. Wechel. melior lectio indicatur. — ἐκτανύειν ῥυτίδας. laevigare vultum et explanare, rugis cera et fuco oblitis. *Macedon.* Ep. XVI. τῷ φιμόθῃ μὲν καὶ [illegible] et qui utrique praestitit, *Antiphilus* in Epigrammate, quod nusquam antehac editum ex membranis adscribam:

Κἢν σμήξῃς ῥικνόεντα πολυτρήτοιο ψαφαρῆς
χρῶτα, καὶ ἀβλεφάρους ὄμμασιν ἐκθῇς [illegible]
καὶ λευκὴν βάψῃς μέλανι τρίχα, καὶ πυρίφλεκτα
βοστρύχια κροτάφοις οὖλα περικρεμάσῃς,
οὐδὲν ταῦτα γελοίη καὶ ἦν ἔτι πλείονα ῥέξῃς.

* * * * *

Pusilla quaedam vitia in hoc Epigrammate statim emendavi; sed in γελοῖα macula superesse videtur. — V. 3. ψιμύθῳ. Vat. Cod. quem serioris Graeciae scribendi pronuntiandique modum esse notavit *T. Hemsterh.* ad Plutum v. 1065. p. 395. — ἐντέτλακται. Sic ap. *Aristoph.* Eccles. v. 878. vetula, ἐγὼ δὲ, ait, καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ ἕστηκα. ubi *Kusterus* nostrum excitavit. *Eubulus* ap. *Athen.* XIII. p. 557. F. ubi honestas mulieres cum illis comparat, quae fuco sibi faciem oblinunt. Hunc locum fortasse sic distinxeris et emendaveris:

μὰ Δί' οὐχὶ περιπεπλασμέναι ψιμυθίοις
οὐδ', ὥσπερ ὑμεῖς, συκαμίνῳ τὰς γνάθους
κεχριμέναι . . . .
κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους, ὑδρορρόα
ῥέουσι μέλανος, ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἱδρὼς
ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ.

Quae hic omisi, mihi quidem a glossatore videbantur interposita, qui plurima poëtarum apud *Athenaeum* loca glossis suis oneravit et corrupit. — V. 4. ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ (ἢ οὐχὶ Vat. Cod.) πρόσωπον ἔχειν. Vix dubito, quin hunc versum in mente habuerit *Pollux* V. 102. locutiones recensens, quibus quis faciem infucare dicitur: αὐθωρὸν ἀνθοῦν καὶ θᾶττον ἀπανθοῦν, καὶ κατὰ Λουκιανὸν, οὐ πρόσωπον, ἀλλὰ προσωπεῖον φέρειν. Sic enim h. l. corrigendum suspicabar, ubi vulgo κατὰ Λοκρὸν legitur. *Pollux* Luciani aequalis fuit; nec huic conjecturae multum obstare puto, quod inimicitiae inter eos fuisse existimantur. Nostrum expressit *Gregorius Nazianz.* in Carm. p. 147. C. μηδὲ θεοῦ μορφὰς ἐπαλείφετε χρώμασιν αἰσχροῖς, ὥστε προσωπεῖα, κοὐχὶ πρόσωπα φέρειν. quod monuit *J. Pierson.* ad Moer. Attic. p. 323. Quaedam hujus generis dedit *Gataker* in Miscell. Advers. p. 224. E. F. Sed huc inprimis facit *Martialis* L. III. 43.:

Mentiris juvenem tinctis, Lentine, capillis:
Tam subito corvus, qui modo cygnus eras?

Non omnes fallis: scit te Proserpina canum:
Personam capiti detrahet illa tuo.

VII. Vat. Cod. p. 564. disticho auctius habet hoc Epigramma, quod in Plan. p. 156. St. 227. W. *Agathiae* tribuitur. Scriptum est in Erasistratum quendam, qui lautos, quibus epularetur, cibos jactasse videtur. Optat poëta, ne sibi ejusmodi contingat lautitia, ipsa fame pejor. Jam ambiguum relinquitur, utrum Erasistratum falso de dapibus gloriatum esse censeamus, dum revera vilibus utebatur cibis, an poëta veras illas quidem, sed stomacho graves lautitias spernat, iisque frugalem victum praeferat. Priorem interpretationem secutus est *Brodaeus;* alteram haud scio an *Grotius* secutus sit. — V. 1. γαστράλην. Cibos delicatos etiam *Agathias* Ep. LIII. σπατάλημα καὶ πολύολβον ἐδωδὴν appellat, et *Damocharis* Ep. I. — V. 3. ἔσθων. Vide ad *Callimach.* Ep. XXVI. 1. ἐκτραπέλας. Hominis voracitatem indicare videtur; *harpyis gulam dignam rapacibus. Horat.* II. Sat. II. 40. Rarius vocabulum ἐκτράπελος magna et mirabilia significabat. Sic *Epicharm.* ap. *Athen.* VII. p. 327. F. μεγαλοχάσμονας χάννας, ἐκτραπελογάστορας ὄνους — στρόμακων κακά. De delicatis cibis, qui corpus praegravant, dictum esse possit. Offellus ap. *Horatium* II. Serm. II. 74. *at simul assis Miscueris elixa, simul conchylia turdis, Dulcia se in bilem vertent, stomachoque tumultum Lenta feret pituita. Vides, ut pallidus omnis Coena desurgat dubia?* — V. 4. ἀντιδίκων τεκνία. ex proverbio. Sic *Lucian.* in Gallo §. 30. T. VI. p. 338. ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Omnibus praeivit *Aeschylus* Prometh. 980. χλιδᾷ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. — V. 5. 6. Hoc distichon Planudes omisit. In Vat. Cod. non ἐκείνης, quod *Brunckii* inventum esse videtur, sed ἐκεῖνον legitur. *Salmasius* in notis inedit. adscripsit: ἢ παρ' ἐκείνῳ *sive* ἐκείνοις. Neutrum probandum; alterum ne intelligi quidem potest. Sed *Salmasium*

scripsisse puto ἐκείνης. Multa enim in apogr. Lennepiano perperam descripta sunt. Equidem non video, quid in lectione Codicis tantopere vituperandum sit. Legamus:

πεινήσαιμι γὰρ αὖθις ἔτι πλέον ἢ πρὶν ἐπείνων,
εἰ χορτασθείην τῆς παρὰ σοὶ σπατάλης.

Esuriam potius iterum, et magis etiam quam antea esurivi, si mihi illa tua lautitia fruendum sit. — V. 6. χορτασθείην. Vide ad *Cratetis* Fr. VI. T. I. P. I. p. 382. Quum hoc vocabulum de viliori plerumque victu usurpetur, *Lucianus* eo usus esse videri possit, ut, qualis illa Erasistrati σπατάλη fuerit, leviter indicaret. Hoc si voluit poëta, *Brodaei* interpretatio probari debet. χορτάζεσθαι tamen etiam simpliciter est *satiari*, ut praeclare docuit *Athen.* III. 99. sq.

VIII. Cod. Vat. p. 564. »In Planudea p. 21. St. »33. W. distichon hoc subjunctum est disticho Philonis, »quod legitur infra p. 401. Duo diversa sunt epigram»mata, quae in Vat. Cod. et duobus etiam Planudeae »divisa sunt, et posterius in duobus his regiis libris Lu»ciano adscriptum.« *Br.* Separandum id esse a *Philonis* disticho, sponte viderat *Scaliger* in not. msc. Disjunctum ab altero, *Luciano* tribuitur etiam in Cod. Medic. ap. *Bandin.* T. II. p. 99. Scriptum est in senem, canis quidem venerabilem, sed mente stolidum. *Lucian.* T. III. p. 188. 95. ed. R. Ἐκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι.

¶. 310.] *IX.* Cod. Vat. p. 565. *Luciano* vindicavit carmen, quod *Palladae* est in Anth. Plan. p. 189. St. 275. W. In alio Cod. *Dorvillio* teste (Opp. Luciani T. III. p. 691.) ἄδηλον. In Cynicum, qui in convivio a vilioribus cibis abstinens, delicatioribus vescebatur. — V. 1. τὸν πωγωνοφόρον. Vulgo et in Vat. Cod. Nostrum debetur *Salmasio*, qui hoc Epigr. illustravit in Scr. Hist. Aug. T. II. p. 840. et πωγωνοτρόφον dedit, utrum con-

fulto, an memoriae lapfu, non dixerim. Verior tamen videtur haec lectio, quam vulgata. *Lucill.* Ep. VI. οὗτος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρὺς — καὶ πώγωνα τρέφων. *Ammian.* Ep. XXI. Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι, Καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, φίλτατε, μυιοσόβην. Nofter Ep. XXIII. εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖς σοφίαν περιποιεῖν. — βακτηροπροσαίτης Cynicus vocatur, qui baculo armatus mendicatur. Non enim oftentationis tantum caufa Cynicos clavam geftaffe, docet Alcidamas ille ap. *Lucian.* T. IX. p. 61. qui in convivio nefcio quem provocat, ut fecum pugnaret, εἰ δὲ μή, κατοίσειν αὐτοῦ ἔφη τὴν βακτηρίαν. idemque armis fortiter ufus in adverfarios p. 82. Conf. *Diogen. Laërt.* VI. 66. p. 346. VI. 88. p. 357. — V. 2. εἴδομεν. Vat. Cod. — ἐν δείπνῳ. In aedes irrumpere et non vocati conviviis adeffe folebant Cynismi fectatores. Quare *Ctefibius* ap. *Athen.* L. IV. p. 162. F. interrogatus, quid ei profuiffet Philofophia, refpondit, ut fymbola non data coenaret, ἀσυμβόλως δειπνεῖν. — V. 3. θέρμων. Lupini vulgaris Cynicorum cibus. Philofophia ap. *Lucian.* in Fugitiv. §. 20. T. VIII. p. 321. de corruptis horum hominum moribus conquefta, loquentes eos inducit: χρυσίον μὲν ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κεκτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμους πριαίμην. — καὶ μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. cum quibus confer *Juliani* querelas Orat. VI. p. 199. B. C. Peram Cynicorum θέρμων πολλῶν μεστὴν idem commemorat Mort. Dial. I. 1. T. II. p. 129. et multis in locis. — ἀπέσχετο. Vat. Cod. et Plan. quod temere in ἀπείχετο mutatum poft *Salmaf.* — V. 4. δουλεύειν γαστρί. *Julianus* Or. VI. p. 198. C. νηδύϊ ἡττᾶσθαι dixit *Euripides* ap. *Athen.* X. p. 413. D. *ventri obedire Salluft.* Prooem. B. Cat. 1. δουλεύειν τῇ κοιλίᾳ *Paulus* ad Roman. VI. 18. ubi vide *Wetften.* ἀπὸ γαστρὸς τὰς ἡδονὰς ποιεῖσθαι *Democrit.* ap. *Stob.* XVIII. 165. 45. — V. 5. βόλβον. vulgo. quod vitiofum effe, vel appofitum στρυφνὴν docere poterat,

Nec,

Nec, ut *Salmasius* animadvertit, tanti erat bulbus, ut omissis lupinis et rapulis, ad illius occursum statim assurgeret Cynicus et repente gulam suam proderet. Amplexus est itaque lectionem Vat. Cod. βόλβαν, *vulvam*, quam Romanis in deliciis fuisse constat. Vid. *Horat.* I. Epist. XV. 41. Ab Latinis autem ejusmodi vocibus ne antiquiores quidem poëtae graeci abstinuerunt. Vide, quae de hac re collegit *Pierson.* ad *Moer.* p. 350. et *Ritterh.* ad *Oppian.* κ. I. 4. p. 3. — „Mendam in „v. 6. reliquit *Salmasius*, quam minima in literis muta„tione, sed maximo ad sensum momento, elui, scribendo „στριφνὴν pro στρυφνήν. Hesych.: στριφνός. σφιγκτός. „πυκνός. στερεός. gallice *rebondi.* Mirum est, in re tam „facili Luciani interpretibus aquam haesisse." *Br.* De στριφνὸς, quod Attici στιφρὸς efferebant, vide inprimis *Ruhnk.* ad Tim. p. 238. et *Pierson.* ad Moer. p. 342. In apogr. Spallett. obscurum, utrum στριφνὴν, an στρυφνὴν legatur. Nec tamen temere damnanda vulgata lectio. στρυφνὸν est id, quod adstringendi vim habet, et plerumque ad saporem refertur, ut docuit *Ruhnkenius* l. c. Jam constat, vulvam cum aceto et laseris succo fuisse appositam. Laudat *Athenaeus* in hanc rem inter alios *Sopatrum* L. III. p. 101. B. μήτρας ὑείας οὐκ ἀφεψηθεὶς τόμος τὴν δηξίθυμον ἐντὸς ὀξάλμην ἔχων. ubi corrigendum videtur minima mutatione: εὖ καθεψηθεὶς τόμος. Idem poëta jus vulvae additum non δηξίθυμον modo, sed etiam δριμὺ vocat: Μήτρας ὑείας ἑφθὸν ὡς φάγῃς τόμον Δριμεῖαν ὀξάλμην παγέντα εἰς χολήν. Adde *Archestratum* ibid.: γαστέρα καὶ μήτραν ἑφθὴν ὑὸς ἔν τε κυμίνῳ Ἔν τ' ὄξει δριμεῖ καὶ σιλφίῳ ἐμβεβαῶσαν. Τοῖς στρυφνοῖς autem delicatiores utuntur ad excitandum stomachum. *Musonius* ap. *Stob.* XVII. 160. 52. Οἱ ἐκείνων στόμαχοι ἐν τῷ ἐσθίειν συνεχὲς στομοῦσθαι θέλουσιν ἢ ὑπὸ ἀκράτου, ἢ ὑπὸ ὄξους, ἢ ὑπὸ βρώματός τινος στρυφνοῦ. Haec ad vulgatam lectionem tuendam forte attuleris. — V. 6. „Pro οὐ πινυτὸν recte scripsi τὸν πινυτ.

„τὸν, requirente sensu. In quatuor Planudeae codd. οὐ „omissum, metro claudicante: in cod. Jani Lascaris ad „oram ab eadem manu scripta minio haec emendatio, „σώφρονα καὶ συνετὸν ἤδη. Quod nihili est, indicat tamen, „correctorem in στρυφνὴν vitium sensisse.“ *Br.* Οὐ omittitur in Ed. pr. Flor. et Ald. Habetur in Ald. 2. 3. Ascens. et Nic. Sab. et verum judicavit *Grotius*, qui vertit:

At postquam vulvam vidit niveamque bonamque,
clam vires animi noluit esse sui.

In Brunckiana lectione, quae non multum acuminis habet, sensus non omnino expeditus. Si ὁ πινυτὸς νόος *prudentiam* significat, ut alibi, non video, quomodo Cynicus prudentiam κλέψαι, i. e. occultasse, ejusque oblitus esse dici queat. Prudentis certe erat, lupinos vulvae posthabere. Esset igitur ὁ πινυτὸς νόος sapientia et sobrietas, quam ille ante professus erat, cum diceret, non ventri, sed rationi obediendum esse. *Hesych.* πινυτός, σώφρων. συνετός. Vel sic tamen malim:

ἡ στριφνὴ πινυτὸν εὐθὺς ἔκλεψε νόον.

Vulva tam tenera et delicata nescio quomodo ejus abstinentiam vicit ejusque animo eripuit. — Haec non solum expeditiora, sed etiam, ni fallor, haud paulo elegantiora vulgatis. ἡ βόλβα mentem Cynico eripuisse dicitur, κλέψαι sive ἐκκλέψαι; sicuti fere, graviore tamen vocabulo, ea, quae animum magna cupiditate percellunt, ἐκπλήττειν τὸν νοῦν dicuntur. *Aristoph.* Plut. v. 672. ἀλλά με Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε. *Horatius* II. Serm. II. 4. *inter lances mensasque nitentes — stupet insanis acies fulgoribus.* — V. 7. ἔτρωγεν. Cynicorum voracitas passim notatur. δειπνομανεῖς vocantur in *Timonis* Sillis ap. *Athen.* IV. p. 162. F. et λοπαδαρπαγίται in Epigr. ἀδεσπ. CX. — V. 8. βόλβαν. Vulgo.

X. Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 128. St. 185. W. In gulosum et tardum. Notanda locutio ἀμβλὺς πρὸς δρό-

μον, hebes ad curſum. Eodem uſu ἀμβλύνεσθαι pro *cohibere, retardare* ponitur. — V. 2. τοῖς ποσὶ σοῦ τρῶγε. Vulgo et in Vat. Cod. Offendit *Joſ. Scaliger* in τρῶγε, nec ferens ſyllabam brevem in caeſura pentametri, ſcripſit τρῶξον. *Salmaſius* autem verba transpoſuit, probante *Dorvillio* et *Br.* Neutrum tamen eorum eadem licentia offendit in ſuperioris Epigrammatis v. 6. (cf. Ep. XXI. 2.) qua *Lucianus* jure ſuo uſus eſt, optimorum poëtarum exempla ſecutus. Nihil igitur mutandum arbitror.

XI. Cod. Vat. p. 567. Plan. p. 128. St. 186. W. — Notum proverbium de iis, qui rem inutilem ſusceperunt, Αἰθίοπα σμήχεις. *Zenob.* I. 46. cui ſimilia dedit *Diogen.* I. 45. p. 180. Vide *Schottum* p. 341. ubi hoc diſtichon excitat, et *Eraſmum* I. 4. 50. — νύκτα καθημέραν. Inter ἀδύνατα hoc paſſim recenſetur. Quare Medea ſuam potentiam jactans ap. *Senecam* v. 757. *mundus lege confuſa aetheris Et ſolem et aſtra vidit, et vetitum mare Vidiſtis urſae.* et Deïanira ap. eundem in Hercule Oet. v. 462. *Nox media ſolem vidit et noctem dies.*

XII. Vat. Cod. p. 563. Plan. p. 138. St. 200. W. Grammaticam dignam eſſe docet, cui ut Divae templa et arae exſtruantur. — V. 1. φυσίζωε. vett. edd. omnes ante Stephan. Mox ἵλαθι μοῦσα omnes; nec aliter membr. Vat. Praeclara emendatione, cujus tamen fontem et auctoritatem non indicavit, *Brunckius:* ἵλαθι, λιμοῦ φάρμακον. Cauſa corruptelae in aperto eſt. Quum enim forte, duabus literis deletis, legeretur in Codice ἵλαθι ..μοῦ, quid prius in mentem venire potuit oſcitanti librario quam ἵλαθι μοῦσα, quod et verſum explebat, et ſenſum, primo quidem adſpectu, tolerabilem efficit? ἄνθρωποι λιμοῦ φάρμακον ἐζήτουν *Lucian.* Amor. §. 33. T. V. p. 295. κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ neſcio quis ap. *Suidam* v. λιμός. — V. 2. εὑρομένα. Vat. Cod. — Prima Iliadis verba ad Grammaticorum profeſſionem indican-

dam passim adhibentur. Vide ad *Palladae* Ep. IX. Lusus, quibus haec verba occasionem dederunt, attigerunt *Lindenbrog.* et *Burmannus* in Priapej. nr. LXX. Anth. Lat. T. II. p. 538. — V. 5. Divino tuo numine omnia implentur, haud secus ac Jovis. Respicitur enim nobilissimum carminis Aratei initium: μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ, μεστὴ δὲ θάλασσα Καὶ λιμένες. Ante *Aratum Xenophon* Mem. Socr. II. 2. 4. ὑπὸ τούτου γε τῶν ἀπολυσόντων μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοὶ, μεστὰ δὲ τὰ οἰκήματα. *Themist.* Or. XXVIII. p. 341. C. καὶ ἐντεῦθεν πλείη μὲν γαῖα τούτων τῶν λόγων, (sic lego pro ἄνων) πλείη δὲ θάλασσα. Paulo ante ap. eundem legendum videtur: ᾄσματα ᾄδοντες μεστὰ ἡδονῆς, pro ᾄδ. τὰ ἡδονῆς. Alia vide ap. Intrpp. *Luciani* in Nigr. 16. T. I. p. 250. Bip. — V. 6. λέκτρια omnes edd. vett. et Vat. Cod. Emendavit *H. Stephanus Opsopoeum* secutus, auctore tamen non indicato. Verum est δίκτρια, quod ductum ex *Archilocho* ap. *Athen.* XIII. p. 594. Εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη. — Divam Grammaticam *Lucianus* sibi ut copam fingit, omnes in cauponam recipientem iisque victum praebentem.

XIII. Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 143. St. 207. W. In exorcistam, qui malum daemonem non carminum suorum virtute, sed oris foetore expulisse videbatur. De paganorum exorcistis disputans hoc distichon excitavit *Wesseling.* ad Legg. Petiti Attic. p. 389.

¶. 311.] *XIV.* Anth. Plan. p. 338. St. 477. W. Priapus in solitaria rupe, ubi nihil erat, quod custodiret, collocatus, loquitur. — V. 1. τέθηκε. Vett. edd. omnes. *Steph.* τέθεικε. — νόμου χάριν. *Lucill.* Ep. XXV. νόμου δὲ χάριν, δός τι καὶ ὧδε φαγεῖν. Id. LXXXIV. 7. Eodem sensu dicitur γλώσσης χάριν. Vide *Graevium* in Lectt. Hesiod. c. XV. p. 73. — V. 3. κρημνὸν β. in loco praerupto positus, undique valle circumdatus. Non satis

quidem accurate, sed bene tamen ad sensum *Grotius*: *Ambior et fossa*. Peculiarem significationem vocabuli κρημνὸς, qua praerupta litora, riparumque margines significat, illustravit *Schneiderus* in Fragm. Pind. p. 112. — V. 4. ἔχει. Ed. Fl. — πλὴν ἐμέ. Facit huc *Martial.* VI. Ep. LXXII.:

Fur notae nimium rapacitatis
Compilare Cilix volebat hortum;
Ingenti sed erat, Fabulle, in horto
Praeter marmoreum nihil Priapum.
Dum non vult vacua manu redire,
Ipsum surripuit Cilix Priapum.

XV. Cod. Vat. p. 169. cum lemmate: Λουκιανοῦ· ἀνάθημα Λουκιλλίου. Plan. p. 439. St. 572. W. (Ed. Reiz. nr. XXXIV.) *Brodaeus* et *Fulv. Ursinus* in Virgil. c. Gr. compar. p. 130. ed. *Valck.* *Lucillio* hoc carmen tribuerunt; perperam, judice *Dorvillio* ad *Lucian.* l. c. — V. 1. „Hunc versum esse *Parthenii*, constat ex *Gellio* „XIII. c. 25. qui observat, Virgilianum versiculum ex „l. I. Georg. 437. desumtum fuisse ex isto poëta: *Glauco* „*et Panopeae et Inoo Melicertae.* *Parthenii* autem versus „ap. Noct. Attic. scriptorem sic se habet: Γλαύκῳ καὶ „Νηρεῖ καὶ εἰναλίῳ Μελικέρτῃ. uti adeo, quemadmodum „*Gellius* animadvertit, *Virgilius* pro Νηρεῖ substituerit „*Panopeae*, pro εἰναλίῳ *Inoo*. Sane utrumque magno ju„dicio. — Verum enimvero dubitare licet, utrum mu„tatio illa secundo loco facta debeatur *Virgilio*: an „vero revera sic ipse dederit *Parthenius*, quo magistro „in Graecis usus fuit *Virgilius*, et *Gellius* corruptis usus „sit Codd. εἰναλίῳ pro Ἰνώῳ exhibentibus; nimirum ap. „*Macrobium* in Saturn. V. 17. sic plane legitur: Γλαύκῳ „καὶ Νηρεῖ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ. Quin etiam hujus tituli „nostri auctor [Planudes] sic, vel non multum diverso „modo legisse videtur, quum hic exaratum sit: Νηρεῖ

„καὶ Ἰνοῖ καὶ Μ. Quam tamen lectionem minime ex tri-„bus probo. Scriptum praeterea puto *Parthenio* et *Lu-„ciano*: Γλαύκῳ καὶ Νηρῆϊ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ. Νηρῆϊ dubito „an non in Cod. quodam inveniatur. In Cod. autem „Vat. Νιρεῖ conspicitur." *Dorville.* — In membranis Vat. est, ut in Plan., καὶ Ἰνοῖ καὶ Μ. Quod *Gellius* et *Macrobius* hunc versum *Parthenio* tribuunt, *Abramus* ad Cicer. pro Coel. 53. totum hoc carmen *Parthenii* esse perperam statuit. Est potius pro parodia perditi cujusdam carminis habendum. Νηρῆϊ ante *Dorvillium* emendavit *Scaliger* in not. mstis. — V. 2. Κρονίδῃ. Neptuno. — Σαμόθρᾳξι θεοῖς. (Plan. Σαμόθρηξι.) Horum beneficium ad nautas ex maris periculis servandos inprimis valere statuebat antiquitas. Vide ad *Callim.* Ep. XXVI. T. I. P. II. p. 278. — V. 3. κέκαρμαι. *Juvenal.* XII. 81. *Tuti stagna sinus; gaudent ibi vertice raso Garrula securi narrare pericula nautae.* De more naufragorum caput radendi vide *Rigalt.* ad *Artemidor.* Oneir. p. 9. et *Interpp. Petronii* c. CV.

XVI. Hoc distichon, quod ἄδηλον est in Plan. p. 129. St. 186. W., *Luciano* vindicavit Vat. Cod. p. 567. (*Reiz.* in Omiss. nr. I.) — V. 1. Εἰ πᾶσιν. Ed. Flor. et Ald. pr. Seqq. edd. ἐν. *Opsopoeus* apte comparavit versus *Theognidis* 637. αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι· Αἰσχρὸν δ', εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένοι. — V. 2. αὐτὸς ἤθελε. Vat. Cod.

XVII. Hoc quoque Epigr. *Luciano* asserit Vat. Cod. p. 567. In Plan. p. 129. St. 186. W. ἄδηλον est. — V. 1. μωρός. Flor. pr. — ψύλλων. Vat. Cod. (*Reiz.* Omiss. II.)

XVIII. In Vat. Cod. p. 567. Λουκιανοῦ. In Planud. p. 129. St. 187. W. ἄδηλον. (*Reiz.* Omiss. III.) — V. 1. μαδαρός. ἀκριβόθριξ. ψεδνός. *Hesych.* *Brodaeus* stultum quendam describi a poëta censet, cujus nomini parcat. Imaginem autem adumbratam esse ad Thersitem Homericum

Il. β. 217. sqq. Hoc satis incertum. Mihi Cynicus videtur describi, qui nudis humeris nudoque pectore solebat incedere. Aliter enim non video, quomodo verba καὶ στέρνα καὶ ὤμους explicari possint. Ceterum calvities ap. veteres risui erat obnoxia; quare in comoediis parasiti, lenones thrasonesque calvi introducebantur. Quare Caesar *calvitii deformitatem iniquissime ferebat, saepe obtrectatorum jocis obnoxiam expertus*, secundum *Suetan.* Jul. Caes. 45. Vide *Spanh.* ad Caes. *Juliani* p. 48. et *Hadr. Junium* de Coma c. XI. Calvitium et herniam, tanquam singularem intemperantiam et scaevos mores proderent, acerbis jocis petebant et Orientales et Graeci Romanique, iisque, qui hoc vitio adfecti erant, non nimis consuescebant, monente *Reinesio* in Var. Lect. L. II. 18. p. 295.

XIX. Etiam hoc ἀδέσποτον est in Planud. p. 142. St. 206. W. Λουκιανοῦ in Vat. Cod. p. 564. (*Reiz.* in Omiss. nr. V.) In herniosum, hernia pro navigio utentem. Tantus enim erat tumor, ut ei, quidquid esset onerum, imponere posset, eoque nixus tam securus nataret, quam si vesicas sibi supposuisset. Sic haec accipienda sunt, nec audiendus *Huetius* p. 15, qui ὑδροκήλην derideri putabat, quae tantum aquae continuerit, ut in ea commode navigari posset. Cf. inprimis *Lucill.* Ep. III. — V. 1. 2. restitutus est ad fidem Cod. Vat., cum vulgo legeretur: — ὁ κηλήτης ἐμβαίνει Μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπιέναι Διοφῶν. ubi *Jos. Scalig.* in not. msc. ἐξιέναι corrigebat. — Vulgatam a *Planude* immutatam esse suspicatur *Dorville*, quia formam ἀπιέναι ignoraverit. Vide *Fischeri* Animadv. in Gr. Welleri T. II. p. 507. — V. 3. ἐπάνωθε. Vat. Cod. Idem omittit πάντα. — V. 4. σινδόνα ἀν. Vat. Cod. Linteo sublato velum sibi faciebat. — ¶. 312.] V. 5. Tritonem describit *Apollon. Rhod.* IV. 1610. sqq. *Pausan.* IX. 20. 21.

XX. Anth. Plan. p. 142. St. 206. W. tres priores versus exhibet, auctoris nomine omisso. Integrum carmen tanquam *Luciani* habet Vat. Cod. p. 564. (*Reiz.* in Omiss. nr. VI.) Ingens Niconis nasus describitur. Cf. *Nicarchi* Ep. XXIII. — V. 1. Nemo Nicone melius vinum odoratur, sed, quale illud vinum sit, non statim dicere potest. — V. 3. ὥραις θερμαῖς. in tribus horis longissimis. Quum enim veteres horas diei a sole oriente usque ad occidentem numerarent, aestivae necessario longiores. Hinc *Martial.* XII. 1. *Otia, Prisce, brevi poteris donare libello. Hora nec aestiva est, nec tibi tota perit.* Contra *brumales* pro brevibus ponuntur ap. *Ovid.* Metam. IV. 199. *Spectandique mora brumales porrigis horas.* — Ceterum versui male incedenti subvenire conabatur *Wetstenius* verbis transpositis: ἐν τρισὶ γὰρ θερμαῖς ὥραις. — V. 6. τούτου. Vat. Cod. τούτῳ emendavit *Salmas.* in marg. ap. Ruhnk. — θυγείσι ἰχθύδια. Eundem usum nasus Sosiptoli praebebat ap. *Leonid. Alex.* Ep. III. T. II. p. 190.

XXI. Ἀμμιανοῦ inscribitur in Plan. p. 171. St. 250. W. Λουκιανοῦ in Vat. Cod. p. 567. (*Reiz.* in Omiss. nr. VIII.) — V. 1. Βύτος. Vulgo et in Vat. Cod. Cod. Dorvillii Βίτος. — V. 2. μήτε λόγον κοινὸν, μήτε —. Vulgo. *Planudes* syllabae posteriori in κοινὸν timuisse videtur. Vide ad Epigr. X. — λόγος κοινὸς h. l. dictus esse videtur, ut κοινὰ ὀνόματα, sermo vulgaris, familiaris. Bitus ne vulgarem quidem verborum usum tenebat, nedum exquisitiorem.

XXII. Hoc quoque distichon *Ammiani* est secundum Planud. p. 171. St. 250. W. In Vat. Cod. p. 568. Λουκιανοῦ; in alio *Dorvillii* Cod. ἄδηλον est. (*Reiz.* in Omiss. nr. IX.) — V. 1. ϑ. ἦν. Vat. Cod. — Καππαδόκην. Leontium ap. *Alciphron.* II. 2. p. 216. ut Epicurum barbarum et ab omni in dicendo elegantia alienum esse

significet, οὔτε ὡς Ἀττικὸς, ἀλλ᾽ οὔτε ὡς φιλόσοφος, ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἥκων. Comparavit *Brodaeus Philostratum* II. Vit. Sophist. XIII. p. 594. qui Pausaniam omnia narrat pronuntiasse παχείᾳ τῇ γλώττῃ καὶ ὡς συνήθες Καππαδόκαις, ξυγκρούων μὲν τὰ σύμφωνα τῶν στοιχείων, συστέλλων δὲ τὰ μηκυνόμενα καὶ μηκύνων τὰ βραχέα. Idem tanquam rem memorabilem tradit in Apollonio, quod, etsi Cappadox esset, τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδ᾽ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους. Vit. Apollon. L. I. 7. p. 8.

XXIII. *Palladae* tribuitur in Planud. p. 188. St. 274. W. (secundum Lect. Ald., quas sequitur Ald. 2. 3. Nicol. Sabiens. In Ald. pr. et Ascens. est ἄδηλον.) *Luciani* carminibus additur auctoritate Vat. Cod. p. 567. (*Reisk.* in Omiss. nr. XI.) De barba philosophorum vide *Hadr. Junium* de Coma in *Gruteri* Thesaur. T. IV. p. 502. ubi hoc distichon attigit; et *Ammiani* Ep. XXI. ibique not. — V. 1. δοκεῖς ex membran. restitutum est pro δοκεῖ. — Si barbam bene nutritam sapientiam tibi procurare posse putas, nihil impedit, quominus hircum bene barbatum Platonem sapientia exaequare putes. — τράγος. Bagoae eunucho et Peripatetico cum quidam exprobrasset, quod barbam non haberet, respondit ille, εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος βαθέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων. ap. *Lucian.* in Eunucho §. 9. T. V. p. 211. *Julian.* in Misopog. p. 338. D. νομίσῃ δὲ μηδεὶς δυσχεραίνειν ἐμὲ τῷ σκώμματι· δίδωμι γὰρ αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ὥσπερ οἱ τράγοι τὸ γένειον ἔχων. — Vulgo εὔστολος, quod ad nitidum et passim reprehensum Platonis cultum retulerunt interpretes. At nihil ab hoc loco alienius. Praeclare itaque *Valcken.* ad *Ammon.* p. 88. ἄστοχος emendavit. Hirci stoliditas optime opponitur εὐστοχίᾳ philosophi. — Quum tamen in Vat. Cod. mira aberratione αὔτολος legatur, facile suspiceris, lectionem vulgatam non ex vetustis libris, sed, ut multa alia, ex *Planudis* ingenio fluxisse; quo admisso, *Valckenarii* con-

jectura jam minus certa videbitur. Fieri enim poteſt, ut *Lucianus* ſcripſerit:

καὶ τράγος εὐπώγων αἱμύλος ἐστὶ Πλάτων.

Heſych. αἱμύλος. ἀστεῖος. συνετός. ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν. αἱμύλους λόγους poëtis et oratoribus tribuit *Themiſt.* XXVIII. p. 341. C. De Ariſtone Chio *Timon* in Sillis fr. XVIII. καί τις Ἀρίστωνος γέννης ἄπο αἱμύλου ἕλκων. Erat enim Ariſto inſigni eloquentia praeditus, ſecundum *Diog. Laërt.* VII. 161. p. 468. *Carpzov.* de Paradoxo Stoico Ariſtonis Chii p. 222. De copioſo et facundo αἱμύλος uſurpari docuit *Erneſti* in Lex. Techn. Rhet. p. 8. Nihil hoc ad Platonem aptius.

XXIV. In Planud. p. 150. St. 218. W. Ἀγαθίου inſcribitur; in Vat. Cod. p. 563. ſq. Λουκιανοῦ. (*Reizius* omiſit.) Hiſtoria ſatis faceta de medico, qui filium ad grammaticum adduxerat. — V. 1. τὸν νέον. Vat. Cod. — V. 2. ὡς τό. Flor. pr. et Ald. pr. — ¶. 313.] V. 7. Tibi quidem, ait, gratiam habeo; ſed eadem apud me diſcere poterit. Pro ταῦτα malim ταὐτά. In fine autem vide an ſcribendum ſit:

καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικῆς δέομαι.

XXV. Vat. Cod. p. 543. Plan. p. 168. St. 244. W. (*Reiz.* nr. XXVI.) In Lollianum, hominem loquaciſſimum. Is eſſe videtur, cujus vitam dedit *Philoſtrat.* Vit. Sophiſt. I. 23. p. 526. quique ſub Hadriano vixit, noſtri igitur aequalis. — V. 1. εἰπέ μοι. Idem color in Dialog. Mort. XXI. 1. ὦ Κέρβερε — εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς. — κατέβαινεν. Vat. Cod. Vulgo κατέδυνε. — V. 2. Pro Λολλιανοῦ *Opſopoeus* in ſuo libro Λουκιλλιανοῦ habuit; quod in Λουκίλλου mutavit. — V. 3. μένει Aldina 2. et 3. ex Lect. Aldi arripuerunt. μὲν εἰ legendum eſſe, ſponte vidit *Brodaeus*; qui tamen, neſcio quare, maledicum potius et ſugilla-

torem, quam loquacem et molestum a poëta notari existimavit.

XXVI. Vat. Cod. p. 252. Plan. p. 221. St. 321. W. (*Reiz.* nr. XXVIII.) Elegans Epigramma in puerum quinque annorum, immatura morte vitae ereptum. — V. 3. *μὴ κλαίοις.* Non miser putandus est, qui multa mala effugit, quae longaevis nonnunquam insidiantur; et recte *Callimachus* dixit ap. *Ciceron.* Tusc. Qu. I. 93. *multo saepius lacrymasse Priamum, quam Troilum.* Quare Trausi τὸν ἀπογενόμενον, παίζοντές τε καὶ ἡδόμενοι, γῇ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες, ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς ἐστιν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ, secundum *Herodot.* V. 4. p. 374. ubi vide *Valckenar.* — Epigr. ἀδέσπ. DCCVII. ἄρτι με γευόμενον ζωᾶς βρέφος ἥρπασε δαίμων, Οὐκ οἶδ᾽ εἴτ᾽ ἀγαθῶν αἴτιος, εἴτε κακῶν.

XXVII. In Plan. p. 189. St. 276. W. ἄδηλον; in Vat. Cod. p. 564. Λουκιανοῦ. In podagram divitum pedibus insidiantem. (*Reiz.* in Omiss. nr. XIII.) Similis color in Ep. *Martialis* XII. 17.:

Quare tam multis a te, Lentine, diebus
Non abeat febris, quaeris et usque gemis.
Gestatur tecum sella, pariterque lavatur:
Coenat boletos, ostrea, sumen, aprum.
Ebria Setino fit saepe, et saepe Falerno:
Nec nisi post niveam Caecuba potat aquam.
Circumfusa rosis et nigra recumbit amomo,
Dormit et in pluma, purpureoque toro.
Cum sic tam pulchre, tam belle vivat apud te,
Ad Dammam potius vis tua febris eat?

— V. 1. μισόπτωχε. *locupletem podagram* vocat *Juvenal.* XIII. 96. Hanc sive Deam, sive Furiam, cum nata esset, εὐγλαγέτοις ἐνὶ μαζοῖς Εὔολβος ἐθρέψατο Πλούτων. *Lucian.* Tragopod. v. 110. sq. — V. 3. Gestationem significare videtur. Pro εἰ δὲ, quandoquidem, *Stephan.* ἐν δὲ

legit. Sed nostrum est in Vat. Cod., in tribus Aldinis, Nic. Sab. — V. 4. ὀπλοφορεῖν ad baculos, quos podagrici gerant, refert *Brodaeus*. Sed recte *Brunckius*: „In „ὀπλοφορεῖν, eo praesertim sensu, quo exponunt inter„pretes, Luciani ingenium non agnosco. Aliud quid „olim scriptum fuisse suspicor." Mihi lenissima mutatione corrigendum videtur:

πιλοφορεῖν τ' οἴδας — —

Mollia pedum indumenta sive teguntenta aegroti gerere solent et molliores. Socratem laudans Alcibiades ap. *Platon.* in Conviv. p. 220. B. (T. X. p. 267. Bip.) eum per hiemen ἀνυπόδητον ambulasse narrat, πάντων ἠμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ ὅσα, καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. *Musonius* ap. *Stob.* I. p. 17. 51. οὐδαμῶς καλὸν οὔτε ἐσθήσεσι πολλαῖς κατασκέπειν τὸ σῶμα, οὔτε ταινίαις κατειλεῖν, οὔτε χεῖράς τε καὶ πόδας περιδέσει πίλων ἢ ὀφασμάτων τινῶν μαλακύνειν. quae ex *Platonis* loco derivata putat *Valcken.* ad *Herodot.* III. p. 199. 95. Praeter *Platonis* locum etiam *Cratini* versiculum laudat *Pollux* X. 50. p. 1204. λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ubi vide *Intrpp.* De his indumentis, quae *impilia* Latini vocabant, quod notavit *Harduin.* ad *Plin.* XIX. 10. T. II. p. 159., disputavit *Salmas.* ad Scr. H. A. T. I. p. 551. et uberius p. 973. Pileoli, quibus aegroti et molles caput a frigore defendebant et muhibant, (vide *Ruhnk.* ad *Rutil. Lup.* p. 104.) non hujus sunt loci. — Ceterum Vat. Cod. τ' omittit ante οἴδας, et mox μοῖρα exhibet. τ' desideratur in vett. edd. omnibus usque ad *Stephan.* — V. 7. τοὔνεκα καὶ φ. π. τ. χάλκεον. Vulgo. νῦν et ἀχάλκεον exhibet Vat. Cod. Hoc probavit *Salmasius*. ἀχάλκεος οὐδός, paupertatis limina minime aerata, i. e. egena domus, respicit οὐδὸν χάλκεον *Homeri* in Il. Θ. 15. ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Quum enim χαλκὸς haud raro de nummis dicatur, pauperes et male nummati ἄχαλκοι vocantur, et ἀχαλκεῖν dicuntur, qui pecuniae inopia

laborant. *Lucill.* Ep. XLVII. εἴ τις ἀγχαλαγεῖ, Μηνόδοτι πεινήτω. Vide *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 394. — V. 8. „τέρπῃ δ' εἰς πλοῦτον. In Cod. Vat. τέρπη δ' ἄν τι πλούτων. „In alio Cod. η in τέρπη in rasura cubat. Εἰς πλοῦτον cor„ruptum videtur. Sed varia illa lectio parum juvat; nisi „quod indicet ulcus. An legendum: τέρπῃ δ' εὐπλούτου „εἰς πόδας. In collatione quadam habetur γρ. πρόποδες. „At qui πρόποδες vel sensui vel metro congruant, non „perspicio." Haec *Dorvill.* Ad εἰς πλοῦτον *Brodaeus* et *Reizius* οἶκον intelligunt; sed tum quid jejunius verbis πρὸς πόδας, quae mihi etiam post εὐπλούτου receptum abundare videntur. Adde quod *Dorvillii* conjectura antithesis corrumpitur, quae est in πενίης et πλούτου, quamque tantum absum ut tollendam existimem, ut majorem etiam concinnitatem requiram. Fortasse legendum:

τέρπῃ δ' εἰς Πλούτου παστάδας ἐρχομένη.

Sic egenum tenuis hominis tugurium divitum cubiculis opponitur, in quibus podagra degere et sibi indulgere amet. In descriptione divitum aedium *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 509. οὐ γὰρ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκευασμέναι κλῖναι, καὶ πορφυροῖ τάπητες, οὐδὲ ὑπόβαθρα καὶ παστάδες ὕπνους ποιοῦσι. in quibus scriptori poëtarum loca, fortasse Bacchylidis, obversabantur ap. *Athen.* II. 39. F. XI. 500. A. B. In Ptolemaei nave, tanquam in regia, ἦν οἷα κάλλιστα, παστάδες καὶ εὐναὶ καὶ δρόμοι. *Maxim. Tyr.* I. 3. p. 8. Παστὰς pro cubiculo accipias, an pro vestibulo, porticibus instructo, parum h. l. interest. Posterius tamen, cum disertiorem magnificentiae significationem habeat magisque adeo inserviat antithesi, fortasse verius putandum.

¶. 314.] XXVIII. Vat. Cod. p. 494. Plan. p. 15. St. 26. W. (*Reiz.* nr. III.) Sententiam hujus Epigr., tanquam ex *Menandro* petitam, sic reddidit *Ausonius* Ep. CXLV.:

Re fruere, ut natus mortalis: dilige sed rem
Tanquam immortalis. Sors est in utroque verenda.

— V. 1. ὡς τεθνηξόμενος, *ut jamjam moriturus.* Illustravit vim hujus futuri, etiam nostro loco laudato, *Gataker.* ad *M. Antonin.* II. 14. p. 54. — V. 2. βιωσόμενος. *Democritus* ap. *Stob.* XVII. p. 154. 19. Οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι. Sic haec scribenda sunt. Vide ad *Crateris* fr. VI. 6. T. I. P. I. p. 383. Idem color ap. *Senec.* de Brev. Vit. c. 4. *Tanquam semper victuri vivitis. — Omnia tanquam mortales tenetis; omnia tanquam immortales concupiscitis.* et in dicto *Stratonici* ap. *Plutarch.* T. II. p. 525. B. luxum perstringentis: οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους. — V. 4. μέτρον. Haec expressit *Paul. Silent.* Ep. LXIX. Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε, Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

XXIX. Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 32. St. 49. W. (*Reiz.* nr. V.) — V. 1. πᾶς ὁ β. Vulgo et in Vat. Cod. ἅπας ὁ β. emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. et *Dorvill.* in Vann. crit. p. 328. — V. 2. μία νύξ. Ducta sententia ex *Apollodoro Comico* ap. *Stob.* XCVII. p. 537. 5. Τοῖς γὰρ λυπουμένοις τε καὶ μεριμνῶσιν (f. τ. γ. λυπουμένοισί τε κἀνιωμένοις) Ἅπασα νὺξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρά.

XXX. Vat. Cod. p. 419. Plan. p. 13. St. 22. W. Ap. *Stob.* Tit. XV. p. 150. 2. Gesn. p. 87. Grot. (*Reiz.* nr. II.) Historia de Therone, Menippi filio, cui, postquam omne patrimonium in popinis et ganeis consumserat, Euctemon, Menippi quondam amicus, filiam suam cum magna dote in matrimonium dedit, sperans, Theronem jam ad meliorem frugem rediturum esse. Verum eventus spem fefellit. Thero ad pristinam vitam rediens, uxoris dote consumta, ad restim redactus est; et Euctemon intellexit, hominem in suis rebus negligentem, pessimum esse alieni custodem boni. — V. 2. ἐκπίνων.

Vat. Cod. — V. 4. *καρφαλέη πενίη, arida paupertas.* Sic *aridus homo* pro egeno ap. *Plaut.* Aulul. II. 4. 18. et αὖος ap. Graecos. Hoc attigit *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 292. C. et *L. Bos* ad *Lucian.* T. VI. p. 434. ed. Bip. Metaphoram exornavit *Lucian.* in Timon. §. 8. T. I. p. 79.: parasiti, ut lupi cadaver, sic amicum ἐκμυζήσαντες ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες. — V. 6. „ἐπιμείλια (ut vulgo legitur) non magis graecum „est, quam ἐπίηρα. Hic duo Planudeae codd. divisim „scriptas exhibent voces ἔπι μείλια. Tmesis est πολλὰ „ἐπιδοὺς μείλια. *insuper dans.*" *Br.* ἐπὶ μήλια. Vat. Cod. — V. 7. Θήρεωνα περιφερίνας. Vat. Cod. quod *Dorvillius* pro πάρα φερίνας positum suspicabatur, tutius tamen existimans vulgatam sequi. Mira Vat. Cod. lectio fortasse ex glossemate vocabuli μείλια exorta, cui quis adscripserat παράφερνα, i. e. ea, quae sponsa marito praeter dotem affert. — V. 9. γαστρὶ χαριζ. Vide ad IX. 4. *Ammian.* Ep. XXV. φωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος. *Theognis* v. 900. εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος. *Timon* fr. XXX. in Epicurum: γαστρὶ χαριζόμενος, τῆς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Metrodorus ap. *Plutarch.* T. II. p. 1098. D. ὡς καὶ ἐχάρην καὶ ἐθρασυνάμην, ὅτι ἔμαθον παρὰ Ἐπικούρου ὀρθῶς γαστρὶ χαρίζεσθαι. — κατὰ κοίμον. Vat. Cod. — V. 11. οὕτω. Vulgo. — V. 12. κῦμα. paupertatis fluctus eum iterum submersit. Figuratam vocabuli κῦμα significationem illustravit *Rittersh.* ad *Oppian.* Hal. IV. 195. p. 294. *Klotz.* ad *Tyrt* p. 85. — V. 13. ἰδάκρυε. Edd omnes et Vat. Cod. ἰδάκρυσε emendavit *Reis.* idque tribus regiis codd. confirmatum invenit *Brunckius.* — V. 15. Similes sententias vide ap. *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. I. 33. p. 60. et *Wesseling.* ad *Herodot.* V. 29. p. 385. Uterque hunc locum laudavit. *Euphron.* ap. *Stob.* XV. p. 151. 52. Ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον, πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

XXXI. Vat. Cod. p. 494. Plan. p. 38. St. 55. W. *Stob.* Tit. LXI. p. 390. 50. Gesn. 257. Grot. (*Reis.*

nr. VI.) — V. 1. ἀμπελουργῷ. Sched. Krohn. — Simile quid de vino *Plaut.* in Trucul. IV. 3. 57. *Non vinum hominibus moderari, sed vino homines solent, Qui quidem probi sunt: verum qui improbus est, sive subbibit, Sive adeo caret temeto, tamen ab ingenio est improbus.*

¶. 315.] *XXXII.* Cod. Vat. p. 375. Plan. p. 40. St. 58. W. (*Reiz.* nr. VIII.) Ingrati hominis animus comparatur cum dolio pertuso. Fons dicti *Euripides* esse videtur ap. *Plutarch.* T. II. p. 502. C. οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι, Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. quae cum *Luciani* dicto et similibus comparavit *Valcken.* ad Hippol. p. 261. C. D. Adde *Plutarch.* T. II. p. 507. F. et inprimis *Plaut.* in Trinumm. II. 2. 41. *Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant.* Praeclare *Lucretius* III. 947. *Nam si grata fuit tibi vita anteacta priorque, Et non omnia pertusum congesta quasi in vas Commoda perfluxere, atque ingrata interiere: Cur non ut plenus vitae conviva recedis?*

XXXIII. Vat. Cod. p. 494. Plan. p. 55. St. 79. W. Praeclaram sententiam, quae hoc disticho continetur, Pittaco Mitylenaeo tribuit *Theo* in Progymn. V. Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος ἐρωτηθεὶς, εἰ λανθάνει τις τοὺς θεοὺς φαῦλόν τι ποιῶν, εἶπεν, οὐδὲ διανοούμενος. (quae ita *Luciani* verbis respondent, ut alterum ex altero expressum esse videatur.) Thaleti *Diogen. Laërt.* I. 36. ubi vide *Menagium.* — V. 1. ποιέεις in Vat. Cod. legi, testatur *Dorvill.* In apogr. Goth. est ποιήσεις. — V. 2. „Vat. Cod. et Planudeorum unus θεὸν, quod perinde est et forte ab „homine christiano repositum pro θεούς.“ *Br.*

XXXIV. Vat. Cod. p. 495. Planud. p. 63. St. 91. W. (*Reiz.* nr. X.) — V. 2. καθαρὰν ψ. Vat. Cod. — V. 4. πλείονας βλάπτομεν. Vat. Cod. Ductum hoc ex *Theognide* v. 89. ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ

γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος Δεινὸς, Κύρν' · ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν. Cf. v. 119. sqq. et *Lucill.* Ep. CXXII.

XXXV. Vat. Cod. p. 495. Plan. p. 70. St. 103. W. (*Reiz.* nr. XI.) Silentium commendatur. σφρηγίς. Comparavit *Brodaeus Theogn.* v. 19. Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω. *Stob.* XXXIV. p. 215. Σφράγιζου τοὺς μὲν λόγους σιγῇ, τὴν δὲ σιγὴν καιρῷ. Simili metaphora *Theognis* v. 413. πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Ἁρμόδιαι. Et hinc *Plutarch.* T. II. p. 503. C. οἱ δ' οἰκημάτων μὲν ἀθύρων καὶ βαλλαντίων ἀδέσμων μηδὲν ὄφελος οἰόμενοι τοῖς κεκτημένοις εἶναι, στόμασι δ' ἀκλείστοις καὶ ἀθύροις — χρώμενοι κ. τ. λ. Idem p. 510. A. κλεῖθρον ἢ χαλινὸν ἐμβάλλειν τῇ φωνῇ dixit. ἀθυρόγλωσσος ἀνὴρ est ap. *Euripid.* Orest. v. 901. Ad sententiam facit dictum *Simonidis*, σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, ap. *Scholiast. Aristid.* Or. Plat. II. 143. quod expressit *Horatius* III. Od. 2. 25. *Est et fideli tuta silentio merces*, et haud pauci alii, quos laudat *Wyttenb.* in Bibl. Cr. T. III. P. I. p. 40. *Eustath.* de Hysm. et Hysm. L. I. p. 30. γλώσσης φειδωλῆς θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος. — V. 2. λόγων Codd. nonnulli.

XXXVI. Vat. Cod. p. 495. Anth. Plan. p. 89. St. 131. W. „Distichon hoc male sequenti carmini jungitur, cum quo nullam sententiae relationem habet. „Duo sunt Epigrammata diversi argumenti. Hoc acute „vidit Conr. Rittershusius in notis ad Porphyrii vitam „Pythag. p. 43. cujus judicium confirmant libri manu„scripti. In optimo Planudeae cod. quatuor disticha „conjuncta leguntur, ut in ed. Wechel. p. 131. tum „duobus interjectis carminibus, iterum recurrunt tria „posteriora disticha; tanquam integrum epigramma, „cujus in primo versu scriptum τόνδε. Sic etiam se res „habet in altero Planudeae codice, ubi male καὶ δὲ. In „tertio posterius epigramma repetitum, sed cujus pri„mum tantum distichon descripsit librarius, tempori et

„chartae parens. Hinc manifestum est, tria sequentia „disticha pro absoluto epigrammate habita fuisse a vete„ribus, et illis contra auctoris mentem librariorum er„rore distichon hoc adhaesisse. In hoc autem vers. 2. „codices omnes et veteres editiones habent ἔχει αὐτήν. „Emendavit Stephanus, parum feliciter. ΑΥΤΗΝ cor„ruptum ex ΑΓΑΘΗΝ. Tum κτεάνων, quod in libris est, „licet ferri posset, mutavi in ἀγαθῶν, meliori sensu. „Vulgatae lectioni, τἄλλα δὲ τῶν κτεάνων ἔχει πλείονα λύπην, „hoc incommodum inest, quod comparationem habeat, „in qua rerum collatarum altera non expressa: tum in„utile erat addere τῶν κτεάνων. τἄλλα omnia dicit." *Br.* *Stephanus* αὐτῇ dedit. *Rittersh.* l. c. ἄτην emendavit, quod nec sensui bene convenit, et hiatum facit. *Bernardus* autem in Epist. ad *Reisk.* p. 445. αὐγὴν conjicit, quod splendorem auri (χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει secundum *Pindarum*) significet. Saepe quidem confusa sunt αὐτῇ et αὐγῇ (vide *P. Leopard.* III. Emendd. 24.) sed vide, an contextus sententiae hanc lectionem ferat. Certe sic sensus existit vehementer ambiguus. Acquiesco itaque in lectione Brunckiana, quamvis parum sit verisimile, librarium ἀγαθῶν in κτεάνων mutasse.

XXXVII. Vat. Cod. p. 495. junctim cum praecedente. Vide not. ad Ep. praec. — Divitem esse, qui bonis suis utatur; non utentem pro paupere habendum esse. — V. 1. τῶνδε. Vett. edd. omnes. τῶν δέ. *Steph.* — V. 2. *Pauper enim non est, cui rerum suppetit usus. Horat.* l. XII. Epist. 4. quamvis haec paulo diversa sententia dicantur. — *Maximianus* Eleg. I. 181. *Quid mihi divitiae, quarum si demseris usum, Quamvis largus opum, semper egenus ero.* — V. 8. ἐν ψήφοις κατατήκεσθαι. Vide ad *Antiphan.* Ep. IV. *Pallad.* Ep. LXXXVII. et *Incert.* CCCCXXXVII. ψήφοις veteres utebantur ad numerandum. Jam in numerando avaris omnis divitiarum usus continetur. Anacharsis percunctanti cuidam, ad quas res Graeci

auro uterentur, πρὸς τὸ ἀριθμεῖν respondit. *Athen.* IV. p. 159. C. — κατατήκεται. *Immoritur studiis et amore senescit habendi.* Horat. I. Epist. VII. 85. Avarum describens *Lucian.* in Gallo §. 29. T. VI. p. 335. κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή. et §. 31. p. 338. ὡς δὲ καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν λογισμῶν ἐκτέτηκεν ὅλος. — V. 4. ἀεὶ quaedam edd. vett. — ἐν Vat. Cod. Api comparantur, qui in congerendis et comparandis divitiis omne tempus consumunt. Vide locum *Democriti* laudatum ad Ep. XXVIII. 2. Opponuntur iis οἱ κηφῆνες, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πόνων παρατρεφόμενοι. *Liban.* T. IV. p. 828. 14. ed. R. *Crates* Fr. VI. χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτά, κανθάρου οἶτον, Μύρμηκός τ' ἄφενος, χρήματα μαιόμενος. Ad sententiam facit *Theocrit.* XVI. 22. sqq. — Pro δρεψαμένων Vat. Cod. δρεπομένων. Notanda locutio δρέπεσθαι τὸ μέλι, pro τρυγᾷν sive βλίττειν.

¶. 316.] *XXXVIII.* Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 112. St. 163. W. (*Reis.* nr. XIV.) Vulgus hominum fortunae judicium in amicitia sequitur. Nota sunt haec *Ovidii* in Trist. I. El. IX. 5. *Donec eris felix, multos numerabis amicos; Tempora si fuerint nubila, solus eris. — Dum stetimus, turbae quantum satis esset, habebat Nota quidem, sed non ambitiosa, domus. At simul impulsa est, omnes timuere ruinam: Cautaque communi terga dedere fugae.* Anthol. Lat. III. CVI. 7. *Est equidem in laetis nemo non promtus amicus, Ipsa homini adversis umbra inimica sua est.* Cf. ad *M. Argentar.* Ep. XV. 6. — V. 1. Vulgo μὴ πταίων φίλος. Nostrum est in membr. Vat. — V. 2. σεῦ. Vat. Cod. σοῦ vulgo. — V. 3. ἂν vulgo. οὐδ' εἷς Cod. Dorvill. — V. 4. „ἀτυχῆς τε ῥοπαῖς „Plan. A tribus Codd., inter quos Vat., abest τε. Licet „autem ῥοπαὶ τύχης recte dicantur, praeferenda tamen „lectio, quae in unius cod. contextu, in alterius margine „conspicitur, τύχης ῥιπῆς." *Dorville.* Ut *aura fortunae*, sic ῥιπὴ τύχης de fortuna, venti ad instar mutabili. De vento hanc vocem usurpavit *Apollon. Rhod.* I. 1015. ἃ

δ' ἦθει λαίψεσι πανήμερος· οὐ μὲν ἰούσης Νυκτὸς ἔτι ῥιπῇ μένεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι Ἀντίαι ἀρπάγδην ὀπίσω φέρον. Ap. *Sophocl.* Oedip. Col. 1248. νύχιαι ῥιπαὶ sunt *venti noctu exorientes.* ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Antig. 137. cf. 930. Deinde ad ignem transfertur, huc illuc motum. *Apollon. Rh.* I. 1027. ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρός. πυρὸς ὁρμῇ ap. *Homer.* Il. λ. 157. De motu alarum *Euripid.* ap. *Clem. Alex.* p. 563. ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς. Alae Fortunae tribuuntur in illustri *Aeschyli* loco ap. *Stob.* Ecl. Phys. T. VII. p. 199. sq. quem emendare conati sumus in Exercitt. Crit. I. p. 213. Hoc tamen loco Fortunae cum ventis similitudinem respici puto, ut in *Euripid.* Andromeda ap. *Stob.* Tit. XCIII. p. 559. νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχα κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων. quam imaginem exornavit *Clitomachus* ap. eundem p. 560. τοῖς εὖ πεθοῦσιν ἀντιπνεύσασ' ἡ τύχη Ἅπαντα συγχεῖ, πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ. Alii fortunae vicissitudinem cum maris fluctibus, huc illuc sese volventibus, comparaverunt; ut *Hipparchus* ap. *Stob.* CVI. p. 572. πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατα καὶ ἀβέβαια εὐρίπου δίκην. ut nos olim emendavimus in Anim. in Stob. p. 298. sq. Sed prius idem viderat *T. H.* in Miscell. Obss. T. VI. p. 351. et ad *Lucian.* T. III. p. 400. ed. Bip. — συμμεταβαλλόμενα. *Ovid.* I. Trist. IX. 13. *Mobile sic sequitur Fortunae lumina vulgus.*

XXXIX. Cod. Vat. p. 495. Plan. p. 120. St. 174. W. *Stob.* Flor. III. p. 37. 35. Gesn. p. 21. Grot. (*Reiz* nr. XVI.) Consiliorum maturitas commendatur. Sententia est, ut ap. *Euripid.* Phoeniss. 455. Οὔτι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει· βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν. *Theogn.* v. 319. Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων. *P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui judicat.* — V. 2. ἐφελκομένην. Vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. In alio *Dorvillii* Cod. est ἐφελκομένων. *Salmasius* merito praetulit ἐφελκομένην. *Dorvillius* autem, qui pronior est in vulgatum, scribi quoque potuisse judicat: ἐφεσπομένην τὴν μετάνοιαν

Praeter haec Epigrammata Cod. Vat. *Luciano* tribuit Ep. *Lucillii* CXVIII. *Palladae* XXII. *Nicarchi* XVII.

LUCILLII EPIGRAMMATA.

¶. 317.] *I.* Vat. Cod. p. 534. Planud. p. 154. St. 224. W. Carpit, ut videtur, dedicationum poëtas, qui post magnificum exordium, multisque diis in partes vocatis, pusillae tandem rei dedicationem concelebrant. — V. 1. φιλοσπήλυγγι. Notum antrum Athenis sub acropoli, quod Pan se post pugnam Marathoniam tanquam ἀριστεῖον accepisse gloriatur ap. *Lucian.* Deor. Dial. XXII. 3. Cf. ad *Simonid.* Ep. XXVIII. T. I. P. I. p. 219. — οὐρεσιφοίτισι corrigendum censet cl. *Wakefield* in Sylv. Crit. T. II. p. 100. comparans *Diodor. Zon.* Ep. II. ἐναυλακοφοίτισιν Ὥραις. Quum masculini forma sit οὐρεσιφοίτης, femininum in οὐρεσιφοῖτις formandum videtur. Cf. *Fischer.* Anim. in Velleri Gramm. gr. T. II. p. 68. — V. 2. ἔνδον. in antro puta: nam antra Nymphis erant pro sacellis. Cf. *Longum* I. p. 5. ed. Vill. *Philostr.* I. Imag. XXIII. p. 796. — Ἀμαλδύνειν. Vat. Cod. — V. 3. ταῖς πρίν. omitt. Vat. Cod. Flor. et Ald. pr. Primum reperitur in Ald. 2, quam reliquae sequutae sunt. Tanquam conjecturam suam hoc supplementum profert *Opsopoeus.* — V. 4. αὐτὸς omnes edd. vett. usque ad *Stephan.*, qui ex *Opsopoei* emendatione αὐτοὺς dedit. Illud est etiam in Vat. Cod. *Wakefield* l. c. αὐτὰς τὰς κύνας, ut elegantius, ponendum existimabat. Ejusmodi elegantiae, a codd. oblatae, minime spernendae sunt; sed eas poëtis obtrudendas esse non puto.

II. Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 128. St. 185. W. Aulus, pugil, Jovi Olympico cranium, in certaminibus ipsi comminutum, dedicat; eidemque se post alias victo-

rias etiam vertebras dedicaturum esse pollicetur. Cf. Ep. XVII. XVIII. XIX.

III. Vat. Cod. p. 170. Plan. p. 439. St. 572. W. Herniosus imaginem herniae, cujus ope ex undis enataverat, nescio cui deo dedicat. Cf. *Lucian*. Ep. XIX. — V. 1. 2. profert *Suidas* in ναύτης T. II. p. 601. ubi Διονύσῳ legitur et ἀνέθηκα, utrumque male. ἀνέθηκε Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 527. *Lucillio* vindicat hoc Epigr., quod in Plan. p. 138. St. 200. W. ἄδηλον est. Puer quidam, Grammatico paediconi in disciplinam traditus, non grammaticam apud eum, sed turpissima quaeque meditatur. — V. 1. „In Planudea p. 200. valde corruptus „est hic versus. Videndus Salmasius in Plinian. p. 278. „Sensus est: *Grammaticus Menander barbam alit, ita ut* „*Philosophi Zenonis ipsius speciem referat: huic dicis tu* „*filium tuum in disciplinam dedisse.*" *Br.* Vulgo legitur: γραμματικὸς Ζήνων ὃς ἔ. π. Μένανδρου. In Vat. Cod. autem sic: γραμματικὸν Ζηνώνις ἔ. π. Μένανδρου. ex qua lectione fortasse sagaciores veriorem aliquando lectionem elicient. *Jos. Scaliger* in Not. msc. corrigit: γραμματικοῦ Ζήνωνος ἔ. π. Μένανδρος. Cf. *Scriverium* ad *Martialem* p. 353. Male suam emendationem interpretatur *Scaliger*, contra *Guilandinum* p. 50., de Grammatico Zenone Menandrum legente, et volumen, cui illius poëtae versus inscripti erant, mento barbato tenente; contra quam interpretationem disputat *Salmasius* ad Plin. p. 278. qui ipse tamen parum feliciter correxit: γραμματικὸς Ζήνων, ὃς ἔχει πώγωνα, Μένανδρος — φησὶ συνεστακέναι. *Grammaticus est Zeno barbatus. Huic filium se commendasse ait Menander.* Nihil vidi inficetius verbis interpositis: ὃς ἔχει πώγωνα, φησὶ est in Planud. In Vat. Cod. obscurum est utrum φῄς an φησὶ legatur. — *Huetius* p. 15. pro τὸν δὲ legit τίς δέ. Idem in συνεστακέναι ambiguitatem inesse monet; significare enim et *commendasse* et *con-*

junxisse. Priore significatione hoc verbum usurpavit *Lucianus* in Scyth. §. 5. T. IV. p. 151. Bip. οὐκ ἔστιν ὅ τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην ἢ συστήσας (fort. σε inserendum) ἐκείνῳ. *Xenoph.* in Exped. Cyri III. 1. 8. Xenophon cum Sardes pervenisset, συνεστάθη Κύρῳ, *commendabatur Cyro.* Attigit hanc significationem *Thom. Mag.* p. 824. *G. Budaeus* Comm. Gr. L. p. 695. 11. — V. 5. Vulgo αὐτῇ μελέτῃ οὐ π. οὕτως. Vat. Cod. αὕτη μελέτη et οὕτως. αὖ τῇ emendavit *Aldus* in Lect. parum feliciter. αὐτὸς μελετῶν *Jos. Scaliger* in not. msc. *Brunckius* exhibuit emendationes *Salmasii.* οὗτος *Huetius.* — In sequentibus ludicra est ambiguitas in vocabulis artis grammaticae ad rem veneream translatis. Similem lusum vide in *Straton.* Ep. XLVIII. — Ceterum vide, an hoc carmen in hunc modum emendari possit:

Γραμματικὸς, Ζήνων, ὅσον εἰς πώγωνα, Μένανδρος·
τὸν δ' υἱὸν τούτῳ φῂς σὺ συνεστακέναι·
τὰς νύκτας δ' αὐτὰς μελετῶν οὐ παύεται οὕτως
πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας.

Grammaticus Menander, si barbam spectas, alius Zeno est. Verba ὅσον εἰς proxime absunt a lectione vulgata et Codd. ὃς ἔχει. *Martialis* in Panniculum cinaedum L. IX. 48. *Democritos, Zenonas, inexplicitosque Platonas, Quicquid et hirsutis squalet imaginibus, Sic quasi Pythagorae loqueris successor et heres, Praependet mento nec tibi barba minor etc.* — Quod vero scripsi v. 4. τὰς νύκτας αὐτὰς, paulo vividius et ad epigrammaticum postremi versus aculeum acuendum haud paulo aptius esse videtur. Assidui enim studii et nunquam interruptae meditationis laudem expectamus, cum Grammaticum vel *ipsas noctes* puero operam dare audimus. Hanc expectationem lepide fallit carminis exitus.

¶. 318.] *V.* Vat. Cod. p. 537. Planud. p. 130. St. 187. W. In sensu hujus carminis exponendo mire hal-

lucinatur *Opsopoeus*. *Brodaeus* intellexit, de paedicone eodemque impudico agi. Poëta se rem novam et tantum non incredibilem amicis narraturum esse fingit. Oratio interjectionibus et interrogationibus saepe interrupta, animum vehementi admiratione percussum vivide pingit. — V. 1. Nostisne Cratippum paederastam? novam enim rem et mirabilem de eo narraturus sum. Sed profecto magna in his Nemeseos apparet potentia! — Similis in simili re τῆς Νεμέσεως commemoratio ap. *Philipp.* Ep. I. ἄρτι γενειάζων ὁ καλὸς καὶ στεῤῥὸς ἐρασταῖς Παιδὸς ἐρᾷ Λάδων· σύντομος ἡ Νέμεσις. — V. 3. ἄλλο γένος et τῶν ἑτεροζήλων fortasse vocabula fuerunt ex impudicorum illius aevi sermone, quibus flagitia tecte significabantur. ἑτερόζηλοι sunt proprie, qui diversam in philosophia familiam sequuntur, tum omnino, qui in aliam partem inclinant. Cratippus, qui olim paedicaverat, nunc cevet. — ἤλπισα ταῦτ' ἂν ἐγώ; *Lucian.* D. D. XXV. 1. T. II. p. 85. πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; *Euripid.* Helen. 662. τίς ἂν τάδ' ἤλπισε βροτῶν ποτέ; — Idem fere color in Carmine *Catulli* LVI.:

O rem ridiculam, Cato, et jocosam
Dignamque auribus et tuo cachinno!
Res et ridicula et nimis jocosa.
Deprendi modo pupulum puellae
Trusantem. Hunc ego, si placet Dionae,
Protelo rigida mea cecidi.

— V. 5. μανήσομαι. Graviter in re miraculosa et omnem fere fidem superante, ita ut audientes in stuporem et insaniam conjiciat. Notanda locutio. — λύκοι vocantur paederastae, qui pueris insidiantur. *Strato* Ep. LXXXIX. νυκτερινὴν ἐπὶ κῶμον ἰὼν μεταδόρπιον ὥρην, Ἄρνα λύκος θυρέτροις εὗρον ἐφεσταότα, Υἱὸν Ἀριστοδίκου τοῦ γείτονος. ubi vide not. Ut hic tenellum puerum ἄρνα, sic *Lucillius* pilosum cinaedum ἔριφον appellat. Quamvis ἔριφος simpliciter pro pathico usurpatum fuisse videtur; ut in

Ep. ἀδεσπ. XXXVIII. Τῆς ὥρας ἀπόλαυε, παρακμάζει ταχὺ πάντα· Ἓν θέρος ἐξ ἐρίφου τραγὸν ἔθηκε τράγον. Apud Catullum XXXVII. 4. *hircus* est, qui se virum praestare nequit.

VI. Ammiano hoc carmen tribuitur in Plan. p. 187. St. 273. W. *Lucillii* nomen inscriptum habet in Vat. Cod. p. 529. Scriptum est in philosophum in turpi flagitio deprehensum. Cf. *Luciani* Icaromen. §. 21. T. VII. p. 30. sq. ed. Bip. — V. 1. ἀδάμας. *Virtutis verae custos rigidusque satelles.* *Horat.* I. Epist. I. 17. qualem *Pseudo-Gallus* Eleg. I. 74. *casto pectore durum* vocat. Sed noster similis erat illi ap. *Juvenalem tristi obscoeno*, qui

castigat turpia, cum sit
Inter Socraticos notissima fossa cinaedos.

Sat. II. 9. Qualis apud eundem v. 21. Sextus, quem iis annumerat, qui perditos seculi mores — *verbis Herculis invadunt et de virtute locuti Clunem agitant* —, talis etiam ille erat, quem *Lucillius* notat, nec tamen nomine appellat. Perperam enim bonus *Opsopoeus* in Cynicum *Adamonta* haec scripta existimabat; et secum in errorem induxit *Fabricium* Bibl. Gr. T. III. p. 512. ed. *Harl.* Ferro et adamanti dicuntur similes, qui nullum humanitatis sensum habere videntur, sive natura eum illorum animis non inseverit, sive disciplina exstinxerit. *Ovidius* ex Ponto XII. 31. *Quae nisi te moveant, duro tibi pectora ferro Esse, vel inducto clausa adamante putem.* Cf. Heroid. II. 137. quae ducta ex Pindarico fonte ap. *Athen.* XIII. p. 601. C. ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν, quem multi expresserunt, docente *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 69. Homines aenei aevi ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν, secundum *Hesiod.* in Ἔ. κ. Ἡ. 147. unde fortasse *Apollon. Rh.* II. 231. οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη. Plura hujus generis collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* III. Cyneg. 240. p. 107. —

V. 2. μιγόμαχος. Vat. Cod. In Ed. pr. Fl. et Ald. μιγομάλας, quod quamvis emendatum in Aldi Lect. tamen etiam in Aldina 3. reperitur. Vix alibi occurrit hoc vocabulum, quod recte accepit *Brodaeus*, qui *Lucillium* respicere existimat ad Diogenis Cynici exercitationes, statuas nive perfusas amplectentis; (vide *Diogen. Laert.* VI, 23, p. 327.) quam ejus vanitatem et ostentationem plures exagitarunt, quos vide ap. *Gatackerum* ad *M. Antonin.* I. p. 6. Erant autem Cynici ῥιγομάχοι etiam eo, quod simplici tunica induti et sub divo plerumque agentes coeli inclementiam contemnere videbantur. Cf. Nostri Ep. XXX, 2. — V. 3. ἀπρεπὲς εἰπεῖν. Idem color in Lusibus nr. XXXIV. *Turpe quidem factu; sed ne tentigine rumpar, Falce manu posita, fiet amica manus.* — V. 4. ἔργα κακοστομάχων. In hoc vocabulo interpretando in diversa abeunt interpretes. *Brodaeus* Cynicum nostrum crapulam vomuisse existimabat; quod, quamvis turpe philosopho, vix tamen flagitiosum videri poterat. Hanc ob causam magis accedo *Opsopoei* sententiae, os eum sibi polluisse putantis; nec aliam interpretationem probasse *Jos. Scaligerum* apparet ex ejus conjectura in not. msc. et ap. *Huetium* p. 20. prolata, κακοστομάτων. Sed hanc vocem linguae indoli repugnare monuit doctissimus praesul; et dicendum fuisset κακοστόμων. Nihil mutandum videtur. Ἔργα κακοστομάχων ποιεῖν proprie dicuntur, qui, cum stomacho ciborum copia gravato laborant, digito palatum titillantes vomitum excitant. Hinc ad rem turpissimam significandam adhibitum. Maxime huc facit *Martialis* IX. Ep. XXVIII. in Chrestum:

Curios, Camillos, Quinctios, Numas, Ancos,
Et quidquid usquam legimus pilosorum,
Loqueris, sonasque grandibus minax verbis,
Et cum theatris seculoque rixaris.
Occurrit aliquis inter ista si draucus
Jam paedagogo liberatus, et cujus

Refibulavit turgidum faber penem:
Nutu vocatum ducis, et pudet fari (ἀπρεπὲς εἰπεῖν),
Catoniana, Chreste, quod facis lingua.

VII. Cod. Vat. p. 537. *Lucillii* nomen adscriptum habet. In Planud. p. 130. St. 188. W. ἄδηλον est. Scriptum videtur in impudicum, qui, ut suspicionem nefandae libidinis effugeret, uxorem duxit; sed frustra. — V. 1. φεύγων τὴν ὑπόνοιαν. Moechus ad maritum ap. *Juvenal.* IX. Sat. 86. *Jam pater es; dedimus, quod famae opponere possis.* — V. 3. διὰ τῆς ἀγορᾶς. ut nemo non sciret; ut ille ap. *Horatium* I. Ep. VI. 59. *qui mane plagas, venabula, servos Differtum transire forum populumque jubebat.* — V. 3. αὔριον. mox puer mihi nascetur, dixit hominibus in foro congregatis.

VIII. Cod. Vat. p. 535. Planud. p. 140. St. 203. W. Lusus in vocabulis δριμὺς et δρῖλος. *Gloss.*: *Verpus.* δρῖλος, καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ λειπόδερμος. quam glossam excitavit, una cum hoc disticho, *Salmas.* ad Scr. H. Aug. Tom. I. p. 553. Hieronymus, qui olim δριμὺς, severus et morosus, videri volebat, repente δρῖλος factus est, et illius pristinae conditionis nihil nisi priorem syllabam servavit. Δρῖλος autem h. l. hominem libidinosum, sive non tam hominem quam Priapum significat. Qui e vitreo Priapo potabant, *Drillopotae* appellabantur, secundum *Schol. Juvenal.* II. 95. Qua ratione *Lucillius* noster Hieronymum appellat δρῖλον, eadem *Catullus* Pisonem salacissimum *verpum Priapum* vocavit Carm. XLVII. 3. Nihil hic viderunt interpretes. In not. msc. *Casauboni* nomini Ἱερώνυμος appictum ἱερώνυμος; quod si cum metro ita conciliaveris, ut scribas: τοπρόσθεν ἐπώνυμος εἶναι, arguta existet lectio, auctore suo minime indigna. Tum hominis nomen erat *Drimys*, qui etiam mores δριμεῖς simulabat. Elegantem usum vocabuli ἐπώνυμος, quo hominem sui nominis significat, illustravit *Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. I.

p. 553. et *Abresch* in Lect. Aristaen. p. 70. — In Vat. Cod. ἱερώτιμος et γέγονεν legitur.

IX. Vat. Cod. p. 544. Planud. p. 138. St. 200. W. „Εἰς γραμματικὸν κεραςφόρον. ut gallice dicimus *cornard*. „Recte in Vat. membr istud lemma huic disticho prae„fixum, quod in Planudea translatum est ad alterum, „quod est infra XLIX. quo non pertinet.“ *Br.* Quaesitum est, quando adulterae mariti κεραςφόροι dici coeperint. Jam *Artemidori* aetate cornua in proverbium abierant, cujus haec sunt in Onirocr. II, 11. ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα αὐτῷ ποιήσει. Duobus digitis corniculorum ad instar erectis aliquem deridere (ὑβρίζειν κεραταρίων δείξει) vetabatur legibus Longobardicis, ut docuit *Salmasius* ad *Tertull.* de Pall. p. 338. ubi nostrum distichon excitavit. Fallitur *Voltarius*, qui cornua a mulierum mitellis (*cornettes*) derivabat *dans les Questions sur l'Encyclop.* v. *Adultère.* Fortasse cornua, quae potentiae et dominationis signum fuisse constat, (v. *Wetsten.* ad N. T. I. p. 656.) per ludibrium tribuebantur viris, qui nihil non perferebant ab uxoribus. Ceterum vide *Menagium* in Origin. Gall. v. *Corne. Spanhem.* de Usu et Pr. Num. VII. p. 402. *Fabric.* ad *Sext. Empir.* I. p. 122. — V. 2. πολλῆς. Vat. Cod. — Ceterum haud scio, an huic disticho occasionem dederit dictum Diogenis Cynici ap. *Laërt.* VI. 27. p. 329. τοὺς γραμματικοὺς ἐθαύμαζε, τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσέως κακὰ ἀναζητοῦντας, τὰ δὲ ἴδια ἀγνοοῦντας.

¶. 319.] X. Cod. Vat. p. 520. Plan. p. 127. St. 183. W. In Cleombrotum pugilem, qui postquam ab arte vacare coeperat, graviores plagas ab uxore pertulit, quam quondam ab adversariis in certaminibus. — V. 1. κατέλυσε. Eodem sensu Ep. XLIII. et ap. *Xenoph.* Hist. Gr. VI. 3. 16. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκείνους ἔγωγε ἐπαινῶ, οἵτινες ἀγωνισταὶ γενόμενοι, καὶ νενικηκότες ἤδη πολλάκις καὶ

δόξαν ἔχοντες, οὕτω φιλονεικοῦσιν, ὥστε οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν ἡττηθέντες τὴν ἄσκησιν καταλύσωσιν. quem locum cum aliis quibusdam protulit *Bud.* Comm. Gr. L. p. 1071. Attigit etiam hanc significationem *Gatacker.* ad *M. Anton.* L. IV. p. 133. D. *Scholiast. inedit.* in Cod. Lascaris ap. Iriarten: κατέλυσε. κατέστρεψε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ πυκτεύειν. πληγῶν ἴσθμια. ἰσθμίων καὶ νεμέων πληγάς, μετάθεσις. De meretricula, quae amatores habere desierat, *Machon* ap. *Athen.* XIII. p. 581. C καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχεδόν. Hoc sensu *Horat.* I. Epist. I. 8. *Solve senescentem mature sanus equum.* i. e. missionem da, κατάλυε. — „Cum uxorem duxisset, Isthmica sibi et Nemea certamina renovata vidit, plagas ab illa accipiens, quales olim Olympiae. γραῦν τύπτουσαν Ὀλύμπια, i. e. κατὰ τὸν ἐν Ὀλυμπίοις νόμον. — V. 3. „καὶ τὰ „παρ' αὐτῷ. Sic Vat. Cod. Planudeorum optimus καὶ παρ' „αὐτῷ. Scribendum videtur: καὶ τὰ παρ' αὐτῆς. scil. τῆς „γαμετῆς.“ *Br.* Vulgo: καὶ παρ' ἑαυτῷ. Emendationis necessitatem non video. τὰ παρ' αὐτῷ sunt domestica illa mala, quae ipsi jam magis terribilia videntur, quam stadium. Illis malis autem conjugem significari rixosam et plagosam, sponte apparet. — V. 4. φρίσσων. Vulgo et in membr. Hoc si verum est, distinguendum in fine v. 2. post Νέμεα, et jungenda verba, φρίσσων γραῦν καὶ τὰ παρ' αὐτῷ μᾶλλον ἢ —. — V. 5. ἂν γὰρ ἀναπνεύσῃ. simulatque respiraverit, vapulat. δέρεται. (vitiose Vat. Cod. δέρχεται.) *Aristoph.* Vesp. 483. ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας. *Schol.* τύπτεσθαι. Gemina autem significatione hoc vocabulum accipiendum esse monuit *Huetius* p. 14. altera *vapulandi*, *glubendi* altera. Cf. *Aristoph.* Lysistr. v. 741. et 952. Eadem est ambiguitas in verbo σποδεῖν, quod facete usurpavit cum similibus *Aristophanes* Nub. 1379. κᾆτ' εἶτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν. quae omnia sunt ex verporum glossario. Idem Eccles. 1007. ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος Νέας ἐπιθυμῇ, μὴ

ἐπιδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν τὴν γυναῖκα προκρούσῃ πρῶτον. *Schol. Theocrit.* V. 118. ὁ ἐπεπόνθεις σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐπάθηρε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· ἀπόδειρε τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρε. — V. 6. τὰς πληγάς. Etiam hoc ad Veneris palaestram referendum videtur. Mania, meretrix, duobus athletis morem gerens, παθεῖν, inquit, αἰσθέσθαι θ' ἅμα Ὀλυμπιονικῶν νυκτὸς ἀθλητῶν δυοῖν Πληγὴν . . . . τί δύναται ποτ' ἤθελον, secundum *Machonem* ap. *Athen.* XIII. p. 578. F. — ἀποδιδόναι dicitur pugil, qui adversario plagas rependit; et maritus, qui uxori debitum solvit. Miserum autem Cleombrotum nihil juvabant commodi mores; vapulabat enim, ut officium faceret, et ubi id fecerat, nihilominus vapulabat.

XI. Vat. Cod. p. 526. Plan. p. 127. St. 184. W. In pancratiasten, in omnibus quinquertii exercitiis mira facilitate et celeritate superatum. Certabatur autem in πεντάθλῳ lucta, cursu, disco, saltu, jaculo. Cf. Ep. ἀδέσπ. CCCCLIV. — V. 2. ὅλως. Vulgo et in Vat. Cod. qui etiam sq. vers. μὲν γὰρ, ut Plan. habet. — οὐδ' ἤγγισα, τῷ ὅρῳ scil. longo intervallo a meta discus cecidit. In antiq. edd. ἐγγύσα legitur. Primus *Steph.* ἤγγισα dedit.— V. 5. κυλλός. manu distorta, luxata et inutili instructus. Vide *Foesium* Oecon. Hipp. p. 226. sq. *Alberti* Obss. philol. p. 109. sq. et *Wetsten.* ad N. T. I. p. 425. — ἠκόντιζον Vat. Cod. quod nescio quomodo probabat *Salmasius* in not. msc. sed ferri nequit. Notandum ἀμείνονα, pluralis pro singulari. Vide tamen, an corrigendum sit:

κυλλὸς δ' ἠκόντιζ' ἂν ἄμεινον.

— V. 6. πεντετριαζόμενος. „Lepide verbum finxit Lucillius, de eo, qui in omnibus quinquertii certaminibus victus fuerat.“ *Br.* τριάξαι et ἀποτριάξαι dicebatur, qui in luctae certamine adversarium ter dejecerat; quod qui fecerat, victor censebatur. Vid. *Fabr.* Agonist. I. c. 27. et *Salmasium* ad Solin. p. 206. Hinc passim

ductae metaphorae et comparationes, quas docte persequitur *Spanhem.* ad *Juliani* Or. I. p. 261. sqq. Quaedam addidit *Wyttenbach.* in Bibl. Crit. T. III. 2. p. 61. sq. Cf. Nostr. Ep. XX.

XII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 182. W. In pugilem plurimis, quas in certaminibus acceperat, plagis plane deformatum. — V. 1. ὀδυσσέως, Vat. Cod. Respicitur locus celeberrimus in Odyss. ρ. 291. sqq. — V. 4. οὐ κυσὶν. subintell. μόνον. Optime haec expressit *Grotius*: *De cane quid dicam, patria nosse nequit.* — V. 5. ἦν ἐθέλῃς ἐὰ πρ. Sic vulgo. In Vat. membr. est τὸ πρόσωπον. unde scribendum videtur:

ἦν δ' ἐθέλῃς τὸ πρόσωπον ἰδεῖν.

— ἑαυτοῦ, pro σεαυτοῦ, personarum commutatione passim obvia. Vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. I. 21. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 159. et, qui multa exempla laudat, *Fischer.* in Anim. ad Velleri Gramm. T. II. p. 237. sqq. — V. 6. οὐκ εἰμί. *Epigon. Thess.* Ep. II. οὐ μὰ Κύπριν — γνώριμος οὐδ' αὐτῇ Λαΐδι Λαῒς ἔτι.

XIII. Cod. Vat. p. 520. Λουκιλλίου. Plan. p. 128. St. 185. W. *Luciano* tribuit. In Androleum, pugilem, qui in omnibus fere Graeciae certaminibus partem sui reliquerat. — V. 3. ἔσχον. In stadio Olympico alteram aurem reliqui. Nihil fere magis expositum plagis quam pugilum aures, quas tamen tueri solebant ἀμφωτίσιν, de quibus quaedam monuit *Adr. Turneb.* in Advers. XXIV. 28. et *Desid. Heraldus* Animadv. ad Martial. VII. 31. p. 139. Propter aures contusas ὠτοθλαδίαι appellabantur pugiles. *Diogen. Laert.* V. 67. ubi quaedam notavit *Menagius* p. 218. quibus adde *Winkelmann.* Monim. ineditì p. 76. — πλαταιαῖς. Ludi gymnici Plataeae celebrabantur, quos commemorat *Strabo* IX. p. 412. Vocabantur Eleutheria in honorem Jovis Eleutherii, cui Graeci post Persas devictos templum exstruxerant.

Pausan. IX. 2. p. 715. *Plutarch.* Vit. Aristid. T. I. p. 331. E. F. — ἐν βλέφαρον. Pollux in certamine cum Amyco ap. *Theocrit.* XXII. 104. μέσσας ἐνδὲ ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν, Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. — ¶. 320.] V. 5. Vulgo κορύσσετο. quod emendatum est ex Vat. Cod. unde etiam ὅσαν, ἀγωνισάμαν et Πίσῃ, pro ὅσην, ἀγωνισάμην et Πίσσῃ receptum est. Lectionem κορύσσετο expressit *Grotius*, cujus tamen hoc loco parum perspicua interpretatio:

Damoteles mihi praeco pater, cum plebe, quiritans,
Ut mutilus, si non mortuus, eriperer.

Verba sic potius accipienda: Damoteles per praeconem flagitabat, ut filius sibi traderetur aut sepeliendus aut, si adhuc spiraret, curandus. Respicitur enim, quod *Dorvillius* monuit (ad *Luciani* Ep. XXI.), ad morem in proelio occisos per praeconem ad sepulturam poscendi. Junge Δαμοτέλης σὺν πολιήταις, quasi communi populi consilio Androleum repetiverit pater. Festive autem poëta de certamine in stadio tanquam de proelio loquitur. — V. 6. ἄρξαί μ' ἐκ vulgo. Praepositionem omittit Vat. Cod. — πολιήταις. Ed. Fl. pr.

XIV. Vat. Cod. p. 520. Λουκιλλίου. In Plan. p. 128. St. 185. W. hoc quoque *Luciani* est. (Ep. *Luciani* nr. XX. ed. R.) Apidi pugili statuam posuerunt ejus adversarii, gratiam ei referentes, quod nullum eorum unquam vulneraverit. — V. 2. „Ἄπιν οὐδένα. Sic libri „omnes, quorum consensus facile me ad credendum in„ducit, ita fuisse a poëta scriptum et pronuntiasse vete„res Ἄπιν. Nam in promtu erat scribere μηδένα, si illo „modo versus non constitisset. Simile est illi, quod ob„servavi ad Lucian. Ep. VI." *Br.* μηδένα scribendum putabat *Dorvillius.*

XV. Cod. Vat. p. 520. Plan. p. 127. St. 184. W. **In Erasistratum stadiodromum tam tardum et fere immobilem,**

lem, ut ne terra quidem commota eum movere posset. Conf. Ep. XCV. — σταδίην. Vix sincerum, nullum tamen editorum Anthologiae advertit. σταδίῃ legendum videtur cum *Jos. Scaligero*, qui hanc emendationem Aldinae allevit.

XVI. Cod. Vat. p. 520. Planud. ibid. In Marcum stadiodromum mire tardum. — V. 1. νύκτα. Quum de die currere coepisset, usque ad mediam noctem cucurrit, ita ut, stadio clauso, Marcus ibi relinqueretur. — νύκτα ποιεῖν, ut ποιεῖν ἡμέρας, *dies transigere*, passim. Exempla vide ap. *Wetsten.* N. T. Matth. XX. 12. — V. 2. πάνταθεν. Vat. Cod. — V. 3. δημόσιοι. publici ministri, quibus id mandatum erat. — κεῖσθαι ἔδοξαν ὁπλίτην τινὰ τῶν λιθίνων. stadiodromi signum ex marmore ibi positum esse arbitrabantur; non movebatur enim. — V. 5. καὶ τί γάρ; Recte *Scaliger* correxisse videtur in not. msc. καὶ τόγ' ἄρ' εἷς, nisi malis καὶ τόδ' ἄρ' — στάδιον scil. Stadio proximo anno aperto Marcus totum adhuc stadii spatium a meta abesse inventus est. — εἰς ὥρας. Vide *Casaubon.* ad Athen. L. II. p. 112. — V. 6. τῷ σταδίῳ στάδιον. Ex Vat. membr. palmaria haec lectio in textum venit, pro vulgari τῷ σταδίῳ δίπλεθρον, quae esset tertia pars stadii. Hoc posuisse videtur *Planudes*, cui absurdum videbatur, quod Marcus post cursum totius anni ne pedem quidem promovisset. At ejusmodi narrationibus probabilitatis speciem conciliare velle, putidum sane. Quin omnis earum lepor in hyperbole et τῷ ἀδυνάτῳ positus est.

XVII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 182. W. Pugil ita deformatus, ut nemo eum agnosceret, patria haereditate privatus narratur. — V. 1. οὗτος ὁ νῦν τοιοῦτος. *quem talem nunc vides.* Sic recte Vat. Cod. Planudeae excusi libri οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος. Sed vox illa βέλτιστος a quatuor quos inspexi codicibus abest, a Florentina et Ald. 1. Eam inseruit Aldus ad fulcien-

„dum versum in editione secunda. Potuisset etiam παν„κράτης, quod conjecerat vir doctus ad marginem „exemplaris Florentinae, aut ἀλεχιστες. Sed jam con„jecturis non est opus.“ *Br.* — In exitu versus εἶχε τὸ πρόσθεν. *Opsopoeus* lacunam sic implebat: οὗτος ὁ νῦν μὲν πηρός. — V. 3. ἀπογραφ. πύκτης. in pugilum numerum receptus. *Aeschines* Epist. XI. p. 690. ed. R. ὥσπερ ἂν εἴ τις Ὀλυμπιάσι νικήσας πολλάκις, ὕστερον γέρων ὢν ἀπογράφοιτο ἔτι καὶ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιπάλους. quae ducta sunt ex *Xenoph.* Hist. Gr. VI. 3. 16. cujus verba supra laudavimus ad Ep. X. Cf. *Bud.* Comm. Gr. L. p. 817. — V. 4. μηδὲ τὸ λ. τὸ μ. Vat. Cod. — V. 5. Pro αὐτοῦ Ald. 2. αὐτὸς legit. — In quodam cod. παρελήλυθεν scriptum fuisse notat *H. Steph.* — Ne frater quidem Olympicum agnoscebat. Ap. *Valer. Flacc.* IV. 241. Amycus Polluci minatus, *Haud tibi pulcrae*, ait, *Manserit hoc ultra frontis decus, orave matri Nota feres.* ubi vulgata lectio quam temere impugnetur a *Burmanno*, qui *tota feres* corrigendum censebat, ex his in pugiles carminibus clarissime apparet.

XVIII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 183. W. Apollophanis pugilis caput cum κοσκίνῳ comparat *Lucillius*, ut *Plautus* in Mostell. I. 1. 52. *O carnificum cribrum, quod credo fore, Ita te forabunt patibulatum per vias Stimulis.* ubi vide *Taubmann.* — V. 2. σιτοκόπων βυβλας. Vat. Cod. et in edd. vett. usque ad *Ascensium.* quod qui interpretari conati sunt, operam frustra insumserunt. Etiam *Jos. Scaliger* σητοκόπων sive ex ingenio emendavit, sive hanc lect. ap. Stephanum repertam assensu suo probavit. Comparat poëta Apollophanis caput inferiori membranae, cui volumen incumbit, a tineis ubique corrosae et pertusae. *Alciphr.* I. Ep. XXVI. p. 104. εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην — χάρτην ἀρχαῖόν τινα, σαπρόν τε τῷ χρόνῳ, ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτον διὰ χειρὸς ἔχοντα. *Synesius* Epist. CXXXIII. τεκμαίρομαι δὲ αὐτὴν εἶναι

ἐμπεπάλαιον, τῷ τε θριπηδέστατον γεγονέναι καὶ τῷ συγκεχύσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων. Recte autem σητόκοποι. Tineae membranas perforantes eas κόπτειν dicuntur. *Lucian.* T. III. p. 99. indoctum quendam hominem ait libros veteres nulla alia re a recentioribus discernere posse ait, εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ — καὶ συμβούλους τοὺς σέας (i. e. σῆτας) ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις. *Aristoph.* Lysistr. 731. οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα. — Ep. 321.] V. 3. μυρμήκων. formicarum cuniculis sursum deorsum vergentibus percribratum caput. *Scholiastes* notavit, verborum esse lusum. μύρμηκες enim vocantur οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες ap. *Hesych.* et *Pollux.* III. 150. cujus appellationis ratio repetenda est inde, quod τὰς σάρκας διακόπτουσι καὶ ἀναλίσκουσι, ut *Hesychius* ait in v. χειροβρῶτι δεσμῷ. Simili translatione *Aristophanes* mollia illa et multis flexionibus variata Agathonis μέλη in Thesmoph. v. 106. μύρμηκος ἀτραπούς appellat. Hinc emendandus *Pherecrates* comicus in nobilissimo de veteri musica loco ap. *Plutarch.* T. II. p. 1142. A. ubi de Timotheo Milesio conquesta Diva Musica,

> Κακὰ μοι πάρεσχεν οὗτος, ait, πάντας, οὓς λέγω,
> παρελήλυθεν, ἄγων ἐκτραπέλους μυρμηκιάς.

Vulgo sine sensu: παρελήλυθ' ἄγων ἐκτραπέλους μ. — V. 4. γράμματα. vulnera signis similia, quibus musici cantum notabant, quorum specimen dedit *Marpurg.* *Gesch. der Musik.* p. 192. sqq. post *Burettum* dans les Mém. de l'Academ. des Inscr. T. V. p. 185. — V. 5. Ceterum nihil tibi in posterum timendum erit; nam licet novis plagis afficiaris, iis tamen, quae habes, vulneribus aliud adjici non poterit. Similis hyperbole in *Archiae* Ep. II. ὁπλίζευ, Κύπρι, τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἐλθὲ Ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.

XIX. Cod. Vat. p. 519. Planud. p. 139. St. 203. W. De eodem fortasse Olympico, cujus deformatam faciem

describsit Ep. XVII. — V. 1. ῥύγχος iterum pro ore Ep. XXXV. In contumeliam sic dici, sponte apparet. Vide *Interpp. Thom. Mag.* p. 787. — V. 2. *Opsopoeus* ἐνόρει (fortasse ἐνόρα volebat) legit, vertitque *inspice*.

XX. Cod. Vat. p. 548. Plan. p. 128. St. 185. W. Historia de Milone, qui, cum quondam adversarium in certamine non invenisset, coronam accepturus in terram collapsus est. — V. 1. μόνος. cum nemo fortasse ausus esset cum eo congredi. Qui sic coronabantur, palmam sine pulvere, ἀκονιτὶ dicebantur accipere. *Horat.* I. Epist. I. 49. *Quis circum pagos et circum compita pugnax Magna coronari contemnat Olympia, cui spes, Cui sit conditio dulcis sine pulvere palmae?* Ejusmodi victoriae exemplum profert *Pausan.* VI. p. 478. ubi Dromeum quendam Mantinensem primum τοῦ παγκρατίου τὴν νίκην ἀκονιτὶ λαβεῖν narrat. — V. 3. ἐπίσκον. Vat. Cod. — V. 5. ἀντεπέφυγεν. Vat. Cod. — οὐχὶ τρὶ ἔστιν. *Brodaeus*, qui hunc locum perperam accepit, ἔστην suspicabatur, et secum in errorem traxit *Porterum* in Archaeol. II. 21. p. 411. ed. *Gronov.* Verum sensum aperuit *Salmasius* ad *Solin.* p. 206. *Lapsus quidem sum*, Milo ait, *sed ter dejiciar necesse est, ut palmae mihi abjudicetur honor.* Cf. *Brunck.* ad *Aristoph.* Nub. v. 126. et quae notavimus ad Ep. XI. — V. 6. βλεπά. Vat. Cod. *P. Faber*, qui loca de Milone diligenter collegit in Agonist. I. 27. (*Gronov.* Thes. VIII. 1903.) verba, τἄλλα μέ τις βαλέτω, eo refert, quod nullus impetus Milonem de loco, ubi semel pedes fixisset, dimoveri potuerit. *Philostrat.* Vit. Apoll. IV. 28. p. 168. ubi vide *Olearium*.

XXI. Vat. Cod. p. 536. Planud. p. 155. St. 226. W. — V. 2. πέτεσθαι dicuntur cursores pedum pernicitate praestantes, ut Ladas in Ep. ἀδεσπ. CCCXII. Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο, εἴτε διέπτη, Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν. Sed Eutychides noster in stadio tardissimus erat;

ubi autem ad coenam properabat, celerrimus. Jam parasiti τρεχέδειπνοι appellabantur, quod nomen Clearcho Sophistae adhaesisse narrat *Athen.* I. p. 4. A. Eosdem πέτεσθαι dicebant. Ut *Antiphanes* ap. *Athen.* I. p. 4. F. οὗτοι δὲ τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἀφορῶσι καὶ πέτονται δεξιῶς ἐπὶ ταῦτα ἄκλητοι. *Alexis* ap. eund. IV. p. 165. A. Χαιρεφῶν ἄκλητος, ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος. Hi et similes Comicorum loci obversabantur *Libanio* in Oratione Parasiti T. IV. p. 152. 13. ed. R. τὴν διὰ τῶν ποδῶν ἀτιμάσεις διακονίαν, καίτοιγε πολλάκις οἶδα πτηνὸς παρειμασθεὶς, ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπεινόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἐλαζόνας.

XXII. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 155. St. 225. W. Eutychides ab Aulo ad coenam invitatus, nihil ibi ciborum reliquit, omnia servis pone se stantibus domum auferenda tradens. Tangit *Lucillius* morem illorum temporum, pueris a tergo dapium reliquias porrigendi. *Lucian.* Conv. Lapith. T. III. p. 425. Ὁρᾷς τὸν γέροντα, ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων — καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους. In splendidioribus epulis parata erant fercula, quae domini accumbentes servis traderent, ut in Carani nuptiis ap. *Athen.* IV. p. 128. D. καὶ ἕκαστος λαβὼν σὺν αὐτῷ πίνακι τοῖς κατόπιν διεδίδου παισίν. — V. 3. Nunc Eutychides quidem domi laute coenat, Aulus autem, non invitatus ab Eutychide, esurit. — ξηροφαγεῖ καθίσας. *Theocrit.* Eid. I. 51. πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. Argutius *Martialis* in simili re L. II. 37.:

Quicquid ponitur, hinc et inde verris:
Mammas suminis imbricemque porci,
Communemque duobus attagenam,
Mullum dimidium lupumque totum,
Murenaeque latus, femurque pulli,
Stillantemque alica sua palumbum.
Haec cum condita sunt madente mappa,

Traduntur puero domum ferenda.
Nos accumbimus otiosa turba.
Ullus si pudor est, repone coenam;
Cras te, Caeciliane, non vocavi.

Conf. L. VII. 20.

¶. 322.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 508. „Epigramma „hoc, quo caret apograph. Buherianum, edidit ad Histor. „Aug. et illustravit *Salmasius* T. II. p. 819.“ *Br.* Epicrates cum magna puerorum turba ad coenam venerat. Quibus cum plurimam ciborum partem porrigeret, ita ut ceteris convivis nihil relinqueretur, *Lucillius* optat, ut servi locum cum convivis commutent. — V. 1. τραγῳδὸν οὐδὲ χοραύλην. qui magno hominum grege stipati incedunt. Poëtae tragici histrionum gregem, quem θίασον appellabant veteres, (vide *Istrum* Vita Soph. p. X. ed. *Br.* et *Pierson.* ad *Moer. Attic.* p. 186.) sibi addictum habebant; qua de re non protrita dedit *Boettigerus* in Prolus. *Quid sit docere fabulam.* p. 7. sq. Choraulae dicebantur, qui ad chori carmina tibiis canebant. Qui postquam se a comoedia segregaverant, artisque suae specimina separatim exhibere coeperant, chorum etiam habuerunt suum, qui eos comitari solebat. Vide *Salmas.* l. c. Hinc *Themistius* Or. XXIII. p. 294. A. de discipulorum grege, Sophistam magistrum comitante, agens, εἰ τοιοῦτον ἐγὼ, ait, χορόν τε καὶ χορηγὸν συνεστησάμην, πάνυ ἂν εἴην σοφιστὴς, καὶ οὐδέν τι μεῖον ἢ Πρωταγόρας ἐπιχεόμενος Καλλίᾳ τῷ λακκοπλούτῳ. — V. 2. οὐδ' ἄλλον οὐδέν. Vat. Cod. et vers. seq. ἵκοιο. — V. 5. Sic plane *Martialis* L. III. 23. *Omnia cum retro pueris obsonia tradas, Cur non mensa tibi ponitur a pedibus?* quae recte interpretatur *Des. Heraldus* ad Mart. p. 66. — πρὸς πόδας. in puerorum locum succedentes; nam servi dominis a pedibus stantes ministrabant. — V. 6. αὐτοῦ. Vat. Cod.

XXIV. Vat. Cod. p. 536. Planud. p. 155. St. 226. W. In guloſum, qui non ſolum ipſe plurima deglutiebat, ſed etiam proxime ſedentium cibos ſervis ſuis auferendos dabat. — V. 2. τῶν δὲ πέριξ. *Quidquid ponitur hinc et inde verris. Martialis* in loco ſupra adſcripto. — V. 3. πλήν. Supereſt, ut cras ad purgandum triclinium venias et etiam reliquias in ſolum projectas colligere ſuſcipias. Vult enim *Lucillius*, Gamum idem facere, quod ſervos, qui triclinia poſt epulas purgabant, ad quod negotium opus erat κοφίνῳ. *Pollux* VI. 94. ſervus συναθροιζέτω δὲ, inquit, εἰς ἄῤῥιχόν τινα ἢ κόφινον ἢ σπυρίδα. *Ariſtophanes* ap. eund. X. 91. ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῷ κανίσκῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα. De cophino vide quae collegit, nec noſtro loco neglecto, *Wetſten.* ad N. T. I. p. 415. — τοῦ πρὸς πόδας. δούλου ſive παιδὸς intellige. — πρίσματα. ſcobem, qua triclinium erat inſperſum. *Petron.* c. LXVIII. *cum ſecundas menſas Trimalchio juſſiſſet afferri, ſuſtulerunt ſervi omnes menſas et alias attulerunt, ſcobemque croco et minio tinctam ſparſerunt.*

XXV. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 155. St. 226. W. Lucillius ap. Publium quendam coenans una cum Dionyſio, hunc rogat, ut ne omnia ſolus devoret. — V. 1. οὕτω τοι. Bene precandi formula: Sic tibi contingat, ut haec omnia, quae devoraſti, concoquere poſſis, ſi mihi quoque, dicis ſaltem cauſa, aliquid comedendum conceſſeris. νόμου χάριν. ut ap. *Lucian.* Ep. XIV. — In Vat. Cod. eſt πέμψαι, quod pro mera librarii aberratione habendum eſt. — V. 5. Niſi forte, cum me tam macilentum videas, me aegrotum exiſtimas, tuumque eſſe arbitraris, me obſervare, ne quid clam te comedam. Ex hoc diſticho Dionyſium medicum fuiſſe ſuſpicari licet. — V. 6. οὕτω. Vulgo. — λαθόν. Vat. Cod.

XXVI. Cod. Vat. p. 548. *Lucillio* tribuit. In Plan. p. 186. St. 271. W. ἄδηλον eſt. — „Hoc et ſq. Epigr.

»continuantur et unum epigramma faciunt in Codd. et »apud Stobaeum in Florileg. Grotii p. 77. [Tit. X. »p. 127. 44. Gesn.] At revera duo sunt, licet similis »argumenti. Lusus est in soni adfinitate vocum πίναξ et »πεῖνη, quarum postremam pronuntiabant πίνη. Hinc in »Vat. Cod. scriptum πίνης et πιναλέους.« *Br.* Scriptum est in convivium, ubi argenti satis, nihil dapium appositum erat. Conf. *Palladae* Ep. XXVII. et inprimis *Martial.* IV. 78.:

Ad coenam nuper Varus me forte vocavit.
Ornatus dives, parvula coena fuit.
Auro, non dapibus, oneratur mensa: ministri
Apponunt oculis plurima, pauca gulae.
Tunc ego: Non oculos, sed ventrem pascere veni:
Aut appone dapes, Vare, vel aufer opes.

— V. 1. ἀργυρέη λιμῷ. Fames, quam famelico relinquunt apposita vasa argentea, sed alioqui vacua, aut certe minimum cibi habentia, ut haec verba explicavit *Stephanus* in Thes. Gr. L. v. ἀργύρεος T. I. p. 533. eamque interpretationem denuo tuetur contra glossam *Hesychii*, ἀργυρέη λιμός, ἀργυρίου σπάνις, in *Schediasm.* VI. 13. (*Gruteri* Thes. Crit. T. V. Suppl. p. 246.) *Hesychii* certe interpretatio ad nostrum locum minime quadrat. Vide *Junii* Adag. VIII. 31. *Argentea fame convivari.* — Opponitur χορτασίη ὀστρακίνων πινάκων, dapes in fictilibus vasis largiter appositae. — V. 3. Notavit *Brodaeus* parodiam versus Homerici: Ὀχθήσας δ' ἄρ' εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Etiam in exitu versus Lucillio obversabatur ejusdem poëtae hemistichium: ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ. — V. 4. χορτασίη. Vide ad *Lucian.* Ep. VII. 6. In *Athenaei* loco L. III. p. 99. sq., ubi de verbo χορτάζεσθαι et derivatis disputat, sunt et alia, quae emendatione indigent, et unus inprimis *Sophoclis* versus ex Tyro, quem hac opportunitate emaculabimus. Legitur ibi p. 99. E.

Οἱ τρίσι παγχρέτοισιν ἐξενίζομεν. *Casauboni* conjecturam ἐν τρίσι — quae parum acuminis habet, exhibuit tamen *Brunckius* in utilissima fragmentorum *Sophoclis* collectione. Una litera paululum immutata lege:

σίτοισι παγχρέτοισιν ἐξενίζομεν.

In *Sophili* autem fragmento p. 100. A. minus etiam feliciter emendandi conatus cessit *Casaubono*. Medius versus est mutilus, omisso nomine proprio, cujus omissionis plurima sunt exempla ap. *Athenaeum*. Sic autem legerim:

γαστρισμὸς ἔσται δαψιλής· τὰ φροίμια
ὁρῶ . . . . . . χορτασθήσομαι καλῶς·
νὴ τὸν Διόνυσον, ἄνδρες, ἤδη στρηνιῶ.

XXVII. Cod. Vat. p. 548. In Plan. p. 186. St. 272. W. ἄδηλον. nec ap. *Stobaeum* nomen auctoris additur. De sensu vide ad Ep. praecedens. — T. 323.] V. 4. Facete argenteos orbes, qui φάρμακα τοῦ λιμοῦ habere debebant, ὄργανα τοῦ λιμοῦ, *famem excitantes*, appellat.

XXVIII. Vat. Cod. p. 527. sq. hoc etiam Epigr. *Lucillio* vindicat, quod in Plan. p. 138. St. 200. W. ἄδηλον est. Poëta sibi Grammaticorum praesentiam in convivio deprecatur. — V. 1. ταύταις ταῖς — κοιδομάχαις. Vat. Cod. vitiose. Interpretes in hoc loco explicando nihil viderunt. *Brodaeus*, a Scholiasta in errorem inductus, ad primum distichon verba χαίρειν εἰπὲ subintelligenda arbitratur, non videns, verborum ordinem esse hunc: μή με βάλῃς ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι τούτοις τοῖς λογολέσχαις. *Opsopoeus* etiam magis hallucinatus est. Sensus est: Ne me, quaeso, jejunis illis et ineptis nugatoribus, illis Aristarchi simiis, praedam objicias. — κοιδόμαχοι Grammatici vocantur, qui Homeri aliorumque vetustatis poëtarum versibus armati de verbis inter se pugnant et digladiantur. Sic ὁπλόμαχοι sunt, qui armis, λογόμαχοι, qui verbis pugnant. — λογολέσχαι, in verbis et vocabulis

nugantes; ut μετεωρολέσχαι, philosophi de rebus supernis et coelestibus nugas proferentes, ap. *Lucian.* in Prometheo I. 6. p. 33. Cf. *Spanh.* ad *Aristoph.* Nub. 227. λεσχαίνειν de iis, qui inanibus verbis garriunt, explicavit *Valcken.* ad Ammon. p. 213. — V. 2. οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου. qui genus et familiam ab Aristarcho, principe grammaticorum, ducunt. *Philippus* Ep. XLIV. οἵ τ' ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι. *Herodicus* T. II. p. 65. φεύγετ' Ἀριστάρχειοι. — γραμματολικριφίδων. Qui sint *oblique grammatici*, quos nobis ex hoc verbo elicuit *Opsopoeus*, sive, ut *Brodaeus* voluit, *ab Aristarcho genus quasi oblique ducentes*, equidem non perspicio. λικριφὶς est *ex obliquo*, *ex transversa*, ut in Od. IX. 450. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς Γουνὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι λικριφὶς ἀΐξας. Hinc interpretor γραμματολικριφίδας eos, qui in veterum scripta impetum e transverso faciunt, iisque vulnera omnemque calamitatem inferunt. Hanc ob causam ap. *Antiphanem* Ep. V. T. II. p. 205. Grammatici τῶν μεγάλων κηλῖδες et ποιητῶν λῶβαι vocantur, et ap. *Philippum* Ep. XLIII. τελχῖνες βίβλων. — Ceterum initio versus vulgo ταῖς legitur, quod emendavit *Casaub.* not. msc. et Vat. Cod. — V. 3. οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν. Similia sunt, quae de *Euripide* dixit *Alexander Aetolus* ap. *Gellium* N. A. XV. 20. ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος ἀρχαίου στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς. — V. 3. πιν. ἀντὶ τοῦ πίνειν. Anonym. Bibl. Bodl. et Schol. In notis *Brodaei*, ut in Vat. Cod., πεῖν. *Grotius* vertit: *Non joca, non illud saltem, bibe.* Fateor, mihi hanc lectionem semper dubiam fuisse visam. Nec *Casaubonus* librariis fidem habens, corrigere tentavit in not. msc. οὐδὲν φίλον. — ἀνάκεινται. accumbunt, pueriliter de Nestore et Priamo garrientes. In belli Trojani enim historia et quaestionibus inde petitis versabatur grammaticorum industria. Vide, quae de inani istorum hominum studio supervacua

discendi et docendi collegit *Wower*. de Polymathia c. X. p. 70. sqq. — V. 5. βάλλης Cod. Vat. *Casaubon.* in not. msc. χάλξις emendasse fertur, quod quem sensum habeat, ignoro; nec sic scripsisse magnum virum puto. Sincera est lectio βάλλης. ne me objicias illis, tanquam praedam; *ne in vocum aucupio dispeream et fiam praeda et spolium Grammaticorum*, ut *Huetius* interpretatur p. 14. — ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι homerice, κατὰ λέξιν grammatice dictum. Ut τὰ παρὰ λέξιν dicendi proprietati contrariam rationem significant, sic proprie dicta κατὰ λέξιν dicuntur λέγεσθαι. Jam magna pars quaestionum grammaticarum in eo versatur, ut, quae proprie dicta sint, quae translate, doceatur. — V. 6. οὐ δειπνῶ μῆνιν ἄειδε θεά. Lepide, pro: hodie repudio nugas illas grammaticas, quas illi nobis tanquam dapes quasdam apponunt. Principibus enim Iliadis vocibus grammatica illa ζητήματα, et omnino conditio grammaticorum significari solent. Cf. *Lucian.* Ep. XII. 2. *Pallad.* Ep. IX. Similis color est ap. *Antip. Thessal.* Ep. XLV. qui Grammaticis valere jussis, σήμερον, inquit, Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου Σπένδομεν· ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας.

XXIX. Cod. Vat. p. 508. Plan. p. 179. St. 262. W. *Luciano* tribuit, quod in membranis Vat. *Lucillii* est. (*Luciani* Opp. nr. XXVII. ed. *Reiz.*) Legem convivii poëta ponit hanc, ne quis poëta declamet, neque grammaticis de grammaticis nugis altercetur. — V. 1. σήμερον ἡμᾶς. Ed. pr. Flor. — νόμον. Respicitur ad leges convivales, quales magistri symposii convivis solebant scribere. Ad *Legem Posthumiae*, quam *Catullus* commemorat XXVII. 3., multa, quae huc pertinent, notavit cl. *Doering.* quibus adde *Lipsium* in Antiqu. Lect. III. p. 74. sqq. Ut discipulos suos in conviviis regerent, ejusmodi, sed procul dubio bonae frugis plenissimas leges scripserant *Xenocrates* in Academia, *Aristoteles* in Lyceo, ut tradit *Athen.* L. V. p. 186. B. *Martialis*

IX. 36. *Tolle tuas artes: hodie coenabis apud me, Hac lege, ut narres nil, Philomuse, novi.* — V. 3. μελοποιός. Poëtarum in conviviis recitationes plus quam uno loco exagitat *Martialis.* L. III. 45. se Ligurini coenam fugere ait: *Illa quidem lauta est, dapibusque instructa superbis: Sed nihil omnino, te recitante, placet.* Apte nostrum Epigr. laudat *Des. Heraldus* ad L. V. 78. v. 22. *Parva est coenula* (δειπνάριον) – *quis potest negare? Sed finges nihil, audiesve fictum, Et vultu placido tuo recumbes; Nec crassum dominus leget volumen.* — V. 4. πράγματα παρέχειν dicuntur, qui molesti sunt; et πράγματα simpliciter de rebus ingratis usurpatur. Vide *T. H.* ad *Aristoph. Plut.* p. 219. ἔχειν et παρέχειν πράγματα similiter junxit *Themist.* Or. XXI. p. 244. A.

XXX. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 187. St. 272. W. Minatur poëta Cynico rapaci, ut ab alienis dapibus cohibeat manum. — V. 1. κρυπτόδητον. Passim hoc de Cynicis. Vide V. D. in Miscell. Obss. T. IV. P. III. p. 446. et *L. Kuster* ad *Aristoph.* Nub. 103. qui cum plurimis aliis etiam nostrum locum laudat. Plurimum huc facit, quae philosophus de se gloriatur ap. *Lucian.* in Icaromen. §. 31. T. VII. p. 44. Bip. κέκραγα δὲ, αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι. unde, qua ratione ῥιγοῦν dicatur Cynicus, optime intelligitur. Conf. ad Ep. VI. 2. — V. 3. κλάσματα. *fragmenta panis* hac ratione dixit *Lucilius* ap. *Nonium* p. 449. ἄρτων θρύμματα *Aristophan.* ap. *Pollac.* XI. 91. — De rapacitate et gulositate Cynicorum vide ad *Luciani* Ep. IX. — V. 4. καί σε λ. κύνα. Tum non Cynicus, sed canis appellaberis, et fuste, ut in canem, in te utar. Similiter ludit *Martialis* IV. 53.:

Hunc, quem saepe vides inter penetralia nostra,
Pallados et templi limina, Cosme, novi,
Cum baculo peraque senem, cui cana putrisque
Stat coma et in pectus sordida barba cadit;

Cerea quem nudi teget uxor abolla grabati,
Cui dat latratos obvia turba cibos:
Esse putas Cynicum, deceptus imagine falsa.
Non est hic Cynicus, Cosme. Quid ergo? canis.

XXXI. Vat. Cod. p. 518. Plan. p. 134. St. 194. W. — V. 1. λέγουσι. Vat. Cod. — V. 2. μελαντέρας. Vat. Cod. — βάπτειν. De usu veterum crines infucandi vide quae dedit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. II. p. 30. et *Wetsten.* ad N. T. I. p. 306. Flavum eos colorem maxime probasse, apparet ex iis, quae laudat *Bernard.* ad *Theoph. Non.* c. II. p. 25. 26. Senem, qui canos atro colore tingebat, ridet *Aristoph.* Eccles. 731. —

XXXII. Vat. Cod. p. 518. Plan. ibid. ubi superius. — V. 1. τριηκόρωνος. *Agath.* Ep. VII. ἡ γραῦς ἡ τριηκόρωνος. *Horat.* IV. Carm. XIII. 24. *fata servatura diu parem Cornicis vetulae temporibus Lycen.* cui similia admovit *Ritterhus.* ad *Oppian.* II. Cyneg. 292. Sed vide, quae dedit *Ruhnk.* in Epist. Crit. p. 113. ubi emendavit *Alciphronem* L. II. 28. p. 285. ὦ κάθαρμα, τρικόρωνον καὶ ταλάντατον γερόντιον, κακῶν τὰς ἐφ' ὑπερβολῆς ἀνδρουδοῦσα ἡμᾶς.

[T. 324.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 141. St. 204. W. In mulierem deformem, sed sibi unice placentem. Ex Demosthenide, Vat. Cod. nobis fecit Demosthenem, Δημοσθένης exhibens. — ἤθελεν. *Plato* Ep. VII. Lais speculum Veneri dedicans, τοίη μὲν ὁρᾶσθαι, ait, οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

XXXIV. Vat. Cod. p. 548. *Lucillio* hoc distichon vindicat, quod *Palladae* est in Plan. p. 141. St. 204. W. — V. 1. μέλι. *Ovidius* in Medic. Fac. v. 81. aliis quibusdam medicamentis commemoratis: *Ut coeant, apteque lini per corpora possint, Adjice de flavis Attica mella favis.* — κηρόν. *Ceram* idem commemorat in Arte Am. L. III. 199. *Scitis et inducta candorem quaerere creta.*

Sanguine quae vero non rubet, arte rubet. ubi *N. Heinsius inducta* — *creta* malit. Ceram tamen mulieres adhibuisse ad faciem sibi faciendam, satis constat. Hinc *Philostrat.* Epist. XL. p. 931. οὐ γὰρ κονιᾷς τὰ πρόσωπα, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέταξαι γυναιξίν. — ὀδόντας. ὀδόντα vett. edd. nonnullae. *Martial.* I. 73. *Sic dentata sibi videtur Aegle, Emtis ossibus, Indicoque cornu.* XII. 23. *Dentibus atque comis, nec te pudet, uteris emtis. Quid facies oculo, Laelia? non emitur.* Cf. IX. 38. XIV. 56. — V. 2. ἶψον quaedam edd. veteres, inepto errore.

XXXV. Cod. Vat. p. 534. sq. Plan. p. 140. St. 203. W. Mulier deformis et impudica se *Lucillio* offert. — V. 1. ῥύγχος. Vide Ep. XIX. — τρισπιθήκιον. Ridiculam hujus vocabuli interpretationem, quam *Brodaeus* dedit, merito exagitat *Reinesius* in Var. Lect. I. 18. p. 69. qui faciem simiae faciei simillimam, nec minus deformem quam ridiculam interpretatus. Eadem ratione *Palladas* Ep. XL. Κερκολύπου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ. *Aristophan.* Eccles. v. 1064. de vetula: πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου; Ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. *Longus* L. III. p. 89. 19. ed. Vill. Κρόνισον φιλεῖ σε καὶ βούλεται συγκαθεύδειν πένητι καλῷ μᾶλλον ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ. *Alciphr.* L. I. 33. p. 138. ἀρέσκειν γὰρ τοῖς ἐρασταῖς, οὐχὶ Μεγάρῃ καὶ Εὐξίππῃ βούλομαι, ταῖς πιθήκοις. — Ceterum omnes edd. vett. usque ad Ascens. τρισπιθήκειον legunt. — οἷον. qualem faciem si Hecate videret, recte se ipsam suspendere non dubitaret. Haec paulo obscurius dicta, non videntur in eum sensum accipi posse, quem *Grotius* expressit: *Quamque videns nollet vivere Persephone.* Hoc *Lucillium* dicere voluisse puto, Bitonem vel ipsam Hecaten deformitate superare; ita ut, si Hecate eam vidisset, *se prae invidia* suspensura esset. Notandum autem, id quod hunc locum inprimis illustrat, fuisse, qui illam deam, *triformem* plerumque, (vide *Heynium* ad *Virgil.* Aen. IV. 511.) cum canis capite fingerent. *Hesych.*

Ἑκάτης ἄγαλμα. τὰς κύνας οὕτω φασί, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. cum quibus conf. *Euſtath.* Od. γ. p. 127. 16. Utraque igitur; et Bito et Hecate, ῥύγχος habebant; ſed Bito turpius. — V. 2. αὐτήν. omittit Vat. Cod. — V. 5. λέγεις μισεῖ μ. κ. τοιοῦτον. Vat. Cod. — Qui me oderunt, tam formoſam mulierem ducant et liberos aeque, ac ipſa eſt, pudicos ſuscipiant. — ὅς λέγει μισεῖν με, formula eſt ſimilis ei ap. *Lucian.* Ep. VII. οἷα φέρουσιν ἡμῖν ἀντιδίκων τεκνία, ubi vide not.

XXXVI. Hoc diſtichon in Plan. quidem p. 147. St. 214. W. *Lucillio* tribuitur; in Vat. membr. autem una cum Ep. XXXVIII. usque ad Ep. XLI. excipiunt Epigr. *Nicarchi*, (quod ap. *Brunck.* ἀδέσποτον eſt nr. CIX.) et adſcriptum habent lemma τοῦ αὐτοῦ. Hinc error in Planudea commiſſus. Nam Epigr. primum c. XXII. L. II. in antiquis edd. habet lemma τοῦ αὐτοῦ, quod *Stephanus*, quia c. XXI. praecedit Ep. *Lucillii*, mutavit in Λουκιλλίου. Eſt autem *Nicarchi*, cujus etiam ſunt quatuor ſequentia, quae ſe ap. Planudem eodem ordine excipiunt, (cum lemmate τοῦ αὐτοῦ) quo ap. Conſtantinum Cephalam poſita ſunt; quin longe major hujus capitis pars ſine ulla transpoſitione a Planude ex antiquiore hac collectione aſſumta eſt. Haec notanda erant, ut fons erroris manifeſtius appareret. — Marcum poëta traducit medicum, qui cum Jovis ſtatuam ex marmore attigiſſet tantum, factum eſt, ut ſtatua, tanquam cadaver, efferretur. Tam bonus ille medicus ſcilicet! tam ſalutifera vis in ejus manibus! — Frigida hyperbole, ſed verba planiſſima; ut mirari ſubeat, *Opſopoeum* tantopere a vero ſenſu aberrare potuiſſe, ut ipſum Marcum elatum eſſe putaret. Vertit hoc carmen *Auſonius* Ep. LXXIV.:

Alcon heſterno ſignum Jovis attigit. Ille,
Quamvis marmoreus, vim patitur medici.

Ecce hodie jussus transferri ex aede vetusta
Effertur, quamvis sit Deus atque lapis.

Vocem κλινικὸς de medico usurpatam illustrans, prius distichon nostri Ep. laudavit *Des. Heraldus* ad *Martial.* L. I. 31. p. 13.

XXXVII. Vat. Cod. p. 542. Λουκιλλίου. Plan. p. 149. St. 217. W. Diophantus Hermogenis medici, quem per quietem viderat, adspectu subito exstinctus est. Idem de Hermocrate medico narrat *Martialis* VI. 53.:

Lotus nobiscum est, hilaris coenavit; et idem
Inventus mane est mortuus Andragoras.
Tam subitae mortis caussam, Faustine, requiris?
In somnis viderat medicum Hermocratem.

Hermogenes, medicus Smyrnaeus, auctor operis περὶ τῆς Ὁμήρου σοφίας, commemoratur in marmore graeco a *Kustero* editus in Comm. Acad. Inscr. T. IV. p. 665. Alius commemoratur, qui sub Hadriano floruit, ap. *Dion. Cass.* T. II. p. 1169. Nostrum carmen ad Hermogenem Erasistrateum referendum suspicatur *Fabricius* Bibl. Gr. T. XIII. p. 180. Conf. inprimis *Harlesium* ad Bibl. Gr. T. VI. p. 77. not. x. ubi plures hujus nominis docti recensentur. — V. 2. καὶ περίαμμα. quamvis amuleto insuper instructus, quod contra malos daemones fortasse valebat, sed nihil contra Hermogenis adspectum poterat. Mare Caspium *Priscianus* ait in Periegesi v. 691. gignere, *malos lemures quod pellit munus, iaspin; Nocturni manes fugitant quam membra tuentem.* quae respondent verbis *Dionysii* v. 724. φύει — ἱερόεσσαν ἴασπιν, Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι. ubi *Eustathius* ad commentarium in Odysseam remittit a. v. 295. Recentiores, qui de περιάμμασι sive περιάπτοις tradiderunt, laudavit *T. H.* ad *Aristoph.* Plut. 590. p. 189. — καίπερ ἴαμα. Ed. Flor. Ald. pr. Ascens. ἴαμμα. Ald. 3.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 523. *Nicarchi.* Plan. p. 147. St. 213. W. De ſenſu hujus carminis disputat *Leſſing.* de Epigr. T. I. p. 309. qui de medico rapaci putabat agi, qui oculos ex gemma, Olympici ſtatuae inſertos, furtivis manibus abstulerit. — V. 1. Lippus erat Damoſtratus, quem inuncturus erat collyriis Dio ocularius. Quod antequam fiat, poëta eum monet, ut luci valedicat: χαῖρ' ἱερὸν φῶς. Aliena ad h. l. profert *Brodaeus.* Lucem ſalvere jubent morituri, ut ap. *Sophocl.* Ajax v. 858. ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείης πέδον — χαίρετ'. Iphigenia ap. *Euripid.* in Iph. Aul. 1509. χαῖρέ μοι φίλον φῶς — hoc loco autem is, quem probabile erat coecum redditum iri. Ad alia multa, et ea quidem diverſiſſima, verba χαῖρε φίλον φῶς traducta eſſe, docuit *Eraſmus* in Adag. II. 7. 38. — V. 2. εἶπε τάλας. Vat. Cod. quod vulgato non deterius. Deinde idem Codex οὕτω εὔσκοπος, quod *Brunck.* repudiat; neſcio, quam recte. εὔσκοπος, ſignificatione fere nihil diverſa ab εὔστοχος, eum ſignificat, qui, quo telum collineaverit, id recte feriat; ut ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα ap. *Homer.* Od. λ. 197. Hoc lepide de oculario, qui, quos oculos ungendos ſuscepiſſet, eos lumine privabat. Si quis tamen εὔκοπος cum *Brunckio* praetulerit, interpretandum eſt vocabulum cum *Huetio* p. 16. διὰ τὸ εὐκόπως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκόπτειν. — V. 3. „ἀλλὰ καὶ αὐτῆς. Sic omnino ſcribendum videtur. Similiter infra LXXXIX. ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τοὺς ὀσμησαμένους „πνεῖν πεποίηκε τράγου. ubi antea legebatur: ἀλλὰ δι' αὐ„τῆς, ut hic ἀλλὰ δι' αὐτοῦ." *Br.* δι' αὐτοῦ habet etiam Vat. Cod. Hujus lectionis vitium acute perſpexit *Joſ. Scaliger*, qui δὴ αὐτοῦ, ſive διαυγοῦς in not. mſc. emendavit. Poſterius cum *Leſſingii* conjectura egregie convenit; ſed diu eſt, quod ſcribendum putavi:

— ἀλλὰ διαυγῆ
εἰκόνος ἧς εἶχε τὰ βλέφαρ' ἐξέβαλε.

ſplendidi, ex gemma oculi. διαυγὴς de lapidibus pelluci-

dis usurpavit Auctor τῶν Αἰθιοπικῶν I. 1. κρύσταλλον φαίνοντα διαυγῆ. In descriptione Veneris *Philostrat.* II. Imag. I. p. 810. λίθους περιβαλοῦσα, οὐκ ἐκ τῶν χρωμάτων αὐτὰς ἐμιμήσατο, ἀλλ' ἐκ τοῦ φωτὸς, οἷον ὀφθαλμῷ κέντρον τὴν διαύγειαν αὐταῖς ἐνθεῖσα.

¶. 325.] *XXXIX.* Vat. Cod. p. 524. *Nicarchi.* Plan. p. 147. St. 214. W. In Simonem ocularium. — V. 1. Ἰχεις. antiquae edd. ante Steph. — V. 2. „Vide „*Cuperi* Harpocrat. p. 167. et *Schotti* Obss. p. 39. unde „constabit, recte hìc repositum Ἀρποκράτην pro Ἀμφικράτη. „In Cod. Vat. scriptum Ἀλφικράτη." *Br.* Jamdiu ante *Cuperum* veram hìc lectionem viderat *Casaubon.* cujus emendatio in schedis Bodlej. exstat. Inter Isidis virtutes fuit et privare posse oculis et reddere lumen. *Juvenal.* XIII. 93. *Decernat quodcunque volet de corpore nostro Isis, et irato feriat mea lumina sistro, Dummodo vel coecus teneam quos abnego nummos.* *Ovidius* ex Ponto I. Ep. I. 51. *Vidi ego linigerae numen violasse fatentem Isidis, Isiacos ante sedere focos. Alter ob huic similem privatus lumine culpam, Clamabat media se meruisse via.* Eam morbos immittere dixit *Hesychius* v. Ἶσις. Eadem vero aegrotis etiam succurrebat. Vide *Intrpp. Tibulli* I. El. III. 27. Nec minus Harpocrates inter salutares deos numerabatur. Vide *Cuperum* l. c. p. 158. — V. 2. Ἰσεω pro Ἶσιν habet Cod. Vat. — V. 3. θεῷ. Vulgo inepte. θεὸς est in membr. — Σίμωνα. Ridicule Simon, qui se ocularium profitebatur, omnibus diis plus valere dicitur ad homines coecos reddendos.

XL. Vat. Cod. p. 524. *Nicarchi.* Plan. p. 147. St. 214. W. Menophanes medicus cum Eurystheo comparatur. Morbo poëta laborat, et praestanti Menophanis illius auxilio jam in eo est, ut ad plures abeat. Quod autem Caesarem alloquitur, ejus caussa non satis apparet. An ille medicus Caesaris libertus erat? nomenus

mutare non licebat, nisi consentiente Caesare? Alii videant.

XLI. Cod. Vat. p. 523. *Nicarchi.* Plan. p. 147. St. 214. W. Similis argumenti Epigramma expressit *Ausonius* LXXIII.:

Languenti Marco dixit Diodorus haruspex,
Ad vitam non plus sex superesse dies.
Sed medicus divis fatisque potentior Alcon,
Falsum convicit illico haruspicium:
Tractavitque manum victuri, ni tetigisset;
Illico nam Marco sex periere dies.

— V. 3. ὁ Κρόνος. Vulgo et Vat. Cod. quod pro vera lectione habuit *Brodaeus* et *Grotius.* Hic vertit:

Ridens ille, mihi Saturnus tarda minatur,
Sicut ais: citius sed tibi sidus ego.

Sensus praeclarus, sed quem ex graecis verbis frustra coneris elicere. Ut nunc verba se habent, χρόνος est commodior lectio; an vera, non dixerim. Mihi gravius ulcus hunc locum deturpare videtur, quod sic curandum suspicor:

— — τί μέγ', εἰ Κρόνος ἐννέα μηνῶν
φησί, μ' ἔπεισι σχολῇ; τἄμ' ἴδε σύντομά σοι.

Nemo hanc medicinam violentam dixerit; sensus autem haud paulo melior, quam in vulgata. μὲν et μέγ' in Codd. sibi sunt simillima; nec non in verbis ΛΕΓΕΙΣΥ apparent vestigia nostrae lectionis, Μ' ΕΠΕΙΣΙ. — τί μέγα, εἰ — cum ἤθει dictum, quod huic contextui ita convenit, ut nihil magis. *Lucian.* Vit. Peregr. §. 25. T. VIII. p. 291. οὗτος δὲ, τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός. — Noxium sidus Saturni, quod *triste* vocat *Juvenal.* VI. 568. *impium Horat.* II. Od. XVII. 23. *invadere,* ἐπιέναι, videtur eos, quibus nocet. *Grave Saturni sidus in omne caput. Propert.* IV. 1. 106. Notissima autem

ſignificatio verbi ἐπιθεῖναι, *infeſto animo, hoſtiliter invadere.* — Suam potentiam Hermogenes noxiis viribus Saturni anteponens, τἄμ' ἴδε σύντομά σοι, ait: quanto celeriore et breviore via procedam, exemplum in te dabo. — V. 5. ἐκτείνας. digitum modo in Diophantum intendit. — V. 6. ἀπεσκάρισε. animam reddidit. Proprie σκαρίζειν uſurpatur de piſcibus extra aquam palpitantibus, ut recte monuit *Schol.* ad h. l. μετήνεκται ἀπὸ τῶν ἰχθύων τῶν σπαιρόντων, ὅταν τοῦ ὕδατος ἐκβληθῶσι. *Heſych.* ἀσπαίροντας. σκαρίζοντας. Hinc ii, qui animam agunt, σκαρίζουσιν. *Homer.* Il. γ. 293. τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας. *Schol.* ψυχοῤῥαγοῦντας. σκαρίζοντας. Ab hac interpretatione abhorrere videtur gloſſa ap. *Suidam*: ἀποσκαρίζειν. διακεχυμένως γελᾷν. Eſt autem comicus verbi uſus de iis, qui vehementi riſu concutiuntur et tantum non rumpuntur.

XLII. Vat. Cod. p. 530. Plan. p. 131. St. 189. W. Gravia imprecatur aſtrologis. — V. 1. ὡροθετοῦσιν. qui ex aſtrorum obſervatione horam natalem ponunt. — V. 2. τυπάνου. idem quod τύμπανον. Duo ſignificat cruciatus genera: alterum *equulei ſive ſtipitum ita conſtructorum, ut iis adſtricti illigatique rei membris expanſis diſtenderentur, totoque corpore plagis paterent;* alterum *fuſtium, quibus caedebantur;* quae verba ſunt *T. H.* ad *Ariſtoph.* Plut. 476. p. 134. Multa de hoc vocabulo collegit *Gatacker* in Miſcell. Adv. Poſth. XLVI. p. 907. ſqq. qui in noſtro Epigrammate *palum* ſeu *ſtipitem* deſignari putat, ad quem ii deligabantur, qui objiciebantur beſtiis. Apud *Plutarch.* T. II. p. 62. A. ὠμότητι δὲ χρωμένου καὶ ὕβρει καὶ τυμπανίζοντος καὶ τελοῦντος, miror, *Wyttenbachium* non laudaſſe acutam *Lennepii* conjecturam ad *Phalar.* p. 73. στρεβλοῦντος corrigentis ex ſimili loco p. 778. E., ubi ἀποτυμπανίζειν et στρεβλοῦν junguntur. — V. 3. Mox eos intellecturos eſſe ſpero, quid taurus et quid leo poſſit. De ſignis coeleſtibus agere videtur, ſed beſtias ſignificat, quibus aſtrologos objiciendos eſſe cen-

ſet. — Ceterum has tam graves in aſtrologos imprecationes nemo mirabitur, qui meminerit, quantum malorum hoc hominum genus optimis viris ſub Auguſtis intulerit. Vide, quae de Tiberio narrat *Dio Caſſ.* LVII. p. 867. 54. et de Caracalla LXXVIII. p. 1310. 40. *καὶ μέντοι κατὰ τῶν ἀστέρων διαγράμματα, καθ' ἃ ἐγεγέννητό τις τῶν πρώτων τῶν παρ' αὐτῷ, ἐτεκμαίρετο, ὡς ἔλεγεν, τόν τε οἰκείως οἱ καὶ τὸν ἀλλοτρίως ἔχοντα, καὶ πολλοὺς καὶ ἐκ τούτων, τοὺς μὲν ἐτίμα, τοὺς δὲ ἀπώλλυεν.* Sub Nerone autem cum ſtella crinita viſa eſſet, aſtrologus quidam Neroni auſus eſt dicere, *ſolere reges talia ostenta caede aliqua illuſtri expiare, atque a ſemet in capita procerum depellere,* quae lubenter audiens Caeſar *nobiliſſimo cuique exitium deſtinavit. Sueton.* Ner. c. 36. Saepe autem aſtrologi imperatoribus, etiam iis, qui hujus artis vanitati fidem haberent, offenſioni fuerunt, ita ut in graviſſimas poenas incurrerent. Tiberius quidem nonnullos eorum de ſaxo dejecit, in alios more priſco animadvertit, narrante *Tacito* II. Ann. 32. — In v. 3. Epigr. noſtri Ed. pr. Fl. et Ald. *ὄντος.* — V. 4. Cod. Vat. *ποιεῖ* pro *ποιεῖ.*

XLIII. Vat. Cod. p. 530. Plan. p. 132. St. 190. W. Hiſtoria de aſtrologo et pugili. — ¶. 326.] V. 3. *καταλύσῃς.* Vide ad Ep. X. — *ὡροθετεῖ.* Saturnus tibi fatalis erit. Recte monuit *Scholiaſtes,* poëtam Oneſimum tanquam malum et imbellem traducere pugilem.

XLIV. Cod. Vat. p. 531. Planud. ibid. Hoc Epigramma, vel ſimile, ante oculos habuit *Auſonius* Ep. XCI.:

Pulchrum dei reſponſum.

Doctus Hylas caeſtu, Phegeus catus arte palaeſtrae,
Clarus Olympiacis et Lycus in ſtadiis,
An poſſent omnes venturo vincere agone,
Hammonem Libyae conſuluere deum.

Sed deus, ut sapiens, Dabitur victoria vobis
Indubitata quidem, si caveatis, ait,
Ne quis Hylam caestu, ne quis certamine luctae
Phegea, ne cursu te, Lyce, praetereat.

— V. 4. τοῖς ἱεροῖς. Astrologiae commentarios. Vide ad Ep. XLVI. 5. — V. 6. κατωπτέψῃ. Vat. Cod.

XLV. Cod. Vat. p. 530. Plan. p. 131. St. 189. W. Ex multis astrologis, de vita fratris Lucillii consultis, unus repertus est, qui illum vivacem fore negaret, idque cum jam vita defunctus esset. — V. 4. ἐκοπτόμεθα. cum defunctum planctu prosequeremur. μήτηρ κόψατο παρθενικήν. *Eutolm* Ep. IV. Noster LXXVIII. ἀλλά με κόπτου. Exempla hujus significationis collegit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 384. Adde *Interpp. Herodoti* II. p. 132. 19.

XLVI. Vat. Cod. p. 531. Plan. p. 131. St. 190. W. In Aulum astrologum, qui, cum sibi mortem imminere dixisset, ne mendax videretur, se ipse strangulavit. — V. 2. τὴν γένεσιν διαθείς. *genituram digerens,* ut Latini loquuntur, i. e. sub qua quis constellatione natus sit, exquirens. Hinc διάθεμα γενέσεως, ut διάθεμα ἀστέρων, *stellarum in natalibus dispositio*; ut docuit, nostro loco non neglecto, *Salmasius* de Annis Climact. p. 87. sqq. — V. 3. εἰς πέμπτην. Vat. Cod. quod fortasse reponendum. — εἰδότα μηδέν. cum sibi videret vivendum esse cum confessione ignorantiae suae. — V. 5. Πετόσειριν. Vat. Cod. — *Suid.* Πετόσιρις. Αἰγύπτιος φιλόσοφος. Inter ejus opera fuit: ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων ἀστρολογούμενα καὶ περὶ τῶν παρ' Αἰγυπτίοις μυστηρίων. Habemus igitur h. l. sacros libros, τὰ ἱερὰ, qui commemorantur Ep. XLIV. 4. Ad eosdem respicit *Juvenalis*, de mulierum superstitione agens Sat. VI. 577. *Ad primum lapidem vectari cum placet, hora Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli Angulus, inspecta genesi collyria poscit. Aegra licet jaceat, capiendo nulla videtur Aptior hora cibo, nisi quam dederit Petosiris.* In

ejusdem cum Petosiri laudis societatem venit Necepsus, ita ut *Plinius* L. VII. 50. p. 404. et *Firmicus* in praef. L. IV. Mathem. p. 45. utrumque inter praestantissimos vanissimae artis auctores ponant. Hic quidem scribit: *Quare illi divini viri atque omni admiratione digni, Petosiris Necepsosque, quorum prudentia ad ipsa secreta divinitatis accessit, etiam mundi genituram divinae nobis scientiae magisterio tradiderunt.* Vide *Harduinum* in Indice Auctor. Plin. p. 64. — μετέωρος. Respicitur ad τὸ τῶν μετεώρων studium, quod astrologi sibi vindicabant. Haud scio, an noster respexerit nobilissimum locum de Socrate in *Aristoph.* Nub. 227. qui sublimis in calatho, Οὐ γὰρ ἄν ποτε, ait, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα, ubi vide *Spanh.* de μετεωρολέσχαις, et *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 221. ed. Bip.

XLVII. Cod. Vat. p. 529. Plan. p. 187. St. 273. W. De Cynicae sapientiae professione, omnium et mendicorum et imperitorum perfugio. — Plane cum nostro conspirat *Lucian.* in Fugitiv. §. 12. ubi Philosophia inter alia, τὰ ἡμέτερα, inquit, πάνυ ῥᾷστα καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ, τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πήραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾷν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. Idem in Bis Accus. §. 6. Jovem facit miseram philosophiae conditionem plorantem: τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς, ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἁπανταχοῦ πώγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ — πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ᾄξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχρώσαντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται. — V. 1. ἀλήθει. non se, ut antea, in pistrinum dat. Male *Opsopoeus*: non ultra veritati studeat. Aliud est ἀληθεύειν, aliud ἀλήθειν. *Alexis* ap. *Athen.* XIII. p. 590. B. ἀλήθων ὄνος. Obscoeno sensu accipiendum videtur idem

vocabulum in loco *Pherecratis* ap. *Suidam* v. ἀνόδοντας. Ἀνὴρ γέρων Ἀνόδοντος ἀλήθει. quae comparari possunt cum *Theocriteis* Eid. IV. 58. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὴν κυανόφρυν ἐρωτίδα. ubi *Schol.* μύλλει ἀπὸ τῶν ἀλεθόντων. — In Ed. Flor. ἂν εἴ ττ. καὶ ἀγάρματος. — V. 3. ἐν τρίβῳ legendum censebat *Casaubonus* in not. msc. quod non spernendum. — V. 4. τῆς ἀρετῆς ὁ προτοκύων. ut Ep. VI. Cynicus ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρύς. Ludere *Lucillium* in voce προκύων, quae canis sidus significat, *Brodaeus* notavit. Apud *Antiphan*. Ep. VI. Grammatici vocantur Καλλιμάχου πρόκυνες. — ¶. 327.] V. 5. Hermodoti alibi nulla fit mentio. *Fabricius* in Catal. Cynicor. Bibl. Gr. T. III. p. 519. eum ex hoc tantum Epigrammate novit, quod memoriae lapsu ad *Ammianum* retulit. — V. 6. θεὶς τὸ χιτωνάριον. Male *Brodaeus: philosophi pallium assumens*, περιθείς. Verum sensum vidit *Salmas.* ad *Tertull.* de Pall. p. 411. Laudat *Brunckius Apollon. Rhod.* II. 30. ἔνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐΰστικτον θέτο φᾶρος. *exuit, deposuit.* Magis huc facit *Arrian.* in Epict. c. XXIV. λέγει σοι. θὲς τὴν πλατύσημον, ἰδοὺ στενόσημος, θὲς καὶ ταύτην, ἰδοὺ ἱμάτιον μόνον, ἰδοὺ γυμνός. Cynici tunicam non gerebant, in qua una re *Juvenalis* eos a Stoicis distare ait Sat. XIII. 121. *et qui nec Cynicos nec Stoica dogmata legit A Cynicis tunica distantia.* Hanc ob causam ἀχίτωνες saepe appellabantur. Conf. *Gataker.* ad *M. Anton.* IV. p. 117. C. D. *Kuster* ad *Aristoph.* Nub. 103. *Boettiger über den Raub der Cassandra* p. 58. not. 56. — Sensus est igitur: Si quis penuria laboret, ne esuriat, ut antea, sed tunicam deponat et Cynicorum amplectatur vitam et dogmata.

XLVIII. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 136. St. 198. W. In Heliodorum grammaticum soloecissantem. — V. 1. συντακτα Flor. ed. — V. 2. „Vat. Cod. σολοικίζων. Planu. „deorum unus δέχεται. Scribi posset: εὐθὺ σολοικισμὸν τὸ „στόμα μου δέχεται. at obstat Epigr. LXXXVI. quod „vide." *Br.* Nihil prorsus mutandum. Participium σολοι-

ν/ζειν est pro infinitivo, στόμα μου δέδεται, ὥστε σολοικίζειν: *quasi defixus et devotus soloecisso.* Haec est vis verbi δεδέσθαι. *Harpocration*: καταδεδέσθαι. ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις. quae etiam ap. *Suidam* leguntur. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 766. E. Hinc defixiones magicas καταδέσμους et καταδέσεις appellavit *Plato*, cujus loca indicavit *Valckenar.* in Decem Eid. Theocr. p. 41. — Plures fuerunt Heliodori, ad quos hoc distichon referri possit. Vide *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 147. et *Reimarus* ad Dion. Cass. p. 1152. 34.

XLIX. Cod. Vat. p. 544. Plan. p. 137. St. 198. W. Lemma εἰς γραμματικὸν κερασφόρον pertinet ad Ep. IX. Abest ab Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 1. δύνατοί ποτε εἶναι. Vat. Cod. Vulgo δύνατοί ποτε ἄρτιος εἶναι. Unde Brunckiana lectio fluxerit, ignoramus. — V. 2. ὀργήν. Respicitur ad Iliadis initium, quod Grammatici pueris inter prima elementa praelegebant et interpretabantur. — Ceterum hoc distichon in quibusdam Codd. Παλλαδᾶ inscribi, neque quidquam *Lucilliani* habere ingenii *H. Stephanus* monuit. Sed quae tam certae sunt notae ingenii poëtici, ut, singuli versus a quo profecti sint, sine errore judicare possis?

L. Vat. Cod. p. 533. Plan. p. 153. St. 223. W. Meniscus cum furtum fecisset, furto Herculis simile, eundem ac Hercules vitae exitum habuit. — V. 1. τὰν τοῦ Διός. Jovis templum interpretatur *Brodaeus*, quod vix verum. Caesarem intellige, quem Romanorum adulatio Jovem appellare solebat. Cf. Ep. LXXX. 5. et *Rittersh.* ad Oppian. κ. I. 3. Ejus hortos Hesperidum nomine designat poëta. Intelliguntur fortasse nobilissimi illi horti Sallustiani, quos inde ab Augusti temporibus delicias imperatorum fuisse constat. Vide *Donat.* de Urbe Rom. III. 23. χρύσεα μῆλα de pomis simpliciter acceperim, quae poëta aurea appellavit, ut in allegoria

persistat. Pulchra autem poma cum *pomis Hesperidum* comparare solent poëtae. Anthol. Lat. V. 184. p. 461. *Talia poma nemus protulit Hesperidum.* et in Lusibus nr. 16. *qualibus* (pomis) *Hesperidum nobilis hortus erat.* ubi vide *Burmann.* et ad *Lotichium* L. V. El. 9. p. 338. — V. 3. καὶ τί γάρ. Haec suspecta fuerunt *Casaubono*, qui in not. msc. εἶτα δ' ἄρ' ὡς ἰάλω corrigendum proposuit; at nihil mutandum esse apparet ex Ep. LV. 3.

LI. Vat. Cod. p. 533. Plan. p. 153. St. 222. W. Historia de Heliodoro, qui Saturni statuam furto abstulerat. — V. 1. τὴν γένεσιν λυποῦντα. Triste nascentibus Saturni sidus. Vide ad Ep. XLI. 3. — V. 3. Quis nostrûm sit malevolentior, experire, et intelliges, uter utro sit perniciosior. Κρόνος pro pernicie simpliciter. — V. 5. ὅς δ' ἄλλῳ. Proverbialis locutio, qua usus est *Aelian.* An. VII. 11. p. 397. τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἤματι τεύχει. — V. 6. εὑρὼν μοι τιμήν. Ambigue dictum. Significare potest: post gloriam victoriae, quam a te reportavi; et, a me venditus, pretium mihi afferens. — πᾶν ἀνάτελλε. ortu tuo, quodcunque volueris, portendas.

LII. Vat. Cod. p. 548. Planud. p. 153. St. 223. W. — V. 1. τύλην. στρωμνήν. *Suid.* *culcitram.* Multa de hoc vocabulo dedit *Pollux* X. 39. 40, ubi inter alia laudatur locus *Sophoclis* ἐν τῷ Ἰοκλεῖ· ἀλλὰ καὶ λινοῤῥαφῆ τυλεῖα. Nemini interpretum suspectus fuit titulus fabulae, nisi *Kuhnio.* Fortasse fuit: ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. ex qua fabula satyrica *Pollux* quaedam laudat L. X. 110. et alii, quos vide ap. *Brunckium.* — V. 2. οὐκέτι. Antiochus culcitram furto abstulerat.

¶. 328.] *LIII.* Vat. Cod. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. In pusillam puellam, hyperbolicum. — V. 1. κώνωψ. ut aquila Ganymedem. — V. 2. Vulgo et Vat. Cod. φησὶν δέ. *Scholiast.* in Wechel. junxit: ἡ δὲ φησὶ, τί δεῖ. Sinceritas lectionis suspecta fuit *Opsopoeo*, qui ᾧ

suspicabatur. Melius *Jos. Scaliger* in not. msc. δ' ὦ Ζεῦ πάτερ. At nec haec, nec Brunckiana lectio mihi vera videtur. Velim aliquis ex vulgata lectione exsculpat aliquid his Grotianis respondens:

Quid facies Superûm mihi rector? Erotion inquit,
Cum raperet parvam parvus in astra culex.

Sed fortasse non longe quaerenda est hujus loci emendatio. Lego minima mutatione, sensu optimo:

ἡ δὲ, τί, φησὶ, πάθω, Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις;

Quid, ait, faciam, si me habere cupis? Vanum fuerit, tibi, deorum maximo, resistere velle. Cedam igitur tuae potentiae, meque amari patiar. — Hic sensus verborum, in quibus jam inest acumen huic loco unice conveniens, et multa simul ridicula. Primum, quod Erotion culicem pro Jove habet; deinde, quod se ad amoris furta abripi existimat; tandem, quod in raptoris potentia excusationem facilitatis suae quaerit. — τί πάθω; hoc ipso sensu, quo nos dedimus, apud elegantissimos scriptores occurrit. Hyllus ap. *Sophocl.* in Trach. v. 972. τί πάθω, τί δὲ μήσομαι; *Euripid.* Phoen. v. 906. τὸ μέλλον ἢ χρὴ πείσομαι, τί γὰρ πάθω; Ad *Charitonem* III. 3. p. 46. τί πάθω; τί γένωμαι ὁ δυστυχής; quaedam hujus generis notavit *Darville* p. 266. ad *Aristophanis* Plutum v. 603. *Kusterus.*

LIV. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. — V. 2. πυῤῥῆνα vulgo. Simplici ρ *Pollux* VI. 45. ἃς δὲ αἱ νῦν θλαστὰς, ταύτας πυρῆνας οἱ κωμικοί· καὶ θλαστὰς δὲ ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὕροις Ἀριστοφάνους. Hoc sensu vocem accepit *Brodaeus*, qui interpretatur: *nucem, acinum, tanquam crucem et patibulum.* Sed hoc quomodo fieri possit, ut se quisquam a nucleo suspendat, equidem non video. Alio igitur sensu vox πυρὴν accipienda videtur. Quum veterum quidam ἀπυρήνους ἰχθῦς appellent eos, qui ossibus carent, hinc intelligitur, πυρῆνα etiam de spinis

piscium translata significatione usurpatum esse. *Eustath.* ad Il. φ. p. 1229. 33. ἀπύρηνοι μόνος ἰχθύς· ἔνθα ὅρα, ὅτι πυρῆνα ἐκεῖνος ἔφη ἀστείως τὴν ὀστώδη ἰχθυηρὰν ἄκανθαν. quibus usus est *Casaubon.* ad Athen. L. II. 16. p. 117. Hoc sensum haberet satis bonum; sed vix credibile, *Lucillium* usum esse hac voce eo sensu, quem fortasse nonnili in uno Comici loco habuit. — Restat igitur tertium, ut πυρὴν h. l. specillum sit, in cujus superiore parte est quasi nucleus sive globulus. Hoc fortasse huic historiae accommodatissimum.

LV. Vat. Cod. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. — V. 2. τριχὸς ἐκδήσας. Sensu proprio haec verba accipi vult *Lucillius*, ut incredibilis hominis macilentia significetur, cum alibi paroemiace dicatur ἐκ τριχὸς κρέμασθαι, ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. de quo vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 156. sq. — V. 3. ὑπὲρ αὐτῶν. supra illo patibulo, de quo pendebat.

LVI. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. In Cajum macilentum, qui, post animam redditam, nihil reliquerat sui. — V. 1. ἐκπνεύσας. *Sophocl.* Aj. 1045. ὦ τάλας, ὑφ' οὗ φονίως ἄρ' ἐξέπνευσας; — V. 2. Quod in fabulis divino fato nonnullis contigisse dicitur, ut eorum cadaver nusquam appareret, idem propter macilentiam evenit Cajo. *Anton. Liber.* Metam. I. p. 6. τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες, ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν· ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πέλειας ἐξέπτη, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. ubi *Munkerus* verbum κομίζειν de funeris curatione illustrat. — V. 3. καταβὰς, οἷος ἔτ' ἔζη. Vat. Cod. οἷόσπερ ἔτ' ἔζη. Plan. ὅλος *Brunckius* ex conjectura videtur inseruisse sive sua sive alius cujusdam, quem ignoro. Probabile est, hoc vocabulum ante οἷος excidisse. — πέρας adverbialiter sumendum, ut τέλος, *tandem*, ne cum *Brodaeo* πέρας legendum suspiceris. — V. 4. λεπτότατος est in Cod. Vat. Vulgo λεπτότερος. Quamvis totus et integer in Orcum

descenderit, ibi tamen omnium umbrarum tenuissima et macilentissima volitat. τῶν σκελετῶν. Larvas sibi interdum *osseas* fingebant veteres. *Ovid.* in Ib. v. 146. – *factorum veniam memor umbra tuorum, Insequar et vultus ossea forma tuos.* ubi vide *Intrpp.*

LVII. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 157. St. 228. W. — V. 1. τῶν Ἐπικούρων ἀτόμων. Vat. Cod. ἀτόμων etiam Plan. ἄτομον emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Marcus macilentus unam ex atomis, quae ejus iter impediebat, capite terebravit, et sibi per eam iter fecit. — εἰς τὸ μέσον. in eum locum, qui erat ultra illam atomum. Sic enim τὸ μέσον, ut *media* apud Latinos, ea sunt, quae intra quosdam fines continentur, licet eos proxime attingant. Si tamen codex praeberet

εἰς τὸ πέραν διέβην,

id non repudiaverim.

LVIII. Cod. Vat. p. 547. »Non exstat hoc distichon in Planudea, nec in cod. Buheriano. E Vat. »membr. descripsit Salmasius ad oram exemplaris editio»nis Wechelianae. Cf. infra Ammiani Ep. XVII.« *Br.* Ad *Ammiani* carmen hoc distichon emendavit *Salmasius* in apogr. Guyeti. Nam in Cod. legitur: αὐτὸς ἐτρύπησε τὸν πόδα τῇ βελόνῃ. quod depravatum esse, sponte apparet. βελόνη h. l. non est acus, sed spina, ἄκανθα, ut ex *Ammiani* imitatione intelligitur. Caeterum hoc distichon plane ineptam hyperbolen continet.

[T. 329.] *LIX.* Vat. Cod. p. 521. Plan. p. 157. St. 228. W. — Prima hujus distichi verba immutavit *Planudes:* εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσε –, quod interpretamenti speciem habet. — Marcus cum tubam minimo spiritu inflasset, aëris tamen tractum secutus, praeceps in tubam delatus est. — V. 2. εὐθὺς ἀπ. Plan. ὀρθὸς ἀπῆλθεν. Vat. Cod.

LX. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. — V. 1. ἦρεν ὁ καπνός. Fumo in altum fublatus eft; ut Empedocles, Aetnae flammis confumtus, ap. *Lucian.* T. VIII. p. 20. ed. Bip. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ. — V. 2. ἀπῆλθεν ἔχων. participium aut abundat, aut celeritatis notionem habet. — V. 3. Cum nube in terram defcendit, vulneribus, quae ab atomis in vacuo natantibus acceperat, opertus.

LXI. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. — V. 1. πέλεν γ. ὥστε κολυμβᾷν Vat. Cod. quam elegantiffimam lectionem temere mutavit monachus. — Cajus cum natare volebat, faxum fibi aut maffam plumbi alligabat ad pedes. — Obverfabatur *Lucillio* hiftoria de Phileta, quam *Aelianus* narrat V. H. IX. 14. ἐπεὶ ἀνατραπῆναι ῥᾴδιος ἦν ἐκ πάσης προφάσεως, μολίβδου, φασὶ, πεποιημένα εἶχεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι πέλματα, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Eundem *Athenaeus* narrat XII. p. 552. B. adeo macilentum fuiffe, ὥστε διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχνότητα σφαίρας ἐκ μολύβδου πεποιημένας ἔχειν περὶ τὼ πόδε, ὡς μὴ ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπείη. ubi σφαίρας vix verum eft. — V. 2. μόλιβδον. Vat. Cod.

LXII. Cod. Vat. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. — In Diophantum ipfis Epicuri atomis minorem. — V. 1. Poft ἔγραψεν comma ponendum puto: Epicurus omnem mundum ex atomis defcripfit et quafi compofuit; deinde caufa hujus opinionis additur: εἶναι τοῦτο δοκῶν λεπτότατον. Haec verborum jungendorum ratio mihi quidem videtur elegantior. — V. 4. πολύ τι. Vat. Cod.

LXIII. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. Vertit *Aufon.* Ep. CXXII.:

Fauftulus infidens formicae, ut magno elephanto,
Decidit, et terrae terga fupina dedit.

Mox idem ad mortem est multatus calcibus ejus,
Perditus ut posset vix retinere animam.
Vix tamen est falus: quid rides, improbe Livor,
Quod cecidi? cecidit non aliter Phaëthon.

Postremam Epigrammatis partem minus recte interpretatus est. Menestratus invidiam fati et deorum accusat, quae ipsi, ut olim Phaëthonti, gloriam tam sublimis equitationis ereptam voluerit. — Respicitur in hac historia paroemiaca locutio, *Prae formicis exilem esse*, quam illustravit *Hadr. Junius* in Adag. 196. Lusus in Priap. XXXIII. *Collatas sibi — suisque membris Formicas facit altiles videri.* — V. 3. τὸ καίριον, τραῦμα scil. quod plene dixit *Lucian.* Imagg. §. 1. et multi alii.

¶. 330.] *LXIV.* Cod. Vat. p. 522. Plan. p. 158. St. 229. W. Latebat Eumecius quaerentem, dum manibus expansis sub exiguo acetabulo dormiebat. — V. 1. „Quod in Stephani editione legitur ἐξήτουν, id procul „dubio typothetae aut correctoris errori debetur. Hoc „repraesentavit Wechelianae edit. curator, licet edd. „ceterae omnes, ut et Mss. recte ἐζήτουν habeant." *Br.* Vir doct. ap. *Huetium* p. 16. τὸν μὲν ἀνεζήτουν suspicabatur, improbante *Huetio*, qui recte monuit, sic perire allusionem ad nomen Εὐμήκιον, quo hominis brevitas per antiphrasin significetur. — V. 2. ὀξυβάφῳ. Vat. Cod. *Athen.* XI. p. 494. C. ὅτι δέ ἐστι τὸ ὀξύβαφον εἶδος κύλικος μικρᾶς κεραμεᾶς, σαφῶς παρίστησιν Ἀντιφάνης. Locus *Antiphanis* iterum laudatur L. X. p. 446. C. D. Quae ibi depravatissima sunt, in altero loco emendate legi non meminerat *Casaubonus*, qui hic quaedam parum feliciter tentavit.

LXV. Vat. Cod. p. 522. sq. Plan. p. 158. St. 230. W. Historia de Chaeremone, qui aura in altum sublatus et araneae telae implicatus, tandem post aliquot dies per araneae filum in terram descendit. Hoc et alia hujus

generis Epigrammata poëtae nostri ante oculos habuisse videtur *Nicarchus* in Ep. inedito:

> *Τὸν λεπτὸν θακεῦντα Μενέστρατον εἴαρος ὥρῃ*
> *μύρμηξ ἐξελθὼν εἵλκυσεν εἰς ῥαγάδα.*
> *μυῖα δ' ἐπιπτᾶσ' αὐτὸν ἀνήρπασεν, ὡς Γανυμήδην*
> *αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδαο.*
> *πίπτε δ' ἐκ χειρῶν* (Cod. δὲ χ.) *μυίης, κοὐδ' ὣς ἦλθε γαίῃ,*
> *ἐκ δ' ἀράχνης ἱστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμαται.*

— V. 1. *ἐξ αὔρης.* Praeivit quodammodo Comicus in Ranis v. 1485. *Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.* Erat enim Cinesias macilentissimus. *Athen.* XII. p. 551. — V. 3. *ἐῤῥοίζητο.* In Vat. Cod. *ἐρύζητο.* Quaedam editt. vett. *ἐῤῥοίζοιτο.* Nostrum ex Ald. 2. 3. ed. Nic. Sabiens. in Stephanianam receptum est. Est in verbo *ῥοιζεῖν* et *ῥοιζεῖσθαι* magnae celeritatis significatio. Hinc *ῥοῖζος ἀκόντων, ῥοῖζος νηὸς* et similia apud poëtas. — Metus igitur erat, ne per aërem ferretur Chaeremon, nisi pedem implicuisset araneae telae. — Male *Brod. ἐῤῥίζοιτο. radices egisset in aëre.*

LXVI. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 159. St. 231. W. Vide ad Ep. LXIII. — V. 2. *Ἄδρηστος* vulgo. Hac nominis forma usus est *Antimachus* ap. *Strabon.* XIII. p. 880. Vide *Schellenb.* Antim. Reliqu. p. 71. sq. — V. 3. Ridetur non solum brevitas hominis, sed etiam tumor rhetoricus, quo se ipsum cum Bellerophonte, formicam cum Pegaso comparat. — Verba, *ἡμιθανῆ σκελετὸν,* non Adrasti, sed poëtae videntur esse.

LXVII. Vat. Cod. p. 522. In Plan. p. 159. St. 231. W. *ἄδηλον* est. — V. 1. *ῥιπίζων.* Vat. Cod. *ῥιπίζων* *Opsopoeus* *stertendo* et *sufflando* vertit; male. Cogitandum de puero, qui herae dormienti adstans, tabellis motis ventulum faciebat. Conf. *Terent.* in Eunuch. III. 5. 47. Hercules servilem suam ap. Omphalen conditionem descri-

describens: *Mollis et hirsutum cepit mihi fascia pectus, Et manibus duris apta tabella fuit.* ap. *Propert.* IV. 9. 19. secundum palmariam emendationem *N. Heinsii.* Hoc officium amantes etiam crebro praestabant puellis, quas deperibant; ut *Ovidius* III. Amor. II. 37. et Arte Am. I. 168. — V. 2. ἐξέβαλεν. Vulgo et Vat. Cod.

LXVIII. Cod. Vat. p. 523. Plan. p. 158. St. 230. W. Chaeremon arboris folio prostratus cum Tityo comparatur. — V. 1. πεφορημένος. Vat. Cod. Notavit *Salmasius* in not. ined. *Ita ferri potest et explicari: Cum Chaeremon vento ferretur, percussus tiliae folio. Sed vulgatam lectionem non mutamus.* — V. 3. Τιτυῷ. *Homer.* Od. λ. 575. Τιτυὸν — κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. *Virgil.* Aen. VI. 595. *Tityon terrae omniparentis alumnum Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus Porrigitur.* ubi vide Intrpp. — ἢ παλικάμπῃ. Vulgo. „Πιτυκάμπτης et Πιτυοκάμπτης idem est, quo cognomine „insignitus Sinnis Corinthius, de quo Plutarchus in „Thesei Vita. Apollodor. L. III. extremo et alii multi." *Br. H. Stephanus* invenit, nescio in quo libro, ἢ πάλι καμπῇ. idemque notaverat Anonym. Bibl. Bodlej. Nihil hic juvat Vat. Cod. qui etiam παλικάμπῃ legit. In *Brunck.* lectionem inciderat *Salmasius* in not. ined. et *Huetius* p. 16. qui tamen nimis acutus *Lucillium* alludere putat ad πιτυκάμπην, exiguum animalculum in pinubus succrescens. Fabulam de Scirone, qui, postquam multos *arborea cruce* (*Propert.* III. 21. 37.) obtruncaverat, ipse tandem eadem ratione per Theseum periit, docte nuper illustravit cl. *Boettiger in den Vasengemählden* I. Fasc. II. p. 138. sqq. qui Πιτυοκάμπτου nomen de gloriosis et summa quaeque de se promittentibus usurpatum esse docet. *Huetii* in hoc versu emendationem probavit adsensu suo *Toupius* in Emend. in Suid. P. III. p. 361. ubi quam profert loci Lucianei ex Prometheo §. 7. emendationem, ea composita est ex conjecturis

J. J. Wetstenii et *T. Hemsterhusii*, quorum uterque partem veri viderat. — V. 4. κανάβινον. simplici ν dedit Ed. pr. Flor. Ald. pr. Ascens. κανάβιον. Vat. Cod. Huc facit *Hesychius*: κάναβοι. τὰ ξύλα, περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν πηλὸν τιθέασιν· ὅθεν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι Κάναβοι λέγονται. Homirus igitur significantur nucleo puparum similes, tenues, macilenti, et quorum ossa nihil carnis ambit. Auctorem Scholii in ed. Wechel. in errorem induxit vitiosa lectio ap. *Polluc.* X. 189. τὸ ξύλον, εἰς ὃ πλάσσουσι τὸ πῖλον οἱ κηροπλάσται, κάναβος καλεῖται. Lege τὸν πηλὸν et πλάττουσι, ut etiam ap. *Pollucem* emendavit *P. Leopardus* XI. 8. Cf. *Luciani* Prometh. §. 2. T. I. p. 19. Bip. Haec quamvis recte se habeant, fieri tamen possit, ut σῶμα κανάβινον non solum tenue et macilentum corpus in universum significet, sed tale corpus, in quo omnes et venae et nervi exstant et eminent. Nam κάναβος non solum id, quod *Hesychius* et *Pollux* dicunt, sed etiam exemplar significat, quod intuentes pictores sculptoresque similitudinem in majori opere efficiebant. Hoc docet *Suidas* in κίνναβος (ubi κάναβος legendum esse vidit *T. H.*) τὸ εἴδωλον, πρὸς ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι πολλοί. In his εἰδώλοις nihil praeter venas et musculos expressos sive adumbratos fuisse, ut in pictura lineari fieri solet, apparet ex loco *Aristotelis* Hist. Anim. L. III. 5. quem *D. Heinsius* ad *Hesychium* T. II. p. 134. melius quam *Scaliger*, sed minime tamen accurate interpretatus est: αἱ μὲν γὰρ φλέβες, ὥσπερ ἐν τοῖς γραφομένοις κανάβοις, τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντὸς οὕτως, ὥστ' ἐν τοῖς σφόδρα λελεπτυσμένοις πάντα τὸν ὄγκον φαίνεσθαι πλήρη φλεβῶν. ubi κάναβοι non sunt *homines macilenti et exhausti*, sed figura humana pictura lineari adumbrata ad sculptoris pictorisve usum.

¶. 331.] *LXIX.* Cod. Vat. p. 542. *Lucillio* hoc carmen vindicat, quod in Plan. p. 159. St. 231. W.

ἄδηλον est. Nihil timendum esse Cajo, et pusillo et meticuloso, ne militibus adscribatur; pygmaeos enim Romanis ad bellum inutiles esse. — V. 1. ἀττελέβους. minima locustarum species sine pennis, secundum *Plinium* XXIX. 5. Sunt qui significari putent locustam, cui alae jam nasci et extuberare incipiant; de qua re vide *Swammerdam* Bibl. Nat. p. 213. Attelabis ad solem exsiccatis vescebantur Nasamones, teste *Herodoto* IV. 172. p. 357. — ἢ κωνωπίας. Majus muscae genus ἡ κυνόμυια, de qua *Aelian.* H. A. IV. 51. τὴν μύωπα ὅμοιον φῦναι τῇ καλουμένῃ κυνομυίᾳ, βομβεῖν δὲ τοῦ οἴστρου μᾶλλον, ἔχειν δὲ ἔλαττον τὸ κέντρον. Vide quae collegit *Bochartus* in Hieroz. T. II. p. 551. — V. 2. μυίας. Vat. Cod. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Nicol. Sab. — μύας Stephan. cum Ascens. Verius hoc, cum muscarum jam facta sit mentio, et mox *ranae* commemorentur. — ψυλλῶν ἱππικόν. contra pulicum equestres copias. — V. 3. εἴ τις καταλέξῃ. Vat. Cod. — V. 5. „Vulgo legitur ἀτρέμας ἧσο. Haec verba in nullo „Planudeorum codd. nec in Florent. edit. nec in Aldina „pr. leguntur. Ad oram codicis Jani Lascaris suppleta „lacuna ἀτρεμὲς ἴσθι, quod recepi. Minus bene in exem„plari quod habeo Aldinae pr. vir doctus, quem Bea„tum Rhenanum fuisse conjicio, scripsit ἀτρέμας ἴσθι.“ *Br.* In membr. Vat. legitur ἄλλο τι παίζει, quae verba sic interpretatur *Salmasius* in not. inedit. *Omnino ita legendum. Si ducitur exercitus virorum et lectae virtutis hominum, tu quidem debes ludere et securus esse; non enim quisquam dux te cum illis militem scribendum curaveris.* — V. 6. ἡμιαίους δ' οὐδείς. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 540. sq. Plan. p. 133. St. 193. W. De agro Menophanis tam exiguo, ut Menophanes, cum fame periret, locum in agro non inveniret, ubi se suspenderet, nec ubi sepeliri posset. Confer in Anthol. Lat. L. III. 56. p. 493. et *Martial.* XI. Ep. 18. ex quo haec pauca transscribimus:

Fines mus populatur et colono
Tanquam sus Calydonius timetur;
Et sublata volantis ungue Procnes
In nido seges est hirundinino;
Et cum stet sine falce mensulaque,
Non est dimidio locus Priapo.

— V. 6. οὐκ ἀπόμαιν. Menippus in *Luciani* Icarom. §. 18. T. VII. p. 18. in terram de luna despiciens, et, quantillum de tam exiguo globulo vel ditissimo cuique relinquatur, cogitans, σχεδὸν γὰρ, ait, ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν.

LXXI. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 159. St. 232. W. In Timomachum longissimae staturae hominem. Nihil hoc Epigramma habere, quod lectorem moretur, pronuntiavit *Opsopoeus*, quem tamen postremum versum non intellexisse, ex ejus interpretatione apparet. Verba, πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας, neque decem pedes, ut *Brodaeus* interpretatur, nec viginti quinque pedes, ut *Opsopoeus*, significant; quis enim inde sensus emergat? sed hoc ait *Lucillius:* si quando surgere et erectus stare vellet Timomachus, servi tegulas detegebant, ita ut foramen fieret, quinque in quovis latere pedes patens. Non solum longitudinem hominis, sed etiam amplitudinem et obesitatem corporis significat. — V. 1. πεντόργυιος. domus triginta aut quinquaginta pedes alta. Alii enim τὴν ὀργυιὰν sex, alii decem pedes longam faciunt. — V. 2. εἴκοσι. Vat. Cod.

LXXII. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 164. St. 238. W. Poëtas laudat, qui auditores coena excipiant; contra eos, qui tantum recitent, imprecationibus insectatur. — V. 1. ποιητὴς πανάριστος. *Theocrit.* XVI. 21. οὗτος ἀπόδοι λῆστας; ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. Color, ut in versibus *Zenonis*, qui ipsi ex Hesiodeis expressi sunt, ap. *Diogen. Laërt.* VII. 25. κεῖνος μὲν πανάριστος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.

Ceterum hunc morem coena sibi auditores conducendi lepide perstrinxit *Catullus* Carm. XLIV. et *Martialis* L. III. 50.:

Haec tibi, non alia est ad coenam caussa vocandi,
Versiculos recites ut, Ligurine, tuos.
Deposui soleas, affertur protinus ingens
Inter lactucas oxygarumque liber.
Alter perlegitur, dum fercula prima morantur,
Tertius est, nec adhuc mensa secunda venit.
Et quartum recitas et quintum denique librum.
Putidus est, toties si mihi ponis aprum.
Quod si non scombris scelerata poëmata donas:
Coenabis solus jam, Ligurine, domi.

Conf. L. III. Ep. 45. in eundem Ligurinum, et *Persium* Sat. I. 30. sqq. — V. 3. κέμπει. Vat. Cod. — V. 4. ἰδίαν. Vat. Cod. In se ipsum convertat hanc recitandi et auditores enecandi rabiem. Formula imprecandi, ut εἰς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε ap. *Lucian.* Qu. Hist. scrib. §. 19. T. IV. p. 181. Bip. et εἰς κεφαλὴν ἐμοί, et similia ap. Comicum. Vide *Kuster.* ad Plutum v. 526.

T. 332.] *LXXIII.* Cod. Vat. p. 527. *Lucillii* nomen adscriptum habet. In Planud. p. 165. St. 239. W. εἰς ἄδηλον. In Heliodorum, pessimum versificatorem, qui in mala coena malos versus recitaverat. — V. 2. τρία, i. e. κότυλαι. tria pocula pessimi vini, quod etiam ὠμοβότριον (quasi crudum dicas vinum, nec dum satis coctum et mitigatum) fuisse ait, quam carnes illas bovillas, quas *Lucillio* apposuerat. — Ceterum fuisse, qui θρῖα legerent, monuit Scholiastes in Wechel. eamque lectionem probavit *Opsopoeus*, nec repudiavit *Brodaeus*. Quid sit θρῖον, docet *Scholiast. Aristoph.* Eqq. v. 951. Verbum κεράσας melius ad vulgatam lectionem quadrat. — V. 3. Epigrammatum, quae recitas, tanquam fluctibus me submergis, nihil ejusmodi meritum. κατακλύζειν

sensu *obruendi*, praesertim ubi de affectibus agitur, passim occurrit. Vide *Markland.* ad *Max. Tyr.* XXXIII. 5. p. 143. ed. R. ἐπικλύζεις ἡμᾶς τοσούτοις κακοῖς. *Lucian.* Pseudol. 25. T. VIII. p. 80. δέδοικα, μὴ ἡ γυνὴ — τὴν γλῶτταν ὑμῖν ἐκείνην ἐπιστήσῃ καὶ κατακλύσῃ καὶ ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς. *Liban.* T. IV. p. 134. 14. ed. R. *Lucillius* in Ep. inedit. Ἑλλήνων ἐπέκλυσε (Cod. ἐπέκλυε) πόλιν ποτε, δέσποτα Καῖσαρ, Εἰσελθὼν ἄρας Ναύπλιον Ἡγέλοχος. — Si fortasse bovinas carnes edens idem peccavi, quod olim Ulyssis socii, quibus *potior patria fuit interdicta voluptas*, (*Horat.* I. Epist. VI. 64.) semel perire malo, quam lenta hac morte confici. Verba, βούλομ᾽ ἅπαξ πρὸς κῦμα χανεῖν, ducta sunt ex Odyss. μ. 348. ubi Eurylochus socios exhortans, ut Solis boves mactent, εἰ δὲ, inquit, χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων Νῆ᾽ ἐθέλῃ ὀλέσαι — Βούλομ᾽ ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι. ad quem locum veteres passim respexerunt. Iis, quae notavimus in Exercitt. Crit. T. I. p. 55., adde *Liban.* T. IV. p. 143. 15. πότερον ἧττον εἰς συμφορὰν εἰσάπαξ ἀποθανεῖν, ἢ πολλάκις ἐγγὺς εἶναι τοῦ θανάτου. *Plutarch.* in Vit. Caes. p. 734. E. εἰπὼν, ὡς βέλτιον ἐστὶν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ ἀεὶ προσδοκᾶν. et *Vellejum* II. 57. p. 264. ubi vide *Ruhnkenium.* — V. 6. ἴθυν μακρήν. Vat. Cod.

LXXIV. Vat. Cod. p. 527. Plan. p. 163. St. 237. W. *Lucillius* Heliodorum ad poëticum certamen provocat, ut appareat, uter alterum nugis proferendis antecellat. Similis est provocatio ap. *Horatium* I. Serm. IV. 14. *Crispinus minimo me provocat: accipe, si vis, Accipe jam tabulas; detur nobis locus, hora, Custodes: videamus, uter plus scribere possit.* — V. 2. ταῦτα πρός. Vat. Cod. — V. 3. ἆσσον ἴθ᾽. Respicitur versus Homericus ex Il. ζ. 143. ἆσσον ἴθ᾽, ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ᾽ ἵκηαι. quem lepidissime ad urbem Asson transtulit *Nicostratus* ap. *Strabon.* XIII. p. 610. Versus notissimi dimidiam tantummodo partem pronuntiat noster, ut in talibus fieri solet.

Non igitur opus est conjectura *Casauboni*, ὡς καὶ Σάκεος ἤλεο σύ. — V. 4. μικρῷ. ipso me Heliodoro longe nugaciorem reperies. Ἡλιοδωρότερον, κατὰ τὸν Ἡλιοδώρου τρόπον, καὶ ἔτι μᾶλλον φλυαροῦντα.

LXXV. Vat. Cod. p. 548. Plan. p. 164. St. 238. W. Historia de Marco poëta, qui propter epigramma, quod composuerat, monostichum, cenotaphium exstruxerat. — V. 2. ᾠκοδόμησε. Vulgo. — V. 5. εἶδον. Cippus loquitur, qui ullum se unquam Maximum novisse negat. — ἐς δ' ἐπίδειξιν. Ostentandi ingenii causa Marcus me exstruxit, ut viatores lugere juberem. In ficto argumento versabatur Marci ingenium, cum illum versum componeret, id quod in ἐπιδείξεσιν solemne est. — V. 6. λέγει. Vulgo, male. λέγω habent membranae.

LXXVI. Cod. Vat. p. 526. Plan. p. 163. St. 237. W. Potamonem poëtam, qui auditores versibus enecabat, et Hermogenem chirurgum gravissimis humani generis pestibus annumerat *Lucillius*. — V. 1. Vulgo hic versus sic legitur et distinguitur: Οὔτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος, ὕδωρ ὅτε πάντ' ἐγενήθη. quo admisso, nullus hujus versus nexus est cum verbo ἔκτεινεν, nec justa antithesis efficitur. Nullum tamen interpretum ad hunc locum offendisse video. Cum *Brunckii* lectione, cujus auctorem et auctoritatem pariter ignoramus, egregie conspirat versio summi *Grotii*:

Non Phaëthon, ussit qui flammis omnia, non quae
Omnia merserunt Deucalionis aquae.

πάντ' ἐγενήθη est etiam in Vat. membr. — Ceterum mihi in verbis prioris hemistichii articulus desiderari videtur. An igitur scriptum fuit:

οὔτε τὸ Δευκαλίωνος ὕδωρ — —

— V. 3. ἔκτεινεν. *Horat.* Epist. ad Pison. v. 474. *Indoctum doctumque fugat recitator acerbus; Quem vero*

arripuit, tenea accidisque legendo. — V. 5. κατὰ pro κακά. Vat. Cod.

I. 333.] *LXXVII.* Cod. Vat. p. 526. Plan. ibid. Umbras et manes *Lucillius* monet, ut sibi ab Eutychide poëta, jam ad inferos descensuro, caveant. — V. 2. Εὐτυχίδας. Vat. Cod. ἔχων ᾠδάς. cum magno carminum apparatu. — V. 4. νόμων. Cantus notationem, quae fit notis musicis, intellige. De Cassio versificatore foecundissimo *Horat.* I. Sermon. X. 62. – *Etrusci Quale fuit Cassi rapido ferventius amni Ingenium: capsis quem fama est esse librisque Ambustum propriis.* — V. 5. ὁ Χάρων. nunc demum mortui esse videmini, nunc demum pestis et pernicies ad vos accessit. Sic nomine Charontis translata ratione usus est *Cercides* jambographus ap. *Athen.* L. VIII. p. 347. E. λεβητοχάρων, de homine gulofo, ni fallor, qui lebetibus perniciem affert, ut ille ap. *Horatium* I. Epist. XV. 31. – *pernicies et tempestas barathrumque macelli*, qui *Quicquid quaesierat, ventri donabat avaro.* — V. 5. κατέλθῃ. Sic in Planudea male. Cod. Vat. κατέλθοι. Scribendum κατέλθοι. Subauditur ἄν. *Br.* In sequ. versu haereo. Quamvis enim bene dicatur κατὰ γῆς et κατὰ χθονὸς εἶναι de iis, qui sub terra abditi jacent; (vide *Valckenar.* ad *Herodot.* p. 312.) dubito tamen, an γῆν κατέχειν significet *infernas sedes tenere*, ut *Brodaeus* interpretatur. *Euripides* quidem Electr. v. 203. longe diverso sensu dixit: ὅς που γᾶν ἄλλαν κατέχει μέλεος ἀλαίνων. et in Helen. v. 1222. ποδαπὸς δ' ἦν ἀνὴρ, καὶ πόθεν κατέσχε γῆν. et in multis aliis locis apud quosvis scriptores. Quare minima mutatione legerim:

– ἐπεὶ χ' ἈΙΔΗΝ Εὐτυχίδης κατέχει,

postquam Eutychides etiam in Orco versatur. Color est, ut in Ep. *Juliani Aegypt.* LX. de Archilochi ad inferos descensu: πῶς οὐκ ἂν προλίποι σκοτίων πυλεῶνας ἀνάκτων Νεκρὸς ἅπας, φεύγων τάρβος ἰαμβολίης;

LXXVIII. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 163. St. 238. W. In Marcum versificatorem, qui elegos in filii obitum recitans auditorem fere enecaverat. — V. 1. κόπτου. Vide ad Ep. XLV. 4. Alio sensu recitantes et loquaces κόπτειν dicuntur auditores, ut *Anaxipp.* ap. *Athen.* IX. p. 404. B. ἐμὰ καταπέψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν. cui similia dedit *Pierson.* ad Moer. p. 74. Loquacis mulieris vir ap. *Liban.* T. IV. p. 141. 30. μεθ' ἡμέραν κόπτομαι, νυκτὸς διαφθείρομαι. — V. 2. παρὰ σοι. Vat. Cod. et margo ed. Wechel. Vulgo παρὰ σοῦ. — V. 3. πάλιν deest in membr. Vat. — V. 4. στίχινος θάνατος. *versibus occisum quippe, cruente, tuis* vertit *Grotius.* Pro σφαζόμενον membranae σταζόμενον offerunt; quod quis fortasse in στιζόμενον mutari velit. Sed vulgatum reliquis verbis videtur accommodatius. — V. 6. „Verisimilis est Scaligeri emendatio ad Sueton. T. I. p. 638. ed. Burm. „reponentis καταλείξαντες. sed alterius, quod ibi proculit, distichi sensum non assecutus est.“ *Br.* Eandem conjecturam *Jos. Scaligeri* reperio in ejus not. msc. et de Em. Tempor. p. 479. Nititur narratione *Suetonii* in C. Caes. Caligul. c. XXI. *Edidit – in Gallia Lugduni miscellos. Sed et certamen quoque graecae latinaeque facundiae, quo certamine ferunt victoribus praemia victos contulisse, eorundem et laudes componere coactos. Eos autem, qui maxime displicuissent, scripta sua spongia linguave delere jussos, nisi ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluissent.* Eodem respexisse videtur *Juvenal.* Sat. I. 44. *Palleat, ut nudis pressit qui calcibus anguem, Aut Lugdunensem rhetor dicturus ad aram.* — *Huetius*, qui hanc *Scaligeri* conjecturam profert p. 17., acutam censet, veram esse negat. Nam πάθοιεν esse optantis seu imprecantis; nec calamos lambere fuisse receptum in morem. Vulgatam sic interpretatur: Quae utinam ii paterentur, qui usum librorum et calamorum hominibus ostenderunt. — Sed sic jejune hoc carmen

terminatur, cum imprecatio exſpectationi minime reſpondeat. At, Scaligerana lectione admiſſa, etiam πάθουσιν legendum foret; quo facto, illa facilitas, qua illa ſe tantopere commendabat, perit. *Grotius* vertit:

Namque tuo patior pro funere talia, ferrens
Qualia, qui calamos ſcriptaque tota vorant.

LXXIX. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 163. St. 238. W. Calliſtratum verſificatorem rogat, ut inducias ſecum faciat, neque aſſidue recitando quovis hoſte ſit infeſtior. — V. 1. οὐχ οὕτω κακοεργόν. Parodiam verſus Aratei nemo non obſervavit, in Phaenom. v. 131. aeneae aetatis homines πρῶτοι κακοεργὸν ἐχαλκεύσαντο σίδηρον. Ferrum κακὸν φυτὸν appellat *Callimachus* ap. *Schol. Apoll. Rhod.* II. 375. — V. 6. εἰς ἀνοχὰς γάρ. Haec diligenti lectori vereor ut ſincere ſcripta videri poſſint. ἡμερίων *mortalium* interpretantur, nullo ſenſu. Rectius ab ἡμέρα, ἡμέρια deduxeris; ſed nec de hac forma quidquam conſtat. Quamvis vel ſic dierum ad inducias conceſſorum deſideratur numerus. Mihi in mentem venit:

εἰς ἀνοχὰς γὰρ
καὶ Πρίαμος κλαύσας εὐμαρίης ἔτυχε.

εὐμαρίην *Heſychius* interpretatur ἡσυχίαν, quae ſignificatio huic loco accommodata eſt. Poteſt etiam vulgari ſenſu ſic accipi: Etiam Priamus facilem ſibi invenit hoſtem (Achillem) ad inducias ipſi concedendas.

LXXX. Cod. Vat. p. 526. *Lucillio* tribuit, quod ἄδηλον eſt in Plan. p. 164. St. 239. W. Ridet poëta eos, qui juvenes poëtas ſenioribus propter unam aetatis rationem poſthabent. — V. 2. ἤρεσκε. omnes vett. edd. ante *Stephanum*. — κἂν εἴπῃ. quamvis Homerum ingenio referat. — Vulgo εἴπει legitur. — V. 3. Πριάμου. Pro quovis grandaevo *Priami* nomen paſſim occurrit. *Martial.* II. 64. *Peleos et Priami tranſit, vel Neſtoris aetas.*

V. 59. *Jam cras istud habet Priami vel Nestoris annos.* De vetula in Lusib. nr. LVIII. *Quae forsan potuisset esse nutrix Tithoni, Priamique Nestorisque.* Iidem junguntur nr. LXXVIII. — ἔχει habet Flor. pr. — V. 4. οὐ δύναι ἄλφα γράφειν. Similis est paroemiaca locutio ap. Francogallos de imperito: *il ne sait pas faire la panse d'un A.* — ¶. 334.] V. 5. οὕτω. Vulgo. — ἔχων. Vat. Cod. Quod si verum est, laus poëseos ad senes herniosos transit, quos communis opinio tanquam stolidos ridet. Cf. *Martial.* XII. 85. et quae notavimus ad *Luciani* Ep. XVIII.

LXXXI. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 151. St. 220. W. In Apollophanem histrionem, qui egestate coactus apparatum scenicum vendidit. — V. 2. ῥόπαλον. *Pollux* IV. 117. ῥόπαλα καὶ λεοντῆ καὶ παντευχία τραγικῆς ἀνδρείας σκευῆς. — V. 3. τὰ φόβητρα. serpentes puta, quos Furiae manibus gestabant. Idem vocabulum, sicut μορμολυκεῖον, de quovis *terriculamento* usurpabatur; ut in *Aeschin.* Axiocho c. VIII. καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα. Philopatris inter *Lucianea* §. 9. T. IX. p. 247. καὶ εἴτις παρθένον παρατομήσειε, ταῦτὸ γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς. *Schol.* in *Euripid.* Phoeniss. 1266. μίμητρον τὸ ἐμποιοῦν μῖσος, τὸ φόβητρον τὸ φόβου ποιητικόν. *Theophylactus* Ep. LXXIII. τὰ δὲ φόβητρα, ἃ ἡμῖν ἐπανατείνεσθε, μορμολυκεῖα παίδων εἰσίν. — Ποσειδῶνος τριόδοντα. Vat. Cod. quod reponendum. — V. 4. ὅπλον. Non *hasta*, ut *Brodaeus* interpretatur, sed *scutum* Minervae, quo nihil illustrius, secundum *Homer.* Il. β. 446. Vide inprimis *Cuperi* Obss. I. 7. p. 43. — V. 5. Est parodia versus Homerici Il. δ. 1. οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο. — Dii apparatu suo privantur, ut Apollophanes paullum cibi et vini comparare possit.

LXXXII. Cod. Vat. p. 541. Plan. p. 162. St. Lepidum hoc Epigr. pantomimum ridet, qui Nioben, Capaneum et Canacen saltaverat. Expressit hoc carmen *Ausonius* LXXXIII.:

Deceptus felix casus se miscuit arti.
Histrio saltavit qui Capanea, ruit.
Idem, qui Nioben saltavit, saxeus, ut tum
Spectator veram crediderit Nioben.
In Canace visus multo felicior ipsa,
Quod non hic gladio viscera dissecuit.

Graecum exemplar elegantius longe et lepidius. — V. 3. ὡς λίθος. Haec fortasse expressit *Palladas* Ep. LVII. Δάφνην καὶ Νιόβην ὠρχήσατο Δάφνις ὁ σιμός· Ὡς ξύλινος Δάφνην, ὡς λίθινος Νιόβην. — V. 4. ἐξαπίνης ἔπεσες. Capaneus enim, in moenia Thebana ascensurus, fulmine percussus est et — εἰς γῆν ἔμπυρος πίπτει νεκρός. *Euripid.* Phoen. 1193. Pantomimus autem non eo quo debebat tempore, sed ἐξαπίνης collapsus est; nisi forte hoc vocabulum ineptos hominis motus significat, qui cum decore cadere nesciebat. Ceterum in ἔπεσες ambiguitatem frustra quaerebat *Brodaeus*, quia histriones dicantur πίπτειν, cum exploduntur et ejiciuntur. — V. 5. Quod Canacen saltans vivus excessisti, id fecisti contra fabulae fidem, et omnibus spectatoribus displicuit, qui tam ineptum hominem morte quam vita digniorem existimabant scil. *Canacen Aeolus propter incestum cum fratre Macareo commissum ense transverberavit*, secundum *Hyginum* Fab. CCXXXVIII. Cum tamen h. l. Canace ipsa ensem habuisse dicatur, apparet, pantomimorum poëtas secutos esse aliam narrationem, secundum quam Aeolus filiae ensem miserat, quo se confoderet. *Ovid.* Heroid. XI. 3. *Dextra tenet calamum, strictum tenet altera ferrum, Et jacet in gremio charta soluta meo.* et v. 94. *Aeolus hunc ensem mittit tibi: tradidit ensem: Et jubet ex merito scire, quid iste velit.*

LXXXIII. Vat. Cod. p. 541. Plan. p. 162. St. 235. W. Etiam hoc in ineptum pantomimum, Aristonem, scriptum est. — V. 1. ἐκ πόλιν. Similiter infra CXI. de nae

vigio: Ἐκ ποίων ἔτμηξας, ἀοιδέ, τὰ ξύλα τοῦτα Ἀντιπάτρου; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μάλον; — Respicitur ad proverbialem locutionem, cujus auctor *Homer.* Od. τ. 163. οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης. ubi vide *Clarkium.* *Diodor. Zon.* Ep. V. κοινὸν γὰρ ἔλεξαν Ἁμῖν ὡς ἁμέτεροι ματέρες ἐντὶ δρύες. — Poëtam lignei ingenii sic alloquitur nescio quis in Anthol. Lat. T. I. p. 610. CLXVII. *Praescissae silicis cautibus edite, Silvestri juvenis durior arbuto.* Etiam *Callimacho* ξύλινον νοῦν tribuit *Apollonius Gramm.* infra p. 358. — V. 5. καὶ σύ τι Λητοῖ. Niobe enim Latonae se praeferens in saxum mutata est. Ejusmodi jactantiae culpam Aristonem contraxisse, lepide suspicatur *Lucillius*, quia aliter intelligi non possit, quomodo ille tam plane lapideus factus sit.

LXXXIV. Cod. Vat. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W. Exposuit hoc Epigramma *Erasmus* in Adagiis III. Cent. I. 15. qui comparat *Martial.* VI. 19.:

Non de vi, neque caede, nec veneno,
Sed lis est mihi de tribus capellis.
Vicini queror has abesse furto.
Hoc judex sibi postulat probari.
Tu Cannas, Mithridaticumque bellum,
Et perjuria Punici furoris,
Et Sullas, Mariosque, Muciosque
Magna voce sonas manuque tota.
Jam dic, Postume, de tribus capellis.

Conf. *Desider. Heraldum* Anim. ad Martial. p. 121. sq. — V. 1. ἀπολώλεκα. furto perdidi. — ὧν χάριν. hanc causam ut ageres, mercedem tibi pepigi. — ¶. 335.] V. 3. *Scholiastes* in ed. Wechel. et post eum *Heraldus* comparavit *Lucianum* in Rhetor. Praec. §. 18. T. VII. p. 238. κἂν περὶ ὕβρεως τοῦ τινος ἢ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω· ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἄν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσ-

ποντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά. In hoc enim locorum communium gyro eloquentia sophistarum et minutorum oratorum agitabatur. — V. 4. ἀπάγειν sensu forensi est *deferre, accusare.* Vide *Budaeum* in Comm. Gr. L. p. 290. οἱ ἀπὸ Θερμοπ. sunt trecenti illi Spartani, qui ad Thermopylas fortiter pugnantes occubuerunt. κλέπτας pro appositione habendum est, ὡς κλέπτας; ne cum *Heraldo* Πέρσας corrigendum suspiceris. — V. 7. Dicis saltem causa mei memineris. νέμων χάριν. ut ap. *Lucian.* Ep. XIV. — V. 8. ἀλλὰ λέγει. De origine hujus paroemiae non constat.

LXXXV. Cod. Vat. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W. In Marcum rhetorem, quem Pluto hac lege in Orcum recipit, ut declamando poenam addat Ixioni, Tityo aliisque, qui apud inferos puniuntur. — V. 2. Κέρβερος. Maledicum tibi finge et latrantem rhetorem. Hoc sensu procul dubio is, quem in Pseudologista perstringit *Lucianus* §. 29. T. VIII. p. 85., adversarium Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις εἶναι dixerat. Mox nihil facetius, quam Melitonis, poëtae, cum Tityo et Ixione conjunctio. Gravissimis igitur cruciatibus dignum censebat *Lucillius* Melitonem, quem tragoediarum scriptorem fuisse apparet ex Ep. CXI. — V. 4. „Inepte in Planudea legitur μελέτα. „Vat. Cod. μελέται. Verum est μελέτᾳ." *Br.* Eadem emendatio est in not. *Brodaei*, et ap. Anonym. Bodlej. nec aliud quidquam voluit *Huetius* p. 18. ubi μελετῷ vitiose excusum est, qualia multa in illis notis pessime depravata sunt. Sic autem haec verba interpretatur doctissimus Praesul: Declama apud Ixionem, Melitonem et Tityum, ut hoc supplicio torqueantur, quo pejus non habeo. — V. 6. Ῥοῦφος. Oblique et quasi aliud agens Rufum grammaticum notat. — σολοικίζει. Flor. pr. Ald. I.

et Asc. In ἐλθὼν σολοικίζῃ est enallage satis ap. poëtas frequens pro ἔλθῃ σολοικίζων. Hunc Rufum aliunde cognitum non habemus.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 247. W. In Flaccum rhetorem soloecissantem. Cf. Ep. *Ammiani* VII. — V. 1. μηδὲ λαλῶν. Ex *Brodaei* nota huc transferamus, quae ad rem faciant: *Quinctil* Inst. Orat. I. 5. 36. de soloecismo agens: *In gestu quoque nonnulli putant idem vitium inesse, cum aliud voce, aliud nutu, vel manu demonstratur.* Histrionem τῇ χειρὶ σολοικίζοντα de concertatione abegit *Philostratus* Vit. Soph. I. 25. p. 542. De vitiis pantomimorum agens *Lucianus* de Saltat. §. 80. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται, οἱ μὲν ἄλογα κινούμενα κ. τ. λ. Verbum σολοικίζειν, et soloecismi notionem sophistae et poëtae sequioris aevi ad omnem incongruentiam transtulerunt; ut *Plutarch*. T. II. p. 45. E. non debet auditor quidem in declamante quodvis vel minimum peccatum notare, αὐτὸς δὲ ἀνεύθυνος κεχηνέναι καὶ πολλὰ σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν. Id. T. II. p. 520. B. Οἱ τοίνυν πολυπράγμονες, οὐ στίχων, οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἁμαρτήματα καὶ σολοικισμοὺς ἀναλεγόμενοι καὶ συνάγοντες, ἀμουσότατον καὶ ἀτερπέστατον κακῶν γραμματοφυλακεῖον τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσιν. Quaedam voluptatum genera σολοικισμὸν ἐκάλει *Nigrinus* ap. *Lucian*. §. 31. T. I. p. 53. Bip. *Hieronym.* adv. Helvid. c. VIII. *Apud Christianos soloecismus est magnus et vitium, turpe quid narrare vel facere.* Ridicule *Martial.* XI. 20. *Quaeris, cur nolim te ducere, Galla? diserta es. Saepe soloecismum mentula nostra facit.* — V. 4. Ego eum videns, non possum eloqui, quae velim, sed barbara et soloeca loquor. τὸ στόμα μου δέδεται. ut Ep. XLVIII. εὐθὺ σολοικίζον τὸ στόμα μου δέδεται. — Ceterum notandum anacoluthon hujus versiculi, quod *H. Stephanus Lucillium* de industria hoc loco commisisse censebat,

ut ostenderet, se, quoties Flacci meminerit, soloecismos vitare non posse.

LXXXVII. Cod. Vat. p. 528. *Lucillio* inscribitur; in Plan. p. 170. St. 248. W. *Ammiano* tribuitur. Critonem rhetorem poëta ridet, qui, quod voculas quasdam Atticis et Demostheni inprimis usurpatas ubique infarciret, rhetorem se putaret et Atticum. Conf. *Co-rnel.* Ep. II. *Ammiani* Ep. XXII. Insanam Atticistarum cacozeliam perstringit *Lucian.* in Lexiph. §. 21. T. V. p. 198. sqq. et in Rhetor. Praecept. §. 16. T. VII. p. 235. ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα, ἐπίπαττε αὐτῶν. Similia de iis, qui philosophiam profitebantur, conqueritur *Themistius* Orat. XXI. p. 252. sq. — V. 1. τρὶς παρ' ἕκαστα. tertio quoque verbo judices appellandi. Male haec verba *Opsopoeus* accepit. — V. 3. τούτῳ. Vat. Cod. — V. 4. σκεψάμενος. Vulgo et in Vat. Cod. Nec aliter voluisse *Brunckium* existimo. Criton bonae ejusmodi vocularum copiae providerat, προὐσκέψατο; verbum simplex pro composito. *Casaubonus* tamen in not. msc. λεξάμενος emendabat. — V. 6. Majora etiam illis prioribus in posterum pollicetur, nempe formas quasdam poëticas, ut φάθι et μῶν, et comicum vocabulum γρῦ.

p. 336.] *LXXXVIII.* Vat. Cod. p. 539. Planud. p. 143. St. 207. W. *Luciano* tribuit carmen, quod membranae *Lucillio* vindicant. — In Telesillam, oris foetore, quicquid unquam fuit foetidum, superantem. Ejusdem argumenti est Ep. *Martialis* VI. 93.:

Tam male Thaïs olet, quam non fullonis avari
Testa vetus, media sed modo fracta via.

Non

Non ab amore recens hircus, non ora leonis,
Non detracta cani Transtiberina cutis;
Pullus abortivo nec cum putrescit in ovo,
Amphora corrupto nec vitiata garo.
Virus ut hoc alio fallax permutet odore,
Deposita quoties balnea veste petit:
Psilothro viret, aut acida latet oblita creta,
Aut tegitur pingui terque quaterque faba.
Cum bene se tutam per fraudes mille putavit,
Omnia cum fecit, Thaïda Thaïs olet.

— V. 1. χίμαιρα. quae ignem spirasse dicitur in Il. VI. 180. — V. 2. ταύρων. tauros intellige, quos Iason subjugavit, — θοὴν φλόγα φυσιόωντας Ἐκ στομάτων, ap. *Apollon. Rhod.* III. 1303. — V. 3. σύμπασ' οὐχ Ἀρ. Vulgo. Nostrum est in membr. Vat. — Lemnium illud malum, τὸ Λήμνιον κακὸν, est malus odor, quem Venus irata mulieribus illius insulae inspiraverat, secundum *Apollodor.* I. 9. 17. Aliam causam affert ex *Myrtilo Schol. Apollonii Rhod.* L. I. v. 614. et *Antigon. Caryst.* c. CXXX. p. 179. sq. ubi vide *Bekmann.* et *Meziriac.* ad Ovid. Epist. T. II. p. 41. — V. 3. τὰ περισσά. τὰ λείψανα. ciborum, quos Harpyiae attigerant, reliquiae, quibus nemo, quamvis famelicus, vesci audebat: τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός. *Apollon. Rhod.* L. II. 193. — V. 4. ποῦς. Ex Philoctetis vulnere *taeter* afflabat *odor, quem cum Achivi ferre non possent, jussu Agamemnonis regis in Lemno expositus est. Hygin.* Fab. CII. Ad hunc viperae morsum referendi sunt versus Aeschylei ap. *Plutarchum* T. II. p. 1087. F. qui, demtis iis, quae *Plutarchus* interposuit, sic scribendi videntur:

ὁ γὰρ δράκων ἐνῴκισε
δεινὴν ὀδόντων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

Aliter haec tractavit *Valckenarius* in Diatr. p. 128. A. — ἐπεσκηπτόμενος. Tragico ornatu *Sophocl.* Phil. v. 7. νόσῳ

κατασπάζοντα διαβῆναι πόδα. *Euripides* in tragoedia ejusdem nominis ap. *Aristot.* Poët. 12. φαγέδαινά γ', ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 539. *Lucillio* vindicat lepidum hoc distichon, quod in Plan. p. 143. St. 207. W. ἄδηλον est. — ἀλλὰ δι' αὐτῆς. Vulgo et in Vat. Anonymus Bibl. Bodlej. jungebat: διοσμησαμένους αὐτῆς. *Casaubonus* autem in not. msc. καὶ αὐτῆς emendabat. Simili hyperbole in male olentem *Martial.* VII. 94. *Unguentum fuerat, quod onyx modo parva gerebat, Olfecit postquam Papilus, ecce garum est.*

XC. Cod. Vat. p. 541. Plan. p. 135. St. 195. W. In Heliodoram vetulam diu lavantem. — V. 2. μὴ καταλυομένην. adhuc meretriciae arti vacantem, vertit *Brodaeus;* quod vix verum, quamvis καταλύεσθαι hoc sensu usurpetur. (vide ad Ep. X. 1.) Hoc loco vetulam centum annorum miratur poëta, quod vitâ nondum *defungatur*, κατελύετο. Conf. notata ad *Serapionis* Ep. IV. p. 291. — V. 3. ὡς ὁ παλαιός. Paulo argutius hoc carmen convertit *Grotius;*

Jam quid agas video: calidis juvenescere lymphis
Speras. Eveniet, credo, sed ut Peliae.

ἑψομένη νεάσαι. *Diodor. Sic.* IV. 52. p. 295. Medeam narrat λέγειν, ὡς ἀναγκαῖον ἐν λέβητι καθεψῆσαι τὸ σῶμα τοῦ Πελίου. προσηνῶς δὲ τῶν παρθένων δεξαμένων τὸν λόγον etc. quae verba nuper acute tentavit, ubi totam de Pelia fabulam docte explicuit, *Boettiger in den Vasengem.* I. 2. p. 171. Mihi vocula fugitiva, quam praecedens syllaba absorpsit, revocata scribendum videtur: οὐ προσηνῶς δὲ τό De Jasone narrat *Scholiast. Euripid.* Medeae init. ex *Simonide*, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα αὐτὸν νέον ἐποίησε.

XCI. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 153. St. 223. W. — Ἑρμογένη vulgo legitur.

XCII. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 153. St. 224. W. In tonſorem carnificem. Ejusdem argumenti eſt Ep. *Martialis* XI. 84.:

Qui nondum Stygias deſcendere quaerit ad undas,
Tonſorem fugiat, ſi ſapit, Antiochum.
Alba minus ſaevis lacerantur brachia cultris,
Cum furit ad Phrygios enthea turba modos.
Mitior implicitas Alcon ſecat enterocelas,
Fractaque fabrili dedolat oſſa manu.
Tondeat hic inopes Cynicos, et Stoica menta,
Collaque pulverea nudet equina juba.
Hic miſerum Scythica ſub rupe Promethea radat:
Carnificem nudo pectore poſcet avem.
Ad matrem fugiet Pentheus, ad Maenadas Orpheus:
Antiochi tantum barbara tela ſonent.
Haec quaecunque meo numeratis ſtigmata mento,
In vetuli pyctae qualia fronte ſedent,
Non iracundis fecit gravis unguibus uxor:
Antiochi ferrum eſt et ſcelerata manus.
Unus de cunctis animalibus hircus habet cor:
Barbatus vivit, ne ferat Antiochum.

— V. 1. Ἀρες. Verſus Homericus ex Il. ε. 455. — παῦσαι τέμνων. deſine tandem, non tondere, ſed ſecare. Male *Opſopoeus* ulceroſum putabat loqui; quo admiſſo omnis hujus carminis venuſtas perit. — V. 2. τεμεῖς. ex membr. Vat. pro vulg. τέμνεις. — V. 3. In capite, quod tibi tondendum tradideram, nullus locus eſt, quem vulnerare poſſis. Transi ſaltem ad carnoſiores corporis partes; has tibi ſecandas permitto. — τὰ κάτωθεν τῶν γονάτων. ſuras puta. — V. 5. Nunc quidem hic locus, taberna ſcilicet tonſoria, muſcis et culicibus abundat, qui ad ſanguinem, quem fundis, guſtandum conveniunt; mox autem, ubi me totum dilaniaveris, vultures et corvos ad cadaver advolantes videbis.

¶. 337.] *XCIII.* Cod. Vat. p. 537. Plan. p. 146. St. 211. W. *Leonidae* tribuit, cujus praecedens est distichon in Plan. et in Vat. Cod. In caput de pictoribus relatum est a monacho; fortasse recte; nec minus tamen apte de poëta explicaveris. In poëtam certe similiter lusit *Martial.* V. 53.:

Colchida quid scribis? quid scribis, amice, Thyestem?
Quid tibi vel Nioben, Basse, vel Andromachen?
Materia est, mihi crede, tuis aptissima chartis
Deucalion, vel, si non placet hic, Phaëthon.

— V. 2. τίς. ἕκαστος αὐτῶν, τίνος τιμῆς ἄξιός ἐστιν.

XCIV. Vat. Cod. p. 537. Plan. p. 146. St. 212. W. De Eutycho, malo pictore, qui ne filios quidem sibi similes potuit gignere. — V. 2. οὐδ' ἀπό. Vat. Cod. quod verum videtur. Ne *per liberos* quidem ipsi contigit, ut similitudo inesset in ejus operibus. Hunc usum praepositionis ἀπὸ illustravit *Zeunius* ad *Viger.* de Idiotism. p. 564.

XCV. Cod. Vat. p. 542. Plan. p. 151. St. 219. W. De equo nullis machinis movendo. — V. 1. Θεσσαλόν. Equi Thessali reliquis omnibus praestantiores; secundum proverbium, Ἵπποι Θεσσαλικοὶ, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες, ap. *Athen.* VII. p. 278. E. *Theocrit.* Eid. XVIII. 30. κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος — κόσμος. — V. 2. φάρμακα Θεσσαλίης. ne efficacissima quidem venena. Respicitur autem, quod *Dorvillius* praeclare monuit in Miscell. Obss. Tom. I. p. 7., ad superstitionem illorum temporum, quibus homines sibi persuadebant, aurigas in curuli certamine equos veneficiis et incitare et retardare posse. *Arnobius* c. Gentes I. p. 30. *Quis enim hoc nesciat*, (magos) *aut imminentia studere praenoscere, aut in curriculis equos debilitare, incitare, tardare.* — V. 6. Si me audis, hordeum, quo hunc equum alis, ptisanae, liberis tuis porrigendae, impendes, et ligneum illum

nihilque a statua diversum caballum deorum alicui dedicabis.

XCVI. Cod. Vat. p. 546. Παλλαδᾶ, cujus ingenio dignius, quam *Lucillii*, cui tribuitur in Plan. p. 151. St. 219. W. — V. 1. οὐρὰν. Vat. Cod. Non equum, sed caudam equinam, unde equus macie confectus pendebat.

XCVII. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 186. St. 271. W. Ap. *Stob.* Tit. X. p. 125. Gesn. 71. Grot. Stultos esse, qui in congerendis divitiis laborent, post breve tempus haeredibus tradendis. *Horat.* I. Epist. V. 13. *Parcus ob haeredis curam, nimiumque severus Assidet insano.* Vide ad *Lucian.* Ep. XXVIII. 2. — V. 1. ἐλάφου. Secundum *Hesiodum* ap. *Plutarchum* T. II. p. 415. C. quem multi imitati sunt, quos laudat *Davisius* ad *Ciceron.* Tusc. Qu. III. 28. et *Ruhnk.* in Epist. Crit. p. 112. sq. — V. 5. μὴ σὺ μὲν — ὀλέσῃς. Plan. Stob. et Vat. Cod. Hoc cur mutatum sit, non video. Seq. versu χρήσοντοι membr. vitiose; vulgo χρήσωνται, quod verum. — In fine ἀκόνως ex membranis receptum est pro ἀνῆψεν.

[T. 338.] *XCVIII.* Cod. Vat. p. 531. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stob.* Tit. X. p. 127. 23. Gesn. 75. Grot. — V. 1. γλίχων. Vat. Cod. Pulegium, γλήχωνα, *Dioscorides* commendat L. III. 31. ad stomachi vitia tollenda. Hoc remedio non opus habebat Crito, sordide avarus, qui dichalci olfactu haud aliter afficiebatur, quam alii pulegio. Simul indicatur, stomachi infirmitatem in Critone fami potissimum tribuendam fuisse. *Galenus* enim, τοὺς βουλιμιῶντας, ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνακτησόμεθα ὄξει, ἢ γλήχωνι. Omnino autem haec herba languidorum aut gravi somno oppressorum adhibebatur naribus. Vide *Bernard.* ad *Theoph. Non.* CXLVI. p. 456. — Ceterum a sensu hujus distichi aberravit *Brodaeus*; verum vidit *Salmasius* in Homon. H. I. p. 40. C.

XCIX. Cod. Vat. p. 532. Plan. p. 184. St. 268. W. Ap. *Stob.* Tit. X. p. 127. Gesn. 75. Grot. — V. 2. ἐγγαίω. Vat. Cod. Avarus ap. *Liban.* T. IV. p. 638. R. τίς οὖν ἐστὶ κύριος τῶν ἐμῶν, ἀποθανόντος; ἐγὼ καὶ τότε· κελεύσω γὰρ συγκατορύττειν. — V. 3. δ' om. Vat. Cod. — Mox μισθοῦ est in editis quos vidi omnibus. μισθὸν emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. — V. 6. λυσιτελῆ. Vat. Cod. — ἐξετάθη. *animam reddidit.* Hoc sensu *M. Antonin.* XI. 18. p. 331. ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν. quem verbi usum, nostro quoque loco laudato, illustravit *J. Toup.* ad *Longin.* p. 367. — Simile quid *Horatius* narrat II. Serm. III. 142. sqq. — V. 7. κεῖτο δέ γ' οὐδέν. Vulgo. κεῖτο δὲ οὐδέν. Vat. Cod. Delete inutili fulcro, corrigo:

κεῖται δ' οὐδὲν ἔχων — —

Ad sensum plurimum facit *Antiphan.* Ep. IV. τέθνηξη πλουτοῦσαν ἔχων μεγάλην διαθήκην, Ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενος. — V. 8. „Deest hic versus in omnibus codd. „et in duabus primis edd. additus ab Aldo in secunda, „ubi legitur ἁρπαγίου." *Br.* ἁρπαγίμως emendavit *Brodaeus.* — ἥρπακεν. *avidus haec auferet heres. Horat.* III. Serm. III. 151. *Cuncta manus avidas fugient heredis, amico Quae dederis animo.* Id. IV. Carm. VII. 19.

C. Vat. Cod. p. 532. Plan. p. 184. St. 268. W. Ap. *Stob.* Tit. X. p. 127. Gesn. 75. Grot. — V. 1. τὸ omittit Vat. Cod. et abesse potest articulus. — ὁ κνιπός. *Suidas:* κνίψ. ζωΰφιον. ἡ γενικὴ τοῦ κνιπός, μεταφέρεται εἰς αὐθεῖαν, καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα. Attici praefigebant literam sibilantem σκνιπός. μικρολόγος. *Hesych.* τοὺς κίμβικας καὶ σκνιφοὺς conjunxit *Schol. Aristoph.* Plut. 591. ubi vide *Hemsterh.* p. 190. sq. et qui recensum dedit vocabulorum, quibus parcum notabant Graeci, *Casaub.* ad *Theophr.* Char. X. p. 124. ed. *Fisch.*

CI. Bis exstat in membr. Vat. p. 546. et p. 568. Utroque loco *Lucillii* nomen adscriptum. In Plan. p. 184.

St. 269. W. et inde in *Stob.* Flor. X. p. 125. Gesn. 71. Grot. *Palladae* tribuitur. — V. 2. κληρονόμοις πλοῦτει. Anthol. Lat. T. II. p. 3. VIII. *Qui dum vita data est, semper vivebat avarus, Heredi parcus, invidus ipse sibi. Juvenal.* XIV. 136. *cum sit manifesta phrenesis, Ut locuples moriaris, egentis vivere fato.*

CII. Cod. Vat. p. 547. sq. Planud. ubi superius: *Stob.* X. p. 126. Gesn. 73. Grot. Avarum poëta consolatur, cui divitiae furto ereptae erant. — V. 1. Θρασύμαχε. Plurimae edd. Edit. Ald. pr. Θαρσ. — V. 3. δανείσας. Vat. Cod. — τοκίσας τόκον. usuram ex usuris captans. In characterismo parci *Theophr.* c. X. 3. δεινὸς δὲ καὶ ὑπερημερίαν πρᾶξαι καὶ τόκον τόκου. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* Nub. 1155. p. 293. — Euclio ap. *Plautum* in Aulul. IV. 9. 14. cum auri ollam sibi furto ablatam videret, *Ego me defraudavi,* ait, *Animumque geniumque meum; nunc eo alii laetificantur. Plutarch.* de Avaro T. II. p. 525. E. σὺ δὲ τοσαῦτα πράγματα συνέχεις (forte ἔχεις) καὶ ταράττεις καὶ στρεβλεῖς σεαυτὸν, κοχλίου βίον ζῶν διὰ τὴν μικρολογίαν, καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις οὐδὲν εὖ πάσχων. — V. 4. πλέον. Vat. Cod. — V. 5. τὸ πίνειν. Omnes edd. et codd. in hac lectione conspirant, quae ne *Grotio* quidem suspecta fuit. Vertit enim:

Sed si pocla, bibis quae nunc, quaeque ante bibisti,
Confers, invenies nil periisse tibi.

Jos. tamen *Scaliger* in not. msc. recte emendavit πεινῆν. *Brunckius* ubi hanc lectionem invenerit, non indicavit.

T. 339.] *CIII.* Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 185. St. 270. W. Ap. *Stob.* T. X. p. 126. Gesn. 73. Grot.

CIV. Vat. Cod. p. 562. Plan. p. 186. St. 271. W. Ap. *Stob.* l. c. Avari cum musculo colloquium.

CV. Cod. Vat. p. 538. Plan. p. 161. St. 233. W. — V. 1. πραγματικός. Pragmatici Ciceroni sunt, qui oratoribus leges et jura suggerunt. Orat. II 5. Illis tempo-

ribus, quibus *Lucillius* scribebat, pragmatici vocabantur, qui rerum gerendarum formulas tenerent, quamvis alioqui imperiti juris. Vide *Desid. Herald.* ad *Martial.* XII. 73. p. 233. quem exscripsit *Grangaeus* ad *Juvenal.* VII. 123. *Bacchii* Histor. Jur. Rom. II. 2. 10. p. 226. Ejusmodi homo formularius cum Rufo pictore certamen inibat, uter eorum celerius similitudinem expressurus esset. Hic Phaedrum *imaginem* picturum esse judicans, minime dubitabat, quin ipse artis pictoriae imperitum facili negotio superaturus esset. Sed pragmaticus callide elusit pictorem. Dum hic colores parabat, ille scripsit εἰκονικὴν ἀποχήν. Jam de his verbis audiamus *Brodaeum*: „Apocha chirographum significat, quod confessionem vulgo „dicimus. Cum enim debitor suam fidem liberat, et de „receptis chirographum a creditore accipit, id apocha „dicitur, ἀπὸ τοῦ ἀπέχειν. Inde ἀποχὴ receptionem quo„que significat, qua ratione vice versa antapocham quo„que dicimus. Sunt autem pictoribus *iconicae* imagines, „ICtis *imaginaria* venditio, dominium atque alia, ad ima„ginem vel similitudinem introducta, quae simul Lucil„lius intuens, εἰκονικὴν dixit. Harmenopulus: εἰκονική ἐστι „πρᾶσις, ἡ ἐσχηματισμένη καὶ οὐ καλῶς γενομένη. Latet et„iam in ancipiti voce ἔγραψε sal, quae et pingere et scri„bere notat." Hactenus ille. Rufus itaque se superatum vidit, cum ille non *imaginem* quidem, at *imaginariam* apocham fecisset. Fraudulentum fuisse hominem, poëta significare videtur. Nam apocha locum non habet, nisi pecunia soluta et numerata. *Ulpian.* ad Leg. *Si accepto latum.* 19. D. de acceptil. *Inter acceptilationem et apocham hoc interest, quod acceptilatione omnimoda liberatio contingit, licet pecunia soluta non sit: apocha non alias, quam si pecunia soluta sit.*

CVI. Cod. Vat. p. 539. *Lucillio* tribuitur. In ed. pr. Planud. nullum lemma adscriptum. In Ald. 1. ἄδηλον. In Lectt. Aldinis autem τοῦ αὐτοῦ, i. e. *Lucillii*, cujus

carmen praecessit, corrigitur. *Planudes* (p. 161. St. 234. W.) retulit hoc distichon in caput εἰς νεωικοὺς, quod lemma in Vat. Cod. appingitur praecedenti Epigrammati. Hinc monachi error. Craterum lectum fuisse nihil indicat; scriptor fuit, absurdus et obscurus, qui talia scriberet, qualia homines integrae mentis chartae non committunt. — V. 1. οὐχ' ὀλεκλ. vitiose Vat. Cod. — Satis lepida carminis conversio.

CVII. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 187. St. 272. W. Ap. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. 16. Gesn. 153. Grot. — ἐτάκη. τήκεσθαι de invidis solemne. Ep. in Stat. Athl. XXVII. p. 23. τὴν φθονερὴν τήκων δυσμενέων κραδίην. Ep. ἀδέσπ. CCCCXXIX. Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ. Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην. *Horat.* I. Serm. I. 108. *Quodque aliena capella gerat distentius uber, Tabescit. Macerat invidia. Lucret.* III. 74.

CVIII. Cod. Vat. p. 543. Plan. p. 161. St. 234. W. Marcus in vincula conjectus, propter pigritiam carcerem relinquere noluit, sed caedem, quam non fecerat, se patrasse dixit.

¶. 340.] *CIX.* Cod. Vat. p. 543. Planud. l. c. — V. 2. πάλιν. Vat. Cod.

CX. Cod. Vat. p. 548. Plan. l. c. Pantaenetus, pigerrimus hominum, cum febri correptus cubaret, deos precatus est, ne ipsum resuscitarent. Quod votum cum exitum non haberet, deorum surditatem graviter incusavit. — V. 3. ἐν δ' ἐνιαυτῷ. Vett. edd. ante *Steph.* Omisso ἐν Vat. Cod. δ' ἐνιαυτῷ. *Opsopoeus* conjecit ἐν δὲ ἑαυτῷ. quod ne graecum quidem est. Nostra lectio, veteri procul dubio praeferenda, est in not. *Brodaei* et ap. *Stephan.* ἐν δέ οἱ αὐτῷ. tacite, submissa voce; non tam propter deorum metum, sed ob pigritiam.

CXI. Vat. Cod. p. 540. Plan. p. 166. St. 241. W. Navis loquitur et se ex saxis potius quam ligno constructam queritur; simul *Lucill.* Melitonem poëtam

oblique perstringit. — V. 1. ἔτυμος. Vat. Cod. Cf. Ep. LXXXIII. — V. 2. σκάφος. H. l. non totam navem significat; tum enim σκάφος εἰμὶ dedisset *Lucillius*; sed *navis alveum, carinam*; quo sensu hoc vocabulum etiam accipiendum est in periphrasi, σκάφη νεῶν, passim ap. tragicos obvia. Vide *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 203. *Scholiast. Thucyd.* I. 50. σκάφη καλεῖ τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, ἃ ἡμεῖς γάστρας καλοῦμεν. — V. 4. ῥιζοβολεῖ. Respicit poëta navem Phaeacum a Neptuno in lapidem mutatam. Od. XIII. 163. ἦλθ' Ἐνοσίχθων, Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε. — V. 5. Vulgo ἔσται. Quare *Brod.* sequ. versu vulgatam γράψει μ' in σ' mutatam voluit. ἔσομαι ex membr. Vat. receptum est. — V. 6. Meliton erat igitur poëta tragicus, qui Nioben docuerat. Eundem perstrinxit Ep. LXXXV. Hunc eundem esse putat *Fabricius* Bibl. Gr. T. II. p. 311. ed. *Harl.* cum Melito, Socratis accusatore, quem et tragicum et poëtam ὑπόψυχρον fuisse constat ex *Schol. Aristoph.* ad Ran. 1337. et *Suida* v. Μέλιτος. At primum diversa sunt nomina, deinde vix credibile, *Lucillium* tam remotae aetatis poëtam perstrinxisse. — σαπρὸν δρᾶμα. rancidum, ineptum. Propriam vim hujus vocabuli illustravit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. XI. p. 141. De quavis re mala et turpi usurpari docuit *Alberti* in Obss. philol. p. 371. et *Wetsten.* ad N. T. I. p. 344.

CXII. Cod. Vat. p. 540. Planud. l. c. In navem Dionysii cujusdam valde rimosam. Similis argumenti est Epigramma *Nicarchi* ineditum, quod hic cum lectoribus communicabo:

Οὐ πλεῖν ἀλλ' ἀποπλεῖν ἡμᾶς Εἴκανδρος ὁ πλωρεὺς
εἰς τὴν εἰκόσορον φαίνεται ἐμβιβάσας.
οὐκ ὀλίγον γὰρ ἔνεστιν ὕδωρ ἔσω, ἀλλὰ Ποσειδῶν
ἐν ταύτῃ διαπλεῖν φαίνεται εἰς τὸ πέραν.
νηῶν πρῶτον ναῦς ὦπται ὑδρωπικά, ἀλλ' ἄγε
μὴ σορὸν οὖσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

Sic hoc carmen in membranis scribitur. V. 1. ὁ πλαγερὸς depravatum est. Postremum distichon sic scribendum videtur:

νῦν πρῶτον ναὸς ὤπται ὑδατίνη, ἀλλὰ δέδοικα, /
μὴ σερὸν οὖσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰσβορον.

— In Lucillii Ep. v. 3. τυῤῥηνικὸς, ἰστρικὸς, αἴγων, vulgo legitur. „Τυῤῥηνικὸν, ἰστρικὸν. Sic codd. plerique. Subauditur „πέλαγος, quod est in praecedenti versu. αἰγῶν πέλαγος „dici posset Aegaeum mare, quod sic nominatum fuisse „tradiderunt grammatici quidam a crebris insulis, quae „procul adspicientibus videantur species αἰγῶν. At scri„bendum Αἴγων, quod Aegaeum mare notat; haec fuit „Salmasii de hoc loco sententia.“ Br. Jos. Scaliger in not. mss. et ap. Huet. p. 16. ἀγνὸν conjecit, improbante Huetio. Forma Aegon satis obvia ap. Latinos poëtas, ubi tamen Salmasius Aegan scribendum censebat ad Solin. p. 580. E. sibi non constans, ut apparebit conferenti p. 125. F. Recte ei obloquitur Barthius ad Stat. Theb. V. 88. et Burmann. ad Valer. Flacc. I. 629. Aegon cum mari Tyrrheno junxit Valerius Flaccus IV. 714. in loco depravato:

Non alibi effusis cesserunt longius undis
Litora; nec tantas quamvis Tyrrhenus et Aegon
Volvat aquas.

Lege, minima mutatione:

nec junctas quamvis Tyrrhenus et Aegon
Volvat aquas.

— V. 4. Non navis est, sed fons oceani. Inepte Lucillius ξυλίνη addidit. — V. 5. ἔρχεται. Vulgo. Sed jam Aldus in Lect. ἔρχεται notavit. — θαλασσοκρατεῖν maris imperium exercet, qui tot maria navigio suo inclusa teneat.

CXIII. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 165. St. 240. W. — Argumentum idem, quod in praecedente. — V. 1. Λιθόφαντις. Vat. Cod. — T. 341.] V. 3. δελφ. ὑγρά. Delphini Nereïdibus saepe junguntur; ut ap. Mosch. Eid.

de Europ. v. 114. *Plin.* H. N. XXXVI. 4. 7. — V. 5. *τάχα πλεύσει καί τις.* Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. membr. ut etiam ſq. ubi Planud. habet *οὐδὲ γάρ ἐστιν ὕ.* — Si paululum exſpectaverimus, alii in hac ipſa navi, tanquam in pelago, navigationem inſtituent.

CXIV. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 139. St. 202. W. In Aulum, militem ita meticuloſum, ut et armorum adſpectum fugiat, nec minimam belli mentionem ferat. — V. 1. „παραβύεται. παρακρύπτεται. Hinc apud *Heſychium* „παράβυστον. λάθρα γινόμενον. ἀπόκρυφον. *Si forte carbones* „*et laurum viderit Aulus, abscondit ſe prae timore.* παρα„βύεσθαι, παρακρύπτεσθαί τι aut τινὰ eſt quod gallice dici„mus: *ſe cacher de quelque choſe ou de quelqu'un.* At „illud παραβύεσθαι, vim verbi penitius inſpicienti, ipſiſſi„mum eſt gallicum *ſe fourrer. Il ſe fourre dans un trou.* „*Il en a ſi grande peur qu'il ne ſait où ſe fourrer.* Male „interpretatus eſt Brodaeus, et haec ſignificatio a Lexi„cographis omiſſa.“ *Br.* Schol. in ed. Wech. haec habent: Εἰς ἀνθρακιὰν ἐμπίπτει καὶ εἰς δαφνῶνα ἢ παραβαίνεται, ἢ παραμείβεται· ἀναγνωστέον δὲ καὶ διαβλήσεται ψοφοδεὴς στρατιώτης, μηδὲ ψόφον τῆς δάφνης φέρειν δυνάμενος, ὅταν τῇ ἀνθρακιᾷ τὰ αὐτῆς φύλλα ἐπιτεθῇ. ψόφον γὰρ ἀποτελεῖ. παραβαίνεται οὖν αὐτὰ ὁ Αὖλος, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸν ψόφον. Haec, fateor, mihi minime ſatisfaciunt, quamvis etiam *Grotius* eodem ſenſu accepit verba:

Ferre nequit ſonitum laurus crepitantis in igne
Aulus et adſtricta melina veſte fugit.

Brodaeus putabat, eum foliorum murmure perterrefactum eſſe; cui interpretationi aliquid probabilitatis concilies loco *Iſidori Peluſiotae* L. V. Epiſt. DLXI. ὥσπερ οἱ ψοφοδεεῖς καὶ πρὸς μόνην τὴν ἀκοὴν τῶν δεινῶν καταπλήττονται, καὶ οὐδὲ φύλλου φέρουσι κίνησιν; ſimiles hinnuleo ap. *Horat.* I. Carm. XXIII. 5. qui, ubi *mobilibus veris inhorruit Adventus foliis, Et corde et genubus tremit.* Sed hoc admiſſo, quid voci ἄνθρακα facias? Haerebat *Caſaubonus*,

qui in not. msc. δάφνης παραδέδεται suspicatur, quod nec ipsum expeditum sensum habet: *Furtim vel carbones lauri praeterit.* Vitium esse videtur in ἄνθρακα, ubi aliquid, quod ad rem militarem faciat, latere videtur. δάφνην timet imbellis homo tanquam praemium victoriae, et quia belli memoriam excitat. In ἄνθρακα similem causam non exputo. Videant sagaciores, an ex depravata lectione ejusmodi quid elici queat. Pronum esset θώρακα καὶ δάφνην corrigere; sed huic conjecturae nihil tribuo. — V. 2. Nihil hic vidit *Brodaeus*, qui μήλινα λωμάτια ad Auli mollitiem refert. Docuit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 563., τὸ μήλινον λῶμα vestem esse militarem, ex colore militibus usurpato, quem russum, aut croceum, vel luteum interpretari licet. Reliqua idem non explicuit. — ἀποσφίγξας. Militarem vestem cum dicitur ἀποσφίγξαι Aulus, non tam putem eum paventem et trementem collegisse vestem, ut *Brodaeus* accepit, sed potius eam condidisse et constrinxisse in arca sepositam, ne ejus adspectu terreretur. In verbo ἀποσφίγγειν praepositio vim intendendi habet, quam in significatione translata potissimum exserit. Derivatum ἀπόσφιγξις de constrictione per fascias usurpavit *Hippocrates*. Vide *Foesium* p. 54. — V. 3. τὸ μάτην ἴδιον. ensem, quo ipse nunquam utitur. — V. 5. Ipsa nomina vitat, quae ad bellum spectant, quique iis appellantur, tanquam male ominatos fugit. — Λυσιμάχῳ. Ludit in hoc nomine *Aristoph.* Lys. 554. et *Rufin.* Ep. IX.

CXV. Cod. Vat. p. 536. Planud. l. c. Historia de milite, qui pugnam in pariete pictam videns, se victum et vulneratum putavit. Comparanda declamatio *Libanii* de timido, in cujus aedibus quidam pugnam pinxerat, T. IV. p. 1021. ed. R. — V. 2. τὴν ἐπὶ νηυσί. Graecorum et Trojanorum pugnam ad naves pugnatam. Hoc argumentum crebro obvium fuisse in ejusmodi picturis, ex hoc loco intelligitur – ὡς ἔθος ἐστίν – nam alibi idem

commemorari non videtur. — V. 3. ἄσφυκτος ita ut nullus arteriarum motus sentiretur. Vide *Foes.* Oecon. Hipp. p. 66. — V. 5. καί. Vulgo et in Vat. Cod. Vitium non ibi quaerens, ubi erat, *Huetius* p. 15. τετρῶσθαι legit. Rectius *Brunck.* καί. quam lectionem divinando occupavit *Grotius*, vertens: *Vulnera nonne gero?* — V. 6. ἄστ Vat. Cod. — τοῖς τοίχοις. illis in pariete pictis hostibus.

CXVI. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 147. St. 213. W. Hernioso cuidam *Lucillius* filiam suam, quo onere nullum gravius, pro ejus hernia offert.

P. 342.] *CXVII.* Cod. Vat. p. 546. *Lucillio* hoc distichon tribuit, quod in Plan. p. 144. St. 210. W. *Palladae* est; et certe hoc versificatore dignius est acumen de Baccho non hedera, sed lactuca ornando in ea domo, ubi ipsi vappa erat apposita, aceto quam vino similior. Cf. Ep. *Palladae* XXII. quod in Vat. Cod. *Luciano* adscribitur. — Multa hic congerit *Brodaeus*, quae nihil ad rem faciunt.

CXVIII. Non solum in Vat. Cod. p. 494., sed etiam in Plan. p. 17. St. 28. W. *Luciano* inscribitur. Sic etiam ap. *Stob.* T. XCVI. p. 530. 44. Gesn. 411. Grot. In alio Cod. est *Palladae.* — V. 2. ἀλλ' omittit Vat. Cod.

CXIX. In Vat. Cod. p. 506. Λουκιλλίου. In Anth. Plan. p. 114. St. 165. W. Λουκιανοῦ. In Ed. pr. nullum lemma appositum; in Ald. 1. ἄδηλον. Sed error in Lect. corrigitur. Ad superbum quendam et opulentum de Fortunae vi et potentia. — V. 2. τοὺς μικρούς. Comparat *Brod.* *Hesiodum* Ἔ. κ. Ἡ. 5. ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει. De Fortuna *Horatius* I. Carm. XXXV. 2. *praesens (dena) vel imo tollere de gradu Mortale corpus, vel superbos Vertere funeribus triumphos.* — V. 3. κατακρατεῖ et mox παρέχει Vat. Cod. — χρυσοῦ νάματα, ψήγματα. De Pactolo cogitandum. — V. 5. In eandem sententiam *Claudianus* XXXIX. 38. *Incubuit unquam coelestis flamma salictis, Nec parvi frutices iram meruere*